

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

A D E D I T I O N E M

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

A C C U R A T E E X P R E S S A

C U M V A R I E T A T E L E C T I O N I S E T A N N O T A T I O N I B U S



V O L U M E N S E C U N D U M

B I P O N T I
E X T Y P O G R A P H I A S O C I E T A T I S
C I D I D C C L X X I X

Repair No. 890/05.

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΛΥΣΟΝ με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. 1

ΖΕΥΣ. Λύσω σε Φῆς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πένδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθρώπων τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἐπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅστ' αὖ πιμελῇ κεκαλυμμένα μοι παραβείς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν;

DEORUM DIALOGI.

PROMETHEI ET IOVIS.

Prometheus.

SOLVE me, o Iuppiter: nam gravia iam passus sum.

Iup. Ten' ut solvam, ais, cuius oportebat graviore habentis compedes, Caucaso toto super caput iniecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo, quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem furripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnum, dum ossa adipe oblecta mihi apponis, & præstantiorem partem tibi met servas, quid attinet dicere?

Lucian. Vol. II.

A

PROM. Οὐκοῦν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτικα τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὰν κάκιστα ὀργῶν ἀπολούμενον αἶτον τρέφων τῷ ἥπατι;

ZEYS. Οὐδὲ παλλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν.

PROM. Καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

2 ZEYS. Κατασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ.

PROM. Καὶ τί πλέον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐτὸς ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν τι τεχνάζων ἀλίσκωμαι.

ZEYS. Εἰπὲ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀπατίσεις ἀναγκαῖον ἡμῶν ὄντα.

PROM. Ἦν εἴπω ἐφ' ὃ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος;

ZEYS. Πῶς γὰρ οὐ;

Prom. Nonne ergo sat iam poenarum exsolvi tantum temporis Caucaso affixus, quae avium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens iecore?

Iup. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae te decet pati.

Prom. At non sine mercede quidem me solves, Iuppiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Iup. Tu me dolis circumvenire studes, Prometheus.

Prom. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es postea, ubi Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas technas struere deprehendar.

Iup. Ede prius, quam mercedem sis soluturus ita nobis necessariam.

Prom. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, si de reliquis etiam praedicam?

Iup. Quidni?

ΠΡΟΜ. Παρὰ τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' ἐγὼ γινώσκω, τί δ' αὖτ' ἐπὶ τούτῳ; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς εἶναι.

ΠΡΟΜ. Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωθήσῃς τῇ Νηρηίδι· ἣν γὰρ αὐτὴ κλοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεται σε, οἷα καὶ σὺ εἶδρασας τὸν Κρόνον.

ΖΕΥΣ. Τοῦτο Φῆς, ἐκπεσεῖσθαι με τῆς ἀρχῆς;

ΠΡΟΜ. Μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ.

ΖΕΥΣ. Χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

Prom. Ad Thetidem properas, cum ea congressurus.

Iup. Id quidem pervidisti. Quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus.

Prom. Tu ne, Iuppiter, rem habueris cum Nereide: etenim, si uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum.

Iup. Hoc scilicet significas, eiectum me iri imperio.

Prom. Absit omen, o Iuppiter: neque tamen non tale quid concubitus eius minatur.

Iup. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus huius moniti gratia solvat.

II.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΕΡΩΣ. Ἀλλ' εἰ καὶ τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παῖδιόν γάρ εἰμι, καὶ ἐτι ἄφρων.

CUPIDINIS ET IOVIS.

Cap. At si quid etiam peccavi, Iuppiter, ignosce mihi: puerulus enim sum, atque adhuc insipiens.

ΖΕΥΣ. Σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πῶγωνα, μηδὲ πολὺς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανούργος ὢν;

ΕΡΩΣ. Τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς Φῆς, ἐγώ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ;

ΖΕΥΣ. Σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντροφᾶς, ὥστε μηδὲν ἔστιν ὃ μὴ πεποιήκας με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, αἰτόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἦντινα ἔρασθῆναι πεποιήκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ διὰ σὲ γεγενημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν· αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἢ ἰδῶσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

- 2 ΕΡΩΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ οὔσαι τὴν πρόσοψιν.

II Ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν) Μετὰ φημισμοῦ μίγνυσθαι. V.

Iup. Tune puerulus, o Cupido, qui vetustior es multo Iapeto: an, quia nec barbam nec canos protulisti, propterea infans haberi vis, cum vetulus sis & vafer?

Cup. Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego; cur me vincere quoque mediteris?

Iup. Vide, exfecrande, an parva; qui mihi quidem eum in modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quae amaret, effecisti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin necesse habeo praestigiis adversum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me si videant, moriuntur prae timore.

Cup. Merito fane, neque enim ferre possunt, Iuppiter, mortales tuum conspectum.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος Φιλοῦσιν;

ΕΡΩΣ. Ἄλλ' ἡ Δάφνη καὶ κεῖνον ἔφευγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ἐπίσσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραιὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἡδιστον ποίει σεαυτὸν, ἐκατέρωθε καθειμένος βοστρυχούς, τῇ μήτρᾳ τούτους ἀνειλημμένους, πορφυρίδα ἔχε, ὑπεδέου χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα βαῖνε, καὶ ὅφει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διότισου Μαινάδων.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.

ΕΡΩΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε' ῥάδιον γὰρ τοῦτό γε.

ΖΕΥΣ. Οὐκ. ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτοῦ ἐπιτυχᾶναι ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίμῃ σε.

8 Χρυσίδας) Χρυσὶς κύριον ἢ χρυσῇ φιάλῃ, ὥσπερ ἢ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρίς. V.

Iup. Qui fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament?

Cup. At Daphne illum quoque fugit, tamen si comatum & imberbem. Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate, neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te redde, utrinque demissam caesariem mitra subnectens, purpuream habe vestem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympana concinne ingredere: tum tu videbis, plures te secuturas esse, quam Bacchi Maenades.

Iup. Apage: multum absfum, ut amabilis esse velim tali ornatu.

Cup. Quin ergo, Iuppiter, amare noli: facile hoc quidem.

Iup. Nequaquam: equidem amare velim, sed faciliore via potiri: eaque ipsa te conditione dimitto.

III.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΤ.

ΖΕΥΣ. ΤΗΝ τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα,
ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις.

ΕΡΜ. Τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη;

ΖΕΥΣ. Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτὴν.
ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλο τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ
κακοδαίμονι βουκόλῳ τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοῦ-
νομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὔπνος ὢν.

ΕΡΜ. Τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν;

ΖΕΥΣ. Κατασπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που
ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ
διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἴσιον
παίησαν. καὶ ταλοῖπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖ-

IOVIS ET MERCURII.

Iup. **I**NACHI filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri?

Merc. Utique: nimirum Io.

Iup. Non amplius puella est ea, sed iuvenca.

Merc. Prodigiousum hoc: at quo tandem modo mutata est?

Iup. Aemulata Iuno mutavit eam: quin etiam novum
aliquod malum machinata est adversus miseram illam: bu-
bulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, apposuit,
qui pascit iuvencam infomnis.

Merc. Quid igitur nos oportet facere?

Iup. Cum devolaris in Nemeam, (illic uspiam Argus pa-
scit) eum interfice: Io per pelagus in Aegyptum abdu-

λον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σω-
ζέτω τοὺς πλεόντας.

*Esam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum
exundare faciat, ventros immittat, & fervet navigantes.*

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΣ.

ΖΕΥΣ. ἈΓΕ, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) E
Σῶλσόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι ράμφος ἀγκύλον με
ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, οὐ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην
σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν.

ΓΑΝ. Ἄνθρωπε, οὐκ αἰτὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ κατα-
πτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς
αἰνὰ τὰ μὲν πτερὰ ἐκείνᾳ σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη
ἀναπέφηνας;

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' οὔτε ἄνθρωπος, ὃν ὀράς, ὦ μεῖράκιον,
οὔτε αἰτὸς, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰμι,
πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν.

IOVIS ET GANYMEDIS.

Iup. ἈΓΕ, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat,
osculare me iam, ut scias, non amplius rostrum aduncum
habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis vi-
debar tibi volucris specie.

Gan. Tu, homo, non aquila modo eras, cumque de-
volasses, rapuisti me a medio grege? quomodo igitur alae
istae tibi defluerunt, tuque iam alius evasisti?

Iup. At neque homo sum ego, quem vides, adolescens-
tule, neque aquila; sed omnium rex Deorum hicce sum,
commode mutata forma.

ΓΑΝ. Τί Φῆς; σὺ γὰρ ὁ Πᾶν ἐκεῖνος; εἴτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἰ τὰ σκέλη;

ΖΕΥΣ. Μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ Θεόν;

ΓΑΝ. Ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναι μοι δοκεῖς.

2 ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ εὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕοντος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπαῶς ποιῶντος;

ΓΑΝ. Σὺ, ὦ βέλτιστε, Φῆς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τὸν ψόφον, ὦ τὸν κριὸν ὁ πατὴρ ἔβυσεν; εἴτα τί ἀδικήσαντά με ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν Θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἑρήμοις ἐπιπεσόντες.

1 Ὁ Πᾶν) Ὡς ποιμὴν ὁ Γα- Πᾶνα· οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τι-
θυμῆδης μόνον ἡγήσατο διὸν τὸν μάσιν. V.

Gan. Ain, tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura?

Iup. Eumne tu solum putas Deum?

Gan. Sane; atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiarium aliquis esse mihi videris.

Iup. Dic mihi, Iovisne non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis?

Gan. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui arietem pater mactavit? Et cuius admissi reum me furripuisti, rex Deorum? oves quidem lupi forte iam discerpserunt, in desertas impetu facto.

ZETΣ. Ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτω γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μετ' ἡμῶν;

ΓΑΝ. Τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τὴν Ἰδὴν τήμερον;

ZETΣ. Οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἰετὸς εἶην ἀντὶ Θεοῦ γεγενημένος.

ΓΑΝ. Οὐκοῦν ἐπιζητήσει με ὁ πατήρ, καὶ ἀναγκήσῃ μὴ εὐρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.

ZETΣ. Ποῦ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε;

ΓΑΝ. Μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνούμαι σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τεθύσσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νόμην.

ZETΣ. Ὡς ἀδελῆς ὁ παῖς ἐστί, καὶ ἀπλοῖκός, 3 καὶ αὐτὸ δὴ τούτο παῖς ἐστὶ. ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάβου αὐτῶν, τοῦ ποι-

Iup. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es?

Gan. Quid ais? tu non devehes me iam in Idam hodie?

Iup. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilae pro Deo subissem.

Gan. At requirer me pater, & indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim.

Iup. Ubi autem ille te videbit?

Gan. Nequaquam [hic manere velim;] desidero enim iam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi ad pastionem.

Iup. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud plane puer adhuc! At, Ganymedes, ista quidem omnia va-

μνίου, καὶ τῆς Ἰδῆς. σὺ δὲ, ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πῖν. τοῦτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχείων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ.

ΓΑΝ. Ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιώται ἦμεν.

ΖΕΥΣ. Ἐχεις κἀνταῦθα τὸν συμπαίζόμενόν σοι τοῦτον Ἑρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ θαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

4 ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δεήσει κἀνταῦθα;

ΖΕΥΣ. Οὐκ' ἄλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου.

Iere iube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, etenim iam coelestis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro casco & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis praebebis infusum: quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, fidusque tuum apparere faciam pulcherrimum; denique beatus eris.

Gan. Si ludere cupiam, quis mecum ludet? in Ida enim multi aequales eramus.

Iup. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene multos: bono animo solum esto, & hilaris, nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

Gan. Quo autem vobis utilis sim? hiccine etiam pastorem agere oportebit?

Iup. Minime, sed vinum temperabis, nectari praeficietis, curamque geres convivii.

ΓΑΝ. Τοῦτο μὲν οὐ χαλεπὸν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχεῖν τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον.

ΖΕΥΣ. Ἴδου, πάλιν οὗτος γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἶεται· ταυτὶ δ' οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφη, τὸ νέκταρ.

ΓΑΝ. Ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος;

ΖΕΥΣ. Εἴτη μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι πειθήσεις τὸ γάλα.

ΓΑΝ. Κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἡλικιώτου Ἑρωτος;

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὥς ἅμα καθεύδοιμεν.

ΓΑΝ. Μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἥδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ;

ΖΕΥΣ. Ναὶ, μετὰ γε ταιούτου, οἷός ἐῖ συ, Γανῦμῆδες, οὕτω καλός.

Gan. Id quidem haud arduum: etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium.

Iup. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus se ministraturum putat: atqui coelum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar.

Gan. Suaviusne, Iuppiter, lacte?

Iup. Scies paulo post, & eo gustato porro non desiderabis lac.

Gan. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali Cupidine?

Iup. Non; sed eapropter te furrupui, ut una dormiamus.

Gan. Tu quippe solus non possis, sed iucundius tibi dormire mecum?

Iup. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcher.

5 ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος;
 ΖΕΥΣ. Ἐχει τὶ θέλκτρον ἡδῦ, καὶ μαλακώτερον
 ἐπάγει αὐτόν.

ΓΑΝ. Καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδον-
 τι, καὶ διηγείτο ἔωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον
 στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φβεγγόμενος μετα-
 ξυ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπε με
 κοιμηθῆσόμενον τὰ πολλά. ὥρα δὴ σοί, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς
 Φῆς, ἀνῆρπασάς με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ
 πράγματα ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς
 στρεφόμενος.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυ-
 πνήσαιμι μετὰ σοῦ. Φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις,
 καὶ περιπτύσσων.

ΓΑΝ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ
 καταφιλοῦντος.

ΖΕΥΣ. Εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἅπαγε αὐ-

Gan. Quid tandem ad somnum te iuvabit forma?

Iup. Habet aliquod delinimentum suave, somnumque
 molliorem inducit.

Gan. At pater fane mihi succensebat una dormienti, at-
 que enarrabat mane, quemadmodum eius intervertissem
 somnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dor-
 miebam, missa: quare ad matrem ablegabat me plerum-
 que dormitum. Curandum enim vero tibi, si idcirco, ut
 ais, furripuisti me, ut deponas iterum in terram: cetero-
 quin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi
 continuo corpus versans.

Iup. Hoc ipsum a te mihi suavissimum accidet, si vigi-
 lavero tecum: usque enim deosculabor te & amplexabor.

Gan. Tu videris: ego somnum capiam vel te dissuaviente.

Iup. Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc autem ab-

τὸν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἶνοχοή-
 σοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

duc ipsum, Mercuri, & ubi hauserit immortalitatis potum,
 reduc vinum nobis ministraturum, postquam docueris
 prius, quomodo porrigere deceat scyphum.

V.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΕΞ οὗ τὸ μεираκίον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, 1
 ἀπὸ τῆς Ἰδῆς ἀρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἑλαττόν μοι
 προσέχεις τὸν νοῦν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη,
 ἄξυλός οὕτω καὶ ἀλύπότατος; ἐγὼ δὲ ὥμην ταῖς γυ-
 ναιξὶ μόναίς χαλεπὴν σε εἶναι, ὅποσαι ἂν ὀμιλήσω-
 σιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδ' ἐπρέποντα σε- 2
 αὐτῷ, ὃς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ
 τὴν νόμῳ γαμετὴν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυ-
 σίον, ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. Ex quo adolescentulum illum, Iuppiter, Phrygium
 ab Ida raptum huc subduxisti, minus me curas.

Iup. Illumne etiam, o Iuno, aemularis, tam simplicem
 & nulli plane molestum? equidem opinabar in mulieres so-
 las difficilem esse te, quaecunque consueverint mecum.

Iun. Ne ista quidem recte facis, nec digna tua persona,
 qui omnium Deorum cum dominus sis, relicta me legiti-
 ma uxore in terram descendis moechaturus, in aurum, vel
 Saryrum taurumve mutatus: attamen illae tibi saltem in

μέν σοι καὶ ἐν γῇ μένουσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τοῦτ' παῖδιον
 ἀρπάσας ἀνέπτῃς, ὦ γενναϊότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ
 ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλῇ μοι ἐπαχθέν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λό-
 γῳ· οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα
 ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος διακονούμενοι; σὺ δὲ καὶ
 τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ Φιλῆ-
 σας πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὀρώντων, καὶ τὸ Φίλημά
 σοι ἴδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλά-
 κισ αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον,
 ἔδωνας ἐκείνῳ καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα,
 ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε,
 καὶ ἐνθα προσήρμοσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ
 Φιλῆς. πρῶν δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ,
 ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν ἐκάθητο ἀστρα-
 γαλίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικούτον καθεμμένος.
 πάντα οὖν ὀρώ ταῦτα, ὥστε μὴ οἶου λανθάνειν.

terra manent: verum Idaeum istum puerum rapuisti & huc
 evolaſti, generoſiſſime Deorum: & nobiſcum nunc habi-
 tat, ſupra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tanta-
 ne tibi erat pincernarum penuria: defecerunt ſcilicet de-
 laſſati Hebe & Vulcanus miniſtrando: & tu fane calicem
 non aliter accipere ſoles ab eo, quam oſculo prius dato
 in omnium conſpectu: ac ſuavium tibi ſuavius eſt neſta-
 re: ideo ne ſitiens quidem ſaepe poſcis bibere: interdum
 etiam deguſtato ſolum poculo, praebeſe ſoles ipſi: cum-
 que biberit, receptum calicem, quantum in eo reliquum eſt,
 educis, unde & ipſe bibit, quaque parte applicuit labia,
 ut & bibas ſimul & oſculeris. Nuper enim vero rex &
 omnium pater, poſitis aegide ac fulmine, ſedebas talis cum
 eo ludens, qui tantam barbam promittis. Iſta video equi-
 dem cuncta, ut nihil ſit, cur putes te latere.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινόν, ὦ Ἥρα, μεῖράκιον οὕτω καλὸν 3
μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ
τῷ Φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἢν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ
καὶ ἅπαξ Φιλήσαι σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότε-
ρον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι.

ΗΡΑ. Παιδεραστῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω
μανίην, ὥς τὰ χεῖλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ
Φρυγί, οὕτως ἐκτεθλυμμένῳ.

ΖΕΥΣ. Μὴ μου λοιδοροῦ, ὦ γενναιοτάτῃ, ποῖς παι-
δικαῖς. οὐτοσὶ γὰρ ὁ Θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθα-
κος, ἥδιον καὶ ποθεινότερος. οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μὴ
σε παρεξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἴθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο 4
γῶν οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τούτον ἐμπαροινεῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν

8 Ἐκτεθλυμμένῳ) Ἐκλύτῳ καὶ ἀπαλῷ, ἢ μαλθακῷ, ἀσπλγί. V.

Iur. Et quid tantum in eo criminis est, Iuno, si ado-
lescentulum ea forma inter bibendum perbassem, & dele-
cter utrisque, osculo ac nectare? immo si permisero ipsi
vel semel osculari te, iam non amplius vitio mihi vertes,
quod anteferendum nectari arbitrer suavium.

Iun. Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, sermones:
at mihi ne contigerit usque eo insanire, ut admoveam la-
bia molli huic Phrygi tamque effeminato.

Iur. Ne tu conviciis incesse, optima, meos amores: hic-
ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis: sed tem-
pero verbis, ne te magis irriter.

Iun. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia:
memento tamen, quam indigna propter istum pincernam
in me admittas.

Iur. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat
tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace

οἶνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἦκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀπστιβέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους Φιλήσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἠδέως Φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηβαλαμένον τὸ πρόσωπον; ἠδέως ταῦτα οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχός ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτός αὐτῷ ἐς τὴν Ἰδὴν· καθαρὸς γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπομα, καὶ ὃ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ Φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.

- 5 ΗΡΑ. Νῦν καὶ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιᾶς ὁρᾶν αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἰδὴ ἀνέβρεψε· πάλαι δὲ οὐχ ἑώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθήρες, οὐδ' ἡ κάμιнос ἀπέτρεπόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ.

venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digiris accipere calicem, & eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; nonne? multumque interest, ut hic a poculis minister magis deceat sympodium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, & roseo digitorum nitore, & scite porrigit poculum, quodque te maxime urit, osculatur nectare suavius.

Iun. Nunc & claudus, o Iuppiter, est Vulcanus, & digiti eius indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulchrum comatulium istum Ida enutrivit: dudum ista non videbas, nec scintillae, neque caminus avertabant te, quin biberes ab eo.

ΖΕΥΣ. Λυτεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καὶ μοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυποῦσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὡραίου δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς εἰσχοεῖται· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν κύλικα· καὶ ἐφ' ἐκάστη δις Φίλει με, καὶ ὅτε πλήρῃ ὀρέγοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνεις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιβι· οἰμῶζεται γὰρ, ἦν τις σε λυπεῖν ἐβέλη.

Iup. Angis, Iuno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministrer: at tu, Ganymedes, soli mihi praebe calicem, & ad singulos bis suaviare me, cum plenum porrigis, cumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam afferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΤΟΝ Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα ἰτὸν τρόπον ἡγῇ;

Ἰ Τὸν Ἰξίονα Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὢν ἡγάγετο Δῖαι τὴν Οἰονίως. Τὸν δὲ πεθιρὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἴδια συσκευάσατο ὄρυγμα γὰρ ποιήσας, καὶ γιμῖσας πυρὸς, ἔβα αὐτὸν ἐπέβαλεν ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγαπητῆστας ἐμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μῆτος κλείσσει αὐτόν· καὶ λαβὼν ἰδίῳ ἱερῷ ἀφ᾽ ἧς μεταδιδούς αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. Οὕτως δὲ ἀκρίλαστος ὢν ἡράσθη

Ἥρας, ἡ ἀνέγγειλε τῷ Δίῳ. ὁ δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπείκασι ἐσφίλην τῇ Ἥρᾳ, ἣ μίγνυται Ἰξίῳ, καὶ ποιεῖ παῖδα τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' οὗ Ἰπποκύνταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς καὶ ὑποπτέρῳ τρυχῶ ἤσας τὸν Ἰξίονα, ἀφ᾽ ἧς φέρεσθαι διὰ αἰῶρος μαστιζόμενον καὶ λέγοντα, Χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας. V.

IUNONIS ET IOVIS.

Iup. I XIONEM istum vides, o Iuppiter: qualem moribus esse putas?

Lucian. Vol. II.

B

ΖΕΥΣ. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὧ Ἡρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀνάξιος ἐστὶ, ὑβριστὴς γε ὢν ὥστε μηκέτι συνέστω.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ ὑβρίσει; χρή γὰρ, οἶμαι, καὶ με εἰδέναι.

ΗΡΑ. Τί δ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχειρήσῃ μῶν οὖν ἐπείρα τινά; συνήναι γὰρ ὅποιόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσεις εἰπεῖν.

2 ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμέ, οὐκ ἄλλην τινά, ὧ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφείρα ἐς ἐμέ· ὃ δὲ καὶ ἔστανε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἴποτε πιῶσα παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν,

Iup. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset symposio.

Iun. Indignus sane; quippe iniuriæ gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit.

Iup. Quam tandem iniuriam fecit? oportet enim, ut arbitror, me quoque certiores fieri.

Iun. Quid autem aliud? at pudor impedit, ne dicam; tale facinus est ausus.

Iup. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia fuerit conatus. An igitur aliquam tentavit? etenim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud, quod eloqui refugias.

Iun. Immo me ipsam, non aliam quandam, Iuppiter, iam dudum. Primum equidem ignorabam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic autem & gemebat, & sublacrimebatur: si quando, ut biberam, traderem Ganymedi poculum, tum hic poscebat in eodem bibere; acceptum-

ἰούλει μεταξύ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ αὖτις ἀφείρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικά ὄντα. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἡδούμην λέγειν πρὸς σέ, καὶ ὥμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν εἰς δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ἐπιφράξαμένη τὰ ὦτα, ὡς μὴδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικά ἱκετεύοντος, ἀπῆλθον σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμέ αὐτὸν, καὶ μέ- }
 χρι τῶν Ἡρας γάμων; τοσοῦτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκτα-
 ρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ πέρα τοῦ μετρίου
 φιλήνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποίησάμε-
 βα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πίνοντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες
 οὐράνια κάλλη, καὶ οἷα οὐποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμη-
 σαι ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἀλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν

que poculum osculabatur interea, oculis admovebat, at-
 que iterum intuebatur in me. Illa iam intelligebam amato-
 ria esse: & diu quidem me pudebat haec apud te dicere,
 putabamque cessaturum hominem ab infania. At postquam
 blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego destituens
 illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum, obturatis
 auribus, ne audirem contumeliosa suppliciter petentem,
 abii tibi indicatura: tu autem vide, quomodo virum ul-
 ciscaris.

Iup. Siccine infandus ille in memet ipsum, & ad Iuno-
 nis usque concubitus? adeone inebriatus fuit nectare? ve-
 rum nosmet eorum causa sumus, & ultra modum aman-
 tes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Igno-
 scendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visif-
 que coelestibus formis, quales nunquam spectarunt in ter-
 ra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem vio-

τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.

ΗΡΑ. Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστί· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, τῆς ρινός, φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἐνθα ἂν ἡγήταί σοι· καὶ ἀλλάττη ραδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίβουν ἔτεκεν.

4 ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδ' αὐτὸν, μηδ' ἀπαθεῖν τοῦ συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς Φῆς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει.

ΗΡΑ. Τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μήτι ὕβριστικὸν καὶ σὺ εἶπης.

lentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando.

Iun. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut aiunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocunque ducat, mutarisque facile in quamcunque iusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui eius uxorem ipse aliquando adulteraris, quae tibi Pirithoum peperit.

Iup. Tunc etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert.

Iun. Quid porro, Iuppiter? nam metuo, ne quid flagitiosum tu quoque dicas.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλα-
σάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῇ τὸ συμπόσιον,
καὶ κείνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἶκος, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρα-
κατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ παύσαιο ἀνιῶ-
μενος, οἷηθεις τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας.

ΗΡΑ. Ἀπάγε, μὴ ὥραισιν ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν
ἐπιθυμῶν.

ΖΕΥΣ. Ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ
πάθοις δεῶν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων
συνέσται;

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι δοῶ, καὶ τὸ αἰ- 5
σχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο Φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλῃ ποτὲ
Ἥρα γένοι' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλῃ· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξ-
απατηθήσεται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοι εἰ-

6 Ἀπάγε, μὴ ὥραισιν) Σισυλοῖ- τῇ συνθηκῇ, Μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἔτη,
χισται μὴ Ἀττικῶς. ἀφίλει γὰρ, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V.
μὴ ὥρας ἴκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἐν

Iup. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxeri-
mus ipsi tibi simile, postquam solutum fuerit convivium
(vigilat autem, ut credi par est, prae amore) acclinemus
iuxta ipsum: sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit,
se, quod concupierat, adeptum esse.

Iun. Apage: pessime pereat, ut qui rem supra suam for-
tem affectet.

Iup. Sustine tamen, o Iuno: quid enim ad te mali redun-
dabit ab isto figmento, si cum nebula fuerit Ixion congressus?

Iun. At nebula ista ego esse videbor, & turpe illud in
me patrabit ob similitudinem.

Iup. Nihil dicis: neque enim nebula unquam Iuno fiat,
nec tu nebula: Ixion tantum decipietur.

Iun. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, glo-

σιν, αὐχήμεν κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασιν, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διὶ. καὶ πού τάχα ἔραν με φήσκειν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύουσιν, οὐκ εἰδότες ὥς νεφέλῃ συνῆν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ἦν τι τοιοῦτον εἶπη, ἐς τὸν αἶδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄβλιος προσδεβείς, συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ αἰεὶ, καὶ πόνον ἀπαυστον ἔξει, δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

riabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus, se Iunonem iniisse, in eodemque, quo Iovem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse.

Iup. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotaeque miser alligatus circumageretur cum ea semper, laetoremque perpetuum habebit poenas dans amoris.

Iun. Non enim grave hoc quidem ob iactantiam.

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

Ι ΗΦΑΙ. ΕΩΡΑΚΑΣ, ὦ Ἀπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθέν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον;

ΑΠ. Ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα

APOLLINIS ET VULCANI.

Vulc. **V**IDISTIN', Apollo, Maiæ filiolum modo editum? quam pulcher est, arridetque omnibus, & iam patet aliquid, quod magni boni spem facit.

Ap. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut infi-

ἀγαθόν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ;

ΗΦΑΙ. Καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναίτο ἀρτίτοκον ὄν;

ΑΠ. Ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ κυλεῦσθαι τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς 2 σπαργάνοις;

ΑΠ. Εἴση, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον.

ΗΦΑΙ. Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη.

ΑΠ. Τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν;

ΗΦΑΙ. Πάντα, ὦ Ἀπολλον.

ΑΠ. Ὅμως ἐπίσκειψαι ἀκριβῶς.

ΗΦΑΙ. Νῆ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ὀρῶ.

ΑΠ. Ἄλλ' ὅφει αὐτὴν ποῦ ἐν σπαργάναις τοῦ βρέφους.

gne bonum, qui Iapeto sit senior, quantum ad astutiam?

Vulc. Eccui male facere possit recens natus?

Ap. Roga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut Martem; illius enim eduxit clam vagina gladium: ne me ipsum dicam, quem exarmavit arcu & sagittis.

Vulc. Haec iste recens natus, qui vix movere se poterat in fasciis?

Ap. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit.

Vulc. Atqui iam accessit.

Ap. Quid ergo, cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit?

Vulc. Cuncta, Apollo.

Ap. Tamen inspice diligenter.

Vulc. Ita me Iuppiter amet, forcipem non video.

Ap. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis.

ΗΦΑΙ. Οὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν.

- 3 ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη στω-
μύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει.
χθές δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἑρωτα κατεπάλαισεν εὐ-
θύς, οὐκ οἷδ' ὅπως ὑφέλκων τῶ πόδε' εἴτα μεταξὺ ἐπαι-
νούμενος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστόν ἐκλείψε, προσ-
πτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νικῇ τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ
σκήπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ
πῦρ εἶχε, καί κεινον ἂν ὑφείλετο.

ΗΦΑΙ. Γοργόν τινα τὸν παῖδα Φῆς.

ΑΠ. Οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.

ΗΦΑΙ. Τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

- 4 ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρὴν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς

1 Ἐν τῇ γαστρὶ) Εὐστάθιος
Ὀδυσσ. Γ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸν
Ἑρμῆν, ἐκ γενετῆς συγκληρῆσθαι
τὴν κλεπτικὴν, ὡς τῆς μητρὸς Μαίας
συλλουμένης, αἷς ἠθέλειν ἐκείνη, ὑφε-
λόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἐκρυψε. G.

3 Ἦδη σταμύλα καὶ ἐπίτροχα)
Πολύχρυμψ, πιθανὰ, εὐτράπελα,
ἀποπτηκὰ. τὸ ἐπίτροχα, ἡπειγμείνα
ταχίας. V.

14 Χελώνην) Τούτου μέμνεται
καὶ Νίκανδρος ἐν τοῖς Ἀλεξίφαρ-
μάχοις. G.

Vulc. Tamne acutis est manibus, ac si in utero medi-
tatus fuerit artem furandi?

Ap. Non tu illum audivisti iam loquentem argutula quae-
dam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero
provocatum Cupidinem luctando deiecit statim, nescio quo-
modo subducens pedes: tum interea dum laudabatur, Ve-
neris cestum furripuit, illum amplexae ob victoriam; Io-
vis autem ridentis sceptrum, &, nisi gravius esset fulmen,
multumque ignem haberet, illum quoque furripuisset.

Vulc. Agilem quendam & alacrem puerum narras.

Ap. Non hoc tantum, sed & iam musicum.

Vulc. Id quo indicio colligere potes?

Ap. Testudinem alicubi mortuam cum invenisset, instru-

συνεπήξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδάς, μελωδεῖ πάνυ γλαυρόν, ὧς Ἡφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶ αὐτῷ Φθονεῖν τὸν Πάλαϊ κιθαρίζειν ἀσκούντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένει τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ ἄδου κατίοι, κλέψων τὶ κακῆϊθεν δηλαδὴ. ὑπόπτερος δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ πεποιήται θαιμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς.

ΗΦΑΙ. Ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.

ΑΠ. Τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγραν.

ΗΦΑΙ. Εὖγε ὑπέμνησας ὥστε βαδιοῦμαι ἀποληψόμενος αὐτήν, εἴ που ὡς Φῆς εὐρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

¹ Κολάβους) Τὰ τῶν χορδῶν τῇ τὰς τῆς κιθάρας νευράς. V. ἡπίστα. V.

³ Γλαυρόν) Ἡδύ, κοῖλον, σφόν,

² Καὶ μαγάδα) Σανὶς τιτράγα- ἱμπέρων, ἀκρίβεις, λαμπρόν ταῦτα
νις, ὑπέκρυφος, δεχόμενη ἐφ' ἑαυ- σημαίνει τὸ γλαφυρόν. V.

mentum ex ea musicum compegit: manubriis enim adaptatis, iugo addito, tum claviculis infixis, & asserculo supposito, fidelque intendens septem, canit valde tenerum quiddam, o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipsi invideam, qui dudum arte pulsandae citharae exerceor. Praeterea dicebat Maia, illum ne noctu quidem manere in coelo, sed curiositatis ergo usque ad inferos descendere, nempe furturum aliquid inde etiam: alis autem est instructus: & virgam quandam sibi confecit mirabili virtute praeditam, qua animas ducit, deducitque mortuos.

Vulc. Hanc ipsi donavi, ludicrum ut esset.

Ap. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem [furto sublatum.]

Vulc. Recte sane admonuisti: quare ibo ad eum recuperandum, sicubi, ut ais, reperiatur in fasciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΤ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦΑΙ. **Τ**Ι με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γὰρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δέοι μὲν πληγῇ διατεμεῖν.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ διέλέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών.

ΗΦΑΙ. Πειρᾷ μου, εἰ μέμνηνα; πρόσταττε δ' οὖν τάληδες, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Διαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένῳ πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μὴδὲ μέλλειν ἀπολλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἱ μου τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν.

ΗΦΑΙ. Ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὅξυς

VULCANI ET IOVIS.

Vulc. **Q**UID me, Iuppiter, oportet facere? venio enim, ut iussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides opus sit uno ictu diffecare.

Iup. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes deiecta securi.

Vulc. Tentasne me, an insaniam? Quin impera vere, quod vis tibi fieri.

Iup. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experire me. Sed vide, ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereō enim prae doloribus, qui meum cerebrum convellunt.

Vulc. Vide, Iuppiter, ne mali quid faciamus: acuta enim

γὰρ ὁ πέλεκυς ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀναιμῶτι, οὐδὲ κατὰ τὴν
Εἰλείθυιαν μαιώσεται σε.

ΖΕΥΣ. Κατένευκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θάρρῶν. οἶ-
δα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον.

ΗΦΑΙ. Ἄκων μὲν, κατοίσω δέ τί γὰρ χρὴ ποιεῖν,
σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἑνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ,
κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα,
τῆλεκαύτην ὑπὸ τὴν μῆνιγγα παρθέενον ζωογονῶν, καὶ
ταῦτα ἑνοπλὸν ἦπου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐλελή-
βεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ, καὶ πυρρίχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα
τρᾶσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέ-
γιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βρα-
χεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς.
ῥστε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν.

1 Τὴν Εἰλείθυιαν) Ἡ πᾶν τι κεν-
σῇ θία. V.

8 Ὑπὸ τῇ μῆνιγγι) Τοῦ ἐγκι-
φάλου ὑμέτι. V.

10 Πυρρίχizei) *Ενοπλος ὀρχί-
ζει. V.

14 Ἐγγυήσας ἦδη αὐτήν) *Ἡδὲ
κατὰ γάμον καίωνιαν συστάσας μοι
αὐτήν. V.

securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinae mo-
rem tibi obstetricabitur.

Iup. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi,
quid conducat.

Vulc. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim ali-
quis faciat, te iubente? Quid hoc? puella armata? Ma-
gnum, o Iuppiter, malum habuisti in capite: merito igi-
tur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana vir-
ginem vivam nutries, idque armatam: profecto castra,
non caput clam nobis habuisti. Haec vero saltat, inque ar-
mis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, & fu-
rore concitatur: quodque maximum est, formosa admo-
dum ac matura exstitit brevi: caesia quidem, sed ornat hoc
etiam ipsum galea. Quare, o Iuppiter, obstetriciam met-
cedem redde illa virginie mihi desponsa.

ΖΕΥΣ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω.

ΗΦΑΙ. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν.

ΖΕΥΣ. Εἰ σοι ῥάδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς.

Iur. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me est, nihil obloquor.

Vulc. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt: iamque ipsam corripiam.

Iur. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quae fieri nefas sit, te appetere.

I X.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΟΣ. ἜΣΤΙΝ, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει, Φημί. ἄκαιρον γὰρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι.

ΠΟΣ. Μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν;

NEPTUNI ET MERCURII.

Nept. ΕΣΤΙΝΕ, Mercuri, nunc convenire Iovem?

Merc. Nequaquam, Neptune.

Nept. Attamen, adesse me, retuntia ipsi.

Merc. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in praesentia.

Nept. Num Iunoni dat operam?

ΕΡΜ. Οὐκ' ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί.

ΠΟΣ. Συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον.

ΕΡΜ. Οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός.

ΠΟΣ. Πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο Φῆς.

ΕΡΜ. Αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα.

ΕΡΜ. Τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἄπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὢν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστήρ ὄγκον τινά.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκεῖνη εἶχε τὸ ἔμβρυον.

ΠΟΣ. Οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐτῆς, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.

ΕΡΜ. Οὐκ' ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος.

Merc. Minime: sed longe aliud quiddam est.

Nept. Intelligo: Ganymedes intus.

Merc. Neque hoc: at ipse sane non optime valet.

Nept. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras.

Merc. Pudet eloqui, tale est.

Nept. At non decet apud me quippe patrum.

Merc. Peperit iam modo, Neptune.

Nept. Apage: illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius uterus tumoris ullius.

Merc. Recte ais: neque enim ille habebat foetum.

Nept. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput.

Merc. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem.

ΠΟΣ. Εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

2 ΕΡΜ. Θεβαῖα, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν.

ΠΟΣ. Εἴτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῇ, ἀντ' ἐκείνης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἷσθα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διός, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἤκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἤκειν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθην, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

Nept. Euge, ut bonus ille totus nobis uterum gestat, & in omni parte corporis! at quænam est Semele?

Merc. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit.

Nept. Tum peperit, Mercuri, eius vice?

Merc. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Iuno (nostri gravem eius acmulationem) inducit ad petendum a Iove, cum tonitribus ac fulminibus ut veniat ad se. Cum morigeratus accessit fulmen habens, succensum est testum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me iubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, perfcisso femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio iam mense partum edidit, atque inbecillius ex laboribus habet.

ΠΟΣ. Νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονεμασθέντα.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἀμώτερα, τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁδὲ ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐοικεν. ἄπειμι δ' οὖν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἶσων, καὶ τᾶλλα ποιήτων, ὅς' ἂν νομίζεται, ὥσπερ λεχοῖ.

Nepi. Ubinam nunc infans est?

Merc. In Nyssam ablatum tradidi Nymphis educandum; imposito Dionysi nomine.

Nepi. Ergo utrumque Dionysi istius & mater & pater est hicce?

Merc. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipsi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quae solent, tanquam puerperae.

X.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

ΕΡΜ. Ω ἭΛΙΕ, μὴ ἐλάσης τήμερον, ὃ Ζεὺς Φησι, 1
μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ
τὸ μεταξύ μία τις ἔστω νύξ μακρά, ὥστε λυέτωσαν
μὲν αἱ Ὠραι αὐτὴς τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσῃς τὸ πῦρ,
καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν.

MERCURII ET SOLIS.

Merc. SOL, ne currum egeris hodie, Iuppiter ait, nec
cras, neque perendie; sed intus mane: idque temporis in-
tervallum una esto nox longa. Quare solvunto Horae ite-
rum equos: tu restingue ignem, teque recrea quiete post
longum tempus.

ΗΛ. Καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὁρῶν, κατὰ μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν;

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς αἰὲ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα.

ΗΛ. Ποῦ δὲ καὶ ἐστὶν, ἣ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι;

ΕΡΜ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρυῶνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν.

ΗΛ. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νῦξ μία;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. τεχνῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολυάθλον Θεόν. τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον.

2 ΗΛ. Ἀλλὰ τελεσιουργεῖτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. Ταῦτα δ' οὖν, ὦ Ἑρμῇ, οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου, (αὐτοὶ

16 Αὐτῷ γὰρ) Γράφεται, μόνοι γάρ. V.

Sol. Infolita haec, o Mercuri, atque inusitata nuntians ades: sed numquid de via aberrare visus sum in cursu, & extra limites equos agere, idque mihi succenset, & propterea noctem triplo maiorem die facere constituit?

Merc. Nihil quidem tale: neque semper illud erit: sed ita nimirum usus est, ut noctem sibi fieri productiorem velit.

Sol. Ille autem ubi est, aut unde missus tu, ut haec mihi nuntiares?

Merc. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una est.

Sol. Scilicet illam amans: tum porro non satis est una nox?

Merc. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congressu magnum & multis certaminibus insignem Deum: is talis ut una nocte absolvatur, fieri non potest.

Sol. Quin ergo, quod bene vortat, consummato. At illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Saturni, (sumus au-

γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον αὐθέν. οὐδ' ἂν ἐκοινῶνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστήνου γυναιίου ἔνεκα χρή ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῇ μένουσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀβλῖως ἐν σκοτεινῷ διαβιῶν. τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδοῦνται περιμένοντες, ἐστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀβλήτην, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζῴῳ.

ΕΡΜ. Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ἴππον, ἀπαγγελῶ καὶ κείνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνίεναι

16 Μὴ ἀνίσταί) Γράφεται, μὴ ἀνίσταί. V.

tem soli sine arbitris) neque secubabat ille a Rhea, nec relicto coelo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, & nox itidem pro mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut praeter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta sunt fursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Iovis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas listas tenebras.

Merc. Tace, Sol, ne infortunium tibi afferant isti sermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, remuntiabo iis etiam, quae Iuppiter mandavit; illa quidem ut

Lucian. Vol. II.

C

τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα
γεγενημένην.

lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines,
ignoraturos nempe tam longam exstitisse noctem.

XI.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

ΑΦΡ. **Τ**Ι ταῦτα, ὦ Σελήνη, Φασὶ ποιεῖν σε; ὅπότ' ἀν
κατὰ τὴν Καρίαν γῆν, ἰστάναι μὲν σε τὸ ζεύγος ἀφο-
ρῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε
κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ
μέσης τῆς ὁδοῦ;

ΣΕΛ. Ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱὸν, ὅς μοι τού-
των αἴτιος.

ΑΦΡ. Ἐὰν ἐκεῖνος ὑβριστὴς ἐστὶν ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ
τὴν μητέρα οἷα δεδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδὴν κατὰγων,
Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλίου, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ
τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μεράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ

VENERIS ET LUNAE.

Ven. **Q**UID ista, Luna, dicunt facere te? cum adversus
Cariam veneris, sistere te bigas, & despectare in Endymio-
nem dormientem sub divo, quippe venatorem; aliquando
etiam descendere ad ipsum ex media via?

Lun. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum
causa.

Ven. Hem, ille insolenter iniuriosus est: en, in me ma-
trem qualia designavit; nunc in Idam deducens Anchisæ
Iliensis gratia; alias in Libanum, ad Assyrium illum ado-
lescentulum, quem cum & Proserpinae amabilem fecit, ex

ἐπ' αὐτὸν ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώ-
μενον ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοι-
αῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα, καὶ τὴν Θά-
ρετραν, περὶ αἰρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερὰ ἤδη δὲ καὶ πλη-
γὰς αὐτῷ ἐπέτενα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σαδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ
οἶδ' ὅπως τοπαραντίκα δεδίως, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλί-
γον ἐπιλέλχεται ἀπάντων. Ἄταρ εἶπέ μοι, καλὸς ὁ 2
Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν.

ΣΕΛ. Ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δο-
κεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια,
ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφα-
λὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ
τυκακείμην· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει
τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀΨΟΦΗΤῃ
κατιῶσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὥς ἂν
μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθεῖ· οἶσθα· τί ἂν σὺν σοὶ λέ-

dimidia parte mihi surripuit meos amores. Atque adeo fae-
pe comminata fui, nisi desistat talia facere, me contractu-
ram esse eius arcus & pharetram, immo etiam circumci-
suram alas: quin iam plagas ipsi intentavi in nates sanda-
lio: is autem nescio quo pacto, in praesentia quidem ti-
mesfactus & supplex, post paulo oblitus est omnium. At
dic mihi, pulcherne Endymion est? mahum enim hoc ma-
xime solatio mitigetur.

Lun. Mihi quidem sane pulcher, o Venus, videtur: tum-
que maxime, quando subiecta super rupem chlamyde dor-
mit, sinistra tenens iacula ex manu paene defluentia; dex-
tra vero circa caput sursum reflexa admodum decet fa-
ciem ambiens: ipse vero somno solutus efflatum recipro-
cat ambrosium illum halitum. Tunc ergo sine ullo strepi-
tu de lapsa, summisque pedum digitis innixa, ne experge-

γοίμι τὰ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

factus subito conturbetur; rem nosti: quid ergo tibi porro dicam, quae consequuntur: hoc tantum, dispereo amore.

XII.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

Ι ΑΦΡ. **Ω** ΤΕΚΝΟΝ Ἐρώς, ὅρα οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις κατ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδείκνυεις, ἀλλὰ τῶν ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ τὴν Σελήνην δὲ καβαλεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλεησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὕβριζεις, θάρρων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥεάν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μενίσκον ἐκεῖνο πο-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. **Ο** FILI Cupido, vide, qualia facis: non ea, quae in terra contingunt, dico, quaecunque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quae in coelis: qui Iovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcunque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quae in me genitricem committis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed tu, audacissime, Rheam etiam ipsam iam vetulam & matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appe-

θεῖν· καὶ τῶν ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς
λέοντας, παραλαβῶσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἅτε μα-
νικούς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδὴν περι-
πολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἀττῇ· οἱ Κορύβαν-
τες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ,
ἀνείς τὴν κόμην, ἔεται μεμνηῶς διὰ τῶν ὀρῶν· ὁ δὲ, αὐ-
λεῖ τῷ κέρατι· ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἡ ἐπικτυ-
πεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν
τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοι-
αῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε
ἡ Ρέα, ἡ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὔσα, κελεύσῃ τοὺς
Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ τοῖς
λέουσι παραβαλεῖν ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρῶσα.

ΕΡΩΣ. Θάορει μήτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς 2
τῇ ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβάς ἐπὶ τὰ νῶτα,
καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἠνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί

tat. Nunc illa furit opera tua; iunctisque leonibus & af-
sumtis in comitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sint
& ipsi, sursum deorsum Idam circumvagantur, haec ulu-
latus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit
sibi ense cubitum, ille effusa coma fertur furiatu per mon-
tes, alius tibiam inflat adunco cornu, alius bombum ex-
citāt pulso tympano, aut increpat cymbalo: & in summa,
tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco
igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum
malum peperī, ne quando plane in furorem acta Rhea,
vel dixero potius mentis suae compos iubeat Corybantas
comprehensum te discerpere, aut leonibus obiicere: ista
timeo, in periculo te versantem videns.

Cyp. Bono esto animo, mater, quandoquidem & leoni-
bus ipsis iam familiaris sum, & saepe consensu eorum
tergis, prehensaque iuba tanquam habenis eos rego: illi

με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα, περιλιχμη-
σάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν
ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ, ὅλη οὕσα ἐν τῷ Ἄττι;
καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς
δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τού-
των. ἢ θέλεις σὺ, ὦ μήτηρ, αὐτὴ ρηκέτι ἐραῖν, μῆτε σὲ
τοῦ Ἄρεως, μῆτ' ἐκείνον σοῦ;

ΑΦΡ. Ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων. ἀλλὰ
μεμνήσῃ μου ποτὲ τῶν λόγων.

vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delamben-
tes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tandem illa
otium agat, adversum me ut quidquam conetur tota in
Attide occupata. At porro quid ego delinquo, si osten-
dam pulchra, qualia sunt? vosmet autem ipsae desiderio
tenemini pulchrorum: eorum ergo ne me infimuletis: hoc-
cine vis, mater, ut non amplius ames neque ipsa Martem,
nec ille te?

Ven. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit,
cum recordabere dicta mea.

XIII.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΠΑΤΣΑΣΘΕ, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις,
ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ
ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν.

IOVIS, AESCULAPII ET HERCULIS.

Ιῡρ. CESSATE, Aesculapi & Hercules, rixantes inter
vos quasi homines: indecora enim haec, & aliena convi-
vio Deorum.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἐβέλεις, ὦ Ζεῦ, ταυτὸν τὸν Φαρμάκεια
προκατακλίνεσθαι μου.

ΑΣΚ. Νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι.

ΗΡΑ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς
ἐκεραύνωσεν, ἢ μὴ θέμις ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον
αὐτῆς ἀθανασίας μετείληφας;

ΑΣΚ. Ἐπιλέλῃσαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ
Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ;

ΗΡΑ. Οὐκ οὐν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὃς Διὸς
μὲν υἱός εἰμι, τὸσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν
βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς
τιμωρούμενος. σὺ δὲ ριζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι
μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων,
ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέχεις, ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, 2

12 Καὶ ἀγύρτης) Ἐπαίτης, φιλοκαρδής. V..

Herc. Et tu velis, o Iuppiter, istum veneficum supra me
accumbere?

Aesc. Sic sane decet: etenim melior sum.

Herc. Quo in genere, attonite? ideone, quod te Iuppiter
fulmine pertussit, quae fas non erat, facientem? nunc au-
tem per misericordiam iterum immortalitatem participasti.

Aesc. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagrasse, qui mihi exprobres ignem.

Herc. Nequaquam pari similique ratione vita nobis est
exacta, ut qui Iovis sum filius, tantosque labores suscepi
expurgando hominum aetatem, feris debellandis, & in ho-
mines iniuriosos animadvertendo: tu vero praefectas her-
barum radices colligis, & circulator es, aegrotis ut maxi-
me hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui vi-
rile tamen nihil praestiteris.

Aesc. Recte narras: nam iniusta tibi flammae vestigia fa-

ὅτε πρῶν ἀνῆλθες ἡμίϕλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διεϑαρμένος τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο, τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε ἕξαινον ἔρια ἐν Λυδία, πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παῖόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδαλῷ, ἀλλ' οὔδε μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα.

ΗΡΑ. Εἰ μὴ παύσῃ λαιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἶσῃ, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαι σε, τὸ κρανίον συντριβέντα.

ΖΕΥΣ. Παύσασθέ, Φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξηνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου· καίτοι εὐγνώμον, ὦ Ἡρακλῆς, προκατακλίνεσθαι σου τὸν Ἀσκληπίον, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

6 Τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα) καὶ Κρεντιάδης. V.
Μεγάραν· τέκνα τοῦ Ἡρακλέους, 12 Τὴν ξηνουσίαν) Τὴν εὐω-
Οὔτης, Θηρίμαχος, Δημοκρίων χίαν. V.

navi, quando nuper huc ascendisti semustus, ab utrisque corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo sandalio: sed neque atra bile percitus interfeci liberos & uxorem.

Herc. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum profutura sit immortalitas: etenim sublatum te proiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne Paean quidem ipse mederi tibi possit, cranio contrito.

Iup. Finem, inquam, altercandi facite, & non conturbate nobis consuetudinis iucunditatem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a convivio. Enimvero aequum est, Hercules priorem decumbere Aesculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. **Τ**Ι σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλον; I

ΑΠ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.

ΕΡΜ. Ἀξίον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι;

ΑΠ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου.

ΕΡΜ. Τέθνηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος;

ΑΠ. Καὶ μάλα.

ΕΡΜ. Πρὸς τίνος, ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὥς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μεῖράκιον;

ΑΠ. Αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλον;

ΑΠ. Οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. **Q**UID contracto vultu es, Apollo?

Ap. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriae.

Merc. Dignum certe moerore tale negotium! tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc?

Ap. Nequaquam; sed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium.

Merc. Interiitne, dic, quaeso, mihi, Hyacinthus?

Ap. Maxime.

Merc. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum iuvenem?

Ap. Meum ipsius hoc est facinus.

Merc. Num ergo te furor agitavit, Apollo?

Ap. Haud sane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit.

ΕΡΜ. Πῶς; ἐβέλω γὰρ ἀκούσαι τὸν λόγον.

- 2 ΑΦΙ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ·
ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος, ἥρα μὲν ἐκ
πολλοῦ καὶ αὐτός, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ Φέρων τὴν
ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν
δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας
ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί· ἐνέσεισε Φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ
τῆς πληγῆς αἷμά τε ρυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐθὺς
ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἡμυνάμην
κατατοξεύσας, Φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους·
τῷ παιδί δὲ καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου
ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος

1 Τὸν λόγον) Τὸν τρόπον. G.

4 Ἀμελούμενος δὲ... ἐγὼ...)
Οὐχ οὕτως ἐποίησεν· προτίθεις γὰρ
εὐθείαν τὴν γυνικὴν ἐπέφερε· οὕτως
Ὅμηρος B. σκόπευε ὁ μὲν οὐρανὸν
εὐρὺν ἰκάνει. Ἡ ἐν ὑπερβατῷ οὕτω
νοτίζει τὴν σύνταξιν· ἀμελούμενος δὲ
ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας. Ἀλ-
λὰ καὶ τοῦτο πάλιν ζητεῖται, διὰ τί
εὐκ εἶπεν, ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου κατα-
πνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ καὶ φασίην,
ὅτι Ἀττικὴ συνήθεια τοῦτο, ἀπὸ γυ-
νικῆς εἰς εὐθείαν παραλαμβάνειν. G.

6 (Ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου) Ἀττὶ,
ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου. Ἀττικὴ γὰρ
συνήθεια τοῦτο, ἀπὸ γυνικῆς εἰς
εὐθείαν παραλαμβάνειν. V.

7 Ἐνέσεισε) Ἐνέσεισας ἐφόνευσεν
αὐτόν. G.

10 Ἐπισπόμενος) Ἐπισπόμενος
ἀπὸ τοῦ ἐλκόμενος αὐτοῦ, ἀπὸ
τοῦ ἐπισπασμαί· ἐπισπόμενος δὲ ἀπὸ
τοῦ ἐπακλουθίσαντα, ὥσπερ ἐ-
πασθεῖα, μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἐπασμαί·
ἔστι δὲ ποιητικόν· ἐντάσσεται δὲ γυ-
νικῇ. V.

Merc. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

Ap. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco
exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat; Zephyrus
amabat iamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens
istud fastidium, dum proiicio, ut solebamus, discum in al-
tum; Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in
caput puero impegit, quam poterat vehementissime, di-
scum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, &
puer statim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ul-
tus sum sagittis immisissis, fugientem persecutus usque ad
montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi
discus illum deiecit; atque a sanguine florem submittere ter-

ἀναδύσθαι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐ-
αδέστατον ἀνδρῶν ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον,
ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρά σοι ἀλόγως λελυπήσθαι
δοκῶ;

ΕΡΜ. Ναὶ, ὦ Ἀπολλόν· ἦδεις γὰρ θνητὸν πεπονη-
μένος τὸν ἐρώμενον ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

3 Ἐπαιαίζοντα) Ἐπιθρήναντα, ἐπιτραγοῦντα. G.

ram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium
florum, qui praeterea literas habet luctum super mortuo
testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor affectus?

Merc. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset,
te tibi natum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo
mortuo.

XV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. ΤΟ δὲ καὶ χαλὸν αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, καὶ ἰ-
τέχνην ἔχοντα βάναισον, ὦ Ἀπολλόν, τὰς καλλίστας
γεγαμηκέσαι, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν;

ΑΠ. Εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ
θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ, καὶ μάλι-
στα ὅταν ὀρῶσιν ἰδρῶτι ρεόμενον, εἰς τὴν κάμινον ἐπιχε-
ς Εὐποτμία) Εὐτυχία. V.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. ET quale tandem, claudum istum Vulcanum, & ar-
tis opificem illiberalis, Apollo, pulcherrimas in matrimo-
nio habere Venerem & Gratiam!

Ap. Fati quaedam felicitas, o Mercuri: neque tamen id
non demiror, qui pati possint consuetudinem eius, maxi-
me quando vident sudore manantem, in fornacem primum

κυφότηα, πολλὴν αἰβάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι.

ERM. Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἥφαιστῳ φρονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἀπολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἴτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι καθευδῆσμεν.

- 2 ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδάσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω.

ERM. Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην ἄλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν.

9 Ἀφροδίτης) Ἀνδρὶ καὶ ἀντιπάρῳ, V.

atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: at tamen talem amplectuntur, osculantur & una cubant.

Merc. Illud & ipse indignor, Vulcanoque invideo. Iam tu capillos come, Apollo, & citharam pulsa, & superbius ob pulchritudinem effer te, atque ego ob palaeatricum corporis habitum, & artem lyrae temperandae; tum ubi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

Ap. Ego quidem & alias invenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, haec aufugit me & odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci iactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo.

Merc. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari.

ΑΠ. Οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἶπε, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡΜ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ 3
Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ ἄλλως
τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλὰ, καὶ κείνου ἔρα, ὥστε
ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκέως τούτου μέλει.

ΑΠ. Καὶ ταῦτα οἶε τὸν Ἥφαιστον εἰδέναι;

ΕΡΜ. Οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναιτο, γενναῖον
ὁρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν
ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμὰ τινα ἐπιμηχανήσασθαι
αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς.

ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθί-
σόμενος εἶναι.

Ap. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

Merc. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit; Venus in coelo: quae praeterea circa Martem est occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri ferrarum cura tangit.

Ap. Haec tu putas Vulcanum scire?

Merc. Sane: sed quid efficere possit, cum strenuum videt iuvenem, eumque militem: quare quiescit, sibi que temperat; nisi quod minatur, vincula se quaedam machinaturum adversus illos, & oppressurum irretitos in lecto.

Ap. Nescio: at equidem optaverim is esse, qui sit capiendus.

XVI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

Ι ΗΡΑ. **Κ**ΑΛΑ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διί.

ΛΗΤ. Οὐ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιαύτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' οὗτος μὲν ὁ χῶλος, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγχευε, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυβίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξενικοπονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἶδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρός εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς

I U N O N I S E T L A T O N A E.

Iun. **P**ULCHROS enimvero, Latona, & tu liberos peperisti Iovi.

Lat. Non omnes, Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus.

Iun. Sed hic claudus tamen utilis est, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque observatur. De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo nescit quales cibos capiat hospitibus interfectis, atque imitata Scythas ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae se fert, cuncta se scire, & iaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum

ματικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοῖζα καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκριόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι Φοβεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, οὗ προεμαντεύσατο δὲ, ὡς Φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάσση, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὀρῶ καθότι καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ΛΗΤ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ 2
ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὀρώμενα ἐν τοῖς
δαίμοσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλ-
λος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμπόσιῳ θαυμαζόμενος ὑφ'
ἀπάντων.

(Καταγοητεύεσθαι) Ἀπατᾶσθαι. V. 7 Τερατευόμενος) Ψευδο-
μάντις, ἢ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύμενος. V.

constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis, frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem ditiſcit; plures enim sunt stulti, quique se praeſbent fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat, se occisurum esse delicias suas disco; nec praedivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulchrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben praestare videaris.

Lat. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix & mendax vates, non me fugit, quem tibi dolorem afferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus.

ΗΡΑ. Ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεῖνος Φαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλή σου παρθένος οὕτω καλή ἐστίν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, Φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας· ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδεὶς τὰς τεκούσας ἐμαυτοῦ, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα.

ΛΗΤ. Μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὐθις δακρύνουσαν, ὁπότεαν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατή, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

Iun. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marfyas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam est pulchra, ut, postquam comperit, se visam esse ab Actaeone, verita, ne iuvenis evulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obstetricaturam fuisse, virgo si modo foret.

Lat. Arroganter, o Iuno, te effers, quia coniux es Iovis, cumque eo regnum tenes; propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te post paulo iterum lacrimantem, cum te Iuppiter relicta in terram descenderit, tauri cygnive sumta specie.

XVII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. ΤΙ γελάς, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι γελοιώτατα, ὦ Ἀπολλον, εἶδον.

ΑΠ. Εἰπέ οὖν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελαῖν.

ΕΡΜ. Ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἡφαιστος ἔδωκεν αὐτοὺς ξυλλαβάν.

ΑΠ. Πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρηνεν αὐτοὺς καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεῖς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς ὤτετο καθορᾶ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἡφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγέννητο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐ-
9 Παρὰ) Γρ. περὶ τὴν εὐνὴν. G.

APOLLINIS ET MERCURII.

Αρ. QUID rides, Mercuri?

Merc. Quia scilicet maxime ridicula, Apollo, vidi.

Αρ. Quin narra, ut & ipse re audita una tecum possim ridere.

Merc. Venus concumbens cum Marte constricta est, & Vulcanus vinxit eos captos.

Αρ. Quo tandem modo? nam facerem quiddam dicturus videris.

Merc. Iampridem, opinor, ista cum sciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conspicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem ascenderunt lectum, intraque casses recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula, &

Lucian. Vol. II.

D

τοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνῇ οὔσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαφουγεῖν ἐπειράτο, καὶ ἤλπιζε ῥῆξιν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευσεν.

2 ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος;

ΕΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλὰ ζυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμώτεροι κάτω νενευκότες, ζυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θεάμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον.

ΑΠ. Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδέεται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου;

ΕΡΜ. Μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐφροσύνης. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρὴ τάληθες εἰπεῖν, ἐσθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεόν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς.

supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret se fē pudibunda: Mars primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes evadendi sit nulla, supplicabat.

Ap. Quid ergo? absolvit eos Vulcanus?

Merc. Nondum; sed convocatis Diis spectandum praeber adulterium. Hi autem nudi ambo, colligantique demisso vul- tu rubore suffunduntur; spectaculumque fane iucundissi- mum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum.

Ap. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis ex- ponere dedecus matrimonii?

Merc. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, invidebam Marti non solum adulteranti formosissimam Deam, sed & alli- gato cum ea.

ΑΠ. Οὐκοῦν καὶ δεδέσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ;

ΕΡΜ. Σὺ δ' οὐκ ἂν, ὦ Ἀπολλόν; ἰδε μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὖ ᾔδῃ.

Ap. Tune ergo vinciri te patereris ea mercede?

Merc. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, cum videris, idem optabis.

XVIII.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΕΓΩ μὲν ἡσυχνόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦ υἱός. Θῆλυς οὕτω καὶ διεσθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρα μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαينوμένοις γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ἰσως παντὶ μᾶλλον ἐσικῶς, ἢ σοὶ τῷ πατρί.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε ὁ Θηλυμήτρης, ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ

γ Πάτῳ μᾶλλον) Πανί. V. Γρ. παντί. G.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. ME quidem pueret, Iuppiter, talis filii, tam feminei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat comam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana tibiaeque & cymbala choreas agens, atque omnino cuius similiior, quam tibi patri.

Iup. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mulieribus, non solum, Iuno, Lydiam subegit, incolentesque Tmolium cepit, & Thracas sibi subiecit; sed & adversus

τοὺς Θράκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῶ γυναικείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοὺς τε ἐλέφαντας εἴλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδῆσας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀναξία τοῦ πατρὸς; εἰ δὲ παιδία καὶ τρυφὴ προσέστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς Φόβος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων οὗτος ᾗν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

- 2 ΗΡΑ. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὖρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθύσθοντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν

2 Στρατηγικῇ) Γράφεται στρατῷ. V. 7 Ἐνθεάζων) Ἐνθουσιῶν. G.

Indos raptō muliebri isto exercitu elephantos in potestatem redegit, & regione tota potitus est, regemque paululum resistere ausum captivum abduxit: & ista quidem omnia perfecit saltans simul & choreas ducens, thyrsis usus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum si quis in animum induxit maledicere ipsi, contumeliis in factorum initia iactis, ab eo quoque poenas expetiit, vel ligatum obstringens palmitibus, vel ut discerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, atque haud indigna patre? Si vero lusus & lascivia simul adsint, nihil est ea in re, quod invidiam faciat; inprimis si quis reputet, qualis sobrius hicce foret, ubi isthacc facit ebrius.

Iun. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum eius vitem & vinum; idque tamen videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad iniuriam versi, & plane furentes

τραπόμενοι, καὶ ὅλως μεμνηότες ὑπὸ τοῦ πότου· τὸν γοῦν Ἰκάριον, ᾧ πρῶτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο Φῆς· οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος παιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνη, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν ξυμπωτῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας, ᾧ Ἥρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

1 Τοι γοῦν Ἰκάριον) Ἐκτείναν σθέντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' αὐτοῦ φαρμακείᾳ· ἐνέμισαν γὰρ μεθυ- ἰκαίνου. V.

a potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi complotatores interemerunt concisum lignonibus.

Ιερ. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum ista, neque Bacchus facit; sed potus immoderate sumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum servat, hilarior & suavior existit; neque eiusmodi, quale Icario contigit, quidquam designaverit in ullum complotatorem. At tu adhuc aemulari videris, Iuno, & Semeles meminisse, ut quae crimineris Bacchi pulcherri- mas dotes.

XIX.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

ΑΦΡ. **Τ**Ι δήποτε, ᾧ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους Θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀ-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. **Q**UID est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Iovem, Neptunum, Apollinem,

πόλλω, τὴν Ῥέαν, ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνῃς δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δᾶς, κενὴ δ' οἰστῶν ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄστοχος;

ΕΡ. Δέδια, ὦ μήτηρ, αὐτὴν· φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὅποτε οὖν ἐντεινόμενος τὸ τοξὸν ἰὼ ἐπ' αὐτὴν, ἐπισείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν.

ΑΦΡ. Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀσώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας.

ΕΡ. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεται με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται αἰεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσει, Φησὶ, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον

14 Τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα) Πρὸς ὑπακουστίον τὸ διαφθερῶν θηχὼς ἄμα καὶ ἀφελᾶς. V.

Rheam, me quoque matrem; a sola vero abstineas Minerva, & in illa igne carcat tibi fax, vacua sit sagittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, & collineandi sis imperitus.

Cup. Metuo, mater, eam: nam formidabilis est & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata cristâ perterrefacit me, & contremisco, defluuntque tela meis de manibus.

Ven. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum, ac vicisti.

Cup. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspiciosa torve me intuetur; factumque iam adeo, ut ego sic praetervolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem iuro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tarta-

ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ ταῦτα ἠπέλιψε· καὶ ὁρᾷ δὲ ὄριμν, καὶ ἐπὶ τοῦ στή-
θους ἔχει πρόσωπόν τι Φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον,
ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύττεται γάρ με, καὶ
σεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦΡ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηναίαν δέδιας, ὡς Φῆς, καὶ 2
τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ Φοβηθεὶς τὸν κεραυνὸν
τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βε-
λῶν εἰσιν; ἢ κακέῖναι λόφους ἐπισείουσιν, καὶ Γοργό-
νας προφαίνουσιν;

ΕΡ. Αἰδοῦμαι αὐτάς, ὦ μήτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ
αἷ τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ὧδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρί-
σταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

ΑΦΡ. Ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναὶ τὴν δὲ Ἀρτεμιν
τίνας ἔνεκα οὐ τιτρώσκεις;

ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόντε,

num iniiciam, aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa eiuf-
modi est interminata: tum porro acerbum videt, habetque
ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus co-
maram, quam ego maxime metuo: territat enim me, &
cum eo oculos converto, in fugam propellor.

Ven. At expavescis Minervam, ut ais, & Gorgonem;
idque tu, qui non formidaris fulmen Iovis. Musae vero
cur tibi sunt invulneratae, & extra teli iactum positae?
an & illae cristas concutiunt, & Gorgonas ostendunt?

Cyp. Revereor illas, mater: nam venerandae sunt, &
semper quiddam commeditantur, & cantu distinentur; at-
que ipse adsto saepius illis delinitus carmine.

Ven. Age, mitte & istas, quia verendae: at Dianam
quid est, cur non vulneres?

Cap. In summa, ne consequi quidem illam licet fugien-

Φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὀρέων· εἴτα καὶ ἰδίον τινα ἔρωτα ἤδη ἔρα.

ΑΦΡ. Τίνος, ὦ τέκνον;

ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ἔντα, καὶ ἐκηβόλον.

ΑΦΡ. Οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκείνον ἐτόξευσας.

tem semper per montes: tum etiam sibi proprium quendam amorem iam amat.

Ven. Cuius, fili?

Cup. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat persecuta, & sagittis configat; tota denique huic rei est intenta: ceteroquin fratrem eius arcitenentem & ipsum, ac longe iaculantem.

Ven. Scio, nate, quid velis: frequenter ipsum arcu fixisti.

XX.

Θ Ε Ω Ν Κ Ρ Ι Σ Ι Σ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ,
ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗ, λαβὼν τοῦτ' ἐμῶν, ἀπιθι εἰς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα τὸν βουκόλον, (νέμει

4 Λαβὼν τοῦτ' ἐμῶν) Καλὸν τὸ μῆλον τῶν Δίδος χειρῶν δέχου.
Ἀπιθι τοίνυν σὺν Θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G.

DEARUM IUDICIUM.

IUPPITER, MERCURIUS, IUNO, MINERVA, VENUS,
PARIS aut ALEXANDER.

Jup. ΑCCEPTO, Mercuri, isto pomo, abi in Phrygiam ad Priami filium bouum pastorem, (pascit autem Idae mon-

δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ἐστί· τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄβλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ δὲ ἀπωθῶμαι τὴν δίκαιαν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἠδέως ἂν ἀπάσας νενικηκυῖας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μᾶ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρυξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μὲν ἐστί, καὶ Γανυμήδους τούτου ξυγγενὴς, τάλλα δὲ ἁφελὴς, καὶ ὄρειος, οὐκ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξίπειε τοιαύτης θεάς.

ΑΦΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπιστήσεας ἡμῖν δικαστὴν, θαρροῦσα βαδιοῦμαι πρὸς

tis in Gargaro) ipsique dic: Te, Pari, iubet Iuppiter, quandoquidem formosus ipse es, & sapiens in rebus amatoris, sententia Deabus lata pronuntiare, quae illarum pulcherrima sit: certaminis autem praemium victrix recipiat pomum. Iamque commodum est, ut ipsaemet abeat ad iudicem: equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex aequo vos amem, & si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, ut alia ne dicam, necesse, uni si formae praemium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sum iudex: iuvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, & Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex & montanus: neque illum quis indignum censuerit eiusmodi spectaculo.

Ven. Equidem, o Iuppiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae

τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιοί μου; χαρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν.

ΖΕΥΣ. Ἡ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ Θύγατερ, συνδοκεῖ; τί Φῆς; ἀποστρέφῃ, καὶ ἐρυθρίᾳς; ἔστι μὲν ἰδίον, τὸ αἰδεῖσθαι γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρθένων· ἐπινεύεις δὲ ἑμῶς· ἅπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνῃτε τῷ δικαστῇ αἰ νενικημένοι, μηδὲ κακὸν ἐντρίψῃσθε τῷ νεανίσκῳ. οὐ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

3 ΕΡΜ. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θάρρετε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἔστι καλός, καὶ τᾶλλα ἐρωτικός, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος· οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς.

9 Καὶ ὅπως) Σκοπιῖτε. V.

ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem.

Iun. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permiffum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque sit, Parin.

Iup. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut verecundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini iudici, quae victae eritis, nec malum inferatis iuveni: fieri quippe non potest, ut aequae sitis pulchrae omnes.

Merc. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viae dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, iuvenis est formosus, praeterea amori deditus, & ad talia gliudicanda inprimis idoneus; is sane non male ius dixerit.

ΑΦΡ. Τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστὴν· πότερα δὲ ἀγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνὴ τις αὐτῷ σύνεστιν;

ΕΡΜ. Οὐ παντελῶς ἀγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη.

ΑΦΡ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς;

ΑΦΡ. Ἄλλως ἡρόμην.

ΑΘ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ καινο- 4
λογούμενος.

ΕΡΜ. Οὐδὲν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' ἤρετό με, εἰ ἀγαμός ὁ Πάρις ἐστίν;

ΑΘ. Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα. Σησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με.

Ven. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum iustum nobis esse iudicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit?

Merc. Haud omnino innuptus est, o Venus.

Ven. Quid ais?

Merc. Est cum eo, ut arbitror, Idaea quaedam mulier, comoda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges?

Ven. Nullo consilio certe rogabam.

Min. Heus tu, iniquum agis legatum, privatim cum ea sermones communicans.

Merc. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris?

Min. Quid ita tandem hoc curiose sciscitata?

Merc. Nescio: ait autem, se, quod casu in mentem venerat, non de industria rogasse me.

ΑΘ. Τί οὖν ἄγαμός ἐστιν;

ΕΡΜ. Οὐ δοκεῖ.

ΑΘ. Τί δὲ τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ Φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος;

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας.

ΑΦΡ. Ὅρᾳς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἷου μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτη
5 κατὰ τὸ ἀπλοῦν ἀπεκρινάμην. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδην ὄρῳ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ

Min. Quid ergo? caelebs est?

Merc. Haud putem.

Min. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriae cupidus est, an totus bubulcus?

Merc. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod coniicere licet iuvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle fane se primum esse in proeliis.

Ven. Viden'? nihil ego criminor, neque infumulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quae ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est.

Merc. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est, quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiae sumus: quin

ἐπαπαύμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.

HPA. Ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ καί μοι φαίνεται.

ERM. Ταύτη, ᾧ Ἡρα, πρὸς τὰ λαϊὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευράν, οὗ τὸ ἄντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὄρας.

HPA. Ἄλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην.

ERM. Τί Φῆς; οὐχ ὄρας βοῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὐ-
τωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί
τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταβέοντα, καλαύροπα ἔχοντα,
καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκίδνασθαι τὴν ἀγέλην;

HPA. Ὅρῳ νῦν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν.

ERM. Ἄλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμέν ἐπὶ
τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ δια-
ταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι.

HPA. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ κατα-

9 Καλαύροπα) Καλάβροφ. ἴσθι ὑπόσκαμβος, ἢν ἀφῆσιν ἐπὶ τὰ τῆς
τιμπικῆ ραβδίου, μικρὸν ἐκατέρωθεν ἀγέλης ἀποσχιζόμενα. V.

etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; & nī fallor, ipsum vestrum iudicem Paridem.

Iun. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet.

Merc. Illac, Iuno, ad sinistrum respice; non ad summum montem, sed iuxta latus, ubi antrum & gregem vides.

Iun. Atqui non video gregem.

Merc. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere
digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quen-
dam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & re-
pellat, ne protenus dissipetur armentum?

Iun. Video nunc, siquidem is est.

Merc. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in ter-
ra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus
eum desuper ex improvviso devolantes.

Iun. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoqui-

βεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προΐεναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶκος, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθούσα πρὸς Ἀγχίσην.

ΑΦΡ. Οὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

- 6 ΕΡΜ. Ἄλλ' οὖν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἥρα τοῦ μεираκίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμψθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὅποτε ἤδη ἐν τῷ αἰετῷ ἦν, συμπαραπτάμενη αὐτῷ, καὶ συνεκούζιζον τον καλόν. καὶ εἰ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνῆρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ πείμνιον· καταπτάμενος δὲ ἔπισθεν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ στόματι τῇ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακῶν, ἀνέφερε τον παῖδα τε-

dem autem degressi sumus, tui iam muneris, Venus, praeire teque ducem praebere nobis viae: etenim te par est peritam esse loci, quae saepe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen.

Ven. Non admodum, Iuno, istis commoveor cavillationibus tuis.

Merc. Atque ego aileo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Iuppiter amabat adolescentulum Phrygem: tum saepiuscule huc veni, ab eo demissus ad invitendum puerum: cumque iam ab aquila vcheretur, iuxta simul volabam, allevabamque pulchellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum surripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Iuppiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morfu prehensens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa

ταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβέβληκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ θεοῦ. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαίτητής εὐτοσί πλησίον, ὥστε προσεῖπαι αὐτόν. Χαῖρε, ὦ βουκόλε.

ΠΑΡ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀΐζῃς πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ἐπιτήδεια ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε οὔσαι καλαί.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ γυναῖκες εἰσὶν. Ἦσαν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηναῖαν, καὶ Ἀφροδίτην ὁρᾷς, καὶ μὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστελεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρίᾳς; καὶ μὴ δέδιδ' χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δὲ σε δίκαστην γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, Φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοῖός τ' ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἄβλον εἴτῃ ἀναγνοῦς τὸ μῆλον.

ΠΑΡ. Φέρ', ἴδω τί καὶ βούλεται· Ἡ ΚΑΛΗ, Φησί,

3 (Ὁ διαίτητής) Χαῖρε δίκαστηρίου κριτής. G.

in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abiecerat eam prae timore. At enim arbiter hicce prope adest: quare alloquamur eum. Salve, boum pastor:

Par. Et tu sane, iuvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma.

Merc. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Iuppiter. At quid trepidas & galles? quin tu omnem metum pone: incommodi nihil est. Iubet autem te Iuppiter, iudicem fieri harum pulchritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium scies, ubi legeris hoc pomum.

Par. Cedo, videam, quid tandem velit: FORMA PRAE-

ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν οὖν, ᾧ δέσποτα Ἑρμῇ, δυνηθείην ἐγὼ
 θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι
 παραδόξου θείας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ
 γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν
 τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἶγος ὅποτέρᾳ ἢ καλλίων, καὶ
 δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ
 8 τὴν τέχνην. Αὗται δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ
 οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέραν μεταγά-
 γοι τὴν οἴψιν ἀποσπᾶσας· οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι
 ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα ἂν ἀπερείσῃ τοπρῶτον, τούτου ἔχεται,
 καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κείνο
 καλὸν ὁρᾷ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παρα-
 λαμβάνεται· καὶ ὅλως περικέχυται μοι τὸ κάλλος αὐ-
 τῶν, καὶ ὅλον περιείληθέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ
 αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώ-
 ματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδοῦς

STANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, pos-
 sim ego mortalis omnino, & rusticus, iudicem agere ad-
 mirandi spectaculi, maiorisque, quam ut bubulco conve-
 niat? haec enim talia diiudicare delicatulorum potius & ur-
 banorum hominum: de me autem, quae capella capellam
 forma praestet, item iuvenca iuvencam aliam, id quidem
 forte iudicaverim ex arte. Hae vero omnes perinde pul-
 chrae, & sane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram
 traducat visum abstractum: non enim vult abstinere facile;
 sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque praefens
 probat: quod si ad aliud transierit, id aequè pulchrum vi-
 det, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque ad-
 eo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum,
 totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quem-
 admodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar
 ergo mihi recte iudicaturus, omnibus si tribuam pomum.

τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὐ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμ-
βέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ,
θυγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδ'· πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδύναι πρὸς τοῦ
Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑΡ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῆ, πεῖσαι αὐτάς, μὴ χαλε- 9
πῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων
τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν.

ΕΡΜ. Οὕτω Φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαί-
κιν τὴν κρίσιν.

ΠΑΡ. Πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο
δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν
αὐτάς ὥς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκρι-
βῆς τῆς ἐξετάσεως;

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόσ-
ταττε ὅπη καὶ θέλεις.

Huc porro accedit, haec ut sit Iovis soror & coniux, illae
filiae: qui ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronuntiatio?

Merc. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfu-
gias a Iove iussus.

Par. Unicum illud, Mercuri, fac sibi persuadeant, ut
ne infensae sint in me, quae inferiores discesserint ambae,
sed solum oculorum hunc esse putent errorem.

Merc. Ita aiunt se facturam: curandum tibi nunc, ut per-
agas iudicium.

Par. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud
autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas,
sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explore exam-
en habeatur?

Merc. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua
fieri velis.

ΠΑΡ. Ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι.

ΕΡΜ. Ἀποδύτε, ὦ αὐταὶ σὺδ' ἐπισκόπει' ἐγὼ δ' ἀπεστράφην.

- 10 ΑΦΡ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ τῷ βραχίονι εἶναι μέγα φρονῶ, ἐπίσης δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή.

ΑΘ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃς, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόβῃται, (φαρμακὶς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι γε ἐχρῆν μὴδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρῆναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν.

ΠΑΡ. Εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ ἀπόβου.

ΑΦΡ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηναίαν τὴν κόρυν ἀφελούσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπιστείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μή σοι

Par. Qua velim? nudas intueri volo.

Merc. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me aversum.

Ven. Optime, Pari: equidem prima vestes ponam, ut discas, me non solas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi sint oculi, efferrī: namque aequaliter sum tota, & similem in modum pulchra.

Min. Ne prius illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposuerit, (est enim venefica) ne te fascinet eius ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adesse, neque tot fucatam pigmentis, quasi revera meretricem quandam, sed nudam formam exhibere.

Par. Recte monent de cestō: atque ergo deponē.

Ven. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput ostendis, sed quatis cristas, ac iudicem territas? num metus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam con-

ἐλέγχεται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ Φοβε-
ρῷ βλεπόμενον;

ΑΘ. Ἴδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀΦήρηται.

ΑΦΡ. Ἴδού σοι καὶ ὁ κεστός.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑΡ. ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς θέας, τοῦ κάλλους, ἡ
τῆς ἡδονῆς; οἶα μὲν ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλικὸν αὕτη
καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός;
ὡς δὲ ὄρᾳ ἡδὲ ἡδέως; καὶ γλαυκὸν τι καὶ προσαγω-
γὸν ἐμειδίασεν ἄλλ' ἤδη μὲν ἄλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας·
εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἐκάστην ἐπιθεῖν βούλομαι,
ὡς νῦν γε ἀμφοιβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὃ, τι
καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὀφείεις περισπώμενος.

ΑΦΡ. Οὕτω ποιῶμεν.

ΠΑΡ. Ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περίμενε.

ΗΡΑ. Περιμένω. καῖπειδ' ἀν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα

ferat caesium illud oculorum, si absque illo galeae terro-
re spectetur?

Min. Ecce tibi, cassis haec est demta.

Ven. Ecce tibi, cestus quoque.

Iun. At exuamur.

Par. Iuppiter prodigialis! quod spectaculum, quae for-
ma, quanta voluptas! qualis haec virgo! quam regium
ista & verendum resplendet, vereque dignum Iove! haec
autem ut suaviter intuetur! immo etiam festivum quiddam,
atque illecebrosus subrisit. Iamque ego quod satis est ha-
beo felicitatis. At, si placet, seorsum singulas etiam inspicere
volo: nam nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
potissimum oculos convertam quaquaversum visu distracto.

Ven. Ita faciamus.

Par. Recedite ergo vos ambae: tu, Iuno, resta.

Iun. Resto: verum postquam me diligenter inspexeris,

σοι καὶ τᾶλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρᾶ
τῆς Ψήφου τῆς ἐμῆς. ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσης εἶναι
καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας δεσπότης.

ΠΑΡ. Οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἀλλ'
12 ἄπιθι, πεπράζεται γὰρ ἄπερ ἂν δοκῇ. Σὺ δὲ πρόσθι,
Ἀθηνᾶ.

ΑΘ. Παρέστηκά σοι. καὶ τα ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης
καλὴν, οὐποτε ἦττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰὲ κρα-
τῶν πολεμιστὴν γὰρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι.

ΠΑΡ. Οὐδέν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης·
εἰρήνη γὰρ, ὡς ὄρᾳς, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ
Λυδίαν; καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή· θάρ-
ρει δὲ, σὺ μειονεκτῆσεις γὰρ, καὶ μὴ ἐπὶ δώροις δικά-
ζωμεν· ἀλλ' ἐνδύθι ἤδη, καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν, ἱκανῶς
γὰρ εἶδον· τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

hoc aliud etiam tibi atque etiam est considerandum, an
placeant tibi dona, quae praemium tribuam calculi pro me
lati. Siquidem me, Pari, iudicaveris esse forma praestan-
tem, universae eris Asiae dominus.

Par. Non donorum spe nostra constant: iamque recede: fi-
ent in hac lite finienda, quae videbuntur. Accede tu, Minerva.

Min. Adsum tibi: at hoc, quaeso; si me, Pari, pro-
nuntiaris formosam, nunquam inferior abibis ex pugna,
sed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias re-
portantem reddam.

Par. Nihil, Minerva, opus mihi est bello ac pugna;
nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam &
Lydiam, belloque nullo infestatur patris imperium. At
bono esto animo: nequaquam ius tuum imminuetur, etiam-
si donorum spes nos iudices minime commoveat. Sed in-
due iam vestes, atque impone galeam; fatis enim vidi. Ve-
nerem adesse tempus.

ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν 13
 ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκάστῳ
 τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκου-
 σον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὀρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλόν,
 ὁποῖον οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακα-
 ρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα
 τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστν
 ζῆν, ἀλλὰ διαφθεῖρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ
 οὐ ἀπολαύσεις τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιτο τοῦ σοῦ
 κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ
 μὲν τοι ἄγροικόν τινα καὶ χωρίτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἰδην
 αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν,
 ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἷα περ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα,
 καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέ-
 γιστον, ἐρωτικὴ. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε,
 εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ παρασχοῦσα

Ven. En adsum prope: quin tu specta singulas partes cu-
 rate, nihil praetercurrens, verum immoratus unicuique
 membrorum. Si lubet autem, formose, & isthacc ex me
 audi. Ego sane iam dudum, cum te viderem iuvenem &
 pulchrum, qualem haud scio an alium Phrygia nutriat,
 beatum te praedico ob formae decus; id autem incuso,
 quod non, relictis scopulis istisque rupibus, in urbe vivas,
 sed corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fru-
 ctum capias ex montibus? quidve iuвет honesta species tua
 boves? par fuerat iam te nuptias iniisse, non quidem agre-
 stis alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mulieres,
 sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut Corintho, vel La-
 caenae, qualis Helene, aetate integra, pulchra, nullaue
 parte inferior me, quodque maximum est, amatoriae ne-
 quitiae perita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
 bus relictis, seque in tuam potestatem dedita, sequetur, &

ἑαυτὴν ἑκδοτὸν, ἔψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς.

ΠΑΡ. Οὐδέν, ὦ Ἀφροδίτῃ· νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

14 ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος χενόμενος.

ΠΑΡ. Ποία δέ τις τὴν ὄψιν;

ΑΦΡ. Λευκὴ μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην· ἀπαλὴ δέ, ὥς ἐν ὠῷ τραφεῖσα, γυμνάς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστικὴ καὶ οὕτω δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄωρον ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ πῦρ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν, προεκρίβη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοὶ καταπράξομαι τὸν γάμον.

ΠΑΡ. Πῶς φῆς; τὸν τῆς γεγαμημένης;

una tecum habitabit. Omnino autem fieri non potest, quin inaudiveris aliquid de ea.

Par. Nihil quidquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

Ven. Est filia Ladae, illius formosae, ad quam Iuppiter devolavit in cycnum mutatus.

Par. Qualinam facie?

Ven. Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctae & palaestrae dedita: quin tanto studio expetita, ut bellum etiam propter eam exstiterit, Theseo immaturam adhuc rapiente. Enimvero postquam ad florem aetatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam sibi despondendam convenerunt: praelatus est Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias.

Par. Quid ais? nuptias iam nuptae?

ΑΦΡ. Νέος εἶ συ, καὶ ἄγροικος· ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ
τὰ τοιαῦτα δρᾶν.

ΠΑΡ. Πῶς; ἐβέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἶδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ Θέαν δὴ τῆς Ἑλ- 15
λάδος, καὶ πειδαν ἀΐκη ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ὅψεται
σε ἡ Ἑλένη· τούτεῦθεν δὲ ἑμὸν ἂν εἴῃ τὸ ἔργον, ὅπως
ἐρασθήσεται σου, καὶ ἀκολουθήσει.

ΠΑΡ. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ,
ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐβελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ
συνεκπλεῦσαι.

ΑΦΡ. Θάψει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὼν
ἦν καλὸν, Ἴμερος καὶ Ἔρως· τούτῳ σοι παραδώτω
ἡγεμόνε τῆς οἰδοῦ γενησομένων. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως
παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἔρᾳ· ὁ δ'
Ἴμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ἐστίν, ἡμερτόν
τε θήσει, καὶ ἐράσμιον καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα δέη-

Ven. Scilicet iuvenis es rudis & rusticus : ego quippe
novi, ut conveniat ista facere.

Par. At quomodo? etenim velim & ipse scire.

Ven. Tu quidem peregrinaberis ad lustrandam nimirum
Graeciam: tum ubi perveneris Lacedaemonem, videbit te
Helena: exinde iam mearum fuerit partium curare, ut
amore capta te festeretur.

Par. Id ipsum incredibile esse mihi videtur, ut, deserto
marito, animum inducat, cum homine barbaro & pere-
grino navigationi se dare.

Ven. Bonum animum habe istius quidem rei causa: na-
ri mihi sunt duo, pulcherrima forma, Himerus & Eros:
utrosque tibi tradam duces viae futuros. Et Cupido qui-
dem se totum insinuat in eam, cogetque mulierem ama-
re: Himerus autem tibi met ipsi circumfusus, quod scilicet
ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet

δομαι καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν· καὶ οὕτως ἅπαν-
τες αὐτὴν ἀναπεύσομεν.

ΠΑΡ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὧ Ἀφρο-
δίτῃ· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως
καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἶομαι, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος,
καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυ-
ναῖκα, καὶ ἀχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

16 ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὧ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν
πρερμένηστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρί-
σει. πρέπει γὰρ καὶ μὲ νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ
ἔορταζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάν-
τα γὰρ ἐνεστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον
τούτου τοῦ μήλου πρίασθαι.

ΠΑΡ. Δέδοικα μὴ μου ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν.

ΑΦΡ. Βούλει ἐπομόσωμαι;

10 Κ' καὶ κληφόρον) Φιλόχορος
ἐν Β' Ἀθην. φησὶν. ας, Ἐριχθι-
νίου βασιλεύοντος, πρῶτον κατέστη-
σαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθέναι φέρειν

τὰ κενὰ τῇ Θέᾳ, ἐφ' οἷς ἐπέκειτο
τὰ πόδες τὴν θυσιάν τοῖς τε Πανα-
θηαίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομ-
παῖς. V.

etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur:
atque ita omnes certe Helenam permovebimus.

Par. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Graeciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum haec omnia facio.

Ven. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubae gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adesse, ac festum agere simul nuptiarum & victoriae meae: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare.

Par. Metuo, ne me negligas post iudicium.

Ven. Vin' iusiurandum interponam?

ΠΑΡ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν.

ΑΦΡ. Ὑπισχοῦμαι δὴ σοι τὴν Ἑλένην παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτήν, καὶ ἀφίξεισθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ἴλιον καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα.

ΠΑΡ. Καὶ τὸν Ἑρωτα, καὶ τὸν Ἴμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις;

ΑΦΡ. Θάρρει, καὶ τὸν Πόβον καὶ τὸν Ὑμέναιον πρὸς τούτοις παραλήψομαι.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούταις λάμβανε.

Par. Neutiquam: sed promitte denuo.

Ven. Recipio enimvero tibi Helenam me tradituram esse uxorem, eamque porro te secuturam esse, atque Ilium ad vos profecturam: ipsa ego adero, & adiutrix ero ad haec omnia.

Par. Etiam Amorem & Himerum & Gratias addutes?

Ven. Ne dubita: Pothum & Hymenaeum insuper assumam.

Par. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

XXI.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΡ. **Η**ΚΟΥΣΑΣ, ὦ Ἑρμῇ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικά καὶ ἀπίθανα; ἣν ἐβελήσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ'

MARTIS ET MERCURII.

Mars. **A**UDISTIN', o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Iuppiter, quam superba & absurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo catenam demittam: vos inde suspensi

ἢν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζῃσθέ με, μάτην
 ποιήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι
 ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα,
 καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τᾶλλα
 ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δέ, ὅτι μὲν καὶ ἐν ἅπαν-
 των ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθεῖν·
 ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὥς μὴ καταβαρῆσεν
 αὐτόν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβω-
 μεν, οὐκ ἂν πεισθεῖν.

2 EPM. Εὐφήμει, ὦ Ἀρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ
 τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς Φλυαρίας.

AP. Οἷε γὰρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν,
 οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἔχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γοῦν
 μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπει-
 λῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ
 οὐ πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ

si detrahere me magna vi contenderitis, frustra laborabi-
 tis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si volue-
 ro sursum attrahere, non vos solum, sed & terram simul
 ac mare adducta in sublime tollam: & cetera, quaecun-
 que ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos compares,
 omnibus fortiolem esse & validiorem, infitias non iverim:
 sed una iunctis tot Diis superiorem esse, ut pondere no-
 stro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pon-
 tum assumserimus, haud sane mihi persuaserim.

Merc. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia,
 ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate.

Mars. Num tu putas ad omnes me promiscue haec di-
 cturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse no-
 veram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi
 audienti inter illas minas, non possum reticere ad te: me-
 mini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Iuno,

ἡ Ἀθρᾶ ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὴν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄπας· καὶ εἰ μὴ γέ ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῶ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχεϊρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῶ κεραυνῶ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένων ἐπῆει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ.

ERM. Σιώπα· εὐφῆμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

& Minerva seditione mota structisque infidiis voluerunt eum vincire comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius.

Merc. Tace: fave linguae: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΑΝ. **Χ**ΑΙΡΕ, ὦ πάτερ Ἑρμῆ.

ERM. Νῆ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σοὺς πατήρ;

ΠΑΝ. Οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις;

ERM. Καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ;

PANIS ET MERCURII.

Pan. **S**ALVE, pater Mercuri.

Merc. Immo & tu quoque: sed quomodo sum ego tuus pater?

Pan. Non tu Cyllenius es Mercurius?

Merc. Ita sane: at quo pacto filius meus es?

ΠΑΝ. Μοιχιδίός εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἵ-
γα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην,
καὶ πώγωνά λάσιον, καὶ σκέλη δίχνηλα, καὶ τραγι-
κά, καὶ οὐρανὺν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;

ΠΑΝ. Ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ
υἱὸν, ὧ πάτερ, ἐπνεείδιστον ἀποφαίνει· μᾶλλον δὲ σεαυ-
τὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος.

ΕΡΜ. Τίνα δὲ καὶ Φῆς σου μητέρα; ἤπου ἔλαθον
αἵγα μοιχεύσας ἔγωγε;

ΠΑΝ. Οὐκ αἵγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σε-
αυτὸν, εἶποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω.
τί δακνὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ ἀπορεῖς;
τὴν Ἰκαρίῳ λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ. Εἶτα τί παθεῖσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγω σε
ὅμοιον ἔτεκεν;

Pan. Per adulterium sum ex amore tibi natus.

Merc. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram:
meus enim qui fieri potest, ut sis cum cornibus, & naso
tali, & barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis, &
cauda super nates?

Pan. Quidquid in me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium,
o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipsum,
qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco.

Merc. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid
imprudens in capra stuprum commisi?

Pan. Non capram quidem stupraſti; sed fac, ut in me-
moriam redeas, si forte in Arcadia puellae ingenuae vim
intulisti: quid commorso digito quaeris, multumque hae-
ſitas? Icarium filiam inquam, Penelopen.

Merc. Et quid tandem est rei, quod, cum illa mihi debe-
ret, hirco te similem peperit?

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἔρῳ· ὅτε γάρ με ἐξέ- 2
πεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν σου,
ἔσσι, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἢ Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα
δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαΐας καὶ Διός. εἰ
δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖτω σε·
ὁπότε γάρ μοι συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγω ἑαυτὸν
ἀπείκασεν, ὡς λάβοι· καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης
τῷ τράγῳ.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ
οὖν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα Φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς
ὢν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω
παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ καταισχυῶ σε, ὦ πάτερ· μου- 3
σικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ
Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖ-
ρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ
χοροῦ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὅποσα περὶ

Pan. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego sum Penelope Spartana: at patrem scito Deum habere te Mercurium Maiæ & Iovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se assimilavit, ut lateret: ea est causa, cur similis evaseris hirco.

Merc. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

Pan. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim peritus sum, & fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: immo sodalem & thiasii socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod

Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡσθῆση.
 ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶν δὲ καὶ Ἀ-
 θηναίοις συμμαχήσας, οὕτως ἡρίστευσα ἐν Μαραθῶνι,
 ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἡρέβη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει
 σπήλαιον. ἦν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθης, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τοῦ
 Πανὸς ὄνομα.

4 ERM. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Παν, ἥδη;
 τοῦτο γάρ, οἶμαι, καλοῦσί σε.

ΠΑΝ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικός γάρ εἰμι, καὶ
 οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μῆ.

ERM. Ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις.

ΠΑΝ. Σὺ μὲν σκάπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχῳ καὶ
 τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου
 Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν.

ERM. Οἶσθα οὖν ὅ, τι χάριση, ὦ τέκνον, ταπρῶ-
 τα αἰτοῦντί μοι;

si greges meos spectes, quocunque circa Tegeam & per
 Parthenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio
 Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut
 virtutis praemium attributa sit mihi, quae sub arce est,
 spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges, quantum ibi
 Panis sit nomen.

Merc. At, quaeso, dic mihi, duxistin' iam uxorem, o
 Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant.

Pan. Neutiquam, pater: sum enim lascivior aliquantu-
 lum; nec contentus sim una, quacum rem habeam.

Merc. Capras videlicet inis.

Pan. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn
 in eo, & cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis
 atque observor.

Merc. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, iam pri-
 mum petenti a te?

PAN. Πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἰδῶμεν ταῦτα.

ERM. Καὶ πρόσθι μοι, καὶ ΦιλοΦρονοῦ πατέρα δὲ
ἔρα μὴ καλέσῃς με, ἀκούοντός γε τινός.

Pan. Impera, pater: nos autem viderimus ista.

Merc. Et accede ad me, & comitate blanda complectere:
patrem vero vide ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

X X I I I.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΤΣΟΥ.

ΑΠ. **Τ**Ι ἄν; λέγοιμεν ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελ-
σοὺς εἶναι Ἑρωτα, καὶ ἙρμαΦρόδιτον, καὶ Πρίαπον,
ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα;
ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ
μικράν περιβεβλημένος, ἀπάντων ἄρχων ὁ δὲ θῆλυς,
καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβελος τὴν ὄψιν. οὐκ ἂν δια-

3 Καὶ Πρίαπον) Ὁ Πρίαπος
ἰσχυροὺς εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ
ἡμιλίου τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν.
Τοῖς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι τὸν
Διόνυσον, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου
εἶναι Πρίαπον καλουμένου. Ἄλλοι
μὴ Διόνυσου μὲν υἱόν, μητρὸς δὲ ἢ
Ἀφροδίτης ἢ Διόνης. Μινασίας δὲ
ἢ Παταρίους Ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρία-
πον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης
υἱὸν, ὃ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς λειμῶνας

ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μυδιῶν αἰδοῖ
ἐχομένην. εἶχε γὰρ, φασί, γλῆσσαν
μεγάλην, καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον
λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει
τὸ ἀγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν
γλώσσης καὶ γαστρός καὶ μίξεως
ἀμεμπτον ἔχει τὸν βίον. V.

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιό-
λιον τοῦ λοιποῦ σώματος γινισθῆαι
φασί. C. M.

APOLLINIS ET BACCHI.

Ap. **Q**UID autem dicamus? eademne matre natos, Bac-
che, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum,
diffimiles plane forma, & vitæ instituto? etenim hic quidem
undiquaque pulcher arcum tractat, & potentia non medio-
cri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir,
& ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an vir-

κρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.

ΔΙΟ. Μηδὲν θαυμάσης, ὦ Ἀπολλόν· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρός, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλειαν, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται.

ΑΠ. Ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τόξοι γὰρ ἅμω.

ΔΙΟ. Μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλόν· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας.

ΑΠ. Οἶε γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἢ γε καὶ παρεσκεύασται, ἣν τις Ἑλλήν ἀφίκεται ποτὲ ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσатτομένη τὰς σφαγὰς;

2 ΔΙΟ. Εὖ γε ἐκείνη ποιοῦσα. Ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγῆσομαι, πρῶν ἐν Λάμ-

go: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam.

Bac. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus huius discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi sane eodem geniti patre saepius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur.

Ap. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti.

Bac. Utique ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident, quod Diana hospites mactet apud Scythas; tu autem vaticineris, & sanes aegrotos.

Ap. Putanne sororem delectari Scythis, quae ita se iam compararit, ut, si quis Graecus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, averfata caedes.

Bac. Iure quidem illa merito. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper

Ψάκω γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδέξαμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς που μέσας νύκτας ἐπαναστάς ὁ γενναῖος αἰδοῦμαι δὲ λέγειν.

ΑΠ. Ἐπεῖρα σέ;

ΔΙΟ. Τοιοῦτόν ἐστι.

ΑΠ. Σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΔΙΟ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα;

ΑΠ. Εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως συγκνωστός γάρ, εἰ καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπεῖρα.

ΔΙΟ. Τούτου μὲν οὖν ἔνεκα καὶ ἐπὶ σέ ἂν, ὦ Ἀπολλων, ἀγάγοι τὸν πείραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὥς καὶ νῆσοντα ἂν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρήσαι.

ΑΠ. Ἄλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

Lampfaci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem cum hospitio me exceperat, postquam requievimus, in convivio fatis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere.

Ap. Tentabat te.

Bac. Rem tences.

Ap. Tu autem quid ad haec?

Bac. Quid aliud quam risi.

Ap. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulchrum tentavit.

Bac. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat periculum: tu enim formosus & comatus; ut vel sobrius te Priapus adoriatur.

Ap. At cavebit, Bacche, ne sollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

XXIV.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

ΕΡΜ. ^γΕΣΤΙ γάρ τις, ὦ μήτερ, ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ;

ΜΑΙ. Μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μηδέν.

ΕΡΜ. Τί μὴ λέγω, ὅς τσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ ἑξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπέσιον δεῖ· καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἴτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἀνω καὶ κάτω ἡμεροδρομεῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκοιμημένον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἤκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλ-

MERCURII ET MAIAE.

Merc. **E**STNE enim aliquis, mater, in coelo Deus inferior me?

Mai. Ne dixeris, Mercuri, tale quidquam.

Merc. Ne dixerim, qui tot negotia sustineo solus, lassitudine confectus, inque tot ministeria distractus? mane quidem mox atque surrexi, everrere symposium oportet, & postquam instravi concionem, tum ordine disposui singula, apparere Iovi, & perferre quoquo versus nuntios ab eo sursum deorsum indies ingens spatium emetientem: cumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda est ambrosia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium est molestissimum, ne nocte quidem dormio solus Deorum;

λά δέ με καὶ τότε τῷ Πλούτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαιίστραις εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἐτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ἄδου εἰσὶν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα κάκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ἐκ γυναικῶν δυστήνων γενόμενοι, εὐωχῶνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαΐας τῆς Ἀτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἔθ' ἢ πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ αναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δαναήν· εἴτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, Φησὶν, ἔδων, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγό-

sed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere, defunctosque prosequi, & adesse ad tribunal. Mihi scilicet non satis sunt, quae de die facio, cum in palaestris verfor, in concionibus praeconem ago, rhetoras edoceo, sed praeterea quae ad mortuos spectant administranda sunt mihi in tot partes obeundas diviso. Atqui Ladae liberi alterius uterque in coelo & apud inferos degunt: mihi autem singulis diebus & haec & ista sunt facienda. Alcmenae & Semelae filii, ex mulieribus misellis procreati, epulantur curarum expertes: ego Maia Atlantis filia natus ministro illis. Quin immo iam modo venientem me Sidone a Cadmī filia, ad quam me miserat visurum, quid agat puella, antequam respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem Danaen: tum inde in Boeotiam, inquit, profectus in transitu Antiopam vise. Iamque plane confectus animum despondi: atque adeo, si mihi facultas foret, perlibenter equidem

ρευκα ἤδη. εἰ γούν μοι δυνατόν ἦν, ἡδέως ἂν ἡξίωσα πεπράσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες.

ΜΑΙ. Ἐὰ ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμψθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρώντες.

postulaverim vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem ferviunt.

Μαι. Mitte ista, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te iuvenem. Nunc igitur, ut missus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives sunt, qui amant.

XXV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

Ι ΖΕΥΣ. ΟΙΑ πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μεираκίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειος ἐνεχθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρήναι ἐποίησε, πάλυ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ὃ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψα-

IOVIS ET SOLIS.

Iur. Q UALIA patraſti, Titanum pessime! perdidisti quae in terris sunt omnia, adolescentulo insipienti concredito curru; qui haec exussit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil est, quod non conturbarit, & confuderit: ac nisi animadversa re deiecissem illum fulmine, ne reliquiae

τον ἀνδρῶπων ἐπέμεινεν ἂν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν
ἥϊόνχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομφας.

ΗΛ. Ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ
ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἤλ-
πιτα τηλικούτον γενήσεσθαι κακόν;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἤδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγ-
μα, καὶ ὥς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεται
πάντα; ἡγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ
συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀφ-
νιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν,
ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ,
καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω
ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρή-
σαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἡπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο 2
ἀντεῖχον ἐπιπολὺ, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλα-
9 Ἀφνιάζουσιν εὐθύς) Τοὺς χαλινοὺς ἀπορρίπτουσι. V.

quidem hominum restarent: talem nobis optimum illum
aurigam, & currus agitatore[m] emisisti.

Sol. Peccavi, Iuppiter: sed ne acerbius feras, si morem
geffi filio multum supplicanti: unde enim sperare potui tan-
tum fore mali?

Iup. Non tu sciebas, quanta indigeret accurat[i]one haec
res, & si quis tantillum evagetur a via, actum esse de
omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque de-
ceat continere summa vi fraena? si quis enim relaxet, ha-
benas aspernantur statim: quemadmodum videlicet istum
quoque distulerunt nunc ad sinistra, post paulo ad dextra,
interdum etiam in contrariam, quam quo cursus ferebat,
partem; tum sursum & deorsum, ac plane quo vellent
ipsi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

Sol. Isthaec equidem omnia noram, ac propterea reni-
tebar diu, nec mittebam ipsi mei currus agitationem.

σιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅποσον δὲ εἰς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἴτα εἰς τὸ κάταντες αὐθις ἐπινεύειν, καὶ ὥς ἐγκρατῇ εἶναι τῶν ἡνιωῶν, καὶ μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλικὸς ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβάς τοσούτου πυρὸς, καὶ ἐπικύψας εἰς βάθος ἀχάνες, ἐξεπλάγη, ὥς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὥς ᾔσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ μερακίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι δεδιώς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχετο τῆς ἀντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καί μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

3 ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν

Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo deberet firmo gradu consistere, quousque sursum immixtis habenis in sublimem ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, cum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contempto adolescentulo, praecipites extra viam ruunt, & gravia ista fecerunt: at Phaëthon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille iam, quam meruit, habet poenam, & mihi, Iuppiter, satis est supplicii luctus.

Iup. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen

εὖν συγγνώμην ἀπαέμεν σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἣν τι ὁμοίον παρανομήσης, ἢ τινὰ τοιοῦταν σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ, ὅπόσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραινὸς πυρῶδέστερος. ὥστ' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θάπτεωσαν ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ἵνα περ ἔπεσεν ἐκδιφρευθεῖς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ αἵ γειροι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἀπάντων.

ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emisericis, confestim experire, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est timo eius, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subiunctis equis. Ut tamen memor sis fiorum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. **Ε**ΧΕΙΣ μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῇ, πότερος ὁ Κάστωρ ἢ τὸν τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναμι αὐτούς.

ΕΡΜ. Ὁ μὲν χθές ἡμῖν συγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης.

APOLLINIS ET MERCURII.

Ap. **P**ΟΤΙΝ ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux? nam equidem, ut discernam eos, non est.

Merc. Heri qui nobiscum fuit versatus, is Castor erat: hic, Pollux.

ΑΠ. Πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ.

ΕΡΜ. Ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπολλον, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἰχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεῦων, καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτράβη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἄτερός δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον.

ΑΠ. Ὡνησας, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἄλλα πανταῖσα, τοῦ ὧσὺ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Καστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκου ὀνόματι· ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δηποτε οὐκ ἄμῳ ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

2 ΕΡΜ. Ὑπὸ Φραδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ

Ap. Quo pacto dignoscis? similes enim.

Merc. Eo quod hic, Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quae accepit ab adversariis pugilatu certans; ea maxime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus, quando Iasoni focius navigabat: alter autem nihil tale praefert, sed purus est atque integra facie.

Ap. Gratum inprimis fecisti, qui me docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta sunt paria, ovi dimidium segmentum, eique addita superne stella, iaculum in manu, & equus utrique albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarim Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

Merc. Fraternalis amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ladae filiorum,

ἔδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνα-
τω εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν.

ΑΠ. Οὐ ζυνετὴν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴγε οὐδ'
ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλι-
στα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς θη-
τοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ
Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδο-
τρίβης ἄριστος ὢν, ἡ δὲ Ἀρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν
ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινα τέχνην, ἡ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις
χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἡ ἀργεὶ εὐωχή-
σονται, τηλικούτοι ὄντες;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρε-
τεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος,
καὶ ἂν που ναύτας χειμαζομένους ἰδῶσιν, ἐπικαθίσαν-
τας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας.

ΑΠ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi
immortalitatem.

Ap. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne
videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxi-
me: qui enim hoc fieri possit, cum hic apud Deos, iste
apud defunctos per vices sit? Attamen, sicuti ego vatici-
nor, Aesculapius medetur, tu luctari doces exercitator in
hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque
Deorum singuli habent artem quandam, aut Diis, aut ho-
minibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes
epulabuntur tam grandi natu?

Mer. Neutiquam, illis haec est mandata provincia, ut
ministrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sic-
ubi nautas hieme vexatos viderint, confidere in ea navi,
illaque vectos servare.

Ap. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

ΔΩΡ. **Κ**ΑΛΟΝ ἔραστὴν, ὦ Γαλάτεια, Φασὶ τὸν
Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμνηνέναι σοί.

ΓΑΛ. Μὴ σκῶπτε, Δωρί: Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς
ἐστίν, ὅποῖός ἂν ᾦ.

ΔΩΡ. Τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριος
οὕτω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἄμορφώ-
τατον, μονόφθαλμος, οἶε τὸ γένος ὄνῃσαι ἂν τι αὐτὸν
πρὸς τὴν μορφὴν;

ΓΑΛ. Οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς Φῆς, ἄγριον
ἄμορφόν ἐστιν: ἀνδρῶδες γάρ ὅ, τε ὁφθαλμὸς ἐπιπρέπει
τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὀράων, ἢ εἰ δύο ἦσαν.

κ' Ἐνάλιοι διάλογοι ἑ, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθεύμενα διακίζει. Γ.

DIALOGI MARINI.

DORIDIS ET GALATEAE.

Dor. **P**ULCHRUM amatorem, o Galatea, aiunt, Sicu-
lum istum pastorem, insanire in te.

Gal. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qua-
liscunque sit.

Dor. Quid ergo? si vel Iovis ipsius filius ferus adeo &
hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme,
unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam?

Gal. Neque hirtum illud eius, &, ut ais, ferum omni
plane pulchritudine destituitur, est enim virile: & oculus
decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent.

ΔΩΡ. Ἐοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑΛ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πᾶντι ὀνειδιστικὸν 2
τοῦτο οὐ φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ Φρόνου αὐτὸ
ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτε, ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς παιζού-
σας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτ-
της, καθὼ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγια-
λὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ
δ' ἐξ ἀπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἥ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπέι-
χε τὸν ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ· δῆγμα γὰρ ὡς
ἀμείνων εἰμί, καὶ ἀξίεραστος· ὑμεῖς δὲ παρώρθητε.

ΔΩΡ. Εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἔδοξας,
ἐπίφθονος οἶε γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαι-
ῆσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι
ζυγῆς ἐστὶ τυρῶ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια
τούτοις ἡγεῖται καλά. Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὅπότε ἂν ἐβε- 3

Dor. Videré, Galatea, non amatorem, sed amatum ha-
bere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

Gal. Haud certe amatum: verum illam nimiam oppro-
brandi libidinem vestram non fero: quin mihi videmini ex
invidia illud facere, quia pascens aliquando, cum a spe-
cula ludentes nos videret in litore, ad imos pedes Aetnae,
qua parte inter montem & mare longe litus protenditur,
vos ne adspexit quidem; ego contra ex omnibus ipsi pul-
cherrima sum visa: ideoque soli etiam mihi adiecit ocu-
lum: illa vos pungunt; indicio enim sunt, me forma me-
liorem esse, & amore dignam: at vos despectae fuistis.

Dor. Tu si pastori & lumine defecto pulchra fuisti visa,
ideo te talem putas, cui invidemus? atqui quid aliud in
te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc,
opinor, ob causam, quod affueverit caseo & lacti: cuncta
igitur his similia ducit pulchra. Ceterum ubi volueris disce-

λήσης μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις οὔσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέ-
τρας τινός, εἴποτε γαλήνῃ εἶη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδῃ
σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χρώαν λευκὴν ἀκριβάς· οὐκ ἐπαι-
νεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα.

ΓΑΛ. Καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἢ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐρα-
στὴν καὶ τοῦτον ἔχω· ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἢν τινὰ ἢ ποιμὴν,
ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινέι· ὁ δὲ Πολύφημος τάτε
ἄλλα καὶ μουσικὸς ἐστι.

- 4 ΔΩΡ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ἄδον-
τος, ὅποτε ἐκώμασε πρῶν ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτῃ Φίλῃ,
ὄνον ἂν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὕτῃ δὲ ἢ πηκτίς, οἷα;
κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρα-
τα, πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελώδει
ἄμουσόν τι, καὶ ἀπωδόν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο

14 Κόλλοπι) Ἦληφ τῆς κιθάρας. V.

re, qualis tibi sit facies, a rupe quadam, si quando tran-
quillum fuerit mare, prona in aquam despectans, contem-
plare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam ex-
quisite: illud autem non laudatur, nisi enitescat candori
immixtus rubor.

Gal. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel
istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, five
nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis re-
bus excellit, & musicus est.

Dor. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quan-
do comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit pro-
pitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra
qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem
quasi manubria erant, quibus cum iugum addidisset, at-
que alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, mo-
dulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vo-

δὲ ἡ λύρα ὑπήχει ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἥχὼ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἤθελεν, οὕτω λάλος οὔσα, βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἡσχύνετο, εἰ Φανείη μιμουμένη τραχεῖαν ὠδὴν, καὶ καταγέλαστον. Ἐξέρε δὲ ὁ ἐπέραστος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεικότα. τίς οὐκ ἂν Φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραστοῦ;

ΓΑΛ. Οὐκοῦν σὺ, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ὠδικώτερον, καὶ κιθάριζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐραστῆς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραστος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὡς Φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερώῃς αὐτοῦ.

ciferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum. Immo ferebat etiam amabilis iste in ulnis ludicrum, ursae catulum, hirsutia sibi plane similem. Quis non invideat tibi, Galatea, talem amatorem?

Gal. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosiorē scilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius sciat.

Dor. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudivorus, ut aiunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.



II.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1 ΚΥΚ. Ω ΠΑΤΕΡ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταρά-
του ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένον
ἐπιχειρήσας.

ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε;

ΚΥΚ. Τὸ μὲν πρῶτον Οὔτιν ἐαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ
δὲ διέστυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζε-
σθαι ἔφη.

ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου
δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐ-
δαρσὴς ὢν;

2 ΚΥΚ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνα-
στρέψας, πολλοὺς τινας, ἐπιβουλευόντας δηλονότι τοῖς
ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πᾶμα (πέ-
τρα δὲ ἔστι μοι παρμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα,

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

Cyc. **P**ATER, qualia sum passus ab illo scelerato ho-
spite, qui, cum inebriasset, excaecavit me dormientem
aggressus.

Nep. Quis ista, Polypheme, est ausus?

Cyc. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit,
extraque teli iactum erat, Ulyssem sibi nomen esse dixit.

Nep. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Illo do-
mum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud
valde forti sit animo?

Cyc. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam mul-
tos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem opposui ia-
nuae operculum, (hoc saxum mihi est ingens) ignemque

ἑαυτάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐΦάνησαν ἀπακρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοί· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἑταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὔτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν Φάρμακόν τι ἐγχείας, ἥδ' ὁ μὲν, καὶ εὖοσμον, ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πίοῃτι, καὶ τὸ σπῆλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἑμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπᾶσθην. ὃ δὲ, ἀποξυστὰς τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτόλμασέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὡς βαδὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέβη- 3
ρις μετὰ τὸ τυφλούμενος. ὃδ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέ-
φυγεν; οὐ γὰρ ἂν εὖ εἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινήσαι τὴν
πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

13 Ἐξίθρις) Ἐξήπιδος. G.

feci, succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere vi-
debantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eo-
rum quosdam, ut aequum erat, commanducavi, quippe la-
trones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mi-
hi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odo-
ris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum:
etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc po-
tu hausto, ipsaque spelunca fursum deorsum vertebatur,
nec amplius omnino apud me eram; denique in somnum
devolutus sum. Ibi ille, raso ad acuendum veste, & amb-
usto insuper, lumine me privavit dormientem: ex eoque
tempore caecus sum tibi, Neptune.

Nep. Quam tu altum obdormivisti, fili, qui non exilue-
ris, dum oculus effodiebatur. Ulysses autem quo pacto ef-
fugit? nam, ut mihi quidem certo persuadep, non potuit
amovere petram a ianua,

ΚΥΚ. Ἄλλ' ἐγὼ ἀΦεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβριμι ἐξιόντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μὴ παρὲς τὰ πρόβατα εἰς τὴν νομὴν, εἰτειλάμενος τῷ κριῶ, ὅποσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

- 4 ΠΟΣ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαβεν ὑπεξελθὼν σέ· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΥΚ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὔτις ἐστὶ μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ὥχοντο ἀπιόντες. οὕτω κατέσοφίσάτο με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατήρ, φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε.

ΠΟΣ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτόν, ὡς μάθη ὅτι, εἰ καὶ πῆρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι

Cyc. Immo ipse abstuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam cum confedissem iuxta ianuam, venabar manibus expansis, solas praetermittens oves ad pastum, praecipiensque arieri, quaecunque par erat illum facere pro me.

Nep. Intelligere mihi videor, sub isto latentem eum clam egressum fuisse. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocasses adversum eum.

Cyc. Convocavi, pater, & venerunt: sciscitati autem infidiatoris nomen, ubi ego dicebam Utin esse, atra me bile percitum ducentes confestim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te.

Nep. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis caecitati oculorum mederi non possim, fortunam

ἀλύναντο, τὰ γούν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπαλλύσαι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΠΟΣ. **Τ**Ι τοῦτο, ᾧ Ἀλφεῖε, μόνος τῶν ἄλλων ἐμ-
πιστὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὥς
ἔεις ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν δια-
χυθεὶς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστῶς, καὶ γλυκὺ
φυλάττων τὸ ρεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ,
οὐκ εἰδ' ὅπου βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρω-
δαί; καὶ ἔοικας ἀνακύνειν πονοῦ, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν
σεαυτόν.

ΑΛΦ. Ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἔστιν, ᾧ Πόσειδον,
ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ALPHEI ET NEPTUNI.

Nep. **Q**UID hoc est rei, Alphe? solus aliorum illapsus
in pelagus nec commisceris salo. ut quidem mos est flu-
viis omnibus, nec requiescis te diffusus; sed per mare con-
cretus, ac dulci servato liquore, non permixtus praeterea
purusque properas, nescio quo pacto in profundum te de-
mergens, ut gaviae solent & ardeae: & videris emerfu-
rus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus.

Alph. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare
ne arguas: amore captus enim & tu fuisti saepius.

Lucian. Vol. II.

G

ΠΟΣ. Γυναικὸς, ὦ Ἀλφειέ, ἢ νύμφης ἔρας, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς;

ΑΛΦ. Οὐκ· ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἡ δέ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ρεῖ;

ΑΛΦ. Νησιῶτις ἐστὶ Σικελικὴ· Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

2 ΠΟΣ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειέ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγῆς τέ ἐστὶ, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές.

ΑΛΦ. Ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι.

ΠΟΣ. Ἀλλ' ἄπιθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι· ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἢ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν;

ΑΛΦ. Ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν.

Nep. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum unam?

Alph. Nequaquam; sed fontem, Neptune.

Nep. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit?

Alph. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

Nep. Novi sane non invenistam, Alphee, Arethusam: immo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos apparet argentea.

Alph. Ut tu vere nosti fontem Arethusam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confero.

Nep. At abi, & esto felix in amore. Immo istud etiam mihi expone; ubi Arethusam vidisti tu, qui Arcas es, cum illa sit Syracusis?

Alph. Festinantem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando.

ΠΟΣ. Εὖ λέγεις· χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ αἰαδὺς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλία μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδωρ γίνεσθε.

Nep. Bene mones : quin tu perge ad dilectam ; cumque emerferis a mari, mutua conspiratione miscetor fonti, & unam in aquam coite.

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΤ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

MEN. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτέῃ, οὐκ ἐπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ΠΡΩΤ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ.

MEN. Εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ, γοῆτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

MENE LAI ET PROTEL

Men. At aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile ; quippe marinum ; & arborem, id quoque ferri potest : quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem est : verum, si & ignis fieri possit, qui in mari habitat, id valde admiror, ac minime credo.

Pro. Ne mireris, Menelaë : nam ita res est, fio.

Men. Vidi ipse equidem : sed videre mihi, quod pace tua dictum velim, praeftigias quasdam admovere huic rei, oculosque fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis.

- 2 ΠΡΩΤ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, Φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσταμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γάρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κάειν τότε μοι πρόσσεστιν.

MEN. Οὐκ ἀσφαλὲς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεύ.

ΠΡΩΤ. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολὺ-
πουν ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθύς οὗτος εἶδέναι.

MEN. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺπουν εἶδον. ἃ πάσχει δέ,
ἤδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

- 3 ΠΡΩΤ. Ὅποια ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσζῦς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας, ἐκεῖνη ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτόν, καὶ μεταβάλλει τὴν χροάν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὥς ἂν λάβῃ τοὺς ἀλίεας,

Pro. Et quae tandem fallacia in rebus tam manifestis refideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, idque negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quaedam species ante oculos consistens, tum tu, ubi ignis factus fuero, admove mihi, vir fortissime, manum: probe scies, videarne solum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adsit.

Men. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu.

Pro. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vidisse nunquam, quaeque huius piscis sit natura, ignorare.

Men. Immo polypum vidi: at naturam eius libenter didicerim a te.

Pro. Ad quamcunque petram accesserit, aptaveritque acetabula, & agglutinis haeserit cirris, illi similem se reddet, mutatoque colore scopulum imitatur, ut fallat pisca-

μη διαλλάττων, μηδὲ Φανερός ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικώς τῷ λίθῳ.

MEN. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεύ.

ΠΡΩΤ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσεις, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν;

MEN. Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

tores nihil diversus, proptereaue nec conspicuus, sed plane similis isti lapidi.

Men. Ista narrant: tuum autem illud multo est incredibilius, Proteu.

Pro. Nescio profecto, Menelaë, cui sis alteri fidem habiturus, quam tuis ipsius oculis denegas.

Men. Videndo sane vidi: sed res est portentosa, idem ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἐρίς ἡ παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήβη ἐς τὸ συμπόσιον;

ΓΑΛ. Οὐ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάτ-

PANOPES ET GALENES.

Pan. VIDISTIN', Galene, heri, qualia designarit Eris inter coenam in Thessalia, quod non & ipsa fuerit vocata ad convivium?

Gal. Equidem haud una vobiscum fui: Neptunus enim iussit me, Panope, nullis fluctibus agitarum ac tranquillum

τειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα;

ΠΑΝ. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαβοῦσα πάντας, ἐδυνήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῶ Ἀπόλλωνι καθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ἀδούσαις προσεχούτων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ᾧ Γαλήνη ἐπεγέγραπτο δέ, Ἡ ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε εἶδα Ἥρα τε, καὶ Ἀφρο-
 2 δίτη, καὶ Ἀθήνᾳ κατεκλίνοντο. Καίπειθ' ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιούντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡΐσιον. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρη χειρῶν προὔχωρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐ-

interea servare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat?

Παν. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcherrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum, PULCHRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit, ubi Iuno, Venus & Minerva decumbebant. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereides conticimus: quid enim oportebat facere, Deabus praesentibus? at hae sibi quaeque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Iuppiter diremisset eas, ad manus res pervenisset. Ille tamen, Ipse quidem, inquit, iudicium non interponam ea

τὸς μὲν οὐ κρίνω, Φησι, περὶ τούτου, (καίτοι ἐκεῖναι αὐ-
τὸν δικάσαι ἤξιουν) ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰδὴν παρὰ τὸν Πριά-
μου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τὴν καλλίονα, Φιλό-
καλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς.

ΓΑΛ. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη;

ΠΑΝ. Τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδὴν.

ΓΑΛ. Καί τις ἤξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν
τὴν κρατοῦσαν;

ΠΑΝ. Ἦδη σοι Φημί, οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς
Ἀσροδίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μὴ τι πᾶν ὁ δαιτητὴς
ἀμβλυώτης.

de re; (quamquam hoc ut faceret, istae magno opere la-
borarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe
noverit dignoscere pulchriorem formarum elegans specta-
tor; neque is profecto iudicaverit male.

Gal. Quid ergo Deae, Panope?

Pan. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis affuturus
erit mox, qui nuntiet nobis victricem.

Gal. Iam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere qui-
dem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ,
ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΤΡΙΤ. ἘΠΙ τὴν Λέρνην, ὦ Πόσειδον, παραγίγνεται
καὶ ἐκαστὴν ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν
τι χρεῖμα· οὐκ αἶδα ἔγωγε καλλίῳ παῖδα ἰδών.

TRITONIS, AMYMONES ET NEPTUNI.

Τῇ. **A**D Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum
virgo, res plane pulcherrima: haud equidem scio formo-
siorem me puellam vidisse.

ΠΟΣ. Ἐλευθέραν τινα, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θερά-
παινά τις ὑδροφόρος ἐστίν;

ΤΡΙΤ. Οὐ μενεῖν· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγά-
τηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτῇ, Ἀμυμώνῃ τοῦνομα·
ἐπυθέμην γὰρ, ἥ τις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ
σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει,
καὶ πέμπει ὕδωρ τε αἰσυρομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα
παιδεύει ἀσκήνους εἶναι αὐτάς.

2 ΠΟΣ. Μοῖη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν
ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν;

ΤΡΙΤ. Μοῖη· πελυδιΐον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶσθα·
ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὑδροφέρειν.

ΠΟΣ. ὦ Τρίτων, οὐ μετρίως με διατάραξας εἰπὼν
τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Ἰωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ σχε-
δὸν που κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν ἐστὶν ἰούσα ἐς τὴν Λέρναν.

5 (Ὁ Δαναὸς δὲ) Τούτῃ τῶν πεντήκοντα πατέρ. V.

Nep. Ingenuamne dicis, Triton, an famula quaedam est
ad aquam ferendam?

Tri. Nequaquam; sed Danaï istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum
& quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius ha-
bet filias, & ad opus suis manibus faciendum instruit, at-
que etiam mittit aquam hausturas: ad cetera porro mini-
steria condocet, ut impigrae sint.

Nep. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam?

Tri. Sola: valde autem siniculofum est Argos, ut nosti:
atque adeo necesse est semper aquam eo ferre.

Nep. Non tu, Triton, mediocriter me conturbasti, cum
persecutus es, quae spectant ad puellam: quare adeamus
ad eam.

Tri. Eamus: iam enim tempus est aquationis; & fere,
ni fallor, in media versatur via petens Lernam.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ζεύξον τὸ ἄρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ δελφίνα μοι τινὰ τῶν ὠκέων παράστησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα.

ΤΡΙΤ. Ἴδου σοι οὕτεσσι ὁ δελφίνων ὠκύτατος.

ΠΟΣ. Εὐχε' ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου, ὦ Τρίτων. καῖπειδ' ἄρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχίσω ἐνταῦθα που, σὺ δ' ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἰσθῇ προσιοῦσαν αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Αὕτη σοι πλησίον.

ΠΟΣ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὠραία παρθένος· ἀλλὰ 3 συλληπτέα ἡμῖν ἐστίν.

ΑΜ. Ἄνθρωπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ Θεοῦ ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα.

ΤΡΙΤ. Σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστι.

Nep. Itaque iunge currum: aut illud quidem longam habet moram, subdere equos iugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime.

Tri. Ecce tibi istum delphinorum ocissimum.

Nep. Bene: avehamur; tu vero iuxta adnata, Triton. Postquam pervenerimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco: tu prospecta; cumque senseris adventantem illam.

Tri. Haec ipsa tibi prope adest.

Nep. Pulchra, Triton, & florens-virgo: omnino comprehendenda nobis est.

Amy. Mi-homo, quo me correptam ducis? plagarius es, & videris in nos ab Aegypto patruo immissus esse: quare invocabo patrem.

Tri. Tace, Amymone: Neptunus hic est.

ΑΜ. Τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν κατέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγέσμαι ἢ ἀβλία καταδύσα.

ΠΟΣ. Θάρρει, οὐδὲν δεινὸν πάβης· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοῦναι ἐάσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

7 Οὐχ ὑδροφορήσεις) Κατεκρί-
θησαν γὰρ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες,
ὡς ὁ μῦθος φασί, ἐν ᾧ ὑδροφορεῖν

εἰς τετρημένον πῖθον, ἀνθ' ὧν τοὺς
Αἰγύπτου παῖδας ὁμιλήτρους οἶ-
τας διεκρήσαντο οὐκ ἐν δίχῃ. V.

Amx. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim affers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.

Nep. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: immo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi, percussa tridente hac petra, prope maris aestum: tu vero felix eris, sororumque sola non feres aquam mortua.

VII.

ΝΟΤΟΤ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΤ.

1 ΝΟΤ. ΤΑΥΤΗΝ, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλοῦς ἔρωτι;

ΖΕΦ. Ναί, ὦ Νότε· οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς

3 Διεκόρησεν) Ἐξεπαρθίνευσεν, οἷονεὶ δέετομε. G.

ΝΟΤΙ ΕΤ ΖΕΡΗΥΡΙ.

Not. ILLAM ergo, Zephyre, iuvenecam, quam per pelagus in Aegyptum Mercurius ducit, Iuppiter vitiauit amore captus?

Zeph. Ita est, Note: neque tunc tamen erat iuvenca,

ἡ τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζήλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ εἰώρα ἐρῶντα τὸν Δία.

NOT. Nūn οὖν ἐστὶ ἐρᾶ τῆς βοός;

ΖΕΦ. Καὶ μάλα· καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἐπέμψεν· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἕστ' ἂν διανήξῃται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθέν.

NOT. Ἡ δάμαλις θεός;

2

ΖΕΦ. Καὶ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὃν τινα ἂν ἡμῶν ἐβέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν.

NOT. Θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινα γέ σῦσα· νῆ Δία εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο.

ΖΕΦ. Ἄλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. ὡς ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὐτῆς ἐποίησε;

sed filia fluvii Inachi: nunc Iuno talem fecit eam, aemulatione fervida, quod vehementer videret amare Iovem.

Not. Igitur etiam nunc amat illam vaccam?

Zeph. Plane: ideoque in Aegyptum eam misit, ac nobis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transierit, ut partum ibi enixa (uterus enim iam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

Not. Haec iuvenca ut Dea fiat?

Zeph. Omnino, Note: & praeerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in eius potestate, ut quemcunque nostrum voluerit, emittat, aut prohibeat flare.

Not. Colenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

Zeph. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce iam traiecit, atque evasit in terram: vident, ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcherrimam iterum effecerit?

NOT. Παράδοξα γούν ταῦτα, ὧ Ζέφυρε· οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά, καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται;

ΖΕΦ. Μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκείνος εἶδε τὰ πρακτέα.

Not. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro iuvene caninam faciem sumserit?

Zeph. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciendum.

VIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Ι ΠΟΣ. ΕΥΓΕ, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ φιλάνθρωποι ἔστε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδέξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· οὐδὲ περιείδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

Nep. RECTE vero, Delphines, quod semper amantes sis hominum; etenim olim Inus filium ad Isthmum detulisti exceptum, cum a Scironiis saxi cum matre incideret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico & citliara, enatasti ad Taenarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem.

ΔΕΛΦ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώ-
πους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες
γενόμενοι.

ΠΟΣ. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέν χειρώσασθαι μόνον,
ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. πῶς δ' οὖν τὰ κατὰ
τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛΦ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ 2
πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλου-
τήσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε
εἰς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπι-
βας πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πο-
λὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ
Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ
(ἡκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάθει) ἐπεὶ
ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλα-
βόντά με, καὶ ἄσαντα θρήνον τινα ἐπ' ἑμαυτῷ, ἐκόν-

Del. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus,
ex hominibus quippe ipsi in pisces versi.

Nep. Immo equidem accuso Bacchum, qui vobis proe-
lio navali victis formam mutavit, cum decuisset in potesta-
tem redigere tantum, quo pacto alios sibi subiecit. At quo-
modo, quae ad Arionem istum spectant, sunt facta. Delphin?

Del. Periander, opinor, delectabatur eo, & saepius ar-
cessebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a ty-
ranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methy-
mnam ad ostentandas opes. Quare consensa vectoria na-
vicula maleficorum hominum, ut prae se tulit multum fer-
re se auri & argenti, ubi medium Aegaeum tetigerunt,
insidiantur ipsi nautae. Tum ille, (auscultabam enim omnia
adnatans navigio) quandoquidem id vobis constitutum est,
inquit, at ornatu sumto, decantatoque lessio sponte finite

τα εάσατε ρίψαι ἑμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἤσε πάνυ λυγρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανεύμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναβέμενος αὐτόν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον.

ΠΟΣ. Ἐπαινῶ τῆς Φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

me proiicere memet ipsum : mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quasi statim plane periturus. Ego autem susceptum impositumque dorso ferens enatavi ad Taenarum.

Nep. Equidem laudo te ob studium illud musices: dignam enim mercedem reddidisti ipsi auditae cantionis.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΠΟΣ. **Τ**Ο μὲν στενὸν τοῦτο, εἰς ὃ ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλεῖσθω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων.

ΝΗΡ. Μηδαμῶς, ὦ Ποσειδὸν· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ

NEPTUNI ET NEREIDUM.

Nep. **F**RETUM illud angustum, quo puella delapsa est; Hellepontus ab ea vocetur: cadaver autem vos, Nereides, acceptum ad Troadem deferre, ut sepeliatur a regionis incolis.

Ner. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipso in pelago,

ἐπαύμῳ πελάγει τεβάσθω· ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν οἰ-
κτιτα ὑπὸ τῆς μητρὸς πεπονθυῖαν.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ᾧ Ἀμφιτρίτῃ, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλ-
λως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐ-
τῇ, ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῃσιν τε-
βάσεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ,
ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμ-
πιστεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διακομένη εἰς τὸ πέλα-
γος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν
θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης.

ΝΗΡ. Ἀλλὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει, χαρισαμένους
τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ.

ΠΟΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὔσαν· ἀλλὰ τῷ Διο- 2
νύσῳ ἀχαριστεῖν, ᾧ Ἀμφιτρίτῃ, οὐκ ἄξιον.

ΝΗΡ. Αὕτῃ δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ
κρίυ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται;

cui nomen dedit, sepeliatur: miseret enim nos eius, quae
miseranda fuit a noverca passa.

Nep. Id quidem, Amphitrite, fas non est; neque porro
decorum isthic alicubi iacere eam sub arena: sed, quod
dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae mandabi-
tur: id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post
paulo eadem & Ino patietur, praecipueque cadet ab Atha-
mante fugata in pelagus ex summo Cithaerone, qua par-
te protenditur ad mare, gerens praeterea filium in ulnis.

Ner. Sed illam quoque servare nos oportebit, gratifican-
tes Baccho: nam nutrix praebuit illi mammas Ino.

Nep. Haud oportebat tam malam: sed Baccho gratiam
illam negare, Amphitrite, non aequum est.

Ner. Helle vero, qui factum est, ut deciderit ab ariete,
cum frater eius Phryxus absque periculo vehatur?

ΠΟΣ. Εικότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδοξου, καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατῆς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἐπέληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος.

ΝΗΡ. Οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πιπτούσῃ;

ΠΟΣ. Ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνάτωτέρα.

Nep. Et merito quidem: nam iuvenis est, ac potest sustinere se adversus motus celeritatem: illa autem prae insolentia, cum incendisset vehiculum prorsus inusitatum, & prospectasset in profundum immense patens, obstupefacta, aestuque simul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amisit arietis cornua, quae hactenus prehensa tenuerat, & defluxit in mare.

Ner. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti?

Nep. Oportebat: sed fatum multo Nephete potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΙΡΙΣ. ΤΗΝ νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφαλον ἐπινήχασθαι συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνά-

IRIDIS ET NEPTUNI.

Ir. INSULA ista errans, Neptune, avulsa a Sicilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipsam, ait Iuppiter, e vestigio

ἔσται, καὶ ποιήσον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίζας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γὰρ τι αὐτῆς.

ΠΟΣ. Πεπράζεται τοῦτο, ὦ Ἴρι. τίνα δὲ ὅμως παρ᾽ ἐξὶ αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσῃ, καὶ μηκέτι πλείουσα;

ΙΡΙΣ. Τὴν Λητὴν ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκνησαί· ἤδη γὰρ σπῆρας ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς;

ΙΡΙΣ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅκω μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑποδοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτός ἐστιν· ἀσπῆς γὰρ ἦν.

ΠΟΣ. Συνίημι. στήθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυσθι αὖθις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε,

continue, inque lucem profer, & fac iam ut conspicua in Aegaeo medio stabilitque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit eius usus.

Nep. Iam iam factum erit, Iri: verumtamen quem praebebit ipsi usum in lucemeducta, neque amplius innatans?

Ir. Latonam in ea insula oportet partum deponere: iam nunc enim male a doloribus habet.

Nep. Quid ergo? non idoneum est coelum, in quo pariat? hoc si minus, at tota saltem terra potius excipere possit Latonae partus?

Ir. Minime, Neptune: nam Iuno iureiurando gravi obstrinxit terram, ne praeberet Latonae commodam pariendo sedem: iam isthaec insula iurata non est, quippe nondum conspicua.

Nep. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane,

καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα
 δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες,
 διαπορβιμύσατε τὴν Λητὴν εἰς αὐτήν· καὶ γαλήνην ἅπαν-
 τα ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν Φοβῶν,
 τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμω-
 ρήσῃ τῇ μητρὶ. σὺ δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι
 εὐτρεπῆ. ἔστηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω ἡ Λητὴ καὶ τικτέτω.

ac suscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcherri-
 mos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo;
 cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc vel-
 ut oestro exagitat illam territans, infantes, mox atque
 nati fuerint, ulciscuntur, ac poenas expetent pro matre.
 Tu renuntia Iovi, omnia esse parata: constitit Delus; ve-
 niat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΞΑΝΘ. ΔΕΞΑΙ με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα·
 κατὰσβεςόν μου τὰ τραύματα.

ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν;

ΞΑΝΘ. ἩΦαιστος. ἀλλ' ἀπὸν θράκωμαι ὅλως ὁ
 κακοδαίμων, καὶ ζέω.

ΘΑΛ. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ;

XANTHI ET MARIS.

Xanth. **R**ECIPE me, Mare, gravia passum; restingue
 mea vulnera.

Mar. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit?

Xanth. Vulcanus: immo torrefactus sum plane ego mi-
 ser, & ferveo.

Mar. Quam vero ob causam tibi iniecit ignem?

ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φονεύον-
τα τοὺς Φρύγας ἰκέτευσα, ὁδ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς,
ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ροῦν, ἐλεήσας
τοὺς ἀθλίους ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς Φοβηθεὶς
ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν. Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε 2
γὰρ πλησίον που ὦν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ
ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι, Φέρων ἐπῆλθέ μοι·
καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὥπτησε δὲ
καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐ-
τὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικροῦ δεῖν ὅλον
ἔργον εἰργασταί. ὁρᾷς δ' οὖν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν
ἐκκαυμάτων.

ΘΑΛ. Θολερός, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός, ὡς εἰκός· τὸ
αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θερμὴ δὲ, ὡς Φῆς, ἀπὸ
τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν
ῥήμῃσας, οὐκ αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ᾔην.

Xanth. Ob filium Thetidis: cum enim occidentem Phry-
gas supplex adirem, atque ille tamen iram non remitte-
ret, quin etiam cadaveribus obstrueret mihi flumen, mise-
ratus infelices irrui tanquam undis mergiturus, quo territus
abstineret se a virorum caede. Ibi tum Vulcanus, (forte
enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, &
quodcunque in Aetna, & sicubi uspiam collecto, imperum
in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque
assavit infelicissimos pisces & anguillas: ipsum vero me
cum effervescescisset, parum abest, quin totum aridum red-
diderit. Vides igitur, quomodo sim affectus ab istis incen-
dii notis.

Mar. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut par erat:
sanguis a cadaveribus; aestus, ut ais, ab igne. Neque id
immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruiisti, non ve-
ritus nec cogitans Nereidis esse filium.

ΞΑΝΘ. Οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας;

ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

Xanth. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum?

Mar. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

ΔΩΡ. ΤΙ δακρύεις, ὦ Θέτι;

ΘΕΤ. Καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος.

ΔΩΡ. Τίνος δ' ἔνεκα, ὦ ἀδελφὴ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα;

DORIDIS ET THETIDIS.

Dor. QUID lacrimare, Theti?

Thet. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum infantem eius modo natum: iussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi longe a terra procefferint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans.

Dor. Quam ob causam, soror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia?

ΘΕΤ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὔσαν ἐπαρθένευσεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν. εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν· Φασὶ δ' οὖν τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταρρέοντα τὸν Θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπὸ τινος μεμοιχεῦσθαι εἰηβείς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

ΔΩΡ. Ἡ δὲ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὅποτε καθίετο; 2

ΘΕΤ. Ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρί, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον οἶ· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. ὑποπύμπλαμαι αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῶν.

2 Ἐπαρθένευσεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον) Ἐν παρθενῳτι ἐφύλαττεν. V.

Thet. Acrisius pater eius forma praestantem servabat virginem, ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: aiunt tamen, Iovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quae, recepto in sinum defluente Deo, gravis sit facta. Hoc cum sensisset pater, ferus aliquis & aemulatione fervidus senex, aegerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

Dor. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur?

Tha. Pro se quidem tacebat, Dori, aequo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcherrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare. Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti.

ΔΩΡ. Κάμὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν;

ΘΕΤ. Οὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν ΣέριΦον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα.

ΔΩΡ. Τί αὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἀλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς ΣεριΦίοις; οἱ δὲ ἀνασπᾶσαντες σώσουσι δηλονότι.

ΘΕΤ. Εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μῆτε αὐτὴ, μῆτε τὸ παιδίον οὕτως ὄν καλόν.

Dor. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui iam sunt?

Thet. Neutiquam: natat enim haecenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit.

Dor. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus iniicimus in retia Seriphiis istis? hi nimirum extractam servabunt.

Thet. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

1 ENIP. Οὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τάληβές· ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοί, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ὤρετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ

NEPTUNI ET ENIPEI.

En. **N**ON bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, vitiaſti puellam: at illa putabat, a me haec se fuisse passam; ideoque praebebat sese.

Nep. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puel-

βραδὺς, ὃς κόρης αὐτῷ καλῆς Φοιτώσης ἀσημέραι παρὰ σε, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαι-
 ρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ
 ἐπιμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε, εὐχετό σοι ἐντυ-
 χεῖν σὺδ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν.

ΕΝΙΠ. Τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι τὸν ἔρω- 2
 τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι,
 καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶ, ἀφελῇ κόρην οὖσαν.

ΠΟΣ. Ὅψ' ἐζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρό-
 τερον ὧν. ἡ Τυρῶ δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ
 σοῦ διακεκορῆσθαι.

ΕΝΙΠ. Οὐ μένου· ἔφης γὰρ ἀπιῶν ὅτι Ποσειδῶν
 ᾔσθ' ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο
 ᾔδικομαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περιστή-
 σας πηφύρεόν τι κύμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα,
 συῆσθαι τῇ παιδίᾳ ἀντ' ἐμοῦ.

lam tam pulchram ventitantem quotidie ad te, pereuntem
 amore despiceres, atque etiam laetareris aegre faciendo.
 Illa interim ad ripas tuas moesta oberrabat, atque ingressa
 imo, & se lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero
 fastidiosum te gerebas erga illam.

En. Quid ergo? propterea ne oportebat te praecipere
 meum amorem, & simulare Enipei personam pro Neptu-
 no, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam?

Nep. Sero nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius
 superbe sprevisisti: nihil autem Tyro mali contigit, cum
 putabat virginitatem suam a te imminui.

En. Haud ita fane: dixisti enim, cum abires, te Neptu-
 num esse; quod & maximum in modum illam pupugit:
 ea quoque in me iniuria redundavit, quod tu vicem meam
 gaudia tunc ferres; & circumiecto purpureo fluctu, qui
 vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ οὐκ ἔβελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

Nep. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

Ι ΤΡΙΤ. **Τ**Ο κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὥς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε.

ΝΗΡ. Ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεύς, καθάπερ δέλεαρ προβεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιῶν, λοχίσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως;

ΤΡΙΤ. Οὐκ' ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσεύα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθέν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος ἐσώσατε, οἰκτείραςαι αὐτούς.

ΙΦ. Οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν.

ΤΡΙΤ. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος.

TRITONIS ET NEREIDUM.

Tri. **C**ETUS ille vester, Nereïdes, quem in Cephei filiam Andromedam immisistis, nec puellam laesit, ut arbitramini, & ipse iam interiit.

Nep. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca proposita virgine, interemit adortus, inque infidiis locatus cum multa manu?

Tri. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Danaëis filium, quem cum matre in cista proiectum in mare ab avo materno servastis, eorum misertae.

Iph. Novi, quem dicas: credibile est eum iam juvenem esse, ac valde strenuum, pulchrumque aspectu.

Tri. Hic interfecit cetum.

ΙΦ. Διατί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σῶστροι ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρήν.

ΤΡΙΤ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄβλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεὶ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἐνθά ἦσαν.

ΙΦ. Πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός.

ΤΡΙΤ. Διὰ τοῦ αἵρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηναῖα ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάβευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ὥχετ' ἀποπτάμενος.

ΙΦ. Πῶς ἰδών; ἀθέατοι γὰρ εἰσιν ἢ ὅς ἂν ἴδῃ, οὐκ εἶ ἄλλο μετὰ ταῦτα ἰδοί.

ΤΡΙΤ. Ἡ Ἀθηναῖα τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένῳ αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον· ἢ Ἀθηναῖα δὴ ἐπὶ τῆς ἀσπί-

Iph. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis praemia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

Tri. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant.

Iph. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via.

Tri. Per aërem: nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit.

Iph. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicunque viderit, nihil aliud amplius postea videat.

Tri. Minerva clypeum praetendens, nam talia enarrantem eum audiavi Andromedae, & Cepheo postmodum, Minerva, inquam, in clypeo resplendente, velut in spe-

δος ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου, παρέσχευ
 αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ
 λαῖᾳ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρ-
 πην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέ-
 3 γρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν
 παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἥδη πρόσγειος πέ-
 τόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέ-
 τρας προβλήτος, προσπεπαττάλευμένην, καλλίστην,
 ᾧ θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἐνέρθε
 τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην
 αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν
 δὲ ἀλοὺς ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοη-
 θεῖν διέγνων. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλα φοβερόν,
 ὡς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεα-
 νίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην, τῇ μὲν καβικνεῖται·
 τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ

15 Πρέκωπον ἔχων τὴν ἄρπην) Κόπτειν προκειμένην, ἰτοίμην. V.

culo, exhibuit ipsi videndam imaginem Medusae: tum Per-
 feus, correpta laeva manu coma, inspectans in imaginem,
 dextraque harpen tenens defecuit eius caput, & ante quam
 expergefierent sorores evolavit. Ubi vero ad hanc mari
 praetensam Aethiopiam accessit, iam prope terram volans
 Andromedam conspicatur expositam in petra quadam pro-
 minente clavis affixam, pulcherrimam Dii! demissis capil-
 lis, seminudam multum infra mammas: ille primum mise-
 ratus fortunam eius, sciscitabatur causam supplicii; tum
 sensum amore captus (oportebat enim servari puellam)
 opem ferre constituit. Ubi vero cetus irruebat valde ter-
 ribilis, quasi devoraturus Andromedam, superne pendens
 iuvenis, capuloque promptam habens harpen, hac manu
 ictus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem verte-

τέθηκε γοῦν, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε
τῇ Μέδουσᾳ. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑπο-
σχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδῇ κατιοῦσαν ἐκ τῆς
πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὐσῆς. καὶ νῦν γαμῆι ἐν τοῦ Κηφέως.
καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον
οὐ τὸν τυχόντα εὔρετο.

NHP. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί 4
γὰρ ἡ παῖς ἡδίκηκε ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει
τότε, καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;

ΔΩΡ. Ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
τηρ γε οὔσα.

NHP. Μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι
βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ
ἡμῶν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρω-
μι οὖν τῷ γάμῳ.

bat: inde cetus igitur interiit, & obriguerunt eius plerae-
que partes, quae quidem viderant Medusam. Perseus au-
tem, solutis vinculis virginis, porrecta manu sustentavit
suspensio pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nu-
ptias celebrat in Cephei aedibus, abducatque illam Argos:
adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare
invenerit.

Ner. Equidem non admodum, quod factum est, gravi-
ter fero: nam quid puella nocebat nobis, si quid mater su-
perbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma
nos anteire?

Dor. Immo sic doluisset ob filiam amissam, quippe mater.

Ner. Ne ultra meminerimus, o Dori, istorum, si quid
barbara mulier supra sortem suam effutierit: satis enim
nobis poenarum dedit filiae periculo consternata. Laetemur
ergo nuptiis.

XV.

ΖΕΦΥΡΟΤ ΚΑΙ ΝΟΤΟΤ.

1 ΖΕΦ. **Ο**Τ πρώποτε πομπήν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμί, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε;

ΝΟΤ. Τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν;

ΖΕΦ. Ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἰδοῖς ἔτι.

ΝΟΤ. Παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργαζόμεν' ἐπέπνευσα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις.

ΖΕΦ. Ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;

ΝΟΤ. Ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν;

5 Ὡ Ζέφυρε τὴν πομπὴν) Πομπὴ ἡ πρόπομψις, καὶ ἡ πίσψις παρὰ Θεοκυδίδη. V.

ZEPHYRI ET NOTI.

Zeph. **N**UNQUAM equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo sum & flo: tu autem nonne vidisti, Note?

Not. Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut quanam erant, qui ducerent?

Zeph. Iucundissimo spectaculo caruisti, quale nullum videas in posterum.

Not. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: immo etiam flando percurri partem Indiae, quanta mari continetur eius regionis: nihil ergo eorum novi, quae dicis.

Zeph. At tu Sidonium Agenorem vidisti?

Not. Sane; Europae patrem: quid tum postea?

ΖΕΦ. Περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγῆσομαί σοι.

ΝΟΤ. Μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην.

ΖΕΦ. Οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ᾗ ἄκουσον. Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡϊόνα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς, καὶ τὸ βλέμμα ἡμέρος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡϊόνας, καὶ ἐμυκάτο ἡδίστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, ὁρμαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν Φέρων αὐτήν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαιᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι· τῇ ἐτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

15 Ἡνεμωμένον) Ἀνίμῳ πεπληρωμένον. G.

Zeph. De illa ipsa narrabo tibi.

Not. Num hoc, Iovem esse amatorem iamdudum puellae? istuc equidem olim compertum habebam.

Zeph. Igitur amorem nosti; quae vero sunt consecuta; iam nunc audi. Europa descenderat ad litus ludibunda, aequalibus assumtis comitibus: ibi Iuppiter, tauro cum se assimilasset, una ludebat, pulcherrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Iuppiter ad mare festinavit ferens illam; iamque narabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio, laeva apprehenderat cornu, ne deflueret; altera vento agitatam peplum continebat.

3 ΝΟΤ. Ἦδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἐρω-
τικόν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπωμένην.

ΖΕΦ. Καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδῶ παραπολὺ, ὦ
Νότε· ἢ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ
τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη λείαν παρέιχεν ἑαυτήν. ἡ-
μεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ
μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἔρωτες δὲ πα-
ραπετώμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις
τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δαδὰς
φέροντες, ἤδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύ-
σαι παρίππευσεν ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπικροτοῦσαι, ἡμί-
γυμνοὶ αἱ πολλαί. τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι
ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περι-
εχόρευε τὴν παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρ-
ματος, παροχουμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων,
προῆγε γεγηθῶς, προδοιοπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ.

Not. Iucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, &
amatorium, nantem Iovem, portantemque dilectam.

Zeph. Immo quae postea consequuntur iucundiora mul-
to, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, flustro-
que ad se attracto laeve sedatumque se praebeuit: nos au-
tem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores
solum eorum, quae fiebant, affectabamur. Amores porro
iuxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam
summis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes
canebant simul hymenaeum: Nereides vero emerfae ade-
quitabant in delphinis applaudentes, feminudae pleraeque:
tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum
visu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam.
Neptunus quidem conscenso curru, assidentem lateri Am-
phitriten habens praecedebat hilaris, viamque faciebat na-

ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ
 κύγχης κατακειμένην, ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ
 ἡμίᾳ. Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. 4
 ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο·
 ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην
 εἰς τὸ Δίχταιον ἄντρον, ἐρυθρίῳσαν, καὶ κάτω ὀρῶσαν·
 ἡπίστατο γὰρ ἤδη, ἐφ' ὃ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόν-
 τες, ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν.

NOT. Ὡ μακάριε Ζέφυρε τῆς θεάς. ἐγὼ δὲ γρύ-
 πας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους εἶρων.

6 Διχταῖον) Σπήλαιον ἐν Κρήτῃ
 οὕτω καλούμενον. V.

νότις ἀπὸ τῆς Λιβύης πρὶν, εἰδὼς
 οἰκοῦσιν εἰ Λιβύητες. V.

10 Μέλανας ἀνθρώπους) Ὁ γὰρ

tanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in con-
 cha decumbentem, flores omnigenos inspargentem spon-
 sae. Haec a Phoenicia usque ad Cretam sunt facta. Post-
 quam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius
 exstabat, sed prehensa manu Iuppiter abduxit Europam in
 Dictaeum antrum rubore suffusam deiectisque oculis, iam
 enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos
 impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus.

Not. Te beatum, Zephyre, spectaculo: at ego gryphas
 interea, & elephantos & nigros homines videbam.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

Ι ΔΙΟΓ. Ω ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΣ, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὖριον) ἢν που ἰδῇς Μένιππον τὸν κύνα (εὖροις δ' αὖ αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελαῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἰκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν

Ι Νεκρικοὶ Διάλογοι) Ἐν τούτοις τοῖς διαλόγοις διαπαῖξαι βούλεται τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων περὶ τοῦ ἄδου λεγόμενα· καὶ διὰ τοῦτο Νεκρὸς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενος, ὅθεν καὶ Νεκρικοὺς αὐτοὺς ἀνόμασε. * * * Πολυδεύκην) συνέβη τὸν μὲν Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ἔντα, εἶναι θνητὸν τὸν δὲ Πολυδεύκην, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτε οὖν ἐτελεύτησεν ὁ Κάσταρ, ἔλυπηθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ὥστε τοὺς δύο ζῆν μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν. Πολυδεύκης) Ἀμφὶ μὲν ἦσθη υἱὸς Διὸς διδυμοὶ ἐκ Λή-

δας τῆς Λακαίνης, θνητότητα καὶ ἀθανασίαν τῶ κεκληρωμένοι· ὑπεβεβλήθ' δὲ φιλοστοργίας μὴ ἂν ἐκτὸς ἀλλήλων διάγειν προηρημένοι· μὴ δὲ εἴσι, τὸν δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαρεδρεύειν, ἀνεμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τοῦ γένους ὑπερήμεροι, ὁ μὲν τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζῴων περιπολεύει. ἄλλος τε καὶ συ ἀνθρώποις, ὡς ὁ μύθος φησὶ, κατακαχарισμένοι. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην λο ὡς εἴηεν αὐτοῦ τὸ τνικὰδε λαχόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον περιοστειν. V.

MORTUORUM DIALOGI.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

Diog. O Pollux, mando tibi, simulatque ad superos escenderis, (tuum enim est, opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Menippum canem, (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo, altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, iubet Diogenes, si tibi fatis, quae super terram geruntur,

ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ἦς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἤκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὔροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δειπνον κείμενον, ἢ ὦν ἐκ καθαரசίου, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενης· ὅπως αἰδεῖσθαι μάλιστα, ὁποῖος τίς ἐστι τὴν ὄψιν;

ΔΙΟΓ. Γέρον, Φαλακρὸς, τριβάνιον ἔχων πολύθυ-

10 Ἑκάτης δειπνον) Τῇ Ἑκάτῃ δῖπται ἐτίθετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῇ τριόδῳ, καθάρσια τυχὸν τῶν ζώων. τινὲς δὲ ὅμῃ καὶ ἀκατασκεύαστα. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀνείτο, ἔργῳ δὲ τῶν

ἀπορούντων εἰς εὐπορίαν. τί γὰρ ἂν καὶ δαίμων ἐκ τούτων σιτίσταιτο; Ἐπεὶ τοῖσι ἀπὸ τῶν δειπνῶν τούτων Μίνιππος ὅμῃ φαγὼν ὡς τίθηκεν ἀπεπτήσας τούτῳ, διακωμῶδεῖ αὐτόν. V.

fum derisa, venire huc multo plura irrisurum: illic etenim in ambiguo tibi rifus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quae post vitam sint consecutura? hic vero non defines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem, ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos, tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo eiulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates coenam iacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

Pol. At ista renuntiabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, qualis est facie?

Diog. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni

ρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτύχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον γελᾷ δ' αἰ, καὶ ταπολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους Φιλοσόφους ἐπισκώπτει.

ΠΟΛ. Ῥάδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε τούτων.

ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκεῖνους ἐντείλωμαί τι τοὺς Φιλοσόφους;

ΠΟΛ. Λέγει· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγυὰ ληρεῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν νοῦν.

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαιδέυτον εἶναι Φήσουσι, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν.

ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε.

ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ᾧ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

3 ΔΙΟΓ. Ταῖς πλουσίοις δὲ, ᾧ Φίλτατον Πολυδεύκιον,

vento apertum, & applicatis pannorum affumentis varium: ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit.

Pol. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciis.

Diog. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos?

Pol. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit.

Diog. Ergo in summa serio ipsis denuntia, ut desinant nugari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo, & eiusmodi perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.

Pol. Sed me indoctum & disciplinae expertem esse dicent, qui audeam incusare sapientiam eorum.

Diog. Tum tu plorare illos a me iube.

Pol. Et haec ipsa, Diogenes, referam.

Diog. Divitibus autem, suavissime Pollucule, muntia ist-

ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυ-
σὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι
τὰς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοῖς συντιθέντες,
οἷς χρὴ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε,
Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαι-
στῇ, ὅτι παρ' ἡμῶν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ,
ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι
ἔστιν, ἢ κῦρα εὐτονα, ἢ ὤμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα
μία ἡρῶν κόνις, Φασί, κρανία γυμνά τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς κα-
λοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰ- 4
σὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν

4 Ἐπεὶ ὀβελὸν ἔχοντας ἥκειν) ματι τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ ναῦ-
Ἐπίθαι γὰρ Ἑλλήσις ἐν τῷ στό- λον δῆθιεν τοῦ Χαράνοιο. V.

haec a nobis: Quid, o vani, aurum custoditis? quid au-
tem vosmet ipsi cruciatis, rationem ineuntes usurarum,
& talenta super talentis componentes, quos oportet uno
obolo instructos huc venire paulo post?

Pol. Et illa dicentur ad eos.

Diog. Immo etiam formosulis illis ac robustis dicito;
Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec
flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos,
nec florem in facie amplius adesse, aut nervos intentos,
humeroſve validos; sed omnia, quod aiunt, una Myco-
nus, crania nuda pulchritudine.

Pol. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pul-
chros & robustos.

Diog. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane mul-
ti, & graviter ferentes illam rem, misereque deplorantes

ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκκελύσθαι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

inopiam, dic, ne lacrimas neque eiulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos esse visuros, qui istuc in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque, moribus solutis eos a pristina severitate descivisse.

Pol. Cave, Diogenes, de Lacedaemoniis quidquam dixeris; equidem non patiar: quae vero ad alios mandasti, renuntiabo.

Diog. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Ἡ ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι ΚΡΟΙΣ. ΟΤ Φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτοῦ τὸν κύνα παροικεῖντα· ὥστε ἡ ἐκείνόν ποι κατὰσθησον, ἡ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

Κροεῖς. **N**ON ferimus, o Pluto, Menippum istum canem iuxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum.

ΠΛΟΥΤ. Τίδ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὦν;

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμῶζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὐτοσί, τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστί.

ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτα φασίν, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' οὐ χρὴ λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερούμενοι.

4 Ἐγὼ δὲ Κροῖσος) Λυδὸς δὲ ὁ Σαρδανάπαλος. V.
Κροῖσος· Φρύξ δὲ Μίδας· Ἀσσύριος 12 Περιέχονται) Ἀντίχονται. G.

Plut. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus?

Croes. Quando nos ploramus & gemimus, istorum remiscences, quae supra affuerunt, Midas hicce auri, Sardapalus iste multae luxuriae, ego vero thesaurorum, iridet, & conviciatur, mancipia nos & purgamenta placularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est.

Plut. Quid ista dicunt, Menippe?

Men. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non fatis fuit vivere male, sed & mortui recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res superas: gaudeo propterea, dum dolore eos afficio.

Plut. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati.

MEN. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ἂν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐβελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

2 MEN. Καὶ μὲν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὥς οὐδὲ παυσομένου μου ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσῃ ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγελῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

MEN. Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντροφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφρημένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων.

ΜΙΔ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ.

Men. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adiciis eorum suspiriis?

Plut. Neutiquam: sed nolim equidem seditionem vos movere.

Men. Atqui, pessimi Lydorum & Phrygum & Assyriorum, ita vobiscum statuite, me nullo pacto esse desitutum: quocunque enim iveritis, persequar aegre vobis faciens, occinens ac deridens.

Croes. Istaec nonne contumelia est?

Men. Non est: sed ista, quae vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus insultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate, omnibus istis spoliati.

Croes. Multis, Dii, magnisque possessionibus.

Mid. Quanto quidem ego auro!

ΣΑΡΔ. Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς.

MEN. Εὖγε οὕτω ποιεῖτε· ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνεύρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρόποι γὰρ αὖ ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

SARD. Et ego quanta luxuria!

MEN. Euge, ita instituite: lamentamini quidem vos: ego vero illud NOSCE TE IPSUM, saepius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

III.

MENIPΠΟΤ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΤ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΤ.

MEN. ΣΦΩ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, ἱκετοὶ ἄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντιες δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων Θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι.

Ἡ Ω Τροφώνιε) Τροφώνιος οὗτος, ἔκτι τοῦ παρ' Ἑλλήσι νομισθῆναι Διὶ, σπῆλαιόν τι ζῴοντις ὑπελθὼν λιμὴ ἐκείσε διεφθάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀλλήως κατίστρεψεν. Οἱ δὲ ἐν τῇ τοιαύτῃ σπηλαίῳ μαντείας χάριν ἐκείνους ἐξέρχοντο ἀπηρωμένοι τὰς ὄψεις, καὶ ἀμειδίως διετίλουν καὶ ὄχλοι καὶ δυσχεροὶ τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς χρόνον· ἀφ' οὗ ἐπικράτησεν ἡ παροιμία κατὰ τῶν τραχὺ τὸ ὄρος ἔχοντων καὶ δυσεντύχων καὶ δυσπρσιτῶν, ἔς Τροφώνιου μεμάντευται V. Τροφώνιος ἦν πάνυ φιλό-

δοξος· ποιήσας οὖν ἐν Λιβυδίᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπόγειον οἶκημα, εἰσέλθων ἐμαντεύετο· καὶ λιμαγχονθεὶς ἀπὸ θανάτου ἐγκατοιχῆσαν δὲ δαιμόνιον τι τῆς μαντείας ἐτέλει. Εἰσηρχόντες οὖν ἐντὸς οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες ἐν ταῖν χερσὶν πίπανά, ἵνα τοῖς ἐκείνῳ ἐμφιλίχουρῶσιν ὄφισι διδύντες, μὴδὲν ὑπ' αὐτῶν δυσχερὲς πάσχουσιν. G. Τροφώνιος καὶ Ἀμφίλοχος ἦσαν ὄντες ἐμαντεύοντες· λήγουσαι δὲ ὅτι οἱ τοιοῦτοι, ἐν οἷς ἐτάφησαν, ἐπίμειναν μαντευόμενοι. G.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

MEN. VOS autem, Trophoni & Amphiloche, mortui cum sitis, nescio quo pacto templis ellis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur.

ΤΡΟΦ. Τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;

MEN. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐδοξάζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις.

ΤΡΟΦ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος, ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἣν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδιδημηκέναι Λεβαδείᾳ τοπαράπαν· σὺ γὰρ ἠπίσταναι σὺ τούτοις.

- 2 MEN. Τί Φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὁβόταις γελοίως, μάζαν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου, ταπεινοῦ ὄντος, ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ.

9 Λεβαδεία) Τόπος, ἐν ᾧ ἱμα-
τεύετο Τροφάνιος. G.

12 Ταῖς ὁβόταις) Τοιοῦτῃ γὰρ
ἐχρῶντο τρέφειν οἱ μαντεύομενοι εἰς

Τροφάνιον. G.

14 Νεκρὸς εἶ) Παρὰ ὑπόνοιαν.
Ἵφειλον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύει,
εἰπὼν, νεκρὸς εἶ. G.

Amph. Quid ergo? nosne in causa fumus, si prae dementia isti talia de mortuis opinentur?

Men. At non opinarentur, nisi & vivi vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praesciretis, & praedicere possetis rogantibus.

Troph. Menippe, Amphilocho hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud sane videris unquam invisisse Lebadiam: non enim fidem negares istis.

Men. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatuque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero, per os depressum, in specum, nequeam scire te mortuum esse, quemadmodum nos, sola praestigiarum fraude diversum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros est? ignoro enim.

ΤΡΟΦ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ Θεοῦ σύνθετον.

MEN. Ὁ μῆτε ἀνθρώπος ἐστίν, ὡς Φῆς, μῆτε Θεός· καὶ συναμφότερόν ἐστι. νῦν οὖν ποῦ σου τὸ Θεοῦ ἐκείνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε;

ΤΡΟΦ. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτία.

MEN. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτε μέντοι ὅλος εἴ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Troph. Ex homine quiddam & Deo compositum.

Men. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit?

Troph. Oracula edit, Menippe, in Boeotia.

Men. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. ΛΟΓΙΣΩΜΕΘΑ, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα ἔμοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν.

ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῇ· ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον.

ΕΡΜ. Ἀγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.

MERCURII ET CHARONTIS.

Merc. **R**ATIONES ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi iam debeas, ne quid denuo litigemus super istis.

Char. Ineamus sane, Mercuri: melius enim, certi quid esse definitum ea de re, minusque habet molestiae.

Merc. Ancoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis.

ΧΑΡ. Πολλοῦ λέγεις.

ΕΡΜ. Νῆ τὸν Ἀἰδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπατῆρα δύο ὀβολῶν.

ΧΑΡ. Τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο.

ΕΡΜ. Καὶ ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον.

ΧΑΡ. Καὶ τούτους προστίθει.

ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωγότα, καὶ ἥλους δέ, καὶ καλώδιον, ἅψ' οὗ τῇ ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑΡ. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω.

ΕΡΜ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν φῆς;

3 Τροπατῆρα) Τροπατὴρ ὁ κατ-
έχων τὴν κάππην δις μὲς. V.

5 Καὶ ἀκίστραν) Ἀκίστρα ἡ βελόνη ἢ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιοι καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκίσσῃαι ἢ τοὶ συρράπτειν τὰ διεσπώγυτα τῆς ὀβί-
νης· τοῦτο γὰρ ἀκίστραν φασίν, ἰπὰ καὶ ἡπῆτρια καὶ ἡπῆτις, καὶ ἀκί-
στρια καὶ ἀκίστρις οὓς νῦν ράπτρας

καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδῆναι, ὡς οἱ πα-
λαιοὶ γυναῖξιν ἐχρᾶντο εἰς ταύτας
τὰς ἐργασίας. V.

9 Τὴν ὑπέραν) Ὑπέρα τὸ τοῦ
κίρας τοῦ ἰστοῦ σχοινίον, ὃ ἀνίσταται
καὶ διατίθεται· γεγονός δὲ καὶ ἀπὸ
τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἁδὲ ἔχων
ἀφίντων, ἃ οὐ μὴ δεῖ κρατεῖ-
ται. V.

Char. Magno dicis.

Merc. Per Plutonem, ipsis quinque drachmis emi; & strophum alligando remo binis obolis.

Char. Pone quinque drachmas & binos obolos.

Merc. Et acum ad velum farciendum: quinque obolos omnino perfolvi.

Char. Et hos adscribe.

Merc. Tum ceram, qua oblinantur navigii parentes rimae, & clavos itidem, & funem, unde hyperam conficisti; duabus drachmis haec cuncta.

Char. Euge, vili ista quidem pretio sumfisti.

Merc. Haec sunt; nisi quid aliud nos praeteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais?

ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἦν δὲ λοιμός τις, ἡ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκρίνανται ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορβμία.

ΕΡΜ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχό- 2
μενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι.

ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὄρας, ἀφικνούνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.

ΕΡΜ. Ἀμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοντο ὑπὸ τοῦ ὄζλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, εἶδθα οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλω, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Θαρμάκω τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανών, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὡχοὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. αἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκουσιν ἐπιβουλεύ-
σας ἀλλήλοις, ὡς εἰκάσι.

2 Ἀθρόους) Ἀθρόων τινῶν κατελήθοντων. V.

Char. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in maiore turba fraudantem portoria.

Merc. Ergo nunc ego confidebo, pessima quaeque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam.

Char. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: est enim pax.

Merc. Praestat ita se rem habere, etiamsi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, nosti quales advenirent, strenui omnes, sanguinis pleni & faucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublati, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque similes istis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiati sibi invicem, ut quidem videntur.

ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Char. Valde scilicet expetendae sunt.

Merc. Proinde neque ego videri possim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

V.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΛΟΥΤ. ΤΟΝ γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὃ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πενταχισμύριοι;

ΕΡΜ. Ναί, τὸν Σικυώνιον Φῆς. τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνον μὲν, ὃ Ἑρμῇ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἶγε οἶόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰσπασον ἐΦεξῆς ἅπαντας.

ΕΡΜ. Ἀτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.

PLUTONIS ET MERCURI.

Plut. SENEM nosti, illum, inquam, valde provectum ætate, divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, hereditatem vero qui veniuntur quinquaginta mille.

Merc. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem?

Plut. Eum, Mercuri, vivere sine, ad nonaginta annos, quos vixit, admensus totidem alios, siquidem fieri possit, & plures etiam. Verum adulatores eius, Charinum iuvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes.

Merc. Alienum plane videri queat hoc tale.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεί-
 νη παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκείνον; ἢ τῶν χρημά-
 τω ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες; ὃ δὲ πάντων ἐστὶ
 μαρτύριον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύ-
 σιν, ἔργε τῷ Φανερῷ καὶ νοσοῦντος, ἀ μὲν βουλεύον-
 ται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχυοῦνται, ἣν
 ραίσῃ καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν.
 διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐ-
 τοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, πανούργοι ὄντες· πολλὰ καὶ
 κακίονος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει·
 καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι ἑοικῶς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν
 ζώντων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται,
 ζῶν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσ-

δ Προαπίτωσαν) Προαίρχη-
 ται. V.

II Ἐπελπίζει) Ἀπατᾷ καὶ εἰς
 ἐλπίδας ἀγει ἢ ἐμβάλλει. G.

Plut. Neutiquam; sed iustissimum: quam enim illi tan-
 dem ob causam optant obire eum, aut bonis eius sibi vin-
 dicandis inhiant, nulla generis propinquitate coniuncti?
 Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia cum optent,
 tamen eum observant in propatulo quidem; & quando ae-
 grotat, quae consilia agitent, omnibus sunt manifesta: ne-
 que tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si
 melius habuerit: & plane varia quaedam est & versuta ho-
 minum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immor-
 talis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

Merc. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: mul-
 tum & ille perbelle deludit eos, & spe vana laetat: immo
 etiam semper moribundo similis valetudine est multo quam
 iuvenes firmiore; hi vero iam sorte inter se divisa securi
 pascuntur, vitam beatam sibi adscribentes.

Plut. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, re-

περ' Ἰόλεως, ἀνηβησάτω· οἱ δ' ὑπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων,
τὸν ὄνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη
κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γάρ
σοι ἤδη αὐτοὺς παρ' ἑνα ἑξῆς· ἑπτὰ δέ, οἶμαί, εἰσι.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα· ὁ δὲ παραπέμφει ἕκαστον, ἀν-
τὶ γέροντος αὖθις πρωθήβης γενόμενος.

1 Ἰόλεως) Ὁ τοῦ Αἴαντος πατὴρ 2 Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων) Τὸ
τοῦ Λοκροῦ, ὃς ἰστορεῖται ὑπὲρ γη- ἐν τῇ συνθεσί, ὑπέμεινον. V.
ρος τελευτῆσαι. G.

pubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis,
detrussi iam veniant mali male mortui.

Merc. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim iam
tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt.

Plut. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro se-
ne denuo primæ pubertatis iuvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

1 ΤΕΡΨ. ΤΟΙΤΟ, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τε-
θνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεή-
κοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι;

ΠΛΟΥΤ. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ
μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

Τερψ. I STANE res, o Pluto, iusta, ut ego vita discedam
triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex
Thucritus vivit adhuc?

Plut. Iustissima quippe, Terpsion, siquidem hic vivat

παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον.

ΤΕΡΨ. Οὐ γὰρ ἔχρην γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;

ΠΛΟΥΤ. Καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

ΤΕΡΨ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἔχρην 2 γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πῶς γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρῶτον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν ἀναστρέφεται δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπεργήρων, ὁδόντας τρεῖς ἐτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὀρώντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφῶτα, κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἐτι ἡδὺ εἶδῶτα, ἐμψυχὸν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγελά-

neminem optans emori amicorum; tu contra per omne tempus infidiabar ipse, avide expectans hereditatem.

Terps. Non enim oportebat, qui senex esset, neque amplius uti divitiis ipse possit, abire vita, locumque cedere iunioribus?

Plut. Tu quidem, o Terpsion, novae legis es auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato & Natura constitutum est.

Terps. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, servulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita nasum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius suave sentiat, animatum quod-

μενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἑρρωμενοτάτους
νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτόγε· ἢ τὸ τελευταῖον
εἶδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος,
ἵνα μὴ μάτην αὖ ἐνίους ἐθεράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροι-
μίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει.

- 3 ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα
γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἄλλο-
τρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποι-
εῖτε Φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε,
πρὸς ἐκείνων κατορυπτόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολ-
λοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσω γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν
εὐχέσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐ-
τῶν. καινὴν γὰρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν
καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἀτέκνοι εἶεν. οἱ δὲ
ἐντεκνοὶ ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων

2 Ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε) ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· ἐκ γὰρ
Παροιμία ἐστὶ λεγομένη, ὅτε τὰ ἐν- τῶν πηγῶν οὐδέποτε ἄνω, κάτω δὲ
αἰτία τῶν ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω μᾶλλον χωροῦσι. V.

dam sepulcrum, ab adolescentibus derisum, dum interea
moriuntur formosissimi robustissimique iuvenes: hoc uti-
que perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem
denique sciendum erat, quando quisque senum esset obitu-
rus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod
proverbio vulgatur, Currus bovem saepe effert.

Plut. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernan-
tur, quam tu putas. Quae, malum, causa vos impellit, ut
alienis inhietis, & orbis senibus vosmet adoptandos omni-
bus obsequiis ingeratis? propterea merito risum debetis ab
iis defossi; resque illa plerisque iucundissima accidit: nam
quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum,
si vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogi-
tastis, vetularum & senum amorem, tum maxime, si prole
careant: nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant,

σηνίτες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὥς καὶ αὐτὰ ἱεραστὰς ἔχουσιν. εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθηται μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσφυγόντες.

ΤΕΡΨ. Ἀληθῆ ταῦτα Φῆς. ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πό- 4
σα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξουσθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐτίσιμι, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοτ-
τος ἀτελής, ὑποκρώζων, ὥστ' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰό-
μενος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἔπεμπόν τε πολλὰ,
ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντερατταὶ τῇ μεγαλοδω-
ρεῖ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην,
ἀειδὲς ἑκάστα, καὶ διαταπτων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ
τοῦ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ Φροντί-

6 Ἀποσφυγόντες) Καταγυλασθίτης. V.

Quamquam multi iam eorum, qui non amantur, intel-
lecta vestri amoris calliditate, et si liberos habeant, illos odif-
se se fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur: verumta-
men in testamentis excludi solent, qui iam olim satellit-
um more fuerant sectati; liberi autem & natura, sicuti
iustum est, potiuntur omnibus: isti vero infrendunt den-
tibus emuncti.

Τερψ. Vera sunt, quae dicis: ecce enim Thucritus a me
profecta quot dona consumpsit, semper mox morituro simi-
lis, & quando intrarem, altum gemens, ex imoque pe-
ctore, quasi ex ovo pullus imperfectus, crocitando suspi-
rans. Ego autem, qui non dubitarem, quin iamiam incen-
surus esset sandapilam, mittebam multa, ne me superarent
aemuli amatores magnitudine munerum; ac plerumque ex
curis insomnis iacebam dinumerans singula, disponensque:
inmo haec ipsa mihi mortis exstitit causa, insomnia, in-

δες· ὁ δὲ, τοσούτον μοι δέλεαρ καταπιὼν, ἐφειστήκει
θαστομένῳ πρῶην ἐπιγελαῶν.

5 ΠΛΟΥΤ. Εὖγε, ὦ Θούκριτε, ζῶης ἐπιμήκιστον,
πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελαῶν· μηδὲ πρό-
τερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κό-
λακας.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἥδιστον
ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήσκειται Θουκρίτου.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει, ὦ Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ
Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ
ταῖς αὐταῖς Φροντίσιν.

ΤΕΡΨ. Ἐπαινῶ ταῦτα. ζῶης ἐπιμήκιστον, ὦ Θού-
κριτε.

quam, & curae: hic vero, tanta mihi esca deglutita, ad-
stabat, cum terrae mandarer pridie, multo cum risu.

Plut. Euge, Thucrite, vitam producas quam longissime,
divitiis simul abundans, & tales deridens; neque ante tu
quidem moriaris, quam fueris profecutus omnes istos adu-
latores.

Terps. Id quidem, o Pluto, & mihi iam gratissimum erit,
si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus.

Plut. Bono sis animo, Terpsion; etenim & Phidon, &
Melantus, & plane cuncti eum praevertent sub iisdem cu-
ris huc deducti.

Terps. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thu-
crite.

VII.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ΖΗΝ. ΣΥ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ ἔμην γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου, πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγών, ἀπεπνίγην, οἷσθα; παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ ΖηνόΦαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· οἷσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα.

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὦ σε τὰ πολλὰ ᾔδειν συνόντα;

ΚΑΛ. Ἐκείνῳ αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξουσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπιγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδω-

ZENOPHANTAE ET CALLIDEMIDAE.

Tu autem, o Callidemide, quomodo mortem optetisti? me quidem, cum parasitus essem Diniae, & plus quam satis erat ingurgitasset, fuisse suffocatum nosti: aderas enim mihi morienti.

Cal. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quiddam praeter opinionem evenit. Nec tu, credo, non nosti Proeodorum senem.

Zen. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse?

Cal. Illum ipsum semper observabam, promittentem, me relicto herede, se moriturum. Cum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hereditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis,

ρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπιεικῶς) ζωρότερον ἐμβalonτα ἐς κύλικα, ἑτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπαμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν.

ZHN. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

- 2 ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκεμεν, δύο ἤδη ὁ μεν-
ρακίσκος κύλικας ἑτοιμούς ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώ-
ρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφα-
λεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδώρῳ
δὲ τὸ ἀΦάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ
αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκεί-
νου νεκρός· τί τοῦτο; γελαῖς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ
ἔδει γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν.

ZHN. Ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ
γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχῃ πρὸς τὸ αἰΦνίδιον· εἴ-

1 Ἐπιεικῶς) Πάνυ. G.

simulatque Ptoeodorus petiisset bibere, (bibit autem copio-
se) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet,
porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adiuravi me ipsum ma-
numissurum.

Zen. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum
narraturus videris.

Cal. Postquam ergo loti adsumus, duos iam puer calices
in promptu habens, alterum pro Ptoeodoro veneno infe-
ctum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto
mihi venenatam, Ptoeodoro veneni puram potionem tra-
didit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus iace-
bam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? riden',
o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere.

Zen. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit.
Senex vero quid ad ista?

Cal. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum

τα σκῆς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, εἰά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασται.

ZHN. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέ-
εσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον,
εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat
ob ea, quae servus a poculis patraffer.

Zen. Enimvero neque tu ad compendiarium istam de-
bueras te convertere: venisset enim tibi hereditas via re-
gia tutius, etsi paulo tardius.

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜ. ΤΟΥΤΟ ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς
τὸν λέοντα.

ΔΑΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων;

ΚΝΗΜ. Πυνθάνη ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκού-
σιος καταλέλοιπα κατασοφισθεῖς ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβου-
λόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰ μὲν παραλιπών.

ΔΑΜ. Πῶς ταῦτ' ἐγένετο;

ΚΝΗΜ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα

CNEMONIS ET DAMNIPPI.

Cnem. HOC illud est, quod proverbio dicitur, Hinnu-
lus leonem.

Dam. Quid indignaris, o Cnemon?

Cnem. Tu, quid indigner, rogas? heredem invitus reliqui,
arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea
possidere, praeteritis.

Dam. Quinam illud accidit?

Cnem. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mor-

ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θερα-
πείαν προσίετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέ-
σθαι διαθήκας εἰς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοι-
πα τὰ μὰ πάντα, ὡς καὶ κεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ
πράξειε.

ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος;

ΚΝΗΜ. Ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ
διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφρων ἀπέθανον, τοῦ τέ-
λους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τὰ μὰ,
ὥσπερ τις λαβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγ-
κατασπάσας.

ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλῆα·
ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας.

ΚΝΗΜ. Ἐοικα· οἰμῶζω τοιγαροῦν.

tis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insu-
per videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum
in publicum, quo illum scripseram heredem bonorum meo-
rum omnium, ut ille vicissim me aemularetur, idemque
faceret.

Dam. Quid igitur ille?

Cnem. Quid suis quidem in testamenti tabulis scripserit,
ignoro. Ego sane repente sum mortuus, testō mihi in ca-
put incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quasi lupus
quidam marinus hamo simul cum esca deorsum abrepto.

Dam. Neque hoc tantum, sed & ipso te piscatore. Ita-
que dolos adversum te instruxisti.

Cnem. Ita quidem videor, proptereaue gemo.

IX.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

ΣΙΜ. **Η**ΚΕΙΣ ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκάς.

ΠΟΛ. Ὅκτῳ ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα, ὦ Σίμυλε.

ΣΙΜ. Πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον.

ΠΟΛ. Ὑπερήδιστα, εἰ καὶ σοι παράδοξον τοῦτο δόξει.

ΣΙΜ. Παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενής, ἄτεκνός τε προσέτι, ἦδυσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασα.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτόν ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

Sim. **A**DVENIS aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cuius aetas, opinor, prope ab annis centum abfuit.

Pol. Octo annos supra nonaginta vixi, Simyle.

Sim. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? nam ego, cum tu admodum septuagenarius esses, obii.

Pol. Supra quam dici potest suavissime, quamquam hoc tibi plane mirum videbitur.

Sim. Mirum enimvero, si tu vetulus & imbecillus, & praeterea liberis carens, delectari fructu vitae potuisti.

Pol. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli sane multi, & mulieres tenerrimae, & unguenta, & vinum fragrans, & mensae vel Siculis delicatiores.

ΣΙΜ. Καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ Φειδόμενῃ ἠπιστάμην.

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τὰ γαβὰ· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπαταχόμεν τῆς γῆς κάλλιστα.

ΣΙΜ. Ἐτυράνησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ;

ΠΟΛ. Οὐκ' ἄλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους.

ΣΙΜ. Ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικούτος ὢν, ὁδόντας τέτταρας ἔχων;

ΠΟΛ. Νῆ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ Φαλακρόν, ὡς ὄρας, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅν τινα αὖ καὶ μόνον προσέβλεψα.

ΣΙΜ. Μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδί-

15 Ὡσπερ ὁ Φάων) Ὁ Φάων, ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐπὶ γίγναι ἦν, ὡς λέγουσι, γίγναι αὖν διεκίβησε μετεβαλὼν αὐτὸν εἰς νεώτερον. V. πὰν Ἀφροδίτην· καὶ ἡ Ἀφροδίτη

Sim. Nova narros: equidem te valde parcum cognoveram.

Pol. At affluebant mihi, vir optime, ab aliis haec commoda. Summo mane statim ad ianuas salutatum ventitabant frequentes: tum postea omnis generis dona afferebantur, ex quocunque terrarum angulo praestantissima.

Sim. An regnasti, Polystrate, post meum obitum?

Pol. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero.

Sim. Ridere libet: amatores tu ea aetate, dentes quatuor habens?

Pol. Ita me Iuppiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, & uti vides, calvum, lippum praeterea, & senili mucro fluentem, mirifica voluptate colebant;isque eorum erat beatus, quemcunque solum adspicerem.

Sim. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio

την ἐκ Χίου διεπόρθμευτας, εἰτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε
κῆν ἰῶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιεράστον;

ΠΟΛ. Οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν, περιπόθητος ἦν.

ΣΙΜ. Αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὕτοσιν πολὺς ὢν, 3
ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας.

ΣΙΜ. Νῦν μαρτάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε,
ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν.

ΠΟΛ. Ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν
ἀποτέλαυκα, μόνονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ
ἐρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς
εἰστέ οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο
ἐν τῇ περὶ ἐμὲ Φιλοτιμίᾳ.

ΣΙΜ. Τέλος δ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κατη-
μάτων;

ΠΟΛ. Ἐς τὸ Φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον

transvexisti, quae tum tibi optanti dederit esse iuvenem
& pulchrum denuo, atque amabilem?

Pol. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar.

Sim. Aenigmata loqueris.

Pol. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui
orbis senibus & locupletibus insidiatur.

Sim. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulchri-
tudinem, ab aurea scilicet Venere profectam.

Pol. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fru-
ctus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin saepe super-
bius aspernabar, & excludebam eorum nonnullos aliquan-
do: hi vero contendebant inter se, & alius alium praece-
dere conabantur studio & obsequiis erga me.

Sim. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus
iniisti?

Pol. Palam singulos illorum heredes me relicturum esse

ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώ-
τερον παρεσκεύαζεν ἑαυτὸν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθή-
κας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμῶζειν ἅπασιν Φράσας.

4 ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον;
ἥπου τίνα τῶν ἀπὸ τοῦ γένους;

ΠΟΛ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μείρα-
κίων τῶν ὠραίων Φρύγα.

ΣΙΜ. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε;

ΠΟΛ. Σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.

ΣΙΜ. Ἦδη μαθάνω ἄτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.

ΠΟΛ. Πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονο-
μεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐ-
τοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ
μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυρη-
μένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγε-

15 Κόδρου) Κλέανθος Πύλιος ὢν
ἀπὸ Πύλου (γῆτος δὲ αὐτῆ τῆς Πε-
λοποννήσου) εἰς Ἀθῆνας ἐλθὼν πο-
λέμου καταλαβόντες, καὶ μονομά-

χῆσε Ξάνθῳ τῷ Βασιτῷ ὑπὲρ Ἀθη-
νῶν ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῶν Ἀ-
θηναίων· καὶ νικῆσας ἐβασίλευσε.
Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

dictitabam: credebant scilicet, eoque magis ad adulationem
se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas me-
cum servans reliqui, plorare iussis omnibus.

Sim. Quem ultimae scriptum heredem habuerunt? num-
quid aliquem genere propinquum?

Pol. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescen-
tulum forma commendabilium Phrygem.

Sim. Quid aetatis circiter, Polystrate?

Pol. Annos admodum viginti natum.

Sim. Iam teneo, quae tibi ille gratificaretur.

Pol. Vel sic tamen multum illis dignior, qui heredita-
tem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipsi
iam optimates affectantur. Is igitur heres meus fuit, &
nunc summo loco natis annumeratur ille mento raso deli-

νέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεύς συνετώ-
τερος λεγόμενος εἶναι.

ΣΙΜ. Οὐ μοι μέλει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλά-
δος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομεῖτωσαν μόνον.

catulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior,
Nireo formosior, Ulyxe prudentior esse perhibetur.

Sim. Nihil hoc ad me: vel imperator sit Graeciae, dum-
modo ne isti hereditatem capiant.

X.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

ΧΑΡ. **Α**ΚΟΥΣΑΤΕ, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μι- I
κρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαβρόν
ἔστι, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἦν τραπῇ ἐπὶ θάτερα,
αἰχλῆσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσούτοι ἅμα ἤκετε,
πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμ-
βῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα ὅπό-
σοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.

CHARONTIS ET MERCURII, ET MORTUORUM DIVERSORUM.

Interlocutores

CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS,
LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

Char. **A**USCULTATE, quo statu nostrae sint res: par-
vula vobis, ut videris, est scaphula, & nonnihil vetustate
labefacta, rimisque crebris perfluit: si inclinaverit in alteru-
tram partem, pessum ibit everfa: vos autem tot simul ad-
venitis multis onusti farcinis singuli. Cum istis itaque re-
bus si ingressi fueritis, metuo, ne postmodum poeniteat,
vos maxime, qui nare non novistis.

NEK. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλόησομεν;

ΧΑΡ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρῆ,
τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡϊόνης καταλιπόντας.
μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ
δὲ, ὦ Ἑρμῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχε-
σθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ ἔπιπλα, ὥσπερ
ἔφην, ἀποβαλὼν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐστὼς δια-
γίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαί-
νειν ἀναγκάζων.

2 EPM. Εὖ λέγεις· καὶ οὕτω ποιήσωμεν. Οὐτοσὶ τίς ὁ
πρῶτός ἐστι;

MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρα μοι, ὦ
Ἑρμῇ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων. τὸν
τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν.

EPM. Ἐμβαίνει, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν

6 Ἐπιπλα) Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς ἔγγειος. V. Τὰ ελαφρύτατα τῇ
σχίῳ, οἷον ἐπιπόλαιος κτήσις, καὶ κτημάτων παρὰ τὸ ἐπιπολάζον.
ἔση δυνατὴ πλεῖσθαι, ἀλλ' οὐκ G.

Mort. Quid ergo facto opus est, ut prospera navigatio-
ne utamur?

Char. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, superva-
cuis istis omnibus in litore relictis: vix enim vel sic cepe-
rit vos navicula haec vectoria. Tibi autem, Mercuri, cu-
rae erit, exinde neminem eorum ut admittas, qui non fue-
rit onere vacuus, & supellectilem, ut dixi, deposuerit. Ad
scalam itaque navalem adstans dispice eos, ac recipe, nu-
dosque scapham conscendere cogito.

Merc. Recte mones; eoque modo faciamus. Hicce pri-
mus quis est?

Men. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, ba-
culusque in paludem sunt abiecta: pallium autem recte
feci, qui mecum ne tulerim quidem.

Merc. Inscende, Menippe, virorum optime, primamque

προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας. Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; 3

ΧΑΡΜ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος οὐ τὸ φῶμα διτάλαντον ἦν.

ΕΡΜ. Ἀπόδυε τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὐζωνος εἰ ἐπίβαινε ἤδη. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐ- 4
τεσι, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις;

ΛΑΜΠ. Λάμπιχος, Γελῶων τύραννος.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τσαῦτα ἔχων πάρει;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἐρμῆ, γυμνὸν ἤκειν τύραννον ἄνδρα;

ΕΡΜ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα ὥστε ἀπέθου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται.

9 Ὁ βλοσυρὸς) Καταπληκτικός. G.

sedem habe iuxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes: Pulcher hicce quis est?

Charm. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cuius osculum binis talentis aestimabatur.

Merc. At enim exue formam, & labia cum ipsis osculis, & comam promissam, ruborisque florem genis insidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: iam ingredi. Tu vero cum purpurea veste & diademate, vultu truculentus, quis tandem es?

Lamp. Lampichus Geloorum tyrannus.

Merc. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?

Lamp. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum?

Merc. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino: quare depone ista.

Lamp. En tibi divitiae sunt abiectae.

ERM. Καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπέ-
 σόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασόν με ἔχειν,
 καὶ τὴν ἐφωστρίδα.

ERM. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀϋῆκα, ὡς ὀρᾷς.

ERM. Καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν
 ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Ἰδού σοι ψιλός εἰμι.

5 ERM. Ἐμβαινε ἥδη. Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρ-
 κος, τίς εἶ;

ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής.

ERM. Ναὶ ἔοικας, οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς
 παλαιίστραις ἰδών.

5 Ἐφωστρίδα) Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱμα- χλαμύδα καὶ πύρρι καλούμετοι.
 τῶν ἐπίβλημα, ἥτοι μανύς· καὶ G.

Merc. Praeterea fastum abiice, Lampiche, & despectio-
 nem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul
 inciderint.

Lamp. At saltem diadema sine me retinere, amiculumque
 purpureum.

Merc. Neutiquam: verum & ista mitte.

Lamp. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi.

Merc. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam,
 & iram, ista, inquam, omnia dimitte.

Lamp. Ecce me tibi plane nudum.

Merc. Ingredere nunc scapham. Tu autem obesus, car-
 nium mole gravis, quis es?

Dam. Damasias athleta.

Merc. Ita fane videris: novi enim, ut qui te saepe vide-
 rim in palaestris.

ΔΑΜ. Ναὶ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν
ἔσθαι.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας
περιβεβλημένον· ὥστε ἀποδύθαι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις
τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερβείς μόνον· ἀλλὰ καὶ
τοὺς στεφάνους τούτους ἀποόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἴδού σοι γυμνός, ὡς ὄρας, ἀληθῶς εἰμι, καὶ
ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.

ΕΡΜ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε.
Καὶ σὺ δὲ τὸν πλούτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν 6
μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, μὴδὲ τὰ ἐντάφια
κόμιζε, μὴδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ
καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν
εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς,
μὴδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει
γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύμενα.

13 Πέλις ἀνεκήρυξεν) Ὡς εὐεργέτην δηλονότι. G.

Dam. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum.

Merc. Haudquaquam nudum, vir optime, quī tot car-
nibus obtegaris: quamobrem istas exue, ceteroquei de-
mersurus scapham vel altero tantum pede imposito. Immo
etiam coronas istas abiice, & praeconia.

Dam. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque
mortuis aequalem pondere.

Merc. Sic praestat esse levem: itaque naviculam conscen-
de. Tu quoque divitiis positus, o Crato, & mollitiae insu-
per, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec
maiorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam,
& si quando civitas publico te praeconio decoravit bene
meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum
monumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gra-
vant enim ista vel commemorata.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἔκων μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ αὖ καὶ πάθοιμι;

7 ΕΡΜ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἑνοπλος, τί βούλεις; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἤρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν αἵθρῳ γὰρ εἰρήνη, δ' καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσῃ. Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὃ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκῶς, ὃ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὃ τὸν βαβῆν πώγωνα καθευμένος;

MEN. Φιλόσοφος τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὅψῃ γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα.

ΕΡΜ. Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃ μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσῃ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτή-
9 (Ὁ ἑνοπλος) Ὅτι στρατηγός. G.

Crat. Invitus equidem, abiiciam tamen: nam quid faciam?

Merc. Papae: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris?

Strat. Quia vici, Mercuri, belloque res praeclaras gessi, & praemiis me civitas honoravit.

Merc. Mitte humi tropaeum: in orco pax, nihilque armis opus erit. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque praeferens, superciliis arrectis, in meditando defixus quis est, iste qui prolixam barbam demisit?

Men. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se iube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita.

Merc. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Iuppiter! quantam inanem ostentationem gerit, quantam inscitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quaestio-

σεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕβλους, καὶ μικρολογίαν· γῆ Δία καὶ χρυσίον γε τοῦτι, καὶ ἡδυπάθειαν δέ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν· οὐ λέλθῃς γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δέ ἀπόθου, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἶεσθαι ἀμύνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἂν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπεὶ περ οὕτω κελεύεις.

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πάγωνα τοῦτον ἀποθέςθω, ὃ Ἔρμῃ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὥς ὀράς· πέντε μῶν τρίχες εἰσὶ τοῦλάχιστον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;

9 Πιτηκίτορος) Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν καπηλατουμένη. V.

nes impeditas, disputationes spinosas, & sententias perplexe involutas: immo etiam inutilem laborem valde multum, nugaeque non paucas, & quisquilias, ac minutas disceptationunculas: quin & per Iovem nummulos istos aureos, & praeterea suaviter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcunque studiose praetegas ea. Tum porro mendacium deponere, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim si cum istis omnibus conscendas, quae te quinquaginta remorum navis accipiat?

Phil. Depono igitur ista, quandoquidem ita iubes.

Men. At barbam istam quoque deponat, Mercuri, gravem sane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt.

Merc. Recte mones; & istam remove.

Phil. Quis autem erit, qui detondeat?

Lucian. Vol. II.

L

ERM. Μένιππος οὐτοσὶ, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπων τῇ ἀναβάβρᾳ χρησάμενος.

MEN. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος γελοιότερον γὰρ τοῦτο.

ERM. Ὁ πέλεκυς ἱκανός.

MEN. Εὐγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηναι ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

ERM. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείγων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύνεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδείλῃς; ἔμβηθι δ' οὔν.

MEN. Ἐν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει.

ERM. Τί, ὦ Μένιππε;

8 Τὴν κινάβραν) Κινάβρα, ἡ τῶν τῶ πάντας σιαίνειν· ἴσως δὲ καὶ κινάβραν λέγει τὴν πύραν. V.

Merc. Menippus ille, capta securi nautica, praecidet eam pro codice usus scala navali.

Men. Minime, Mercuri: verum ferram mihi porrige: nam hoc quidem magis ridiculum.

Merc. Securis est fatis idonea. Euge; homini nunc quidem similior evasisti, deiectis ibi sordibus hircinis.

Men. Vinne paulum etiam demam de superciliis?

Merc. Omnino: super ipsam enim frontem ea sustulit; nescio cuius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, scelerate, & ad mortem expavescis? quin ocus inscende.

Men. Unum adhuc gravissimum sub ala tenet.

Merc. Quidnam, Menippe?

MEN. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῇ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γοῦν τῶν ἄλλων γελάς.

ERM. Μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφά γε καὶ πάνυ εὐΐδορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα. Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα βάρη τῶν λόγων. 10

RHT. Ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι.

ERM. Εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνеспάσθω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὐθύνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

10 Καὶ βαρβαρισμούς) Ἐν σχήματος ἵκεται ὡς τὸ, οἱ δὲ δύο σκαματί προφερομένων τῶν λέγων χά- πειλὸν, καὶ τὰ παραπλήσια. V.

Men. Adulationem, Mercuri, quae multum in vita utilitatis ipsi attulit.

Phil. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguae libertatem, illudque doloris experts & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides.

Merc. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia; portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam affluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera.

Rhet. Ecce enimvero, pono.

Merc. Bene habet, solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: ancora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis fit. Quid ploratis,

11 Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ Φιλόσοφος
 σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδηλωμένος;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῇ, ἀθάνατον ὤμην τὴν ψυχὴν
 ὑπάρχειν.

MEN. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

MEN. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῇ δεῖπνα, μηδὲ
 νύκτωρ ἐξιὼν, ἀπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κε-
 φαλὴν κατειλήσας, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυ-
 πεῖα· καὶ ἔωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀρ-
 γύριον λήφεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν.

ΦΙΛ. Σὺ δέ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών;

MEN. Πῶς, ὅς ἐσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέ-
 12 σαντος μηδενός. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, οὐ κραυγὴ τις
 ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων;

ΕΡΜ. Ναὶ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἂν ἑνός γε χώρου·

2 Διδηλωμένος) Πεπορθημένος. V. 9 Χαμαιτυπῖα) Πορνεία. V.

inepti, tuque maxime, philosophe, cuius iam modo barba
 fuit evastata?

Phil. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opina-
 bar animam esse.

Men. Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pungere.

Merc. Qualia?

Men. Quod non amplius coenabit apparatus coenas, ne-
 que de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput ob-
 volutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo ma-
 ne decipiens iuvenes sapientiae praetextu argentum acci-
 piet: haec urunt eum.

Phil. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse?

Men. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.
 Verum interea dum caedimus sermones, nonne clamor ali-
 quis auditur tanquam a terra vociferantium?

Merc. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione:

ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γε-
λῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία
πορνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κείνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλε-
ται ἀφρόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα
ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξίοντα ἐπὶ
Κράτῳ τούτῳ. καὶ ἡ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κω-
κίονσα ἐξέρχεται τοῦ θρήνου σὺν γυναιξίν ἐπὶ τῷ Δαμα-
σίᾳ· σὲ δὲ οὐδεὶς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν
δὲ κεῖσθαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλί- 13
γον ὠρυομένων οἰκτιστον ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κοράκων τυ-
πτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπότε ἂν συνελθόντες θάπτωσί με.

ERM. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπε-
πλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,
εὐθείαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορβμεὺς ἄλλους
μετελευσόμεθα.

etiam hi in concionem coeuntes laeti rident cuncti ob Lam-
pichi mortem: eiusque uxor comprehensa tenetur a mulie-
ribus, & infantes teneri pariter & ipsi a pueris impetuntur
largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyo-
na, qui funebri oratione cohonestat exsequias huius Crato-
nis. Atque etiam profecto Damasiae mater gemitus ciens
praeit lessum cum feminis in funere Damasiae: te vero
nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque ia-
ces solus.

Men. Nequaquam; sed audies canes iam iam miserabiliter
ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis con-
crepantes, quando frequentes sepelient me.

Merc. Fortem te praestas, Menippe. Sed quoniam in por-
tum appulimus, vos abite ad tribunal, recta illac progressi:
ego vero & portitor alios arcessemus.

MEN. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῇ προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει καὶ τὰς καταδίκας Φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

Men. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium subire oportebit: & poenas aiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscuiusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΚΡΑΤ. ΜΟΙΡΙΧΟΝ τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγεες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα; οὐ ἀνεψιὸς Ἀριστεάς, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἰώθει ἐπιλέγειν, ἡ μὲν ἀνάειρ, ἡ ἐγὼ σε.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους;

ἢ Τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο) Ὁμηρος εἰσάγει παλαιότητας Ὀδυσσεύς καὶ Αἴαντα· φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσσεύς, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε. Αἰνιττεται οὖν ὁ Λουκιανὸς διὰ τοῦ

στίχου, ὡς τοῦ Ἀρισταίου λέγοντος, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε· ταυτίστιν, ἢ προκίμισόν με, ἢ προκίμιζω σε. V.

CRATETIS ET DIOGENIS.

Crat. MOERICHUM opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis affluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cuius consobrinus Aristaeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tolle me, aut ego te.

Diog. Quid ita, Crates?

ΚΡΑΤ. Τοῦ κλήρου ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιωῖται ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφιεῖς τῶν αὐτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγγέγραπτο. οἱ δὲ ἐβεράπευον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἀστρῶν τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ἐνείρατων, ὥσγε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρέιχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκείνον ἔρρεπε.

ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι 2 γὰρ ἄξιον.

ΚΡΑΤ. Ἀμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ εἰς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέ-

Crat. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hereditatem aetate aequales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristeia Moerichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Moericho vicissim Aristeas, si ante eum abiret: haec quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem, antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, sive ab astris coniectarent futura, sive ex somniis, sive Chaldaeorum Imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeae tribuebat victoriam, modo Moericho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

Diog. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operae pretium.

Crat. Ambo mortem obierunt eodem die; hereditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervenerunt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis praesagio divi-

σθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν.

- 3 ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν. Ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἤμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώποτε εὐξάμεν Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πῖτον, καὶ τὴν πῆραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσιν.

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

1 Εἰς Κίρραν) Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας ἐν τῷ Κορινθίῳ κόλπῳ ἡ Σικυών. Ἡ δὲ Κίρρα ὁρᾷ κατὰ τὴν Φακίδα. V. ὅπου τὴν τὸν χερσὶν φασὶ C. addunt.

2 Τῷ Ἰάπυγι) Ἀντίμ. G.
4 Εὖ ἐποίησαν) Ἀντί τοῦ ἱαπυγον, Ἀπτικῆς. G.
7 Ἐκ κοτίνου) Ἐξ ἀγριελίου. V.

nantes haec ita fore. Moerichus enim & Aristaeas cum Sicyone traicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Iapygem incidissent, eversa navi perierunt.

Diog. Bonum factum. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hereditatem nancisceretur eius baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas heres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque choenices lupinorum duos habentis.

Crit. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat, tu ab Antisthene adeptus es hereditatem, ego a te, multo maiorem graviorisque momenti, quam Persarum imperium.

ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα Φῆς;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, μέμνημαι τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθέλους, καὶ σοὶ ἐτι πλείω καταλιπών. 4

ΚΡΑΤ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομῆσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξεπύπτεν εὐθὺς, καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυνάμεν· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐταὶ παρθέναι, ἐς τὸν τετρυπημένον πύθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

13 Στίγειν οὐ δυναμένον) Δίχισθαι, βρατάζειν. V.

Diog. Quae tu bona dicis?

Crat. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem.

Diog. Memini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibi quoque etiam ampliores reliquisse.

Crat. At ceteri non curabant eiusmodi possessiones, neque nos affectabatur talis hereditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent.

Diog. Quippe: neque enim habebant, ubi recondere accepta a nobis talia bona, diffluentes prae luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos, siue sapientiam, siue libertatem loquendi, siue veritatem, excidebat protinus & diffluebat, cum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danaï filiabus istis, quae in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἔξουσιν κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθημέως.

Crat. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ,
ΚΑΙ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

Ι ΑΛΕΞ. ΕΜΕ δεῖ προκεκρίσθαι σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι.

ΑΝ. Οὔμενον, ἀλλ' ἐμέ.

ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω.

ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ;

ΑΛΕΞ. Οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

ΜΙΝ. Νῆ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῶν ἡ ἔρις;

LUCIANI SCIPIO.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

Alex. ME par est praeponi tibi, Afer: melior enim sum.

Han. Neutiquam; verum me.

Alex. Ergo Minos causam disceptet.

Min. Quinam estis?

Alex. Hic Hannibal Carthaginiensis: ego Alexander Philippi filius.

Min. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est?

ΑΛΕΞ. Περὶ προεδρίας· Φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ Φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια.

ΜΙΝ. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε.

ΑΝ. Ἐν μὲν τούτῳ, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα ² καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον οὗτος ἐνέγκαιτό μου. Φημί δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὁμῶς ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δύναμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κριθεῖς· καὶ τοὺς γε Κελτίβρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἠριδανὸν ἄ-

Alex. De primae sedis iure: fert enim hic se praestantiorē extitisse imperatorem me. Ego vero, quemadmodum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, aio me praestitisse belli peritia.

Min. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

Han. Id quidem unum, Minos, me iuvat, quod hic loci Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte prae me quidquam habeat praecipui. Eos autem pono maxime laude dignos esse, quotcunque cum initio nihil essent, tamen ad magnum potentiae fastigium processerunt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, cum primum sub fratris auspiciis militassem, summae rerum praefui, belli peritissimus iudicatus. Exinde Celtiberos in potestatem redegi, Gallos occidentales devici, superatisque ma-

παντα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προῦχούσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμοις ἀπομετρήσαι, καὶ τοὺς ποταμούς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἀμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε Θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιῶν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου καταγωνιζόμενος ὑπεφύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παρα-
 3 διδόντας εὐδὺ τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὀρμῇ. ἐπεὶ δ' οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσοῦ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκρά-

13 Πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν) τοῦ πολέμου λαβὼν, ἢ κατεργάσθω, ἄλλ' καὶ σὺ, Λίβη, Ἀμίλκα τοῦ εἰργάσθω. V.
 καὶ Βάρκα πατρὸς τὴν παρσκεινὴν

gnis montibus, quae circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestre Italiae subieci; ad suburbia usque primariae urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modis sum mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Haec omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, & audenti statim cedentes victoriam. Alexander autem, cum paternum imperium suscepisset, id auxit & multis partibus ampliavit usus secundo fortunae impetu: at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Issum &

τησεν, ἀποστὰς τῶν πατρῶων προσκυνεῖσθαι ἡξίου, καὶ ἐς διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαί-
 ρόνοι ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς Φίλους, καὶ συνελάμβαι-
 νει ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἡρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ
 ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπι-
 πλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώ-
 την ἑμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐ-
 γνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν,
 καὶ ἀπαιδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς καὶ οὔτε Ὀ-
 μηρον, ὥσπερ οὗτος, ῥαψῳδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει
 τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρη-
 σάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημι
 εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὗτος, διότι διαδήματι τὴν κεφα-
 λὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά' οὐ
 μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγι-

δ Βάρβαρος ὢν ... καὶ οὔτε Ὀ- δρος μίγα ἐπὶ τῷ ἀπὸ στόματος ἀεί-
 μων ...) Ἐφρόνει γὰρ Ἀλέξαν- προφέρειν τὴν Ἰλιάδα Ὀμήρου. V.

Arbelis superior fuit, pertaesuf patrii moris adorari vole-
 bat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi ratio-
 nem degeneravit: tum impie trucidabat inter convivia ami-
 cos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego con-
 tra praefui aequo iure patriae, atque ubi me domum ar-
 cessibat, hostibus magna classe adortis Africam, e vesti-
 gio parui, meque privatum praebui: condemnatus tuli ani-
 mo moderato casum. Haec feci barbarus & expers discipli-
 nae Graecae, neque Homeri, prout hicce, carmina reci-
 tando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis im-
 butus, at sola usus natura bona. Haec sunt, quibus ego
 Alexandro praestare me fero: ille autem si pulchrior est,
 quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas
 ista forte maiestatem habent; attamen idcirco praeferendus
 non existimetur viro strenuo, atque artibus imperatoris id-

καὶ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλεον ἤπερ τῇ τύχῃ κεχρημέναι.

MIN. Ὁ μὲν εἰρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, οὐδ' ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπερ αὐτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῆς;

- 4 ΑΛΕΞ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδεν πρὸς ἀνδρα οὕτω θρασύν· ἱκανὴ γάρ ἡ Φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστής ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα· ὅς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς Φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, οὐκ ἡξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινεήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἠγησάμενος, εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιοι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μά-

13 Ἀγαπᾶν ἄρχειν) Κατίχειν ἀρκῖσθαι. V.

structo, qui sollerti prudentia plus, quam fortuna fuerit usus.

Min. Hic certe dixit masculam orationem, nec qualem ab Afro expectasses, pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

Alex. Nihil oportebat, Minos, homini tam audaci: factis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui iuvenis adhuc ad rerum administrationem aggressus imperium turbatum continui, & percussiores parentis supplicio sum ultus: tum percussis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno proelio fui superior; Lydiaque capta,

χη καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν,
 καὶ ἄλως τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσὸν,
 εἶθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων.
 Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νε- 5
 κροὺς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορθ-
 μεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχε-
 δίας διαπηξάμενους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι.
 καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ἀξιώων. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν
 Ἀρβήλοις διηγῆσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποίησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς
 ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρwsάμην καὶ
 Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν
 Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τοὺς Φίλους
 εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς
 ἐδόκειν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκείνοι, παρὰ τὸ
 μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες

Ionia & Phrygia, in summa proxima quaeque subiiciens
 perveni ad Iffum, ubi Darius exspectabat cum immensa co-
 piarum multitudine. Exinde, Minos, vos non praeterit;
 quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor qui-
 dem affirmat, non suffecisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus
 iunctis multos eorum traiecisse. Equidem ista agebam ipse
 me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulchrum
 ducens. Et ne tibi, quae Tyri sunt gesta, quaeque Arbelis,
 enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem
 feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum subegi: Scy-
 thas etiam, minime contemnendos viros, transgressus Ta-
 naïm magna devici equestri pugna: amicis benefeci, inimi-
 cos ultus sum. Quod si Deus etiam videbar hominibus, ve-
 nam illi merentur, ob magnitudinem rerum gestarum tale

6 περὶ ἐμοῦ. Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν Φυγῇ ὢν παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργότατον, καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις νόμιμον δέ, ἢ προφανές οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἐταίραις συνῶν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ Θυμασίος καθήδυναθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπερία δοξας, ἐπὶ τὴν ἐὼ μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκείνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δέ, ὦ Μίνως, δικάζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

7 ΣΚΗΠ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης.

9 Καθῆδυναθῶν) Εἰς ἡδονὰς καταναλίσκων. V.

quiddam de me sibi persuadentes. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum erat fraudulentissimum crudelissimumque hominem. Nam quomodo superarit Italos, mitto dicere; non fortitudine fane, sed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in proeliis iustum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur, qualia fecerit Capuae, meretriculis affixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi, parvifactis orbis occidui rebus, in Orientem irruissem, quid grande praestitissem Italia incruente capta, Libyaeque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illae partes bello mihi dignae non videbantur, ut quae ultro iam metu iugum subirent, ac dominum fateantur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa de multis sufficiunt.

Scip. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris.

MIN. Τίς γὰρ εἶ, ᾧ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ καβελῶν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις.

MIN. Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἦττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων ὅς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ Συγείν καταπαγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν σὺκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὅς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ, ὁ κικηκώς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ;

MIN. Νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς, ᾧ Σκηπίων ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σὺ ἔπα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὢν.

Min. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris?

Scip. Italus Scipio, imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis proeliis.

Min. Quid igitur porro tu dices?

Scip. Alexandro quidem me concedere, verum Hannibalem anteire, ut qui victum illum pepuli, fugamque turpem capeffere coëgi. Quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum superavi, comparari sustineo.

Min. Ita me Iuppiter amet, aequum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi secundus esto: postea, si videtur, Hannibal, ne ipse quidem facile contemnendus.

XIII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΔΙΟΓ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες;

ΑΛΕΞ. Ὅρας, ὦ Διόγενης; οὐ παράδοξον δέ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον.

ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν; σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα;

ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδή; οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὢν.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξηπατήσθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι.

ΑΛΕΞ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σὺ νῦν δὲ ὀρώ,

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

Diog. **Q**UID hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

Alex. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii.

Diog. Igitur Ammon mentiebatur, te praedicans suum esse filium, cum tu interea Philippi fores.

Alex. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem.

Diog. Atqui etiam de Olympiade similia quaedam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse.

Alex. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc

ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προϋῆται ἔλεγον.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδες αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησσαν θεὸν εἶναί σε νομίζοντες. Ἀτὰρ εἴπέ μοι, 2
τίνι τὴν τεσσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας;

ΑΛΕΞ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενης· οὐ γὰρ ἔσθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀπεθνήσκων Περδικκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενης;

ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρεληλυθότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προστάτην αἰρεῦμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιβέντες, καὶ νεῶς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ. Ἀλλ' εἴπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔβαψαν; 3

video, nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse.

Diog. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander, ad res gerendas fuit: multi enim metu succumbebant, Deum esse te rati. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti?

Alex. Nescio fane, Diogenes: nam nihil, antequam morerer, mandavi quidquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccae annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes?

Diog. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Graecia, te suscepto iam modo imperio adulati, praefectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungebant, templeque & sacra faciebant tanquam serpentis filio. At quaeso, ubi te Macedones sepeliverunt?

ΑΛΕΞ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι κείμεαι τρίτην ταύτην ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἣν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θαΐειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων Θεῶν.

ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν αἴθρῃ ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν, ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ Θεότατε, μὴ ἐλπίσης· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸ εἶσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελής ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐ-
 4 καταφρόνητος. Ἐκεῖνα δὲ ἠδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὅπότε ἂν ἐννοήσης ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔβη προσκυνούντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ

16 Καὶ τὰ μεγάλα θυρία) Τοὺς ἐλέφαντας λέγει. V.

Alex. Etiamnum Babylone iaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemaeus satelles, si quando otium agat a turbis, quae nunc urgent, se in Aegyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Aegyptiorum Deorum.

Diog. Non ego rideam, Alexander, cum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinitissime, ne speres: fas enim non est, fursum redire quemquam eorum, qui semel traiecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Aeacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, cum cogitando percensens, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Braetra, imma-

μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινία λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἶεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης;

ΑΛΕΞ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτό- 5
τατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ κατεχρητὰ μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ γαβροῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διάγκες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαικα αὐτοῦ τῆς σοφίας,

nes belluas, honorem, & gloriam; idque praeterea, insignem esse curru vestium, religatum taenia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunae dona?

Alex. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quae spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulchritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: praestigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex eius sapientia, ut

τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἀκατηριθμήσω μικρῶ γε ἔμπροσθεν.

- 6 ΔΙΟΓ. Ἀλλ' οἶσθαι ὁ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθα γε ἐλλέβορος οὐ φέυεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε καὶ αὐτὴς πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὀρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας, ὡς διασπᾶσαιντο, καὶ ἀμύναντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἐτέραν σὺ ταύτην βαδίζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

7 Καὶ γὰρ Κλεῖτον) Τὸν σωμα- τὸν φιλόσοφον, ὃς λίαντε συγκα-
τοφύλακα, ὃν μετὰ εὐαχούμενον εἰρχθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθ-
τῷ δέρατι διέπειρε. Καλλισθένην δὲ ρη. V.

doleam amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

Diog. At scin' tu, quid facias? remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & saepius: sic enim desines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Callisthenem alioque multos in te irruentes, ut discerpant, atque ulci cantur iniurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredi, & bibe saepius, ut dixi.

XIV.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

1 ΦΙΛ. Νῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γέ-

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Phil. Nunc sane, Alexander, infitias haud iveris, te fi-

τοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμ-
μωνος γε ὦν.

ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίπ-
που τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευ-
μα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν
σεαυτὸν ἐξαπατηθήσόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;

ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν
με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῶ μάχεσθαι·
ὥστε ῥᾶον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιωμαχῶν ἀνδρῶν, ὃς 2
δουλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ
γέγρα οἰσύναια προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον
ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκά-

12 Συννέχθης) Συναιστράφης. V.

ibid. Τοξάρια) Ἀκόντια. V.

ibid. Καὶ πελτιῖδια) Μικρὰ ἀσπι-
δισκία. V. τετράγωνα. G.

ibid. Καὶ γέγρα) Περσικὰ μὲν

ἴστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέγρα· κατα-
χρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν τὸ σκίπα-
σμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε καὶ ἄλλης
τινὸς ὕλης γέγραον εἰλέγτο. V. μι-
κρὰ ἀκόντια. G.

13 Οἰσύναια) Εἶδος ἱτίας. G.

lium esse meum: nequaquam enim mortuus fores, siqui-
dem Ammonis esses.

Alex. Nec ipse ignorabam, pater, me Philippi Amynta
nati filium esse: sed interpretabar in meam partem oracu-
lum, conducibile ratus ad res gerendas.

Phil. Quid ita? conducibile tibi videbatur praebe-
re met decipiendum a prophetis?

Alex. Non illud dico: sed barbari stupore perculsi me for-
midabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo
se pugnare.

Phil. At quos tu devicisti bello vinci dignos viros, qui
cum ignavis semper manum conseruisti, qui arcus, peltas
minutas, scuta denique vivineae prae se proiciunt? Grae-
cos superare labor erat, Boeotos, Phocenses, & Athenien-

δων ὀπλιτικῶν, καὶ τὴν Θερταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἡ-
 λείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικῶν, ἢ
 Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι,
 ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
 δαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἀβρῶν, οὐκ οἶ-
 σθα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες
 ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων,
 ἀλλὰ πρὶν ἢ τὸ ζῆυμα ἐξικνεῖσθαι φυγόντων.

- 3 ΑΛΕΞ. Ἀλλ' οἱ Σκύβαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν
 ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ
 διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ἀννούμενος τὰς νίκας,
 ἐκράτουν αὐτῶν· οὐδ' ἐπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχό-
 μενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα.
 καὶ τοὺς Ἑλληνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναιματὶ παρέλαβον
 Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον.

10 Οὐ διασπᾶσας) Οὐ διασχί- στάσις ἐνίβαλιν ἐν ταῖς πόλεσι.
 σας· ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων V.

ses: tum Arcades gravis armaturae, Thessalum equiratum,
 Eleorum iaculatores, Mantinensium cetratos milites, aut
 Thracas, Illyrios, quin etiam Paeonas subiicere, hoc prae-
 clarum: Medos autem, Persas & Chaldaeos, auro nirentes
 homines ac molles, non meministi ante te a decem illis mil-
 libus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse su-
 peratos, cum ne manus quidem gradumque conferre suffi-
 nerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam
 se darent.

Alex. Attamen Scythae, pater, & Indorum elephant
 haud fane contemnendi; quos equidem non factione mora
 divisos, nec emta proditione victoria, superavi tamen: ne-
 que peieravi unquam, promissamve fidem fefelli, aut perfidum
 aliquid designavi vincendi causa. Graecos porro, hos
 sine sanguine mihi adiunxi; Thebanos autem forte inaudi-
 visti quibus suppliciis sum persecutus.

ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ
 μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐφό-
 ρυσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλ-
 μησε. Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβα- 4
 λῶν, κἀνδύν, ὥς Φασι, μετενέδυσ, καὶ τιάραν ὀρθὴν
 ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευ-
 θέρων ἀνδρῶν ἡξίους· καὶ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμι-
 μοῦ τὰ τῶν νενικημένων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπρα-
 ξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας,
 καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπερ-
 αγαπῶν. ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς
 τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐ-
 τοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικά γὰρ
 ταῦτα.

ΑΛΕΞ. Τὸ Φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπα- 5
 νείεις, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς

5 Κἀνδύν) Ἰμάτιον. V.

Δύσανδρον. V.

9 Ἀνδρας) Καλλισθένην καὶ

16 Ὀξυδράκαις) Ἐθνος. V.

Phil. Novi isthaec omnia: Clitus enim renuntiavit mihi,
 quem tu spiculo traiectum inter coenam trucidasti, quia
 me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit. Tu
 praeterea Macedonica chlamyde proiecta, mutato, ut aiunt,
 in candyn Perficam habitu, & tiaram rectam capiti impo-
 fuisti, & adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis vo-
 lebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, aemula-
 bare mores devictorum: nam omitto dicere, quae alia per-
 petraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eru-
 ditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephaestionem
 ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo re-
 latum, abstinuisti te a Darii uxore formosa, eiusque ma-
 tre, & natarum curam habuisse: haec enim regia sunt.

Alex. Ad pericula vero subeunda promtum animum, pa-

τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα;

ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε' οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἡκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρωθείης, καὶ βλέποιν σε φοράδην τοῦ πλέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ρέομενον, οἰμῶζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι· καὶ ὁ Ἀμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκεῖνην ἐπικερτομεῦντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυθῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σω-

8 Ἀμμων) Οὕτως Ζεὺς παρὰ Δί-
φιν· πρὸς τοῦτον Ἀλέξανδρος χερ-
σμον δεικνύμενος ἦλθε, καὶ ἤκουσε,

Υἱὸς μὲν εἶ. G.

14 Μυθῶντα) Ἐκρίοντα, σεσημα-
μένον. V.

ter, non laudas, nec quod in Oxydracis primus defluerim intra murum, totque acceperim vulnera?

Phil. Non laudo, Alexander: non quod pulchrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: Deus enim cum videbare, si quando vulnerareris, viderentque te portatum proelio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, haec utique ridendi materies erat futura spectantibus, & Ammon impostor, falsusque vates arguebatur; prophetae vero adulatores. Et quis non risisset, si videret Iovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, cum iam mortuus es, non tu censeres multos esse, qui simulationem divinitatis istam acerbioribus iocis proscindant, cum vident cadaver Dei porrectum, putrescens iam ac tumidum ex lege corporum omnium? Praeterquam quod illa, quam di-

μάτων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐν-
δεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα Φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, 6
ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καί-
τοι τὴν Ἀορνον ἐκείνην, οὐδ' ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος,
ἐγὼ μόνος ἐχειρῶσάμην.

ΦΙΛ. Ὅρας ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, ὃς
Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν; καὶ οὐκ
αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύπον ἀπομαθήσῃ, καὶ
γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν.

cebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili vi-
ctoria potireris, multum tibi detraxit gloriae rerum egre-
gie gestarum: nihil enim non videbatur minus & infra di-
gnitatem, quod a Deo fieri videretur.

Alex. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Her-
cule & Baccho comparant: quin immo Aornum, illam in-
accessam avibus rupem, cum neuter illorum ceperit, ego
solus subegi.

Phil. Viden', ista te tanquam Ammonis filium dicere, qui
Herculi & Baccho aequiparas te ipsum? nonne te pudet,
Alexander, nec factum dedisces, teque ipse cognosces, &
iam intelliges te mortuum esse?

XV.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ANT. ΟΙΑ πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεά 1

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

Ant. QUALIA pridie, Achilles, ad Ulysses a te sunt di-

σοι εἰρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τοῦ διδασκάλου ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡκροώμην γὰρ, ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὦν θητεύειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ὧ μὴ βίος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγεννῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος Φιλόζων ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱόν, τὸν Φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολλὰ αἰσχύνῃ, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὅς, ἔξῃ ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προεῖλου τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

- 2 ΑΧ. ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτα τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκεῖνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅτι μά-

esta de morte, quam humilis animi minimeque digna utriusque praeceptoribus Chirone & Phoenice! auscultabam enim, quando dictitabas, malle te in terra vitam degentem mercenariam operam praestare cuiquam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: ista abiectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum sit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promptissime se periculis offerentem tam demissa de se cogitare pudendum plane, & multimodis discrepans a rebus in vita gestis; ut qui, cum liceret inglorium in Phthioride diuturnumque regnum possidere, ultro praetulisti coniunctam cum pulchra laude mortem.

Ach. Nestoris filii, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignarusque, utrum ex duobus praestaret, miseram istam gloriolam anteponebam vitae: nunc vero iam tandem intelligo, illam esse infructuosam, quidquid etiam su-

λιστα οἱ ἄνω ραΐσθησιν· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία· καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκείνο, ᾧ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδέν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμεῖς κακός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ANT. Ὅμως τί οὖν ἂν τις πάθοι, ᾧ Ἀχιλλεῦ; ταῦ- 3
τα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας.
ἵπτε χρῆ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς δια-
τεταγμένοις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ
ἔσμεν οἷδε· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται
πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγ-
ματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡ-
ρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς
ἄνδρας, οἱ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἰ τις αὐτοὺς

peri garriant, inter mortuos autem aequalia honoris iura:
neque forma illa, Antiloche, nec robur adest; sed iacemus
omnes sub eadem caligine similes, & nulla parte alter ab
altero diverſi: neque Troianorum umbrae pertimescunt me,
neque Achivorum observant; verum aequalitas iuris exacta,
mortuique similes, ignavi fuerint an fortes. Ista me torquent,
& graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

Ant. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita visum
fuit naturae, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem
legi obtemperandum est, neque oportet gravari iussa: at-
que etiam vides, sodalium quot circa te sumus; Ulyſſes au-
tem iam iam aderit omnino: affert quippe solatium societas
rei malae, & quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides
Herculem & Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui,
puto, non cupiant sursum in vitam redire, si quis eos emi-

ἀναπέμψειε θητεύοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν.

4 ΑΧ. Ἐταιρική μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ αἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χεῖρους ἐστέ, καὶ ἡσχίαν αὐτὸ πάσχοντες.

ΑΝΤ. Οὐχ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλάμεν, ὥσπερ σὺ· τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ferit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

Ach. Qualis sodalem decet, est haec admonitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum per vitam actarum angit; ni fallor, & vestrum unumquemque: quod si minus fatemini, tanto peiores estis, qui taciti eodem dolore afficiamini.

Ant. Minime, sed meliores, Achilles: nullum enim esse proloquendi fructum videmus: filere igitur, & ferre actolerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

1 ΔΙΟΓ. ΟΥΧ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὔμενον ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ρόπαλον, ἡ λεοντῇ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἴτα τέβνηκε Διὸς υἱὸς

DIOGENIS ET HERCULIS.

Diog. **N**ON Hercules est hicce? haud sane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, statura; plane ipse Hercules est. Et diem obiit supremum, Iovis filius qui sit?

ῶν; Εἰπέ μοι, ᾧ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔδωκα ὑπὲρ γῆς ὡς Θεῶ.

ΗΡΑ. Καὶ ὀρθῶς ἔθηκες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς Θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἰδωλον εἰμι αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Πῶς λέγεις εἰδωλον τοῦ Θεοῦ; καὶ δυνατόν ἐστι ἡμῶν μὲν τινα Θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμῖν;

ΗΡΑ. Ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἢ εἰκὼν αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Μανθάνω. ἄντανδρόν σε τῷ Πλούτῳ παρ- 2 ἔδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ.

ΗΡΑ. Τοιοῦτό τι.

ΔΙΟΓ. Πῶς οὖν ἀκριβὲς ὡς ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα;

ΗΡΑ. Ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς.

Quaeso te, pulcherrimis victoriis inclite, mortuusne es? at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo.

Herc. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, & habet formosam pedibus Heben: ego autem eius sum simulacrum.

Diog. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio?

Herc. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius effigies.

Diog. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc eius vice mortuus es.

Herc. Sic fere se res habet.

Diog. Quis ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Aeacus non animadverterit te non esse istum, & receperit suppositum Herculem huc advenientem?

Herc. Exacte scilicet similis eram.

ΔΙΟΓ. Ἀληθῇ λέγεις ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἰδωλὸν γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

3 ΗΡΑ. Θρασύς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἰσῇ αὐτίκα, οἴου θεοῦ εἰδωλὸν εἶμι.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἶπέ μοι, πρὸς τοῦ σοῦ Ἡρακλέους, ὅποτε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἰδωλὸν ὦν; ἢ εἰς μὲν ἤτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἰδωλὸν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἄδου πάρεις;

ΗΡΑ. Ἐχρῆν μὲν μὴδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελοῦντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἀκουσον· ὅποσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκείνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν αἰρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

Diog. Vera loqueris: exacte quidem, ut ille ipse esses: cave ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercules, illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

Herc. Audaculus es, & loquax: quod si non destiteris cavillari me, iam senties, qualis Dei sim simulacrum.

Diog. Arcus quidem expromtus, & ad manum: sed ego quid te metuam semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, cum is vivebat, aderasne ipsi tunc etiam eius effigies? an potius unus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis, segregati, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti?

Herc. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quidquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Iovis erat, in coelo inter Deos agit.

ΔΙΟΓ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ, Φῆς, ἔτεκεν 4
ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας; τὸν μὲν ὑπ' Ἀμ-
φιτρυῶνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός· ὥστε ἐλελήθετε δίδυ-
μοι ὄντες ὁμομήτριοι.

ΗΡΑ. Οὐκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν.

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥάδιον, συνθέτους δὲ
ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἵπποκένταυρός τις
ἦτε, εἰς ἓν συμπεσυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖ-
σθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον
ἐστὶ, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διός, τὸ
δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟΓ. Ἀλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς 5
ἀν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἶ-
δωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν
Ἡρακλέα.

Diog. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcme-
na sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone con-
ceptum, illum ex Iove: quippe nobis latuerat, geminos
esse vos eadem matre prognatos.

Herc. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus.

Diog. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos
esse Hercules, eosque in unum conflatos: nisi forte quasi
Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo &
Deus.

Herc. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex bi-
nis, anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus
anima sit in coelis, quae erat ex Iove, ego autem mortalis
illa pars apud mortuos?

Diog. Sed optime Amphitryoniades, per ista commode
dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum;
adeo ut periculum sit, ne triplicem iam conficias Herculem.

HRA. Πῶς τριπλοῦν;

ΔΙΟΓ. Ὡς πῶς· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι.

HRA. Θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὧν τυγχάνεις;

ΔΙΟΓ. Διογένους τοῦ Σινωπέως εἶδωλον. αὐτὸς δὲ εὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὀμήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

10 Ψυχρολογίας) Ἦτοι ψευδολογίας. G.

Herc. Quid ita triplicem?

Diog. Hunc fere in modum: si unus aliquis in coelo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum versaris, illius simulacrum, tum corpus in Oeta iam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori.

Herc. Te hominem audacem & sophistam! quis tandem es?

Diog. Diogenis Sinopenfis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium praestantissimis versor, Homerum tamque frigidas eius fabulationes deridens.

XVII.

MENIPΠΟΤ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΤ.

1 MEN. **Τ**Ι κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστώς;

MENIPPI ET TANTALI.

Men. **Q**UID ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum adstans?

DIALOGI MORTUORUM. 195

TAN. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ διψοῦς.

MEN. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί;

TAN. Οὐδέν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· Φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθεταιί με· ἦν δέ ποτε καὶ ἀρυσώμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ θάνατον βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρύνει οὐκ εἶδ' ὅπως αὐτῷ ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου.

MEN. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέη τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία που τέθραπται, ὅπερ καὶ πεινῇ καὶ διψῇ ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν εἴη ἡ διψῶς, ἢ πίνους;

TAN. Τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῇ μου τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὔσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύομεν, ἐπεὶ Φησὶ 2

Tant. Quia, Menippe, enecor siti.

Men. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, sive magis etiam hauriendo cava manu?

Tant. Nihil iuvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admovero, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam.

Men. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tantopere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui & esuriendi & sitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas?

Tant. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti afficiatur anima mea velut corpus.

Men. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais

τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' εὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἡ δέ-
διας, μὴ ἐνδεΐα τοῦ ποτοῦ ἀποθάνης; σὺ γὰρ ἄλλον
μετὰ τοῦτον ἄδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον.

TAN. Ὅρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς
καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δέονμενον.

MEN. Ἀηρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ
δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νῆ Δία, ὅστις
τοῦναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττῶντων κυνῶν δεδηγμένοις
πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεσοβημένος.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι
πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον.

MEN. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος
πίεται τῶν νεκρῶν ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥ-
περ σὺ, ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ
ὑπεμένοντος.

9 Οὐ τὸ ὕδωρ) Ἀπὸ γὰρ λυττῶντος κυνὸς δηχθεὶς δειλιά τὸ ὕδωρ. G.
fitim tibi poenam esse impositam: quid tamen hinc tibi mo-
lesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem
non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua fun-
cti hinc alterum in locum migremus.

Tant. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars
poenae, ut desiderem bibere nullius potus indigus.

Men. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris,
mero scilicet, ita me Iuppiter amet, helleboro, qui con-
traria ratione atque illi, quos rabiosi canes momorderint,
affectus sis, non aquam sed sitim abhorrens.

Tant. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bibere:
hoc mihi modo contingat.

Men. Bono esto animo; Tantale: nam nec tu, neque
alius quisquam bibit mortuorum: hoc enim fieri nequit.
Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflicta poena
sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

MENIPPOY KAI EPOMOT.

MEN. ΠΟΤ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ, ὦ Ἑρμῆ; ἱ
ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ERM. Οὐ σχολῇ μοι, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο
αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιά, ἔνθα Ὑάκινθος τέ
ἔστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς,
καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρ-
χαῖα κάλλη πάντα.

MEN. Ὅστ' ἄ μόνον ὀρῶ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν
γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά.

ERM. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ
θαυμάζουσι, τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν.

MEN. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν δια-
γνοίην ἔγωγε.

3 Νέηλυν ὄντα) Νέηλος, ὁ νεωττὶ ἐλθών. V.

MENIPPI ET MERCURI.

Men. **U**BI autem pulchri sunt & pulchrae, Mercuri? viae
ducem te mihi praebe, quippe hospiti & novo advenae.

Merc. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respi-
ce, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, &
Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; sum-
marum, vetustae formae omnes.

Men. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata,
familia pleraque.

Merc. Atqui illa sunt, quae omnes poetae admirantur,
ossa, quorum tu contemptum prae te ferre videris.

Men. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego qui-
dem non dignoverim.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἰδὲ τὸ κρανίον ἢ Ἑλένη ἐστίν.

- 2 ΜΕΝ. Εἴτα αἱ χίλιαι νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἑλλήνες τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν;

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα; ἔφησ γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι. Τοιῇδ' ἄμφι γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχει· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἰ τις βλέπει ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δοξεῖ· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροῖαν, κάλλιστά ἐστιν.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνέσαν αἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥαδίως ἀπαρθούντος ποιοῦντες.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν

7 Καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶπαι) Ὅμηρος,
Οὐ νίμισις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τοιῇ δ' ἄμφι γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

Merc. *Istud cranium est Helena.*

Men. *Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceciderunt Graeci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit?*

Merc. *At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus aerumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcherrimi sunt.*

Men. *Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescente se laborare.*

Merc. *Otium mihi non est, Menippe, philosophari te-*

σοι. ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐβέλης, κείσο καταβαλὼν σεαυτὸν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

cum: quare delecto loco, ubicunque velis, iace prostrato.
corpore: ego vero alios mortuos iam arcessam.

XIX.

ΑΙΑΚΟΣ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, ΜΕΝΕΛΑΟΣ
ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ΑΙΑΚ. ΤΙ ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσ-
πεσών;

ΠΡΩΤ. Ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμι-
τελῇ μὲν τὸν ὁδὸν καταλιπὼν, χήραν τε τὴν νεόγα-
μον γυναῖκα.

ΑΙΑΚ. Αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ
τῆς αὐτῆς γυναίκος ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.

ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον.

ΜΕΝ. Οὐκ ἐμέ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιοτέρον τὸν
Πάριν, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ

ΑΕΑΚΙ, ΠΡΟΤΕΣΙΛΑΙ, ΜΕΝΕΛΑΙ,
ΑC PARIDIS.

Αεac. QUID strangulas, o Protefilaë, Helenam, impetu
in eam facto?

Prot. Quod propter eam, Aeace, interii, imperfecta do-
mo relicta, & vidua, quae modo fuerat nupta, uxore.

Αεac. Incusa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris
causa in Troiam duxit.

Prot. Bene mones: is ergo mihi reus est agendus.

Men. Non ego, vir optime, sed iustius Paris, qui mei
hospitis uxore praeter omne ius ac fas rapta se proripuit:

δίκαια ὥχετο ἀρπάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιός ἀγχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἴτιος γεγενημένος.

ΠΡΩΤ. Ἀμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν, ὦ Δύσπαρι, οὐκ ἀΐξω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν.

ΠΑΡ. Ἀδिका ποιοῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχρον ὄντα σοι ἐρωτικός γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· οἶσθα δέ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐβέλη· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

2 ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις. εἶθε οὖν μοι τὸν Ἐρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ᾗν.

ΑΙΑΚ. Ἐγὼ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἐρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. Φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἔρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι οὐδένα ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαβόμενος τῆς νεογά-

hic enim non a te solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris dignus est strangulari, ut qui tot hominibus mortis exstiterit causa.

Prot. Ita quidem praeftat; atque adeo te, inominate Pari, non dimittam unquam e manibus.

Par. Iniusta feceris, Protefilaë, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deñitus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

Prot. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur!

Acac. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse exstiterisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protefilaë, quam temet ipsum, qui oblitus novae nuptae uxoris, ubi appellabatis ad Troa-

μου γυναῖκός, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρώαδι, οὕτω Φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπηήδησας τῶν ἄλλων, δοξῆς ἐρασθεῖς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες.

ΠΡΩΤ. Οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπιτεκλῶσθαι.

ΑΙΑΚ. Ὅρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιά;

dem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti.

Prot. Enimvero pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque statinis ab initio vitam hominum temperantis necessitas.

Aeac. Recte. Quid igitur istos accusas?

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΤ.

ΜΕΝ. ΠΡΟΣ τοῦ Πλούτωνος, ὦ Αἰακὲ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν αἴδου πάντα.

ΑΙΑΚ. Οὐ ράδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη, μάθανε· οὕτως μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε καὶ τὴν

² Πρὸς τοῦ Διονύσου) Ἐν ἄλλῃ, *ibid.* Περιήγησαι) Εἰς λεπτόν Πρὸς Πλούτωνος. G. διήγησαι. V.

ΜΕΝΙΠΡΙ ΕΤ ΑΕΑCΙ.

ΜΕΝ. **P**ER Plutonem, Aeace, quaeso comes mihi monstra, quae in Orco sunt, omnia.

Aeac. Haud primum est, Menippe, omnia: quaecunque tamen praecipua summatim percurri possunt, discite: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te trans-

αἶμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἐώρακας ἐσιῶν.

MEN. Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑρινῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπιαήμους αὐτῶν.

ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεύς. οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἴτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2 MEN. Βαβαί, Ὅμηρε, οἶά σοι τῶν ραψωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δέ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι;

ΑΙΑΚ. Κυρὸς ἐστίν. οὗτος δὲ Κροῖσος, καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης.

MEN. Εἴτα σέ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε ζευ-

2 Καὶ τὸν βασιλέα εἶδον) Τὸν Πλούτωνα. V.

4 Ἐπιδόξους) Ἐπισήμους. G.

13 Σαρδανάπαλος) Λέγεται Σαρδανάπαλος κατὰ τινες μὲν Ἑρμαφρόδιτος, κατὰ τινες δὲ τρυφρότατος. V.

vexit: & lacum & Pyriphlegethontem iam vidisti, quando haec loca intrabas.

Men. Scio ista, & te custodem esse portae infernalis: regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos ostende; atque inprimis eorum insignes.

Aeac. Hic Agamemnon; ille Achilles; iste propius aliquanto Idomeneus: tum Ulysses, deinde Ajax, & Diomedes, & praestantissimi Graecorum.

Men. Papae, Homere, qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi iacent abiecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque magnae, imbecilla vere capita! Hicce autem, Aeace, quis est?

Aeac. Cyrus est: hic autem Croesus; atque apud eum Sardanapalus; qui super istos, Midas: ille vero Xerxes.

Men. Et te, purgamentum hominis, horrescebat Grae-

γῆντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν
ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι τὸν Σαρδανά-
παλον δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον.

ΛΙΑΚ. Μηδαμῶς· διαβρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον
γυναικεῖον ὄν.

MEN. Οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀν-
δρογύνῳ ὄντι.

ΛΙΑΚ. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; 3

MEN. Νῆ Δία γε.

ΛΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί.

MEN. Χαῖρε, ὦ Εὐφορβε, ἢ Ἀπολλον, ἢ ὅ, τι αὖ
ἐθέλης.

ΠΥΘ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι;

ΠΥΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἰδῶ εἴτι σοι ἐδώδιμον
ἢ πήρα ἔχει.

cia iungentem Hellepontum, perque montes navigare de-
siderantem? Qualis autem & Croesus est! at Sardanapalo,
Aeace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi.

Aeac. Neutiquam: diffringes enim cranium ipsius molle
ac muliebre.

Men. Enimvero conspuam omnino effeminatum istum.

Aeac. Vin' tibi demonstrarem etiam sapientes?

Men. Ita per Iovem.

Aeac. Primus hicce tibi Pythagoras est.

Men. Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocunque no-
mine velis appellari.

Pyth. Sane tu quoque, Menippe.

Men. Non tibi aureum femur amplius est?

Pyth. Non quidem: verum age videam, si quid tibi ad
edendum paratum pera habet.

MEN. Κυάμους, ὦ γαθέ' ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον.

ΠΥΘ. Δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τῶν κήων ἐνθάδε.

4 ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἐπτα δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὄρας.

MEN. Ἀλυποὶ οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ Φαιδρὸι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς Φλυκταίναις ὅλος ἐξηνήκως, τίς ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών.

MEN. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες;

ΕΜΠ. Μελαγχολία τίς, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος,

3 (Ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι) Κυάμους, βουλευταὶ βουλὰς κατισχύουσιν. V. 4 ἡφους, αἷς χράμενοι οἱ παλαιοὶ 10 (Ἐξηνήκως) Ἐκβράσας. G.

Men. Fabas, optime, quae quidem edules tibi non sunt.

Pyth. Praebe tantum: alia sunt apud mortuos decreta: etenim didici nihil hic esse simile fabis & caputibus parentum.

Aeac. Hicce autem Solon Execestidae filius, & Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceterique: septem vero sunt cuncti, uti vides.

Men. Hi tristitiae immunes, Aeace, soli ceterorum, atque hilares. Iste vero cinere plepus velut subcinericius panis, qui pustulis totus effloruit, quis est?

Aeac. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit.

Men. O optime tu, aereis indute calceis, quid causae fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres?

Emp. Atra quaedam bilis, Menippe.

Men. Nullo pacto; sed vana gloria, & superbiae tumor,

καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρη-
πίσιν οὐκ ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα
ᾤησεν· Ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δέ, ὦ Αἰακὲ,
ποῦ ποτε ἄρά ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμῆδους ἐκεῖνος λη-
ρεῖ τὰ πολλά.

MEN. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε
ἵστίη.

ΑΙΑΚ. Ὅρας τὸν Φαλακρόν;

MEN. Ἄπαντες Φαλακροὶ εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη
τοῦτο τὸ γνῶρισμα.

ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω.

MEN. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε;

MEN. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

MEN. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τά-

1 Κόρυζα) Μωρία· τῶν γὰρ ἀνοήτων ἐκ τῶν ῥίνων μύζαι τρέχουσι. G.

& multa stultitia: haec te scilicet exustularunt cum ipsis
crepidis haud indignum: attamen nihil te callidum commen-
tum iuvit; patuit enim, esse te mortuum. Socrates vero,
Aeace, ubi tandem est?

Aeac. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque.

Men. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset.

Aeac. Viden' istum calvum?

Men. Omnes utique sunt calvi: idque adeo omnium fue-
rit indicium.

Aeac. At simum istum dico.

Men. Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

Socr. Mene quaeris, Menippe?

Men. Maxime, Socrates.

Socr. Quid agitur Athenis?

Men. Multi iuvenum philosophari se praedicant: & ha-

γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσασθαι τις, ἄκροι Φιλόσοφοι.

ΣΩΚ. Μάλα πολλοὺς, εἶρακα.

MEN. Ἀλλὰ εἶρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελία τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθὼν.

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν;

MEN. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἴ τά γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεγενησθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γάρ, οἶμαι, τὰληθὲς λέγειν) οὐδὲν εἰδότα.

ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ εἰρωνείαν ὥοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6 MEN. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ;

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου.

6 Τοὺς ἐν Σικελία τυράννους) 15 Ὁ τοῦ Κλεινίου) Ἀλκιβιάδου οὖς λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων δης. V. ἐπορεύετο. G.

bitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi philosophi.

Socr. Valde multos vidi.

Men. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Siculos tyrannos edoctus.

Socr. De me vero quid sentiunt?

Men. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta scivisse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil scientem.

Socr. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi meam ironiam interpretabantur factum meum.

Men. Quinam hi circa te sunt?

Socr. Charmides, Menippe, & Phaedrus, Cliniaeque filius.

MEN. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ νῦν μέτει τὴν
 αὐτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλη-
 σίον ἡμῶν κατὰκεισο, εἰ δοκεῖ.

MEN. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ, καὶ Σαρδανά-
 παλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν οὐκ
 ὀλίγα γελάσσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων.

ΑΙΑΚ. Καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
 λάβῃ διαφουγῶν. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε.

MEN. Ἀπίθῃ καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, ὦ Αἰακέ.

Men. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas ar-
 tem tuam, neque despicias pulchros.

Socr. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos
 recumbe, si videtur.

Men. Nequaquam: ad Croesum enim & Sardanapalum
 abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non pa-
 rum risurus plorantes eos audiens.

Aiac. Iamque ego abeo, ne quis mortuorum clam no-
 bis effugiat: plura in posterum vives, Menippe.

Men. Abi modo: haec enim ipsa sunt satis, Aeace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΤ.

MEN. Ω ΚΕΡΒΕΡΕ, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων
 καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷός ἦν ὁ Σω-
 κράτης, ὅποτε κατῇι πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα

MENIPPI ET CERBERI.

Men. CERBERE, nam cognatus sum tibi, quippe canis
 & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quan-

μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὅπότε ἐβέλοις.

ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμῶναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐβέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκρυψεν εἰς τὸν χάισματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακνὼν τῷ κωνεῖω κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

2 MEN. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος;

ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, κατέθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως εἶδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως,

3 Ὡ Μένιππε . . .) Γρ. ὦ Μένιππε, εὐδὲ ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον. Ὅντως τὸ χεῖμνον. G.

do descendebat ad vos: par est, te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, cum velis.

Cerb. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti & imperterritito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernae domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutae morsu correptum detraxi pede, sicut infantes eiulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

Men. Ergo subdolanus erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem?

Cerb. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores.

πρὸ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ
στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρείοι· τὰ δ' ἔνδοθεν, ἑλεγχος
ἀκριβής.

MEN. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα;

ΚΕΡΒ. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ
Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήμετε, μηδ'
ώθούμενοι, ἀλλ' ἐβελούσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν παραγ-
γείλαντες ἅπασιν.

In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Us-
que ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est,
documentum timoris manifestum.

Men. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum?

Cerb. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Dio-
genes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsī,
sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

XXII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡ. **Α**ΠΟΔΟΣ, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμῖα. I

MEN. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων.

ΧΑΡ. Ἀπόδος Φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην.

MEN. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

2 Ἀπόδος) Ἀπόλυε, solve. G.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

Char. **R**EDDE, scelerate, portorium.

Men. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon.

Char. Redde, inquam, pro eo, quod te transvexi.

Men. Haud acceperis ab eo, qui non habet.

Lucian. Vol. II.

O

ΧΑΡ. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

MEN. Εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὦ μισερὲς, ἢ μὴ ἀποδοῶς.

MEN. Καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον.

ΧΑΡ. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν.

MEN. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

2 EPM. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτί-
νειν τῶν νεκρῶν.

ΧΑΡ. Οὐκ ἀποστήσομαί σου.

MEN. Τούτου γε ἔνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον πα-
ράμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις;

ΧΑΡ. Σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δέον;

10 Ὑπερεκτίνειν τῶν ν.) Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν δίδεται. G.

Char. Estne aliquis, qui obolum non habeat?

Men. An alius aliquis, haud scio: de me vero, non habeo.

Char. Enimvero fauces tibi praecludam, detestande, nisi dederis.

Men. Ego contra baculo tibi percussum dissolvam cra-
nium.

Char. Frustra igitur navigaveris tam longam naviga-
tionem.

Men. Mercurius pro me tibi solvat, qui me tradidit tibi.

Merc. Per Iovem, belle mecum agatur, si mortuorum
etiam vice solvendum mihi sit.

Char. Missum te non faciam.

Men. Quod ad istam quidem rem attinet, vel subducto
navigio assiduus esto flagitator: attamen quod non habeo,
qui tandem accipias?

Char. Tu nesciebas, obolum esse tibi apportandum?

DIALOGI MORTUORUM. 211

MEN. Ἦδ' οὖν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ
ταῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

XAP. Μόνος οὖν αὐχῆσεις προῖκα πεπλευκέναι;

MEN. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἦντλησα,
καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν
ἄλλων ἐπιβατῶν.

XAP. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμιά· τὸν ὀβολὸν
ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θεμὶς ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκ οὖν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. 3

XAP. Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ
παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

MEN. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

XAP. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις.

MEN. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ
δεῖπνον.

XAP. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῇ, τὸν κύνα ἤγαγες;
οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀ-

Men. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid er-
go? propterea ne oportebat non mori?

Char. Solus igitur gloriabere gratis te navigasse?

Men. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, &
remum, & unus omnium vectorum non plorabam.

Char. Nihil ista faciunt ad portorium: obolum perfolve-
re te decet: neque enim fas est aliter fieri.

Men. Quin ergo me rursus abduc in vitam.

Char. Pulchre fane; ut plagas insuper eapropter ab Aea-
co accipiam.

Men. Ergo desiste negotium faceffere.

Char. Ostende, quid in pera geras.

Men. Lupinos, si lubet, & Hecatae coenam.

Char. Unde istum nobis, Mercuri, canem adduxisti? &
qualia fabulabatur inter navigandum, vectores omnes

πάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων,
οἰμωζόντων ἐκείνων.

ΕΡΜ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποῖον ἄνδρα διεπόρθημεν-
σας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούθενός αὐτῷ μέλει. οὗτός
ἐστίν ὁ Μένιππος.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ.

ΜΕΝ. Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δῖς δὲ οὐκ ἂν λάβεις.

deridens, & iocis incessens, solus cantans iis gementibus.

Merc. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris? li-
berum exacte, quique neminem curet. Hicce est Menippus.

Char. At si te unquam prehendero.

Men. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non capias.

ΧΧΙΙΙ.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

Ι ΠΡΩΤ. **Ω** ΔΕΣΠΟΤΑ, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε
Ζεῦ, καὶ σὺ, Δήμητρος θυγάτηρ, μὴ ὑπερίδῃτε δέησιν
ἐρωτικὴν.

ΠΛΟΥΤ. Σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγ-
χάνεις;

ΠΡΩΤ. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, Φυλά-
κιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποβα-

PLUTONIS ET PROTESILAI.

Prot. **O** domine, & rex, nosterque Iuppiter, & tu Ce-
reris nata, ne spreveritis petitionem amatoriam.

Plut. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?

Prot. Sum Protesilaus Iphicli filius, Phylacius, commi-
lito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium ve-

νῶν τῶν ἐπ' Ἰλίου. δέομαι δὲ ἀφ' ἐβείς πρὸς ὀλίγον ἀναβῶναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχη.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Αἰδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τῆς γυναικὸς δέ, ἣν νέογαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ὡχόμεν ἀποπλέων· εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ;

ΠΡΩΤ. Καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὰ δὲ πράγμα ὑπέρογκον ἦν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν περίμεινον· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀνελθεῖν δεήσει.

perunt, interii: oro autem, ut, accepto in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat.

Plut. Istum amorem, Protefilaë, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potatur.

Prot. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor, sed uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, consensaque navi me proripui: deinde miser, dum in litus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paululo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

Plut. Non tu bibisti, Protefilaë, Lethes aquam?

Prot. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethaei liquoris vehementiae magnitudine vincebat.

Plut. Quin ergo mane atque expecta: adcrit illa aliquando; neque tu, ut ad superos evadas, necesse habebis.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ Φέρω τὴν διατριβὴν, ᾧ Πλούτων' ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐραῖν ἔστιν.

ΠΛΟΥΤ. Εἴτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον;

ΠΡΩΤ. Οἶμαι πείσειν καὶ κείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

- 3 ΠΡΩΤ. Ἀναμνήσω σε, ᾧ Πλούτων' Ὀρφεὶ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἀλκυστίν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι.

ΠΛΟΥΤ. Θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ Φανῆναι; πῶς δὲ καὶ κείνη προσήσεται σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γὰρ, εὖ οἶδα, καὶ Φεύζεται σε· καὶ μάτην ἔση τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς.

Prot. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipse iam captus fuisti, & novisti, quale sit amare.

Plut. Et quid te iuvabit unum diem reviviscere, cum post paulo sis eadem lamentaturus.

Prot. Puto me persuasurum ipsi, ut comes nte sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi.

Plut. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

Prot. At faciam, ut reminiscare, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & consanguineae meae Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati.

Plut. Tune voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosae tuae sponsae venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? immo perterrefiet, sat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris.

ΠΕΡΣ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ Φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ, καθικόμενον ἐν τῇ ράβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Ἐπεὶ Περσεφόνη συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

1 Οὐκοῦν) Τῆς Περσε- τεσίλαου. G.
φόνης ὁ λόγος δεξιμένης ὑπὲρ Πρω- 4 Παστοῦ) Θαλάμου. G.

Prof. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protefilaus, eum potenti virga contactum iuvenem statim efficiat pulchrum, qualis erat ex thalamo nuptiali.

Plut. Quoniam hoc Proserpinae quoque placet, duc illum ad superos iterum, Mercuri, & redde sponsum. Tu, Protefilaë, memineris, unius diei accepisse te com meatum.

XXIV.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΤΣΩΛΟΥ.

ΔΙΟΓ. ⁷Ω ΚΑΡ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΤΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπέϋ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἥρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμεν, καὶ ἄχρι Μι-

DIOGENIS ET MAUSOLI.

Diog. **T**u Car, ob quam rem magnum spiras, omnibusque nobis praeferri postulas?

Maus. Primum ob regnum, Sinopenfis, ut qui rex fuerim Cariae universae, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, insulas quasdam subegerim, & Miletum usque pro-

λήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνήμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεῶν εὐρὴ τις ἂν ραδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

2 ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;

ΜΑΥΣ. Νὴ Δί' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνοσ' ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖν ἂν τοῦ ἐμοῦ· Θαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προβαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηγήμεθα, καὶ τὰς ρίνας ἀποστ-

gressus pleraque Ioniae debellarim. Deinde, quia pulcher eram & magnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expolitur, equis virisque exactissime assimilatis ex lapide pulcherrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor iure ob ista superbius efferrī?

Diog. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri? Maus. Omnino ob ista.

Diog. Sed, formosē Mausole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus iudicem de pulchritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent, oculis sumus ipoliati, naresque limas gerimus. De

σημώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ Φιλοτιμείσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὄρω ὅ, τι ἀπολαύσις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμεῶν ἀχθοφρεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

ΜΑΥΣ. Ἀνόητα σὺν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότη- 3
μος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότημος, ὦ γενναϊότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένος τῶν ὅπερ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς

sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens aliquod aedificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video, quo tibi monumentum profit; nisi hoc dixeris, te maius quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

Maus. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore aequabitur Mausolus ac Diogenes?

Diog. Non pari, vir praestantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quae in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui com-

βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον, ὧ Καρῶν ἀνδραποδωδέσ-
τε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιωτέρῳ χωρίῳ κα-
τεσκευασμένον.

memorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit subli-
nuiorem tuo, Carum abiectionissimum mancipium, monumen-
to, inque tutiore loco conditam.

X X V.

NIREΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι NIP. **Ι**ΔΟΥ δὴ Μένιππος οὐτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορ-
φότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ;
MEN. Τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ
τοῦτο εἰδέναι.

NIP. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης.

MEN. Πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος ὁ Θερσί-
της; εὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις, ἤλικον σε Ὀμηρος ἐκεῖ-

10 Ὀμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός) Ὁ- ὕμνησε διαφερόντως εἰς κάλλος μετὰ
μῆκος γὰρ τὸν ἐκ Σκύμνης Νιρία γε Ἀχιλλεία. V.

NIREI, THERSITAE, ET MENIPPI.

Nir. **E**CCE enim, Menippus hicce iudicabit, uter sit for-
mosior. Dic, Menippe, non pulchrior tibi videor?

Men. Quinam esis? nam prius, opinor, illud scire com-
modum est.

Nir. Nireus & Therfites,

Men. Uter ergo Nireus, uter Therfites? nondum enim
hoc manifestum.

Therf. Iam unum hoc in rem meam teneo, quod similis
sim tibi, & nihil tantopere praecellas, quantum te Ho-

νος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσει-
πών· ἀλλ' ὁ Φοῖβος ἐγὼ, καὶ ψεδνός, οὐδέν χειρῶν ἐφά-
την τῷ δικαστῇ. ὅρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐ-
μορφότερον ἦγῃ.

NIP. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλ-
λιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

MEN. Ἄλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος 2
ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσ' αὖ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ
μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι
εὐθρυπτον τὸ σὸν· ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀν-
δρῶδες ἔχεις.

NIP. Καὶ μὴν ἔρου Ὅμηρον, ὅποῖός ἦν, ὅποτε συνε-
στράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς.

MEN. Ὀνειράτά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ
ἦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.

NIP. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ
Μένιππε;

2 Ψεδνός) Μαδαρός, ἀραιόθριξ. V. 10 Ἀλαπαδὸν) Ἀσθενής. V.
merus iste caecus laudavit, omnium formosissimum appel-
lans: sed ille ego, cui caput in acutum desinens, & rari
crines, nihilo inferior visus sum iudici. Expende vero, Me-
nippe, quemnam formosior ducas?

Nir. Me certe filium Aglaiae & Charopis, qui pulcher-
rimus homo sub Ilium veni.

Men. Non quidem sub terram, ut puto, pulcherrimus
venisti; sed ossa similia; cranium autem ea re sola nimi-
rum discernatur a Therstae cranio, quod fractu facile sit
tuum: molle enim illud & minime virile geris.

Nir. Verumtamen sciscitare Homerum, qualis essem,
cum inter Achivos militabam.

Men. Somnia mihi narras: ego quippe, quae conspicer,
& nunc habes; ista, qui tunc vixerunt, noverint.

Nir. Non ego hicce sum formosior aliis, Menippe?

MEN. Οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμόρφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἄδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.

ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Men. Nec tu, neque alius est formosus: nam aequo iure in Orco versantur, & similes omnes.

Thers. Mihi quidem hoc suffecerit.

X X V I.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

1 MEN. **Ἦ**ΚΟΥΣΑ, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὦν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

MEN. Τίς δὲ σέ ἔρωσ τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἐτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας.

MEN. Οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾷν τὸ Φῶς;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικί-

M E N I P P I E T C H I R O N I S.

Men. **A**UDIVI, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupivisse mori.

Chir. Audivisti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, cum immortalis esse potuissem.

Men. Quid est, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis?

Chir. Dicam ad te hominem haud insipientem: non erat amplius iucundum frui immortalitate.

Men. Non iucundum erat vivum videre lucem?

Chir. Non, Menippe: etenim iucundi naturam ego qui-

λόν τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, Φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα· θάτερον θατέρω· ἐνεπλήσθη γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.

MEN. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν ἄδου δὲ πῶς φέρεις, ἀπ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἤκεις;

XEIP. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν Φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὐτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἀπάντων ἐσμέν.

MEN. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ.

XEIP. Πῶς τοῦτο φῆς;

dem varium esse quiddam & non simplex duco: cum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eadem, &, quae fierent cuncta, per seriem singula velut alterum alteri adhaerens sequerentur, exfatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas.

Men. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis praelatis huc advenisti?

Chir. Non illibenter, Menippe: est enim aequus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tantopere differt, in luce verferis, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus.

Men. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, & in orbem tibi sermo redeat.

Chir. Quid ita?

MEN. Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦ-
τὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσ-
κορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν γὰρ ζητεῖν
τινα καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον.

ΧΕΙΡ. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε;

MEN. Ὅπερ οἶμαι καὶ Φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέσκε-
σθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφό-
ρητον οἶεσθαι.

Men. Nimirum si eorum, quae in vita sunt, par semper
& idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, cum
sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebit-
que migrationem quaerere aliquam etiam hinc in aliam vi-
tam, quod opinor fieri nequit.

Chir. Quid ergo faciat aliquis, Menippe?

Men. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit
prudens, acceptis fruatur, contentusque sit praesentibus, ni-
hilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

XXVII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

ΔΙΟΓ. ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΣ, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγο-
μεν ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐδὲ τῆς καθόδου περιπατήσοι-
τες, ὁψόμενοι τοὺς κατιόντας, οἳ τινὲς εἰσι, καὶ τί ἕκα-
στος αὐτῶν ποιεῖ;

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

Diog. ANTISTHENES & Crates, otium agimus: quare
quid verat, quo minus abeamus recta ad descensum Aver-
ni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, qua-
les tandem sunt, & quid eorum unusquisque faciat?

ΑΝΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Διόγετες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θῆμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύνοντας αὐτῶν ὄραν, τοὺς δὲ ἰκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον.

ΚΡΑΤ. Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅπό-
τε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν.

ΔΙΟΓ. Διῆγησαι, ὦ Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγ-
γέλοια ἐρεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· 2
ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδωρος τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέ-
τερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Οροΐτης
ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ
ληστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνᾶ, οἶμαι, βα-
δίζων, ἔστενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε· καὶ
τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ

16 Ἀνεκαλεῖτο τῆς τόλμης) Καὶ αὐτὸν ἠτιάτο τῆς τόλμης. G.

Αντ. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit
iucundum, hos eorum lacrimantes videre, illos supplican-
tes, ut dimittantur, quosdam aegre descendentes, & quam-
vis in caput proturbet Mercurius, tamen resistentes, & su-
pino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe.

Crat. Ego enimvero persequar vobis, quae vidi, cum
descenderem, per viam.

Diog. Narra, quaeso, Crates: nam videre quaedam per-
ridicula dicturus.

Crat. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant,
& in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arsaces
Mediae praefectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus er-
go (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Cirhaerionem,
Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in
manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat,
voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi

ἑαυτῷ ἐπεμέμεθετο τῆς τόλμης, ὃς Κίθαιρῶνα ὑπερβάλ-
λων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθεράς χωρία πανέρημα ὄντα
ὑπὸ τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγει-
το· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
3 τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραῖς
γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, ἐς το βαρ-
βαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἠγανάκει πεζὸς βαδίζων, καὶ
ἡξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος
αὐτῷ συνετεβήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμώστεροι διαπαρέντες
ὑπὸ Θρακὸς τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς
τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ-
λαυνεν, ὡς διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας·
ὑποστάς δὲ ὁ Θραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσείεται
τὸν Ἀρσάκου ὡντόν· αὐτὸς δὲ ὑποβείς τὴν σάρισσαν αὐ-
τόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.

4 ANT. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο
γενέσθαι;

9 Ἀμφότεροι διαπαρέντες) Ἀπὸ τοῦ, ἀμφοτέρων διαπαρέντων. G.

Cirhaeron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bel-
lis prorsus evastata transeunda, binos tantum servos secum
duxerit; idque cum phialas quinque aureas & cymbia qua-
tuor secum haberet. Arfaces autem iam aetate provecta,
& sane non illiberali facie, barbaricum in morem indigna-
batur, aegreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum
sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum uno
ictu uterque caderent perfossi a Thrace quodam peltasta in
congressu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Ar-
faces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios
provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submis-
so corpore, amolitur Arfacae contum: tum ipse e vestigio
obiecta sarissa eum simul & equum transfigit.

Ant. Qui potest, Crates, uno ictu hoc confici?

ΚΡΑΤ. Ῥᾶστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυ-
 νεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντόν προβεβλημένος· ὁ Θραξ δὲ,
 ἐπεὶ δὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρ-
 ῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σα-
 ρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τειρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ
 στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραν-
 τα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμ-
 παξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὁρᾷς οἷόν τι ἐγένετο; οὐ τοῦ
 ἀνδρός, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡγανάκτει
 δὲ ἄμως, ὁμότιμος ἂν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡζίου ἵππεὺς
 κατιέναι. Ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπα- 5
 λὸς τῷ πόδε, καὶ οὐδ' ἐστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδί-
 ζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες,
 ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν
 ἐπιβαίνοντες ἀκροποδῇτι μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ
 καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστα-

4 Τῇ σαρίσσῃ) Λόγγῃ Μακεδο-
 νικῇ. G.

7 Ἐς τὸν βουβῶνα) Βουβῶν περὶ
 τὴν γαστέρα τοῦτος. V.

Crat. Facillime, Antisthenes: hic enim irruebat, viginti
 cubitorum conto proiecto; Thrax vero, postquam pelta
 demovit ictum, sic ut cuspis eum praeteriret, tum genu
 nixus excipit sarissa praelata impetum, & vulnerat equum
 sub pectus, qui prae ardore, cursusque vehementia femet-
 ipse in telum induebat: eadem Arfaces opera transfoditur
 per inguen penitus usque sub ipsas nates. Vides, quid, quo-
 que modo acciderit, non viri, sed equi potius facinus. At-
 tamen moleste ferebat, pari se cum aliis esse loco, vole-
 batque eques descendere. Oroetes autem privatae fortunae
 homo, pedibusque debilis admodum, ne stare quidem humi;
 nedum ingredi poterat: accidit autem hoc ipsum plane Me-
 dis omnibus, cum descenderint ab equis; ut qui per spi-
 nas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare
 cum prostratus iaceret, nullaue machina surgere vellet,

σθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκώμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6 ANT. Καὶ γὰρ δέ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμὰν τὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμῶζοντας αὐτοὺς, προδραμῶν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς αἱ ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλοῦν δέ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτιῶν· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπύομην ἐν αὐτοῖς.

7 ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενης, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανιστής, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγῶν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανόν· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας ἀπαισφάξας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ ἄβλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λε-

9 Βλεψίας τε ὁ δανιστής) Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανιστικός. G.

10 Ξεναγός) Ὁ ξένους στρατιώ-
τας ξυνάγων καὶ μισθῶν αὐτοὺς εἰς

τὸν πόλεμον. V. Ὅς μισθῶ τῶν
στρατιώταις συνάγει. G.

14 Ἀπεσκληκέναι) Κατεστῆ-
σθαι. V.

optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

Ant. At ego, cum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi accucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commodè navigarem: in traiectu vero hi quidem lacrimabantur & navebant, ego contra valde oblectabar iis.

Diog. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piraeo, Lampis Acarnan mercenarii militis praefectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium veneno sublatum; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur extabuisse; idque satis indicabat, ut qui pallidus mirum in

πῶς εἰς τὸ ἀκριβέστατον Φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἴτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφη, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέταρας ὀβολοὺς παρείχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν, (ἔστενε γὰρ καὶ κείνος, καὶ κατηράτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτία τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ Φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπιπλάστων, καὶ στεναγμῶν ἐάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς, μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς αἰὲ βιώσεισθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπάλῃν παρέσχον τότε στένοντες. Ἄλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν' ἀποβλέ- 8

modum, atque attenuatus exactissime conspiceretur: ego vero, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset. Tum Damidi accusanti filium, Atqui non iniusta passus es, inquam, ab eo tu, qui talenta cum possideres admodum mille, inque luxu ipse viveres nonaginta natus annos, octodecim annorum iuveni quatuor obolos praebebas. Tu vero, Acarnan, (gемebat enim & iste, dirisque Myrtium prosequebatur) quid infimulas amorem, non temet ipsum? qui hostes nunquam exhorruisti, sed periculi securus proelium inibas ante alios, a vulgari meretrícula, lacrimisque fictis & suspiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad Blepsiam attinet, se ipsum accusabat primus multae dementiae, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine iunctis heredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enim vero non vulgarem delectationem praebeuerunt tunc gementes. Sed iam ad Orci ostium fumus: con-

πειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους.
 βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύνον-
 τες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ
 πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἄρα τὸ φίλτρον
 9 αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; Τούτων οὖν τὸν ὑπέργηρων ἔρεσθαι
 βούλομαι. τί δακρύεις τηλικούτος ἀποθανών; τί ἀγα-
 νακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφίγμενος;
 ἦπου βασιλεὺς ἦσθα;

ΠΤΩ. Οὐδαμῶς.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης;

ΠΤΩ. Οὐδὲ τούτο.

ΔΙΟΓ. Ἄρα οὖν ἐπλούτεις, εἴτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν
 τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι.

ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιούτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφοῖ
 τὰ ἐννεήκοντα· βίον δ' ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὀρμιάς

13 Ἀπολιπόντα) Γρ. τον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφοῖ
 Ἀπολείποντα ἵναι. εὐθὺν τοιού- τὰ ἐννεήκοντα. G.

rueri oportet & prospectare e longinquo venientes. Papae:
 multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni praeter
 istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamen-
 tantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus
 eos tenet vitae amor? Illum equidem aetatis provectissimae
 hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis mor-
 tuus? quid indignaris, optime: idque senex cum huc ad-
 veneris? an forte rex eras?

Mend. Haudquaquam.

Diog. At certe satrapa?

Mend. Neque istud.

Diog. Num ergo divitiis affluebas? idque adeo dolorem
 tibi creat, quod, multo luxu relicto, mortem obieris.

Mend. Nihil tale: sed annos quidem attigi propemodum
 nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac lineae

εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἀτεκνὸς τε, καὶ προσ-
ετι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων.

ΔΙΟΓ. Εἴτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες;

ΠΤΩ. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δει-
νόν, καὶ Φευκτέον.

ΔΙΟΓ. Παραπαίεις, ὦ γέρων, καὶ μεираκιεύῃ πρὸς
τὸ χρεῶν· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν τοῦ πορθμέως. τί οὖν
ἂν τις ὅτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ἀπότε εἰ τηλευούτοι φι-
λόζωοι εἰσίν; οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὥς τῶν ἐν
τῷ γῆραι κακῶν Φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις
ἡμᾶς ὑπιδῇται ὥς ἀπόδρασις βουλευούσας, ὁρῶν περὶ
τὸ στόμιον εἰλουμένους.

7 Τὸ χρεῶν) Εἰμαρμένην. V.

*sustentabam insigniter egenus, prole carens, praeterea clau-
dus, hebetique visu.*

Diog. Tum tu talis vivere sustinuisti?

Mend. Sanequam: iucunda quippe erat lux; mori contra
grave ac fugiendum.

Diog. Deliras, senex, & iuveniliter atque inepte fato ad-
versaris, cum tamen annis ipsum Charontem aequas. Quid
iam dicat aliquis de iuvenibus, ubi id aetatis homines vi-
tam amplexantur, quos oportebat confectari mortem, tan-
quam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne
quis nos suspectos habeat fugae cogitatae, dum videt circa
hoc ostium obverfantes.

XXVIII.

MENIPΠΟΤ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΤ.

MEN. Ω ΤΕΙΡΕΣΙΑ, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι ἔ

T MENIPPI ET TIRESIAE.

Men. T IRESIA, caecusne sis, non amplius dignoscere fa-

διαγνῶναι ῥάδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα
κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' αἰ
εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέν-
τοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφοτέρω ἐγένου μόνος, ἀνὴρ
καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοι-
γαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράβης ἡδίοτος τῶν βίων,
ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος;

ΤΕΙΡ. Ἀμείνων ἦν παραπολὺ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναι-
κεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀν-
δρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς,
οὔτε παρ' ἑπαλξιν ἐστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρει-
σθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

- 2 ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπί-
δου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς
ἀβλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον
ὑφισταμένας; ἀτὰρ εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς

cile: cunctis enim nobis perinde oculi sunt vacui: solum
restant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter
Phineus sit, an Lynceus. Iam vatem fuisse, & utrumque
te solum, marem ac feminam, ex poetis audivisse memi-
ni. Per Deos itaque te obtestor, expone mihi, utrum ex-
pertus fueris suavius vitae genus, cum mas fores, an
femina?

Tir. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita femi-
nini sexus, quippe magis negotiorum expers: tum domi-
nantur in viros mulieres, neque eas bello vacare necesse
est, neque ad murorum pinnas stantes excubare, neque in
concionibus altercari, neque in iudiciis verfari.

Men. Non tu audivisti, Tiresia, Euripidae Medeam, qua-
lia dixerit deplorans muliebrem secus, tanquam miseras, at-
que intolerandum ex puerperiis dolorem sustinentes. Ve-
rum dic mihi, (nam admonuerunt me isti Medae iambi)

Μηδίας ἰαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὅποτε γυνὴ ἦσθα,
ἢ στεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;

TEIP. Τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς;

MEN. Οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκρι-
ναι, εἴ σοι ῥάδιον.

TEIP. Οὐ στεῖρα μὲν ἤμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως.

MEN. Ἰκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβου-
λόμην εἰδέναι.

TEIP. Εἶχον δηλαδὴ.

MEN. Χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μό-
νον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκη-
σαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πᾶν γονα ἐξήνεγκας;
ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης;

TEIP. Οὐχ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς
δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο.

4 Ἀπόκρισις) Ἀπὸ τοῦ Διαχέρις. V.

peperistine aliquando, cum mulier eras, an sterilis & par-
tus expers degisti in illo vitae statu?

Tir. Quid illud, Menippe, rogitas?

Men. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin responde, si
tibi promptum.

Tir. Haud sterilis eram, neque tamen peperī.

Men. Satis est: nimirum an matricem habuisses, vole-
bam scire.

Tir. Habebam scilicet.

Men. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars
muliebris obstructa fuit, mammae emarcuerunt, & virile
membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex fe-
mina masculus evasisti?

Tir. Non video, quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod
videre mihi non credere haec ita fuisse facta.

MEN. Οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τα-
ούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινα βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, ὥ-
τε δυνατὰ ἐστίν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

3 ΤΕΙΡ. Σὺ οὖν οὐδὲ τᾶλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι,
ὅπότ' ἂν ἀκούσης ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὅτι ἐγένοντό τινες,
ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ
Λυκάονος θυγατέρα;

MEN. Ἦν που κακείναις ἐντύχω, εἶσομαι ὅ, τι καὶ
λέγουσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ ἦσθα, καὶ
ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ
μάντις ἑμβαλεῖ εἶναι;

ΤΕΙΡ. Ὅρῳ; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ
διέλυσά τινα ἔριν τῶν Θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπῆρώσέ
με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφορὰν.

MEN. Ἐτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἄλ-

2 Βλάκα) Εὐδὴν, ἀνόητον· εἴρη- ἀχράστου δὲ οὐτις, ὡς μεδὲ κίε-
ται ἀπὸ ἰχθύος ὀρίαντι σιλοῦργῳ, αὐτῷ χρῆσθαι. V.

Men. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed
velut insulsum, re non explorata, fierine possint, necne,
probare.

Tir. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando
audis aves ex mulieribus exstitisse, aut arbores aut feras;
sicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam?

Men. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam,
quid dicant: tu autem, vir optime, cum mulier eras, tunc
etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir &
vates esse didicisti?

Tir. Ecce enim ignoras, quæ ad me spectant, omnia; me
scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum ut Iuno me
visu privaverit, Iuppiter autem mitigaverit, arte vaticinan-
di donata, calamitatem illam.

Men. Adhuc tu, Tiresia, affixus haeres mendaciis? V2-

ἀ κατὰ τοὺς μάντεις τοῦτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὕγιες λέγειν.

rum hoc quidem solemnè vatum more facis: soletis enim vates nihil fani & veri proloqui.

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἡμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτία τὸν Ὀδυσσεά; καὶ πρῶν οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦκε μαντευσόμενος, οὔτε προσεῖπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίωνων παρήλθες.

ΑΙΑΣ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον, αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις.

ΑΓΑΜ. Ἡξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκοντὶ κρατεῖν ἁπάντων;

ΑΙΑΣ. Ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ

ΑΙΑCIS ET AGAMEMNONIS.

Agam. Si tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti, nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque alloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens praeteriisti.

Ajax. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum iudicio.

Agam. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vincere omnes?

Ajax. Sane, hac quidem in parte: nam generis iure ad

πανοπλία, τοῦ ἀνεψιοῦ γε οὖσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείρασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρ-
εχωρήσατέ μοι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολ-
λάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυ-
γῶν, ἀμείνων ἡξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδεϊότερος ἔχειν τὰ
όπλα.

- 2 ΑΓΑΜ. Αἰτίῳ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἣ,
δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν όπλων παραδιδόναι συ-
γενεῖ γε ὄντι, Φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά.

ΑΙΑΣ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη
μόνος.

ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέ-
χθῃ δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκα-
στος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ
ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς.

ΑΙΑΣ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ

me pertinebat tota haec armatura, quippe patruelis. Et vos
ceteri multo praestantiores detrectastis certamen, & con-
troversiam mihi praemiorum nullam movistis. Verum Laër-
tae filius, quem ego saepe servavi in periculo versantem,
ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & ma-
gis idoneum, qui possideret arma.

Agam. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quae, cum
oporteret hereditatem armorum tibi tradere, quippe co-
gnato, in medium allata proposuit.

Aiax. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi
vindicans.

Agam. Venia dignum, o Aiax, si homo cupiditate tactus
fuerit gloriae, gratissimae rei, cuius causa quisque nostrum
pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque
Troianis iudicibus.

Aiax. Equidem scio, quaenam me condemnaverit: sed

δέμεις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεά μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· οὐδ' εἰ αὐτὴ τῇ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

fas non est dicere quidquam de Diis. Ulyxen enim vero ut non oderim, impetrare a me nequeo, Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva praecipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

MIN. Ο ΜΕΝ ληστής οὗτος Σώστρατος ἐς τὸν Πυρι-
φλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὃδ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χι-
μαίρας διασπασθήτω· ὃ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ
τὸν Τιτυὸν ἀποταθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ
αὐτὸς τὸ ἥπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ τάχος
ἐς τὸ Ἥλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοι-
κεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.

ΣΩΣΤ. Ἀκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δοῶ
λέγειν.

MIN. Νῦν ἀκούσω αὖθις; οὐ γὰρ ἐξελλήλεξαι, ὦ
Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονῶς;

MINOIS ET SOSTRATI.

Min. HIC quidem latro Sofstratus in Pyriphlegethontem
iniiciatur: ille sacrilegus a Chimaera dilaceretur: iste ty-
rannus, Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
praecordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad
Elysium campum, Beatorumque insulas incolite, pro eo,
quod iusta feceritis per vitam.

Sofl. Audi, Minos, si tibi iusta videar dicere.

Min. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es,
Sofstrate, maleficii, totque homicidiorum?

ΣΩΣΤ. Ἐλήλεγμαί μὲν ἀλλ' ὄρα, εἰ δικαίως κο-
λασθήσομαι.

ΜΙΝ. Καὶ πάνυ, εἵ γε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον.

ΣΩΣΤ. Ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως βραχὺ
* γάρ τι ἐρήσομαί σε.

ΜΙΝ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλ-
λους διακρίνωμεν ἤδη.

2 ΣΩΣΤ. Ὅποσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼς
ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας;

ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδὴ.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ αἱ
πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπηρετοῦντες, ταῦτα
δρῶμεν.

ΜΙΝ. Ναὶ, τῇ Κλωβοῖ, ἢ ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννη-
θέντι τὰ πρακτέα.

ΣΩΣΤ. Εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύ-

Soft. Sum sane convictus: considera tamen, an iuste sup-
plicio sim afficiendus.

Min. Omnino; siquidem dare meritas poenas iustum est.

Soft. Quin ergo responde mihi, Minos: nonnihil enim
rogare te volo.

Min. Loquere, dum ne proluxa, ut & de aliis iudicium
iam reddamus.

Soft. Quaecunque egi in vita, utrum sponte mea egi,
an fatali stamine destinata mihi fuerant a Parca?

Min. A Parca videlicet.

Soft. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur
nos, illi ministrantes haec facimus.

Min. Prorsus, Clothoni quippe, quae unicuique nato in-
iunxit, quae facienda forent.

Soft. Si quis ergo occiderit aliquem necessitate adactus

σιέν τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, εἰάν δήμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πεισθεὶς, ὁ δὲ τυράνῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ Φόνου;

MIN. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδέ τὸ ξίφος αὐτό ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ὃν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν.

ΣΩΣΤ. Εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παραδείγματι. ἦν δέ τις, ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότου, ἤκῃ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραφτέον;

MIN. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων 3
ἡμᾶς ὑπηρετάς γεγεμένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ ὅτ' ἐκεῖνο εἶπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν

ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulsus, velut carnifex aut satelles, ille iudici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages caedis?

Min. Nimirum iudicem aut tyrannum: nihil certe minus, quam ipsum ensē; is enim administer est, utpote instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit caedis causam.

Soft. Perbene, Minos, qui uberius illustres & cumulatius exemplum meum. Si quis porro, mittente domino, ipse veniat aurum argentumve apportans, utri gratiae habendae, beneficiumque acceptum erit ferendum?

Min. Mittenti, Sostrate; quippe minister tantum erat, qui portavit.

Soft. Non tu iam vides, quam iniusta facias, qui nos ad supplicium condemnes ministros eorum, quae Clotho imperabat; illos contra praemiis & honore afficias, qui administrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis ne-

δυνατὸν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένους.

MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ ληστῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

queat, resisti potuisse rebus, quae summa cum necessitate imperabantur.

Min. Sostrate, multa videas alia non ex ratione fieri, si rem accurate explores. Verum tu quidem eum propositae quaestionis fructum feres, ut non latro solum, sed & sophista videre. Solve illum, Mercuri; poenaeque liber esto. At cave, ne alios quoque mortuos similes interrogaticulas proponere doceas.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 5. l. 16. Αὐτοῦ) αὐτῷ I. Pag. 7. l. 8. Οὐ πτερὰ) οὐδὲ πτερὰ I. Pag. 8. l. 12. Ἡμῶν) ἡμῖν sola F. ἡμῶν ex P. quoque notatur. Porro I. ὁ πρῶτον καταχέας ἡμῶν non male. ead. Ἵπεράνω) Ita S. A. Reliquae ὑπὲρ ἄνω. Pag. 10. l. 3. Ἐδῇ) ἐδῇ & πῇ noratur ex P. l. 6. Ἀθάνατος) ἀλλὰ θεὸς ἀθ. I. Pag. 11. l. 3. Γάλακτος) καὶ γάλ. I. quod restitui volebat Solumanus. l. 15. Γαγύμηδες) ὧ Γαν. I. Pag. 12. l. 8. Τὰ πολλὰ) ὡς τὰ π. I. Pag. 13. l. 17. Ἡ σάτυρος) Deest in edd. prioribus: habet sola I. Pag. 14. l. 1. Ἰδαῖον) εἰκαῖον P. L. l. 3. Ἡμῖν) Defuit in prioribus edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. marg. A. i W. νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν I. l. 11. Τ-πλόιοπον) ἐπίλοιπον I. ead. Αὐτὸς) ὁ παῖς I. Pag. 16. l. 6. Ἡδέως ταῦτα) Ἡρα. ἡδῖω ταῦτα. Z. G. marg. A. i W. sed personis non mutatis. l. 7. Ἐμπρέπει) ἔπρεπε G. Pag. 17. l. 7. Δείδθι) δείδθι marg. A. i W. Pag. 18. l. 8. Ὅσον καὶ αἰσχροῖς) ὅσων καὶ αἰσχυρῶν. L. Pag. 21. l. 14. Ἐξαπατηθήσεται) ἔξαπατήσεται B. i. B. 2. Pag. 22. l. 6. Συμπερινεχθήσεται) Ita recte utraque B. In ceteris vitiose συμπερινεχθήσεται. l. 20. Προσυελᾶ) προσμειδιᾶ L. Pag. 23. l. 5. Τοῦ) ἐκ τοῦ L. l. 8. Ἐκινεῖτο) ἔστηκε τὸ P. ἔστηκε τὸ I. Pag. 24. l. 6. Ὑφέλων) ὑφελὸν G. L. I. l. 8. Τὸ σκῆπτρον) ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον F. I. In P. ἦλθεν ἐπὶ non exstitit. Pag. 25. l. 2. Κολάβους) καλάμους priores edd. καλάβους P. κολάβους Schol. κολλάβους G. L. margo A. i W. ubi & μαγάδα pro μαγάδιον. Pag. 26. l. 4. Μῖα πλ. διατεμ.) Haec notantur in Exc. P. μῖα πληγῇ διατεμεῖν) γρ. διακόψαι. | . λιβον | . διαταμεῖν. l. 7. Εἰ μέμνη) ἡ μέμνηας L. Pag. 27. l. 1. Ἀναιμωτὶ) ἀναίμοσι F. & veteriores edd. in margine A. i W. notatur ἀνεμασί. Aldus. l. 5. Τί γὰρ χρὴ π.) τί γὰρ οὐ χρὴ marg. A. i W. l. 8. Ὑπὸ τὴν μήνιγγα) Scholiast. V. τῇ μὲνιγγι. Pag. 29. l. 9. Ἐπεσήμαιεν) ἐπεσήμηνεν P. I. marg. A. i W. Pag. 31. l. 7. Ὅς ἂν) ὡς ἂν A. P. margo A. i W. Pag. 32. l. 2.

Παραγγέλλων) Priores edd. παραγγελλῶν. Sola *F.* παραγγέ-
λων. *I.* 16. Αὐτοῖ) Schol. *V.* notat variam lectionem μόνου.
Ea est in *L. I.* Pro ἐσμέν margo *A. i IV.* ἰσμέν. *Pag.* 33. *I.* 1.
Παρά) Ita *F. I. V.* 2. *S. A.* Reliquae περί. *H. Steph. Thes. T.*
II. p. 293, etiam παρά. *I.* 8. Μένουσας) Sic scribitur in *A.*
P. L. I. V. 2. marg. *A. i IV.* Ceterae μὲν οὖσαν. *I.* 10. Τοιαύ-
τα) τοιούτων *P. L.* *I.* 15. Ἐπέστειλε) Ita *G. L. I. V.* 2. marg.
A. i IV. In reliquis edd. ἀπέστειλε. *I.* 16. Ἀριέναι) In aliis
scribi ἀρεῖναι notatur a Schol. *V.* *Pag.* 35. *I.* 10. Ὑπεβαλλό-
μερος) Hunc in modum *P. L.* margo *A. i IV.* Priores edd. ἐπι-
καλλ. *I.* 14. Περικειμένη) ἐπικειμένη *L.* *Pag.* 38. *I.* 6. Ἡ) ἢ *L.*
Pag. 40. *I.* 1. Διεσθαρμένος τῷ σώματι) *Th. Mag.* Διεσθαρῶς τὸ
σῶμα. Posterius etiam *L. Pag.* 41. *I.* 7. Οἰβάλου) Sic recte *L. P.*
S. A. marg. *A. i IV.* Reliquae edd. Οἰβάδου. *Pag.* 42. *I.* 1. Τὸν
λέγον) τὸν τρίτον *I.* *I.* 5. Ὑπεροψίαν) Post ὑπεροψίαν inserit *G.*
ἐξούλευσε. *I.* 6. Τοῦ Ταυγέτου) Sic invenitur in *L. I. B.* 1. 2. *S.*
A. marg. *A. i IV.* Ceterae edd. τὸ Ταυγέτον. *Pag.* 43. *I.* 3.
Ἐταιάζοντα) ἐταιανίζοντα *C.* *I.* 15. Αὐτὸν ὄντα) ὄντα τὸν *I.*
Pag. 44. *I.* 6. Εὐεξία) εὐγλωττία *L.* *Pag.* 45. *I.* 6. Ἀρη) Ita sola
P. Reliquae omnes Ἀρην, quod prave mutatum a Bourdelotio.
Quam varie flectatur Ἀρης, monet Sylburgius ex Lascari
Not. ad Clenard. p. 572. *Pag.* 47. *I.* 8. Φονεύσει) χονεύσει marg.
A. i IV. quod ego, quale sit, non intelligo. *Pag.* 49. *I.* 13.
Ἐγεγέννητο) ἐγεννητο *F.* In sequentibus edd. recte emenda-
tum. *Pag.* 51. *I.* 1. Δεδέσθαι) δεδεῖσθαι omnes edd. excep-
tis *I. & V.* 2. *I.* 14. Παντί) πάνι *C.* quod vitiose scriptum
pro ea lectione, quam reperit Schol. *V.* Πανί. *Pag.* 52. *I.* 2.
Στρατιωτικῶ) στρατῶ *C.* & Schol. *V.* *I.* 7. Ἐπεχείρησε) *F.*
ceteraeque edd. excepta sola *P.* ἐπεχείρισε. *I.* 14. Ἐπαινέσι-
σθαι) Ita *F.* quod merito reduxit *S.* cum priores vel vitiose
ἐπαινέσθαι vel male ἐπαινέσθαι exhiberent. Mox εὖρημα so-
la *P.* Ceterae omnes damnatum a Thoma scribendi modum
tinentur. *Pag.* 53. *I.* 1. Τραπόμενοι) τρεπόμενοι al. marg.
A. i IV. *I.* 10. Εἰ γε) ἢ γε *L.* marg. *A. i IV.* ἢ τε *P.* *Pag.* 54.
I. 1. Ῥεαν) Ῥεαν pleraeque edd. Ῥεαν *P. L. I. V.* 2. marg. *A. i*
IV. *I.* 16. Διαπειρῶ) *F.* διαφθερῶ. sic & *V.* *Pag.* 55. *I.* 1. Αὐ-
τῇ) αὐτῇ *C.* *Pag.* 56. *I.* 2. Ἡδῆ) Deest in *I. V.* 2. *I.* 6. Καί)
Omissa vocula in *B.* 2. *P.* *I.* 17. Θεῶν Κρίσις) Ἡ κρίσις τῶν
πριῶν θεαινῶν, Ἡρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης *O.* *Pag.* 57. *I.* 1.
Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρῳ) Deficit in *O.* *I.* 8. Νενικηκίας) Ita
O. V. 2. *S. A.* In ceteris edd. prave νενικυίας. *I.* 12. Τούτου)
τούτου *L.* *Pag.* 58. *I.* 3. ἩΡΑ) καὶ Ἀθ. *O.* *I.* 8. Ἐπινεύεις)

ἰτινεύσεις *I.* *l.* 10. Κακὸν) κακὸν ἔργον ἐντρ. *I.* *Pag.* 59. *l.* 1. Πρὸς ἐμοῦ) πρὸ *O. P. I.* *l.* 2. Πότερα) πότερον *O.* *l.* 9. Ἡρώμην) ἠρώμην *H.* *l.* 10. Κοινολογούμενος) κοινῶλ. edd. primae: in *B.* 2. & posterioribus bene correctum. *l.* 13. Εἰρετο) ἤρετο *O.* Poëticam formam omnes edd. servant. *Pag.* 60. *l.* 3. Τί δέ) τί δαὶ *O.* satis commode. *l.* 10. Καί) Abest ab *O.* *Pag.* 61. *l.* 2. Ποῦ) Sic in *O. L.* Edd. omnes habuerunt ὅπου. *l.* 7. Οὐτως) οὐτοσί *O.* *l.* 9. Καλαύροπα) καλάβρ. *O. P.* *l.* 12. Ἄλλ' ἐκείνος) Ἐκεῖνος· ἀλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν *G. L.* *l.* 15. Καταβεβήκαμεν) Priores edd. κατεβιβ. *Pag.* 62. *l.* 7. Ἄλλ' οὖν) Omittunt *O. P. I.* Ego cum ceteris edd. retineo. *l.* 14. Αὐτοῦ) αὐτὸς *O. P. L.* marg. *A. I. IV.* Placet vulgata. *l.* 16. Δακῶν) ἔχων *O. P. L.* marg. *A. I. W.* *Pag.* 63. *l.* 2. Ἀποβεβλήκει) ἀτεβεβλ. *P.* *l.* 8. Ἐπιτήδεια) ἐπιτήδεια *F.* in ceteris emendatum. ead. Ὀρεοπολεῖν) ὄρεωπ. *O.* *l.* 15. Τὸ ἄθλον) τὴν ἄθλον omnes edd. priores: τὸ *O. L. I.* *Pag.* 64. *l.* 6. Δάμαλι) Priores edd. δάμαλις. Δάμαλιν *O.* & marg. *A. I. IV.* *l.* 11. Ἐπ' ἄλλο) Priores edd. ἐπ' ἄλλῳ. *Pag.* 65. *l.* 6. Πείσαι) πείσον *O. L.* *l.* 9. Οὕτω) οὐ *O. I.* *Pag.* 66. *l.* 3. Ἀτεστράσθη) ἀποστραφεῖν *O. P. I.* marg. *A. I. IV.* *l.* 6. Τῷ) τὸ *F.* *l.* 7. Καλῇ) Post hanc vocem interierit ed. *I.* sola: Πα. ἀποδύθι καὶ σὺ ὧ Ἀφροδίτη. *l.* 8. Ἀποδύσθ) ἀποδύσης *P. I.* *l.* 14. ΠΑΡ.) Ἐρ. marg. *A. I. IV.* *Pag.* 67. *l.* 5. Ἀποδυσώμεθα) ἀπεδυσάμεθα marg. *A. I. IV.* *l.* 7. Αὐτῇ) αὐτῇ marg. *A. I. IV.* *l.* 9. Ὡς δὲ ὄρᾳ ἥδε ἥδε ὥς) ὥς δὲ ὄρας ἥδε ἥδε ὥς *I.* sed in *V.* 2. plane scriptum est ὄρᾳ. *l.* 16. Περιμένω) περιμενῶ marg. *A. I. W.* *Pag.* 68. *l.* 1. Σοὶ καὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης) τῆς ἐμῆς) Priores edd. σοὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Quod reposui, est totum in *O.* & *G.* nisi quod hic aberat τὰ ante δῶρα. *l.* 10. Ἀθηνᾶ) ὧ Ἀθηνᾶ *O.* *l.* 14. Ἐπίθου) ἐπίθες *O.* *Pag.* 69. *l.* 3. Μελῶν) μερῶν *O.* Nihil est frequentius in Codd. horum vocabulorum confusione. *l.* 12. Ἀργόθεν) Cunctae priores edd. Ἀργῶθεν. Ἀργόθεν in *O.* *l.* 16. Εὐ) Addidi, quod in omnibus edd. deficit, ex *O.* *Pag.* 70. *l.* 9. Γυμνὰς) γυμνῇ *O.* *l.* 15. Δέ) δὲ *P.* *Pag.* 71. *l.* 4. Ὡς) Nullae edd. habuerunt: sequendam putavi auctoritatem *O.* *l.* 12. Δύω) δυο *H.* *l.* 13. Ὀλος) ὅλος *O.* *Pag.* 72. *l.* 1. Ἀκολουθεῖν) συνακολουθεῖν *O.* *l.* 2. Ἀναπέισομεν) ἵνα πείσωμεν. *P.* marg. *A. I. IV.* *l.* 3. Ταῦτα) Priores edd. τάχα. Ταῦτα itidem in marg. *A. I. W.* *l.* 10. Πρέπει γὰρ) πρέπει γὰρ ἂν *P.* πρέπει γὰρ ἂν *I. V.* 2. edd. Νικηφόρον) κανηφόρον εἶναι ὑμῖν π—. *G. P.* νικητιφόρον νιτiose *I.* *l.* 13. Τούτου) τουτουῖ *O.* *l.* 14. Ἀμελήσεις) ἀμελήσης *O.* quod magis usitatum. *l.* 15. Βούλει) βούλει οὖν *I. V.* 2. βού-

λαι τέ σοι. O. Pag. 73. l. 7. ἄξεις) ἔξεις O. l. 8. Πόλον) Πει-
θῶ A. 1 W. ead. Πρὸς) ἔτι πρὸς O. l. 10. Δίδωμι τὸ μῆλον) δι-
δωμι σοι τὸ μ. I. V. 2. Quod sequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deest
in O. Pag. 74. l. 1. Βιάζησθε) Ita I. & V. 2. Reliquae βιάζε-
σθε. minus recte. l. 7. Καταβαρῖσαι) καταπονήσειν I. Pag. 75.
l. 1. Ἐπεβούλευσαν) ἐπεβούλευεν I. Pag. 76. l. 1. Ἐξ ἔρωτος)
ἐξαίρετος I. notaturque in margine A. 1 W. l. 6. Ὅσα) ἐπίσα
P. I. V. 2. A. 1 W. l. 7. Ἀποφαίνη) ἀποφαίνεις P. I. V. 2. A. 1
W. l. 9. Ἡπου) μήπου C. Pag. 77. l. 6. Συνῆν) συνείν I. l. 12.
Παῖ) Ita Fl. B. 1. & 2. P. S. 2. ἐπὶ male I. Ald. Fr. H. Wech.
Pag. 78. l. 4. Ἡρέθη) ἡρέθη F. ἡρέθη A. 1. I. V. 2. l. 11. Ταῖς)
ταῖς οὖν I. V. 2. ead. Ἐπιβαίνεις) ἐπιχειρεῖς A. P. I. marg.
A. 1 W. l. 13. Πίτυι) Πυθοῖ A. P. L. I. Pag. 79. l. 1. Ἡμεῖς)
Hic praefigebatur in margine A. 1 W. Ἐρ. ea persona mox
deleta: tum ἰδῶμεν. In P. εἰδ. l. 13. Διακρίναις) διακρίνειας
C. Atticorum more: διακρίνας F. Pag. 80. l. 10. Ξενοκτη-
νεῖ) Ita recte V. 2. S. A. In F. A. I. P. fuit ξενοκτηνεῖ. Pag. 81.
l. 4. Μέσας νύκτας) μέσας τὰς νύκτας I. V. 2. l. 14. Καὶ τῇ-
φοντα ἂν σοι) νήφοντά σοι ἔτι τὸν Πρ. I. νήφ. σοι ἂν τὸν Πρ. V. 2.
Pag. 82. l. 4. Μηδὲν) μηδὲ ἐν τι I. peius ἐν τι V. 2. Pag. 83.
l. 9. Οἱ μὲν . . . υἱοὶ) Ita B. 2. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ.
υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλλ. υἱός καὶ Σ. Pag. 87. l. 8.
Γὰρ καὶ) δὲ F. Pag. 88. l. 8. Διδάξας) δειξας F. quod nisi
Mss. auctoribus mutandum non fuerat.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς) σκοπῆς O. L. I. l. 6. Πρό-
ποσι) ποσὶ O. l. 12. Ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν, καλὴ) Ita P. Post ὄψιν F.
καὶ ἐδ. Priores edd. ἐνδεεῖ καλὴ τὴν ὄψιν. Pag. 92. l. 4. Ἐπι-
πρέπη) ἐπιπρέπει O. l. 6. Κἂν τοῦτον ἔχω) ἔχω τοῦτον. O. Pro
κἂν I. & marg. A. 1 W. καί. l. 7. Ὁ δὲ) ὁ δὲ γε O. Pag. 93.
l. 4. Βρυχωμένω) Cunctae edd. βρυχομένω male: est enim α
βρυχάομαι. Pag. 94. l. 14. Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶ-
μα) ἐπεὶ δὲ ἐθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores edd. Pag. 95.
l. 6. Ἐπιβουλότατον) Ita G. P. I. V. 2. ἐπιβουλευτότατον prio-
res edd. l. 10. Γε) Deest in P. Pag. 96. l. 2. Καθίσας) καθίσας
F. cuiusmodi typorum peccata in ea ed. occurrunt plura, ut
in initio huius dialogi μεθήσας pro μεθύσας, non digna sane,
quae commemorantur. l. 13. Οὐδ' ὁ πατὴρ) Od. I, 525: Ὡς
οὐκ ὁφθαλμὸν γ' ἰήσεται οὐδ' ἔγροσίχθων. Pag. 97. l. 11. Ὅπου)

ἔτοι *I. V. 2. Pag. 98. l. 9. Αὐτῶν*) αὐτὰς *I. V. 2. marg. A. 1 W. quod praetulero. l. 12. Παρ' ἐκείνην*) ἐκείνην *I. V. 2. A. 1 W. Reliquae edd. vitiose ἐκείνης. Pag. 99. l. 2. Ξυναυλία μίγνυσι*) ξυναυαμίγνυσι. *C. P. Pag. 100. l. 5. Προσένεγκέ μοι*) προσένεγκάι μοι *A. 1. I. V. 2. S. l. 7. Κάειν*) Ita vetustae edd. eaque reperitur in Xenophonte scribendi ratio: vid. H. Stephan. Thes. T. II, p. 174. *P. male καεῖν. S. καίειν. Pag. 106. l. 4. Πάθης*) μὴ πάθης *F. Pag. 107. l. 3. NOT.)* In *F. A. 1. I. Zeo. ea persona mox omissa: errorem manifestum sequentes edd. correxerunt. Pag. 108. l. 1. Ταῦτα*) ὁρῶ ταῦτα *P. Pag. 109. l. 4. ΠΟΣ. καὶ μέμφομαι*) Haec, omisso Nepruni nomine, praecedentibus annectuntur in *P. ideoque mox in eodem: ὅτι ἡμᾶς καταν. l. 6. Πῶς δ' οὖν*) Ποσ. πῶς δ' οὖν *P. L. Pariter C. sed neglecto Ποσ. quod secuti sumus: priores edd. ὅπως γοῦν. l. 14. Ἐγένοντο*) Ἐγένοντο *F. I. V. 2. In ceteris edd. ἐγένετο* illud praefendum duxi. *Pag. 110. l. 6. Φιλομουσίας*) φιλοτιμίας *F. notatumque in margine A. 1 W. l. 14. ΝΗΡΗΙΔΩΝ*) Νηρηίδων omnes edd. excepta *I. ubi Ἀμφιτρύτης* repositum hoc etiam in *A. 1 W. Pag. 111. l. 5. Ἐφην*) Ita *G. P. I. V. 2. S. A. marg. A. 1 W. In ceteris edd. ἔφης. ead. Τρωάδι ἐν τῇ Χερ.)* Ita priores edd. verum Τρωάδι ἢ ἐν τῇ *X. G. P. l. 6. Παραμύθιον ἔσται*) παρ. οὐ μικρὸν ἔσται *G. P. suggerunt: quod non negligendum videbatur. l. 11. Χαρισαμένους*) χαρισαμένους *G. P. L. marg. A. 1 W. quod reddidi pro χαρισάμενος* priorum edd. *Pag. 112. l. 1. Δύναται*) δυνατός *G. P. L. l. 4. Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα*) Θάλπει *G. tum συσχεθεῖσα G. P. A. 1 W. l. 6. Ἐπειληπτο*) Priores edd. ἀπείληπτο. ἐπείλ. *P. notaturque in marg. A. 1 W. l. 23. Ἀποσπασθεῖσαν*) τὴν ἀποσπ. *G. Pag. 113. l. 15. Ἀνάδυθι*) ἀνιθι *P. Pag. 114. l. 5. Αὐτίκα μέτεισι*) εὐθέως μετελεύσεται *B. l. 7. Εὐτρεπῇ*) εὐπρεπῇ priores edd. praeter *B. 2. quae recte εὐτρεπῇ, quemadmodum in G. L. ead. Ἡ Λητῶ ἢ Λήτῳ ἤδη καὶ P. Pag. 115. l. 13. Θολερὸς*) θολερῶς *P. L. I. V. 2. A. 1 W. in qua mox pro θέρμη* notatur θέρη, quod quid sibi velit ignoro: θέρη tamen itidem in *L. l. 14. Φῆς*) ἔφης *P. Pag. 116. l. 17. Ἐπεὶ*) εἶπε, ἐπεὶ *B. Pag. 117. l. 10. Καθίετο*) Priores edd. καθίκετο. *l. 14. Ἐμειδία*) ὑπεμειδία *G. P. ἔπεμ. L. Pag. 119. l. 6. Προαρπάσαι*) Ita *G. Priores edd. προσαρπάσαι. Pag. 120. l. 1. Σὺ γὰρ*) ναί, σὺ γὰρ *C. Pag. 121. l. 4. Τοῦτον τῷ βασιλεῖ*) τοῦτον deest in *P. l. 5. Ἐνθα ἦσαν*) Ex *G. P. Desunt in prioribus edd. Iidem Codd. mox ἢ καὶ τινὰς ἄλλους. Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν*) ἰδεῖν ἐς *P. Pro ἰδεῖν I. eis* sed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermissum.

l. 6. Ταύτην Αἰθιοπίαν) τῆς Αἰθιοπίας P. Pag. 123. l. 7. NHP.) IPhi. L. l. 10. ΔΩΡ.) Ante fuit in edd. TP. sed P. habuit, omīsa persona, πλὴν ὅτι οὕτως quod ferri posset. Pag. 124. l. 10. Τὶ καὶ μέρος) δὲ καὶ μέρος τι P. l. 12. Εἶδες) οἶδας A. l. IV. Pag. 126. l. 12. Αἱ πολλαὶ) τὰ πολλὰ P. L. l. 15. Παροχουμένην) Ita P. L. quod probavi. Priorēs edd. παροχούμενός τε. Pag. 127. l. 7. Ἐφ' ὃ, τι) ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 6. Ἡ ἐν Λυκείῳ) εἰληθεροῦντα P. γρ. quam accessionem, si plures Codd. confirmant, non adsperner. Pag. 129. l. 2. Τὸ) P. obs. in quibusdam Codd. deesse. l. 12. Ἀπαγγεῶ) ἐπ. B. 2. vitiose. Pag. 131. l. 9. Ἡ μελ.) εἰσι μελ. P. In enotando erratum suspicor, & hoc pertinere ad φασί, quod paulo post sequitur. l. 11. Φασί) εἰσι L. Pag. 132. l. 10. Ἀπένεγκαι) ἀπένεγκε O. Nihil interest, utrum probes. Similis variatio p. 100 l. 5. l. 22. ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΙΟΥ) καὶ Μένιππος C. Πλούτωνος καὶ Κροίσσου O. l. 25. Μετοικήσωμεν) Ita O. B. 2. IV. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. Pag. 133. l. 4. Ἐγὼ δὲ) Κροίσσος addit O. & Schol. l. 7. Οἰμωγὰς) συμφορὰς O. Male. vide Necyom. § 18. Pag. 135. l. 10. ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ) Deest in O. F. Pag. 136. l. 8. Κατέλθαι) κατέλθῃ O. Pag. 137. l. 3. Σοῦ τὸ θεοῦ) Σοὶ τὸ θεῶν O. Tolerari potest, si reſingas, σοὶ τὸ θεῶν ἐκείνο ἡμ. l. 7. Ὅλος) ὅλος O. Haec saepenumero in Codd. confunduntur, ut diiudicari fere nequeat, utrum auctor dederit. l. 18. Ὀρίσθαι) In hoc reponendo securus sum consensum O. P. L. idemque notatum reperi in margine A. l. IV. Accedit priscarum edd. una litera deficiens ὀρίσαι, quod S. mutaverat in ὀρίσαι. Pag. 138. l. 4. Πέντε) ε. F. hic tantummodo. l. 9. Ἡλους) Vitiose F. ἥλος. l. 11. Ὠήσω) Ita O. B. 2. IV. P. S. Veteres edd. depravate ὠήσω. Pag. 139. l. 9. Ὀφλημα) ὀφείλημα O. l. 10. Ἀνάπλεω) ἀνάπλεσι P. V. 2. l. margo A. l. IV. quod minus Atticum. Ἀνάπλεω F. A. H. ut saepe scribitur in Codd. Pag. 141. l. 1. Οὔμενον) οὔμενον F. Pag. 142. l. 7. Πρωθήνης) πρωθήνης post F. aliae quaedam edd. Recte I. V. 2. IV. S. A. Pag. 144. l. 8. Ἐπιχαινετε) Ita G. P. L. & I. Reliquae edd. ἐπιχαιρετε. Pag. 145. l. 1. Συνιέντες) Ita G. C. P. ἀνέντες F. Reliquae edd. συνέντες. l. 4. Δορυφορησαντες) δωροφορήσαντες P. S. A. l. 6. Ἀποσφυγέντες) καταγελασθέντες G. P. L. Pag. 147. l. 8. Τοῦ ἀτεκνοῦ) τοῦ πλοῦ

σιον) τὸν γέροντα, τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον. Ζην. ὃ σε &c. P. l. 10. Ὑπισχνούμενος) Ὑπισχνούμενον P. l. 11. Ἐπ' ἐμοὶ) ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ l. Pag. 149. l. 5. Εἰ καὶ) καὶ deest in G. l. 15. Ἀκούσιος) ἀκουσίως L. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκούσιος, quas secutus sum. l. 16. Ὁ ἀθλίος) ἀθλίως G. L. quod non spernendum. Pag. 150. l. 10. Ἀγχιστρον) ἀγχιστρον veteres edd. prout saepe in membranis haec vox exaratur. Pag. 152. l. 3. Ἐπερρεῖ) Ex G. L. Cunctae edd. ὑπερρεῖ. Pag. 154. l. 12. Αὐτοὶ) αὐτῶν P. Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.) Hae voces, ut res postulabat, ex G. sunt desumptae. l. 11. ΧΑΡ.) Ἑρμῆς O. ead. Ἡμῖν) Exstat in O. omnes edd. ἡμῖν. Pag. 156. l. 1. ΝΕΚ.) Ἑρμ. O. ead. Εὐπλοήσομεν) εὐπλοήσωμεν O. l. 4. Δέξαιτο) δέξοιτο O. l. 7. Ἀποβάθραν) ἐπιβάθραν C. L. l. 13. Ἀπερρίφθων) Ex O. C. P. & W. Idem notatum in A. i IV. Priores ἀπορρίφθων. l. 18. col. 1. Ὅσα) ὅση Exc. G. C. & V. Pag. 157. l. 9. Ὁ βλοσυρὸς) ἀλουργὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraeque edd. recte S. alterum σ detrahit. Pag. 158. l. 1. Τύσον) πλαῦτον O. male. Pag. 159. l. 7. Ἀληθῶς) Deest in O. l. 14. Εὐεργέτην δηλονότι) Scholii loco habent C. Pag. 160. l. 3. Βαβαῖ) Defuit in O. l. 5. ΣΤΡΑΤ.) Ita l. V. 2. Νεκρὸς G. P. l. 7. Ἐν γῇ) ὑπὲρ γῆς P. l. 16. Ἀλαζονείαν) Sic IV. P. S. vetustae edd. ἀλαζονίαν. l. 17. Κενοδοξίαν) καινοδ. O. Pag. 161. l. 4. Γε) Abest in O. l. 6. Λέληθες) λέληθας O. quod minime reiiciendum. l. 9. Ἐμβαίνοις) ἐμβαίνης O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβαίνης, cuius vice reliquae omnes ἐμβαίνοις. l. 13. Μνῶν τρίχες εἰσι) μναῖ εἰσι τρίχες C. P. L. μνῶν τριχῶν εἰσι O. F. Forte fuerit a Luciano, πέντε μναῖ εἰσι τριχῶν et si nec repudiandum sit τρίχες. Pag. 162. l. 2. Ἀποκόψει) ἐπικόψει L. ead. Ἐπικόπω) ἐπικόπτω G. P. A. i IV. ubi praeterea notatum, Ἐπικόπω forsan legendum. l. 8. Βούλει) Με. βούλει. P. l. 11. Ἐπῆρκεν) ὑπῆρκεν O. ead. Ἀνατείνων) ἀνατείνειν O. prave. Pag. 163. l. 1. Κολακίαν) Ex O. Edd. omnes κολακίαν. l. 6. Γε) Sic O. Cunctae edd. γάρ quod si retineretur, deleri omnino debebat ὄντα. l. 12. Ἦν ἰδού) ἦνιδε P. εἶεν, ἰδού B. 2. quod sine dubio editoris. l. 14. Ἀελώμεθα) ἐλώμεθα O. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium. Pag. 165. l. 8. Γυναίξιν) ταῖς γυναῖξιν margo A. i IV. l. 12. Ὀρυσόμενων) ὀρυσωμένων O. F. quasi ab ὀρνασθαι. Pag. 166. l. 2. Πάντως) Defuit in edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa. Pag. 167. l. 7. Εἴτε) οὐτε l. οἴτε margo A. i IV. l. 9. Ἀριστῇ) Ἀριστέα G. L. ed. Steph. Pag. 170. l. 8. ΣΚΗΠΙΩ-

ΝΟΣ) Sola *P. Σκιπ.* Pro *Μίνως F. Μίνωος*, ut supra *ἐμβαίης* pro *ἐμβαίης*. *Pag.* 171. *l.* 6. 'Ο Λίβυς) Sic omnes edd. excepta *P.* quae ᾧ Λίβυ praefert. *l.* 9. 'Ερέγκαιτο) *I.* typorum vicio ἐρέγκατο. *l.* 12. 'Ολίγων) Depravate *H. & P.* ὀλίγων. *l.* 16. 'Ἀπαντα) Priores edd. ἅπαντας, excepta *W.* In margine *A. i W.* τοὺς π. τὸν 'H. ἅπαντας notatum reperi. *Pag.* 172. *l.* 15. Καί) Per errorem in *I. & V.* 2. expresseferunt eam figuram, quae εἰς designat. *Pag.* 174. *l.* 12. Οὐκ ἤξιωσα) καὶ οὐκ ἤξ. *l.* *Pag.* 175. *l.* 12. Εἶλον) εἶχον Schol. *l.* 16. Παρὰ) πρὸς *L.* *Pag.* 176. *l.* 2. 'Ων) Defuit in *B.* 2. *P.* *l.* 8. 'Εταιρίαις) ἑτέραις solemnī labe *I. V.* 2. *H. S. A.* *Pag.* 177. *l.* 8. Σκηπίων) Hoc solo loco Σκιπίων *I. V.* 2. *l.* 9. Αὐτὸν) ἑμαυτὸν *P.* vitiose. *Pag.* 178. *l.* 3. Καί) Ex *O.* In ceteris Codd. atque edd. deest. *l.* 11. Βλέπεσθαι) κλέπεσθαι *O.* *l.* 12. 'Εξηπατήσθαι) Ita recte *O.* Emendandum erat cunctarum edd. vitium, ut Grammaticae legibus satisfaceret. *l.* 13. Πατέρα σου) παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι *O.* *Pag.* 179. *l.* 4. Γὰρ) δ' ὑπεπτ. *O.* *l.* 8. Τι) τιτι *O.* quod placet. *l.* 15. Καὶ νεὼς οἰκοδομοῦμενοι) οἰκοδομοῦντες σε νεὼς *O.* *Pag.* 180. *l.* 6. Καί) Adiungendum videbatur ex *O.* *l.* 7. 'Ανουβιν) Hunc in modum *O.* Edd. omnes 'Ανουβιν. *l.* 8. Γενέσθαι) γενήσεσθαι *O.* Utrumque probum. *Dial.* XI, οὐδ' ἐπ' αὐτῷ προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. *l.* 10. 'Ες τὸ εἶσω) Ita recte *O. P. I. V.* 2. margo *A. i W.* Reliquae edd. εἰς τὸν εἶσω. *Pag.* 181. *l.* 1. 'Επίσημον εἶναι ἐλαύνοντα) Bene *F. & V.* 2. sine distinctionis nota, quam ceterae edd. assumsferunt. *l.* 5. Βέβαια) *F.* solemnī errore βαίβαια. *l.* 11. 'Ες) *O.* πρὸς, & μοχ ἐπὶ τὰς πράξεις· utrumque male, & contra Graeci sermonis scriptorisque nostri usum. *l.* 14. Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε) *O.* ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε· quod probo. *Pag.* 182. *l.* 1. 'Εκείνοις) Ea voce, quam *O.* praebuit, *Lucianum* auxi. *l.* 9. 'Ορμῶντας) *I.* ὀρῶντας· quod, nisi typothetarum errori sit adscribendum, *Francini* παραδιδόρῳσις est. *l.* 14. col. 1. Καλλισθένην) *C.* interponunt hic Κλειτοσθένην, mendose; nam ibidem & Καλλισθένην comparet. *l.* 26. *A. K. Φ.*) Verso ordine *O. Φ. καὶ A.* *Pag.* 183. *l.* 12. Πελτάρια) Scholiast. πελτῶδια. *Etymol.* p. 712, v. 18, ἀσπιδίσκια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. *Pag.* 184. *l.* 1. Θετταλήν) *G. P. L.* Θετταλικήν. Alterum amat *Noster*: Θεσσαλάς τινας ῥῥᾶς, *Δ. E. I.* *l.* 3. Παίονας) Sic pleraeque vetustae: perperam *H. P.* Παίονας. *l.* 11. Διασπῆσας) *G. P. & Scholiast.* διασπάσας· utrumque aequè commodum, ut quid *Lucianum* auctorem habeat diiudicare sit difficile. *Pag.* 185. *l.* 10. Τοιούτους) *P.* τοσούτους. *Pag.* 186.

l. 3. εἶναι οἶμαι) O. οἶμαι εἶναι. l. 4. τοιοῦτο) O. τὸ τοιοῦτο recte. l. 6. βλέπειν) Sic O. V. 2. S. A. vitiose in ceteris βλέπειν. Pag. 187. l. 1. τὸ χρήσιμον ὃ) O. τοῦτο ὃ χρήσιμον ἔφη· unde Solanus fingeat, τοῦτο ὃ χρ. ἔφη. l. 7. Ἄρρην) G. P. L. Ἄρρην. Pag. 188. l. 16. Ὅτι μάλιστα) Ita IV. ἐπὶ μάλιστα F. quomodo solent eiusmodi voculae in vetustis Codd. & antiquis edd. scribi. Reliquae edd. ὅ, τι μάλιστα. Pag. 190. l. 8. δέδοκται) Ex G. W. neque aliter H. Stephan. edi iussit. Edd. reliquae perperam δέδοται. l. 9. τοιαῦτα) Sola I. ταῦτα. l. 23. λεοντῇ) Sic F. eo tantum peccans, quod i subscribat, & H. Stephan. Accentum reliquae corruperunt λεοντή. Pag. 192. l. 3. Παρὰ) A. i. H. i. περὶ vitiose. l. 7. ΔΙΟΓ.) Bourdelotius in P. personam Diogenis transfulerat ad ἐγὼ δέ. Nos ordinem reliquarum edd. omnium sumus secuti. ead. Τόξον) G. O. ξύλον. l. 8. τεθνεώς) O. τεθνηκώς. l. 10. Παρὰ) Sic O. F. l. V. 2. H. St. Ceterae περί. l. 14. Ἐπίτηδες) O. P. οὕτως. Iungi possent, οὕτως ἐπίτηδες. Pag. 193. l. 2. Ὑπ') O. ἐπ'. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτός) O. οὐ γὰρ αὐτοί. F. οὐ γὰρ αὐτός. l. 10. Ψυχῆς καὶ) O. ψυχῆς τε καί. Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῃ) O. P. ἐλύθη. l. 6. Καὶ ὦν) O. ὦν καί. l. 10. Σύνειμι) O. Σύνων, & μοχ καταγελῶ. ead. Ψυχρολογίας) Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque edd. est, reddidi ex G. O. C. P. I. & V. 2. Pag. 195. l. 1. Ἀπόλωλα) Ἀπόλλωλα F. l. 6. Ἀρύσσομαι) Ἀρύσσοιμι P. I. minus commode. l. 8. Αὐθις) Deest in O. l. 10. Τί γὰρ) τί δέ O. Pag. 196. l. 3. Εἰς) ἢ O. P. I. Pag. 197. l. 4. Μοί) Priorae edd. μὲν. O. μοί, quod probavi repetitum in huius dialogi fine, atque alibi saepe. l. 5. Αὐτὸ) Abest ab O. 2. & F. ead. Τέ ἐστι) κεῖται O. 3. Pag. 200. l. 15. Ἄλλον) Deficit in O. Pag. 201. l. 4. ΠΡΩΤ.) Omissa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in ceteris & A. i IV. margine recte restituta. l. 14. ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.) Additur Πυθαγόρου καὶ Σωκράτους in B. 2. l. 15. Πλούτωνος) Διονύσου C. absurde. ead. Περιήγησαι) διήγησαι O. perperam. Pag. 202. l. 4. Ἐπισήμους) ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. l. 12. Καὶ παρ' αὐτῷ) ὃ δ' ὑπὲρ αὐτὸν I. O. (αὐτῶν) Ita notavit Solanus, & mox pro τούτους ex P. αὐτόν. Apparet in his aliquid esse turbatum. Pag. 203. l. 12. Ἐθέλης) ἐθέλεις O. Pag. 204. l. 3. Ἴσον) εἰσι O. vitiose. l. 10. Ταῖς φλ.) τὰς φλυκταίνας O. P. margo A. i IV. quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος. Pag. 205. l. 2. Ἀνάξιον) P. L. I. margo A. i IV. In F. ceterisque edd. ἄξιον reclamante sensu. l. 17. Τάγε) τά τε I. Pag. 206. l. 3. ΣΩΚ. μάλ' α πολλοὺς ἐώρακα. ΜΕΝ, ἀλλὰ

ἑώρακας &c.) In prioribus edd. excepta *I.* ordine continuo: ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Restitutam lectionem plane praeferunt *O. I. & P.* nisi quod ἑώρας in eo sit pro ἑώρακας. Plenius etiam *G.* ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σωκ. μ. π. ἑώρακα. Μεν. ἀλλὰ ἑώρακας. *I.* 10. Καὶ ταῦτα) Priorēs edd. πάντα ἐγνώκεναι ταῦτα. *Pag.* 207. *I.* 1. Μέτει) μεγίστην ἀσκεῖς *O.* margo *A. i IV.* *Pag.* 208. *I.* 3. Παντάπασι) Deest in *O. C. I.* 4. Ἀτρέπτῳ) ἀτρέστῳ *P.* *ead.* Τῷ πρ.) Voculam τῷ habent *O. C. & F. P.* in ceteris edd. deficit. *ead.* Προσιέναι) προσιέναι *O. L.* omisis, si recte capio Solani annotationem, καὶ οὐ πᾶνυ δεδιέναι quod uti spernendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic iamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum non obscure demonstrat. *Pag.* 209. *I.* 16. Καὶ *M.*) *X. M.* καὶ Ἑρμοῦ *P.* *I.* 17. Πορθμία) πορθμεῖα *O.* 3. *F.* *Pag.* 210. *I.* 5. Σου) σε *G. L.* *I.* 10. Ὀναίμην) ὀναίμην *O.* 3. ἑοναίμην *P. L.* ὀναίμην margo *A. i IV.* *Pag.* 211. *I.* 5. Ἐπελαβόμην) συνεπελ. *O.* 2. non male. *I.* 6. Ἐπιβατῶν) ὀδυρομένων addit *O.* 2. Non probo onus orationis inutile. *I.* 7. Πορθμία) πορθμεῖα *O.* 3. *P.* Ostendunt vel πορθμεῖα, vel πρὸς τὸν πορθμεῖα. *I.* 11. Προσλάβω) παραλάβω *O.* 2. prave. *I.* 12. Μὴ ἐνόχλει οὖν) τὸν μηδ' ὀτιοῦν κεκτημένον μάτην *O.* 2. Non absurde videatur accedere, praesertim ob ea, quae Charon subiicit. *Pag.* 212. *I.* 19. Φυλάκιος) Φινάκιος *O.* Φυλακίσσιος margo *A. i IV.* *Pag.* 213. *I.* 4. Τύχη) τύχοι *O.* Hoc genus saepissime variant librarii. *I.* 15. Περιμένειν) παράμεινον *O.* & mox κἀκείνη. *Pag.* 214. *I.* 6. Λήψη) λήψει *O.* quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro λήψη. *I.* 15. Προσῆσεται) Ita *O. P. L.* In edd. fuit προσόψεται. *Pag.* 218. *I.* 8. Εὐμορφότερος) Ita *O.* Priorēs edd. excepta *IV.* εὐμορφώτερος. Idem ter in sequentibus huius dialogi emendatum est vitium. *I.* 13. Πότερος οὖν) Secutus sum *O.* In omnibus edd. οὖν secundo πρότερος erat subiectum. *Pag.* 219. *I.* 3. Ὅρα σὺ δὲ) Sic *G. P. L.* Ante in cunctis edd. fuit, ὅρα δέ σοι. *Pag.* 220. *I.* 3. Μέν καὶ) *O.* interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ, quod non sperno. *Pag.* 221. *I.* 8. Ἀφ' οὗ) In margine *A. i IV.* notatur: Legendum forte ἐφ' οὗ quod nullius pretii. *I.* 14. Περιεστῇ) περιπέση *P. L.* margo *A. i IV.* Multo praestat vulgata. *Pag.* 223. *I.* 9. Ἐρεῖν) ἑώρακέναι *C. P.* quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literae τῶν ἑρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. *I.* 12. Ὅροις) *A. P. L.* margo *A. i IV.* Ἡρώδης. *I.* 13.

Ἰσμενίδωρος) Μηνόδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Boeotorum proprium ab Ἰσμενο flumine. Pag. 424. l. 3. Ἐπήγετο) ὑπήγετο prave Mf. Bourdel. l. 14. Αὐτός) Adscivi, quod Graevius ex Mf. notavit. Priores edd. οὗτος. Pag. 225. l. 11. Ὀροίτης) Ἡρώδης A. L. Pag. 226. l. 10. Πειραιῶς) Πίσσης A. P. L. margo A. i W. absurde. Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνοι) ἀποθάνοιεν L. l. 15. Παρέσχον τότε) Ita F. & W. Reliquae peius παρέσχοντό τε. Pag. 228 l. 13. Τεθάναι) ἰέναι C. l. 17. col. 1. Ἀπολείποντα ἰέναι) Corrupti Codicis varia lectio. Pag. 229. l. 8. Λέγοι) Omnes edd. λέγει excepta B. 2. quam secuti sumus. Pag. 230. l. 1. Ὁμοίως) Ita G. P. L. I. & margo A. i W. Ceterae edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit Bourdelotius scripti Codicis lectionem, κενὰ μόναι χῶραι forte, κενά μόναι δὲ αἱ χ. l. 8. ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν) O. F. ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. παραπολὺ &c. quam lectionem, demta distinctione, non mirabor, si quis praefereendam putet. Pag. 231. l. 6. Ὅμως) ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. l. 11. Ἀπετάκησαν) Edd. priores ἀπετάθησαν. Pag. 232. l. 5. Ὅτι) Ex C. P. Defuit in prioribus edd. Pag. 233. l. 7. Ἐμέλλησας) ἐμέλλησας F. P. S. Vitiosus ἐμέλισας P. A. i. V. I. H. Fr. W. Reposui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας. neque aliter margo A. i W. l. 15. Δέ) δὴ B. 2. Pag. 234. l. 2. Ἀπείπασθε) O. ἀπείπατε. Pag. 236. l. 6. Ὅπως) ὥς P. Pag. 237. l. 6. Τῷ πρώτῳ) Ante haec inserit P. τὸν θυμὸν· δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ. l. 13. Ποιῆς) ποιῶν φανῇ, εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὕ. γ. ὧν ἡ K. π. τιμῆς δὲ τούτους τοὺς δ. B. Quae talia sunt, ut Lucianum auctorem habuisse non difficulter credas.

ANNOTATIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 1. l. 7. Κείρεσθαι τὸ ἦπαρ) Eleganter adhibetur hic verbum *κείρεσθαι*, *tonderi*, quia fingitur iecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. § 5. CLER. Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. If. Voss. ad Catull. p. 126, qui huius loci meminit. Dion Chrys. p. 92 B. *κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ*. Gregor. Nazianz. Stelit. II, pag. 110, & Schol. Eleganter Phot. Ep. 82, *Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἦπαρ ἀετὸν ἐφιστῶντες τὸν κείροντα*. Nost. in Iov. Conf. § 17. Virginem Trapeiam apud inferos hoc supplicio affecit Sil. Ital. XIII, 839: — *tondetur prae cordia rostro Alitis* —. HEMST.

ead. l. 9. Τὸ πῦρ ἔκλ.) Ἐν κοίλῳ γάρθηκε apud Hesiod. Theog. v. 567. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 52. Servius in Virg. Ecl. VI, facula adhibita ad rotam solis. LEED.

ead. l. 10. Ἄ μὲν γὰρ ἐμὲ ἔξηπ.) Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. Hygin. in Astr. Poët. II, 15; ex cuius verbis facile intelligas, quod scribit hic Lucian. COGN.

Pag. 2. l. 1. Τοσοῦτον χρόνον) Aeschylus dicit in Prometheo, Prometheus aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. COGN. Annos triginta Hyginus tradit, Fab. LIV & CXLIV. SOLAN.

ead. l. 7. Μηνύσω πάντῃ ἀναγκ.) Interpone *τι μινύσω τὴν πάντῃ ἀναγκάων*. HEMST.

Pag. 3. l. 1. Παρὰ τὴν Θέτιν) Ovid. Metam. I hoc vaticinium attribuit Proteo; sed Lucianus hic videtur Aeschyli poetæ & aliorum sequi sententiam. COGN.

ead. l. 4. Μινδὲν, ὃ Ζεῦ, κοινωγήσης) Proteum apud Ovidium praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorē; apud Lucianum Prometheus ista Iovi mantycinari, (sic enim loqui maluit summus antiquariae dictionis affectator) Themis.

dem apud Lactantium, observat Dausq. Annot. ad Q. Calabrum p. 70. Vide porro, si tanti est, Barth. Adv. LII, c. 13. Apollodor. III, p. 233 ed. Salm. Ἐνιοὶ δὲ φασιν Διδὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθεά, τὸν ἐκ ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύσειν. HEMST.

ibid. Τῇ Νηρηίδι) Id est, Θέτιδι. GUYET.

ead. l. 10. Σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος) Aquila ab Hercule iam pridem occisa, victus tamen manebat Prometheus. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ) Sic D. D. VII, τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. BOURD. Respicit ad id, quod habet Hesiod. Theog. v. 120, ubi Amorem antiquissimum Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. CLER. Ἰαπετοῦ) Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quae mater Coeli, a quo Iapetus. Hesiod. Theog. 116. Alibi tamen Noster Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII, & passim. Idem nascentem Mercurium exhibens, quem τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον dicit, addit Θ. Δ. VII, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ. SOLAN. Elegantissimum est Cupidinis apud Longum II, p. 34, de se suaque aetate testimonium, quod conferri meretur. Hesych. Ἰαπετός, ἐπὶ διασυρμῷ πρεσβύτερος ἀρχηγός. legendum paene credo, Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ διασυρμῷ, ἀρχαῖος nisi reliquiae sint istae confusae luculentioris explicationis, quales superesse solas saepe contingit in hoc Lexicographo. De senibus & iam delirantibus per contumeliam ponitur. Aristophan. Nub. v. 994, & Suid. in Ἰαπετός. Eustath. ad Od. Ep. 1528, οἱ λίαν πρεσβύται Τιβωνοὶ ἐσκώπτοντο, ὡς καὶ ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί. Synes. Ep. IV, p. 181 A. ὁ Ἰαπετός Ἀμάραντος. Vid. Moer. Attic. in Ἰαπετός ἀντὶ γέρον. Ad astutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur, Noster retulit: simul autem ad ea respicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetustissimi, tradidit. Antagoras apud Diogen. L. IV, 26, Ἡ σὺ θεῶν τὸν πρῶτον ἀειγενέων Ἔρος εἶπας. Vid. Excerpta praestantissimi Wolfii ex Damascio de Princ. p. 256, 257. HEMST.

ead. l. 9. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν) Sic D. D. XVI. Inde Iupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII, & Dicaeter. & locis innumeris huius operis. BOURD.

ibid. Κύκνον) Ifocr. Ἐλ. p. m. 327, κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέσεως κόλπους κατέφυγε. De Leda notius est, quam ut addam. Addit idem, αἰὲ δὲ μετὰ τέχνης ἀλλ' οὐ μετὰ βίας σπράμμενος. V. Anthol. I, 38: Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσός, δι' ἔρωτα Λήδης, Εὐρώπης, Ἀρτίπης, Δανάης. SOLAN.

ibid. 'Αετὸν) Bis, primo ut Ganymedem in coelos porteret; secundo ut Asterien in coturnicem versam secum abriperet. Vide Ovid. Met. X, f. 4, & VI, f. 2. LEED.

ead. l. 11. Μαγγανεύειν) Μαγγανεία, γοητεία. Suid. μάγανα, γοητεύματα. Hesych. μαγγανεύειν, γοητεύειν. Schol. Aristoph. ad Plut. p. 35. SOLAN.

Pag. 5. l. 1. Πῶς οὖν &c.) De Branchio notat Iungerm. ad Long. pag. 236, ex hoc loco, praeterea monens in ed. Basil. male hic impressum esse πῶς εἶναι pro πῶς οὖν, quomodo, inquit, non hercle semel tantum ibi peccatum est. HEMST.

ibid. 'Ο Βράγχος) Quem hic Apollinis amasium Lucianus, a Statio filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit: Alex. ab Alex. VI, 2. SOLAN.

ead. l. 3. Κομήτην) Iul. Poll. lib. 2, cap. de Tonforib. Philostr. Heroic. & lib. 1 Anthol. Apoll. Rhod. lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. Propert. Ecl. II, lib. 3. Stat. de Coma Earini. Horat. atque illi χρυσοὶ βόστρυχοι. Aelian. ποικ. cap. 21 l. 1. Id. D. D. XVI, & Pseudom. haec notissima. BOURD.

ead. l. 6. Καθειμένος βοστρύχους) Sic post, βαθὺν πάργονα καθειμένον. Piscat. § 11. vide Brod. BOURD.

ead. l. 7. Τῇ μίτρᾳ) Sic Dial. Iun. & Iovis. Virg. 4 Aen. Senec. Herc. fur. μίτρα κοσμοῦς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Σηλυμίτρης. Long. lib. I. BOURD. Tegmen hoc capitis parum virile habitum, vel inde constat, quod a Iunone inter ea recensetur, quae indicio erant, Bacchum luxu perditum & effeminatissimum esse, Θ. Δ. XVIII. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίδας) V. Const. Lex. v. & Pollucem. SOLAN.

ibid. Εὐρυθμα βαίνει) Ut antea dixi alibi. BOURD.

ead. l. 16. Αὐτοῦ) Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Iuppiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur αὐτοῦ nam non antecessit ἔρως. CLER. Si αὐτοῦ abesset, sensus nihil damni pateretur: nunc facile fero, & positum intelligo pro τοῦ ἔρῳς ἐπιτυγχάνειν τοῦ ἔρῳς, votis atque amoris fructu potiri. Ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς, sub hac ipsa conditione. Antonin. Liber. c. 23, Ἐρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο. paulo aliter in fine praecedentis dialogi. HEMST.

in Schol. l. 1. Φινάλη) Φιάλη in V. Pro κύριον lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98. HEMST.

Pag. 6. l. 6. Τῷ πρώτῳ) Id est, τίνι an τίνι scribendum? GUYET. Fefellit Guyetum accentus, quem si demas, ipsum est illud τίνι, quod scribi volebat. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ' Ἡρα) Iunoni id iterum adscribit Lucianus ἐν. Δ. VII. Ovidius aliter, apud quem Iuppiter ipse Iunonis metu Io in vaccam mutat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἔστω θεός) Sic Dial. Noti & Zeph. BOURD.

ibid. Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω) Vide Men. cap. 9, *περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγνόμεθα*. & Baif. 50, 1. Noster etiam Ἀλεξ. c. 44 *πλοίου ἀναγομένου* usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud Plutarchum de Plac. Phil. IV, 1, aut Herodotum, de Nili incremento scribentes. Virg. Aen. IX, 31, *Cum refluit campis & iam se condidit alveo*. SOLAN. Nihil est quaerendum, praeterquam quod interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere, ut Nilus exundet*: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσει vel ἀναχύσει Isin praeesse voluerunt Aegyptii; immo lacrimis eius, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare. Pausan. X, p. 881: καὶ τῶν ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὥς τὰ αὐξόντα τὸν ποταμὸν καὶ ἄρδεν τὰς ἀρτέρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τῆς Ἰσιδος. HEMST.

Pag. 7. l. 1. Ἀναγέτω) Id est, regat. GUYET.

ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω) Memini, cum placeret ἀποπεμπέτω, ventos sive procellas & tempestates avertat: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probō: ventos secundos ac ferentes immittat. Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud Xenoph. Symp. p. 522, v. 13. Ἡρα ἐπιπέμπει ἀνέμους Schol. Apoll. Rh. in Arg. lib. IV. ὁρμὰς ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν Dion Chrys. p. 13 C. θεοὶ &c. ὁρμήρους μοι ἐπιπέμπουσιν Long. Pastor. IV, pag. 145. Contra δὲ πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι Lyf. pag. 105, v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδικοῖς Zaleuc. Prooem. LL. apud Stob. p. 279. Demosth. in Timocr. p. 792 A. Sic Hecate vel Empusa φάσματα dicitur ἐπιπέμπειν, Dion Chrys. p. 73. Hesych. in Ἐμπουσα. Schol. Apoll. Rh. ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποπομπὰ, sic & ἐπιπομπὰ, malorum morborumve immisiones, quorum causas geniis maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in Dioscor. Noth. pag. 476 G. 478 E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo poeta de Vir. Herb. quem post Aldum recentavit I. A. Fabric. B. G. III, c. 26, v. 22, 165. ibi, quid sibi velint interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Iam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tute-

Iam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimant: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. Schol. Iuven. ad Sat. XII, 17: *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* HEMST.

ibid. Σωζέτω τοὺς πλείοντας) Sic D. D. XXVI. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ πτερὰ) Ex l. est. Reliquae οὐ. SOLAN.

ead. l. 16. Πρὸς τὸν καιρὸν) *Ad tempus* interpretes. Intelligi voluit Lucianus, opportune, utilitatique meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἀρμόττεσθαι, *tempori servire.* HEMST.

ead. l. 1. 1. Ὁ Πᾶν ἐκεῖνος) Panem arripuit Lucianus ut pastorem tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religiose sit cultus in Phrygia, praesertim eo tempore, cui haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendere, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes Lucianus observaret. Hirco sibi fieri ab Atheniensibus testatur Pan in Bis Accus. § 10: ἐπιλέξαμενοι τράγον ἐνόρχισθόνουσι. Μοχ' ἔθα' ἔστηκεν, *ubi statua eius est collocata.* SOLAN.

ead. l. 2. Σύργῳ οὐκ ἔχεις) In Dial. Pan. & Mercur. in Bacch. in Bis accus. Cetera ex Orpheo Hymno Panis. Longus lib. 2. Achill. Tat. lib. 7. BOURD.

ead. l. 5. *Ενόρχισεν) Ex Theocrit. qui ἐνόρχαν dixit: ex eo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Τὸ σπήλαιον) De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Acc. tangit Long. l. 2. Aristoph. Achill. Tat. l. c. BOURD.

ibid. Ἀνδραποδιστῆς) Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. Xenoph. ἀνδραποδιστὰς αὐτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθόν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλέγεσθαι, παρ' ᾧ ἂν λάβοιεν τὸν μισθόν, id est, *suae libertatis venditores vocat* &c. COGN.

ead. l. 9. Βωμὸν εἶδες) Graeci Iovem *Ομβριον venerati sunt, ut testatur Strabo & Pausanias; & Ὑέτιον, ut Arrianus & Phurnutus. Latini *Pluvium* verterunt. Tibullus: *Arida nec pluvio supplicat herba Iovi.* Seneca lib. Nat. Qu. IV hoc carmen Ovidio tribuit. COGN. Huius arae meminit Homer. Iliad. 9: Γάργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Γάργαρῳ) Ab Homero mutuatur, qui saepe Iovem in Gargaro Idae montis vertice collocat. *Il.* Θ, 47: Ἰδην δ' ἵκανε πολυτίδακα, μητέρα Διτῶν, Γάργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βομός τε θυεῖς· adde *Ξ*, 292, 352, *Ο*, 152. Indidem hausit Epicharmus in fabula Troibus, Ζεὺς ἀναξ ναιῶν Γάργαρ' ἀγάννιφα· locus est apud Macrobi. Saturn. V, c. 20, ubi multa de Gargaris. Aram Iovis autem in Gargaro fuisse, praeter Homerum testatur etiam Plutarch. de Flum. p. 44: Παράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἰδην, τὸ πρότερον δὲ ἑκαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Δίδος καὶ Μητρὸς θεῶν βομοὶ τυγχάνουσι. Familiare poëris cognomen Iovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίῳ *Il.* Ω, 291. Porro Iuppiter πάντων τῶν γιγνομένων κατὰ οὐρανὸν κύριος, ὄμβρων τε καὶ βροντῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, ut Diodor. ait V, p. 234 C. quas sui muneris partes non infimas cum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex, iterum eius personae rationem habet: illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Iovis epitheta Ἰέτιος, Βρονταῖος, Ἀστεροπαῖος vel Ἀστεροπητής· de primo dixerunt, hoc Luciani loco adducto, Brod. Miscell. II, c. 21, Gataker. ad Marc. Antonin. V, § 7, Bergler. ad Alciphro. III, Ep. 35. HEMST.

ead. l. 12. Ὑπεράνω) Ita S. & A. At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἐμμ. c. 61. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνῆρπασας, ὃ βασιλεῦ τῶν θεῶν) Ita recentiores plerique: aliter Homer. *Iliad.* Υ, v. 234, Τὸν καὶ ἀνῆρσεναντο θεοὶ Διὶ οἶνοχοεῦειν ut observavit Schol. Apoll. Rh. ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209, Ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνῆρπασε θεσπὶς ἄελλα. Echemenes in Creticis non a Iove Ganymedem, sed a Minoë fuisse raptum tradidit, Athenaeo teste XIII, p. 601 F, auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de *LL.* I, p. 776 E. πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν Γανυμήδην μῦθον καταγορεύμεν, ὡς λογοποιησάντων τούτων verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, dicitantες παρ' αὐτοῖς ἀρπασθῆναι τὸν Γανυμήδην ὑπὸ τοῦ Δίδος, καὶ τόπον δεικνύντες Ἀρπάγιον καλοῦσι, ἐν ᾧ καὶ μύρσιαι διάφοροι πεφύκασιν, ut scribit Athenaeus, & Eustath. ad *Il.* Ξ, p. 986, v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipso Iove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo Lucianus est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt e-

nim, qui veram aquilam, sed tamen iussu Iovis, hoc facinus perpetrasse ferant, Eratosthenes, Hyginus, alii. HEMST.

Pag. 10. l. 6. Ἀστέρα σου) Aquarium notat, quem Gany-medem esse perhibent: licet ἄστρον κυρίως sit, non ἄστὴρ Aquarius. COGN. Brodaeus verba descripsit Cognatus e Miscell. II, c. 21. videndus idem ad Anth. I, c. 83, Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt. Eratosth. Catast. c. 26. ex eo Schol. Arati ad Phaen. v. 282. Serv. ad Aen. I, 32, inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit. Hygin. Poët. Astron. II, c. 29. quamquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducit insignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V, § 17: Ζεὺς τὸν ἄεττον συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἀρταγῇ, καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδην ἐν Ἰδρυόχου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Iovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit iuris, ut mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis infereret, saltem videri veller illius apparuisse novum sidus. Vid. Suid. in Παιδικὰ & Kuster. HEMST.

ead. l. 11. Ἀστραγάλους) Hoc quidem oppido festive Lucianus, ne scilicet fugam meditareretur e coelo Ganymedes, si puero delicato nihil in promptu sit, quo tempus iucunde tetat. Sed Apollonius Rhodius temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Iapeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, facile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum exspoliet, Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis fane versibus pinxerat Apollonius, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cuius artificem tabulam enarrat Philostr. in Icon. p. 872. Neque hoc Olearium fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex Apollonii v. 119 eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἦδε πάμπαν ἐνίπλεον ὦ ὑπὸ μαζῶ Μάργος ἔρως λαιῆς ὑποίσχανε χεὶρὸς ἀγοστῶ· istud πάμπαν, quod suis in edd. ostendunt H. Stephanus & Hoelzlinus ne verbulo quidquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑποίσχανε suo nomine, quod sumentet, destituitur: reddideris κόλπον, iam nihil aliud ad integritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146, Μείλια δ' ἐκβαλε πάντα· e sinu nimirum, ubi congesti erant: mox etiam v. 155 recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubitationi relinquatur ullus, Philostratus accedat, πλήρη τῆς νίκης τὸν κόλπον ἀνασεύων. HEMST.

ead. l. 15. Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ) Sic apud Heliodor. lib. 7. sic fine huius Dialogi, ὡς χρὴ ὀρεγεῖν τὸν σκύφον. BOURD. *Etis a cyathis* Budaeum vertisse, testatur H. Steph. Th. T. I, p. 1209. Euripid. Troad. v. 820: Μάταν ἀρ, ὃ χρυσεάς εἰν οἶνοχόαις ἄβρᾶ βαίνων Λαομεδόντιε παῖ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πληρωμα, καλλίσταν λατρείαν. argutum est illud ἄβρᾶ βαίνων nam honeste catamitum & teste simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπισδῶναι & ἀναδῶναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Κισσύβιον) Ποιμενικὸν ἔκπομα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. Schol. Theocr. Helych. legit κισσίβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. BOURD.

ead. l. 3. Μνημονεύει) Corruerunt posteriores editores, dāo μνημονεύειν, cum recte priores μνημονεύει. Ecce iterum laetis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum. IENS.

Pag. 12. l. 13. Φιλῶν γὰρ διατελέσω) Iam ab initio dialogi elicatissimum Ganymedis osculum Iuppiter petiverat. Quafacultatem explorandorum osculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aīta cuiuscunque poëtae venustissimo v. : Ἡ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ Λυδία ἔχειν πέτρῃ στόμα &c. Lucianum interpretatur Ovidius l. in Priap. p. 66: Quodque Iovi dederat, qui raptus ab alite a Miscet amatori pocula grata suo. HEMST.

Pag. 13. l. 1. Πιόντα τῆς ἀθανασίας) Immortalitatem donaredebatur degustatum nectar aut ambrosia. De Ixione pl. Homer. ad Od. Φ. 304, γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθνεῖν. Apul. Metam. VI, pag. 183: πῶ ἀμβροσίᾳ poculo, sume, inquit, Psyche, & immortalis (vide Elmenhorst. Pricaeus ibi hunc Luciani locum attulit eo nobilis apud Pythagoreos figura: τῶν κατὰ φιλοαν θεωρημάτων ἀπολαυστέον ἐφ' ὅσον οἶόν τε καθάπερ ἀμίας καὶ νέκταρος ἀκήρατόν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδύ, καὶ τὸ μεγαλόψυχον, δυνατόν τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ αἰδίου, σι γε ἐπιστημονας ita legenda sunt haec in Iamblichi l. pag. 4. HEMST.

l. 8. Μοι προσέχεις τὸν νοῦν) Inter alia poni solet haec lo in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & cuitur, blanditiis officiosis prolestat amoremque demerit: sic maritus uxori, uxor marito προσέχειν τὸν νοῦν: verum & meretrices pari ratione atque amator Aristoph. Pl. v. 151; Pac. v. 983, Καν τις προσέχη τὸν νοῦταῖς. Alciph. I Ep. 32: εἰκας κνίσαι τὸν Ὑπερίδην βε-

βουλῆσαι ὡς ἑλαττόν σοι νῦν προσέχοντα· ibi Berglerus hunc locum notat, saepeque omitti τὸν νῦν observat. HEMST.

ead. l. 16. Τὴν νόμῳ γαμετὴν) Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quae lege convenisset in manus: in Tim. § 17 locutio plena, ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίῳ. Δις Κατ. § 29. Δ. Ἐτ. VII, νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται. Apud Athenienses autem maxime debebant observari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut Plato ait. Utitur hoc loco Burmannus ad Calpurn. Flacc. p. 820. HEMST.

ead. l. 17. Ἡ σάτυρος) Deerat Satyrus in vulgatis: ex *l. re-*stituimus. Alibi saepius eodem alludit; ut supra in Prom. & in Dial. Iov. & Cup. & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiastes de Antiopa intelligendum docet. V. & Ovid. Met. VI, 110, & Paul. I. SOLAN.

Ραγ. 14. l. 1. Ἰδαίον τοῦτ' ἐπιδείκναι) Aristonis Epigr. Anth. I, c. 83: Πριομένα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε ποθ' Ἥρῃ θυμοβόρου ζάλου κέντρον ἔχουσα νόῳ. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adsciscendum duxi, quamquam nihil magnopere interfit ad sensum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν proprietas quaedam est Graeci sermonis, seu maxime Atticae venustatis, quae sensu citius percipitur, quam verbis explanetur: solet autem in diversis orationum formis usurpari variata potestate. Cognita sunt atque expedita ὅθεν ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare: rarius & paulo magis reconditum illud Demosthenis adv. Phaen. p. 1024, ἡ γησάμενος δ' ἐγὼ καὶ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολίτην μὴ εὐθύς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, subito impetu, nullaque mora interposita. Iterum aliud est pro Cor. p. 521 A. τινες ὡς ἀληθῶς εἰσιν, οἷς ἂν εἰς τὴν καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγεννημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀποθεῖν ἅπαντες. His tamen consideratis, non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid sibi voluerit Lucianus. Malig vero ἐπαχθέν· nam ἐπάγειν, ἐπείσασθαι, obducere meretricem, pellicem, superducere: unde γυναῖκες ἐπείσακτοι· clarum etiam in sequentibus Iuno mentem suam aperit. HEMST.

ead. l. 2. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.) Omnino ex Mss. lege: συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν. Vulgo ἡμῖν ομιτetur. GRAEV. Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν &c. Mss. Gr. P. vero & ἐπὶ ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis edd. exstat. Quid sit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν, fateor me nescire: τῷ λόγῳ quid sit, dictum est supra ad Tim. c. 5. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπολάβων) *Auferens : ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἀρπά-
ζειν* sic ἀρπάζειν ἀπὸ τοῦ στόματος. Long. l. 3. Stat. de Glau-
cia: *Inceptas quis ab ore dapes libataque vina Auferet, & dulci tur-
babit cuncta rapina?* BOURD. Vid. Doufam ad Ovid. A. A. I,
v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἐνθα προσήρמוσας τὰ
χείλη, *ibique adaptare soles labia*, cui demum recte respondet
καὶ φίλῃς. Hoc quam paene non poruerint praeterire libra-
rii, quin mutarent, facile est cognitu: προσήρμοσας autem, ut
modo ἔδωκας, porrigere soles: aperta est, atque a multis ex-
plicata illa vis Aor. 1. HEMST.

ead. l. 12. Προσήρμοσε τὰ χεῖλη) Notabam has amoris in-
eptias ad Hesiod. l. 4. Eustath. sive Eumath. de Ismin. Agath.
in Anthol. Long. Tat. BOURD.

Pag. 15. l. 10. Θηλυδρίας) Ὁ κατακεκλασμένος, τεθλυμένος
διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν. Θηλυδρίαί τριχοπλάσται εἰσίν. In-
terp. Aristoph. Θεσμοφ. Sic antea Θηλυμίτρης. Hefych. Suid.
BOURD.

ead. l. 15. Τὸν σὸν υἱὸν) Quid ita Iunoni filium Vulcanum
exprobrat, nec contumeliam simul in semet ipsum patrem
redundaturam esse sentit? Sciendum est, Lucianum hic, quod
Hesiodus aliique de Vulcano posteris persuaferunt, adopta-
re; Iunonem scilicet, cum Vulcanum conciperet, Iovi ma-
rito nihil acceptum retulisse: ideo ὑπηνέμιος, περὶ Θυσ. § 6,
ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ἔνεκα saepe accidit huic
particulae, ut intercideret. HEMST.

in Schol. Ἀσελγεί) καὶ ἀσελγεί Solanus. HEMST.

Pag. 16. l. 6. Ἡδέως ταῦτα) Ἀν ἡδέα; GUYET. Ex Ms. re-
stituendus est perturbatus in editis locus. Cum Iuppiter de-
scripsisset Vulcani sordes & squalorem, qui Diis ministrat,
subiicitur, ἡδέως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐκεί-
νος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem Lucia-
ni: *suavia haec sunt: adeoque multum ille pocillator cohonestat
Deorum convivium.* Sed Ms. Ἡρά. ἡδίῳ ταῦτα. Ζεὺς. οὐ γὰρ καὶ
παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Iun. *suaviora haec
sunt.* Iup. *etenim iam olim ille pincerna non decebat convivium
Deorum.* Iuno ait, *suaviora haec sunt, videre oblitum fuligi-
ne Vulcanum, quam amasium pocula cum osculis marito
praebentem.* GRAEV. Ἡδέως ταῦτα omnes impressi. Ms. Gr.
aliter. Sed nihil mutavimus, nisi quod interrogandi punctum
addidimus. SOLAN. Graevii Codex non magnam, nec tamen
nullam affert opem: Iunonis personam interponi debere, mi-
nime concedo. Vera Luciani manus sine dubio fuit: ἡδίῳ ταῦ-

nim, qui veram aquilam, sed tamen iussu Iovis, hoc facinus perpetrasse ferant, Eratosthenes, Hyginus, alii. HEMST.

Pag. 10. l. 6. Ἀστέρᾳ σου) Aquarium notat, quem Gany-
medem esse perhibent: licet ἄστρον κυρίως sit, non ἀστήρ A-
quarius. COGN. Brodaeī verba descripsit Cognatus e Miscell.
II, c. 21. videndus idem ad Anth. I, c. 83, Ep. 4. De Aquario
figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt.
Eratosth. Catast. c. 26. ex eo Schol. Arati ad Phaen. v. 282.
Serv. ad Aen. I, 32, inter sidera collocatus, Aquarii nomen ac-
cepit. Hygin. Poët. Astron. II, c. 29. quamquam is aliis au-
ctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducatur insigni-
bus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V, § 17: Ζεὺς τῷ
ἀετὸν συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἀρπαγῇ, καὶ αὐτὸν τὸν
Γανυμήδην ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἑτάξεν. Perbellē Iovem imitatus
est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit iuris, ut
mortuum Antinuum, suum Ganymedem, iis infereret, sal-
tem videri veller illius apparuisse novum sidus. Vid. Suid. in
Παιδικὰ & Kuster. HEMST.

ead. l. 11. Ἀστραγάλους) Hoc quidem oppido festive Lucia-
nus, ne scilicet fugam meditareretur e coelo Ganymedes, si
puero delicato nihil in promptu sit, quo tempus iucunde terat.
Sed Apollonius Rhodius temperare sibi non potuit, quin hoc
nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem,
in heroico carmine talis ludētes induceret, eo eventu, ut hic
Iapeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, fa-
cile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum
exspoliet, Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sa-
ne versibus pinxerat Apollonius, coloribus expressit pictor
ille nescio quis, cuius artificem tabulam enarrat Philostr. in
Icon. p. 872. Neque hoc Olearium fugit: sed, quam ille non
vidit, maculam ex Apollonii v. 119 eluamus: καὶ ῥ' ὁ μὲν ἦδ' αὖ
πάμπαν ἐνίπλεον ὃ ὑπὸ μαζῷ Μάρκος ἔρως λαίης ὑποῖσχανε
χειρὸς ἀγούστων istud πάμπαν, quod suis in edd. ostendunt H.
Stephanus & Hoelzlinus ne verbulo quidquam monentes, da-
ri mihi velim, qui expediat: ὑποῖσχανε suo nomine, quod
sufflentet, destituitur: reddideris κόλπον, iam nihil aliud ad in-
tegritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victo-
ria partos Cupido, quo pertinet v. 146, Μείλια δ' ἐκβαλε
πάντα e sinu nimirum, ubi congești erant: mox etiam v. 155
recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubi-
tationi relinquatur ullus, Philostratus accedat, πλήρη τῆς νί-
κης τὸν κόλπον ἀνασείων. HEMST.

ead. l. 15. Ἐπὶ νέκταρος τετάξῃ) Sic apud Heliodor. lib. 7. sic fine huius Dialogi, ὡς χρὴ ὀρεγείν τὸν σκύφον. BOURD. *Eris a cyathis* Budaeum vertisse, testatur H. Steph. Th. T. I, p. 1209. Euripid. Troad. v. 820: Μάταν αἶρ, ὃ χρυσέαις εἰν οἰνοχόαις ἀβρὰ βαίνων λαομεδόντιε παῖ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν. argutum est illud ἀβρὰ βαίνων nam honeste catamitum & teste simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδούναι & ἀναδούναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Κισσύβιον) Ποιμενικὸν ἔκπομα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. Schol. Theocr. Helycn. legit κισσίβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. BOURD.

ead. l. 3. Μνημονεύει) Corruerunt posteriores editores, dato μνημονεύειν, cum recte priores μνημονεύει. Ecce iterum laetis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum. IENS.

Pag. 12. l. 13. Φιλῶν γὰρ διατελέσω) Iam ab initio dialogi delicatissimum Ganymedis osculum Iuppiter petiverat. Quasi facultatem explorandorum osculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aïta cuiuscunque poetae venustissimo v. 35: Ἡ ποῦ τὸν χαροπὸν Γανυμηδεῖα πόλλ' ἐπιβαστρῆι Λυδῆϊ ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα &c. Lucianum interpretatur Ovidius Luf. in Priap. p. 66: Quodque Iovi dederat, qui raptus ab alite fuerat Miscet amatori pocula grata suo. HEMST.

Pag. 13. l. 1. Πιόντα τῆς ἀθανασίας) Immortalitatem donare credebatur degustatum nectar aut ambrosia. De Ixione Schol. Homer. ad Od. Φ. 304, γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν. Apul. Metam. VI, pag. 183: Porro cōsto ambrosiae poculo, sume, inquit, Psyche, & immortalis cōsto: vide Elmenhorst. Pricaeus ibi hunc Luciani locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τῶν κατὰ φιλοσοφίαν θεωρημάτων ἀπολαυστεῶν ἐφ' ὅσον οἶον τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος ἀκηρατὸν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδύ, καὶ δεῖν τὸ μεγάλῃ ψυχῇ, δυνατὰ τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ αἰδίου, αἰδίων γε ἐπιστημονας ita legenda sunt haec in Iamblich. Protr. pag. 4. HEMST.

ead. l. 8. Μοὶ προσέχεις τὸν νεῦν) Inter alia poni solet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obsequitur, blanditiis officiosis prolecat amoremque demereri studet: sic maritus uxori, uxor marito προσέχειν τὸν νεῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatorum. Aristoph. Pl. v. 151; Pac. v. 983, Καν τις προσέχῃ τὸν νεῦν αὐταῖς. Alciph. I Ep. 32: ὅποιαις κῆσαι τὸν ἄνδρα βέλῃ.

βουλῆσθαι ὡς ἑλαττόν σοι νῦν προσέχοντα· ibi Berglerus hunc locum notat, saepeque omitti τὸν νῦν observat. HEMST.

ead. l. 16. Τὴν νόμῳ γαμετὴν) Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quae lege convenisset in manus: in Tim. § 17 locutio plena, ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. Δις Κατ. § 29. Δ. Ἐτ. VII, νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεις. Apud Athenienses autem maxime debebant observari in contrahendis nuptiis αἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut Plato ait. Utitur hoc loco Burmannus ad Calpurn. Flacc. p. 820. HEMST.

ead. l. 17. Ἡ σάτυρος) Deerat Satyrus in vulgatis: ex l. restitui. Alibi saepius eodem alludit; ut supra in Prom. & in Dial. Iov. & Cup. & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiastes de Antiopa intelligendum docet. V. & Ovid. Met. VI, 110, & Paus. I. SOLAN.

Pag. 14. l. 1. Ἰδαῖον τοῦτ' ἐπιδείκνυμι) Aristonis Epigr. Anth. I, c. 83: Πριόμένα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε ποθ' Ἥρη θυμοβόρου ζάλου κέντρον ἔχουσα νόω. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adsciscendum duxi, quamquam nihil magnopere interfit ad sensum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν proprietas quaedam est Graeci sermonis, seu maxime Atticae venustatis, quae sensu citius percipitur, quam verbis explanetur: solet autem in diversis orationum formis usurpari variata potestate. Cognita sunt atque expedita ὁδεῖ, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare: rarius & paulo magis reconditum illud Demosthenis adv. Phaen. p. 1024 Α ἡγησάμενος δ' ἐγὼ καὶ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολὺτα μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, subito impetu, nullaque mora interposita. Iterum aliud est pro Cor. p. 521 Α. τίνες ὡς ἀληθῶς εἰσιν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀποθεῖν ἅπαντες. His tamen consideratis, non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid sibi voluerit Lucianus. Malignum vero ἐπαχθέν· nam ἐπάγειν, ἐπείσαι, obducere meretriculam, pellicem, superducere: unde γυναῖκες ἐπείσαιτο· clarius etiam in sequentibus Iuno mentem suam aperit. HEMST.

ead. l. 2. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.) Omnino ex Ms. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν. Vulgo ἡμῖν omittitur. GRAEV. Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν &c. Ms. Gr. P. vero & ed. l. ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis edd. exstat. Quid sit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν, fateor me nescire: τῷ λόγῳ quid sit, dictum est supra ad Tim. c. 5. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπολαβὼν) *Auferens: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἀρπάζειν* sic ἀρπάζειν ἀπὸ τοῦ στόματος Long. l. 3. Stat. de Glau-
cia: *Inceptas quis ab ore daptes libataque vina Auferet, & dulci tur-*
babit cuncta rapina? BOURD. Vid. Doufam ad Ovid. A. A. I,
v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἐνθα προσήρμοσας τὰ
χείλην, *ibique adaptare soles labia*, cui demum recte respondet
καὶ φίλῃς. Hoc quam paene non potuerint praeterire libra-
rii, quin mutarent, facile est cognitu: προσήρμοσας autem, ut
modo ἔδωκας, porrigere soles: aperta est, atque a multis ex-
plicata illa vis Aor. 1. HEMST.

ead. l. 12. Προσήρμοσε τὰ χεῖλην) Notabam has amoris in-
eptias ad Heliod. l. 4. Eustath. sive Eumath. de Ismin. Agath.
in Anthol. Long. Tat. BOURD.

Pag. 15. l. 10. Θηλυδρίας) Ὁ κατακεκλασμένος, τεθλυμένος
διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν. Θηλυδρίαὶ τριχοπλάσται εἰσιν. In-
terp. Aristoph. Θεσμῶ. Sic antea θηλυμίτρης. Hesych. Suid.
BOURD.

ead. l. 15. Τὸν σὸν υἱὸν) Quid ita Iunoni filium Vulcanum
exprobrat, nec contumeliam simul in semet ipsum patrem
redundaturam esse sentit? Sciendum est, Lucianum hic, quod
Hesiodus alique de Vulcano posteris persuaferunt, adopta-
re; Iunonem scilicet, cum Vulcanum conciperet, Iovi ma-
rito nihil acceptum retulisse: ideo ὑπηνέμιος, περὶ Θυσ. § 6,
ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ἐνέκα: saepe accidit huic
particulae, ut intercideret. HEMST.

in Schol. Ἀσελγῇ) καὶ ἀσελγῇ Solanus. HEMST.

Pag. 16. l. 6. Ἡδέως ταῦτα) Ἀν ἡδέα; GUYET. Ex Mf. re-
stituendus est perturbatus in editis locus. Cum Iuppiter de-
scripsisset Vulcani sordes & squalorem, qui Diis ministrarat,
subiucitur, ἡδέως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐκεῖ-
νος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem Luciani:
suavia haec sunt: adeoque multum ille pocillator cohonestat
Deorum τὸ πινivium. Sed Mf. Ἡρα. ἡδῶ ταῦτα. Ζεὺς. οὐ γὰρ καὶ
παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Iun. suaviora haec
sunt. Iup. etenim iam olim ille pincerna non decebat convivium
Deorum. Iuno ait, suaviora haec sunt, videre obsitum fuligi-
ne Vulcanum, quam amasium pocula cum osculis marito
praebentem. GRAEV. Ἡδέως ταῦτα omnes impressi. Mf. Gr.
aliter. Sed nihil mutavimus, nisi quod interrogandi punctum
addidimus. SOLAN. Graevii Codex non magnam, nec tamen
nullam affert opem: Iunonis personam interponi debere, mi-
nime concedo. Vera Luciani manus sine dubio fuit: ἡδῶ ταῦ-

ταῦ οὐ γὰρ; καὶ παρὰ πολὺ &c. Iovis ea sunt falsæ uxorem ir-
ridentis: *Suaviora sunt ista: nonne? atque multum interest, ut hic
pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formæ commenda-
tione, quam descripsi) *magis deceat symposium Deorum: Gany-
medes autem iterum in Idam demittendus est, quippe mundus, & di-
gitis roseis, sciteque ministrat poculum.* Usus elegans particula-
rum οὐ γὰρ, qui venerum Graecarum haud plane expertem
fugere non potest, ironiam adiuvat: vid. Aristoph. Av. v.
612, Ecclez. v. 760. saepe in Platone. Illud ἐπισταμένως ὀρέ-
γειν apud Xenoph. K. Π. I, p. 6, est καλῶς οἰνοχοεῖν καὶ εὐ-
σχημένως, κομψῶς οἰνοχοεῖν καὶ καθαρίως ἐγχεῖν, σπουδαίως
καὶ εὐσχημένως πῶς προσεγγεῖν καὶ ἐνδύειν τὴν φιάλην.
HEMST.

ead. l. 11. Ἡδίων τοῦ νέκταρος) Sic apud Hesiod. Scut. Herc.
τά σφιν πολὺ φέρτερα δόινης. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν κομήτην) Praeter alios de formosissima
Ganymedis coma resciverat Callimach. Epigr. LVI: *Ναιχί
πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ.* HEMST.

*Pag. 17. l. 1. Λυπεῖς, ὧ Ἡρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καὶ μοι
&c.)* Poterat sine crimine Benedictus integram servavisse in-
terpretationem Micylli: *Aegritudine, Iuno, te ipsam afficis,
nihil aliud; & mihi amorem eo magis incendis: quam vides teme-
re ab eo truncatam.* GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Διονέως) Scriptum erat Οἰονέως, quod
sic mutavi ex Schol. Didym. ad Il. A, 268, & Il. Ξ, 317; ubi
pro Ἰονέως, quod ibi legitur, Barnes. Διονέως, ut in priore
Scholio, reponit. SOLAN. Retinui Οἰονέως, cuius rationem
petere licet a Munckero ad Hygin. F. 155, p. 227; ubi docet,
quam varie Ixionis foci nomen scribatur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐνθα) Solanus huius vice substituerat ἐκεῖ, qua
auctoritate non monens. Ἐνθα satis usitatum, praesertim a-
pud recentiores, pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, mallet
εἶτα. HEMST.

ibid. l. 9. Ἰερῶ) ἰθρῶ clare in Mss. legebatur. Forte emen-
dandum διακαθαρίσας, hoc est, *lustratum dimisit*: lustratus e-
nim fuit Ixion a Iove, ut testatur I. Tzetz. Ch. IX, Hist. 273,
qui dicit, focerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab a-
liis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. CLER. Sed
in V. Ἰερῶ non ἰθρῶ exstat. SOLAN. Pro ἰθρῶ Matth. Sladus red-
diderat μισθῶ qua coniectura non video multum profici. Lo-
cus sine dubio corruptus: sed iam non vacat, ut extundamus
aliquid sincerius, unguis male mulcare. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Δε) Eam particulam merito interposuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 7. Δήσας) Debuerat scripsisse ἐνδήσας vel προσδήσας. Paulo antè ἢ μίγνυται E. A. prave: correxit Solanus. HEMST.

Pag. 18. l. 1. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὃ ἦρα, καὶ συμποτικόν) Vertunt, hominem esse benignum, Iuno, & hilarem convivam. Benignitati hic nullus locus: χρηστὸς Latinis est homo commodus, facilitate morum insignis. Plaut. Mil. conviva commodus. Cicer. pro Murena: Nemo Catone proavo tuo commodior, communior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis. Sic inferius in Dearum iudicio: ἱκανὴ μὲν, ἀγροϊκὸς δὲ, commodā quidem, sed rustica: ubi interpretes, sat quidem formosa. sed talia ὅσα κόνις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι vertit insolentes, cum sint, inepti, decori rudes. GRAEV.

ibid. Χρηστὸν) Bene monuit Graevius de vocis huius potestate: sed idem iamdudum viderat Def. Herald. Anim. in Salmaf. Observ. ad I. A. & R. I, c. 8, § 6. Dion Chrys. p. 468 B. συμποτικὸς τις καὶ κοινὸς ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. HEMST.

ead. l. 3. Ὑβριστής γε ὢν) Clariss. Heins. ad Maxim. Tyr. dixi ad Petron. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπειρά) Πειρᾶν ad venerem sollicitare, pudicitiam alicuius tentare. Pindar. II. B, 62. quem locum habebat in mente Scholiast. Homer. ad Od. Φ, 303, ubi fabulam Ixionis narrat: Διὸς ἀκοίτιν ἐπειρᾶτο. Commentator antiquus in errore, quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus est: melius Schol. Aristoph. ad Equit. v. 514, προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. Conatus est Iunonem comprimere, Hygin. F. LXII. propius ad Graecam locutionem, Illic Iunonem tentare Ixionis ausi, Tibullus: Iunonem de stupro interpellare, Laetant. ad Stat. IV, 539; de stupri iniuria compellare, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. HEMST.

ead. l. 15. Ὅ δέ) Forfan ὅτε δέ videntur enim id poscere sequentia, ταῦτα ἢ δὴ συνήν ἐρωτικὰ ὄντα. SOLAN.

Pag. 19. l. 10. Ἐπ' ἐμέ αὐτὸν) Irati Iovis abrupta oratio. Video commode servari posse ἐπ' ἐμέ: nec tamen non praeferam eis ἐμέ, quasi vellet intellectum ὑβρίζει: sic sane secutus fuerit ipse suum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & eis τινὰ in Soloec. § 10. Paulo post si pro ὅμοια ἡμῖν legeretur ὁμοεστίοι ἡμῖν, mutatum nollem. Ὅμοεστίος & συνέστίος θεῶν frequenter Ixion dicitur. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ δὲ ἔρως) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Long. lib. 2. Heliodor. lib. 4. & Δ. Θ. XXIII, ἀπάντων ἀρχῶν. BOURD.

Pag. 20. l. 4. Ἀγεί σε καὶ φέρει) Vix credas, interpretes, quid Lucianus voluerit, affecutos fuisse: sensus est, *te subactum pro arbitrio velut iure belli depopulatur.* Ἀγείν καὶ φέρειν νῆ-
 ὒθρον est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἀνευ νό-
 μου καὶ δίκης ἄγοντες καὶ φέροντες ἀλλήλους. Polyaen. ad
 alia traducitur: ἀγομένης καὶ φερομένης τῆς κεφαλῆς. Synes.
 Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam plu-
 ribus exemplis illustravit Erasmi. Prov. in Ἀγούσι καὶ φέρου-
 σι. HEMST.

ibid. τῆς ῥινός φασιν ἔλκων) Unde ductum, haud proclive
 est definire: certe a feris equisque petitur. Sed ad rem ipsam
 illustrandam lege, si lubet, quid apud Lactantium poeta non
 insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cuius pompa
 Iuppiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur
 catenatus, I, 11. SOLAN. Quibus in locis occurrat apud No-
 strum, annotavit Erasmus in *Naribus trahere*. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτοῦ τὴν γυναῖκα) Vid. Th. Muncker. ad Hygin.
 Fab. 155, p. 227. HEMST.

ead. l. 9. Πειριθοῦν) *Diam* Hyginus vocat, ex qua Iuppiter
 Pirithoum suscepit. SOLAN.

Pag. 21. l. 3. Ἀγρυπνεῖ) Structura postulat: ἐπειδὴν λυθῇ,
 καὶ κείνος ἀγρυπνῇ. HEMST.

ead. l. 6. Μὴ ὄραισιν ἴκοιτο) Nescio, cur mutatum: sic enim
 reposueram, non ὄραιον. Proverb. de quo Aristophan. alii;
 σεσολοικίσται μὲν ὥφειλε γὰρ μὴ ὄρας ἴκοιτο. Verum tamen
 Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. 5. Soloecismum
 notarunt Grammatici. BOURD. An scribendum? μὴ ὄρατο
 τῶν ὑπὲρ α. GUYET. Potestne stultius & absurdius quidquam
 verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum
 consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et ta-
 men absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus,
 μὴ ὄραισιν ἴκοιμην, nunquam ego venustatem consequar: cum sint
 imprecationis formulae ex Aristophane haustae. Latini di-
 cunt, *male pereat, Diū Deaeque cum perdant, qui rem supra suam
 sortem affectavit.* Potuissent tamen, saltem Bourdelotius, haec
 emendare, cum Ii. Casaubonus ὁ πᾶν Animadv. lib. II, c.
 14, in Athen. tum & in Lestionibus Theocriteis, dudum ob-
 servavit elegans hoc dicendi genus, & explicarit scitissime.
 GRAEV. Casaubonus explicat in notis ad Athen. II, 14, cum
 imprecarī alicui exitium vellent, & mortem anno vertente

citiorum. Alii tamen scriptores ὥρας non ὥραισι scribunt. Iterum habes Ὀρχ. c. 5, & Ἐτ. Δ. X. SOLAN. Dicturum se promissit ad hunc Luciani locum Kuhn. Obs. ad Diogen. L. II, 34; cui consilio diem supremum intervenisse credo. Bifetus etiam profert ad Lyfistr. Aristoph. v. 1036. A Casaubono dissentit D. Heinsius L. Theocr. p. 341, existimans formulam imprecandi esse desumptam a navigationibus, quia ὥραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραισι πλεῖν apud Comicum Lyfistr. v. 329. utrius verior habenda sit opinio, alias opportunius dicemus. HEMST.

cad. l. 14. Ἐξαπατηθήσεται) Monstrum vocabuli vides (in ed. Salm.) Rectius editio Basil. ἐξαπατήσεται. Sed puto verum Luciani esse ἐξαπατηθήσεται immo sic antiquissima editio Flor. Simili mendo laborant posteriores editiones, cum μοχ συμπερινεχθήσεται legitur, quod conspicitur etiam in Florentina & Aldina: sola Basileensis συμπερινεχθήσεται id quod probum est. IENS.

Pag. 22. l. 6. Τροχῶ) Meminit I. Brodaeus Misc. II, c. 10. Pindarus τετράκνημον δεσμόν vocavit, τετράκνημον τροχὸν Schol. Apoll. Rh. ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi huius vel explicuerit, vel emendarit. HEMST.

cad. l. 9. Ἀπὸ τῆς μ.) Ἀν' ὑπέρ; GUYET.

cad. l. 20. Προσγελά) Cito ridere fuit praefagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2, Sect. I, c. X, § 12. CLER.

Pag. 23. l. 1. Ἐν τῇ πανουργίᾳ) Usitatus ēs vel eis τὴν πανουργίαν itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβόσκον, sic & Xenoph. K. Π. V, pag. 76, v. 13, ὃ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κύρε· similem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἔρχεσθαι τινί. HEMST.

cad. l. 8. Ἐκινεῖτο) Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & ed. I. ἔστηκε τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἔστηκε punctum admirationis ponendum. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ὀξύχει) Poll. II, 149, ὀξύχει γὰρ καὶ ὀξύχειρά τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξιδι. Comicorum nomina facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit Lucianus, hanc vocem adhibuisse. Significat autem *agili manuum mobilitate promptum*: nam *aduncae manus* interpretum, si rem spectas, possunt tolerari; si vim vocis, alienissimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχεις qui manum avidam in patinas immittit Nicomacho apud

Athen. VII, p. 291 D. — δειτνῶν δὲ πᾶς Τάλλότρη γίγνεται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto Theocritus affecit Epigr. XX, Τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα· quod vix est, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὄξυχειρίαν ὀρχησταῖς & pantomimis Pollux tribuit IV, 97; ἱεροπρίκταις sive praestigiatoribus Sext. Empir. adv. Mathem. II, § 39, qui τὰς τῶν θεωμένων ὀφείας δι' ὀξυχειρίαν κλέπτουσι· eandem vocat εὐστροφίαν τῶν χειρῶν καὶ τὸ τάχος τῆς κάμψεως τῶν δακτύλων Schol. Gregorū Nazianz. in Orat. de Athanasio. Apud Philonem Iud. de Vit. Mos. p. 609 C. Aegyptius operum exactor, τοὺς τὸ προσταχθῆν μὴ ἀπνευστὶ καὶ ὀξυχειρᾷ δρῶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξυχειρία, quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in Diogen. L. VI, 70. Mercurium autem ὀξυχειρα vnuiffime pinxit Horat. I Od. 10, *Callidum quidquid placuit iocoso Condere furto*: ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. HEMST.

ead. l. 5. Προκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα) Leg. προκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα· sic videtur legisse interpres, cum transfert, *heri provocato Cupidine*. Statim pro ὑφέλων τὸ πόδε Mf. ὑφέλων τὸ πόδε; quasi pedes illi surripuerit: quamvis & vulgatum possit ferri. GRAEV. Vel προκαλεσάμενος edendum fuit, ut haberetur ratio Benedicti, vertentis *provocato Cupidine*; vel versio retinenda fuit Micylli, *heri autem vocato ad se Cupidine*. Sed sane verbum Graecum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' ἐκείνος προσίεται με καὶ προκαλεῖται. Itaque scriptis libris obediendum. Video simile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente illo διὰ τοῦτο ἔχρην σε προσαρπάσαι τὸν ἔρωτα, ubi cum Micyllo Benedictus, *propterea te mihi amorem praeripere oportebat*. In Piscatore dicunt Philosophi de Luciano, εἶκε γὰρ ἀνὴρ ὡς ἀλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξίων· ubi vertunt, *nam cum isle vir iudicio velit experiri, haud absurde provocare videtur*. At in hac locutione vix est differentia inter τὰ provocare & iudicio experiri velle: & in praecedentibus non tam provocat, quam admonet modestiae philosophos, ne se indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προκαλεῖσθαι. GRON. Προκαλεσάμενος) Haec menda, sed quae tamen fallere vix potest, locis compluribus insedit: restituendum erat vel sine Mf. προκαλεσάμενος. Adstipulatur Duker. ad Thucyd. V, 41. Apollod. I, p. 57, τὸν ἀριστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν προσεκαλεῖτο· recte Faber προεκαλεῖτο vel προῦκαλ. HEMST.

cad. l. 6. Ὑφέλων) Ita praeter Mf. Gr. L. & ed. J. SOLAN. Teneo vulgatam lectionem ὑφέλων, quam satis tuetur κατὰ πάλαισιν luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram deliciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedoniae pugna, quam describit Diodor. Sic. XVII, 615 C. *subducere pedes* Curt. IX, c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφέλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae iunxit Poll. I, 187. eleganter Curt. IV, 9, 18, *cum modo saxa lubrica vestitum fallerent, modo rapidior unda subduceret*. Cum probata fuerit haec potestas in ὑφαιρῆν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scripturae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod Graecus addit, *quasi pedes illi furripuerit*, mallem viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat Senecae, *pedes abtulit*, Praef. lib. IV Nat. Qu. p. 743; quam metaphoram auctoribus esse sumtam volunt. HEMST.

cad. l. 8. τὸ σκῆπτρον) In Cod. Flor. scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. BOURD. *Fl. & I. ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—*. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim furripuit, sed fulmen utpote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπὶ. SOLAN. Mihi sane non constat, quid recentiores editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiae fuerat impressum, ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quandoquidem illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur: nam saepius ἐρχεσθαι ἐπὶ τι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem sic intellige, aggressus est sceptrum furripere, atque adeo revera furripuit. Et si iam omissum in A. 1. & H. Francinus tamen in Iustinam revocavit, dubium ex scripto Cod. an *Fl.* Id solum me retinuit, ne Luciano redderem, quod in P. abfuisse notatum reperiebam. HEMST.

cad. l. 14. Χελώνην) Ex hymno Homeri in Merc. (v. 47.) Vide Scalig. ad Manil. pag. 420. VORST. Oculis haec omnia subiicit Cl. Philostrati interpres ad p. 777, exhibita ex gemmis lyrae figura. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐστάθιος) P. 1870, v. 54: ᾧ (Ἐρμῇ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐκ γενετῆς συγκεκληρωσθαι τὴν κλεπτοσύνην, ὥς τῆς μητρὸς Μιαιᾶς συλλουομένης αἰς ἠθέλεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. Ad hanc normam ista sunt refigenda, nisi quod συλλουομένης recte scribitur. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. τὸ) Solanus τὸ δ' ἐπὶ τροχα. IDEM.

ibid. l. 6. Ἀλεξίφαρμάκοις) v. 557. HEMST.

Pag. 25. l. 1. Πήχεις έναρμόσας) De partibus lyrae vid. Dialogum Marinum I, & II. Vossium de Poëm. Cant. Cin. ead. l. 2. Καλάμους ἐμπήξας) Κάλαμοι sunt *aerea filis*, protensa iuxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonant. Absurde interpretes vertit *calamos*: nam calami pulsati non resonant. CLER. Habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam & imprimitissime versam: *χελώνην που νεκράν εὐρὸν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο*. Πήχεις γὰρ έναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντείναντες ἐπὶ χορδαῖς, μελωδεῖ πᾶν γλαφυρὸν, ὧ ἦφαιστε. In ed. Salomariensi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem mortuam alicubi passus, ex ea compegit instrumentum. brachia ei adaptatis, & superinducto iugo, deinde calamis infixis, & super illo hemisphaerio, & intentis inde septem chordis, elegans adeo & cinnam quiddam modulatur*: non sane musice. Descriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur Homero, ut olim observavit maximus Scaliger ad Manilium: sed cum in illa queritur omissum esse τὸ καιριώτατον, dicendum erit fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἐπὶ δέρμα βοείου προσεμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, verum erat, si καλάμους inspersisset Lucianus, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, & accommodasset eius descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Ms. κολλάβους. Κόλλαβοι sunt *paxilli*, vel *claviculae*, quibus fides in lyris intenduntur. Homero Odyss. φ dicuntur κόλλοπες. Ῥηιδίως ἐτάνυσσε νέω ἐπὶ κόλλοπι χορδῆν, *Fasile intendit novam clavicula fides*. Ubi Eustathius: κόλλοϛ ὁ παρὰ τοῦ ὕστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ οὗτω φασὶ λεγόμενος, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἢ τῶν πρὸς τρεχίλῳ τῶν βοῶν, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν quare ibi plura. Vides, ex calloso illo corio, quod est in cervicibus boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat Scaliger, qui postea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero sunt *manubria*. Hyginus *brachia* vertit: ζυγός vero, sive ut aliis ζύγωμα, *iugum*, est transversum transfillum, in summa cithara, cui chordae annecebantur: μαγάδιον est *ligneus asserculus*, qui subiiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie agglutinatur musicis instrumentis,

olim supponebatur, ut erudite Scaliger ostendit. Qui veteres
 yras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vi-
 dit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est:
*estudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum
 usitatum compegit. Manubria enim adaptavit, & iugum addidit, &
 fixit claviculas, & subiecit asserculum, fidesque intendens septem
 alde tenerum & concinnum quid cecinit.* Eadem omnia recentet
 iterius in lyra Polyphemi in colloquio Doridos & Galateae,
 excepto *μαγαδίω*. Αὐτὴ ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὴν
 ὦν σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πῆχεις ὥσπερ ἦσαν ζυγώσας
 ἐαυτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας,
 κερῶδε ἀμουσὸν τι καὶ ἀπῳδόν. Sic legendus iste locus lepi-
 tissimus: *Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum car-
 ni, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum iugum adiecisset,
 & fides alligasset, quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam
 absconum canebat: legendum autem οἷα, solummodo, non οἷα,
 editur vulgo.* Vides hic *κόλλοπα* dici, qui dicitur *κόλλαβος*
 in dialogo superiore. Cranium cervi erat *πηκτὶς*, quod in
 Ilercurii lyra testudo; cornua vero erant *πῆχεις* sed *κόλ-
 λβοι* nulli, aut iis non utebatur. GRAEV. In exemplaribus
 vulgatis legitur *μαγαδίον & καλάμους*, mendose pro *μαγά-
 ας & κολλάβους*. Ita Moschop. in sua constructione locum
 legat; & huius lectio magis quadrat sensui, quam usitata.
Iartung. Th. Crit. T. II, p. 638. Vox *κολλάβους*, quam ex-
 hibent P. L. Gr. Ms. & Schol. quamque ego etiam ex Ms. ad-
 scriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema
 est viri quidem docti, sed ad rudem huius lyrae fabricam non
 aptis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen pla-
 ceat, litem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis
 citè descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice summo
 Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis Graevii
 notis facile perspicies. V. etiam Marm. Ox. pag. 199. Obser-
 vandum denique, Nostro *κόλλοπας τῆς κιθάρας* alibi dici. Vid.
 L. τρ. c. 10. SOLAN. Quamquam *κάλαμος* olim in lyra, huc
 tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo loqui vo-
 luisse Lucianus, scribendum fuerat *κάλαμον ἐμπήξας*. Otto
 quidem Sperlingius Diff. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74, Lu-
 cianum melius affirmat extulisse *καλάμους ἐμπήξας*: nam erant
 duo calami arte iuncti, inter quos chordae ducebantur & tendeban-
 tur: sed haec dicenti sine veterum auctoritate, non aegre fe-
 ret, si fidem denegemus. *Κόλλαβοι* contra optime conve-
 niunt, quippe in hoc instrumento musico necessarii: error

autem plane facilis; nam litera liquida non geminata *αβους* exarare moris erat, ut apud Thom. Magist. in *Κόλλας* unde ob similitudinem β & μ, praesertim in membranarum, quibus proclivi via potuerit oriri *καλάμους*, in *αβους* est positum. Verum est, Lucianum Δ. Έν. I, Ιον. Trag. Ι, 12, adv. Indoct. § 10, *κολλάπας* usurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non distiteor: sic enim precipit Phrynich. p. 32, *Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρα εἰ μὲν αὖτε διάλεκτος λέγει, οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ· σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος γὰρ κόλλοτας* sed nihil obstat, quo minus ab ea lege, quam saepe iudicio non levitate migravit, in hoc etiam loco transferit Lucianus; inprimis quoniam illa aetate, qua scriptura longe frequentior erat usus τῶν κολλάβων, quam κολλάπας. Hoc vel ex ipso Phrynicho manifestum est, qui vulgarem posterioris vocabuli consuetudinem castigare necesse habuit, ut ad veteris Atticissimi praescripta revocare: in antiquis inscriptoribus vix unquam aliter invenias, ac *κολλάπας* Plut. de Rep. VII, pag. 703 B. τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματεσσιν ἔχοντας καὶ βασανίζοντας ἐπὶ τῶν κολλάπων στρεβλοῦσιν. plura collegit eximius ille Leopardus Emend. XIX, cap. 10, sed *κόλλαβος* tamen, ex quacunque dialecto in usum communem venerit, notae esse satis vetustae, non pauca sunt in Hesychio comicum: Ἐκκολλαβήσαντα, ἐκλακέντα, ἐκκορπύσαντα. Grammatici quoque *κολλάβους*, quoddam est panis eadem ab Aristophane aliisque memoratum, ab horum verticillorum similitudine dictos volunt: vid. Schol. ad Ran. v. 512. At in recentioribus, quique Luciani aetati fuerunt suppositi iam nihil est isto vocabulo tritius. Iamblich. de V. P. § 118, τὴν δὲ πόσιν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τοῦ κολλάβων ἄνωθεν σύμμετρον περιστροφὴν haec in Nicomacho eadem verbis existare p. 13, monuit Kusterus: Schol. Homer. parvus ad Il. I, 187, ab eoque ne litera quidem discrepare. Etymol. in Ζυγός. Athanas. in Psalm. p. 1241, ubi, quae sit ψαλτήριον, exponit: δέκα γὰρ κόλλαβοι, εἰσὶν πασσάλων παρὰ τὸν πῆχυν τοῦ ψαλτηρίου στρεβλομένοι ἔτεινόν τε τῆς γῆς δὴν καὶ ἐγὰλων quae paene eadem leguntur in Euthymio Zygabeni Praef. ad Psalm. p. 185, & apud plures alios. Olim autem paxillos hosce fuisse confectos de corio calloso & durato, si quid omnino Grammaticis est credendum, ambigi non potest: vid. Hesych. in Ἐκολλάπωνσε. Κεράσβολα vocabantur, ut idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις λύραις κολλάβων

alibi voce truncata, Κράσβολα, κόλλαβοι δερμάτινοι atque haec ipsa est ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους distare arbitror, quam vel pronuntian-
di depravatione, vel dialecti discrimine. Hos igitur κολλάβους Luciano restitui par erat, quem vere Graevius observavit ac-
commodasse *lyrae descriptionem ad sui temporis mores*: locum enim illum Hymni in Mercurium, cum haec scriberet, in animo fuisse Nostro mihi sane non tam compertum videtur, quam
credi voluit Scaliger ad Manil. V, 3 19; fierique facile potest, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oportet eodem respexisse, qui in *lyrae a Mercurio inventae descriptione* parum a Luciano discedunt. Μαγάδας autem pro
μαγάδιον Hartungus ex Moschopulo probat; quod Leopardus commemorans, iudicium suum non interponit: ferremus
equidem, si μαγάδα, quod Scholiastes habet, scriberetur: sed nihil est, cur μαγάδιον satis usitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero Grotium ad Phaen.
Arati p. 7, & ad Imag. p. 54, 55. Res ipsa de veterum *lyra*, eiusque tum partibus, tum pro diverso temporum intervallo differentia non tantum intricatior est, quam ut paucis expedi-
diri queat, sed magnorum etiam hominum erroribus insignis: neque id adeo mirandum; cum eiusmodi sit haec materia, quae non nisi lenta diuturnaue meditatione, saepe, quae prius placuerant, verto stilo inductis, subigi se patiatur ac
molliri. HEMST.

ibid. Μαγάδιον) Μαγάς ab aliis dicitur. V. Philostr. p. 778. Equuleum nostri vocant. SOLAN.

ead. l. 3. Ἑπτὰ χορδαί) Consentiant omnes, Mercurium esse *lyrae* repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: sunt, qui dicant, primo, fuisse tantum tres, sunt qui quatuor. Videat, cui liber, Macrob. Saturn. I, 19, Pol. Virg. de rerum invent. I, 15, Diod. Sic. I & V. Sentit cum Luciano Horat. I, 15: *Tuque testudo resonare septem Calida nervis*. LEED.

ead. l. 4. Κάμη — κιθαρίζειν) Si recte hic Lucianus, erravit Torrentius, qui in Horat. Od. 21, I, sic ait: *lyra sibi concessa, Orpheum Apollo docuit; at postea, inventa a se cithara, ei lyram concessit*. Aliquid autem interesse inter *lyram* & *citharam*, satis hinc liquet; sed quid id sit, laborat quidem ostendere Martinius in Lexico ad vocem *lyra*, at quam feliciter iudicet alius: ego ab eo in hac re parum redii instructior. LEED.

ead. l. 8. Ὑπόπτερος) Lilius Gregorius in Mercurii Syntaxmate scribit, vidisse se Mercurii imaginem in libro quodam

antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis iuvenili, facie imberbi, cum alis supra aures, nudus vero torus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marsupium continebat, quod supra caput hirci iacebat: sinistra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & galus fuberant. Vid. Macrob. COGN.

ibid. (Ῥάβδον τινά) De Mercurii virga Homerus Od. 5; cuius verba expressit Virgil. IV Aen. v. 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit, Dat somnos adimitque, & lumina morte resignat.* Ab aurea autem virga dictus est Mercurius χρυσόραπτις. COGN.

ead. l. 9. Ψυχᾶγωγῆϊ) Virg. Aen. IV, 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit.* Homer. Od. E, 47. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγὼ — ἔδωκα) Vulgo traditur, hanc virgam ab Apolline Mercurio fuisse traditam, accepta ab eo lyra. Vide Serv. in Aen. IV, 242. LEED.

in Schol. col. 1. l. 3. Μαγάδα) L. μαγάδιον. Sic tamen etiam C. M. SOLAN.

ead. Σαῦς τετραγ.) Haec totidem verbis habet Suidas, ex quo emendandus est Hesychius. Vid. H. Stephani Ind. Thef. in Μαγὰς, quem nec Luciani locus praeteriit, Olearium ad Philostr. Vit. Soph. I, p. 487. HEMST.

Pag. 26. l. 7. Εἰ μέμνηται) Longoliani exemplaris ἢ μέμνηται corrigentis ingenio an vetusto Codici si tribuendum, non satis mihi patet. Quamquam sensum faciat non plane absurdum, (parum enim abesse videri potest ab infania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Iovem: quare lectioni vulgatae lubens acquiesco. HEMST.

Pag. 27. l. 2. Μαιώσεται σε) Nonnulli dicunt, Iovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo, quod nasceretur, absorbuisset; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. LEED.

ead. l. 5. Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν) In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ. quod postea notatum quoque reperi ad marginem A. 1 IV. nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te iubente: usitatae loquendi formulae, τὶ οὐ ποιεῖν; τὶ οὐ φθέγγεσθαι ἢ λέγειν; τὶ οὐ πείσχειν; Etsi sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam re-

rexo: commodum est, quid enim aliquis faciat? id est, frustra quis tergiversetur, & imperata detrectet, te iubente. Sic, τί γὰρ ἂν καὶ πάθος τις; Θ. Κρ. § 9. HEMST.

ead. l. 6. Κόρη ἐνόπλιος) Fabulantur pōetae, a Iove devorata Minir: qua devorata, mox Minervam concepisse. Iuppiter, inquit Hesiodus Theog. v. 886 & seq. Merin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere posset &c. Si cui vacat, Procli & Moschopuli hunc in locum annotata adeat. Clemens etiam, Epiphanius, Theophilus huius fabulae mentionem faciunt. Addunt, Vulcanum secūri Iovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κορυφαγενής dicta est. Lucanus lib. IX: *Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est.* & alius: — *Quae de patrio vertice nata Dea est.* Hoc & Lucianus ridet. COGN.

ead. l. 10. Πυρρίχιζει) Vid. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Iov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυρρίχιζει, Dea belatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν saltans. Pyrrichen qui principes instituerint, non pauci memorantur, Curetes inprimis, Pyrrichus vel Cretensis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius eius Pyrrhus sive Neoptolemus; verum etiam Dioscuri: sed hi quidem Minerva modos praecinente. Schol. Pindar. ad Π. B, 127, inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἑπίχαμος τὴν Ἀθηναίῃ φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι paulo plenius, quam apud Athenaeum in fine lib. IV. Epicharmi locum sine dubio cogitavit Aristid. T. I, p. 26 C. Διοσκούροι δ' ὑπ' αὐτῇ (Ἀθηνᾷ) πυρρίχιζουσι ὑπ' αὐτῇ non est ipsius dictum, ut Canterus, neque sub ipsa, ut I. Meursius Misc. Lac. II, 12; sed id, quod significaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾷ τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐταυλῆσάσθαι, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. HEMST.

ead. l. 13. Γλαυκῶπις) Sic de Sylla Plut. p. 826 A. τὴν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν γλαυκότητα, δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἀκρατον οὖσαν, ἡ χροὰ τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. SOLAN.

ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο) Male Guyetus mutat. Caesii quidem; sed ornat hoc etiam ipsum caesii: caesii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedecet: hoc Grammatici spectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκίαν, καταπληκτικὴν, ἐμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν ἐν τῷ ὄρασθαι, γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικοὺς ὄπας ἔχουσαν. De Sylla

Plutarch. T. I, pag. 451 E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἀκρατον οὖσαν ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φεβροτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adspēctus cum grata pulchritudine parum videri convenire: sed torvitatem istam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Iud. Dear. § 5, ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων utrumque Luciani locum usurpavit Nic. Heinſius ad Ovid. A. A. II, 659. Philostr. Iun. Icon. c. VIII, Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῆς κόρυθος ὀρώσα, ζὺν ἄρρενωπῶ τε τῶ ἥθει τὴν παρειὰν ἐπιφονίττουσα. Stat. Theb. II, 715: *Diva ferox, magni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horret decoro Cassis & adperso crudescit sanguine Gorgo.* Multa sunt in utriusque linguae poetis, quae Palladis eam speciem depingant. Fortitudinis imaginem similiter expressit, sed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum est, Eustath. de Iſm. Amor. II, p. 37: ἡλὴ στρατιωτὶς πλὴν τῷ προσώπῳ, εἰ μὴ δ' ὅτι καὶ τοὺς ἀσθαινοὺς ἀγριωτέροισι (ἔχον videtur excidisse) ἢ κατὰ παρθένον ἰδεῖν κόρυς περιεστράπτει τὴν κεφαλὴν καὶ ταύτην κατακοσμεῖ. Ceterum γλαυκῶπι non Minervam solum Homerus, sed Lunam etiam Empedocles & poetae physici vocarunt, cuius appellationis explicatam rationem legere licet apud Plutarch. T. II, p. 934 C. 929 C. Hos auctores libenter sequebatur philosophus in scena Euripides, cuius, γλαυκῶπις τε στρέφεται μῆνη, protulit Schol. Apollon. Rh. ad I, 1281. HEMST.

ibid. καὶ τοῦτο) καὶ ταύτην. GUYET.

in Schol. col. 2. l. 1. Πιρρίκιζει) Mutaverat etiam M. Sladus; & pro ὀρχίζει ὀρχεῖται hoc quidem rectius; sed alterum est recentioris Graecismi. HEMST.

Pag. 28. l. 6. Ῥάδιον οὕτω, ποιεῖ) Haec in *Flor.* quae praef. scripti Codicis vestigiis insistit, leguntur indistincte: sequentes edd. nec minus interpretes οὕτω prioribus adiunxerunt, cum sine dubio pertineat ad ποιεῖ. Nota est Vulcani ad Minervae connubium frustra adspirantis fabula: vid. Eratosthen. Catast. c. XIII, Philostr. Icon. II, c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima, (quinque numerant, qui propius arcana priscorum numinum inspexerunt) iuncta fuit Vulcano, itidem vetustissimo, Coeli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cuius in tutela Athenae, quas ipsa nimirum urbium antiquissimam condiderat, dicuntur fuisse: Cicer. de N. D. III, § 55, 59; Clem. Protr. p. 72 D. Arnob.

IV, p. 135, Augustinus. Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, sed filiam esse tradiderint: Iul. Firmic. de Ert. Pr. Rel. p. 20; etiam Clemens, ut videtur, in Protr. p. 17 C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Iovi non Vulcanum, sed Prometheus, alii scripserunt. Apollodor. I, p. 11: ὅς δ' ὁ τῆς γεννήσεως ἐνέσθη χρόνος, πληζάντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἢ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, καὶ Ἡφαίστου, ἐκ κορυφῆς ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτωνος Ἀθηνᾶ σὺν ὕπλοις ἀνέβη. Is quoque tenere se non potuit, quantacunque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam affectaret: cuius immodestae spei crimen ad Caucasum affixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolabant, Promethei vicem miserti, solis Iovi ac Minervae sacra facere noluerunt, cum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec Duris Samius apud Schol. Apollon. Rh. ad II, 1253. Pindari Schol. ad O. VII, 66: Οἱ μὲν Παλαίμαχοι λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθεῖα. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem Euripidem Ion. v. 455; quamquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat Barnesius. Palladem autem ἐνοπλον vel σὺν ὕπλοις ex vertice patris profiluisse, Stesichoro primum affirmanti posterius crediderunt, teste Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorem oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὑπλοῖς λαμπομένην χαλκῆιον ἀνθος ἰδέσθαι, apud Procl. in Tim. Plat. I, p. 51. HEMST.

ead. l. 7. Ἀδύνατων ἐρᾶς) Vulcanum tamen habuisse Minervam τὴν νόμῳ γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum: Νῆσος τίς ἐστι φυτῶνυμον ἅμα λαχοῦσα Ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα· Ἐνθ' Ἡφαίστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθηνᾶν. BOURD. Vide Ἑρμ. cap. 51, & Eurip. pag. 728 B. SOLAN. Proverbiorum in numerum retulerunt Zenobius & Suidas, Ἀδύνατα Ξηρᾶς. Apud Stobaeum inter Chilonis dicta pag. 45, Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα. Sed ipsam hanc formulam ab Euripide sumsit Noster: in Herc. Fur. v. 318, — ἄλλως δ' ἀδύνατων ἔοικ' ἐρᾶν. Oraculum illud Byzantinum exstat in Achill. Tat. II, p. 93; qui lectus facile detegit incogitantiam Bourdelotii. HEMST.

ead. l. 19. Οὐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν) H. Stephan. App. de D. A. p.

198 monet, ἰδεῖν in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cuius significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν idem esse, quod οὐκ ἂν ἐντύχῃς αὐτῷ. In usu huius potestatis Atticis tribuendo secutus est Scholiasten Thucyd. ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aequae in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Itius generis est illa vis τοῦ ἰδεῖν neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum eiusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Dukerum ad Thucydidis locum. HEMST.

Pag. 29. l. 8. Οὐκοῦν) G. Budaeus C. L. G. p. 908, cum in hoc loco prolato scripsisset, οὐκοῦν ἔλελ. addit: *Sed in hoc posteriore οὐκοῦν mihi legendum videtur περισπωμένως*. Ita sane legitur in cunctis, quas vidi, edd. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπεσήμεινεν) Hoc, an ἐπέσημηνεν, legas, nihil interest: certius videtur reponendum esse αὐτοῦ ἢ γαστήρ. HEMST.

ead. l. 13. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν) Ridicule vocem poeticam usurpavit. Τοκάς κόνις apud Lycophr. v. 316, qui matrem saepius sic appellat, ut Semelen Euripides — τοκάδα τῷ Διογύνοιο Βάκχου Hippol. v. 559; ex quo plura dedit exempla H. Steph. in Thef. Τοκάς λέαινα Theocrito Eid. XXVI, 21. HEMST.

ead. l. 14. Ἐν τῷ μηρῷ) Solent Phoenices ortum cuiuspiam ab alio verbis exprimere, quae sonant Lat. *egressus est ex eius femore*: quod perinde est, ac *ab eo genitus est*, vel, *ab eo est oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Iove ortum ducente: circumstantiae enim fictae sunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit *Zemela*, quod virginem viro maturam apud Thalmudicos sonat. CLER. Haec tradiderat Clericus ad Hesiodi Theog. v. 940. HEMST.

Pag. 30. l. 8. Ζηλότυπος) Sic antea Dial. Iun. & Iov. & de Sacrif. Senec. Herc. Fur. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβρυον ἑπταμηνιαῖον) Consentit Cornut. de Nat. D. cap. 2: Ἐτεκε δὲ καὶ τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηρῷ ἑπταμηνιαῖον παρὰ τῆς Σεμέλης pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud Stephan. & Suid. in Νάξος, tributumque a Iunone iam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas

solas ὀκτάμηνα τίκτειν quamquam huius rei tam memorabilis nulla sit apud Diodorum Sic. mentio V, p. 224, 225, ubi de Baccho Naxiorum fabulas persequitur. Bacchi in lucem editi scenam in coelo Lucianus instruxit: plures alibi, & quidem valde diffitis in locis. Theocrit. Eid. XXVI, 33: Χαίροι μὲν Διονύσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα δῆκατο λύσας quem locum ignorare se fatetur Burmann. ad Ovid. Metam. III, 314. potuerat didicisse ex Diodoro Sic. III, p. 140, qui poëtae in Hymnis istos versus ponit: Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ πνευμοέσση Φασίν, οἱ ἐν Νάξῳ, δῖον γένος Εἰραφιῶτα, Οἱ δ' ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βρυθιδιπέντι &c. Homeri sint, an verius Herodori, sub cuius nomine duos profert Schol. Apollon. Rhod. ad II, 1215, nunc disceptare non vacat; neque etiam, rectene, an secus, veterum Scholiastarum eruditissimum magni erroris insinularit G. Cuper. Obs. IV, p. 89. Id notandum, Δράκονον hic scribi, quemadmodum a Strabone & in Euphorionis Epigrammate, cum Δράκονον Stephanus habeat: quod ne temere cum Berkelio mutes, intercedit Nonn. Dion. IX, 16: Καί μιν (Bacchum de femore Iovis prodeuntem) ἔσω Δρακόνιο λεχώϊον ἀμφὶ κολώνην Πήχεϊ κολπωθέντι λαβὼν Μαιήϊος Ἑρμῆς Ἡρόθεν πεπότητο —. Hic etiam de patre rubentem Dionysum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teste Pausan. III, p. 255. De nymphis Baccii nutricibus Burmannus dicto loco, & inprimis, quem advocat, If. Cataub. de Satyr. Poës. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. HEMST.

Pag. 31. l. 2. Ἐς τὴν Νύσσαν) Callim. Hym. Iovis. BOURD.

ead. l. 7. Ὅσ' ἂν) Angl. ᾧ. BOURD.

ead. l. 21. Αἰῶνραι) Ex Homero. BOURD. Hes. Θεογ. 901, Ovid. Met. II, 118. SOLAN.

Pag. 32. l. 2. Παραγγέλων) Flor. παραγγέλων, spatiolo ante l. relicto, quod alteri literae sufficiat. Legi debuit παραγγέλων, quamquam cunctae post primam edd. expresserint παραγγέλων quod quidem hoc in loco sane non est opportunum: καὶ τὰ ΤΑΤΤΑ postulat παραγγέλων. Porro in scriptis Codd. nihil est frequentius, quam ut altera duplicatarum omitatur. Mox recte ἀγγέλων tametsi in Flor. sit ibi quoque ἀγγέλων. HEMST.

ead. l. 11. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία) Male ordinatae sunt personae. Denuntiat nempe Mercurius Soli Iovis

nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum sistat; opus namque Iovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Iuppiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Iuppiter concubit, amore eius captus. Et una nox non sufficit?* subiicit ille. Patet τὰ, ἐρῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas: EP. Ἐκ Βοιωτίας, ᾧ Ἦλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρυῶνος γυναίκος, ἣ συνέστιν, ἐρῶν αὐτῆς. HΛ. Εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία; IENS. Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Iuppiter, statim ac cum femina eum esse audisset exclamat, *Amans! Scilicet.* Frigebit, si Mercurio tribuatur. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοὶ) L. & ed. I. μόνοι. Sed glossema pro ipso vocabulo rariore, ut fere fit, in ipsum textum receptum est. V. Ὀν. c. 34, & Ὀρχ. c. 4, Xenoph. ed. St. p. 130, 33, ubi delendum μὴ & Plat. ed. Bas. p. 142 B. SOLAN. Consueta loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, *soli sumus & sine arbitris*, qua tum potissimum utuntur, si quis liberius quiddam, quod alios, si adsint, possit offendere, sit dicturus. Vid. Aristoph. Acharn. v. 503, Thesmoph. v. 479, Plato de LL. VIII, p. 910 E. Philostr. V. A. T. VI, p. 271: Μεταστησάμενος δὲ ὁ Τίτος τοὺς παρόντας, αὐτοὶ, εἶπεν, ᾧ Τυαρεῦ, γεγόναμεν de V. S. II, p. 618, v. 36: πύσση ἐπειδὴ αὐτοὶ γενώμεθα. Αὐτὸς pro solus, *seiuunctus ab aliis*, etsi satis sit usitatum, est tamen, ubi festulerit interpretes. Theocr. Eid. IV, 15: — αὐτὰ λέλειπται Τόσσεα —; XXVI, 2: — αὐταὶ εἰσῆσαι, *solae, sine virorum comitatu*: hoc si D. Heinsio, quod alioqui satis sciebat, fuisset in promptu, verissimam lectionem non ivisset mutatum Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II, p. 604, v. 12: ἐκαθήμεθα ἐσκληθέντες οἱ μὲν παῖδες καὶ οἱ παιδαγωγοὶ μέσοι, τὰ μεράκια δὲ αὐτοί. Ita sumendum in Nigr. § 18, αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos ipse. Serv. ad Aen. VIII, 682, apud Aetium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipse (Agrippa) superavit. Vid. I. Fr. Gronov. de Cent. & Unc. Us. Ἀντεξήγ. II, p. 513, C. A. Dukerum ad Thucyd. III, 65; V, 60. HEMST.

Pag. 33. l. 1. Παρὰ) Mendose hic in plerisque περὶ. Fl. I. S. & A. recte παρὰ. V. Δικ. c. 37, μηδὲ μίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν. Ἐτ. Δ. X absque praepositione usurpat ἀπόκοιτος. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐκοιμᾶτο) Κοιμᾶσθαι, συνέιναι, κοινωνεῖν, καθεύδειν, verba, quibus utitur pro Latino *solere*. BOURD.

ead. l. 8. Μὲν οὖσαν) Male Angl. μένουσαν. Nullus enim sensus esset. BOURD. Μένουσαν duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & ed. l. accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὲν οὖσαν quod vel sine ulla auctoritate illico mutandum fuerat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπέστειλε) Scribe ex Mf. ὅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, quae Iuppiter mihi mandavit. GRAEV. Genuina lectio ἐπέστειλε, quam praeter Mf. Gr. habent etiam L. & ed. l. vulgatae ἀπ — mendose. SOLAN. Idem mendum haecenus occupat Lyfidis Epistolam in fine: παντὶ δὲ ὅτι καὶ Δαμῶν θνάσκοισα Βισταλίᾳ τῇ αὐτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν lege ἐπέστειλεν ἐπιστέλλειν ἐπιστολὴν, quod paulo ante ἐπισκάπτειν ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολαί, ἐντολαί, ἐπιταγαί, Hesych. Vid. Stanl. ad Aeschyl. P. V. v. 3. HEMST.

Pag. 34. l. 13. Ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα) Aristaen. I Ep. 8: καὶ τὴν αὐτῶν ἔτρωσαν ἐκείνοι μητέρα, ibi vide Iosf. Merc. HEMST.

ead. l. 16. Τὸ Ἀσσύριον ἐκείνο μαιράκιον) Τὸν Ἀδωνιν. GUYET. Hic Assyrius est pro Syro: verba haec saepe miscent veteres; quod fecit in hac ipsa re Bion, cuius vide luctum Adonidis in Eid. I. CLER. Perquam eleganter Alciph. I Ep. 39: σὺ δὲ ἡμῖν μόνῃ τὸν Ἀδωνιν περιέψυχες, μήπου καταλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἢ Περσεφόνῃ παραλάβῃ ibi Berglerus opportune hunc Luciani locum annotavit. Vid. Orphei Hymn. LV. HEMST.

Pag. 35. l. 1. Ἐξ ἡμισείας) V. Theocr. Scholiasten. Barthius Adv. pag. 124 laudat Bionis Idyll. I, v. 54. Proserpinae fabulam tangit Ovid. Met. X, 519. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς πυγὰς τῷ σανδ.) Sic Dial. Iovis, Herc. & Aesc. Dixerunt ad illud Perf. *Solca puer obiurgabere tubra.* BOURD.

ead. l. 10. Ὑποβαλλόμενος) P. & L. pro ἐπιβ. SOLAN. Ἐπιβαλλόμενος defendi poterat: sed commodius esse, quod dedimus, nemo facile dissidebitur. Noster alibi, πορφυρίδας ὑποβεβλημένος. Theocrit. Eid. XXVII, 53: Ἄλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἦνιδε βάλλω. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπικεκλασμένη) Sic de Merc. cond. c. 3. *laxa ceruix*, Perf. sic ὅμμα κεκλασμένον. BOURD.

ead. l. 17. Οἶσθα τί ἂν οὖν) Nullae edd. post οἶσθα distinctionem habent, nisi quod in V. 2. ἐκταραχθεῖν, οἶσθα, τί ἂν οὖν &c. Tantilla res interpretibus errandi fuit causa. HEMST.

Pag. 36. l. 11. Καβαίρεις) Dixi ad Petron. Cl. Casaubon. ad Theophr. BOURD.

ead. l. 13. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὕβριζεις) Migrare Lucianum illam Grammaticorum legem, quae discrimen ponit inter ὕβριζεν τινὰ & εἰς τινὰ, Kusterus observat ad Aristoph. Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. 10. Par est Veneris de filio Cupidine querela in Apollon. Rh. Argon. III, 94; ubi plura sunt, quae cum Lucianeis componi merentur. HEMST.

ead. l. 14. Ῥέαν) *Opem* vertit Lactantius, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deum* & *Berecynthia*. V. Julian. Or. V, & Sallust. in libro de Diis c. 4. SOLAN.

Pag. 37. l. 4. Ἄττη) De nomine huius non adeo consentiunt auctores. Ab Ovidio & Catullo vocatur *Atys*. Diod. Sic. III eum vocat Ἄττιν. Apud Macrobius Sat. I, 21, legas *Atinis* & *Attinem*, quasi a nominativo Ἄττις, vel Ἄττιν. Lucianus neminem, quod scimus, secutus, nominat eum Ἄττην nisi fortasse idem etiam sit ille, cuius meminit sub eodem nomine in Achaicis Pausanias. LEED. In varia abeunt Codd. Ἄττις hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἄττι, uti recte etiam in Ἰκαρ. c. 27 in omnibus legitur, quamquam & ibi O. Ἄττην habet. SOLAN.

ibid. Οἱ Κορύβαντες) Dixerunt ad Claudian. 1 de Rapt. Prof. BOURD.

ead. l. 5. Πῆχυν) Erasmus vertens, *penem ense defecat*, in errorem ridiculum traxit Benedictum & alios: melius huic locutioni consultum in Dea Syr. § 50, τάμνονταί τε τοὺς πήχεας. Cybeles & Bellonae sacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia sibi cultris aut securiculis cruentarent. Propert. II, El. 18: *Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultris?* Vid. Maneth. I, 244, V, 179, Senec. de Vir. Beat. cap. 27. Plura suppeditabit, si quis in re nota desideret, N. Heins. ad Valer. Flacc. III, 234. HEMST.

ead. l. 6. Αὐλεῖ τῷ κερατι) Antequam Pronomus invenisset αὐλοὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδεύως, triplex tibia-rum fuit genus, Doriae, Lydiae, Phrygiae, ut ostendit Pausan. IX, p. 734, 735. Phrygiis sive τοῖς Ἐλύμοις, quarum in sacris Rheae usus erat praecipuus, additum fuit κέρασ ἀναγεῖον, *aduncum cornu & reflexum*, teste Poll. IV, 74. Athenaeus itidem exponens Ionis illud, ἐκτύπουν ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῷ, οὕτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς γάρ οὗτος, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρασ αὐτῷ προσάπτουσι ἀναλογούν τῷ τῷ σαλπύγγων κώδωνι. IV, p. 185 A. Scio, nihil absurdi commissurum, qui τρεχόντα ῥυθμὸν exposuerit, *concitos, incitatos modos*: praeterea, sic digeri posse poetae verba in iambos, ut

per metri legem *τρέχοντι ῥυθμῷ* sollicitare non sit integrum : verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praesertim brevissimis, ratio versuum constituendorum admodum est lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem *τρέχοντι ῥυθμῷ*, insolentiore quidem vocabulo, sed cui fulcrum supponit Nicander a Stephano etiam indicatus Ther. v. 521, *τρέχοντι πάγῳ* quo nihil est aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem sonum significandum, quem adglutinatum cornu exasperabat. *Κερασφόρον αὐλὸν* dixit Aristid. Quintil. III, p. 147, qui Lunae fuerit ob figuram falcatam consecratus: καὶ τὸν κερασφόρον αὐλὸν ἀνῆλξαν αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μνηοειδεῖ τοῦ σχήματος παραπλήσιον ὄντα, καὶ βαρύτερον ἐπίσης προσλαμβάνομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν προσλαμβάνόμενον autem οἱ νεώτεροι τὸν διαφέροντα τῆς ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν, ut Plutarchus ait de Anim. Procr. p. 1029 B. verum ex rei Musicae scriptoribus ista possunt accuratius cognosci. Hinc manifestum est, cur tibiae Berecynthiam vel Phrygiam appellarint *κέρας* sive *cornu*: Latini quidem frequentissime. Seneca Troad. v, 781, *Revocante flexo concitos cornu modos*. Interea dum quis explanandum suscipiat, quid sit *revocare modos*, legerim equidem *reboante*; quod quam proclivi lapsu depravari potuerit in *revoante*, *revocante*, obscurum non est. Lucret. IV, 549, *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *ultra citroque ducta*, nonnullis etiam peius interpretantibus de tuba, sed *ἀνατρίστοντα*, *curvata*, *retro flexa*. Eiusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit, ut mihi quidem videtur, huius versiculi scripturam in quibusdam Codd. & edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus est If. Vossius ad Catull. p. 228, haud scio an alios, me certe adstipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quae scripsit I. Fr. Gronovius Obs. I, c. 17 ad finem. Apul. de Deo Socr. p. 49: *Aegyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus*, *Graeca plerumque choreis*, *Barbara autem strepitu cymbalistarum & tympanistarum & choralium*. Ceraularum a Salmasio restitutum Pl. Ex. p. 87 A. verissime, ut collatus hic ipse Luciani locus evincit. HEMST.

ead. l. 7. Τυμπάνῳ) Tympanum intelligendum minus, quod manibus a saltantibus pulsabatur, cuius sonus voce *βόμβος* recte exprimitur. Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphaeriis aeneis & concavis, quae collidebantur, & quorum sonitus voce *κύππος* commode describi-

tur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Annot. Henr. Hammondi 1 Corinth. XIII, 1. CLER.

ead. l. 9. Δέδια τοίνυν ἅπαντα) Mirum, si hic nihil est otiose positum, & plane κίβδηλον. Mea quidem sententia scripsit Lucianus, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro spuris habeo, quae mala manus temere ex praecedentibus repetierit. IENS. Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, si mavis, τι τοιοῦτο, eiectis, quae sensum inutiliter onerant, legendum esse I. Iensio prorsus assentior. Ἀπομαίνεσθαι notat H. Steph. in Thes. T. II, p. 769, aliquando capi pro simplici μαίνεσθαι, & significare, furere, insanire, vel, vehementer insanire, vehementi furore esse percitum: quemadmodum in hoc Luciani loco ἀπομανεῖσα, furore percita, ἐκμανεῖσα. Secutus est eam rationem Guyetus; & merito quidem: argutius enim dicit Venus, metuo equidem, ne plane in furorem versa Rhea, aut magis etiam sui compos sanaeque menti restituta, & discerpi iubeat a Corybantibus, quam si contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἐαυτῇ, nihil interest; haec enim frequentissime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα, vix fero: quanto rotundius, & Venere, ni fallor, dignius exhibit, ταῦτα νῦν Δία, κινδυνεύοντά σε ὁρῶ. HEMST.

ead. l. 10. Ἀπομανεῖσα) Id est, μανεῖσα. GUYET.

ead. l. 11. Ἐν αὐτῇ) Ἐν αὐτῇ, id est, ἐν ἐαυτῇ, sana. GUYET.

ibid. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.) Queritur hic Venus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, sed & cum Deis; quin quod ipsam quoque Rheam vetulam fecerit παιδραστεῖν, & amore insanientem cum insanientibus Corybantibus discurrere. Propterea ait, se vereri, ne Rhea, ubi tandem mentem a furore collegerit, vel potius dum in eo furore persistat, immittat in eum Corybantes, a quibus discerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae posui, verborum sensum esse puto; atque adeo videri possit excidisse τὸ, μανία, ut sit, ἔτι ἐν αὐτῇ μανία οὔσα. At ubi diligentius verba considero, est elegans ellipsis τοῦ, μανία, quae vox ex cognato verbo praecedente ἀπομανεῖσα relinquitur subaudienda: plane uti in Toxaride c. 10, καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὸς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος. Et hic subaudiendum νίκην quasi esset, αὐτός τε νενικηκὸς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ νίκην ἀνακηρύξει. Ac quicumque in iis superior sit,

ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam praedicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissimo creto certamine. Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud Euripidem in Phoenissis v. 11: Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο. h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο id enim nominis pater imposuit. Ita apud Lucianum in Vera Hist. lib. I, c. 36, & c. 10 in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο h. e. hoc nomine appellabatur. ita & Theocriti Scholiastes ad Eid. 13, loquens de Argo navī, αἶτ, τοῦτο γὰρ ἡ ναὺς ὀνομάζετο, h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipsum Livium eadem hac ellipsi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17: *Hī iam degeneres sunt; mixti, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, *quod nomen*, h. e. *quantum ad quod nomen.* Sed ellipsis haec est multo, quam plena oratio, mollior. IENS.

Pag. 38. l. 2. Αὐτὴ — ἐκείνη) V. Liv. I, 19, 58; II, 28; III, 10: ubi his familia invenies. SOLAN.

ead. l. 3. Ὀλη) Tota: ut, totus in armis, totus venisti. Petron. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Ἀττῇ) Ἀττὶ Flor. supra tamen Ἀττῇ satis apparet, Ἀττὶ esse natum ex vitio scripti Codicis, unde haec editio fuit expressa. An Ἀττὶ usquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἀττῖς frequentissime solent Ἀττιδος, Ἀττιδὶ nunquam aliter in oratione quinta Iuliani. Phot. Ep. 49: Τῷ Ἀττιδὶ μὲν σε ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ τὰς Ἑλλησι σορισταί. Ἀττῆς non minus usitatum: de Dea Syr. § 15. Festus Diaconi in Italia. Nicand. Alexiph. v. 8 — ὀργαστήριον Ἀττῶν ubi vide Schol. Plutarch. Ἐρωτ. p. 756 C. Ἀτται καὶ Ἀδωναῖοι. neque aliter Pausan. VII, p. 566, ad quem Sylburgius de varia vocis scriptura nonnihil norat, Damasc. apud Phot. pag. 561. Laconibus eam formam Hesychius ut propriam videtur assignare. Adde I. Scaligerum ad Carulli Atyn vel Attinem, H. Stephan. Ind. Thes. in Ἀττῆς, Salmas. ad Solin. p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐπίεσθε τῶν καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adiuncto μὴ τοῖσιν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo rationes recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, qualia sunt? ceterum vosmet ipsae usique desiderio tenemini pulchrorum: ne me ergo reum peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione Luciano restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὴν, sive potius, ὑμεῖς γε μὴν ἐπίεσθε τῶν καλῶν. HEMST.

Pag. 39. l. 1. Φαρμακία) Interpretatus sum ad Petroni: *Pharmace* responde: sic Θ. Κρ. c. 10. BOURD.

ead. l. 2. Προκατακλίνεσθαι μου) Interpres habet, *priorem accumbere*, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere, & vertere, *supra me accumbere*. Postea idem interpres vertit, *priore loco accumbere*: dicendum fuit, *superiore*. CLER.

ead. l. 4. Ὁ ἐμβρόντητε) Acumen habet duplex vocabuli potestas involuta: vide, quae notavimus ad Tim. § 1. Aesculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἂ μὴ δέμης, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert Apollod. III, pag. 213, & Schol. Euripid. ad Alc. v. 2; ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemtas, eluere non ab re fuerit: apud eum ergo scribe ἀνέστησε, pro ἀνέστη, τοὺς Φινείδας pro τὰς φοινίσας, aut, quod prave reposuit Barnesius, τὰς φοινίσσας τὰς Προΐτου θυγατέρας pro τὰς Κροίσου θ. quas emendationes facile praestabunt Sext. Empir. adv. Gramm. I, p. 271, & Schol. Pindar. ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus annumeratur, auctore Panyasi: quod cum Schottum praeteriret, male versatus fuit in explicando Zenobio C. I, n. 47. Vide Suidam in Ἀναβιβῆναι & Αἰσωπος. Aesculapii munere novissimus Hippolytus in Dianae gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Iuppiter, Deorum honores stupendae artis miraculo labefactum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non laud diu post placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, si Luciano credimus, in coelestium ordinem recepit, inque astris, quamquam hoc quidem inter Astronomos non plane confiter, Ophiuchum vel Anguitenentem esse iussit. Eratosth. Catast. c. VI. quem locum videtur designasse Hygin. in Poët. Astr. II, cap. 14. Verum sive Heraclitus aliquis, sive quispiam alius de Incredib. c. 26, fabulosum illud fulmen Iovis, quo conflagravit Aesculapius, febriculam interpretatur, quam scilicet tantus medicus depellere non potuerit: ἰατρικὴν νικήσας καὶ ὑψίστας αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς ὤλετο. Quid spectaverit Allatius, illud ἰατρικὴν νικήσας vertens *celebrem in medicina*, neutiquam assequor: mihi dubium non est, quin scribi debeat ἰατρικὴν ἀσκήσας ut in Apollod. Bibl. III, p. 213, τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολὺ. p. 227, Oenone ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν (forte μαθητικὴν) ἥσκει. Mox οὐκοῦν Graevii si fuerat a verustis membranis aut editionibus traditum, nihil aliud unque desiderassemus:

nunc οὐκουν cur ab hac sede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla est causa. HEMST.

cad. l. 5. "Α μὴ θέμις &c.) Quia scilicet mortuum suscitaverat Hippolytum, a Iove fulmine percussus. V. 'Ορχ. cap. 45, & Virgil. Aen. VII, 761. Tangit iterum Noster Περ. c. 4 SOLAN.

cad. l. 9. Οὐκουν) Videtur scribendum: οὐκ οὖν ἴσα καὶ ὁμοία βεβίωται ἡμῖν; Ergone aequalia & similia sunt, quae a nobis gesta sunt in vita? GRAEV. Οὐκουν) Sic supra. Infra Dialogo sequenti. SOLAN.

cad. l. 10. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον) Sic Vit. Auēt. c. 18, quo loci Cynicae sectae Deus praefes Hercules. BOURD.

cad. l. 12. Ῥιζοτόμος) Huius nominis tragoediam fecit Sophocles, ex qua verius citat interp. Apollon. Convicium est in medicos, qui etiam, ut hic Aesculapius, Agyrtae dicuntur. BOURD.

cad. l. 15. Ἐγκαύματα) Vide Notas ad D. M. XI. HEMST.

in Schol. Ἐπαίτης) Etymol. p. 14: Ἀγύρται, λαποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Ueberius Suidas: Ἀγύρτης, πτωχὸς, ἐχλαγωγός· ἐπαίτης φιλοκερδῆς, ἢ συρρετώδης. Priora summit a Schol. Sophocl. ad Oedip. Tyr. v. 395. tum distinctione separanda sunt ἐπαίτης & φιλοκερδῆς, quemadmodum in nostro Schol. contra quod apud eum praecedat, cuius, quia nullum sensum elicere poterat, versionem praetermisit Kusterus, demta distinguendi nota sanum est ac facillimum: ὁμίλιαν, οἷαν ἐκεῖνος ἐθρᾶτο, πρὸς ἀγυρτεῖαν τινα θρασυνομένην nam valde abhorret, ut ὁμίλια putetur ad exponendam ἀγυρτεῖαν pertinere. Ceterum istius in Aesculapium iacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia sunt circulatores vilissimum medicorum genus, varisque medicis exotum: iungit Hippocrat. περὶ Ιερ. νουσ. in initio μάχους τε καὶ καθαρτὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόντας· isto probroso nomine Aesculapium infamavit Hercules. HEMST.

Ραγ. 40. l. 1. Διεσθαρμένος τῷ σώματι) Apud Thom. Magistrum legitur διεσθωρὸς τὸ σῶμα. Cuius sectionis pars posterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Πρ. c. 12, & Θ. Δ. XVIII, ubi translate mollem significat. Hoc nihil ad rem, inquires. Vide ergo Παρασ. cap. 8, ubi haec verba reperies: τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διασθαρέντας. Aut peccasse dicere Lucianum, aut hallucinatum bonum Thomam Magistrum.

SOLAN. Credo veram esse Thomae lectionem in Διέσφορα. Etiam si Lucianus carpat illum usum τοῦ διέσφορα passivum in Soloec. § 3, ipse tamen non veretur saepe discedere ab firmitatibus Atticissimi regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophistas & Grammaticos secutus fixerat. Τὸ σῶμα vero a male sedulis correctoribus non raro migrare iussum in τῷ σώματι ista labes memem corrumpit sententiae Pythagoreae in Iamblichi Protr. c. II, p. 4. sic ibi legendum est ope Codicis Reinesiani: βλαβερά μάλιστα τροφῆς μὲν ἀφθονία τῷ τὸ σῶμα, κτήσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν διακειμένῳ πακῶς. Arguerium hic nihil vidisse, satis patet: propius accesserat, quippe ingenio longe praestantior, Anonymus. HEMST.

ead. l. 2. Τοῦ χιτῶνος) Ovid. Met. IX, 152, 213 & 130. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐδούλευσα) V. Clem. Alex. p. 15 B. SOLAN.

ead. l. 4. Παίόμενος) Ovid. IX Heroid. SOLAN. Meminit huius loci Cresollus Th. Rhet. V, c. 6; ubi tum de verbo φατίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a Casaubono egregie fuerat illustratus ad Sueton. August. cap. 82, male tractat. HEMST.

ead. l. 6. Μελαγχι.) Eurip. & Seneca Herc. fur. SOLAN.

ead. l. 9. Μηδὲ τὸν Παίονα &c.) Quo spectaverit Lucianus, indicat forma vocis poetica: nimirum ad Homeri Il. E, 401, 899. Dicitur autem quasi proverbio: Apollon. Arg. IV, 1511, ille serpens, a quo percussus interiit Mopsus, quemcunque dentibus modo tetigerit, eum exspirare necesse est, Οὐδ' ἦν Παίονα, εἴ μοι ξέμις ἀμφαδὸν εἴπειν, Φαρμάσση — quem locum commode protulit L. Bos Obs. Crit. p. 44. Vid. Phalar. Ep. I. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὴν γυναῖκα) Μεγάραν) Haec ita distingu, ut nomen uxoris Scholium sit. SOLAN.

ibid. l. 2. Μεγάραν) Ut edidimus, ita distinguendum esse viderat etiam Matth. Sladus: in V. male praeterea Κροτιάδης & Μηγάραν, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interitus scripsit Euripides in Tragoedia cognomine, itidemque Seneca, quamquam alias ordine rerum & scenae multum diversus: vid. Hygin. F. XXXI, XXXII, CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subducerent tantum, sed in aliud etiam matrimonium darent: ita sane Diodor. Siculus, cuius, utpote historici, si dem in fabulis vide an potius amplectendam existimes, IV, p.

153 B. 164 D. ubi Hercules τελέσας τοὺς ἄλλους τὴν μὲν ἑαυ-
του γυναῖκα Μεγάραν συνώκισεν Ἰολάῳ, διὰ τὴν περὶ τὰ τέχνα
συμφορὰν ὑποπτευσάμενος τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιίαν. Sed pro-
fecto res tota est lubrica: nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρα-
κλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μῆμα, οὐδέν τι ὁμοίως τὰ
ἐς τὸν θάνατον λέγοντες, ἢ Στῆσίχορος ὁ Ἰμεραῖος καὶ Πανύα-
σις ἐν τοῖς Ἐπεσιν ἐποίησαν, teste Paus. IX, c. 11, qui tamen,
non pro sua sedulitate, quid istorum poetarum in hoc gene-
re Musae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Me-
gara dimissa ad Diodorum accedit X, p. 870: ταύτην γυναῖ-
κα ἔσχεν Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀπεπέμφατο ἀνὰ χρό-
νον, ἅτε παίδων τε ἐστερημένος τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἡγού-
μενος (malim ἀγόμενος, vel propius ἡγμένος) οὐκ ἐπὶ ἀμείνονε
τῷ δαίμονι. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia sus-
cepit Hercules, haud sane magis constar: quatuor recenset
Scholiastes noster; uno minus Euripid. Herc. Fur. 474, no-
mine tamen nullum signans, quod nec Seneca fecit: ergo ci-
tandus est Apollodor. II, p. 107, qui nos doceat, ἐξ ἧς (Με-
γάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης,
Δηϊκόων· hoc bene feceris, si restituas in Commentatore no-
stro pro Δηιοκόων. Hyginus praeter Therimachum & Ophi-
ten nullos commemorat. Iam si Pindarum Thebanum adea-
mus, quem utique res patrias optime tenuisse credibile est, re-
spondebit scilicet — χαλκοῶραν ὀκτὼ θανόντων, τοὺς Μεγάρ-
α τέκεν οἱ Κρεοντίς υἱούς· ibi insignis est Scholiastae veteris nota
prolatis auctoritatibus grave scriptorum dissidium affirman-
tis: inter alios Aeneas Argivus quatuor proponit, cum quo
prorsus consentit Apollod. II, p. 151, ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρέ-
οντος, Θηρίμαχος, Δηιοκόων, Κρεοντιάδης, Δηίων· sic tamen, in-
quis, ipse secum pugnat, qui modo Deïonis oblitus tres tan-
tum ediderit: sciendum est, hoc Apollodoro saepius accide-
re, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in ma-
nus sumferit. Sed nimirum error aliquis facile tubrepere po-
tuit in tam numerosa heroum fortissimi prole quam si collig-
as in unum, non familiam, sed exercitum confeceris: ita-
que suspicari licet, Megarae filiis additum fuisse unum & al-
terum, qui ex alia uxore fuerant procreati. Pherecydes apud
Scholiasten Pindari Glenum nominat: is Glenus Deianirae
fuit filius. Schol. Sophocl. ad Trachin. v. 54: ἦσαν γὰρ αὐ-
τῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, ἄλλος, Κτήσιππος, Γλήνος, Ὀλίτης·
non aegre feret Olites, si sic scribatur, prorsus ignotus at-
que inestabilis, suum sibi nomen restitui, idque sponsore

Diodoro IV, p. 168 D. ἐτέκνωσε δὲ καὶ ἐκ τῆς Διῖανείρας νεότερους τοῦ Ἰλλου υἱούς δύο Γυνέα καὶ Ὀδίτην observant in aliis exemplaribus legi Γληνέα, quod omnino rectum est; nam Γυνέα dum quis investiget, multum erit laboris infumendum. Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & nostri Scholiastae Onyten eundem statuam. Hac occasione iuvandus est Apollodor. II, p. 151, cuius inquinatissimo loco nemo, quod sciam, hactenus opem tulit: ἐκ Διῖανείρας τῆς Οἰνέως Ἰλλος, Κτήσιππος, Γλυκισονείτης quos duos in unum mirifico facinore librarii consulant, seiungere nescivit interpretes: expediam illigatos: Γλῆνος vel Γλῆνεus, Ὀυείτης, nisi forte, me non invito, cum nostro Commentatore praeferas Ὀνύτης. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐνωχίαν) Matth. Sladus & Solanus εἰνωχίαν. HEMST.

Pağ. 41. l. 7. Τὸν Οἰβάλευ) V. Philostr. Imag. p. 798. Vetustiores edd. Οἰβάδευ, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque solus Lucianus Oebali filium facit. Idem enim tradunt Philostratus iunior p. 885, & Hyginus. Ovidius etiam *Oebalidem* vocat X, 196, V & XIII, 396, 588. Alii Amycli filium tradunt. V. Nicandri Scholia a Meurfio emendata, & Ioh. Tzetis Var. Hist. I, 11, & Apollodor. III, p. 87 B. Nec audiendus Apollodorus, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V, 2222. SOLAN. Quas turbas dederit vitata primarum edd. scriptura, cognoscere licet ex Regio ad Ovid. Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, Hygin. F. 271. ubi vide Munckerum, & I. Meurfii Regn. Lat. con. c. 2. Ad Mercurium autem non sine ratione dolorem amissi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipse simili plane casu Crocum, delicias suas, extinctum luxerat, verum etiam in odoratum sui nominis fruticem. Vid. Galen. *περὶ συνθ. φαρμ. τῶν κατὰ τόπους* lib. IX, ubi Philonis epigramma, quo medicamenti ἀνωδύνου, sive dolorem sedantis, compositionem descripsit, interpretatur: meminit etiam Aufon. Ecl. VI, 11. Ovid. Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter Martialis XIV, Ep. 173: *Flectit ab invisio morientia lumina disco Oebalius Phoebi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat Lucilius apud Nonium in *Contendere* p. 258: *Hunc cene ego unquam (inquam) malebat D. Heinsius; quod non probo) Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendi?* — Satis apparet, sermonem fuisse de homine quodam deformi, quem vel Lucilius, vel is, quem loquentem indu-

xit, iocose negat unquam se cum Hyacintho comparasse.
HEMST.

Pag. 42. I. 1. λόγον) Sola ed. I. hic τρόπον habet. Reliquae & ἰπία Coll. λόγον, quod ut non infrequens servavimus.
SOLAN.

ead. l. 3. 'Ο δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.) Patet, in his verbis esse ἀνακλόουθον, quod plane tolli potest, si, ut est in edit. Basil. ponas punctum post vocem ὑπεροφίαν. Atque ego cum illo ludebam disco. Perditissimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipse iamdudum amabat, sed neglectus, neque ferens istud fastidium. Ego vero sursum ieci, ut solebamus; sed ille spirans ab Taygeto, discum illum in caput puero impegit. At Graevius ex Mf. post eandem hanc vocem locat ἐβούλευσε, insidiatus est: & certe id videtur requiri; sed puto vitio typothetae secus id pro ἐπεβούλευσε excusum esse. IENS.

ead. l. 4. 'Αμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων) Vides pendere sensum, & nihil esse, ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων. Sed omissa est vox, ex Mf. restituenda: ἢ ἂν μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροφίαν ἐβούλευσε, ἐγὼ μὲν &c. iamdudum etiam & ipse amabat, sed neglectus & non ferens fastidium insidias struxit. GRAEV.

ibid. Τὴν ὑπεροφίαν) Lenire voluit asperitatem orationis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interposuit ἐβούλευσε, sive potius ἐπεβούλευσε: sed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe veterum in scriptis eiusmodi ἀνακλόουθαι satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatae, saepe studio quaesitae, quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. HEMST.

ead. l. 5. 'Εγὼ μὲν ἀνέρριψα) Locum huic similem vis? adi Dial. Apoll. & Bacchi seu Θ. Δ. XXIII & XV, & apud Xenoph. Cyrop. IV ed. St. p. 66, 27. SOLAN.

ead. l. 6. Δίσκον) Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. VORST.

ibid. 'Απὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί, ἐνέσεισε) Non debuerat haec distinctio ex editione Benedicti in hanc propagari, cum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε, eamque sequatur in interpretatione Benedictus. GRON. Τοῦ Ταῦγέτου saniores edd. I. B. 2. S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταῦγέτον, & ipse

Scholiasles, qui ridicule ad Atticismum confugit. V. *Ἰατρ. c. 11. SOLAN.*

ead. l. 11. 'Αμύκλαις) Unde oriundus Hyacinthus, vide Ovid. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. "Ομηρος B.) Immo Od. M, 73, quod passim in Scholiis hisce laudatur. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. 'Απὸ τὸν Ταῦγέτον) Legendum τὸ Ταῦγέτον. Dicitur enim etiam οὐδετέρως, ut docet Stephanus in Ethniscis: & observandum, hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. Verum mihi non constat, an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ nominativum coniungere. Certe Grammatici magno consensu notant unicum casum, Genitivum nempe, ei coniungi. CLER. Scholiasles in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου legit ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca eius, ut edita sunt, ponamus, ὁ δὲ ἀπὸ &c. Quae verba oscitantem scriptorem declarant. Is casus, sive illa πτώσις non εὐθεία, sed αἰτιατική foret. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui iunctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, & que recta lectio, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. IENS. Τό. C. M. τὸ & τοῦ. SOLAN.

ibid. l. 7. 'Επισπόμενος) 'Αντὶ τοῦ ἐλκόμενον μέγα) Sic vitiose A. & μοχ ἐπισπόμενον δέ recte mutavit Solan. HEMST.

ibid. l. 11. Μικρὸν) Deest litera O, etiam in Cod. M. SOLAN.

ibid. l. 12. 'Εντάσσεται) L. συντάσσεται ut ad initium Nigrini, δοτικῇ συντάσσεται nunquam aliter loquuntur veteres Grammatici. HEMST.

Pag. 43. l. 2. Γράμματα ἐπ.) Literae 'AI, 'AI, quae cui flori inscriptae conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsitan nomen antiquum novo tributum sit flori. Neque enim de nihilo haec & Aiacis fabula putanda est. Certe florem in silvis purpureum vidisse me memini, cuius puncta facile a poetis literas, quas volebant, exhibere apta putata sint. Ovidius & Moschus idem narrant. SOLAN.

ead. l. 3. 'Επαιάζοντα τῷ νεκρῷ) Salmasius, quia notae utriusque a veteribus descriptae parum consentiunt, poetas alium ac suum habuisse hyacinthum, suum aliumque medicos & naturalis historiae indagatores, statuit: illum esse *syrrin*, *iridem agrestem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide Plinian. Exerc. p. 860, 861, & Hyl. Iatr. c. XXII. Quidquid fere

veterum est poetarum, literis funestis & ἐπαιαζούσαις τῷ νε-
 κρῶ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non
 vulgaria promittit N. Heinsf. ad Ovid. Metam. X, 215. Pausan.
 II, p. 195, Hermionenses refert annuum egisse festum co-
 ronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ἐκ τοῦ ἄνθους, ὃ κα-
 λοῦσιν οἱ ταύτη κοσμοσάνδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ
 μεγέθει καὶ χροῇ· ἐπεσσι δὲ οἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμμα-
 τα. Scribi debere κοσμοσάνδαλον, patet ex Clearchi verbis
 apud Athen. XV, p. 681 C. ὅρα τοὺς κοσμοσάνδαλον ἀνέυ-
 ροντας Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς
 ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξετραχλίσθησαν expedita qui-
 dem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatio,
 cuius intellectum nihil adiuvit I. Meursf. Misc. Lac. II, 17.
 non aliter variis in locis Comicorum pag. 685, & Poll. VI,
 106. Ruellius etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Stirp. Ce-
 terum, ut Plinius observat, duplex hyacinthum fabula co-
 mitatur: cum Luciano multi conspirant: Lutat. ad Stat. Theb.
 IV, 223, bene a Barthio restitutus; Serv. ad Virgil. Ecl. III,
 106, hoc insuper addens, *Est autem quasi lilium rubrum desi-*
gnans primam Hyacinthi literam: ex quibus patet, unde nata
 sint in Ovidii libris antiquis illa versiculi, quem modo indi-
 cavi, lectionum, ut ait Heinsius, monstra. Prudent. περὶ
 Στεφ. H. X, 191: *Moerx flevit impuratus occisum gravi Disco, &*
dicunt florulentum subcubam. Philostratus Ep. LXI: οὐκ εἶδες
 οὐν Ὑάκινθον; οὐδ' ἐστεφανώσω τοῦ τραύματος; quorum ver-
 sione novissima vix est, ut quidquam ineptius fingi possit:
 & an non eum amoris vulnere coronam meruisse putas? longe aliud
 spectabat Philostrati sophisticum acumen: *Non tu vidisti er-*
go Hyacinthum? nec capiti corollas aptasti ex eo flore, qui de vul-
nere producit & sanguine Hyacinthi? Haud pauciores ab Aiakis
 cruore in ensē Hectorēum incumbētis ortum esse confir-
 mant: testis Iululentus, pro aliis etiam, Euphorion versi-
 bus egregiis, quos Theocriti Scholiastae referimus acceptos
 ad Eid. X, 28: Πορφύρεν ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν
 ποιεῖνς ἀμάθαισι δέδυνότος Αἰακιδᾶο Εὐάρου ἀντελλεῖν γε-
 γραμμένα κωκύουσιν hunc in modum e membranīs corrupta
 verba Casaubonus expolivit Lect. Theocr. c. XI, a cuius
 emendatione quare diversus abierit Salmasius Exerc. Plin. p.
 733 B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam
 in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime
 nusquam non corripēretur, in proclivi erat reponere φῆμις,
 cuius vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις.

Verum enimvero rarior utrique unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod Casaubonus distinguendo, Salmasius certioribus etiam argumentis patefecit ad Solin. pag. 880 F. etenim εἶαρ hic non *ver*, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed *sanguinem* indicat; Cypriae dialecto vox propria; vid. Hesych. in *Εαρ, Ειαρ, *Ηαρ, *Ηεροπότης, *Ιαρά, *Ιαροπότης, & Fragm. Callimachi Bentl. n. CCI, CCXLVII, Oppian. Halieut. II, 618, & Schol. quae tamen potestas ceteroquin Salmasium ipsum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906, ubi Scaliger immerito castigatur. Iam sententia, ni fallor, versuum est planissima: illud eximium & vere poëtici coloris, γεγραμμένα κωκύουσιν, *ipsi literarum notis luctum gemitumque prodentem*. Porro fabulam utramque cum reperiret Ovidius, ingeniose coniunxit Metam. X, 208, XIII, 397. deinde secuti sunt eum Servius, aliique Grammatici. HEMST.

in Schol. *Επιθρήνοντα) *Επιθρηνοῦντα· alterum ne Graecum quidem. HEMST.

ead. l. 15. Τὸ δὲ καὶ χῶλόν &c.) Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum absit, quin intercuisse nonnulla statuum: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti posse videatur. *Ηφαιστον apposuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo sermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II & XXIV, quamquam eorum diversa est ratio, defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adiutam malim: Τὸν δὲ καὶ χῶλόν ὄντα τὸν *Ηφαιστον &c. HEMST.

ibid. *ὄντα τὸν) Edd. pleraeque αὐτὸν ὄντα, absque τῶν. Optime, mea quidem sententia, *I.* quam expressimus. SOLAN.

ead. l. 17. Τὴν Χάριν) Hoc est, maximam natu trium Charitum, seu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera eius χαριέντα, *elegantia*. CLER.

in Schol. *Απ.) ἀτυχία) Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. Εὐπ. εὐτ. scribendum fuit, & ita in Exc. legitur. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσι, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι) Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accusativum & poscunt & habent, quasi & ipsum gau-

deret eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulantis, sint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud Livium XXXIX, cap. 11: *Si quid ad eas (leges) addi, demi, mutarive vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore.* Hic unum addi potest proprie ad τὰ, ad eas referri: apud eundem XXXV, c. 19, *odi odioque sum Romanis.* Apud Ciceronem quoque in Verrina c. 54 dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae satelles, in Sicilia omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare. Certe τὸ colloqui, quod hic cum eodem, quo cognoscere & attentare, casu construitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. IENS.

ead. l. 7. Τῇ λύρᾳ) Lyrae quidem, uti supra visum, (Dial. VII) inventor Mercurius. Sed Musicen inter praecipuas eius dores, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum est. Vid. tamen Dial. VII, & Horat. Carm. I Od. X. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀναφρόδιτος) H. Steph. Gr. L. Thes. T. I, p. 613, postquam monuerat ἀναφρόδιτον esse a Venere alienum, invenustum, positus etiam his Luciani verbis addit: *quod quidam exponunt, adversa Venere natus. Non aliter invenustum capit venustissimus Muretus in Terent. Andr. A. I, Sc. V, 10: rebus amatoris infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt ἀναφρόδιτον. Graecus ille Samosatenfis: ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτος &c. & venustas interdum est ἢ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία.* Terent. Quis me est fortunatior, venustatitque adeo plenior? ubi tamen Nonius legit vetustatis; sed falso, ut puto. Haec Muretus. HEMST.

Pag. 45. l. 4. Ἐν τῇ Δήμῳ σύνεστιν) De Charite praeter Venerem Vulcano iuncta res est nota: Aglaïam ὀπλοτάτην Χαρίτων vocat Hesiod. Theog. v. 945; Thaliā nonnulli, teste Eustath. ad Il. Σ, pag. 1148. Homerus nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμονον, Καλὴν, τὴν ὅπῃσι περικλυτὸς ἀμφιγυῖσι Il. Σ, 382: quod Pausanias observat IX, p. 781, ubi de Gratiis egregia multa. Vid. Cornut. de N. D. cap. 15, pag. 163; c. 19, p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam sollicitè prospectum voluerit, (Lucianus enim non ingenium hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere coniugali, sive in coelo verfaretur, seu Lemnum viseret, optatos tamen pulcherrimae coniugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non suc-

currit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur Schol. Homer. ad Il. E, 230. ibi quaesitum est apud veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam sunt industria, cur Iuno Somnum conventura Lemnum a principe poetarum adire fuerit iussa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse Lemni Vulcanum, uxorem eius Charitem; cuius germanam Pasitheim, quae sororis in contubernio vivebat, cum Somnus efflictim amaret, ideo scilicet, ut propius ab optatissimae virginis aspectu abesset, in Lemno defuisse. At Homerus & Charitem, & ipsam Vulcani officinam in coelo collocavit, nescio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuisse credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum strepitus coelestium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem posteriorum in eos poetarum non vulgare constat beneficium, qui destructa Homeri taberna fabili Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, si quid operis moliretur, migrare iusserunt ad insulam aliquam Aeoliam aut Lemnum, datis insuper (nam Homerus plane solum ad fornacem atque incudem destituerat) aerumnosi laboris ministris Cyclopibus. Ita Callimach. H. in Dian. Apollon. Rh. Arg. III, Virgil. Aen. VIII. Apud eodem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque secus, quod magis mireris, in Homeri Od. Θ. Illam quidem Anacreon, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; sed diverso consilio, ut operam sociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox displicet αὐτὸν μάλ' ἐμ καὶ στρατιώτην ἂν' etsi non me fugiat usus aliquis τοῦ αὐτοῦ haud valde dispar, de quo alibi dicam. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιμηχανήσασθαι) Perspicuum est, legendum ἐπιμηχανήσασθαι. IENS. Ἐπιμηχανήσασθαι Iensii emendatio est. In libris nostris omnibus ἐ—σασθαι legebatur. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ οἶδα) Non solus Lucianus haec dicentem inducit Apollinem. Gravissimus poeta Homerus Odyss. Θ, 336, eadem ferme habet; eoque credo factum, ut Lucianus, qui eum perpetuo suggillat, Dialogum XVII scripserit. Iocobor Ovidius & a quo talia expectes l. c. & II de Arte Am. 561. SOLAN.

Pag. 46. l. 7. Κατακεκόμενεν) Vide Θυσ. c. 8, & Ovid. Met. II init. SOLAN.

ead. l. 8. Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς) Qua fronte Lucianus Iunonem hic inducit asserentem, Vulcanum a Venere diligere

aut coli? Similem phrasin vide Dial. XXII. SOLAN. Locutionem illustrat Bergler. ad Alciph. pag. 120, Διὰ χρήματα ἐσπουδάσθην ὑφ' ὑμῶν. Dion Chrys. Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, χρήσιμος τε. HEMST.

ead. l. 11. Οἷα ἐσθίει) Hoc est, quibus sacrificiis delectetur: nam sacrificia esse putabant convivia Deorum. Vide, quae monuimus ad Prometh. § 17. CLER.

ibid. Ξενοκτονῶσα) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Ovid. 3 de Ponto, Achill. Tat. lib. 8. BOURD.

ead. l. 13. Πάντα εἰδέναι) Callimach. Hym. Apoll. Τέχνη δ' ἀμφιλαφής, οὐ τις τόσον ὅσπον Ἀπόλλων. Apul. Florid. 1, Aristoph. in Plut. Orpheus, Homer. H. εἰς Ἀπολλ. BOURD.

Pag. 47. l. 1. Κλάρω) Vide Ἀλεξ. c. 8, & Clem. Alex. p. 9, τὸν Κλάρων, τὸν Πύθιον, τὸν Διδυμέα, τὸν Ἀμφιάρεω, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ἀμφίλοχον. V. Schol. Apoll. Rh. p. 128. SOLAN.

ead. l. 2. Διδύμοις) Origen. Cels. I, p. 55, 1. SOLAN.

ibid. Λοξά) Momus in Apollinem Δικαστήρ. Sic in Alexand. sic in Iove Tragoad. & passim. Λοξίας Apollinis cognomen. BOURD.

in Schol. l. 2. Μουθεύμενος) Leg. μυθεύμενος. CLER. Μαντεύμενος) In ed. A. & C. M. legebatur μυθεύμενος. Ego certa coniectura ductus mutavi. SOLAN. Mihi placuit μυθεύμενος: idque omnino retinendum videbatur. HEMST.

Pag. 48. l. 2. Μαρσύας) Apul. loc. cit. Julian. Imp. Epist. ad Iambl. BOURD.

ibid. Αἱ Μοῦσαι) Vid. P. Burmann. ad Ovid. Metam. VI, 400. HEMST.

ead. l. 4. Ἀθλιός) Addi solet articulus. nisi forte legendum ἀθλίως, sed edd. verant, nec sequens patitur ἀδίκως. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ αὐτὴ οὐσα) Tantum abest, ut ornet sententiam vocabulum αὐτὴ, ut onerare potius mihi videatur. Longe dispar erit ratio, si legas ἀγνή: quod percommodum hoc in loco. Scilicet Homerum, ut solet libenter Lucianus, terigit: Ἀρτεμις ἀγνή in Odyssea satis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis assideat, & opem invocata praestet, aequae ac Noster, rident patres Ecclesiastici, nec ad rem pertinere quidquam credunt, quod a veterum Theologis affertur, eandem esse & Lunam; quae cum sit τῆς γένεσεως ἀρχή, isto munere iure merito fungatur. HEMST.

Pag. 50. l. 4. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον) Talia describit Vulcani vincula Homerus Od. Θ, 275, — κόπτε δὲ δεσμούς Ἀρβύκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὐτὴ μένοιεν & v. 299, Καὶ

τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι φευκτὰ πέλονται. Ideo δεσμὰ Ἠφαιστεία proverbio dicuntur, quibus expedire se nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit Suidas, -adiecto Eunapii, huius enim esse recte censuit H. Valesius, insigni loco, qui imitationis Homericæ vestigia clare præfert, ὃ δὲ τρισὶν ἅμα συγκατελληµένος πάθεσιν ὥσπερ Ἠφαιστείοις δεσμοῖς ἀρρήτοις, ἀλύτοις, ἔµενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔµπεδον. Arbazacium designat, ut manifestum est ex iis, quæ copiosius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκιος. Huius autem subtilissimi retis nexus tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab Homero cum araneæ tela comparentur: ἀφανὴ δεσμὰ paulo ante Noster, & Aelian. de Anim. II, c. 30, δεσμὰ ἀφανῆ ὡς τὰ Ἠφαιστοῦ τὰ Ὀμήρεια. HEMST.

ead. l. 9. Τὸ θεῶν ἡδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονοουχὶ αὐτὸ γυγνόμενον τὸ ἔργον) h. e. illud vero iucundissimum spectaculum mihi prope ipsum opus Venereum visum est; scilicet ferme ita hoc spectaculo delectatus fui, quam si ipse iisdem frueret gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa (μονοουχὶ αὐτὸ γυγνόμενον τὸ ἔργον) ad se referat, non autem ad Venerem & Martem, quos iam ante dixerat ἐν ἔργῳ εἶναι. Nihil hic videtur intellexisse vulgatus interpres. Quæ deinceps ait Mercurius, se nempe invidisse Marti istum cum Venere lusum, & sibi ista vincula, quibus cum Venere coniunctus comprehenderetur, optasse, plane conveniunt iis, quæ in eodem hoc iocoso argumento habet Ovidius Metam. IV, v. 185: *Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas, Admisitque Deos. Illi iacuerē ligati Turpiter. Atque aliquis de Dis non tristibus optat Sic fieri turpis.* IENS.

ead. l. 10. Μονοουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον) Poterat scribi, μονοουχὶ ἐν αὐτῷ γυγνόμενων τῷ ἔργῳ. modo, καὶ ἐν ἔργῳ ἡσασθαι nihil tamen est, cur a lectione recepta discedamus: quem sensum probarem, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati sunt usus. Vid. Barth. ad Claudian. Epith. Pall. & Celer. v. 130, Keuchen. ad Seren. Samon. v. 610, Commentatores ad Petron. p. 404, Bergler. ad Alciph. p. 413. HEMST.

ibid. Γυγνόμενον τὸ ἔργον) Id est, coitus. GUYET.

ead. l. 14. Ἐφθόγγουν τῷ Ἀρεί) Totus hic quidem dialogus ex Homero deformatus; sed istorum lepor vix est, ut satis intelligi possit, nisi poetam ipsum legeris Od. Θ, 335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323, qui ad iucundissimum spectaculum advolarint: inde Noster Mercurium fecit haec a se

iam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit Paulo Silentiaro, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII, Epigr. 54. In Amoribus, εὐτυχέστατος θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἀρης. Lucianus ζυνδεδεμένοι, δεδεμένοι, δεδεσθαι quae forma Thomae videtur elegantior, quam δεθεὶς, δεθῆναι. HEMST.

Pag. 51. l. 1. Οὐκοῦν καὶ δεδεῖσθαι ἂν ὑπέλεινας ἐπὶ τούτῳ) Num ergo & vinciri te sic patereris? ocus emenda δεῖσθαι vel δεδεσθαι. Quid enim sibi vult δεδεῖσθαι? IENS. Δεδέσθαι) Ex ed. l. est, cui suffragatur L. reliquae omnes δεδεῖσθαι mendose. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐγὼ μὲν) Repetit omnia huius Dialogi in Bacchi. Eurip. Nonn. Ovid. alii. BOURD.

ead. l. 11. Μίτρα) Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum Lucianum alibi apparet. Quin & θηλυμίτρης per probum hic Bacchus vocatur. COGN.

ead. l. 14. Παντὶ) In veteribus Codd. πάνυ & Πανὶ fuisse testantur Scholia; quod ego olim amplectebam. Nunc genuinam esse scripturam παντὶ censeo, quia cuius similem potius, quam sibi, melius videtur, quam Πανὶ similem. SOLAN.

ead. l. 15. Θηλυμίτρης) Dicemus ad Bacch. c. 4, ubi de expeditionibus eius plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando viatorias Iuppiter adstruit: & merito quidem; nam choris aprior & iocis Ludoque dictus, non sat idoneus Pugnae ferebatur, Horatio teste II Od. 19, v. 25; quos tamen rumusculos parum secundos iam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina testis opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. HEMST.

in Schol. Πανὶ) Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. SOLAN. Cum in nonnullis Codd. exstiterit πάνυ μάλλον pro παντὶ, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice τοῦ πάνυ alibi reperiri Πανί. Ed. A. τῷ πατρί) Πανί. HEMST.

Pag. 52. l. 2. Στράτη) Schol. & Coll. SOLAN. Nulla fuit causa, cur mutarem στρατιωτικῶν τὸ στρατιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud Thucydidem, Diodorum, Pausaniam p. 423, Herodianum, satis familiare, ut τὸ ἰππικόν, τὸ ναυτικόν, τὸ ἑλληνικόν. HEMST.

ead. l. 9. Καταδήσας) Vid. Ovid. Met. III, Fab. 8. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐδέεις φθόνος) Nolim vertere, non est quod invidas: non enim invidebat Iuno Baccho, sed eum reprehendebat. Verterim potius: non debet hoc ei creare invidiam, hoc

est, *odium*. Solent invidia & odium esse coniuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miscentur. CLER.

in Schol. Στρατηγικῶ) Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. nostris. SOLAN. Vix dubito, quin vitio scriptum sit pro *στρατιωτικῶ*. HEMST.

Pag. 53. l. 2. Ἰκάριον) Hygin. fab. 130. SOLAN. Icarum saepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit H. Grotius ad Germanici Phaenom. vide Th. Muncker. ad Hygin. F. 130. Addam Aeliani locum de Anim. VII, cap. 28, ut eum interpositae negantis particulae soliusque distinctionis ope a pravis tum versione tum emendatione vindicem: *Ὅτε τὸν Ἰκάριον ἀπέκτεωσαν οἱ προσήκοντες τοῖς πρῶτοις πλοῦσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες πῶ οὐδ' ἀνατολὴν εἶναι τὸ πρᾶχθὲν, ἀλλ' εἰσιπὼν κάρον, νερόσκηκας οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοῦ Διονύσου τιμωροῦντες τῷ πρώτῳ γεωργῷ τῶν αὐτοῦ φυτῶν καὶ πρεσβυτάτῳ*. Iam nihil, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem impedire possit. Quantum in hac fabula narranda veteres diffideant, commemorare non videtur operae pretium. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπιζηλοτυπεῖν) Habet Stephanus, sed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in Lexica pervenisse credibile est: si quis pro spurio expellendum sentiat, eum nihil morabor: nam luc quidem sine dubio legi debet *ἐπιζηλοτυπεῖν* saepius ista particula vitiosa verbis sequentibus adhaesit: vide Hermot. § 13. neque aliter statuisset videtur Brodaeus ad Anthol. I, c. 13, Ep. 2, proferens, *ζηλοτυπεῖν εἰσικας, ὃ ἦρα. Εἶγε* omnium edd. non videbatur mutandum: quamvis in *A. i IV. ἦγε* itidem notatum reperiam. HEMST.

ead. l. 10. Ἦγε) Sic L. ἦτε P. Impressi *εἶ γε*. SOLAN.

ead. l. 25. Τί) Huius dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit Georg. Sabinus, qui ad huius videtur imitationem confectus, nec minus est elegans. COGN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μεθυσδότης) Lege *μεθυσδότες*. De Icario vide Hygini Fab. 130, & Poët. Astronom. lib. II, c. 4. IENS. Idem observaverat Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 54. l. 1. Τὴν Πέαν) Insignis haec Iuntinae ed. emendatio, quam confirmant insuper P. & L. reliquae enim omnes *Ἦραν*. At Iunonis amores quis novit? Adonidem solum amasse dicitur. V. Clem. Alex. p. 15 A. SOLAN. Nullum est in fabulis Iunonis a Cupidine vulneratae vestigium: neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habeba-

tur ac praefes, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eury-medonte Titane, antequam Iovi traderetur, virginem fuisse viriatam ferunt, ex eoque furtivo congressu Prometheum exstiterisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari potest. Si quid eius generis habuisset Iuppiter, quod ulla veri specie coniungi obiiceret, hoc scilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Iunonem in amores suos importunius inuestam flagitii similis exprobratione repulisset? De Adonide quod commemoratur, in Clemente reperiri non equidem recordor; & nescio, an hunc errorem festinatio pepererit: nam Protr. p. 21 B. legitur καὶ Ἡρα Ἀδώνιδος, nimirum Ἀφροδίτη illud Ἡρα literis iisdem constans, quibus Ἡρα, minus attentum fallere videtur potuisse: quin in ipsum Iovem amati Adonidis suspicio meliore iure cadat; is enim a se impetrare non potuit, ut possessionem formosissimi iuvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret in controversam, si vera sunt, quae notat Schol. Theocr. ad Eid. XV, v. 86. Apud Lucianum igitur pro Iunone amplectenda fuit Πέα, cui iam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum insultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. Philostr. Ep. XXXIX: οὕτω καὶ ὁ Ἀπόλλων ποιμένων Ἡρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων, καὶ Πέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τῶν τὰ ἄστυ οὐκ εἰδότεων ibi pro Πέα scribitur in Cod. Pal. secundo Ἡρα. Contra in Plutarcho de Fluv. c. 18, p. 59, καὶ κατ' ἀγνοίαν τῇ Πέᾳ συγγινόμενον τὸν Δία θεασάμενος, reponendum est τῇ Ἡρᾷ, ut ex iis manifesto patet, quae traduntur p. 64. Mox si probes ἐπ' ἐκείνης, capiendum erit, quod ad illam attinet: sin malis ἐπ' ἐκείνην, vel ἐπ' ἐκείνην, adversus illam; idque convenire magis videtur. Qualem vero se pater pepererit, ab Amoris ictibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicet in Apollon. Rh. Argon. III, 32: Ἡρῇ, νῆϊδά μὲν μοι πατὴρ τέκε τοιοῦτο βολάων, οὐδέ τίνα χρεῖω θελκτῆριον οἶδα πόθοιο. HEMST. *ead.* l. 5. Χαροπὴ) Helych. Χαροπὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φαβερὸς &c. GUYET.

ead. l. 6. Ἐκπλήττει) Parisiensis mutavit in ἐπι—. prave. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑφορᾷται) Eleganter Erasmus, adductis superciliis observat, utraque verbi potestate coniuncta: melius ab eo non discessisset Benedictus, qui dedit, torve semper adspicit: hoc est δριμύ ὄραν, quod paulo post sequitur. Hic autem ὑφορᾷσθαι suspectum habere, & diligenter, ne noceat, observare. Aristotel. περὶ

Z. I, c. 44, de leone: ἔστι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτῃς οὐδενὲς, οὐδ' ὑφορώμενος οὐδέν· contra Mars Cupidinem dicitur προσίσθαι & προσηκαλίσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum sibi putet. De verbo ὑφορᾶν plura Stephanus in Thef. & nimis quidem, ut saepe solet, tenuiter. HEMST.

Pag. 55. l. 3. Πρόσωπὸν τι) Id est, τὴν αἰγίδα σὺν τῷ τῆς Γοργόνος προσώπῳ. GUYET.

ead. l. 8. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.) Bene factum, quod Lucianus Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio adiuverit, quo persuasissimum fiat, παρθένους ἀειθαλεῖς & ἀειπαρθένους, ut vocantur, revera esse. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hoc vanissimus Tzetz. ad Hesiod. E. καὶ H. p. 7, ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatio-
ra: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum est, cuius cunei ope durissima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectissimarum virginum amoveamus; quas utinam eorum nulli, qui se colere videri volunt, prostituere conarentur. Venuustum est nescio cuius Musicii (ab aliis auctor Plato habitus) Epigramma Anthol. I, c. 7, & ad Luciani mentem accommodatum: 'Α Κύπρις Μούσαισι, κοράσια τὰν Ἀφροδίταν Τιμᾷτ', ἢ τὸν Ἔρον ὑμῖν ἐφοπλίσομαι· Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ στομύλα ταῦτα. Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτε τὸ παιδάριον. Ibi vide Brodaeum. HEMST.

ibid. Ἐξω βελῶν) Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id est, extra telorum iactum, pro eo, quod est, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens est apud Lucianum in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopi & Neptuni. COGN.

ead. l. 14. Τὴν δὲ Ἀρτεμιν &c.) Perpetuae virginitatis decus petenti, Minerva suggerente, Dianae Iuppiter concesserat. Callimach. H. in Dian. v. 6, ubi hac de re multa notat Ez. Spanhemius. HEMST.

Pag. 56. l. 6. Ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς) Scribendum forte: ἔπειτα τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. GUYET. Non metuo, ne quis abripi se patiatur prava Guyeti correctione: nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioso ac docto, contigit, ut inter subitam legendi festinationem, re minus pensiculate considerata, emendationes plane absonas proiecerit; quas ego quidem utilius exi-

flimarem in lituris perire, quam luci donari. HEMSTERH.

ead. l. 17. Θεῶν Κρίσις) In Ox. aliter habet titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. SOLAN.

in Schol. l. 1. Καλὸν &c.) Veteris esse poëtae non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi iambi. HEMST.

Pag. 57. l. 1. Τῆς Ἰδῆς ἐν τῷ Γαργάρῳ) Idæe montis tres numerant vertexes, qui in totidem promontoria definunt, Leæum, Gargarum vel Gargara, & Phalacram: Schol. Homer. ad Il. Θ, 48, Ξ, 284, Eustathius p. 697. Sigeum addit Schol. Nicandri ad Alexiph. v. 40, Ἰδῆς ἐν κνημοῖσι Φαλακράῃς ἐν βήσσῃς pro quo nescio, quam recte supposuerit Pergamum five Tzetzes, five verustior aliquis commentator ad Lycophr. v. 24. Gargarum omnium est, Homero teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἰδῆς ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte observat Macrob. Saturn. V, c. 20. Isto autem genere post Homerum Graeci τὸ Γάργαρον, & Epicharmus, Γάργαρ' ἀγάννιφα: nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρος, ut ex Alcmane probat Stephanus: vide Etymol. p. 221. verum postea, cum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subiectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν distinguit Strabo XIII, p. 874 C. 903 C. Hesychius quidem: Γάργαρον, ἄκρω-
τήριον ὄρους Ἰδῆς, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου: sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post Virgilium Gargara cacumen Idæe non minus, quam ipsam urbem appellarunt. Stat. Theb. I, 549, *Gargara desidunt surgenti* — ubi quæ notat Lactantius, Servio debentur ad Aen. IX, 86. Plin. H. N. V, 30. at Vibius Sequester: *Gargarus in Phrygia Idæe montis cacumen*: sed huius auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris iudex federit Deabus: ideo Mela I, 18, *Ipse mons veterè Divarum certamine & iudicio Paridis memoratus*: neque aliter fere Euripides, qui sæpius eius rei meminit: Troad. v. 976, ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους πέρι Ἰδαῖον εἰς κευθμῶνα. Hel. v. 23, Ὅτ' Ἰδαῖαν εἰς νάπαν ἦλθ' ὁ τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος. Androm. v. 274, & mox: Ταὶ δ' ἐπὶ ὑλοκόμον νάπος ἦλθον tum Ἰδαῖον λέπας: ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poëtarum ingeniosissimus: *Est locus in mediæ nemorosis vallibus Idæe*. Callim. Hymn. in Lav. Pall. v. 18, Οὐδ' ὅκα τὰν Ἰδᾶ Φρυγῆ εἶδε

καζεν ἔριν, ut vir summus egregie restituit. Vid. Sil. Italic. VII, 437. Noster, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. Strabo scribit, in recessu sinus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος: quae repetit Eustath. ad Il. Ξ, pag. 986. idem apud Stephanum ex Timotheo in Ἀλεξάνδρεια satis apparet situm huius loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est, quod § 5 antri mentionem Lucianus facit: praeterquam enim, quod Euripidis Ἰδαίος κενυμὸν & cetera, quae protulimus, commodè respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam exstitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. Diodor. Sic. XVI, p. 565 C. μέγιστον δὲ ὑπάρχον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἀντρον θεοπρεπές, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου: is quidem locus alius esse non potest, quam memorata Straboni Alexandria. Paululum hinc diversus abiit Coluthus in Ἑλένης ἀρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14, αὐταὶ γὰρ ἐθήσασθε μολοῦσας (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολοῦσαι) Ἰδαίης δικάριον ἐπὶ πρῶν Φαλάκρης: ex eo cacumine caesae narrantur arbores, ex quibus classis est contexta, qua vestus Spartam petiit Alexander: propterea Φαλακράϊας κόρας argute vocavit Lycophron: verum qui sedem ibi iudicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum observat Macrobius Saturn. V, 16, nullam commemorationem de iudicio Paridis Homerum admittere: quae si fidem inveniant, tum vero supposititios haberi oportet versus eos, qui leguntur Il. Ω, 29; itaque censuisse veterum quosdam docuit Fulv. Ursinus in Virg. cum Gr. Scr. coll. pag. 196. nec sane mihi probabile videtur, ab Homero esse profectos: si enim iam tum fabula fuisset nota, quis credat, principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poëticae virtus nitidissime poterat explicari, fore desidem, sic ut nusquam suis luminibus ornatam interfereret tam bellam gravissimi belli causam? Neque desunt, quas nunc quidem promere non est opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut post Homerum celeberrimi iudicii commentum prodiisse demum credam. Exstitit inter alia multiplicis caelaturae argumenta in illa Cypseli vel Cypselidarum ar-

ca, cuius in Iunonis Eleae templo dedicatae meminit Dion Chryf. Or. X, pag. 163 B. sollicitam descriptionem exposuit Pausan. V, pag. 419, cum tali epigrammate p. 425: Ἑρμείας ὁδ' Ἀλεξάνδρῳ δεικνύσι, διαίτην τοῦ εἵδους, Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίταν· quod si Eumelum Corinthium habeat euclorem, ut sane suspicatur Pausanias, vetustissimum esse oportet. Fabulae vero non iniucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine Daretis Phrygii celatur, c. VII de fabula somnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec secus Devonius de Bell. Troi. II, 228, in multis pessime corruptus. Dion Chrysostomus, ut philosophus, morem Socraticum, mutandis in omnes disciplinae moralis formas pro re nata fabellis, sequitur: Orat. XX, pag. 266, 267, Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, eiusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in iuvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diversa via tractat in Orat. Troica atque alibi. At si Cedrenus, Suidas in Πάριον, Malela p. 114, testes habeantur satis idonei, iam Paris erit inter antiquissimos scriptores annumerandus, quippe qui encomium Veneris Iunoni Minervaeque praelatae composuerit; itidem hymnum titulo Κεστοῦ praelcriptum: a talibus incunabulis exortam esse fabulam, his, si lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δικάστην vel κριτὴν, διαίτητὴν alii vocant: utrumque Noster: Lycophron v. 93, κάλλους τὸν (nisi quis malit ταῖς) θυωρίτην τριπλαῖς· translatae locutionis expediendae viam nisi veteres ostendissent, minus equidem mirarer, in ea declaranda Commentatores eruditissimos non laborare tantum, sed labi. Θυωρὸς est primum mensa sacra & ministeriis divinis apta, ut Festus ait in *Anclabris*; quam in Christianorum etiam templis θυωρὸν Nicetas alique dixerunt: deinde mensa communis & amica; τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit Schol. Callim. ad H. in Dian. v. 134, ubi vide viri illustris observationes: hinc in Hesychio θυωρεῖσθαι, εὐωχεῖσθαι. Tum porro similiter ac τράπεζα mensariorum est, & τραπεζίτης idem, qui ἀργυρογνῶμων, sic θυωρίτην ut usurparet, licere sibi voluit Lycophron. Hesychii conturbata hunc in modum reponere: θυωρίτης, τραπεζίτης· καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μωρε-φοὺς οὕτω, scilicet καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ θυηφουλᾶσσευσαν. Latine dixeris, *formarum pulchritudinisque spectatorem*: sicui pecuniae spectatores dici, qui nummos probarent,

notavit Donatus ad Terentii Eun. A. III, Sc. V; tribusque modis debitum pecuniarium solvi, pensione, spectatione, quando dicitur *lectum est*, & numero, ad Phorm. A. I, Sc. 2; & *spectator veteris monetae* Symmacho III, Ep. 11, ἀργυρογνώμων παλαιοῦ κέρματος. rem illustrat egregius non Theocriti quidem, sed suavissimi tamen Ionis poetae locus Eid. XII, 36: Λυδὴν ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποῖα Πείθειται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοῖβοι. Etymologi emendationem a Pottero prolatam Sylburgius occupavit: ego nihil mutandum arbitror, nisi ἀπὸ τῆς ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἐκρίθη τὰς θεάς· nunc autem translatio ducta est ab alia mensa, nimirum nummularia: παρὰ Λυκόφρονι autem revocari debet ad superiora subiungendum voci τριπλαῖς, vel κριτήν locum descriptit Phavorinus. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel simillima, vel parumper discrepantia reperiuntur apud alios scriptores, operae non videtur studiosius annotare. HEMST.

ibid. Τῷ Γαργάρῳ) Suidas & Stephanus Γάργαρα vocant. At Noster iterum c. 3, τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV, & Hom. II. Θ, 48. SOLAN.

ead. l. 3. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά) Talem se ferebat Socrates; eoque ipso titulo propterea donatur a sectae suae philosophis, & Luciano in B. Πρ. cap. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitiose traduxerit Lucianus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπίσης τε ὑμᾶς) Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his annexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ, εἴγε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἀν' ἀπάσας γενικηκυίας ἰδών. Malo tamen, & mollior est medicina, πε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ πρῶτος οὗτος pro αὐτός. HEMST.

Pag. 58. l. 9. Ὅπως) Sub. videte. GUYET.

Pag. 59. l. 1. Πρὸς ἐμοῦ λέγ.) Attica locutio. Aristoph. Vesp. v. 645, Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπᾶ — καὶ χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι. Schol. minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ μὴ ἀρέσκοντα μοι λέγοντι. Plato in Hipp. p. 1248 A. Συγχαρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ παντελῶς ἀγάμος δις.) Οἰωνὴ Κεβήριος τοῦ πταμοῦ θυγάτηρ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἐγυνευσεν. Vide Apollod. III, 10, § 6. (p. m. 93 C.) LEED.

ead. l. 6. Συνοικεῖν) Utitur hoc loco Muretus Var. Le3. VI, c. 7. HEMST.

ibid. Ἰκανὴ μὲν) Supra Graevius ad Dial. VI vertit, *commo-*

da quidem, sed rustica, interprete castigato, qui dederat, *sat quidem formosa*. Non audio: saepius enim *ικανός & αγαθός* praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam & rusticam*: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenobes pulchritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit Parthen. Erot. c. IV. HEMST.

ead. l. 9. Ἄλλως ἥρῳμην) *Μοχ* vim istius ἄλλως Lucianus ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἥρῳτό με: *nullo certo consilio neque de industria*. Parum recte videtur intellexisse D. Heinsius ad Hesiod. E. καὶ H. v. 344. melius Stephanus in Thes. T. I, p. 343. HEMST.

ead. l. 10. Παραπροσβύεις) Id est, *praevaricaris*. GUYET.
ibid. Κοινολογούμενος) Sic Nyrp. c. 14, & Ἄλ. c. 25, πρὸς αὐς τισι —. SOLAN.

ead. l. 13. ἥρῳτο) *Οχ*. In editis εἶρετο. SOLAN.
Pag. 60. l. 6. Καὶ τούτων ἐρέγεσθαι τυχεῖν) Haec profert Thom. Mag. in Βούλομαι. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.) *Sed inter colloquendum multum progressi iam a stellis recessimus*, sive, ut non male interpretes, *stellas emensi sumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo *παμπολὺ τῶν νεφῶν ἀποσπᾶσας*, ubi Erasmus, *cum plurimum nubium esset emensus*. Sed Budaeus & Stephanus hunc locum suspectum habent, & aliter scripsisse Lucianum putant. Et rursus in dialogo Doridis & Theridos: *ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσασιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν*, *postquam longe a terra prouelli in altum erant*. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse Luciano. Hesych. Ἀποσπᾶσαντο, ἀπέσπασαν. leg. ἀποσπᾶσαντο. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀποσπᾶσαμεν) An scribendum? ἄλλὰ μεταξὺ λόγων ἥδη προϊόντες πολὺ ἀποσπᾶσθήμεν τῶν ἀστέρων. GUYET. Subintellige *ἑαυτούς* quasi dixisset, *ἐσπᾶσαμεν ἑαυτούς ἀπὸ τῶν ἀστέρων*, *nos procul ab astris subduximus*. CLER. Iniuria Budaeus & Stephanus Thes. T. III, p. 918 G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, *auellere, distrahere, auocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπᾶσθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix diuelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A. A. XXI, 1, praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui Grotio obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione

ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque avocari se patiuntur, raro commodi causa, ut in Xenoph. K. A. II, p. 164, v. 11. Aelian. de Anim. VII, c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta Nicolai Damasc. p. 426, *ὄνον ἀγριον διώκων ἐπιπλεῖστον ἀποσπᾶται τῶν ἑαυτοῦ*. Polyae. VI, c. 16, § 4, *ὥς δὲ μακρὰν ἀπεσπᾶσθαι ἄχρι πελάγους διώκοντες* exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus satis sunt usitata: verum quando *ἀποσπᾶσθαι* simpliciter pro *χωρῖσθαι*, *recedere*, *digredi* ponitur, illud iam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium est: ita Lucas in Evang. XXII, 41, *καὶ αὐτὸς ἀπεσπᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν ὥσθι λίθου βολήν* veteres exponunt *ἐπέστη*, *ἀπεχωρῖσθαι* neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio *ἀπεστάθην*. Eandem vim obtinuit *ἀποσπᾶσαι*, ubi tum intelligendum est *ἑαυτὸν* quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10, pro eo, quod vulgatur, *Ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσθέντων σταδίου ἐννέα*, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & ed. Compl. *Ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσαντες σταδίου ἐννέα, ποιοῦμεν τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Τιμόθεον προσέβαλον Ἀραβες αὐτῶν*. Inde cum progressi essent *stadia novem*, Iudam adversus Timotheum proficiscentem adorti sunt *Arabes*. pariter v. 17, *ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσαντες*, unde, quae scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest: sefellerat, ut saepe, librariorum imperitos absoluti nominativi usus. Aelian. de Anim. X, 48, *ὁ δὲ μεταδιώκει &c. τῶν μὲν συνθηρατῶν ἀποσπᾶ πολὺ*. Synes. Ep. 108, *μέλει γὰρ ἔρξαι, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἱ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτου ὁδὸν ἀποσπᾶσαι τῆς χώρας ἐτολμήσαμεν*. Noster de Domo: *πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι*, *procul a terra in altum provehii*. Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. § 21, vix liquet: *ὁ δὲ δὴ μὲ ἀπαγαγὼν καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπᾶσαι*. Ad Icaromenippum Graevius eorum, quae hic annotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdius ibi Iac. Gronovius arguitur. In hoc autem loco *πολὺ*, secus atque interpretes fecerunt, iungendum est cum *ἀπεσπᾶσαμεν*. HEMST. *ead. l. 16. Τὸ Γάργαρον*) Rob. Stephanus in Thes. habet *Gargarus* masc. & vulgaris Grammatica *altus Gargarus*. Farnabius tamen ait *Gargarus* in masculino genere nusquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nul-

quam reperio. Γάργαραν autem in feminino genere agnoscit Eustathius; agnoscit & Etym. Magn. Sed ea πόλις, hoc ἀκρωτήριον. LEED.

Pag. 61. l. 2. Ποῦ) Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. SOLAN.

ead. l. 9. Καλαύροπα) Ms. Ox. καλάβροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, immo & in nummis. V. Spanhem. 120, 128. SOLAN. Paridi tribuit etiam Coluthus v. 107: Ποιμενική δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτειρα καλάβροψ. idem scribendi modus in Apollon. Rhod. IV, 974, ut observavit Fr. Nansius ad Nonni Paraphr. E. Ioh. XXI, 110; quem se probasse Scholiastes ostendit hanc notationem afferens, οἰνοὶ καλὴν ῥάβδον libro tamen Argon. II, 33, καλαύροπα τε τρηχεῖαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud Morell. Spec. Rei Numm. T. XI, Alexander exhibetur καλαύροπα vel *pedum* manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοπήν illam vel καμπήν, cuius meminit Etymol. eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπές, perinde ac *pedum* Festus & Servius. Glossae veteres: *Pedum*, καλαύροψ, ποιμενική ῥάβδος· λαγωβόλος. Vid. Poll. X, 131. HEMST.

ead. l. 12. Ἄλλ' ἐκεῖνος) Rectius in Ms. scribitur Ἐρ. ἐκεῖνος. ἀλλ' ἐπειδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν. GRAEV. Scriptae lectioni, quam Graevius ponit, vulgatam longe praetulero. Ἀλλὰ eleganter positum, immo *is ipse*: tum ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum καταστάντες· quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus: ne scilicet iuvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advocantes viderit. Quae de usu nautico verbi καταστήσαι monentur, nihil huc faciunt. HEMST.

ead. l. 13. Καταστάντες) Pro καταβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen ed. Leedes vocem esse nauticam apud Homerum: ἦα καταστῆσον Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, quae aethera tranabant pennis. Verum αἰετο quidem Mercurio tribuitur a Nostro εἰρεσία τῶν πτερῶν, & Dii Deaeque alii *Labi* sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule Thucyd. I, 59. SOLAN.

ead. l. 15. Καταβεβήκαμεν) Ox. Ms. ut Iensius legendum monuerat. Prave alii κατεβ—. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καλάβροψ) Καλαύροψ. καλάβροψ autem, ut Εὕρος pro Ἐβρος &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 62. l. 7. Ἄλλ' ἐγὼ) Sic sine οὖν Ox. P. & l. ed. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅποτε ἦδ' ἔν τῳ ἀετῷ ἦν) Dubites, utrum de Iove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et cum iam mutatus in aquila lateret, ad latus eius una volabam, adiutabamque in allevando Ganymede.* series orationis favet: ὅποτε ὁ Ζεὺς ἦρα, ... καὶ ὅποτε ἦδ' ἔν τῳ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῳ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila, aquilae formis celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vestum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide Achill. Tat. II, p. 145, & Salmasium. In Luciano cautius paululum delicias suas Iuppiter attrectat. HEMST.

ibid. Ἐν τῳ ἀετῷ) Hoc est, *in forma aquilae, ἐν σχήματι ἀετοῦ.* CLER.

ead. l. 15. Περιβαλὼν) Ἀπ' περιλαβών; GUYET.

ead. l. 16. Τιάραν) Pileum ex nummis intelligit Spanhem. 451. SOLAN.

Pag. 63. l. 2. Ἀποβεβλήκει) Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἀποβ—. quod tuetur ed. Leedes, nosque ad H. Stephanum Append. de Dial. Att. p. 147 amandat. SOLAN. Ἀποβεβλήκει) Neglectum huius temporis augmentum, ut Jungermannus notavit ad Long. p. 214. hoc ipsum in Dion. Cass. p. 779 B. Liban. T. II, p. 12. Xenoph. K. Π. VIII, pag. 131, v. 10, ἐδεδειπνήκεσαν καὶ διαπεπήμενοι. In Codicibus haec variare solent. Vid. I. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 19, Duker. ad Thucyd. VII, 44. Nulla erat causa, cur Goldastus emendaret in Δοσίθεο p. 875. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἄθλον &c.) Scribe τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἔσθ, *praemium certaminis erit*, non τὸν ἄθλον ut recte in initio huius dialogi scriptum est. Vid. quae notavi ad Soloecistam. GRAEV. Τὸ ἄθλον L. & Ox. Mss. & ed. I. SOLAN. Festinando Graevius in errorem incidit scribens ἔσθ, & incogitanter interpretatus. HEMST.

ibid. Μῆλον) De quo in Dial. Gal. & Pan. seu Ἐν. Δ. V. SOLAN.

Pag. 64. l. 4. Ἀστυκῶν) Ἀστυκῶν. GUYET.

ead. l. 6. Δάμαλις) Ox. δ—r. Sed nihil opus est: quin sic, ut edi curavimus, elegantius videtur. SOLAN. Δάμαλον adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἶξ. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπ' ἄλλῳ) Ἐπ' ἄλλο. GUYET. Coniecturam hanc

B. ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλω, nisi quod in *I.* punctum sub ω deest. SOLAN. Ἐπ' ἄλλω quamquam defendi possit, non ita tamen solet Noster: ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Μοχ παραλαμβάνεται si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, & a proximis excipitur, tolerari nequit, nisi pluribus adiectis sensum fulcias. Micyllus: & semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur: eum deseruit Benedictus, semperque a propioribus capitur: neutrum Luciani mentem quidquam iuvat. Cogitavi, παραρπάζεται, vel περιλάμπεται: utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. HEMST.

Pag. 65. l. 3. Θυγατέρας) De Minerva notius est; Venus e Dione suscepta. SOLAN.

ead. l. 6. Πείσων) Ox. & L. In reliquis πείσαι. SOLAN. Πείσων non admisero, antequam maiore librorum scriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri potest explicatio; nam positum est, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀπὲρ προστακτικοῦ. Eam scribendi consuetudinem affectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . ναυστολεῖν . . . καὶ κομίζειν iterum: ἀλλ' εἰσὶν . . . ἡδύνη καὶ τὴν κάρδεον σμῆν. De hoc usu infinitivi plura dabunt H. Stephanus, quamquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati saepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46, 47; Aem. Portus Lex. Dor. & Ion. in Ἀπαρέμματα; Iac. Gronovius, qui merito ex Codd. Arriano restituit V, p. 210. In Dositheii sententiis Adriani § 10, ubi a Stephano fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πείσαι κριτὰς, Goldastus edidit, πείσων τοὺς κριτὰς qui, cum insuper annotat, persuaderi iudicibus, Mf. lectio ἑλληνίζει, quid sibi velit, haud plane perspicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus. Suidas: Ἀμαρτεῖν εἶρηκε τὸ ἀμάρτομαι Κρατῖνος Δραπέτισι. Ποδαπούς ὑμᾶς εἶναι φάσκον, ὦ μείρακες, οὐκ ἂν ἀμαρτεῖν καὶ ὅλως συνηδὲς αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Versus integer Aristophaneus: pro αὐτοῖς, nisi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς vel αὐτοῖς, Comicis, quia Cratini meminerat. HEMST.

ead. l. 9. Οὐ φασι π.) Genuina haec lectio ed. *I.* Reliquae οὐτῶ. Vide Ἀπεκρ. c. 21, Τοξ. c. 49, & Φιλοφ. 12. SOLAN. Non est, ut multis rationem reddam, cur ed. *I.* lectionem posthabuerim. HEMST.

ead. l. 15. Σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ) Talis locutio apud Cicer. Phil. II: *iuram hominis simplicis pectus vidimus.* Vide Voss. contr. p. 127 & 138, ubi plura eiusmodi exempla. LEED.

Pag. 66. l. 3. Ἀποστραφείην) Ex Mss. Ox. & P. & ed. I. reposuimus, pro ἀπεστράφην, quod in reliquis legitur. SOLAN.

ead. l. 4. ἭΡΑ. Καλῶς) Ita digerunt Fl. Ald. H. 1. I. B. 2. Fr. (Mss. Ox. vero post ὃ Πάρι) Recentiores mutarunt, & Venerem haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, si seposita Mss. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, stare posse eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & speciem habet amorum Dea, non nimis casta, nudam sese videri cupiens, & virgini Minervae, castaeque matronae Iunoni, gratiam obsequii hac in parte praeripiens. Quin & his iam scriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus Iunoni haec vindicem, aperiam. Iunonem a iudice impositam conditionem arripere voluit Lucianus, non solum ne detrectando iudicem vel rantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum sentiebat; sed praecipue ut occurreret suspicioni, quam suboriri ex eo verebatur, quod ab oculis tantum & lacertis a poetis laudari se sciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit Lucianus, Iunoni apud Homerum saepissime tribui, nemo, qui vel leviter hunc poetam delibaverit, ignorat. Iam vero si Venerem loquentem facias, perit iocus urbanissimus; aut, si partim asservatur, Iunonem solum petit Venus, cum in Minervam cadere non possit βοῶπις, quod Iunoni, ut & λευκώλενος, proprium est. Si ea mens Luciano fuisset, γλαυκῶπις scripsisset, quod Minervae proprium epithetum est. SOLAN. Impetrare a me non potui, ut personarum ordinem, qui in postremis edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adscribi, quae iam supra ioco acerbiorē a Iunone tacta, opportunitatem ulciscendae iniuriae occasionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. Homerus autem ut Iunonem λευκώλενον solum ac βοῶπιν, sic Venerem frequentissime vocat καλὴν & χρυσήν· hoc ergo principe poetarum teste vincere poterat, se totam esse ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλὴν, cum Iuno tantum ab una alteraque corporis parte lauderetur: idcirco tantopere festinat, ut se nudam formae spectatori praebeat conspiciendam, minus enim, quam comites haud paulo castiores, pudori serviens. Deinde, si iam hic omnem vestitum Iuno deposuisset, quid erat cau-

fae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδύσμεθα; Quare vix dubito, quin illud ed. Iunoniae, ἀπόδυθι καὶ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime sit genuinum, ideo nimirum insertum, quia, si praecedentia Iunoni tribuas, ut sane factum in vetustis edd. subsequens Minervae sermo nihil habebat, quo pertinere posset. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποστραφείν, non video: hoc ait Mercurius, ecce autem, ego te iam, ne oculos meos emissitios vertatur, ἀνέη. HEMIST.

ead. l. 5. Μὴ μόνως ἔχω τὰς ὀλένας λευκάς) Ut scil. Iuno, quae Homero semper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. GRAEV. Reipicit facete ad epitheta perpetua, quibus Homerus utitur, cum de Iunone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Iuno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic postea Minervae obicit τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab Homero perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. CLER.

ead. l. 7. Ὅμοίως καλή. Ἀφρ. Μὴ πρότερον &c.) Locus hic pessime a librariis interpolatus est. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύ γε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Ἀθην. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina personarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum καὶ σύ γε. MARCIL. Hic aliqua excidisse autumat Th. Marcilius, nempe responsum Paridis ante verba Palladis, quibus iuberet & Venerem exui, καὶ σύ γε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At sincera sine his Luciani verba; immo haec inculcata turbarent sensum. Primo enim iam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixisse, καὶ σύ γε ἀπόδυθι, nisi iam alia, vel Pallas, vel Iuno, fuisset exuta; quod clarum est. IENS. Verba haec, Παρ. ἀποδ. καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη, uti Marcilio, nescio quo pacto, suboluerat, in ed. L. reperiuntur, in reliquis omissa. Ut ut sit, genuina sunt, & vere Lucianea. Iam enim exserunt vires suas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videntam fertur iuvenis. Cessabat autem odiose Venus, aegre, ut videtur, cestum dimissura. Homerum qui non versarit, neque in hisce salibus & iocis, neque fere in plerisque huius scriptoris opusculis, centesimam quamque leporum partem intelliget. Vide, quae ille de cestus potentia canat Il. Ξ, 214. At si non nisi monitus huiusmodi allusiones perspicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae Luciani gratiae. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτὴν ἀποδύσῃ) Micillus & Benedictus, ne prius isfctm exueris: quae versio stare non potest, nisi probaveris ed.

I. ἀποδύσης: nam ἀποδύσασθαι ne ponatur pro ἀποδύσαι, verat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel αὐτὴν ἀποδύσει, ne prius ipsa se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσης, ne tu prius illam vestes ponere iubeas: alterutrum certissimum est: prius etiam malim, cessi tamen auctoritati P. & I. HEMST.

ead. l. 9. Κεστὸν) Vide Eustath. ad Il. Ξ, 214. SOLAN.

ead. l. 17. Ἡ δέ τις μή σοι ἐλέγχεται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀντι τοῦ φοβεροῦ βλέποντος) Vertunt: An vereris, ne tibi obiiciat caeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendū praesens se ferendo adspicitur. Davus sum, non Oedipus; aenigma Latinae versionis non expedit: sed si licet Davus, scio tamen, nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus: Non metuis, ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, si sine illo, quo metum incutis, videantur: τὸ φοβερόν vocat κόρυδα, qua φοβεῖν δικαστὴν illam velle Venus ait. Putabant autem, τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea: superius in dialogo Vulcani & Iovis, γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο καὶ κόρυς sine illa caefios oculos Minervam dedecere. GRAEV.

Parg. 67. l. 1. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν) Ad Dial. VIII pluribus explicui. Attulit hunc locum Brodaeus ad Anth. II, c. 9, Ep. 2. Iure quidem Graevius interpretes castigavit; sed in verba ἐλέγχεται & hic & illi male rem gesserunt. Intelligendum est, num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat caeruleum illud oculorum demta casside inspectum? Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam posuit, quando a bello vacans laetioribus epulis intererat: talem ad Pelei nuptias misit Coluthus, aliique. Vid. Sil. Italic. VII, 460. HEMST.

ead. l. 7. Αὐτὴ) Sic lego, non ut in libris est αὐτή. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς δὲ ὄρα ἢ δὲ ἡδέως) Sic hunc locum, foedissime in vulgatis edd. corruptum, restitui. Quid enim est, quae-so, quod omnes infidet, ὄρα δὲ ἡδέως, sine ἡδέως, quod I. suppedirat? In eo I. non sum secutus, quod ὄρας pro ὄρα habet. Plaudent, sat scio, quibus elegantiae placent: neque monendi, unamquamque trium Dearum ab aliquo sibi proprio laudari; aut quomodo festinantes aut oscitantes librarii voces, quarum sonus cum praecedentis verbi sono convenit, flagitiosa negligentia soleant omittere. De ἡδέως ὄρα, vide Eurip. Iph. in Aul. p. 183 C. Interpres Gallicus ita emendandum esse acute vidit. SOLAN. Iampridem ante visam ed. I. scripturam conieciavi, ὄρα δὲ ἡδέως ἡδέως neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem spectarent, cuius proprium est μειδίαν φιλαμειδεῖν Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni

productae, quae tum eodem redit, tum scripto Codice forte nititur. HEMST.

ead. l. 16. Ὡρα σοι καὶ τὰλλα ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι δῶρα τῆς νίκης ἐμῆς) Mss. Ὡρα σοι καὶ τὰλλα ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ δῶρα τῆς ἡφθον τῆς ἐμῆς. non est respuenda haec scriptura: vide, an non pulchra etiam tibi sint praemia suffragii mei, quod scilicet pro me tuleris. GRAEV. Eruditius est, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficisci potuisse credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψήφος ἐμὴ, suffragium mihi secundum & saevus: quemadmodum enim Latinis meus, tuus, sic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς usurpantur. Qui sensum viderat, haud absurde νίκην exposuit: nam id agebat sane Iuno, ut sibi proposito praemio suffragium Paridis emeret, causaeque superior abiret: haec interpretatio, quippe faciliior intellectu, pulsa lectione vera, sed paulo abstrusiore, locum eius occupavit. Graevius adstipulatur, in eo tantum lapsus, quod ὥρα non improbaverit: prorsus obstat huic lectioni legitima structurae norma; neque hoc, si diligentius attendisset, virum magnum fugere potuerat. Εἰ καλὰ σοι est, an utila tibi sint, rebusque tuis conveniant, quod interpretes sefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab Euripide Troad. v. 925. HEMST.

Pag. 69. l. 1. Αὐτὴ σοι ἐγὼ) Αὐτὴ scribatur an αὐτή, parum refert: in multis enim αὐτὸς & οὗτος commutantur. Saepe tamen solent, οὗτος σοὶ ἐγὼ, vel, οὗτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem annotavit, hoc etiam loco non neglecto, Iac. Gronovius ad Arrian. H. Ind. p. 350, n. 53. apud eum inprimis formula familiarissima: inter alia c. 35, ἡμεῖς δὲ οὗτοι ἀγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἦκομεν. ibi Gronovius e Mss. profert αὐτοί. HEMST.

ead. l. 12. Ἀργῶθεν) Ἀργόθεν. Idem Menagius notaverat. GUYET. Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργόθεν. recte sic scribitur ἐν Ἐπισκοποῦσι. GRAEV. Ἀργῶθεν recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. SOLAN.

ead. l. 16. Εὐ) O. solus habet illud εὐ. SOLAN.

Pag. 70. l. 6. Γενόμενος, ποία δὲ τις τὴν ὥλην) Excidit Paridis personae notatio: scilicet fuisse, γενόμενος; Παρ. ποία δὲ τις. MARCIL.

ead. l. 7. Παρ. ποία δὲ τις) Haec in vetustis edd. ordine continuo legebantur: primus Bourdelotius, vel ab se, vel monitorem Marcilium secutus, distinxit, atque ista, ποία δὲ τις

τὴν ὄψιν, Paridi assignavit : probo factum cum Benedicto. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic est nullus : tum scribi potius debuerat, οἷα δέ τις τὴν ὄψιν. HEMST.

ead. l. 9. Γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστικὴν) Lucianus alludit hic ad instituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nuda cum adolescentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum institutum sit diu post Troica tempora, anachronismus hic cenferi potest inter ea, quae in Luciano merito carpi possint. Trecenti anni fuerunt minimum inter iudicium Paridis & Lycurgum. CLER.

ead. l. 10. Παλαιστικὴν) Vid. Ovid. XVI, 150, 250. SOLAN. Attulit hunc locum Thom. Mag. in Παλαιστρινός, hoc, quamquam Alexis usurparit, respuendum, illud probandum docens : Phrynichus praeiit pag. 38. Nihil quidem obstat, quo minus a πάλαιστρα formetur παλαιστρινός nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστής fingere παλαιστικός. Diog. L. VI, 4, παλαιστικὴ τέχνη. Pausan. I, p. 94, Marc. Antonin. VII, § 61. Latini contra, quippe quibus in usu fuit *palaestra*, nunquam *palaeſta* vel *palaeſtes* : praeter Plautum, Ciceronem atque alios Prudent. περὶ Στεφ. H. X, 188 : *palaeſtricus ephebus Hyacinthus Lacon, quem, inquit, vester Deus Effeminavit gymnadis licentia.* De Helenes studio palaeſtrae meminuit etiam Propert. III, El. XII, 19. HEMST.

ibid. Οὕτω δὲ τι περισπούδατος) Quid illud *τι* ad sententiam conferat, haud satis assequor. SOLAN. Qui deripitur, inquit I. Fr. Gronovius ad Senec. de Ira III, cap. 23, *περισπούδατος*, ponitque deinceps hunc ipsum Luciani locum : id quidem recte ; Helenae tamen, ut virginibus, convenit, quae *περισπούδατοι*, quando multi proci eas ambiciose petunt. Homericum est, ἀμφ' αὐτῇ II. Γ, 157 : Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναιὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. In οὕτω δὲ τι parum ad sententiam confert illud *τι*, sed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet : pleonasmum istius voculae in similibus probat H. Stephan. App. de D. A. p. 81. Arrian. H. Ind. c. 37, ἀνάπαυτις οὕτω τι καρτερῇ. HEMST.

ead. l. 11. Ἄωρον) Οἰμαχίαν. Aristaen. ἄωρα τὰ παρὰ κερὸν τρυγώμενα. Interp. Aristoph. Acharn. dixi alibi. Habes hanc historiam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hist. BOURD.

Pag. 71. l. 9. Βαρβάρῳ) Phrygi : notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones I. 7 Cod. De palat. sacr. largit. BOURD.

ead. l. 11. Παῖδες) Ministros semper hos Veneri praefecto

fuisse tradit Hesiodus Theog. 201: Τῇδ' Ἔρως ὠμάρτησε καὶ Ἥμερος ἔσπετο καλός. & in raptu Helenae utrumque sibi adfuisse affirmat Paris in suo cum ea sermone apud Homerum Il. Γ, 442. LEED.

ead. l. 12. Δύω καλῶ) Male antea δύο καλῶ. BOURD.

ibid. Ἥμερος καὶ Ἔρως) Dixi ad illud Petron. tu desiderium, tu voluptas. Sequens Dialogus totus Homericus est. BOURD. *Eratine*, inquit Mart. Capella IX, p. 306, (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotine*,) *Cypridis filia*, & *Himeros* Cupidinis affector (Graecorum ἐπαδὼν interpretatur) iem *Tersis* e famulatio *Dianae* concinentes gratissime intravere primum: sed puer monauliter sonabat. Post hos psallentes *Pitho*, *Voluptas* & *Gratae* admixtis *Lyrae* vocibus. Ibi Lucianum huius Dei meminisse, notat Grotius. Megaris in templo Veneris praeter ipsius Deae simulacrum, Πειθῶ καὶ ἑτέρα θεός, ἣν Παρήγορον ὀνομάζουσι ἔργα Πραξιτέλους. Σκόπα δὲ Ἔρως καὶ Ἥμερος καὶ Πόθος &c. apud Pausan. I, pag. 105. Pothi a Scopis facti meminit etiam Plin. H. N. XXXVI, 5, p. 634, testatus eum cum Veneri & Phaethonte Samothraciae sanctissimis religionibus coli. Ceterum quod Barnesius ad Eugenii Epigr. in Anacreontem p. 367 παῖδες exponendum esse contendit non filios, sed famulos, nihil est: vide modo Cornut. de N. D. cap. 24, 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII, quod Anacreonti, qui recte sapit, nemo tribuat, idem Barnesius. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt H. Stephanus & Andr. Schottus Obs. Hum. II, 61, Theodorus est Prodromus in Amaranto p. 465. HEMST.

Pag. 72. l. 1. Καὶ οὕτως ἅπαντες) Καὶ οὕτως ex O. assumptus: in impr. enim non comparet. SOLAN.

ead. l. 3. Ὅπως μὲν τάχα χωρήσει, ἄδηνον, ᾧ Ἀφροδίτῃ) Ut olim legendum conieceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mss. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηνον, ᾧ Ἀφροδίτῃ, quomodo haec successura sint, obscurum est, Venus. GRAEV.

ibid. Ταῦτα) Ex ed. l. & Mss. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. SOLAN.

ead. l. 9. Προμήστριαν καὶ νυμφ.) Vox altera declarat alteram. Alias νυμφουγωγός est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris aedibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, asfando, qui ideo παρὰ νυμφος aut παρὰ χος dicebatur. Vide de hac re H. Steph. Suidam, & alios. LEED.

ead. l. 10. Πρέποι γὰρ ἂν &c.) Κανηφόροι virgines nobiles — Hartung. p. 658. πρέποι, pro πρέπει ex P. Cod. SOLAN. Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέποι γὰρ ἂν κἀμέ ut in Platonis Alc. I, p. 432 C. πρέποι γὰρ ἂν τοι καὶ σοὶ τὸ καλῶς διαλέγεσθαι. Κανηφόρον habuit etiam Scholiastes: quae nulla est causa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic optime respondet εὐρτάζειν τὰ ἐπινίκια. Hartungus Dec. I, c. VIII, § 37, nihil aliud affert, quam Scholiastae Theocriti locum ad Eid. II, 66, ubi docetur, virgines vel nobiles, vel potius nupturas, τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νυμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad κανηφόρον firmandam, non video. Etsi pompam nuptialem κανηφόρος, vel etiam plures, quod sane fieri potuit, κανηφόροι prosequerentur, cur hoc sibi munus praecipuum Venus deponere voluisset, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad eius honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa Paridi se conciliaturam esse promittit, victis formae rivalibus, interesset νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita possis refingere: πρ. γὰρ κἀμέ νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῖν παρεῖναι. HEMST.

ibid. Νικηφόρον) In Ms. scribitur πρέπει γὰρ κἀμέ κανηφόροι εἶναι ὑμῖν παρεῖναι sed vulgatam non damno. GRAEV.

ead. l. 13. Τούτου) Ms. Ox. pro τούτου. SOLAN.

ead. l. 15. Βούλει οὖν σοι) Ms. Ox. habet τέ σοι. I. οὖν. Desunt in Fl. H. & Wech. Ego hanc inde concinnavi scripturam. SOLAN.

ibid. Ἐπομόσομαι) Conspirant edd. cunctae: nihilominus legendum ἐπομόσομαι propter ἵνα, quod intelligitur: πάντες γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἵνα, ἢ εἰαν, ἢ ἂν, ἢ ὅταν τίθωαι, monente Thoma Magistro. Dial. M. X, § 8, βούλει μὲν ἀφελῶμαι καὶ τῶν ὀφρυνῶν. Aristoph. Ran. v. 420, Equit. v. 52, Βούλει παραβῶ σοὶ δόρπον; Idem in Timone vitium cotaximus § 37. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Φιλόχορος ἐν Β. Ἀτθίδος) Exc. G. β' Ἀτθίδος fatetur tamen se reperisse in Cod. Ms. ἐν β' Ἀτθίδος. C. M. β'. Ἀτθίδος. SOLAN. Haec totidem verbis exstant in Harpocrat. & Suid. v. Κανηφόροι. HEMST.

Pag. 73. l. 3. Ἐπ' αὐτήν) Hoc a Luciano profectum esse non credo: an ἐπακτὴν; ut Long. III, p. 81, γυναῖκισιν ἐπακτὸν ἐξ ἀστῆος immo potius ἐπὶ αὐτήν. HEMST.

ead. l. 8. Πόθον) Hunc Deum haud temere alibi reperias. Consule Eust. Od. A. SOLAN.

ead. l. 24. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σείραν κ.) Haec mutuatur ex Homero II. Θ, 17 & seq. CLER.

Pag. 74. l. 4. Συναρτήσας) Mallem fere συναρπάσας nisi expreslerit illum Homeri versum Iliad. Θ, 25, Σείρην μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμπιοιο Διῶσάμην· nam συναρτᾶν est συνάπτειν, ut veteres exponunt. HEMST.

ead. l. 8. Κἄν τὴν θάλασσαν) Pone tantum καί, diversus est usus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. HEMST.

ead. l. 10. Εὐφήμει) Apul. Miles. I: *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas.* ibi Pricaeus p. 25, & hoc ipsum & plura similia notavit. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ Ποσειδῶν &c.) Narrat, Neptunum, Iunonem & Minervam conspirasse in Iovem, eumque constituisse in vincula coniicere, utque metu huius coitionis Iuppiter percussus in varias se formas verterit. Respicit ad Homeri locum, in Iliad. A, v. 399: Ὅπότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι, Ἥρῃ τ' ἠδὲ Ποσειδῶν, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Cum ipsum vincere Dii alii voluerunt, Iuno & Neptunus & Minerva. GRAEV.

Pag. 75. l. 1. Ἐπεβούλευον ξυνδ.) Ed. I. pro ἐπεβούλευσαν, quod in reliquis est. SOLAN. Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι frustra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. Aristoph. Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς. — Demosth. in Lacr. p. 952 D. ἐπεβούλευον μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. Aristoteles apud Schol. Theocr. ad Eid. XV, 64, τὸν Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι· perperam editur μιγῆναι. Plura suppedabit H. Stephanus. HEMST.

Pag. 76. l. 13. Δακὼν τὸν δ' ἄκτυλον) Hoc est, quid unguem mordet? Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. Horatius de poeta versus non facile faciente I Sat. 10: — *in versu faciendo saepe caput scaberet, vivos & roderet ungues.* CLER.

ead. l. 14. Τὴν Ἰκαρίου λ. Πηνελόπην) Huius mulieris filium etiam Hyginus facit CCXXIV. Cuius Icarii filia fuerit, non reperio. Spartana erat. SOLAN. Hinc poetis Ἰκαριώτη. Propertio Icarionis: Quaeque terunt fastus, Icarioni, tuos, III El. 11. Icarum dicas, Icarium an Icarionem, nihil est horum. quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen Homero duce vulgatum Icarius. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab Aeolo, vel altius ab Atlante, aut, si mavis, ipso Iove repe-

ti potest. Prius exponit Apollodor. I, p. 27, inter Aeoli & Enaretēs filios Perierem recensens. Ex isto Periere, qui Messenem obtinuit, & Gorgophona Persei filia natus est Icarius cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. nota ibi, multos non Aeoli facere filium Perierem, sed Cynortae; *διόπερ, inquit, τὰ περὶ τῶν Περιήρους ἐκγόνων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσομεν.* Praestitit fidem lib. III, p. 211, totamque gentis seriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Iove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215 scribuntur, *Εἰσὶ δὲ αἱ λέγοντες Ἀφάρεα μὲν καὶ Λευκάππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰολου. Κυνόρτου δὲ Περιήρην· τοῦδε, Οἰβάλον· Οἰβάλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρων, Ἰπποκόωντα, Ἰκαρίωνα,* quamquam neminem illa suspicio tetigerit, ne Meursium quidem in Regn. Lacon. c. III, ab iis, inquam, recidenda sunt, nisi plane fallor, *Περιήρην, τοῦδε·* inseruit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi sane *Κυνόρτου δὲ Περιήρης·* sed meminisse debuerat, diversam aliorum in hoc loco commemorari sententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos esse Aeoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, sed Oebalus fuit filius; itaque Paus. III, p. 203, 204. neque mirum; quippe qui simul tradant, eandem utrosque Gorgophonen habuisse uxorem, teste Pausan. IV, p. 283. unde iam planius intelligitur, quod ait p. 204, *εἶναι τε Ἀφάρεα τὸν Περιήρους ἀδελφὸν Τυνδάρων πρὸς μητρός.* Hac de re scriptorumque dissidio componendo quae poterant observari multo plura, lubens praetermitto. Icarius ergo seu Perieris sive Oebali filius in matrimonio habuit vel nominibus diversis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orsilochi, aut, ex Pherecyde, Asterodiam Eurypyli filiam ipsi iungit Schol. Homer. ad Odyss. O, 16. Periboeam, *νύμφην Νηΐδα* (nihil erat ista aetate nympharum conubiis familiaris) Apollodorus, ex ea natos enumerans quinque masculos, unam feminei sexus Penelopen: sororem eius Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797, nescio quam recte: mihi quidem ratio constat, cur olim in Homero scriptum fuisse statuam, *Εἰδωλον ποίησε, Μῆδῃ δ' ἦικτο γυναῖκα Ἰφθίμην, κόρην μεγάλτορος Ἰκαρίοιο.* Ulysses vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat professus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, si nuptias Penelopes sibi concilier, tale se consilium allaturum, quod merum eius omnem ac dubitationem expediat: rem totam persequitur Apollod. III, p. 217. HEMST.

Pag. 77. l. 6. Τράγων αὐτὸν ἀπείκασεν) Ita Philargyr. ad Virgil. Ecl. II, 32, *Hic autem natus est Mercurio in arietem converso, & Penelope uxore Ulyssis*, Schol. Theocr. ad Eid. VII, 109, & Serv. ad Aen. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcherrima eademque castissima Penelope adduci potuerit, ut hirco se submitteret, admodum solleter tantae difficultati vel Nonnus vel Maximus mederi conatus est in Συναγ. Ἰστ. ad Gregorii Nazianz. Stel. I, p. 141: καὶ ἐκρούσας αὐτὴν μαγείᾳ εἰς ἔρωτα αὐτοῦ ἐκίνησε, καὶ ὤχευθῃ ὑπὸ τοῦ τράγου· nonnihil sane Penelopes honori consultum vides, quae culpam praestare non tenetur; quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos admittit. Pater Mercurius, ne nescias, tertius est, tertio quoque Iove natus & Maia, ut monet Cicer. de N. D. IH, § 56; filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetustatis multo plures exstiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo Schol. Theocr. ad Eid. I, 3, 125, scriptorem Arg. I ad Pythion. Pindari, quorum alter ad alterum emendandum iuvat, Apollodor. I, pag. 13, Tzet. ad Lycophr. v. 772. Noster hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clauserunt, quod credere licet affirmanti Herodoto II, 145; cum contra Aegyptiorum antiquissimus esset Pan, καὶ τῶν ὀκτὼ τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν & Herodotus quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Graecos saepe fuisse deprehenditur, quanti Deorum huncce novissimum fecerit, haud obscure declarat c. 146, καὶ Πανὲς γε πέρι οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν (οἱ Ἕλληνες) ὅπῃ ἐτράπετο γένόμενος· mirandum sane, fabulam alias excogitandi quidvis foecundissimam hac in parte claudicare: Athenienses tamen, dummodo sit iste Pan idem, qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset quamque salutaris apud Marathonem adiutor, haud ingrati didicerunt. At grande mortis eius arcanum patuit demum sub imperatore Tiberio: cum enim ex insula Paxi audita vox esset, magnum Panem obiisse, eaque res Romam relata cunctorum animos ipsiusque Tiberii advertisset, philologi, momento gravissimae quaestionis expenso, coniectarunt, hunc esse Mercurii & Penelopes filium; ut refert Plutarch. de Orac. Defect. p. 419. Nolo sagacissimis hominibus adversari, tametsi qua fortuna, quove consilio in Paxos, Arcadia relictā, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; nisi quod desertis locis, atque insulis etiam, eum valde delectatum fuisse ferant: vide Aeschyl. Pers. v. 447, &

Schol. Cur autem *καρσφόρος* fuerit & *τραγοσκελῆς*, commoda plane causa est, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura Aegyptio iuxta & nostro Pani communis; utrumque enim *γράφουσι τε δὴ καὶ γλύφουσι αἰγιοπρόσωπον καὶ τραγοσκελέα*, teste Herodoto II, 46; talemque carmine depinxit Sil. Ital. XIII, 326. Hinc Pan *Δικέρως* Thespidi Tragicorum vetustissimo apud Clem. Alex. Strom. V, pag. 370 D. at tu Thespidem observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praecessisse, post quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numerosissimam ab Atheniensibus ascitus fuit Pan; vel Thespis igitur ritus in Arcadia solemnes descripsit, vel fabulae ipsi tributae falsum nomen mentiebantur, quod voluit vir maximus. *Κεροβάτου* vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde dissentiunt Grammatici, quos lege ad Aristoph. Ran. v. 232: ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix est, ut intelligas, nisi reposueris pag. 504, v. 2, *Κεροβάτης*, ὃ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὄρεων βεβαίοντες &c. *κερόνυξ* pari ratione Dionysio Perieg. v. 995, ubi iridem nescio quid Scholiastes & Eustathius tricantur. Plato superne glabellum fecit, qualis, inferiore saltem corporis parte oblecta, vel Penelopae placere potuisset, in Crat. pag. 280 E. Πὰν αἰπόλος, Διφύης Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἄνωθεν λεῖος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχύς, καὶ τραγοειδής. Porro, si Lucianum audis, Ulyssi nullum iniuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compressa, antequam nuberet: immo in Lyceo templum esse Panos, in quo natus asseratur, scripsit Lactant. ad Stat. Theb. II, 206. secus Herodotus sensit: nam si Πὰν τῷ ἐκ Πηνελόπης ἐλάσσῳ ἑταίῳ ἐστὶ τῶν Τρωϊκῶν, ut ait II, 145, eum oportet in lucem prodiiisse finito bello Troiano, dum longinquis erroribus iactatus Ulysses domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt versati, quorum absurdam interpretationem Virgilii Georg. I, 16, profert Servius, cuius annotatio, ut intelligi possit, levi manu parumper adiuvari debet: *Nemus linquens patrium*] Pindarus *Pana* ex Penelope Ulyssis filium dicit: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam Schol. Theocriti) unde multi patrium pro paternum accipiunt, et quod Pan non Arcas sit, sed Ithacesius; ut a patre, non a patria. vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus. addit Serv. Daniel. ad Aen. II, 44. Iam praeterea si quis forte paulo severior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi

fodalem ac consortem faciat, minus observatae temporum rationis dicam scribat, excusationem sibi paratam habebit ex aliorum, quos sane multos laudare potest, errore simili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis huius Panis nati aetatem antevertit. Sed in his scilicet fabulosis intra veniam peccare censentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compensant.

HEMST.

ead. l. 13. Μουσικὸς γὰρ εἰμι) Sic in Bacch. & Δικαστῆρ. Copiose Nonn. Dionys. Interpr. Theocriti, & Virgil. BOURD.

ead. l. 14. Πᾶν καπυρὸν) Λαμπρὸν, ἡδὺ, ut in Schol. Theocrit. Idyll. 7: καπυρὸν στόμα, λαμπρὸν, ἡδὺ, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἐξοπτὰ τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba Micyll. interp. In quibusdam libris legitur λιγυρόν sed καπυρὸν verbum rusticum, ut in Longi ποιμεν. εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχύ καὶ τὸ ἄγροικον τοῦ συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἶον ἐκ κεραμίου σκεύους διατεθρυμμένον. *testarum sonitus.* Qua de re Isaac. Casaub. ad Suet. Theod. Marcil. ad Perf. BOURD. Καπυρὸν, dulce. GUYET. Theocrit. Idyll. VII, Virgil. Ecl. II & IV. SOLAN. Πᾶν καπυρὸν γελάσας Longus habet II. pag. 34. ibi Iungermannum & Mollium hic Luciani locus non fugit: quod affertur ex Epigrammate, Nossidis est Anth. III, c. 6, Ep. 16: Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμυθίβειαι. Fluere viros eruditos in constituenda vocis potestate minime miror, quippe quam atheni non licet, nisi primam eius vim atque originem habeas exploratam: eo ne Salmasius quidem pervenire videtur potuisse ad Ael. Spartian. p. 45. Nobis hic longioribus esse non libet. HEMST.

Pag. 78. l. 2. Ἀθηναίοις συμμ.) Quod ait Gilb. Cognatus, *Pana maiore, quam humana statura, exercitui Graecorum praefisse,* (vide Homer. hymn. in Pana) nusquam alibi reperio. Lapsus fortasse memoriae est: nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. LEED. Vide Paus. Att. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀριστεῖον) Exstat ea de re Simonidis epigramma, quod statuae illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγῶπον ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μῆδων

Τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

Pott. 306 f. & 390 f. V. & A. G. IV, 871. Innotuisse tum primum Atheniensibus docent Clem. Alex. p. 18 C. & Noster

Lucian. Vol. II.

X

Δικ. cap. 9. Μακρὰ dicebatur spelunca; vide omnino Eurip.
'Iw. p. 697 B. SOLAN.

ead. l. 8. Τούτο) Id est, Πᾶνα. GUYET.

ead. l. 9. Ἐρωτικός γὰρ εἰμι) Sic Pan dictus φιλοπάρετος;
Achill. Tat. lib. 8, & ἐρωτικός, Long. lib. 2. BOURD.

ead. l. 11. Ἐπιχειρεῖς) Ex A. P. & ed. I. nisi quod in hac
mendose legitur ἐπιχειρεῖς. In reliquis est ἐπιβαίνεις. Vide
Dial. seq. finem & Epist. Div. ad Saturnum. Echo cur fingi-
tur Pana amasse, vide Polyaen. Strat. I, pag. 10. Meminit &
Molchus apud Stob. in Grot. Flor. 247. SOLAN. Probissimam
lectionem ἐπιβαίνεις nullus equidem mutavero cum ἐπιχει-
ρεῖς. De Pane non aliter iocatur Mercurius, quam si totus
foret hircus. In hac re propria sunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν Poll.
V, 92. Long. III, p. 79, οἱ κριοὶ ἐβαίνον ἄλλος ἄλλην, & ἐπα-
βαίνειν Athen. XIII, p. 605 F. Pausan. V, p. 448. solet qui-
dem Aristoteles ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον sed apud alios sae-
pius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ· utrumque in
Hippiatricis: pag. 57, εἰάν κακογενὲς ὄχειον ἐπιβῇ· inscendat
Rei Verterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem
qui ὀχεύτης· nam ἐπιβάτης vix usitatum credo. HEMST.

ead. l. 12. Τῇ τε Ἥχῳ καὶ τῇ Πίτῳ) Hinc Pan ὀρεσσαῦλαι
πόσις Ἀχούς Anthol. IV, pag. 476, a Theaeteto dictus; ubi
Brodæus huius loci meminit, & praecedentium. Pinus ama-
tae & in arborem versa fabula nihil est notius. Quod prae-
ter ed. I. nonnulli Codd. pro Πίτῳ praebent Πυθοῖ, id quidem
quale sit, non percipio: recte iamdudum monuit Iungermann.
ad Long. p. 215, hunc Luciani locum proferens: *ubi male qui-
dam cusi* Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At si unius literae muta-
tione vitiosam scripturam expoliveris Πειθοῖ, praeferenda vi-
deri potest receprae, atque ab ipso Luciano profecta: Pitho
fane in comitatu Magnae Deae, cuius μεγάλας θεοῦ κυρα
παντοδαπὸν Panem vocavit Pindarus apud Aristotel. Rhet.
II, p. 111. ideoque iunguntur in re sacra faciunda. Demosth.
Pr. Δημ. LXIII, ἐθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ καὶ τῇ Μητρὶ τῶν
θεῶν καὶ τῷ Ἀπόλλωνι. Hermesianacti Gratiarum una Pitho,
teste Pausania IX, p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μέλημα
τέρπνον, quod ex Pindaro profert Scholiastes eius ad Π. Γ,
139. Immo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx
Panis & Pithûs filia: Schol. Lycophr. ad v. 309, Ἡ Ἰὺξ γυν-
ὴν ἢν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἥχους καὶ Πανός. plures
annotavit testes Kusterus ad Suid. in Ἰὺξ. Echo, quae sibi
ius matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Iam suspicari

non absurdum est, librarios solemnī facinore Πειθοῖ ignotius immutasse in Πίτυϊ. Quae paulo post leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. HEMST.

ead. l. 13. Πίτυϊ) Suid. in Pirys: Nonn. Dionys. lib. 2, Propert. lib. 1. Male in quibusdam Πυτοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. BOURD. Pityn aiunt puellam fuisse, a Pane simul & Borea adamatam, quae quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret, Tellus ex eo, quod reliquum erat, arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cuius ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. LEED. Πυθοῖ Angl. P. L. & ed. I. Reliqui Πίτυϊ. SOLAN.

Pag. 79. l. 8. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.) Non aptissime cohaerent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφοὺς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide P. Burmann. ad Ovid. Metam. IV, 288, ubi Luciani meminit: de Hermaphrodito Diodor. Sic. IV, p. 150 B. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Διόνυσον) τῷ Διονύσῳ V. SOLAN. Male mutarunt in ed. A. supplendum fuerat ex Scholio ad Iov. Trag. § 6, τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. HEMST.

ibid. l. 7. Μητὺρς ἢ Ἀφρ. ἢ Διώνης) Διώνης correxerat etiam Matth. Sladus: δὲ pro ἢ Solanus. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Iov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest. Schol. Theocr. ad Eid. I, 21, Τὸν Πρίηπον Νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν εἶναι. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διώνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio Strabo XIII, pag. 879 A. εἴτε τῷ λεγέσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν θεῶν, ὁρμησάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων illa τῶν θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marm. Ant. p. 300, orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνης scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampſaceni, tanti numinis cultores praecipui, persuasissimum habebant, teste Pausan. IX, pag. 771. HEMST.

ibid. l. 11. Λειμῶνας) Λιμένας prima manus: mox factum λειμένας, & hinc λειμῶνας, quod in V. est. GRON. Sed vide Schol. ad Δ. Tr. ubi recte λειμῶνας. SOLAN.

Pag. 80. l. 2. Πέρα τοῦ εὐπερατοῦς) Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου. Dixi alibi: vocant ἀκροπόδια: de qua dictione alibi. BOURD.

ead. l. 13. Ἦν τις Ἑλλην) Orestis fabulam tangit, cum quo aufugit Eur. SOLAN.

Pag. 81. l. 3. Ὑποβεβρεγμένοι) Sic in Gall. βαθείας ἤδη ἐσπέρας ὑποβεβρεγμένος. Heliod. lib. 1 & 2. Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD. Inter cognatae significationis verba primo loco ponit Poll. VI, 25, ὑποβεβρέχθαι, διαβερμαίνεσθαι, σεσεῖσθαι μέθη, μεθύειν. Long. II, p. 60, γέροντες ὑποβεβρεγμένοι ibi plura Iungermann. p. 213, Luciani, in quo saepius occurrit, bene memor: Mollius inverecunde, quem plane descripsit Des. Heraldum ad Martial. I, Ep. 71, nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. Heliodoro διαβεβρεγμένοι ἤδη καὶ πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον παραφερόμενοι, qui iam ulterius provecti vino permaduerunt, V, p. 255. Eleganter Alexis loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑπερέχον μέρος apud Athen. II, p. 47 D. Thasii Lesbiiſque vinulis, quod dici reliquum est, commadefacere, sive, quod superest dici, Thasius vinulis largiter hauriendis ducere. Quae autem paulo ante praecedunt, πρῶν ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro verendum existimet, nuper Lampſaci natus: revera enim ea in urbe hi natus, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. Schol. Apollon. Rhod. ad I, 932, Etymol. in Ἀβαριδά, Serv. & Philargyr. ad Virgil. Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cuius gravidae ventrem cum manu venenata Iuno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcumque πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρὶ καὶ verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit Schol. Theocriti ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. HEMST.

ead. l. 9. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;) V. Clem. Alex. 16 C. SOLAN.

ead. l. 10. Εὖγε, τὸ μὴ) Scribendum est, εὖγε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. HEMST.

ead. l. 14. Καὶ νήφοντα) Sic Thraſo apud Ter. Ego islum Ennuchum vel sobrius. VORST.

ead. l. 15. Ἐπιχειρήσει) Sic bis antea dixit ἐπειρά. Sic Eustath. lib. 5 Ism. & Ism. καὶ τι δρᾶν ἐπιχειροῦν ἐρωτικώτερον. Heliod. lib. 1, ἐπειράτο τινὸς τῶν ἀθεμίτων. Sic Latinis temptare.

sic Dial. XXII, ταῖς αἰξὶν ἐπιβαίνεις. Cod. doctissimi Golmani ἐπιχειρεῖς. BOURD.

Pag. 82. l. 2. Ἔστι) Hic Dialogus omnino turbatus in Mss. BOURD.

ead. l. 10. Ἡμεροδρομοῦντα) Significat Mercurius, se non meliore esse conditione, quam sint Graecorum ἡμεροδρόμοι: qualis notissimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας, cuius etiam Noster meminit in libello ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγ. πτ. cap. 3. Δρομοκλήρυκας Harpocraton interpretatur ἡμεροδρόμους, iure merito propterea reprehensus ab Henr. Valesio: est enim sine dubio diversum genus, quod Lambinum etiam fugit ad Corn. Nepot. Miltiad. c. 4. Ne Livius quidem satis accurate, censente Valesio, lib. XXXI, c. 24: *speculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno cursu emetientes spatium*. Summi scriptoris verba fere usurpavi, ut Luciani mentem, quod satis erat difficile, vertendo aliquatenus assequerer. HEMST.

ead. l. 12. Νέωνντον) Iure vocat Ganymedem, cuius rapti pretium dederat Iuppiter vel equos immortales, ut cum Homer. II. E, 265, & Apollod. II, p. 123, plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex Cycli poetis refert Schol. Euripid. ad Orest. v. 1392. HEMST.

ead. l. 13. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχων) Alcaeus & Sappho huic muneris Mercurium inter Deos praefecerant, ut Athenaeus docet I, p. 39 A. X, p. 425 D. quae ab Eustathio sunt descripta ad II. T, p. 1205, Od. I, p. 1633. Si ab hoc ministerio Mercurius abiit post Ganymedem in coelos sublatum, sibi non consentit Lucianus, quando in initio Charontis dicentem facit; γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἶνοχοῶν: multo ferius haec scena est acta. HEMST.

Pag. 83. l. 1. Ψυχαγωγεῖν) Hinc Mercurius ψυχαγωγός, νεκρόπομπος, ψυχόπομπος, πομπαῖος, πομπεύς: quod facere credebatur virtute virgae, de qua Dial. Deor. VII, Mortuor. XXIII. Iul. Imp. passim. Eadem virtus Plutonianae virgae, Pindar. Od. 9 Olympion. Eadem Horarum virtus: Theocr. Idyll. 15. BOURD.

ead. l. 4. Κηρύττειν) Unde id munus Mercurio assignavit tot in locis Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ μὲν τῆς Λιδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἐκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾗδου εἰσὶν) Non satisfacit Benedictus, *Leda filii alternis vicibus apud superos atque inferos versantur*; vel, ut alii, *alternis inter ipsos vicibus agitant*. Etsi enim vera ista, tamen non

ad Lucianum, qui exprimere destinata tempora voluit, nempe *alternis diebus*. Quod nisi constaret, ac sic definite loqueretur, non posset infra Diogenes Polluci dicere, *ὅν γὰρ ἔστιν οἶμας τὸ ἀναβιῶναι αὐρίον*, velut dubitans de certo tempore, sed certe scire se dixisset aliquando reversurum in vitam: non Mercurius Apollini, *ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκείνῳ Κάστῳ ἦν*. Mox pessime in hac editione repetitum ex prava Salmuriensi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱός, cum sequatur *γενόμενοι εὐώχουνται ἀφρόντιδες*, & recte habeant priores οἱ υἱοί. GRON.

ead. l. 9. Οἱ μὲν Ἀλκμ. καὶ Σεμ. υἱοί) *B. 2.* οἱ — υἱοί, quod a Gronovio monitum. In reliquis ὁ — υἱός. Parvi refert, utro modo legas. SOLAN. Si in poëta quopiam dithyrambico versaremur, aut ex eiusmodi carmine verba forent desumpta, tollerari posset Alcmanicum schema: nunc nihil est expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis proſae flagitat. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ νῦν ἀρτίῃ κοινά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ἣν πέπομφέ με, βλόμενον ὃ, τι πράττει ἢ παῖς) Haec non quilibet intelligat. Est enim fabula, quam tangit, non ex protritis & pervulgatis. Narrant & Iovem cum ex femore Dionysum peperisset, sublatum iussisse ad Ino- nem Cadmi filiam, Semeles sororem, perferri, & ὡς κόρην, *pro puella* ibi educari: vid. Apollod. III Biblioth. Itaque dicit Mercurius, se nunc eo missum esse a Iove visum, quid ageret illa puella, nimirum Dionysus. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀπὸ Σιδῶνος) Fabulam illam, quam voluit Graevius, si tetigerit Noster, nihil est, quod prius credamus, quam illum intelligi noluisse: quae enim acies quantumvis perspicax per hanc satis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Immo vero facile potest probari, nihil Luciano fuisse minus in mente, cum haec scriberet: apud Apollod. III, p. 171, Iuppiter enixus Bacchum Mercurio tradit, ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὸν καὶ Ἀθάμαντα, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex Pausania atque aliis est manifestum. Vel haec esse valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, Lucianum memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro sorore Cadmi filiam posuisse. HEMST.

ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς) Ἀδελφῆς forte: id est, τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀθήνηρος. GUYET.

ead. l. 16. Ἀντίοπην) Vide 192 C. & Not. Lyci Thebarum

regis uxor fuit Aesopi filia, vel, ut alii volunt, Nyctei. Hanc Iuppiter in Satyrum conversus gravidam fecit, quae Zethum & Amphionem ex eo compressu peperit. LEED.

ibid. Ἀπηγορευκα) Erasmus, Benedictus, alii, quod mire-
ris, se pariturum negare, recusare, Latine reddiderunt; quae si-
gnificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat,
magnopere vereor. Alibi melius in ipso Luciano res est gesta:
nonissima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέ-
ναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula sustinere ne-
quit, eorumque gravitate fatigatus & victus succumbit, ani-
mumque despondet. Praeter Lexicographos cumulum exem-
plorum collegit Petr. Faber Agon. I, c. 8. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἡδέως ἀν ἡξ. πεπρᾶσθαι) Ut servi ob nimiam
dominorum asperitatem possint petere, ut vendantur, Anto-
ninus Pius constituit § 1 Inst. L. 2. D. De his qui sui vel alien.
iur. f. Quod antea quoque Athenis obtinuisse docet Grot.
Flor. Sparf. ad d. § 2. VORST. Athenis servo iusta de causa
πρᾶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut se venderent adi-
gere. SOLAN. Servis apud Athenienses, si nimis immiti domi-
norum atque intolerabili saevitia premerentur, concessum
fuit postulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν
αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teste Poll. VII, 13, qui quando monet,
ὅδ' οἱ οἱ ΝΤΝ φασὶ τοὺς οἰκέτας πρᾶσιν αἰτεῖν &c. ostendere vi-
detur, formulam loquendi veterem post Antonini Pii rescrip-
tum in communem usum rediisse. Cur autem Plutarch. περὶ
Δεισιδ. p. 166 D. scribat, ἔστι καὶ δούλοις νόμος ἐλευθερίαν ἀ-
πογρῶσι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότην μεταβάλλειν ἐπιει-
κέστερον, mihi quidem non satis expeditum, qui parum vi-
deam, quid eo pertinere possit consequendae libertatis despe-
ratio; nisi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπογρῶντας ampliore
paulo sensu capiamus servos crudelitate dominorum atque
iniuriis eo redactos, ut de libertate omnino desperent, atque
ob intolerabilem saevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas
ex hoc solo loco S. Petitus p. 178 reposuit; praetermisit, stu-
dione an temere, I. Meursius in Themide: Plutarchus certe
non aliter loquitur, quam de re sui temporis & nota & usita-
ta, parique modo Philo Iud. de Vit. Contempl. p. 892 C. The-
rapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πρᾶ-
σιν αἰτούμενοι παρὰ τῶν κερημένων ἀτυχεῖς ἢ κακὸδουλοι,
(Noster appellat κακῶς δουλεύοντας. Eunap. in Aedes. p. 81.)
δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες: ad
accuratius examen ista revocare nunc quidem non lubet. Lu-

ciani meminit ad Pollucem Kuhnium, & Th. Marcilius ad § 1 Instit. de his qui sui vel al. i. f. ipsius rei If. Casaub. ad Sueton. Iul. Caes. c. 2, Fabrotus ad Theophil. HEMST.

ead. l. 6. Ὀξύχολοι οἱ ἐρωῶντες) Sic in Contemp. c. 1. Cetera huius Dialogi pete Catapl. c. 1. BOURD.

ead. l. 14. ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.) Binos, qui sequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen secundum primae edd. dimoverant, recte posteriores in hanc commodam sedem revocharunt: ordo scriptorum Luciani in vetustis Codd. ab edito multum diversus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere iubeo descriptam Phaëthontis fabulam apud Nonnum Dionys. lib. XXXVIII. utilius opera Manilio dabitur I, 733. taceo Lucretium V, 298, ubi Lambinus adeatur, & ingenium Ovidii hac in parte plus etiam solito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento versati, ut ab iis fabulae notitiam esse petendam moneat Schol. Homer. ad Od. P, 208, ubi vide Barnesium. Proclus ad Tim. Plat. p. 33. 34, fabulam, sive, ut ait, historiam Phaëthontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Ἀναβιβασάμενος) Scheffer. de Re Vehic. I, 17, p. 232, posito Luciani loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit*, In currum impositum submonui, quo pacto oporteret insistere viae. *Verum ἀναβιβασάμενον non est impositum; nec ad Phaëthontem refertur, sed ad Solem. Quare mallet*: tollens vero ipsum in currum &c. *Philostratus pro eo usurpavit ἀναθέμενον*. Non miror censuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, sed qui Graeci praesertim sermonis indolem habebat minime perispectam. Alia quaedam huius dialogi tangit p. 221, 212, 224. Ἐς ἄρμα ἐσβίβασαι Herodot. I, 60. ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους, cap. 63. Plato Πολ. V, pag. 662. ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἀπῆνας τέκνα καὶ γυναῖκας, Apollod. III, p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸν τρόχον τοὺς ἀπογραφέντας, Andocid. de Myst. p. 6. sed horum exempla sunt obvia. Illud in interpretibus, opinor, iustus reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint viae insistere, cum sit, firmo certoque gradu nixum consistere, illum corporis statum componere, qui ab equis animosis & fraena mordentibus non facile turbetur: ἐστῆκέναι βεβαίως Aristidi T. III, p. 427 A. Ita non tantum εὖ βεβηκέναι a Graecis, verum & βεβηκέναι per se sumitur, hinc ἐν γόνασι βεβηκώς, genibus innixus: ἀνὴρ βαρὺς vel ἑδραῖος καὶ βεβηκώς, se-mnoprepτης τὴν ἀγγελίαν καὶ βεβηκώς, μόνιμος καὶ βεβηκυῖα μάχῃ, σύνθεσις ἀξιοματικὴ καὶ αὐ-

στηρὰ καὶ στιβαρὰ καὶ βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, eiusque generis apud optimos scriptores multo plura, quorum potestas genuina saepe in versionibus obscurata delitescit. HEMST.

ead. l. 8. Τοσοῦτον) Par. mendose τοσοῦτον. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸς εἶχετο τῆς ἄντυγος) Miccyllus, iugum curus: hoc ferre non potuit Benedictus, substituens, gygum rotas. Credo Phaëthontem metu occaecatum, & quid ageret in miserrimo casu nescium, eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἄντυξ esset, ignorarunt: exponit Schol. Homer. ad Il. E, 262: — ἐξ ἄντυγος ἡνία τέινων) Ἐξάρας (lege ἐξάρας) τὰς ἡνίας τῆς τοῦ ἄρματος περιφέρειας λέγει δὲ τοῦ κύκλου τοῦ παραπεπηγότος ἐν τῷ ἄρματι πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil haecenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τείνειν, quod ab Homero sumtum) τῷ ἐπιβάτῃ· v. 728, ubi poëta magnifice describit coelestem Iunonis curum — δοῖαι δὲ περιδρομοὶ ἄντυγες εἰσὶ, quae scilicet τὸν δίφρον vel sellam curulem superne ambient: Schol. αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματος αἱ παραπεπηγυῖαι τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται· αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματίου δίφρου. Eadem ἐπιδιφριάς, ad quam Rhesi equos Homerus alligavit Il. K, 475. ibi quoque e Scholiis eximendum est levitium, Etymologo duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης) Ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἄρματίου δίφρου τῆς περιφέρειας, ἢ (scilicet περιφέρεια· prave legitur δ, quasi pertineret ad μέρος) καὶ ἄντυξ καὶ ἐπιδιφριάς καλεῖται. Est ergo ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen eius cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. Euripid. Hippol. v. 1188, Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος· vid. Scholia. σχιστὰν ἄντυγα vocat in Rhesi. v. 1373. Hinc iam patet, non aliam Phaëthonti fuisse causam, cur ἄντυγα missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδιὼς, inquit Lucianus, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud Nonnum in eiusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare iubet. De ἄντυγι perquam ieiune I. Scheffer. R. V. I, c. 7, p. 74. Porro in Luciano, quamquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι

& αὐτός. Multa similia Diodor. Sic. IV, pag. 210 A. & verbis propemodum iisdem: τὸν μὲν Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέβριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡρίων, τοὺς δὲ ἵππους καταφροήσαντας τοῦ παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Eius generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. HEMST.

Pag. 87. l. 7. Ἐπὶ τῷ πάθει) Dederant interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëthonis fulmine idi praecipitaturque casus. Pausan. I, p. 10: καὶ σφίσι (Γαλάταις) διὰ τῆς χώρας ῥεῖ ποταμὸς Ἡριδανός, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἥλιου ἐδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὴν ἀελλοφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507: Ἐνθα ποτ' εἰθαλόεντι τυπείς πρὸς στέρια κεραυνῷ Ἡμιδάης Φαέθων πέσσει &c. hunc si contuleris, statim apparebit, unde fuerit translatus Varronis Atacini versus, quem Quintilianus fervavit l. O. I, c. 5, p. 56: *Cum te flagranti deiecit fulmine Phaethon*. Plura Noster περὶ τοῦ Ἠλέκ. ubi nonnulla dicemus. HEMST.

ead. l. 19. ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡΜ.) Hic Dial. ex Theocrito, ut & seq. totus fere est in his Dialogis Theocritus. BOURD.

Pag. 88. l. 2. Ὅτι οὗτος μὲν &c.) Pollucem intelligit; sic enim Homerus canit Iliad. Γ, 237: Κάστωρ δ' ἰππόδαμον, καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. Adde Plut. 863, & Od. Λ, 229, & Nostrium Ἑρωτ. 16. ἐτρημέρους vocat Hom. Odyss. Λ, 302. SOLAN.

ead. l. 3. Τὰ ἵχνη τῶν τραυμάτων) *Caestuum cicatrices* Tertullianus dixit de Spectac. c. 23, & propius *caestuum vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit Salmas. p. 306. nam *caestuum vulnera* egregie Plinio restituta H. N. XXI, c. 19, a l. Fr. Gronovio, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum vir summus, quamquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἵχνη & vestigia vulnorum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in Livio II, 23, ostentare tergum *foedum recentibus vestigiis verberum*; vel iam sanata & cicatricibus obduta; quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδ' ἔτι πλὴν τί ἐστιν ἢ ἐκ χειρὸς ἢ τῶν ἀφιεμένων οὕγε οὐκ ἵχνη ἐν ἐμαυτῷ φέρω. Arrian. A. A. VII, pag. 286. Eleganter Augustin. Epist. XLVIII: *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, se se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnorum, tanquam tituli gloriarum*. Utrovis modo sumere licet in Poll.

VIII, 79, Ἐχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἰχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ δείγματα &c. Aelchin. in Ctesiph. p. 84, v. 22, de Demosthene: τὰ τῶν κονδύλων ἰχνη τῶν τοῦ Μαιδίου ἔχειν ἐτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inuistae. Plato in Gorg. p. 357 C. μαστιγίας αὖ εἴ τις ἦν, καὶ ἰχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων. Petron. c. 126, p. 600, *matronae, quae flagellorum vestigia osculantur*. Venuste Zeno apud Diogen. L. VII, 23, τῶν γνωρίμων τινὸς παιδάριον μεμολωπισμένον δεασάμενος, πρὸς αὐτὸν, Ὁρῶ, ἔφη, σου τοῦ θυμοῦ τὰ ἰχνη· sic ἰχνη τινὰ καὶ μώλωπες, iunguntur ab Arriano Epict. II, 18, pag. 224. Noster quoque in Catapl. § 24, ἰχνη καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων στίγματα praecesserunt. Haec tamen non impediunt, quo minus iuxta cum eruditissimis viris Cuiacio & Schultingio Ulpianum in Fragm. Tit. I, § 11, corruptum existimem, loquendique modum, quibus vestigia scripta fuerunt, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo Devonius etiam de Bell. Troi. II, 177, *noverat alter Cum Polluce error* —. In tabulis tales & statuis fangebantur. Aelianus apud Suid. in Διόσκουροι νεανῖαι μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρειὰς ἑκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo vestit. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Ἀμύκου) Quidam Castorem a Lyrtaeo occisum tradidere. V. Theocr. Idyll. XXVII, vel XXII. Cogn. 23. Val. Flacc. Argon. IV, *Stratum Bebryciis Amycum suspexit arenis*. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ ὠοῦ τὸ ἡμίτ.) De pileo intellige. SOLAN. Cum singulare in enumerandis Dioscurorum insignibus ac ministeriis curam Lucianus adhibuerit, alienum non videbitur, si nos eius exemplo invitati, quaedam paulo saltem reconditorum promamus: nam Meursianae diligentiae sectatori iusti voluminis materia suppeteret. Pileos intelligi τοῦ ὠοῦ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit Lucianus, quibus Castores utebantur, in aperto est positum, indeque Catullum appellasse *pileatos fratres*: figura sane pileorum dissectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium est Apuleio petendum Metam. X, p. 254, *Castor & Pollux, quorum capita cassides obatae stellarum apicibus insignes contegebant*: tu si scripseris *ovatae*, quemadmodum *ovata species* Plinio H. N. XV, 21, & XXXV, 1, *ut ovatus esset Numidicus*, suam manum agnoscet Afer, & lubens suis auctoribus donabit membranarum *orbatae*; vetu-

starum edd. *aeratae*; Brantii, *iubatae*: ingerebat C. Fl. ipsam veritatem, quam tamen unius solum literae solemnī mutatione obscuratam, Elmenhorstius, nescio quo pacto ad *obba* delatus, expedire non potuit: atque haec tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. * Castores autem Spartani iure pileos insigne patrium gestabant: ovi similitudinem quid credibilius est, quam ab eorum fabulosis natalibus, quos Homerus quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuisse derivatam? vide Tzet. ad Lycophr. v. 506, ὦν ὀστράκου στρόβιλος ἐντετμημένος Κέρσην σκεπάσει — qui locus verat, ne cum Pottero in versu 89 Κελυφάνη στρόβιλου (ita legendum puto) ὀστρακομένην, interpretando de cochlea cogitemus: ὀστρακα poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum testae: Hesych. Ὀστράκων Ἀπτήνα, τυτθόν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκον· ἀπὲρ τοῦ ὄων, τινὲς δὲ κελύφον· eo modo constituendus est hic Aeschyli, quod ex Photii Lexico didicimus, locus, neque aliter existimasse Salmasium pateret, si genuinam summi viri manum operi suscepto longe impar Schrevelius fuisset affecutus. Haec etiam causa, cur ova per se Dioscuros, ut notum, indicarent. Tertull. de Spect. c. 8. in Hippodromo Constantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακείμενος κούροις, ἐνθα καὶ νῦν εἰ καμπτήρες (καμπτοὶ ediderat Douza) δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γυμνάσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ὄων τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις, teste Codino in Orig. Const. p. 6 B. Immo, ne miraculi fides apud posteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartaе ovum erat a lacunari suspensum, taeniis, quippe res facerrima, velatum: εἶναι δὲ φασι ὄον ἐκεῖνο, ὃ τέλειν Λήδαν ἔχει λόγος· nimirum ad aetatem usque Pausaniae perduraverat vivacissimus ille cortex, III, p. 247. Verumtamen eam ab ovo sumtam rationem invertit prorsus Is. Vossius ad Catull. pag. 91, fabellam natalium exinde videri confictam statuens, quod toti ex ovo dissecto, id est, ex pileolis, quae gestant, prodire videantur. Sane subtilissimum eum fuisse fabellarum confarcinatorem oportet, qui ab inino tam tenui processerit ad commentum originis mirificae penitus singulare. Iam quod ibidem affirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, sed & nobilitatis fuisse indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: sefellerunt virum magnum Excerpta

* Vidit hunc errorem scripturae, sustulitque Cl. Salmas. Plin. Exerc. p. 392 E.

Sorani de Vit. Hippocrat. qui pileatum in multis simulacris Hippocratem ideo conspici testatur, quia pileus sit παράσημον εὐγενείας, non secus quam in Ulysse: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cuiusdam aut gentis propria: pileo distinguebantur ab Hilotibus, quos κυρὴν gestare voluerant: similiter Schol. Aristot. ad Rhet. I iungit ἐλευθερίαν καὶ εὐγένειαν ἐν Λακεδαιμόνι τὸ κομᾶν, inquit, σημεῖον ἐλευθερίας καὶ εὐγενείας. Pileis Castorum ovaris impositus ἀστὴρ ὑπεράνω talem ornatum pulchre nummi praeferunt, quos ex ditissima foceri mei Iac. Wildii nomismatotheca iam olim depromptos iterari iussit ad Sext. Empir. p. 558 I. Alb. Fabricius. Si causam quaeras, ipsa rationum, quae reddi possint, copia rem primo aspectu liquidam offuscant. Stellulas, quae in gravissimo tempestatis furore transstra navium & antennas persultant, prosperi cursus salutare praenuntias, Castorumque numini sacratas, Διοσκούρους appellarunt: Hesych. Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι feruntur quoque in Lyfandri navi conspectae, cum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Atheniensium attritae conciderunt, prodiret: Plutarch. T. I, pag. 439: ἦσαν δὲ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὼς ἐκατέρωθεν, ὅτε τοῦ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἀστρα τοῖς οἰαζίν ἐπιλάμψαι λέγοντες quod adeo non spreuit, virtutis suae adversum censuit Lyfander, ut in rei bene gestae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine sinistro paulo ante Leuctricam cladem diffugerunt, eodem teste Plutarcho T. I, p. 443, T. II, p. 397 F. Hinc fratres *Helinae lucida sidera; gemina Ladae sidera; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες* Callimacho Λ. Π. v. 25; & quod inusitatus, *stella* pro Tyn-
daridis apud Ovid. in Ib. v. 514, modo locus iste vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris insigne capitibus impositum ostentarint. Nec tamen non stella videri potest signum ἀποθεώσεως honorumque divinorum, quos, si Apollodoro constat fides apud Clem. Strom. I, pag. 322 B. adepti sunt anno tertio & quinquagesimo, postquam in Deorum ordinem adscriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore iuris specie, ad originem a Iove ductam, quem sunt, qui tradiderint assumpta stellae forma Ledam vitasse: obviam raro fabulam discimus ab auctore Homil. Clem. V, § 13. Iuppiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα καὶ Πολυδεύκην ἐξέφηνεν ne vero testem in tanto miraculo solitarium graveris, Tzetzen

adiungam, five magis Scholiaſten Lycophronis antiquum ad v. 88, 511: ἐκ τῆς Λήδας ἐγεννήθησαν Κάστωρ, κλέος καὶ Πολυδεύκης, ἐν ἀστέροισι μορφῇ μιν γένετο αὐτῇ Διός. quid iam propius, quam ut parentem stella designet? Verum alio ducunt, & arcanum nobis abstrusus recludunt ipsi veteres: dignus est, quem audiamus, Sext. Empir. IX, § 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, sic Tyndaridae sceleris in priscorum nomen & titulos Dioscurorum interuerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δὲ φασὶ τὴν τῶν Διοσκουρῶν δόξαν ὑπελθεῖν πάλιν νομιζομένους εἶναι θεῶν· hic, quae saepe sibi vicissim nocent, vocolae sunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetusti sapientes supernum huius universi infernumque hemisphaerium dixere Διοσκούρους· idque adeo poetam, in cuius adyto sapientiae, quidquid ipsi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, subindicasse, cum eos ἐτερημέρους vocat Od. Λ, 302. cum his ferme conspirat Philo Iud. de Decal. p. 752 B. καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἐκάστου τὰς ἐπωνυμίας μυθογράφοι παρέδωκαν (perperam ediderunt μυθογράφοις sic autem vocat poetas, praesertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀπάτη· κοῆς εὖ τετεχνασμένα πλάσματα συνφαίνοντες ἐδόξαν περὶ τὴν τῶν ὀνομάτων θέσιν κεκομψεῖσθαι, τότε οὐρανὸν εἰς ἡμισφαίριον τῷ λόγῳ διχῇ διαγείμαντες, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τῆς ἐτερημερίας αὐτῶν προστεταυευσάμενοι διήγημα· eum in modum ex C. Mf. postrema cum D. Hoeschelio sunt legenda ad Phrynich. p. 111; neque alio spectat Euripidis Scholiaſtae locus ad Orest. v. 465, ubi postquam exposuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Iuppiter Castori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῆν ἀμφοτέρους, addit, οὐς καὶ ἀλλοτρίωσιν εἰς ἡμέραν καὶ νύκτα. Verum est, priscos seu Theologos, five philosophos, iustorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemisphaeria divisisse mundum bina, quae alii fixa & stabilia, Iovis Plutonisque regno discreta, in quibus orbis suos sidera conficiant, aliis rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obstat, dummodo per utrumque axis vericem dissecta ponas, quo minus Dioscurorum, quos sapientes illi vocarunt, ἐτερημερίαν alternasque vices animo informes Iulianus tamen Orat. IV, pag. 147, cuius locus Eustathium non fugit ad Homer. p. 410, 1686, nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem, atque ex Theologis perversè intellectis haustam: in eius-

plicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis insuper obscuratam Petavius certe non percepit, operam haud abutemur : nunc satis est ad rem nostram, si hoc quoque teste Empirici fides affirmetur. Ab Orphicorum autem haec emanasse scriptis eo minus est dubitandum, quod illi mundi figuram esse statuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios Achill. Tatius docet in Isag. pag. 127 B. 130 C. quomodo hemisphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον. nam primigenium istud ovum, rerum omnium originem, quod eadem sacerrimorum hominum secta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto : illud potius observandum videtur, Alexidis venustissimi iocum in Athen. lib. II, p. 60 A. B. minus patere, nisi eorum, quae modo tradidimus, adiuumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πῖλους, αἰτ, τ' ἐπιτίθειασιν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τοῦτοις ἀστέρας, αἰρισσόμενοι τὴν ἡμισφαιρίων κατασκευήν. Ergo Ladae filiorum in pileis cur stellae micuerint, frustra quaerimus, si haec iam olim insignia Dioscurorum veterum sibi vel ipsi vindicarent, vel liberali poetarum dono acceperint. Et sane alios ante Tyndaridas exstitisse Dioscuros, ex Cicerone manifestum est de N. D. III, § 53, quem locum dubito an hunc in modum distingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaetes Athenis, ex Iove Rege antiquissimo & Proserpina nati, Tritopates (vel Tritopatores) Zagreus, Eubuleus, Dionysus. Tritopateus*, quod vulgatur, unius fuisse nomen, induci non possum, ut credam : de Tritopatoribus autem, quos restituendos esse auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diversae fuerint sententiae, demonstrat insignis Suidae locus in Τριτοπάτορες similia plane, sed paulo brevius, in Etymologo: emendationi vero stabiliendae quae faciunt plura, nunc praetereo. Eosdem fuisse Tritopatoras, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothraces, Corybantes, Cabiri, ut liquido affirmare non sustineo, ita suspicari licet: ἀνάκων vel ἀνάκτων commune nomen : refert Pausan. X, p. 896, Amphissenies ἄγειν τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παιδων quinam hi sint, parum ait constare, dum nonnulli Dioscuros, alii Curetas, alii, qui supra ceteros sapere sibi videantur, Cabiros putant : horum orgia qui celebrant sacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοτελέστας, ostendit Clem. Protr. pag. 12 C. Ea res utcunque definiatur, hoc ramen est satis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, sive Cabiros, iam diu ante quam Tyndaridae nascerentur, & dictos fuisse Διοσκούρους, & existimatos. Notus in pu-

blicum Philonis Byblii, quem Eusebius servavit, locus Praep. Evang. p. 36 A. 37 D. 39 C. ibi nascuntur ἐκ τοῦ Σύδουκ (Σάδουκον vel Σάδοκον appellat Damascius apud Phot. pag. 573. Σανδόκον Apollodor. III, p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθράκες: eosdem in honore fuisse non vulgari apud Atticae regionis incolas, multis indiciiis deprehendi potest; nam Κεφαλῆσιν, ut docet Pausan. I, p. 77, οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα· μεγάλους γὰρ σοῶς οἱ ταύτη θεοὺς ἐνομάζουσι: iam vero per pagos quae colebantur numina, fuisse vetustissima nobis compertum est. Idem illud antiquitatis Graecae penu Methapum testatur Atheniensem καὶ Θηβαίους τῶν Καβείρων τὴν τελετὴν καταστήσασθαι V, pag. 281. Apud Gruter. p. 319 Insc. 2 Gaii mentio reperitur Acharnensis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile potest investigari, si vera sunt, ut equidem arbitror, quae scribit Herodot. II, 51, Πελασγος, Ἀθηναίοισι συνοίκους γενομένους ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum instituisse primos: fieri sane vix potuit, quin Atheniensibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint sacra, quae postea nescio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetustioris Theologiae disciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21 legitur, καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Castoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi sint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII, ubi — κόσμου σωτῆρες ἀγαυοί, Οἳ τε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων: illaque inprimis observanda. Κουρήτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε, Ἐν Σαμοθράκῃ ἀνακτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κόροι αὐτοί. Πνοιαί ἀέτατοι, ψυχотρῆφοι, ἀερωιδεῖς, Οἳ τε καὶ οὐράνιοι Δίδυμοι κληζέσθ' ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciae quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, possessionem Cabiris integram Tyndaridae reliquerunt; opinione saltem vulgi, quam velut compertam secutus est Ovid. I Trist. X, 45: *Vos quoque, Tyndaridae, quos haec colit insula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeste viue*: forte etiam Plutarch. in Aemil. p. 267 F. Perseus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθράκην, καὶ διαφεύγων ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἵκετευεν: quamquam in hac historia sub initium lib. XLV Livius nullum Samothracum Deorum nomen, sive rem incertam tutius in medio relinqui censens, sive religione deterritus, commemoret; nisi quis in

eam suspicionem veniat, Dioscuros c. 6 librariorum opera in Deos abiisse: *fortunam Dioscurosque, quorum in templo erant, nulla ope supplicem iuvantes, accusans*. Attamen istam vulgi persuasionem merito repudiat Varro de L. L. IV, p. 17: *Nam neque, quas Ambracia (nondum cur scriptura verus mutari debeat, rationem invenio *) ante portas statuit duas virileis species aeneas, Dei magni; neque, ut vulgus putat, hi Samothraces Dii, qui Castor & Pollux*. Non solos autem Cabiros, sed Castores etiam Magnos Deos inscriptiones praebent, & saepius usu venit, ut vix, utri sint intelligendi, discernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum esse memoratur *Διοσκουρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων*, a Pausan. VIII, p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas effelicuit quietis, nihilque propius est factum, quam ut de signo Geminorum coloni veteres proturbati plane deiicerentur: adfuerunt iniustae causae auctores sane graves, Eratosth. Catast. c. X, quem Hyginus paene interpretatur Poet. Astron. II, c. 22, & Caesar Germanicus: ut Tertullianum, Isidorum & alios momenti minoris praeteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, si pondus testium non numerum aestimes, minime spernendi, Onomacritus, si ve quis alius Orphicorum Hymnorum scriptor placeat, & Nigidius, Astronomiae veteris consultissimus, apud Schol. German. quibus Ampelium adiungo lib. Mem. c. III, sed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur esse*, (haec eius aetati in barbariem vergenti condonanda est Latinitas) *quorum argumentum nefas est pronuntiare praeter eos (aliis praeter eos; nisi malis praeter eis, hoc est, praeterquam iis, quomodo non raro solent Latini recentiores) qui initiis praesto sunt*: iuvat nos Schol. Germanici, ex quo fere descriptum illud Ampelii caput corrigi pluribus in locis potest. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, si satis fuerit probatum, nullam in te temeritatis culpam suscepisse Sextum Emp. qui dicere non veritus sit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad insignia Luciano commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum est a I. Davisio, viro doctissimo, ad Cicer. de N. D. II, 2, p. 105, huius etiam loci non

* Mutanda est, si Servium ducem sequimur ad Aen. III, 12, qui Varronem testem citat, ex quo praeterea legendum foret *ante portum statuit*. Vide G. Cupei Obs. IV, 9, p. 103.

oblito. Equos iis a Mercurio distributos Stefichorum docere prodit Tertull. de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate, & nominibus quatuor equorum additis, Etymol. & Suidas in Κύλλαρως, qui sibi collati mutuam operam praestant: in illo pro Ἦραν δ' Ἐξάλιστον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, reponere δὲ Ἐάλιστον, sponse Philargyrio, qui pro Grammatico satis arroganter scribit ad Georg. III, 89, ποταί Graeculos fabulari, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Iunoni dedisse, illam Castori & Polluci. Verba Polyaei, quia vitio carere non videntur, producam: is Aristomenem cum facinoris socio, ut Lacedaemonios mentita specie falleret, sumfisse Castorum habitus refert II, c. 31, § 4, λευκῶν ἵππων ἐπέβησαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιεθηκάτην χρυσοῦς ἀστέρας: perspicuum est, deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat περιτιθέναι: nam κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀστέρας, quamvis ξίφος περιεζῶσθαι me non fugiat, plane durum est: iam si πέλους interiungas, ταῖς κεφαλαῖς πέλους περιεθηκάτην καὶ χρ. ἀ. reserit in vado; sicut Homer. II. M, 320 — ἔδωσί τε πύονα μῆλα οἶνον τ' ἔξαιτον — de quo genere plura docet Eustath. p. 907. confirmat similis Pausaniae locus, ubi, quod hic Aristomeni eiusque amico, Messeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV, p. 344. Philo Iud. L. ad C. p. 1003, πέλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὅποτε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρου: neque solet aliter Polyaeus, πέλιον κεφαλῇ περιβέμενος VI, c. 12. Porro salutaris eorum, quam navigantibus praestiterunt, cura, ut est quidem illa, praesertim apud poëtas, cognitissima, sic tamen, unde ad eos quamve ob causam defluerit, parum constat. Initio sciendum est, eandem obiisse Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orpheum, cuius supra meminimus, Apollonium Rh. I, 918, eiusque Schol. plena testatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo sapiens, irridebat, aspernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Castoras imminuti Cabirom iuris reos tenemus? Hac quidem in parte succurrit aliquantum Diodor. Sic. IV, p. 172 A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium est rem memoratu dignam cognoscere. Cum orta tempestate Argonautae summo versarentur in discrimine, Orpheus dicitur solus initiatus ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθραξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας χάς: εὐθὺς δὲ τοῦ πνεύματος ἐνδόντος, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιπεσόντων, omnes stupore defixos divinitus existimasse praesentissimum periculum esse de-

pulsum: διδὲ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις παραδοσίμου γενομένης τῆς περιπετείαις ἀπὸ τοὺς χειμαζομένους τῶν πλεόντων εὐχὰς μὲν τιθεσθαι τοῖς Σαμοθραξί, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τῶν Διοσκούρων ἐπιφάνειαν id quidem a posteris non adeo fuit observatum, quin plerique oblitterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioscuros preces ac vota solos allegarent. Narrationem vero, quam sine dubio Diosdorus ex verusto quodam expeditionis Argonauticae scriptore hausit, amplectitur etiam Valer. Flacc. I, 570. is enim, quandoquidem prior Varro Atacinus Apollonius paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex Quintiliano tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, sed pluribus etiam indiciis, iisque certissimis, exploratum habemus, alios sibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. Strabo discrepat I, p. 83, ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τῶν πλεόντων, statuit, quod primi longas navigationes instituisse: addit insuper Ampelius, *eos principes mare tutum a praedonibus praeslitisse*: nimirum uterque fecutus est illorum auctoritatem, qui, cum merito post fabulas latere rerum veteri memoria gestarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, sed classe instructissima maria prius inaccessa perlustrasse arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis ausos fuisse Graecos nobilem illam in Troiam expeditionem suscipere. Hygini fides si potior est, Neptuno debent Dioscuri honestissimae curae beneficium: nam *equos, quibus utuntur, donavit, & dedit potestatem naufragis saluti esse*: quod sane non potest non verisimillimum videri; quis enim credat invito vel inconsulto Neptuno tantum in mare ac tempestates cuiquam potuisse iuris concedi? Paulo tamen aliter Serv. ad Georg. I, 12: *Castor & Pollux, quia eorum velocissimae stellae sunt, equos in tutela habere dicuntur*. Verum Isocrates, ut quaesitisimis Helenam suam encomiis excoleret, sorori Tyndaridas acceptum referre voluit, non solum quod Deorum in numerum sint adscripti, sed huius etiam administrandae provinciae decus p. 218 B. Helena iam divinos honores adepta *πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφούς ἤδη κατεχόμενους ὑπὸ τῆς πεπρωμένης εἰς θεοὺς ἀνήγαγε βουλομένη δὲ πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, οὕτως αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὥστ' ὁρωμένους ὑπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνεύοντων σώζειν, οἵτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται*. Haec ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme superavit, iratis, Euripide certe, in cuius Hel. v.

1680, Castores, quam ipsi a Iove iam fuerant consecuti, sorori promittunt immortalitatem: neque secus in Orest. v. 1637 & 1690 Helenam in coelum subvehit Apollo Κάστορι τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Σύνθακον ἑσομένην ναυτίλῃς σωτήριον, &, Σὺν Τυνδαρίδαῖς τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μετέσσαν θάλασσης. A reliquis Euripidem dissidere, notat Scholia-
stes: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χεῖμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπὶ πλοῦς ἐστὶ κατὰ Εὐριπίδην σεσημειώται· ὁ μὲντοι Σωσίβιος ἔμπλησθαι οὐκ εὐμενῶς αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud sane commemini, an quisquam praeterea Helenam in hac cura fratribus associarit: quin contra dirum eius fidus, quando solitarium apparet, navigantibus esse perniciosissimum scribit Solin. c. 1, nec nisi menstruo cruore solo averti posse: prius a Plinio confirmatur H. N. II, 37, alterum non dixerim an ab ullo alio. Stat. Theb. VII, 791: *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, cum iam damnata sororis Igne Therapnaei fugerunt carbasa fratres. merentur adscribi, quae Lutatius observat: Quia nautae, cum stellam Helenae viderint (quae Urania dicitur* *, *cuius tanta est vis incendii, ut malum cavet, & non vis ima pertundat, ut etiam si aes sit, hoc calore solvatur)* ergo si haec stella navi infederit, sciunt se nautae sine dubio perituros: contra Castorum sidera sunt navigantibus salutaria. Ad eum Papinū locum Barthio Euripidis emendandi conatus male successit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprensa Diocurorum tutius, quam Helenae, praesidio committatur: credere fas est oculato testi, & philosopho quidem Maximo Tyrio ad finem Dial. XXVII: εἶδον δὲ καὶ Διόσκουρους ἐπὶ νῆος, ἀστέρας λαμπροὺς, ἰδύοντες τὴν ναῦν χεῖμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem sibi vindicans, ut scenae serviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cuius alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; cum de solis tamen Tyndaridis faepissime testatur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992: — βροτῶν ἐν ἁλὶς ῥοθίοις Τιμὰς σωτήρας ἔχοντες, exquisita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν* ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I, p. 6, τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς θεομένους Ἀστυάγου, sic & Διὸς τιμὰς ἔχειν dicuntur, munus aliquod obire ad hominum utilitatem

* Praeter Lutatium meminit Olympidorus historicus in Photii Bibl. p. 112, v. 14, & philosophus ad Aristot. Μετεωρολ. I, f. 4 b. Τούτοις δὲ τοὺς τυφᾶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλὰ ἄκας ἀναστῆσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ οὐρανίαν ἰδιοτικῶς ὀνόματι.

comparatum, quo diligenter administrato cultum eorum demereantur: non aliter in Isocrate, τιμὰς ἐναργεῖς διδόναι, Aristotele Polit. VII, c. 16, θεῶν ἀποθεράπεια τῶν εἰληχότων τὴν περὶ τῆς γενέσεως τιμὴν· multum ab hac elegantia capienda interpretes abfuerunt. Quam itaque noster irrisor vocat ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τέχνην, illae sunt Scenico philosopho τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν· σωτῆρες autem τιμαὶ similiter, atque χθόνα σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360, νυμφαὶ σωτῆρες Sophocli. Phil. v. 1467, λαβητῆρες Ἑριννύες Antig. v. 1086. ubi vide Schol. Ceres μαστὴρ Carcin. apud Diodor. Sic. V, p. 201 A. in Alexandri Aetoli versu apud Macrob. Saturn. V, c. 22, ὦπιον βλητῆρα οἷστῶν malim prae eo, quod Salmasius dedit βλήτειραν οἷστῶν, etsi mollius hoc ad aures accidat: addenda est praecleara Ios. Scaligeri observatio ad Manil. V, 632, cuius vestigia preffit dicam an suppressit Salmas. ad Ov. Simm. p. 246. A procuratore navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti sunt Castores, ut iam pridem est observatum: Sext. Empir. IX, § 86, τοὺς Διοσκούρους ἀγαθοὺς τινὰς εἶναι δαίμονας, σωτῆρας εὐσέλμων νεῶν· ubi, qui quidem obtuso non sit sensu, & parum exercitato, vetusti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic solum, sed saepius alibi, quando de Dioscuris fit sermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui supersunt, excusseris, frustra quae- ras: velut in Plutarch. T. II, p. 1103 C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίξεσθαι ἐπερχόμενόν τε μαλάσσοντας βίαιον πόντον, ὠκείας τε ἀνέμων ῥιπὰς· in Aristide T. I, p. 83, ubi Asclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita consent non minora, quam Castorum, Διοσκούροις ἰσομοίρους, οἱ πολλὰς μὲν ἤδη τρικυμίας κατεπαύσατε, πολλοὺς δὲ καὶ στυλπνοὺς λαμπτήρας ἐν τε νήσοις καὶ κατ' ἡπειρον ἀνήψατε· utrobique vestigia se produnt orationis ligatae, & supra sermonem pedestrem surgentis. Quin etiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δούκος, multam dulcedinem suavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coelestium ordini adscriptis ad mortales permanarint: ista memorantem Apollonii Scholiasten ad I, 1037, Erymologus excerptit in Ἀδευκῆς. Verum ne quis ita existimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adiutores praesto fuisse Castoras; immo probis, ut par erat, iustisque solis operam navabant: Schol. Pindar. ad N. I, 103, δοκοῦσι γὰρ ἐπιφανιόμενοι κατὰ τὸ πέλαγος σῶζειν τοὺς δίκαιους· quod si cui levior hu-

ius Grammatici videatur auctoritas, audiat ipsos Dioscuros, Euripide interprete, in Electr. v. 1350: *Διὰ δ' αἰθερίας στα-
χοντε πλακὺς τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν οἷσιν δ' ἔσται
καὶ τὸ δίκαιον φίλον ἐν βίῳ τῷ, τούτους χαλεπῶν ἑλευόσθαι μὴ
χθον σώζομεν.* Neque porro nimium erant faciles, nec virium
suarum in quotidianis periculis inconsulto prodigi; sed ad in-
citas plane redactus oportebat, & mersa paene navi fundum
petentes, qui salutarem eorum opem essent experturi: qu-
propter vocat eos Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἢ δὴ ἐστὶν
Theocrit. Eid. XXII, 6, & 17, Ἄλλ' ἐμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθῶ
ἔλκετε νᾶας Αὐτοῖσι ναύταισιν ὁιόμενοι θανάσθαι: quod omni-
no videtur Horatius imitari voluisse IV Od. VIII, 31: *Classe
Tyndaridae sidus ab infimis Quassas eripiunt aequoribus rates.* Pro-
pius etiam ipsum sacrificii genus, quod in mare porrici moris
erat ad auxilium eorum implorandum, descripsit Homeridi-
rum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura historiae veri-
tatem Libanius obumbravit in Paneg. Iul. p. 176 B. ὅτε δὲ τῇ
θαλάσσης ἀναταραχθείσης ἐκ πνευμάτων συκοφαντικῶν, καὶ
σκάφους τοῦ μὲν καταδύντος, τοῦ δὲ περικλυζομένου, καὶ τῷ
κύματος ὑπὲρ τῶν τοίχων αἰρομένου (interpres mirifice: *fu-
elū iam muros superante: lege ὑπὲρ τῶν τοίχων, fluētū iam latus
navis superante*) Διοσκούρους ἀνῶθεν ἐκ κοινοῦ βουλευτηρίου πέ-
ψαντες ἐξήρπασαν τοῦ κλυδωνίου τὸ πλοῖον: quae ex rerum
gestarum monumentis illustrare tempus nos vetat: alterum
potius addam Libanii locum p. 624 B. qui, antequam intelli-
possit, sanandus est hunc in modum: ἴσμεν δὲ καὶ τοὺς Διο-
σκούρους, οἷς ἂν ὧσιν εὐμενεῖς, μέχρι λημένων παραπέμπονται
αὐτοὺς τε καὶ τὸν γόμον· ἀλλ' οὐ τοῦ μὲν ῥύονται κλυδῶνος, τῷ
δὲ προΐενται: interpres, qui sentinam errorum paucis virtuti-
bus excusare nequit, non versionem hic, sed monstrum pe-
perit. sententia Libanii talis: *novimus etenim & Castoras, quibus
sint propitii, ad portus usque prosequi & ipsos & navim mercibus
oneratam; non autem eos solent ex hoc fluctu liberare, isti merces
dos permittere.* Inde causa nobis est comperta, cur abscessus,
quas medici παρωτίδας appellant, cum sub ipsis auribus post
graves morbos oriuntur, salutis praenuntios, Διοσκούρους
etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & ge-
mellos interpretantur, longe aberrare certum est. Galen. Op.
Iatr. Παρωτίδες εἰσὶ παρὰ τοῖς ὠσιν ἀποστήματα· ταῦτα ἐστὶν
Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν
πυρετῶν ἀπαλλάσσουνσι. Hoc est βιβλίον illud ἱατρικόν, unde
usum illum vocis Διόσκουροι medicum annotavit Eustath. ad

II. I, p. 410, non Gassius, ut visum fuit Ioh. Meurfio Misc. Lacon. I, p. 21. Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen *παρωτίδων* sibi persuasit If. Vossius ad Catull. p. 289; quamquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit G. Cuperus in Harpocr. p. 148, haec scribens: *Quin & παρωτίδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel sorte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit, Δίσκουροι vocantur: in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, cum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transtra navium & antennas adhaerent, sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores Horatii veteres ad I Od. III & XII, lib. III Od. XXIX, 64. Pro geminis facit Germanicus: *Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nautis laetissima signa Ledaeos statuit iuvenes pater ipse Deorum.* Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate iactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus Arrianum testem gravissimum Per. P. E. p. 14, qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia inscripturo nostro minime aliena prodit: *οἱ δὲ καὶ ὕπαρ λέγουσι φανῆναι σφίσιν ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ κέρως τὸν Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τὸσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μείον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς πανταχοῦ πλωῖζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πελαγοῦσι ἤδη τῇ νήσῳ.* Non dissimilis exstat Maximi Tyrii locus Diff. XXVII; cum quo si Philostratum contuleris Her. c. XVI, operae non poenitebit: Arriani ad Maximum iam meminerat D. Heinsius. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat Fromond. Meteorol. II, c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas iuveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eadem denuo palaestra desudarim, in qua iam ante viri literarum laude praestantes, L. Bisciola Hor. Subf. IV, 16, G. Ioh. Vossius de Orig. & Progr. Idol. Raph. Fabrett. ad Colum.*

Trai. Ez. Spanhem. ad Callimach. aliique plures exerceri voluerant. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξ ἡμισείας) Hic Fl. distinguit, quasi iungi deberent a sequentibus separata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας: parum commode. Notissimus est Homeri locus Od. A, 302, sed in cuius intellectu veteres discrepant: sunt, qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae. Virgil. Aen. VI, 121. Ovid. Fast. V, 717, *Quod mihi das uni, coelum partire duobus: mox, Dixit, & alterna fratrem statione redemit.* signate Silius Ital. XIII, 804, de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Visturam hinc cernit Ledaei Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux:* ubi vide Drakenborch. idem paene voluit IX, 295, sed, quo vitio nonnunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Castore Pollux.* ingenio Minucius Felix indulfit, breviter, ut solet, compacta sententia, *Castores alternis moriuntur, ut vivant.* meminit huius opinionis Eustathius, eamque tanquam minus probabilem repudiat: ἕτεροι, inquit, οὐ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt Pindaro N. I, 103, quamquam alio ducat, sed perperam, Benedicti paraphrasis: observat ibi Scholiastes, Lyricorum principem περίπεπτωκέναι τοῖς ἐν τῇ Νεκρομαντείᾳ λεγομένοις περί τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὥστε κατὰ μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΤΑΚΟΤΑ παρ' Ὀμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποθνήσκειν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum industriae commissa diligentius perscrutari non iuvat: accedit Apollod. III, p. 219, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε. Parvus Homeri Commentator iudicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐτεράμεροι) παρ' ἡμέραν ἀμφοτέροι, ἢ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: ὥστε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτε μὲν ἐν Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Αἰδωνείᾳ. Fuere viri docti, quos dissidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samofatenfis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac Lucianus ἐνείμαντο τὴν ἀθανασίαν, Schol. Homeri νείμασθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternal illam animorum con-

iunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: Pindarum & Ovidium inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re Philo *περὶ Ἀρ. καὶ Πρ.* p. 1004 A. ut Iudaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud Aelian. V. H. XIII, 38. HEMST.

Pag. 89. l. 10. Οὗτοι δὲ τί π. ἡμῖν) Investum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo superioribus esse annectenda; pendent enim ab isto initio, *πλὴν ἄλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ &c. οὗτοι τί ποιήσουσιν ἡμῖν;* ubi patet, vacare prorsus δὲ malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commodè ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obstetricium haud sane iocis, & asperioribus quidem, caruit. Noster pro amore, quo numina Gentilium prosequabatur, singulari Iunonem ipsam fecit hoc in negotio false ridentem D. XVI; neque patres Ecclesiastici praeterire potuerunt, quin officium, intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perfringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipsum, quasi salutarem artem in utero fuisset commeditata. Apollodorum audi I, p. 13: Latona γενῆα πρώτην Ἀρτεμιν, ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησε quantum eo nomine sorori debuerit Apollo, accurate Libanius exposuit T. II, pag. 662 A. verbo quidem lectissimo, *προεκτρέχει μὲν Ἀρτεμὶς τοῦ Ἀπόλλωνος*, ne eius, quae puerperis opem esset latura, difficilem fuisse partum credas: non dissentit Servius tum aliis in locis, tum ad Ecl. Virgilii IV, 10, ubi Lucinam accipit Dianam, advocato Terentio, cuius est in Andr. A. III, Sc. 1, *Iuno Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca Menander ibi posuerat Ἀρτεμιν, testibus Donato & Eugraphio. Hacc adeo visum fuit observare, ut, si forte, succurrat Tatiano istis in verbis § 12, p. 31, quae ad Lucianea valde congruunt: *Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλοκαῖς ἥδεται μάγος ἐστὶν Ἀρτεμὶς Σαραπείνη δὲ Ἀπόλλων.* Dianam magam fando quis audivit? Hecaten si scripsisset, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abest, ut munia longe disparata poetae aliique scriptores confundant: simili modo Dianam etsi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit, quorsum tendat Gisb. Cuperus in Inscr. & Marmor. illustr. p. 270; sed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a Tatiano gratiam inibo, si suum Dianae munus reddam, proque maga secundis

totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse iubeam : μαῖα δ' ἔστιν Ἀρτεμις causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronuntiatio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in Hesychio, Παιῶν, ἀσφαλές, βέβαιον· pro Πάγιον· Λοῖα, δλέθρια· pro Λοίγια· ἔργη & ἥε, ἀγὼν & αἰὼν in membranis saepe commutata : ἔργωλας nullius pretii vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132, pro ἐρωλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. HEMST.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 90. l. 4. Ἐπιμεμνῆναι σοι) Commode Lucianus eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat : nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est Theocrit. Eid. XI, 10, qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, cum Galateam amaret, Ἥρατο οὔτι ῥήδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen D. Heinsii σελίνοις, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) Ἄλλ' ὁλοαῖς μαυιαῖς — Ergo recte quadrat ἐπιμεμνῆναι τῇ Γαλατείᾳ. Usus verbi frequentissimus & Homero notus Il. Z, 160. perinde ac περιμαίνεσθαι τινὰ vel τινί, ἐμμαίνεσθαι, περιμανῶς, ἐπμανῶς, ἐμμανῶς ἔχειν. Luciano Doris una Nereidum, in quo sequitur Homerum Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galateae mater : *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerulea Doris Enixa est* — Ovid. Metam. XIII, 742, consentiens cum Hesiodo. Fabulae, cuius in Homero & Euripidis Cyclope nulum exstat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit Duris (Θούρις editur) apud Schol. Theocr. ad Eid. VI, 7. Polyphemus διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν θρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν Galateae fanum ad Aetnam dedicarat : rationem eius rei cum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum ἐρᾶν τῆς Γαλατείας· certe Galateam istius poetae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est : vide Athen. I, pag. 6, 7, ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mulum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum Euripides & Noster, sic cuiuscunque ordinis scriptores Polyphemum ad Aetnam collocare solent : hoc ab Homero prorsus abhorret, si Cluverium audimus, qui multis con-

tendit, in opposito Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas confedisse: eum vid. Sic. Ant. II, c. 15. HEMST.

ead. l. 5. Δωρι) Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. Hesiod. in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. Virg. Ecl. X: *Doris amara suam non intermisceat undam.* COGN.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς) Mss. L. & Ox. & ed. I. rectius, quam quod in reliquis σκοπιᾶς. SOLAN. Σκοπή & σκοπιᾶ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, ultra fuerit a scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπή & ipse prospectus apud Nostrium in Ἐπισκ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitti possit: *τις τῶν ὁξυδορκούντων ἀπὸ τινος σκοπῆς.* Strab. VI, p. 409 C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν Plutarcho frequens: ita verbum σκοπιωρεῖσθαι in Aristoph. Vesp. v. 360 Hermippum expone-re, monet Scholiastes. Neque tamen Luciano ignotum, minusve usitatum σκοπιᾶ apud Platonem eiusque imitatores ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicitur: Anyta Anth. VI, c. XXIV, Ep. 6, Φριξόκομα τόδε Πανὶ καὶ Αὐλίαςιν ζέτο Νύμφαις Δῶρον ὑπὲρ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὲρ σκοπιᾶ vel σκοπιᾶν nisi forte malis ἐπὶ σκοπιᾶ) Θεόδοτος οἰονόμος. Theocrit. Eid. IX, 7, & Schol. Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69, Αἴτνας σκοπιᾶν usurpet, περιφραστικῶς, ait Scholiast. ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην quomodo Dionysius Perieg. σκοπιὴν Ἐρυμάνθου, Ἀρακύνθου. Haec mihi ratio constitit, cur Fl. plurimarumque edd. scripturam non putaverim postponendam. Descriptio τῶν προπόδων τῆς Αἴτνης protensique iuxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἴτνης παρωρείας dixit Philippus Thessal. in Epigr. apud Salmas. ad Solin. p. 73. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν τοῖς πρόποσι) Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπαρείᾳ, & alibi. BOURD.

ead. l. 9. Ἐμοὶ) Abundat. SOLAN.

ead. l. 10. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ) Heliod. lib. 1. BOURD.

ead. l. 12. Ἐνδεῖ τὴν ὄψιν) Voces illas, quia Codd. addicebant, sedem commutare iussi. Vel in ordine vulgato ἐνδεῖ iungendum erat ad τὴν ὄψιν nam ἐνδεῖς per se positum nullius hic est usus. Paulo ante, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὄρων, ἢ εἰ δὴ ἦσαν. HEMST.

ibid. τὴν ὄψιν) Mf. Ox. & P. τὴν ὄψιν non cum καλὴ coniungunt, sed cum praecedenti ἐνδεῖ, quod probarem, nisi vulgatam tuerentur plurima alia apud nostrum loca; ut mox &

supra D. κρ. c. 7, & ἰστ. β, c. 36, εἰκ. c. 3, & καλλ. c. 10. ex quibus constat, familiarem hanc Luciano phrasin, quam & ideo hic servatam volui. Sic etiam Polyaeus Strat. VIII, p. 602 C. τὴν ὄψιν ἀστεΐαι. Iuntina καλὴ τὴν ὄψιν. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ γάλακτι) Τρόπος ἐτυμολογικός. BOURD.

Pag. 92. l. 1. Οἷα τὸν χάνεις οὔσα τὴν ὄψιν) Negat quidem Servius, ex mari effigiem ullo pacto posse reddi: sed Lucianus hic aliter sentit, & in Halcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut superiora sint serenitate conspicua, fluctibus autem sedatum mare ac tranquillum*, ὁμοιον, ὡς εἰπεῖν, κατόπτρῳ, id est, speculo, *ut sic dicam, consimile*. Theocrit. in Bucol. Eid. VI: Καὶ γὰρ θνητοὺς εἶδος ἔχω κακόν, ὡς με λέγουσι. Ἡ γὰρ πρὸν ἐς πόρτον ἐσέβλεπον, ἥς δὲ γαλάνα. Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἁμῖα κώρα δει. Quod est huiusmodi: *Nec sum tam forma turpis, quam dicor: in unda Nuper enim vidi ipse meos de litore vultus, Cum nulli flarent tranquilla per aequora venti*. Hinc illud Maronis sumtum est: — *nuper me in litore vidi, Cum placidum ventis flaret mare* —. COGN.

ead. l. 2. Εἶποτε γαλήνη εἶν) Apud Theocrit. Eid. VI, 35, Cyclops: Ἡ γὰρ πρὸν ἐς πόρτον ἐσέβλεπον ἥς δὲ γαλάνα. dubito, an Noster eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod iure laudaret, habuisse Polyphemum asseverat Doris, praeter candorem; tum ipsum Galateae nomen, tum illud Theocriti cogitavit Eid. XI, 20, Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν: quod Ovidius ingenio suo magis confusus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coacta*. Qui Galateae toti, eius utique lacertis convenit candor: tales pinxisse Valerium Flaccum omnino mihi persuadeo I, 135: *Hanc Panope, Dotoque soror, lactataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revoc. ut de litore Cyclops*: nam quod cum Codicibus edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galateae lacertos exornans. Tum *antra petens* ita distincti, ut copulandum sit cum Cyclope, quod Pius satis recte explicuit: miror aliter fuisse visum N. Heinio, viro sagacissimo. HEMST.

ead. l. 10. Ἀφροδίτη φίλη) Leg. Ἀμφιτρίτη, ut Reviv. c. 47. Cetera ex Theocr. Potuisset retineri Ἀφροδίτη: sed verius est narinas nymphas aliud dixisse. BOURD.

ead. l. 11. Οἷα;) Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras, adi φιλῶ. cap. 25. SOLAN. Graevius ad Θ. Δ. VII legendum esse statuit accentu

mutato, αὐτὴ δὲ ἡ πικτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου quod interpretatur, ipsa lyra solummodo erat cranium cervi. Vellem hinc maximum vir egregius abstinuisset: diu nobis erit expectandum, interea dum locutionem esse Graecam probet; ne dicam, parum concinne voculam, quae propria sit poëtis, in orationem profam intrudi. Recte, quod & ipse iam pridem videram, doctiss. Solanus sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud Theocritum & Philostratum fistula canit Cyclops: Νᾶλο, *Sumtiæque arundinibus compacta est fistula centum*: ne scilicet ad corporis modulum longus iunctarum tot arundinum ordo non responderet; quibus tamen si vel mediocriter ludere scivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monstro tradiderat Philoxenus, teste Schol. Aristoph. ad Pl. v. 290, istiusmodi forte, qualem hic irridet Lucianus. HEMST.

ead. l. 14. Κόλλοπι) Id est, clavicula. GUYET.

ead. l. 15. Ἄλλο δ' ἡ λύρα ὑπ.) V. Anacr. Od. I. SOLAN.

Pag. 93. l. 6. Ἀθύρματιον ἄρκτου σκύλακα) Vid. Paul. Leopard. Emend. II, c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitæi, atque eius generis animalia oblectamenti causa delicatius habita, sed & Deorum ἀθύρματα, quibus sibi consecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urfi decebant, ludicrum venustissimum; ingenium, quod eos non sibi, sed dominae Galatæe servaret. Apud Theocrit. Eid. XI, 41: — τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νέβρω, Πάσας ἀμνοφόρους, καὶ σκύμνω τέσσαρας ἄρκτων. In Ovidii Metam. XIII, 834, perquam facete: *Inveni geminos, qui tecum ludere possint, (expressit ἀθύρματα) Inter se similes vix ut dignoscere possis, Villosæ catulos in summis montibus ursæ; Inveni, & dominae, dixi, servabimus istos.* Unum urfi catulum, quem in ulnis ferret, sufficere putavit Lucianus, suos sine dubio secutus auctores. Tum καὶ minus opportune positum: scripserat Noster, κατὰ τὸ λάσιον &c. Sæpe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque diffitetur ipse apud Theocritum, Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἤμεν. Illum ego versiculum ab ea sede, quam in edd. mihi saltem visis occupat, retractum immigrare iubeam post versum tertium & trigessimum, ubi melius sententiæ serviat: nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In Philostrati Cyclope Icon. II, c. 18, multa sunt similia. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τράγοι; HEMST.

ibid. Ἄρκτου σκύλακα) Vide omnino Theocritum Id. XI, 41. Sed & totum perlege venustissimum poematum huc ap-

prime faciens. Ovid. Metamorphoseon XIII, 834. SOLANUS. *ead. l. 14.* Κινάβρας ἀπόζων) Sic philosophus Lucianus κινάβραν ἀποθέμενος Dial. M. X, § 8. Sic κινάβρας ἀπόζοντα, Dial. ἑταιρ. Κινάβρας, δυσωδία τῶν τράγων. Hesych. Interpr. Aristoph. ad illud Plut. Αἰγῶν τε κινάβρων τε μέλη, vult etiam κινάβραν esse τῶν μαχαλῶν δυσωδίαν. *Valle sub alarum trux habitare caper.* κινάβρας. Catull. BOURD.

Pag. 94. l. 2. ὦ πάτερ) Hic Dial. ex Homero. BOURD. *ead. l. 7.* Ἐξω ἦν βέλους) *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens est apud Lucianum in *Vot.* in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. COGN.

ead. l. 14. Ἐπεὶ δὲ ἔθνηκα) Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθνηκα τῇ θυρᾷ τὸ πτόμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλευτότατος, scribit ἐπιβουλότατος: sic & apud Synes. ἐπιβουλότατα: sed alibi quoque apud Lucianum hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπιβουλευτός: sed ἐπιβουλος, non infrequens est Graecis scriptoribus. GRAEV. Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240, Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρᾶν μέγαν ὑψὸς' αἰέρας: μοχ, πέτρην ἐπέθηκε θυρᾶσι v. 313, Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρᾶν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα Ἀφ' ἐπέθηχ', ὥς εἴτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθεῖν. Ἐπιτιθέναι de claudenda ianua Graecis usitatum, τίθεναι non item. Τὸ πτόμα (in πτόμα non ipsas membranas, sed Graevii manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρᾶν poëta vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significanditionem migravit, multa Grammatici. HEMST.

Pag. 95. l. 6. Ἐπιβουλότατον) Agnoscunt hanc scripturam ed. I. Mf. Gr. & P. sic scribitur etiam sub Tim. c. 33. In vulgatis ἐπιβουλευτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur, nempe ἐπιβούλευτος, Cyrop. VIII, p. 130, 37, & 388, 24, δυσ-επιβ—. SOLAN. Quem tibicinem voci ἐπιβουλευτότατον solum supposuerat H. Stephanus, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis ἐπιβούλευτος per sane quam familiare: Xenoph. K. Π. VIII, p. 130, v. 37, ὥς εὐεπιβουλευτοτέρας ταύτης οὔσης (τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς) Ἰππ. p. 561, v. 42, δυσεπιβουλευτότεροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες: de Agef. p. 388, v. 24, ubi cumulata videas eiusmodi vocabula: νομίζον ἐν τῷ τοιαύτῳ τό, τε ἀτρεμεῖς καὶ ἀνεκπληκτότατον καὶ ἀδορυβητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλευτότατον εἶναι. Synes. de Regn. pag. 13 A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ

πράττων ἀδεύστέρως τε καὶ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασι-
λέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex
ἐπιβουλευτος reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis
usu venit. Si quis *δορυβητὸς, ἀμαρτητὸς*, quorum in Xeno-
phonte composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in
Lucianum revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum
me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori
nostro redderem. In Tim. cap. 56, τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπι-
βουλότατον κτῆμα ὁ πλούτος. Stob. e Dione Chryf. διαβολὰ
κακὸν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X, p. 144 D. ὡς ἐχθιστον
καὶ ἐπιβουλότατον. HEMST.

ead. l. 10. Ἀποξύσας τὸν μοχλὸν) Ex Budaeo H. Steph. in
Th. L. Gr. T. II, pag. 1134: Ἀποξύνω, *extenuo, derado, acuo*.
Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύσας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι,
κατετύφλωσέ με καθεύδοντα. Quibus addit de suo, *sed viden-
dum est, an ἀποξύνω possit etiam pro ἀποξύνω accipi, id est, acuo*:
quidni? modo potestate secundaria, *deradendo*, quemadmo-
dum in lignis fieri debet, *exacuo*. Vereor tamen, quamquam
lectioni vulgatae controversiam non moveo, ne Lucianus re-
liquerit ἀποξύνας ab Homero sumtum Od. I, 326, — ἀποξῦ-
ναι δ' ἐκέλευσα μοχ: — ἐγὼ δ' ἐδόωσα παραστάς Ἄκρον, ἄφαρ
δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω. Euripid. Cycl. v. 455, Ὀν
φασγάνῳ τῷ δ' ἐξαποξύνας ἄκρον εἰς πῦρ καθήσω —. Illud Ho-
meri ἐδόωσα Scholiastes interpretatur, ἀπώξυνα: tum ἐπυράκ-
τεον, ἐπύρουν εἰς τὸ δαλὸν ποιῆσαι. Distinctionem, quae per-
peram in nonnullis edd. posita Benedictum deceperat, recte
collocavit Budaeus: ceterum unde promserit κατετύφλωσε,
quod in earum edd. quas tractamus, nulla comparet, equi-
dem ignoro: Stephanus certe verbum istud compositum, tam-
etsi probae notae, in Thesauro nusquam recensuit. HEMST.

ibid. Μοχλὸν) Palo. Virgil. Aen. III: — & telo lumen terebra-
mus acuto. COGN.

*ibid. Πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλ.) Καὶ πυρώσας γε προσέτι,
ἐτύφλ. Exacuto vesle & praeterea igne succensō. Sic est interpun-
gendum & vertendum. CLER.*

Pag. 96. l. 2. Καὶ καθίσας) Usque ad μὲνα aberant a Mf.
BOURD.

ead. l. 6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν) Sic inepte di-
stinguit haec editio ex Salmuriensi; at debebat μανθάνω, ὑπ'
ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. GRON. Haec interpunctio, qua Fl. caret, a
posterioribus est profecta: si quid esset in ea momenti, de-
buerat scribi, μανθάνω ἀπ' ἐκείνων, ex iis, quae narras, intelligo;

Ut Gronovius voluit, ita plane *V. 2.* & ferri potest ὑπ' ἐκεί-
νοις, scilicet προβάτοις: sed potius habuero ὑπ' ἐκείνω, nimi-
rum κριῶ, ut Homero, cuius paene verba Lucianus expressit,
sit consentaneum: vid. Odyss. I, 444. Nonnus sive Maximus
Συναγ. 1στ. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 172: διέδρασε
δὲ μεθύσας τὸν Κύκλωπα, καὶ τυφλώσας αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τῷ ἑ-
ριον ἐνδὸς κριοῦ κατακρεμάσας ἑαυτὸν, καὶ ἐξελθὼν σὺν τῷ κριῷ
οὕτως ἀπέδρα. HEMST.

Pag. 97. l. 1. Τὸ σώζειν αὐτ. καὶ ἀπολλύει) Haec male co-
haerent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubi-
to, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde
perrepererint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐ-
μοὶ πρόσσεστι si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ
ἐστὶ, mea in manu ac potestate fortuna navigantium est, nihil ultra
desideraremus. Ἐμοὶ πρόσσεστι, abiecto ἐπὶ, satis quidem Grae-
cum, verum ad sententiam huius loci neutiquam opportu-
num: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque le-
ctione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expedi-
tius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cuius
in vetustis libris tale est scripturae compendium πτως. Ergo
vel genuinum erit, vel Luciano saltem non indignum: τὰ
γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστὶ horum sensum ut ex-
planaret, addidit aliquis, καὶ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύει,
quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadrate
orationi intericiantur. HEMST.

ead. l. 6. Τί τοῦτο &c.) Hic secutus est poëtarum fabulas,
qui Arethufam venatricem Dianae comitem fuisse tradunt,
ab Alpheo adamatam; cui cum ille vim adhibere pararet, ea-
que effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui
nominis esse conversam, occultissimisque meatibus & per
subterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Si-
ciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae ur-
bis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Al-
pheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse infecutum.
Virgil. III Aen. — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occul-
tas egisse vias subter mare, qui nunc Ore, Arethusa, tuo Siculis
confunditur undis.* Verum haec fabulosa esse constat, cum Al-
phei aquae nusquam absorbeantur, ut docet Strabo lib. VI,
eiusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promonto-
rium & Haliartum oppidum. Ceterum fabulam Alphei & A-
rethusae refert Ovid. Metam. V, & Lucanus eius meminit in
III: — *Populisque per aequora mittens Sicaniis Alpheus aquas —*

Silius Ital. lib. XIII : *Hic Arethusa suum piscoſo fonte receptat Alphæon, ſacræ portanſem ſigna coronæ. Sed longe venuſtiſſime Papinius in Epith. Stell. & Viol. v. 203 : — Tumidæ ſic tranſ- ſuga Piſæ Amnis in externos longe flammatus amores Flumina de- merſo trahit intemerata canali, Donec Sicaniſ tandem perlatus an- helo Orcibat fontes. Miratur dulcia Nais Oſcula, nec credit pel- ſo veniſſe maritum.* COGN. Mirum eſt, quod de Alpheo flumine narrat Achill. Tat. lib. 1 : ὅταν οὖν ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλοὶ μὲν εἰς τὴν δῖαν τοῦ ποταμοῦ καθιᾶσιν ἄλλος ἄλλα δῶ- ρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἐρωμένην κομίζει, καὶ ταῦτά ἐſτιν ἕδνα ποταμοῦ. BOURD. Multa notari poterant, quæ diligentiam aliorum effugerunt; ſed contenti erimus indicio Ph. Cluverii, qui Sic. Ant. pag. 156, 157, quidquid fere ad hanc fabulam a veteribus eſt traditum, pro ſolita ſedulitate ſtudioſe collegit. Quæ plurimis eſt Arethufa, Dianam nonnulli dixerunt : in- ſignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & ſupra ſortem ſuam ſperare fuerit auſus! Vide Schol. Pindar. ad N. A., 1. quod ſi habuiſſet in promptu Fulv. Urſinus in Virgil. cum Gr. Scr. C. p. 275, caviſſet ſibi, ne Teleſillæ verſum apud Hephaeſt. pag. 36, Ἄ δ' Ἀρτεμις, ὧ κόραι, φεύγοιſα τὸν Ἀλφείον, mutatum iret in Ἄ δ' Ἀρέθουſ', ὧ κόραι. Ἀλφειῶν vel Ἀλφειοῦſα Dianæ cognomen, de quo Iſ. Caſaubon. Anim. ad Athen. VIII, c. 7. HEMST.

ibid. Ἀλφειῶ) Alpheus fluvius in Elide Peloponneſi regione, per quam funditur, quem Pauſanias lib. V tradit occultis me- nibus ſubrer mare labi, & in Arethuſam Siciliae fontem deſi- nere. Suidas multo luculentius eiufdem fluminis naturam, curſum & αὐξήſιν deſcribit. COGN.

ead. l. 7. Οὐτε ἀναμίγνυſαι &c.) V. Philoſtr. Imag. p. 812, & Pauſan. Ἡλιακ. oraculum Apollinis in eam rem afferen- tem p. 153. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐτε ἀναπαύεις) Ex ed. Salm. male diſtinctum pu- to οὐτε ἀναπαύεις, ſεαυτὸν διαχυθεῖς, cum rectius non diſtin- guatur ab Bourdelotio. Neque ſane id poteſt notare *neque diſ- fuſis aquis te ipſum cohibes*; nam qui ſe diffundit, quomodo iſ ſe cohibet? ſed *diffuſus te reficis*. Ludit enim in notione & Græci verbi διαχυθῆναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quæ tota eſt elegantia huius loci. GRON. Gronovio remit- timus acumen illud quaſitum in διαχεῖſθαι, quod ſi Lucia- no potuiſſet in mentem venire, multo minus elimata forent, quam nunc ſunt, eiſ ſcripta. Non alia τοῦ διαχεῖſθαι eſt po-

testas, quam quae Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima. Strab. VI, p. 416 B. de hoc ipso Alpheo: τὸ, τε διὰ τοσούτου πόρου συμμένειν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὴ διαχέμενον τῇ θαλάττῃ & c. παρὶ τῶς μυθῶδες. V, p. 325 C. Padus διαχέμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένειν in Strabone, quod Luciano ξυνεστηκέναι ἀμιγῆς itidem, cum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν δὴ κεν κατὰ γῆς ρεῖθρον μέχρι τῆς Σικελίας ἀμιγῆς τῇ θαλάττῃ διασῶζον τὸ πότιμον ὕδωρ. Strabo. Liban. T. I, p. 4 A. φυλάττων ἀμιγῆς καὶ ἐν θαλάττῃ τὸ ρεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II, p. 345 A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivὶ μετ' εὐδαιμονίας ἀπάσης ὥκουσιν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῃ πόλιν Ἑλλάδα, παρεχόμενοι καὶ τηρήσαντες τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ νόσῳ τῇ κυλλῇ, κατὰ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ νενικηκότα μῦθον, ὃς ἐκ Πελοποννησίου πρὸς Σικελίαν ἄγει τὸν ποταμὸν διὰ θαλάσσης μέσης ἀπομυγῇ πρὸς τὴν θαλάτταν. HEMST.

ead. l. 11. Οὐκ οἶδ' ὅπου) Hoc Neptunum praeterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, quae alibi proferuntur, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi est ἡ λεγχεῖ nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem est huius dialogi, ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον: id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; nosti mores amantium & festinationem, ut qui saepe iam eodem igne contabueris. HEMST.

ibid. Οἱ λάροι) *Larum* Gaza vertit *gaviam*, cuius mentionem facit Plinius inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X, c. 32. Idem c. 74 eiusdem libri, *aquaticae anates & gaviae*. Λάρον Latine quidem commode reddi non posse dicit in *Laro* hians Erasmus. COGN.

ibid. Ἐρωδιοὶ) *Aves*, quarum tria genera ponuntur ab Aristot. Haec avis urinatur, sicut & λάρος. COGN.

ead. l. 12. Ἀναφαίνειν σεαυτὸν) Filum orationis persuadens omnino Lucianum scripsisse ἀναφανεῖν. Nescio ubi, sicut *gavia & ardeae*, demersus in profundum, alicubi videris emersurus, ut ipsum rursus exserturus. IENS. Iensii emendationem in *texnum* recipere visum est. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Ἡ δὲ τοῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥέει) Manifeste

sum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὐτή, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς ῥέει; Longe tamen abest, ut hic aliquid resecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemtus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθῆν, ἐκείνο δὲν ῥι κατέπεμψε σε. Patet, τὸ ἐκείνο redundare: nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit.* In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸν τελευτάτον καρπὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat: sufficit namque, si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur.* In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἔδος εἴσασθαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην: hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cuius sane multa operum in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant.* Sic in Cybico: Ὑμεῖς δὲ, τῷ δὲ ἀπληστίαν τε, καὶ ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα εἰσέκατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti.* Quid plura ex Nostro loca describam? Aelianus quoque non raro eandem amat redundantiam. Sic lib. XII Ποικιλ. 19: Τὴν ποιήτριαν Σαπφῶ τὴν Ἐλαμандρωτύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστανος ἱστοῖν ἀναγράφει. Plenum est, omisso τῷ ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII, c. 1, de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἂν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus, τὸ αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum viris doctis vel aliam lectionem circumspicere, vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθέλουσης. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπέρογον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15, καὶ Κόροιβον δὲ, καὶ Μελιστιάδην καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασίν. — Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant ut Graecis, erudite ad Livii XXV, 27, docet ὁ πᾶν I Fr. Gronovius. Cuius exemplis ex Catone, Livio, Plauto, Caesare, Suetonio, Plinio, Arnobio, adductis, haec addas licet

testas, quam quae Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima. Strab. VI, p. 416 B. de hoc ipso Alpheo: τὸ, τὸ διὰ τοσούτου πορεύου συμμεινὲν τὸ πνεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὴ διαχέμενον τῇ θαλάττῃ δις. παρὰ τὴν μεθόδον. V, p. 325 C. Padus διαχέμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολὰς. Tum συμμεινὲν in Strabone, quod Luciano ξυνεστῆκεναι ἀμυγῆς itidem, cum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐνταῦθεν δὴ κινεῖν κατὰ γῆς ρεῖθρον μέχρι τῆς Σικελίας ἀμυγῆς τῇ θαλάττῃ διασῶσιν τὸ πότιμον ὕδωρ. Strabo. Liban. T. I, p. 4 A. φυλάττων ἀμυγῆς καὶ ἐν θαλάττῃ τὸ ρεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II, p. 345 A. qui Ionen in Syria condidit Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἑπαισῆς ὥκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῃ πόλει Ἑλλάδα, παρεχόμενοι καὶ τυρῆσάσας τὸ πῶς καθαροὶ ἐν τοσαύτῃ νόσῳ τῇ κυλῶ, κατὰ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ νεκρικῶτα μῦθον, ὃς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἀγείρει τὸν ποταμὸν διὰ θαλάσσης μέσης ἀπὸ γῆς πρὸς τὴν θαλάτταν. HEMST.

ead. l. 11. οὐκ οἶδ' ὅπου) Hoc Neptunum praeterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, quae alibi proferuntur, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi ἐπὶ λέγειν nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem huius dialogi, ἐπεγομενὸν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat ne interpelles; nosti mores amantium & festinationem, in qui saepe iam eodem igne contabueris. HEMST.

ibid. Οἱ λάροι) Larum Gaza vertit gaviam, cuius mentionem facit Plinius inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X, c. 32. Idem c. 74 eiusdem libri, aquaticae anates & gaviae. Λάρον Latine quidem commode reddi non posse dixit Laro hians Eralmus. COGN.

ibid. Ἐρῶδιοι) Aves, quarum tria genera ponuntur ab Aristotele. Haec avis urinatur, sicut & λάρος. COGN.

ead. l. 12. Ἀναφαίνειν σεαυτὸν) Filum orationis persuasit omnino Lucianum scripsisse ἀναφαίνειν. Nescio ubi, sicut gavia & ardeae, demersus in profundum, alicubi videris emersurus, ut ipsum rursus exferturus. IENS. Iensis emendationem in texum recipere visum est. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Ἡ δὲ τοῦ σοι γῆς αὐτὴ (πῇ) ῥέει) Manifeste

OS MARINOS. 355

idem significat, quod αὐτή, rationemque satis potuisse sub-
 μιγῆς ῥέει; Longe tamen abest,
 umlibet redundans, arbitremur;
 elegans & frequens est. Sic in-
 thes, ab assentatoribus suis ve-
 Clotho apud inferos colloquun-
 τὸν σοὶ πρῶτον ἐνεχθὲν, ἕκαστο δὲ
 redundare: nam sine hoc fen-
 im tibi datum poculum te huc de-
 θος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸν
 ἱλιστὰ ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτε-
 λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦ-
 ita intelligas, Saltationis vero
 , qui nunc cum maxime ad sum-
 tra nunc persequitur. In de Dea
 Βαβυλωνίην, τῆς δὲ πολλὰ ἔρ-
 τόδε τὸ ἔδος εἰσασθαι νομίζου-
 in hac enim ratione constat
 iramidem, cuius sane multa ope-
 sacrafte existimant. Sic in Cy-
 αν τε, καὶ ἀκρασίαν ἀρπάζον-
 τε. Omnino & hic non requi-
 ne illo satis foret concinnus,
 ni, per inexplebilem cupiditatem
 Quid plura ex Nostro loca
 in raro eandem amat redun-
 : τὴν ποιήτριαν Σαπφὴ τὴν
 τὴν καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος
 ἵψιο τῷ ταύτην, nihil de fen-
 Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν,
 κατέλαβε. Si & hic simplici-
 , nihil necesse erit cum viris
 inspicere, vel id exponere,
 se pro φυγεῖν ἐθέλουσης. Εο-
 i multo post, τὸ δὲ ὑπέρογ-
 Sic cap. 15, καὶ Κόροιβον δὲ,
 οὺς φασίν. — Quemadmo-
 nasmm pronomine faciant
 V, 27, docet ὁ πάνυ I. Fr.
 atone, Livio, Plauto, Cae-
 , adductis, haec addas licet

Adjust Cradle Gap

Measure Binding

MEASURE FOR MEASURE CRADLE --> SCALE

restas, quam quae Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima. Strab. VI, p. 416 B. de hoc ipso Alpheo: τό, τε διὰ τοσούτου πόρου συμμένειν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὴ διαχεόμενον τῇ θαλάττῃ &c. πατηλὼς μιθῶδες. V, p. 325 C. Padus διαχεόμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολὰς. Tum συμμένειν in Strabone, quod Luciano ξυνεστηκέναι ἀμιγῆς itidem, cum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν δεικνύειν κατὰ γῆς ρεῖθρον μέχρι τῆς Σικελίας ἀμιγῆς τῇ θαλάττῃ διασῶζον τὸ πότιμον ὕδωρ. Strabo. Liban. T. I, p. 4 A. φυλάττων ἀμιγῆς καὶ ἐν θαλάττῃ τὸ ρεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II, p. 345 A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἀπάσης ὥκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλιν Ἑλλάδα, παρεχόμενοι καὶ τηρήσαντες τὸ ἥθος καθαρόν ἐν τοσαύτῃ νόσῳ τῇ κυλλῇ, κατὰ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ νενικηκότα μῦθον, ὃς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τὸν ποταμὸν διὰ θαλάσσης μέσης ἀπομυγῇ πρὸς τὴν θαλάτταν. HEMST.

ead. l. 11. Οὐκ οἶδ' ὅπου) Hoc Neptunum praeterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, quae alibi proferuntur, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi est ἡλεγχέ' nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem est huius dialogi, ἐπεργόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; nosti mores amantium & festinationem, ut qui saepe iam eodem igne contabueris. HEMST.

ibid. Οἱ λάροι) Larum Gaza vertit *gaviam*, cuius mentionem facit Plinius inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X, c. 32. Idem c. 74 eiusdem libri, *aquaticae anates & gaviae*. Λάρον Latine quidem commode reddi non posse dicit in *Laro hiante* Erasmus. COGN.

ibid. Ἐρωδιοὶ) Aves, quarum tria genera ponuntur ab Aristot. Haec avis urinatur, sicut & λάρος. COGN.

ead. l. 12. Ἀναφαίνειν σεαυτὸν) Filum orationis persuadet omnino Lucianum scripsisse ἀναφανεῖν. Nescio ubi, sicut *gavia* & *ardeae*, demersus in profundum, alicubi videris emersurus, itaque ipsum rursus exserturus. IENS. Iensui emendationem in textum recipere visum est. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Ἡ δὲ ποῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥέει) Manifeste

*sum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὐτή, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, πού σοι γῆς ῥέει; Longe tamen abest, ut hic aliquid refecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemptus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πεινῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δούρι κατέπεμψε σε. Patet, τὸ ἐκεῖνο redundare: nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit.* In de Saltarione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτελέσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat: sufficit namque, si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur.* In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἔδος εἴσασθαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην: hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cuius sane multa operum Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant.* Sic in Cyprico: Ὑμεῖς δὲ, τῷ δὲ ἀπληστίαν τε, καὶ ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα εἰκάτε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti.* Quid plura ex Nostro loca adscribam? Aelianus quoque non raro eandem amat redundantiam. Sic lib. XII Ποικιλ. 19: Τὴν ποιήτριαν Σαπφὴν τὴν Σαμανδροντίμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῷ ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII, c. 1, de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἂν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus, τὸ αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum viris doctis vel aliam lectionem circumspicere, vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθελοῦσης. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπέρουρον τοῦ σώματος, οὗ δὲ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15, καὶ Κόροιβον δὲ, καὶ Μελιτιάδην καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασίν. — Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant ut Graecis, erudite ad Livii XXV, 27, docet ὁ πᾶν I Fr. Frontonius. Cuius exemplis ex Catone, Livio, Plauto, Caesare, Suetonio, Plinio, Arnobio, adductis, haec addas licet*

ex aureo purae Latinitatis flumine, Cicerone. Apud hunc in II de Orat. 63 legas, *Nummum divisorem, ut Neoptolemus ad Troiam, sic illum in campo Martio nomen invenisse.* cap. 77, *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debent; duae nimirum illae res, conciliare, & permovere, ut praecefferat.* Manifesto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum τῷ sic, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὸ haec supervacuum est in his apud eundem I de Orat. 23: *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem &c.* Sic redundat τὸ ea in his lib. III, cap. 13: *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.* Ita & scriptor ad Herennium IV, 9, superfluum ponit τὸ ὅ, dum ita scribit: *Nam rerum imperitii, qui uniuscuiusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ὅ per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV in Verrem 52: *At iam illa omitto, quae disperse a me multis locis dicuntur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum, qui tum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse.* Eodem modo & ibi redundat apud eundem lib. I in Verrem 22: *Cum quidem viderent socii in foro populi R. quo in loco antea, qui sociis iniurias fecerant, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, creptaque essent.* Nam profecto sine τῷ ibi constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus eius Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, vir magnus. IENS. Ἡ δὲ τοῦ — αὐτῆς ῥ.) Ut hanc scripturam vindicaret, multa Iensius; sed non satis similia. Accedit propius, quod legitur supra, & Dial. Ven. & Cup. αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἀττῇ; sed nondum sic acquiesco. Suspicio autem, pro αὐτῇ, πηγὴ legendum. Adde Men. c. 15, τοὺς Αἰγυπτίωι αὐτοῦς, qui locus mihi etiam suspectus, ut in nota videbis. SOLAN. Ἡ δὲ non est idem plane, quod αὐτῇ: sic enim scribendum fuerat, ἥ δὲ δὲ τοῦ σοι &c. Cape, quasi posuisset Lucianus, ἥ δὲ Ἀρέθουσα: sequi solet οὗτος in hoc structurae genere creberrime. Liban. in Dian. pag.

670 A. ὁ δ' ἐπιτετραμμένος τὰς τῶν φοιτητῶν εἰσόδους οὗτος εἰσιὼν πῶς τότε. Noster πῶς δὲ ἴστ. συγγρ. c. 5, τὸ δ' (πρῶ-γμα) οἷσθ' αὖ καὶ αὐτὸς, ὃ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρί-στων τοῦτ' ἐστὶ. de Luc. οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες οὕ-τοι. Itaque nullus est suspitioni de vitio locus. HEMST.

ead. l. 8. Διαυγὴς τέ ἐστι &c.) Non poterat accuratius, si spectator adfuisset, quod minime negavero, Lucianus. Ad- dam Senecae locum egregium ex Consol. ad Marc. c. 17: *Vi- debis celebratissimum carminibus fontem Arethusam, nitidissimi ac perlucidi ad imum stagni, gelidissimas aquas profundentem; sive illas ibi primum nascentes invenit, sive immersum terris flumen in- tegrum subter tot maria, & a confusione peioris undae servatum red- didit.* Haec quin corrupta sint, nemo dubitat: ad vestigia pri- scae lectionis, neque minus tamen, quam magnus I. Fr. Gro- novius, timide, coniicio: *sive illas ibi primum nascentes invenit, sive in ipsum penetrans flumen &c.* nam & Qu. Nat. VI, c. 8, si- militer fere dixit, *Alpheum, celebratum poetis, in Achaia mergi, & in Sicilia rursus transiecto mari effundere amoenissimum fontem Arethusam.* Brevius etiam de fontis amoenitate testatur ora- culum: Ἄνδρας θ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. Nonnus Συναγ. ἴστ. ad Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 152, τὸ δ' ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo me- rito vitii postulatur Athenaei locus II, p. 42 C. μόνον δ' ἀτέ- ραμνον τῶν ἀλυκῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης. de quo vide Casaubo- num in Anim. HEMST.

ibid. Ἀναβλύζει) Inde ἀναβλύες πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, Hesych. verb. ἀναπηδᾷ. BOURD.

ead. l. 12. Παρ' ἐκείνης) Ἐκείνην forte. GUYET. Vult haud dubie Alpheus, se ad Arethusam contendere; at verba di- cunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνην. Παρὰ τίνος ἀπέρχεσθαι est venī- re ab aliquo, ut supra pag. 141, Παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναι- κος, scil. ἐκπεμφθεῖς. At παρὰ τινά ἀπέρχεσθαι est ire ad ali- quem, ut paulo post in eodem hoc Alphei & Neptuni dia- logo, Χώρει παρὰ τὴν ἀγαπαμένην, &c. passim. sic in Timo- re: Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὁπόταν ἀπὼ παρὰ τινά πεμφθεῖς ὑπὸ τοῦ Διός. In his iisdem Deo- rum dialogis: Ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν σελήνην ἀπελθὼν. Κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σε. Et sexcenties alibi. IENS. Restituimus ἐκείνην, secuti ed. I. quae sola recte hanc vo- cem habet: reliquae enim ἐκείνης, contrario prorsus & ah- ūrdo sensu. SOLAN.

Pag. 99. l. 2. *Συναυλία μίγνυσο*) Quod Codex unus & item alter praebent *συναναμίγνυσο*, vix crediderim lectionem esse variam, sed potius vulgatae lectionis interpretamentum: *Συναυλία μίγνυσο* quin rectissimum sit nullus dubito, quippe eruditius, quam ut a Luciano non sit profectum. *Συναυλίας* vocant *iibiatum conceptum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὐλήσιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, *Συναυλία* λέγεται, ut scribit Hesych. hinc apud Long. II, p. 62, αὐλῶν τις ἂν ᾤηθι συναυλοῦντων ἀκούειν. Eiusmodi *συναυλίαν*, sive *συμφωνίαν* τινὰ τῶν αὐλητῶν ἐν Παναθηναίοις συναυλοῦντων commemorat Poll. IV, 83. Strictius alioquin usurpari solet, quando choro cantanti tibiae modos attemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam postmodum chori praecincentem tibicinem voce subsequiebantur: Athen. XIV, p. 617 C. itaque est intelligendum, quod adiungitur a Polluce: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἰδος προσαυλήσεως οἰονται, ὡς τὴν αὐλωδίαν· & Segm. 107. vide Henr. Vales. ad Exc. ex Diodoro Sic. p. 51. Paulo etiam discrepat Semus, qui τὴν συναυλίαν τι ποτ' ἐστὶν ἐμφανίζει hunc in modum, teste Athen. XIV, p. 618 A. ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαίως αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελωδούντος· nisi descripserit ibi, quod verius opinor, certum aliquod *συναυλίας* genus in sacris Deliis adhibitum; nam quae proferuntur, ex eius Deliade sunt deprompta: sed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus est. Schol. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 106: *Συναυλία* ἐστὶν, ἥνικα δύο ἢ καὶ πλείους αὐληταὶ συναυλοῦσιν ἅμα, εἴτε ὅμοιον, εἴτε διάφορον, ὁ μὲν καλάμῳ, ὁ δὲ κέρατι, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἐναυλεῖ. Λέγομεν δὲ συναυλίαν καὶ κιθάρας ἅμα συγκρουομένης αὐλῷ καὶ συμφθεγγομένης· haudquaquam absurde, ut eum bono duci obsecutum fuisse facile appareat: de cithara quod monet, certum est; erant enim & νόμοι κιθαριστήριον, οἷς καὶ προσήλουν, meninitque Athenaeus τῆς τῶν αὐλῶν πρὸς λύρῃ κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam pate aditus, cum duo pluresve in eandem rem consentiunt, ac mutuis animorum studiis conspirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue *συναυλία* ponatur. Philostr. Icon. I, c. 11, p. 781, λέγεται γὰρ *Συναυλίαν* τοῦ Θρήνου τοῖς κύκλοις ὁμολογήσαι (Ζέφυρος.) Libanius de Nicomedia terrae motu subversa p. 207 B. νῦν ἐδεῖ καὶ πέτραις δοθῆναι δάκρυα, καὶ ὄρνισι τοῦν εἰς *συναυλίαν* τοῦ πένθους. Synes. Ep. IV, p. 159 D. νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς *συναυλίαν* ὁλοφύρμεθα. Praeiverat iis Aristoph. Equit. v.

9, — δὲυρὸ νυν πρόσσελθ', ἵνα Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον· ubi vide Schol. Diverſa in re Ariſtid. T. III, p. 708 B. ὥστ' ἐλεεινὸν τὸ χρῆμα τῆς συναυλίας εἶναι τοῦ τε σοφιστοῦ καὶ τῶν ἑταίρων· praeceſſerat, καὶ δῆτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος ἰὼν κατ' ὅπιν τοῦ χοροῦ. Heſychius affirmat, Ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα διſſόν· quod ita capiendum, ſi concinant inter ſe duae reſ ac congruant. Lynceus apud Athen. III, p. 109 E. τοιαύτην (ὁ ἐſχαρίτης) ἐνθρυπτόμενος ἔχει πρὸς τὸν γλυκύν συναυλίαν. Luciani quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores interpretes dederant, *codem alveo cum fonte illo miſcearis*, aegre, quorſum ſpectet, pervideas. Aliunde ductum *συναυλία*, cum *cohabitationem* & *conſortium* ſignificat: veluti de matrimonio Ariſtot. Pol. VII, p. 212, ὀρίſαντες χεიმῶνος τὴν συναυλίαν ποιεῖſθαι ταύτην· Lambinum in *ſυνουſίαν* mutantem repudiamus: tales *συναυλῖαι γεροντικαί*, quas bene reſtituit Anaxandridae Caſaubonus in Athen. II, p. 48 A. Finitiſſimum eſt ὁμαυλία & ὁμαυλος. HEMST.

ead. l. 7. MEN. καὶ ΠΡΩΤ.) Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat, facile vident, qui Odyſſ. librum IV legerunt. SOLAN.

ibid. ΠΡΩΤΕΩΣ) Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, cum Aegyptus rege careret, in regem aſſumptus eſt, quem Aegyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, Homer. Od. IV, & Virgilius item IV Georg. & in varias ſe formas vertere ſolitus; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum Diodorus lib. II, ſecutus Herodotum, ad Aegyptiorum regum morem reſert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite geſtare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus inſignia. Idem Lucianus in Comm. de Saltat. Protea illum in varias ſe demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam ſaltatorem eximium, ad effingendum quidquid omnino collibuiffet, veluti Empuſa, docilem. Heraclitus Ponticus diverſam his colligit allegoriam. A Proteo natum eſt adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερος, id eſt, *Proteo mutabilior*; quod in vaſtrum & verſipellem competit. Plato in Ione: ἀλλὰ ἀτεχνῶς ὥς περ ὁ Πρωτεὺς παντοδαπὸς γίγνη, id eſt, *ſed prorſus Protei in morem in omnem ſpeciem verteris, ſurſum ac deorſum te ipſum diſtorquens*. COGN.

ead. l. 14. Εἶδον) Non videt tamen apud Homerum Od. Δ, 456 & ſqq. Sed v. 418 praedixerat futurum. SOLAN.

Pag. 100. l. 3. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς) Videtur scribendum esse, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὴς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἵσταμεν, quod si non credis, & haec res tibi videtur falsum quaedam species, quae oculis obicitur. In vulgaris male legitur πρᾶγμα ψευδές. GRAEV. Poterat etiam legi ψευδός, cuius ἐπεξηγησις, φαντασία τις &c. Sed nihil est causae, cur commoda verba & aperti sensus sollicitemus. Helych. Φαντασία. τὸ μὴ ὂν ἀληθές, ἀλλὰ σχῆμα τι. De Proteo, eiusque multiplici in omnes formas conversione, particulam vide Pol- luceae declamationis, quam Philostratus excerpfit de V. S. II, c. 12, ubi sophisticis coloribus miraculum illud Homeri pin- gitur. HEMST.

ead. l. 9. Πολύπου) De polyphi vario ingenio meminit Plinius IX, c. 29. Praeterea Plutarch. in libello περὶ πολυφιλίας, ex Theognide: Πουλύποδος νόον ἰσχε πολυπλόκου, ὅς ποτὶ πέ- τρῃ, τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη· id est, Mentem habes vafri polyphi, qui proterius illa, Se quibus admoriet, saxa colore pe- fert. Idem Lucianus in eo, qui περὶ Ὁρχήσεως inscribitur, ex Pindaro opinor: ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἰσχών. COGN.

ead. l. 14. Ὅποιά ἂν πέτρα) Aelian. V. H. prin. Plin. IX, 19. XXX, 9. SOLAN.

ead. l. 15. Κατὰ τὰς πλεκτάνας) Differunt, si accuratius lo- quaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, acetabula, caliculi polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σπείραι, τρίχες, recentioribus Graecis καρφία, vel clavi, crines, cirri, pedes, brachia, flagella, ut adver- sus Hermolaum egregius ille Pintianus observavit ad Plin. H. N. IX, c. 29. quod prodesse potuerat N. Heinsio minus in hac re circumspicere ad Ovid. Met. IV, 267. Attamen, ubi men- tio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, saepe Grammatici so- lent interpretari πλεκτάνας. Schol. Homer. ad Od. E, 433, Luciani ad M. Έγκ. Oppiani ad Hal. II, 233, 282, 312, Helych. opportune Eustath. ad Od. E, p. 1541: Κοτυληδόνες, αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι ἀπὸ μέρους. τουτέστιν, ἀπὸ τῶν βραχυ- τάτων κοτυληδόνων, αἱ πρανεῖς ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται ὅμοιαι οὔσαι κοτυλίδιοις κοιλοῖς, ἀφ' ὧν καὶ παρονομαζοῦνται apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta suppeditavit Athen. VII, p. 316, 317. ex eiusdem libro XI, p. 479 B. emen- dandum, quod habet ad Il. X, p. 1182, v. 45, κοτυληδόνες αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις· male vulgatur ἐπιχύ- σεις. Ex ista vero Grammaticorum interpretandi fere perpe- tua consuetudine suspicio mihi fuit oborta, fieri potuisse, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipsa

Luciani verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec sensu nec structura satis viderentur constare: cur enim post ἀρμόζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφῶντα ἔχουσιν onus illud orationis limpidae supervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, si addi omnino voluisset Lucianus, cur non potius structura liquidiore ταῖς πλεκτάναις extulisset? Quare, nisi quis eruditior moretur, * equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoscere cupit, illi legendos suadeo Gesnerum, Aldrovandum, Rob. Constantinum in Suppl. Ling. Latin. Leon. Alatum ad Eustathii Hexaëm. p. 100, atque alios. Ad Lucianum proxime convenit Ovidius Hal. v. 30: *At contra scopulis crinali corpore segnis Polypus haeret, & hac eludit retia fraude, Et sub lege loci sumit mutatque colorem, Semper ei similis, quem contigit* — ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici potest: *Ut sub lege loci sumat, mutetque colorem: nimirum, hac fraude, ut sumat &c.* HEMST.

Pag. 101. l. 7. ἰδὼν, εἶδον) An scribendum, εἶδον, εἶδον; GUYET. Intuitus vidi, hoc est, cum semel vidissem, iterum vidi. Suspecta tamen mihi est haec lectio, & vera fortasse sit εἶδον, εἶδον, vidi, vidi. CLER. Agiratus inter eos, qui de stilo N. F. scripserunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud interpretum Exod. III, 7, ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34, pure Graecum probaret Pfochenius Diatr. § 52, testem excitavit Lucianum, illum quidem in hac causa minime contemnendum. Gatakerus eo, quem sibi adversarium delegerat, eruditione maior, Diff. de N. Instr. Stil. c. IX, ita versatur in repellendo isto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declaret, expeditum sibi non fuisse, quod recta via responderet. Quamquam eorum, qui orationem N. F. Graecam esse castigatissimam contendunt, opinio perquam mihi semper ridicula fuit visa, haec tamen loquendi formula, etsi rarissima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex Xenophonte & Polybio diligentissimus Raphelius annotavit, possit confirmari, nequaquam infitiamur: nam quod in accuratissima praefatione Sylburgius ex Pausania protulit ἰδὼν οἶδα, est illud ab hoc genere fane diversum. ceterum prudenter scri-

* Moratur, atque adeo me paene retrahit doctissimus Gesnerus ita scribens: *Verba κατὰ τὰς πλεκτάνας decere opinor copiam illam Luciani, qui non satis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis sident acetabula.*

ptum iudico, quod adiecit: *cuiusmodi phrasae occurrunt etiam in Sacris literis ex Hebraïca consuetudine petitae*: nam saepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX interpretibus & N. F. scriptoribus, mutata paululum potestate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo quidem pacto aliam utique formam induit: Luciano quidem sartum reatum relinquimus suum illud *ιδὼν εἶδον*. HEMST.

Pag. 102. l. 12. Ἐπελέξατο) Hunc Luciani locum Budaëus notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in Herodoto frequens, ut Suidas in Ἐπελέξαντο. VIII, 128, τοῖσι δὲ στρατηγοῖσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, Pausanias saepius itidem habet IX, p. 762, de quo loco assentior Sylburgio: nec non pari significatione ἐκλέξασθαι & ἐπεκλέξασθαι. Ἀναγιώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter se commutat Dion Cass. LX, p. 665. Idem est ἀναλέγεσθαι. Eunap. in Liban. p. 174, καὶ ὁ νοῦν ἔχων ἀναλογήμενος ἕκαστον αὐτῶν εἰσεται, singula scriptorum eius qui legerit peritus iudicandi, venustatem orationis animadvertet: aberrat interpretes laudatissimus. Callimach. Epigr. XXIV: — Πλάτωνος Ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμι ἀναλεξάμενος. HEMST.

ead. l. 15. Διέστησεν αὐτὸς) Commodius αὐτὰς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur Benedictus: *ac nisi Iuppiter ipsas diremisset*. Paulo post κρίναι legas an κρίνεις, nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem Ienius approbavit, ordinandas censeo. Quid si portio formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τήμερον εἶναι pro τήμερον οἶμαι; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur, καὶ τίς ἥξει μετὰ μικρόν. HEMST.

Pag. 103. l. 4. Κρίναι) Mallem κρίνεις, ut D. χρ. c. 2 de eadem re, οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. SOLAN.

ead. l. 5. Τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη &c.) Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἥδη σοι φημί, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδην. καὶ τίς ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἥδη σοι φημί, οὐκ ἄλλα κρατήσῃ, τῆς Ἀφρ. ἀγ. Quid igitur Deae, dic Panope? Pa. Ἡδε, opinor, discedunt ad Idam; ac veniet quis paulo post, nuntians nobis victricem. Ga. Immo iam affirmo tibi, nulla alia superior erit, cer-

tante *Venere*, quam ipsa *Venus*. *Attentus lector existimet*. *Vitiosa personarum notatio* haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen designabat, non rite destinxerunt. IENS.

ead. l. 24. Ὑδρευσομένη) Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex Homero, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11, ubi vide, quae annotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea Lucianus de Dapno: *Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ ἀρυσομένας*. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. CLER.

Pag. 104. l. 6. καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει) Leg. Sueton. August. BOURD. Antoninus I, § 5, *παρὰ τοῦ τροχέως accepisse* se scribit τὸ φορέπον, καὶ ὀλιγοδεῖς, καὶ αὐτουργικόν· ibi Galtakerus hunc Luciani locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Iungi solent αὐτουργοὶ καὶ αὐτοδιάκονοι, αὐτουργία καὶ αὐτοδιακονία, quas virtutes Christianis commendat Clem. Alex. Paedag. III, c. 4. Alias αὐτουργοί, qui opus rusticum ob pauperiem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πέμπει ὕδωρ ἀρυσομένας pro τε. Quod Graevius monet, iungi debere, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα, interpretes non praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Ὑδωρ) V. Apollod. XIV. SOLAN.

ead. l. 9. Μακρὰν οὕτω τὴν ὁδ. ἐξ Ἀ. εἰς Λ.) Ad Statii Theb. I, 360, ubi operosa vehementis est procellae descriptio, Barthius notat, dicere Papinium, *tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul tetigerit, loca non exiguis inter se spatiis distantia*. Nihil est, ne fallaris, in Statio, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, Luciani locum, & tum porro: *Sed pro regia puella aequatum eunte via longa non ideo sit pro tempestate*: id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censi possit; quamquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danaï desumptam Lucianus adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, maius etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL ex Piraeo in Aesty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait Pausan. II, p. 197, ἀπέχει δὲ Ἀργεῖων τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ οὐ πλείω στάδια ἢ κατὰ Λέραν θάλασσα: quam

intercapedinem, spatium inter Piraeum & Afty interiectum
aequantem, occupare longis muris ad mare ductis institu-
rant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus Thucy-
dide V, c. 82, 83, & Diodor. Sic. XII, p. 327 C. in quo vitio-
se legitur Ἀγιάς χωρίον pro Ὑσίας. Paulum vero a mari di-
stabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab
altera Temenium: idcirco memorat Pausanias τὴν θάλασσαν
τὴν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, fi-
niente Strabone VIII, p. 566 B. ἀπέχει τοῦ Ἀργους ἑξ καὶ ἡ-
κοσι σταδίου ὑπὲρ τῆς θαλάσσης. Huic intervallo quod scri-
bit Plin. H. N. IV, 5, fere consentaneum est: *Amnes, Inachus,*
Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum
Lerne a mari ciccio pass. Ita si legas, satis huic loco consul-
tum arbitror: nam I. Vossius ad Pompon. Mel. p. 205, mei
quidem sententia labitur, & Strabonem parum concinne cum
Plinio confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri
sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet ciccio P.
qui faciunt stadia XVI; haec si addideris ad stadia XXVI,
quae itidem inter Argos intererant & Temenium, proxime
prodeunt illa XL stadia, quibus a mari vel sinu Argolico re-
motum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus,
vid. Th. Muncker. ad Hygin. F. 169, p. 241, & notum, ut
Pomponius ait, oppidum: Schol. Pindar. ad O. Z, 60, ἡ γὰρ Λέρ-
νη κατὰ μὲν τινὰς κρήνη κατὰ δὲ τινὰς λοχμῶδες χωρίον, εἰ ἰ-
μυθεύουσι καὶ τὴν Ὑδραν καταδεδυκέναι φασὶ καὶ τὴν Ἀβυσ-
σον κρήνην αὐτῇ εἶναι ἕτεροι δὲ καὶ πόλιν φασίν. Quae sepa-
ravit, quasi diversas variorum de Lerne sententias, fuerat
coniungenda; nihil enim eorum non est verum. Quam voca-
ν Ἀβυσσον κρήνην, illa λίμνη ἐν Ἀργεὶ οὕτω καλουμένη dicitur He-
fychio: quod si nomen huius paludis cum iis compares, quae
de Ἀλκυονίᾳ λίμνῃ refert Pausan. p. 200, eandem esse liquido
constabit; nam situs accurate respondet. Porro Lerne oppi-
dum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium
Achaeorum. Plutarch. in Ag. & Cleom. p. 811 C. βου-
λομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις δέχεσθαι τὰς διαλύσεις,
καὶ τὸν Κλεομένην καλοῦντων εἰς Λέρναν, ὅπου τὴν ἐκκλησίαν ἔ-
μελλον ἔχειν. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Ez. Spanhem.
ad Callimachi H. de Pall. Lav. v. 45, ubi Luciani loca non
praetermisit: virginibus olim hoc opus inprimis faciebant:
Apelles pictor παρθένον οὖσαν τὴν Λαΐδα θεασάμενος ἀπὸ τῆς
Πειρήνης ὑδροφορούσαν apud Athen. XIII, p. 588 C. illa iunior
est Laïs sive filia, ut ratio temporum ostendit. HEMST.

ead. l. 10. Ἐξ Ἀργους ἐς Λέρναν) Longum fane iter, quod; uti ex Pausania constat, (pag. 79, 21) XL miliarium erat: quod hic ridet Lucianus. De πολυδ. Ἄ. videant, quibus hae res cordi sunt, doctissimum Ez. Spanhemium ad Callim. pag. 577 & sqq. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἀργος) Homericum. BOURD. Homerus Iliad. δ, v. 171. Vide ibi scholia, quae Didymo tribuuntur, qui ostendit, Argos non esse siticulosum, & aliter hoc vocabulum esse accipiendum, cuius varias significationes notat, uti & Strabo lib. VIII, unde videtur ille Scholastes sua hausisse. GRAEV.

Pag. 105. l. 1. Οὐκοῦν ζεύξον τὸ ἄρμα &c.) Male hic locus habitus est & a librariis, & ab interpretibus, qui sic eum transtulerunt: Proinde currum iunge: vel an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerrime provehar. Sed dele interrogationis notam. Affirmat enim Neptunus, hoc moram iniicere, si currus iungatur. Dein σὺ δὲ ἄλλα, est *saltem*, ut apud Aristoph. Νεφέλ. — σὺ δ' ἄλλα τούτων Δέξον τι τῶν νεωτέρων. Sic autem verte: Iunge itaque currum, aut si hoc longiorem moram affert, equis imponere iugum, & currum apparare, *saltem* delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar. GRAEV.

ead. l. 3. Σὺ δὲ ἄλλα) Priorum interpretatione praeferat Graevii versio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἄλλα, sumtum a Devario; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi potest in Aristoph. Neb. v. 1372, hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἄλλα, quando Imperativis praepositur, perquam est familiaris, & in Nostro frequens. HEMST.

ibid. Δελφῖνα) Philostratus de eadem re aliter pag. 774: ἐν ταῦθα δ' ἰπτόκαμποι τὸ ἄρμα ἔφυστοι τὰς ὀπλὰς, καὶ νευστικοί, καὶ γλαυκοί, καὶ νῆ Δία ὅσα δελφῖνες. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐγε ἀπελαύνωμεν) Distingue, εὐγε ἀπελαύνωμεν. *henc. abeamus.* Sic superius perperam distinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς. delendum enim comma: sententia enim est, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. GRAEV.

ead. l. 9. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὅπῳτ' ἂν &c.) Male sunt conglutinata & structura renitente, ἀποσκόπει ὅπῳτ' ἂν αἰσθῇ. tu disiunge: ἀποσκόπει ὅπῳτ' ἂν &c. vel etiam potius interfere

καὶ ἀποσκόπει, καὶ ὅπότε ἂν αἰσθῇ &c. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in causa fuit Triton interpellans. hoc scilicet ille voluerat: *tu vero speculator & observas; atque ubi senseris illam adventare, ne me statim monere intermittas*: interea videt Triton Amymonen iam prope adeste, ac mox, sine non expectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter se colloquuntur; ut Dial. XIV, ἐπεὶ δ' ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianassa. Ἀποσκόπειν *e* longinquo prospectare observandi causa: Nost. N. Δ. XXVII, ἀποβλέπειν καὶ ἀποσκόπειν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Polyæn. IV, 6, § 9, διέτρισεν ἀποσκοπῶν τὴν τοῦ πελάγους κίνησιν etiam, *nunum ad frontem obtinere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit Sil. Ital. XIII, 342. Vide Ios. Scaligerum ad Priap. p. 195, & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum eius reprehensorem Salmasium ad Flav. Vopisc. p. 500. HEMST.

ead. l. 15. Αἰγύπτου τοῦ Σ.) Danaus fratrem fugiens in Græciam appulerat navi, quae prima ibi conspecta est. Hygin. 277. Plin. VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157, & Baif. p. 11. SOLAN.

Pag. 106. l. 4. Οὐδ' ἐν δεινὸν πάθης) Vix me continui, quia ex *Fl.* revocarem μὴ sic enim solent, etiam Noster in *Ἀνέ.* § 16, *δαρρείτε οὐδ' ἐν οὐ μὴ γένηται ἄδικον* unde simul liquet, minime opus esse isto πάθεις. Ἀναδούναι, ἀνεῖναι πηγήν, ὕδατα, quae itidem dicuntur ἀναδούναι, ut, ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδούναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λούτρα, usus sunt tritissimi: Lucian. Δ. Θ. XIV, ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀνδρὸς ἀναδούναι τὴν γῆν ἐποίησα quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, comparas, fieri non potest, quin suspectum sit ἑάσω longe caute commodius erit ποιήσω, praeferim quia sequitur, *πατέρας τῇ τριάτῃ τὴν πέτραν ἑάν* saepius apud Nost. sed diversa virtute: ἑκόντα ἑάσατε ῥίψαι ἑμαυτὸν ἐκείνον ζῶν ἑαυτὸν μὲ ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit Ez. Spanhem. ad Callim. H. de Pall. Lav. v. 48. vide Hygin. Fab. CLXIX, & Th. Muncker. HEMST.

ibid. Πάθεις) Ita lego. Vulgatae edd. πάθης. *Fl. μὴ πάθης*. SOLAN.

ibid. Πηγὴν ἐπώνυμον) Est Amymone fons iuxta Lernam, ab Amymone Danae filia nomen habens, cuius nominaverunt Plinius IV, c. 5, & Strabo lib. VIII. COGN. Vid.

Strab. VIII, 371, Plin. IV, 5, & Pausan. Cor. 79, 34. SOLAN.
ead. l. 5. Ἀναδοθῆναι) Fuit, cum mihi videretur scripsisse
 ἀναδύναι. Sic Dion Chrys. 69 A. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδιδούσης.
 SOLAN.

ibid. Πατάξας τῇ τριάνῃ) Callim. Hym. Iovis. Πλήξεν ὄρος
 σκήπτρῳ &c. BOURD. Similia finxit Callimachus H. in Io-
 vem, ubi Rhea in siticulosa tunc temporis, ut ait, Arcadia;
 sed laticibus foeta, Πλήξεν ὄρος σκήπτρῳ τὸ δὲ οἱ δίχα πούλῳ
 δίσσῃ, Ἐκ δ' ἔχευεν μέγα χεῦμα — Percussit montem sceptro:
 at ille ei multum divisus est, & effudit magnum fluxum. Sic est ver-
 tendum, non ut vulgo, duobus locis multum discessit: nam δίχα
 δίσσῃ est, divisus est in duas partes, non in duobus locis. Miror,
 hoc non fuisse in editione Ultraiectina emendatum. CLER.

ead. l. 7. Μόνη &c.) Scripsitne hoc praeter Lucianum alius
 quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. Apollod. II,
 p. 34, & Pausan. p. 80, 24. cuius filium fuisse Palamedem qui-
 dam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit Strabo VIII, p. 368
 D. SOLAN.

ead. l. 19. Δάμαλιν) Vide supra 3. Δ. III. SOLAN.

ead. l. 20. Διακέρησεν) Sic Dial. XIII, & f. διακορεύειν τὴν
 κόρη, διαφθεῖρειν διακεκρίσται, διαπαρθελεύεται. deflorare,
 devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. BOURD. Lucia-
 ni nomen omisit haec verba proferens H. Stephan. in Th. L.
 G. T. II, p. 375. Vid. Suid. in Διακεκορῆσθαι & Διακορῆσαι,
 ubi est Scholiastae διατεμεῖν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Διεχθήσαντο) Quid sit διεχθ. ingenue
 fateor, nescio. At certissime legendum διεχρήσαντο, intersece-
 runt. Ideo nimirum quod intertecerant maritos suos, apud in-
 feros aquam in pertusum ingerere dolium debuerunt Danaï-
 des: fabula notissima. Sed & antea legendum haud dubie ὕδρ.
 εἰς τετρυπημένον πίθος, non τετριμμένον. Talis enim fertur
 Danaïdum ille πίθος, pertusus, perforatus: eademque haec vox
 τετρυπημένος vulgo de hoc dolio usurpatur; ut ab ipso Lucia-
 no in Dial. Mort. XI, αἱ τοῦ Δαναοῦ παρθένοι ἐς τὸν τετρυπη-
 μένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. IENS. In Ms. erat διεχθήσαντο, quod,
 monente cl. Iensio, mutavimus. Pro τετριμμένον f. τετρυπη-
 μένον. C. τετρήμενον. SOLAN. Etsi διεχθήσαντο Graecum sit a
 verbo διεχθάνομαι, nihilominus verissimum est Iensii διεχρή-
 σαντο. Vid. Poll. IX, 153, & Notas. Τετρημένον, quod rescri-
 psi, propius accedit, quam τετρυπημένον Danaïdum πίθος τε-
 τρημένος vulgatissimus apud veteres: Plat. in Gorg. p. 336 D.
 Aristot. Polit. VI, p. 176, Oecon. I, p. 234, Zenob. C. II, n.

6. Prov. App. Vatic. C. III, n. 31, ubi vide Schottum. Αἱ faepe πῖθον τετραπλημένον dicunt, Schol. Euripid. ad Hec. v. 886; sed illud, si Thomae Magistro credis, Ἀττικώτερον est atque elegantius. Par ratio in ἡφοῖς τετραπλήναις & τετραπλήναις. HEMST.

Pag. 107. l. 1. Ἡρα) Aliter, ut supra monui, Ovid. SOLAN. cad. l. 6. Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ) Prava distinctione laborat hic locus: deletis punctis scribe, ὥς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένηται καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθὲν, ut ibi επιχα, gravidam enim iam est, Dea fiat & ipsa, & quod natum erit: nimirum Epaphus. Dein distingue: ἀρξέει δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ὑμῶν ἔσται δεσποῖνα, Praeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & nostra erit domina. Vide & superius dialogum Iovis & Mercurii. GRAEV.

cad. l. 7. Θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ) In coniugis loco habitata fertur ab Osiride Aegyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isis; quam singulari superstitione coluit & Germania ante receptam Christianam religionem. Huius sacra ex Aegypto Romam sunt translata, eiusque templum in campo Martio fuit. Isis capillos Memphitae pro miraculo ostendunt. Idem Lucianus adv. Indoct. COGN.

cad. l. 9. Ἀρξέει τε, ὁ Ἑ. ἔφη) Quam voluit Graevius, secum sunt iam olim interpretes distinctionem: in eius notis pro τε positum video δὲ, stultione an errore calami, non patet: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὥς Ἑρμῆς: sed parum interest. HEMST.

cad. l. 13. Νῦν Δία εὐνουστέρα) Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad eius personam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὰρ & ἀλλὰ καὶ, quae saepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συνόντων. H. Sthephan. Th. L. G. T. II, p. 1052, omisit γὰρ ἀλλ' ἤδη διεπέρασε. HEMST.

cad. l. 14. Καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν) An sic nunc voluit loqui Lucianus, qui in dialogo sequente, καὶ νῦν σὺ ἀναλαβὼν ἐξενήξω εἰς Ταίναρον. In mercede Conductis, περιέρρηξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἀβλιοὶ κακῶς ἐξενήξαντο. GRON. Ergo per Gronovium Luciano, quia dixerit semel iterumque ἐξενήξω, ἐξενήξαντο, usurpare vix licebit ἐξένευσε; id saltem non improbandum, quod hic solemnem confidentiam dubitandi modestia molliverit. Rectissimum est νέω, πύσω, πύευκα quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. Plat. de

Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον· Hefych. Νευῶσιν, πλεῦσιν. Νευσόμεθα, νηξόμεθα. Νευτήρ (vel potius νευστήρ) κολυμβητής. Νευῶσιν habet Aristot. Z. I. V, c. 6, τὴν δὲ νευῶσιν ἢ μὲν ἐπὶ τὸ ὀπισθεν, ἢ δὲ ἐπὶ τὸ στόμα ποιεῖται· & τὰ νευστικά I, c. 1, & VIII, c. 3, ὁ καλούμενος κόραξ &c. στεγανόπους δὲ καὶ νευστικός· quae plane firmant Philostrati νευστικοὶ Ic. I, c. 8. Hinc & ἐλάαι νευσταὶ in Lexiph. § 13, quae alias ἀλμάδες vel κολυμβάδες· ibidem § 3, ridiculus vocabulorum Atticorum confitator habet διανευσαι ἐν τῷ ὕδατι. Themistius eleganter: τὸν μὲν δὴ ἐμμιῶσον σοφιστὴν μόλις πως ἀρὰ διανευῶκαμεν. Or. XXIII, p. 297 B. Suid. Διανευῶκαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐπεράνθημεν. in Hefychio restituendum, Διανεύσαι, διαπλεῦσαι, pro Διαναῦσαι. Προσένευσαν reperies apud Thucyd. III, cap. 112. Schol. προσέταυσαν· cuius lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Cass. malis, προσέπλευσαν, ut supra πλεῦσις ex Hefych. quod est ex usu recentiorum Graecorum, ἀδναῖασι. Immo ipsum illud ἐξένευσα est in Euripidis Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένευσα μόγις, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulyssē praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470, — πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς; ubi vide Barneesium. Hefychius: Ἐκνεύσας, ἐκκολυμβήσας. Παρανέων τῷ σκάρῃ occurrit in seq. Dial. HEMST.

ead. l. 15. Τετραποδιστί) Hoc cur apud Suidam Kusterus malit, quam τετραποδητί, ubi locus exstat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aequè probum: posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud Nostrum occurrit, ἀκροποδητί. Dicitur etiam τετραποδηδόν. Aristoph. in Pac. v. 896. quae Suidas habet in eo vocabulo & Σκιάποδες, deprompta sunt e Comici Schol. ad Av. v. 1552. Vetus Sophoclis Commentator ad Philoct. v. 704: νηπιος. παῖς ἀνευ τήνης τετραποδηδόν βαδίζων. Apud Erymol. in Στάδιον p. 743 est τετραποδιστί τὸ πάλαι περιπατοῦντες. HEMST.

Pag. 108. l. 4. Κυνοπρόσωπος) Anubis latrator. Ov. Met. IX, 689. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅτε &c.) Sic omnes libri. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ τῆς Ἰνούς π.) Melicertam. Ovid. Met. IV, 520. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπὸ τῶν Σκίρωνίδων) Hygin. F. XXXVIII, Scironis petrae: ubi vide Munckerum, qui forsan in Hygino restituendum monens, Scironides petrae, prudenter addit, quamquam non valde est necesse: nam Marcellinus etiam lib. XIV, p.

10, Scironis praerupta letalia, aliique plures. Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem iaculata auxi maris numina, ut Solinus scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum, haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. Stephan. Γεράνεια ὄρος μεταξὺ Μεγαλῶν καὶ Κορίνθου, ἀφ' οὗ ἤλατο Ἴνώ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor argumenti tertii ad Isthmionicas Pindari: Ino διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φεύγουσα, καὶ σταῖσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μολουρίδος πέτρας ἤλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν rectius apud Tzetz. ad Lycophr. v. 229, ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἔρριψεν αὐτὴν &c. Simonidis epigramma protulit Holstenius ad Stephan. εἰς τινα ναυηγὸν ἢ Γερανεία καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγήσαντα eius in versu quarto legendum mihi persuasi, Ἀγχεα νικομένης ἀμφὶ Μολουριάδος quid enim sive νῆσος Μεθουρίας, sive Μεθουριάδης νῆσοι, quamquam in propinquo sitae, huc faciant, non video; cum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Molurias scribitur, sed etiam Μολούριον sic enim Zenob. C. IV, π. 38: μετὰ δὲ Μελικέρτου ἢ Ἴνώ ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. Etymologus Leucotheam esse dictam tradidit, ὅτι ἑμμανὴς γενομένη διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θέουσα, ὃ ἐστὶ περὶ τὴν Μεγαρίδα, αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψεν. Quod autem dialogo sequenti Lucianus ἀπ' ἀκρου τοῦ Κιθαίρωνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem deiecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed omni ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur. Strab. VIII, p. 582 C. ὑπέρκειται δὲ τούτων ἀπάντων τὰ καλούμενα Ὀνεῖα ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαίρων ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῆς παρὰ ταύτας ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικὴν. IX, p. 602 C. τὰ καλούμενα Ὀνεῖα ὄρη, ῥᾶχίς τε μνηκνομένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαίρωνα &c. & p. 622 B. ubi ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ὁ Κιθαίρωνος λοξὸς ἐμπέπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆς Κρισσαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρεσι εἴτ' ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, παύμενος δὲ περὶ τὴν Θηβαίαν. Similis locus p. 631 B. Minus ergo caute Ortelius in Thef. Geogr. In mare usque porrigi videtur ex Luciani dialogo Nepuni & Nereidum. Praetereo, quae de Ino Burmannus occu-

pavit ad Ovid. Metam. IV, 525. Vid. Philostr. Ic. II, c. 16, cuius locum, in quo se mirifice nuperrimus editor implicuit, unius literulae dispendio expedire iuvat: ἡ Ἰνὸς τῆς γῆς ἐκπα-
σοῦσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, Λευκοθέα τε καὶ τοῦ τῶν Νηρηίδων κύκλου·
τὸ δὲ τοῦ παιδὸς, ἡ γῆ Παλαίμονι τῷ βρέφει χρῆσται. Λευκο-
θέα positum inter ἑαυτῆς & τοῦ τῶν Νηρηίδων κ. librarii prae-
termittere non potuerunt, quin eundem in casum transfer-
rent: errorem illum ornatus excoluit Olearius, *regi hunc ge-
nitivum a sequente mox verbo χρῆσται affirmans*: illud alienum
prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: *phrasin autem
χρῆσται Λευκοθέας vix veritas convenientius, quam, Leucotheae
frueretur persona.* HEMST.

ead. l. 17. Κιθαρῶδον) Nomen, si non succurrat, mox edi-
turus est. SOLAN.

ead. l. 18. Αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρα) Vel haec suo loco sunt
mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post Ταίναρον exci-
dit φέρων, quo porius animus inclinatur: in ultimo dialogo, ἐξε-
νῆζάμην ἔχων εἰς Ταίναρον Aelian. de Anim. VIII, c. 3, in si-
mili casu Coerani Parii, καὶ ἐνθα ἐξενῆζαντο ὀρχοῦντες αὐτόν.
Ab Herodoto, cum quo plerique veterum conspirant, in A-
rionis historia dissentit Noster, alios sine dubio secutus aucto-
res. Vid. Ios. Scaligeri Anim. in Euseb. p. 84. hymnus Ario-
nis ipsius, quem proponit vir maximus, ab Aeliano servatus
est de Anim. XII, 45. Apud Philostratum vero Ic. I, c. 19, p.
794, Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταϊνάρῳ statua est poëtae celeberrimi ae-
nea, quam in sempiternam rei mirandae memoriam ibi col-
locaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἐταίρους τε εἶναι τοῖς
ἀνθρώποις, καὶ ῥῶδης φίλους, καὶ οἷους παρτάξασθαι πρὸς λη-
στὰς ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ μουσικῆς. ut φιλομουσίαν eorum lau-
dat Neptunus in hoc dialogo, sic φιλόμουσοι saepe ab Aeliano
atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in
dorsum suscipiente ac sustentante ἀναλαβεῖν usurpatur vel ὑ-
πολαβεῖν infra: utrumvis verbum restitui placet Platoni de
Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον, καὶ πειρατέον σῶ-
ζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἢ τοι δελφῖνά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπο-
λαβεῖν ἂν, ἢ τινα ἄλλην ἀπορον σωτηρίαν; nam quod vulgatur
ἀπολαβεῖν, est illud omnino huius potestatis expers: forma-
vit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale
Plato. Porro σκευὴν proprie dixit Lucianus, *ornatum*, vel, ut
Suetonius ait in Ner. c. 24, *habitu citharoedicum*: Herodot.
I, 24, ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀεῖσαι mox, ἐνδύντα τε πᾶσαν
τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone Dio Cass. LXI,

p. 699 A. ἔστι τε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν καθαροδικὴν σκευὴν ἐπιδεδυκώς· ita Pollux ἐπιπόρπαμα exponit καθαροδύω σκευὴν X, 190. HEMST.

Pag. 109. l. 6. Πῶς δ' οὖν) Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γούν, minus commode. Observandum etiam, praecedentia in P. Neptuno non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς & hic praeponi ΠΟ. ΣΟΛΑΝ. Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: cum enim scriptum fuerat, ο. πῶς δ' οὖν, omissa, quod saepenumero fieri solet in membranis, maiore litera Π, ο tandem vocalae sequenti iunctum adhaesit: quamvis autem ὅπως interdum in positum occurrat, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum recipere possit. Deinde suspicionem iniicit, aliter olim haec fuisse distincta, eum in modum scilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ' οὖν &c. cuncta non Neptuno, sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem negavero, modo illud ὑμᾶς refingas in ὅτι ἡμᾶς καταναυμαχίσας &c. Conqueri non absurde videatur Delphinus de sua suorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non statuerit: nam ceteros hostes suae potestati subiecisse contentus saevius in hosce miserrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum sibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis historiam pertinerent, nisi Neptunus interpellasset, πῶς δ' οὖν &c. at tu prius, missis istis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili specie blandiantur, editae tamen distinctioni litem non moveo. HEMST.

ead. l. 12. Ἐδειξε πολὺν ἄγων χρ.) Memini, qui mallet, ἔδειξε πολὺν ἄγειν χρ. Cavendum est, ne vilius hoc prae isto leetioe cuiquam placeat. Demosth. περὶ Παραπρ. p. 320 D. ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεσχόμεν ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιθώς· περὶ τοῦ Στεφ. p. 509 D. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐφ' ὑμῶν ποιήσαντες σωφοσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa sunt eius generis, quae in usu frequenti tritis ne tirones quidem frustrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt. Anaxandr. apud Athen. XIII, p. 570 E. — ἢ τίτε καὶ Θεολύτη μαλ' εὐπρόσωπος, καὶ καλὴ Ὑπέφανι' ἐσομένη — & se bellulam aliquando fore non obscuris indiciis patefaciebat: Dalecampius inde, quasi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legisset, aut legendum putasset, textricem Theolytam nobis concinnavit.

Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, sed opes ramen partas cupidius ostentabat, ceterosque fortunae tam laetae ignaros esse non patiebatur: eo spectat illud εδειξε πολὺν ἀγὼν χρυσόν· ita factum fuit, ut homines nequissimi ad facinus scelestissimum illicerentur. HEMST.

Pag. 110. l. 2. Ἐπεσεν) Cecidit: aptius dixisset εἰσεπήδησεν, influit. CLER.

ead. l. 6. Ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας) Ἐπαινῶ σὲ τῆς φ. vix in istiusmodi locutionibus accusativum omissum invenias. Quod F. dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aspernatur: Laudo tuam illam studii diligentiam in Arione servando collocati: dignam enim ipsi mercedem rependisti auditae cantionis suavissimae. Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, nisi plures accedant vetusti Codd. HEMST.

ead. l. 14. Ἀμφιτρίτης) Sic titulum optime fecit ed. I. Reliquae ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite sola loquatur. SOLAN. Nereides hunc locum iure tueri possunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam suam uxorem Amphitriten, quae scilicet ceterarum nomine respondendi vices suscepit. Ita Dial. XIV Triton Nereidas, deinde ex earum numero Iphianassam compellat: in fine Doris insuper intervenit. Non aliter in extremo Timone Blepsias ceterorum omnium personam sustinet: neque ibi doctiss. Solano obtemperandum putavimus. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ παῖς) Helle Arhamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales insidias metuens, cum, accepto a patre ariete aureo, pontum vellet traicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Hellepontum vocant eruditi. Frerum est angustum inter Propontidem & mare Aegaeum, Asiam ab Europa septem non amplius stadiorum intervallo distterminans. Ovid. II Metam. Angustum circa pontum Nephelēidos Helles Laomedonteis Latonius adstitit arvis. Idem XIII Metamorph. Longus in angustum qua clauditur Hellepontus. COGN.

ead. l. 19. Τῷ ἐπώνυμῳ πελάγει) Ἐπώνυμος praeditum duplici potestate, eo magis observanda, quod saepe deluserit eruditos interpretes, vel, qui nomen ab alio trahit, vel, qui suum alteri tribuit. Utriusque virtutis exemplum praebet Aelianus; prioris H. V. XII, 44, ubi de lautumiis agit sive lapicidinis Syracusanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκείσπηλαιων ἐπώνυμον ἦν Φιλοζέου τοῦ ποιητοῦ, pulcherrima earum, quae istic erant, spelun-

ca, nomen acceperat a Philoxeno poeta, vocata nimirum Φιλοξένειον alterius H. V. II, 32, Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πέλειος ποταμὸν παιδὶ ὠραίῳ εἰκάσαντες θύουσι male vertunt, ipse quoque Cluverius in Sicil. p. 205, cognominem urbi fluvium, cum debuissent, fluvium, qui urbi iuxta conditae nomen dedit, ut iamdudum recte notatum est a Stanleo ad Aeschyl. VII contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde actor aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάραν ὁ ἐπώνυμος τοῦ πέλαγους apud Aristid. T. III, p. 340 C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae suum cum mari, in quo mersa periit, nomen communicavit. Simili modo heroës erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus Poll. VIII, 110. Harpocr. & Etymol. in V. ipsaque Minerva ἐπώνυμος Ulpiano ad Demosth. Midianam p. 691 E. non cognominis, ut Wolfius, neque hac appellatione propria publice culta, ut I. Meursius existimavit A. L. IV, 5, sed quasi dicas *auctorem nominis Athenarum*, quae suum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienses contra ἐπώνυμοι τῆς θεοῦ Aristidi T. I, p. 22 C. Non secus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἐνιαυτοῦ Poll. VIII, 85, 89, eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut simpliciter ἡ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci scriptores ad res Romanas transtulerunt: quoniam enim Consules etiam, ut Lucanus ait II, 645, *Latios signabant nomine fastos*, vel, ut Salvian. de Gub. Dei VI, p. 122, *annis nomina tribuebant*, eorum itidem ἀρχὴ iure merito dicta fuit ἐπώνυμος. Herodian. I, c. 16, ἀρχαὶ τε ἐπώνυμοι, *Consules*: errorem in hac parte gravem Olearii iam redarguit literarum nostrarum decus P. Wesselingius Obs. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἐσομένη in Plutarchi Themist. pag. 116 E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & separandis lapsus est non Budaeus tantum C. L. G. p. 153, sed & hunc securus H. Stephanus in Thef. Nostro τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant interpretes, *cognomine*, sed *quod nomen ab Helle duxit*. Longum erat faciendum, si vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar Philonis Iudaei loco in Flacc. p. 976 D. τοὺς ἀρχοντας, τὴν γερούσιαν, οἱ καὶ γέρας καὶ τιμῆς εἰσιν ἐπώνυμοι. Gelenius: *magistratus senatoresque honoratos vel ipsis appellationibus*; quibus suam mentem satis liquido, non, quod debuerat, sui auctoris explanavit: cuius acumen eo certe

tendebat, ipso τῆς γερουσίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέρας, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuisse Flaccum deterreri, ne viros honestissimos servilibus flagris conscinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne vilissimos quidem abiectissimosque homines tractari fas sit. HEMST.

Pag. 111. l. 2. Τῆς μητρὸς) Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia, & Liberi patris ex Semele Iovis filii nutrix, & ideo a Iunone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex secundas contraxit nuptias, postquam Nephele (ex qua iam ille Phryxum & Hellen susceperat) Liberi patris furore agitata in silvas se contulerat. Haec, ut erat, ita revera se novercam gessit, privignosque identidem apud patrem accusans eo compulsi, ut consensu aureo ariete fuga sibi consularent. Quam rem aegre ferens Iuno Athamanti Furias immisit, quae in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad se accedentem aspiceret, hanc quidem leaenam, filios autem suos eiusdem catulos esse arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis saxo illiferit, idem in uxore exemplum editurus, nisi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare se abiecisset, ubi Deorum miseratione in Deam marinam est transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεα, Latini autem Matutam appellant. Cicer. Tuscul. I, & lib. III de Nat. Deor. Ino Cadmi filia nonne Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a nostris? Melicertes autem in Palaemonem, quem nos Portunum nominamus. Hanc historiam fabulose tractat Ovid. VI Fast. & IV Metam. Pausanias in Atticis, Hyginus in Mythologis suis cap. 1, 2, 3 & 4, Lucianus in Epigrammate quodam. COGN.

ead. l. 5. Ἐφην) Sic omnino legendum ex Ms. Gr. P. ed. I. S. & A. Sic etiam Stephanus. Edd. reliquae ἔφης, vitiose. Mox ex Gr. Ms. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deest. V. ἐκκ. c. 12: Ἐκτορι δύνουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρ. καταντικρὺ ἐν Χερρόνῃσῳ. SOLAN.

ibid. Ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῃσῳ) Ms. iubet legi ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῃσῳ τεθάλεται, sed, ut dixi, in Troade, aut in Chersoneso mox sepelietur: scilicet Thracica: male ἢ in editis omissum. GRAEV. Si vel nullus adfuisset Codex, separandae fuerant hic, particula saltem, regiones toto Hellesponto divisaе: Hellespontus enim, ut Hesychius ait, ἢ μεταξὺ Τροίας καὶ Χερρόνῃσου θάλασσα. atque ideo saepius, ubi Troiae facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντιπέραν Χερρόνῃσαν τῆς Θράκης. Auctor arg. Hecubae Euripi-

deae: ἐν Χερρόνησῳ τῇ καταντιπέρας Ἀβύδου Xenophon non procul initio libri primi K. A. Insula primum, postea faucibus angustis Thraciae continenti affixa Chersonesi nomen habuit: Schol. Apollon. Rh. ad Arg. I, 925. descriptionem si quis desideret, exactissimam dabit Procop. de Aedif. Iustinian. lib. IV, p. 43, 44. Helle ubi praeceps ceciderit, satis accurate designat Apollodor. I, p. 39: ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χερρόνησου, ὠλισθεν εἰς τὸν ξυδὸν ἡ Ἑλλην· καὶ κεῖ θανοῖσθαι αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver eius in Troade sepultum an quicumque tradiderit, quod sane videtur colligendum e Luciani verbis, mihi non constat: verum Chersonesus habuit Ἑλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco, ubi mersa interiit, ad ipsam peninsulae radicem dextro latere versus Propontidem, ut ex Herodoto certum est VII, 58. nam Persarum exercitus ex Asia traiectus in Europam ἐποιέετο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς Χερσονήσου, ἐν δεξιῇ μὲν ἔχων τὸν Ἑλλης τάφον τῆς Ἀθάμαντος, ἐν ἀριστερῇ δὲ Καρδίαν πόλιν· erat autem sita Cardia interior ad Melanem sinum. Illud autem monumentum fuerit κενωτάφιον aut κενήριον necesse est, si fabula fidem meretur, quae mediis Hellen fervavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: Eratosthenes, quem vocant, Catast. c. XIX: Ποσειδὼν δὲ σώσας τὴν Ἑλλην, καὶ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παιόνα· nuptiae foecundae, ut Deorum esse solent, plures liberos ediderunt. Hygin. Poët. Astr. II, c. 20: *Sed Hellen decidisse in Hellespontum, & a Neptuno compressam Paeona procreasse complures, nonnulli Hedonum dixerunt.* Schol. Germanici: *Helle autem, ut aiunt, a Neptuno salva est, & ex ea puerum Paeonem genuit.* Almopem gigantem τὸν Ποσειδῶνι καὶ Ἑλλης τῆς Ἀθάμαντος suppeditat Stephan. in Ἀλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Nescio, an remedium hinc Aristidi sit petendum. T. I, p. 47, ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuisse secum, ὃν τρόπον (ἐρασθῆναι λέγεται) καὶ Τυροῦς τῆς Σαλμωνέως, καὶ Ἀμυμώνης, καὶ ἄλλης τινὸς καλλῆς, καὶ κρύψαι γε καὶ ταύτην ὑπὸ τῷ κύματι· offensus in exactissimo scriptore tractu orationis indecoro tentabam, καὶ Ἑλλης τῆς καλλῆς· cui emendationi si quis vulgatam tamen anteposuerit, non equidem intercedo, quin iudicio suo fruatur. Antequam vero Hellesponti nomen his maris angustis inditum increbuisse, vetustius exstitisse Borysthenis scribit Stephanus; unde liquet,

cur Hefychius interpretetur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem casu fluxerit appellatio, quod summa conspiratione veteres amplectuntur, an hoc pro somnio sit explodendum, praelata Salmasii sententia, *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, disputare nunc non lubet. HEMST.

ead. l. 6. Παραμύθιον) Mf. codex addit, ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, hoc vero solatium non parvum ei erit. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀθάμαντος) Huius imaginem Callistratus exhibet, omnium postremam p. 906. Tangit Noster ὄρχ. c. 42. SOLAN.

ead. l. 9. Τοῦ Κισσιρῶνος) Apud Callistratum Σκίρρον dicitur in vulgaris; postrema editio mutavit in Σκίρων, iubetque adire Pauf. Att. p. 43. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν υἱὸν) Melicertam, (vide ὄρχ. c. 42) qui, Deus factus, Palaemon dictus est: mater autem Leucothoë. SOLAN.

ead. l. 11. Χαρισάμενος) Χαρισάμενον scribe. GUYET. Dum mihi fuit suspectus hic locus, & mihi persuaferam, legendum esse χαρισάμενον sc. σέ. Sed in Mf. postea reperi bene scribi χαρισαμένους, sc. ἡμᾶς, nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum postea dicit, illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὔσαν, notat illius novercalem malitiam in Nephelēs filios, Phryxum & Hellen. GRAEV. Legerim χαρισομένας: sed & illam nos oportebit servare gratificaturas Baccho. Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. CLER. Omnes edd. χαρισάμενος, nisi quod St. χαρισαμένας. Nos secuti sumus Mf. Gr. L. & P. SOLAN. Χαρισάμενος) Huius omnium edd. lectionis structura claudicat, cui malo mederi voluit H. Steph. exprimens χαρισαμένας: nimium arrogassent sibi Nereides, praesente Neptuno: quare maluissē χαρισάμενον, te scil. Neptunum. Sed optimum est, quod Codd. obsecutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri solet, ad potiore relato. Dial. XIV, *Perseum nostis, opinor, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς &c. ἐσώσατε οἰκτεῖμασαι ΑΤΤΟΥΣ*. Ino prima teneri nutrix, eadem matertera, Bacchi, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Iovis prodeuntem, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην: tam sollicitè cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Iunonem permaneret. Postquam Ino in furorem acta mare subisset, alio dolo fuit opus, quo misellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur: Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας τὴν Ἥρας θυμὸν ἐκλεψε καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκίμισε ἐν Νύσῃ τῆς Ἀσίας κατοικοῦσας. Haec Apollodoro narranti III, p. 171, plane consentit Ovid.

Metam. III, 313. Pherecydes scripsit, non Mercurium, sed Nymphas Dodonidas, (non aliae sunt, quam Nyseides) ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidisse, teste Hygin. Poët. Astr. II, 21. Inoni inquam, cum membranis meis & ed. Micylli; nam Munckeriana perperam *Inonē*. Hinc Orpheo non Leucothea tantum *Ἐρέπτεϊρα εὐστεφάνου Διοτύσου* Hymn. LXXIII, sed & Palaemon *σύντροφος Βακχεχόρου Διοτύσου* H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praestiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non est. Verum nymphis Dodonisin gratia minime vulgaris fuit relata: nam cum senio iam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in pristinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab Aeschylō in fabula, nisi plane fallor, Satyrica, *ταῖς Διοτύσου Τροφοῖς*, ut docet Schol. in argum. Euripidis Medae, quae totidem fere verbis leguntur apud Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1318. brevius aliquando *Τροφοὶ* in Aeschyli dramatum indiculo, Hesychio, & Photii Lex. Mf. v. 'Ε-*Διοῦσα* male I. Meursius & Stanleus duas inde tragoedias concinnarunt. HEMST.

Pag. 112. l. 1. Καὶ δύναται) Codex *εἰκότως. νεαρίας γὰρ καὶ δύνατος ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν.* in vulgatis *καὶ δύναται*. Non longe ab his reponere ex eodem codice: *ἐκπληγείσα, καὶ τῷ Δάμβει ἅμα συσχεθεῖσα καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως.* Perculsa, & pavore simul correpta & vertigine ad volatum celerrimum: non enim natarunt Phryxus & Helle, sed per aërem sunt lati. Vid. Apollod. Bibliothec. lib. 1. In Mf. tamen pro *Δάμβει*, scribitur etiam *Δάλπει*, quod non probo, quamvis possemus explicare: sed *συσχεθεῖσα*, pro vulgato *σχεθεῖσα*, cunctis, sat scio, bellis hominibus arridebit. GRAEV. *Δυνατός* G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo superiori. SOLAN. *Δύναται* teneas, an *δυνατός*, minimum refert: contra ἡ Ἑλληνὴ μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκείμενον πέλαγος. Schol. Homer. ad Il. H, 86. HEMST.

ead. l. 2. Ὁρήματος παραδόξου) Erat enim *capere volens*; vide *ἀστρ. c. 14*, & Apollod. I, p. 16 B. SOLAN.

ead. l. 4. Τῷ Δάμβει ἅμα σχεθεῖσα) Scio recte dici *Δάμβει* vel *ἐκπλήξει ἔχουσαι*, ut *μαρίαις ἔχουσαι* apud Platon. p. 940 D. *ἔχουσαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι* Anton. Liber. c. XXX, vel *συνέχουσαι*, quemadmodum *ἐπιθυμίαις, ὀργῇ συνέχουσαι* Adamant. in Physiogn. illud etiam, recte iungi *Δάμβος & ἐκπλήξει*, & frequentissime quidem a recentioribus: Eunap. *πρὸ Πρεσβ. ἐκπλήξει καὶ Δάμβει συνδεθέντες*. Damasc. apud Phot.

pag. 556, v. 17, ἴδρωσα μὲν ὑπὸ δάμβους καὶ ἐκπλήξεως. sed quorsum in hac lectione pertineat ἄμα, expedire nequeo: ista sane particula diversum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod simul cum stupore tenellam virginem corripuerit, praecipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit Graevius, patrocinium istius scripturae τῷ δάλπει non subterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; sed quod vulgatae saltem lectioni praefenda videatur: δάλπος enim interpretari licet *fervorem aeris*, qui spiritum deliculae virginis intercepto eo facilius, quod aries impetu volatus alioris celerrimo proveheretur: nihil autem verat, quo minus Luciano licuerit hanc etiam causam plane verisimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aestu tolis calefacto δάλπος, sic & alia pari potestate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα, πνίγος, hoc quidem ex eo dictum, quod suffocet, & animae meatum impediatur: opportunum ergo πνίγει, δάλπει συνέχουσθαι. Ita commodum erit & τῷ δάλπει, & ἄμα suum locum iure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV de Phaëthonte, quae comparari operae sit pretium: in primis illud, ἐπικύψας εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξέπλāγην hoc βάθος ἀχανὲς sublimius evectam indicat, ubi radiis solaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατὴ εἶναι τῶν ἡνιωῶν hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & spiritu suppressio manu retinere non poterat. Isocrat. Panath. p. 252 C. θρασύτερόν τε διακείμενον ἢ κατ' ἐμαυτὸν, ἀκρατὴ τε γινόμενον ἐρίων illud extremum tam languens ut ab Isocrate fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venustius exhibet ἡνιωῶν; abreptum se rerum affluentium aestu refrænare orationem non potuisse dicit, neque ei moderari ἐμμέροντα τῇ πραότητι τῇ περὶ τὸν λόγον, ἣν εἶχεν. Porro sunt in Luciano copulanda ὑπὸ ἀηθείας ἐκπλαγείσα &c. Plato Theaet. p. 128 E. ἰλιγγίων τε γὰρ (ὁ σμικρὸς ἐκεῖνος τὴν ψυχὴν καὶ δριμύς καὶ δικανικὸς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεῖς, καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. HEMST.

ibid. ἰλιγγιάσασα) σκοτοδινοῦσα. vox Syracusana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλιγγον. Interp. Aristophan. Acharn. ἰλιγγίαν τὸ ἐσκοτῶσθαι (leg. σκοτούσθαι) καὶ δοκεῖν περιφέρεισθαι, κύκλῳ συστρέφεισθαι. Hesych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπείληπτο) Ἀν ἐπείληπτο; GUYET. Ἐπείληπτο P. optime, uti rescribere iubebat Hemsterhusius p. 83. SO-

LAN. Reieci vulgatum ἀπειληπτο, quia cum ratione & usu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi potest. Stephanus itaque Th. T. II, p. 565 A. cum ad eam apprehendendi significationem stabiliendam hunc attulisset solum Luciani locum, caute addit: *Sed fortasse pro ἀπειληπτο legendum est ἐπείληπτο* nam verbum ἐπιλαμβάνομαι passivè etiam (potius dixisset *medie*, vel, *verbi mediî virtute*) *usurpatur pro apprehendo*. Nihil est illo usu frequentius, quem satis firmant exempla ab H. Stephano producta. Noster in Εὐχ. § 4, τῶν κεροιακῶν ἐπιλημμένον. Maxim. Tyr. Diss. V, ἐπιβάτης εὐκίνητος οἷος καρφιδίου ἐπιλαβέσθαι. Artapanus apud Euseb. Προπ. Εὐ. IX, Τὸν δὲ Μῶυσον &c. ἐπιλαβόμενον τῆς οὐρᾶς. Plures scribunt, Herculem in nobili certamine Acheloi τοῦ κέρατος vel θατέρου τῶν κεράτων ἐπιλαβόμενον illud defregisse. Hesych. Ἐπιλημμένη, κρατοῦσα ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπειλημμένη, κρατήσασα, iterum Ὑπειλημμένη, ἀντειλημμένη cuius erroris culpa, quamquam mendosos codices forte posset excusare, in ipsius tamen Hesychii caput recidit. Idem post Ἐπιλήκητος, vel potius, quod restituendum est, Ἐπιλήμητος Ἐπιλημμένος, κατέχων, τετυχηκώς. HEMST.

ead. l. 8. Νεφέλην) Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. GRAEV.

ead. l. 23. Τὴν νῆσον τὴν πλ.) Delon maris Aegaei, Cycladum omnium clarissimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua Cicer. III in Verr. & Virgil. III Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta esset, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente se ostenderit. COGN. Bene liber scriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. GRAEV. Locus mutilus, aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Ms. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum censeo ἢν. SOLAN. Mutilum esse hunc Luciani locum non concedo: ne quid corrupti insideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀποσπ. libenter ascivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulsam a Sicilia fuisse Delum quis alius tradiderit, non recordor: de Cilicia nescio quid animo obversatur, quamquam locus scriptoris haud succurrat. Et sane multo facilior erat cursus a Cilicia eam in sedem, ubi fundata fuit Delos, quam si demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuisset: considerandum itaque, an dederit Lucia-

nis, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc scilicet tum factum, cum — τὰ πρῶτιστ' ἀμέγας θεὸς οὐρεα θεῖων Ἄορι τριγλῶχινι — Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο — Delum vero οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη, Ἄλλ' ἀφ' ἑτος πελάγεσσιν ἐπέπλεε — ut poëtica fide canit Callimach. H. in Del. v. 30, qui idem mox instabiles insulae errores, antequam firma radice niteretur, sed in Aegaeo mari solum ad sinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro diffidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπιπλεῖν, ut commode iungi non possint: est enim ἐπιπλεῖν, in summo mari erraticam innatare, ὕφαλος autem mari merjus, vel saltem salo fluctibusque testus: unde ὕφαλοι πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν, v. 36, 53, 212, ut qui, quamvis sedibus continuo mutatis vagantem, conspiciam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari merfa delitescit, donec in lucem prodeat, atque insularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανείσα, & a Neptuno iubetur ἀναδύναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφύεσθαι. Hoc incommodum amoveri potest scribendo, ὕφαλον ἔτι νήχεσθαι συμβέβηκε· neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσα· id autem idem vitii genus saepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis, agunt Brod. ad Anthol. I, c. 58, Barth. ad Stat. Theb. I, 702, Advers. XLIX, c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφανίσιν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen existitisse Ἀράφην, ἐπεὶ δ' ἀναφανείσα δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη καὶ ἀφανῆς οὖσα τὸ πάλαι, prodidit Philo περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960 A. sed Iudaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dissociatam, cum Delo confudit, merito castigarunt L. Holsten. ad Stephan. in Ἀράφην, & Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cuius & Philo eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆναι ὕστερον ξηρανθεῖσαν Heraclides ait. HEMST.

Pag. 113. l. 1. Δῆλον) Et inde nomen insulae, Delos. SOLAN. ead. l. 13. Ἀνάμοτος) Thom. Mag. in Ἀπάμοτος utitur hoc loco. HEMST.

Pag. 114. l. 2. Ὡ Τρίτονες) Tritones plures. Virgil. V Aen. Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis. Idem X Aen. v. 210: Hunc vehit immanis Triton, & caerula concha Exterrens freta; cui luterum tenuis hispida nanti Frons hominem praefert; in Pristin desinit alvus. Sunt, qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cui-

que navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegafum nomina navium fuisse putat Palaephatus *περὶ Ἀπίστων*, non monstra, ut poetae fabulati sunt. Tritonem Lycophron *Νηρείως γόνον* vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; revera nihil aliud, quam *ἰχθυοκένταυρον*. Lycophronis enarrator citat Acesandrum quendam auctorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenûs liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Terhyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nuntiasse, Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepsit de Nereidibus, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Huiusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri Plin. lib. IX, c. 5, gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem eiusque buccinam describit Ovid. I Metam. & II. COGN.

ead. l. 5. Αὐτίκα μέτεισι καὶ τιμωρήσει) Mf. *εὐθείως μετελεύσεται καὶ τιμω*. Sequens Dial. ex Hom. II. v. Philostr. BOURD. Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. Dukerum ad Thucyd. II, 44, & quae monui ad Somn. § 7. HEMST.

ead. l. 7. Εὐπρεπῇ) Scribe, ut olim conieci, & postea Mf. firmari didici: *πάντα εἶναι εὐπρεπῇ*, omnia esse parata: vulgo legitur *πάντα εἶναι εὐπρεπῇ*, & vertitur, *praeclare omnia se habere*: inepte. GRAEV. *Εὐπρεπῇ*) Verte: omnia, ut decet, parata esse, non, *praeclare omnia se habere*. CLER. *Εὐπρεπῇ* praeter Mf. Gr. etiam L. & St. & B2. Reliquae edd. mendose *εὐπρεπῇ*. SOLAN. *Εὐπρεπῇ* reponere vel sine membranis non fuisset veritus, cum potestatem eius vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus, expedita esse omnia, quae Iuppiter fieri iussisset, ac parata. Xenoph. Ephes. IV, p. 58, *Ἦν δὲ πάντα εὐπρεπῇ, κάμηλοί τε πολλαί &c.* Euripid. Cycl. v. 593, — *ὥς σοὶ τὰνθάδ' ἐστὶν εὐπρεπῇ*. Antiphan. apud Athen. VI, p. 238 B. *Ἄν ἢ τὸ σιτάρχημα δεῖπρον εὐπρεπές*. Aeschines in illa multo facetissima Ep. X, *καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐπρεπής*. Demosth. Phil. I, p. 49 F. *εἰδὼς, εὐπρεπείς ὄντας ὑμᾶς*. Noster in primo Cataplo, *τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐπρεπές*. Idem vitium in Oecumenio sanatum a Billio Sacr. Obs. I, c. 21; a lungermanno foedius etiam

corruptum in Poll. X, 76; ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum haecenus inhaeret. Mirifice iussit in utrisque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 70, ἔστω τὸ Δέατρον εὐτρεπές, peius alii Codd. εὐπρεπές. In Onofandri Strat. c. VI, ἀλλ' ἅμα καὶ εἰς πορείαν ὥσιν ἐπιδέξιοι, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius F. Morelli liber εὐτρεπεῖς. Schol. Aristoph. ad Eq. v. 908, ἔδει γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸν πόλεμον εὐπρεπῆ at tutius sequimur auctorem Suidam, qui praebet εὐτρεπῆ in Τριηραρχεῖν. Laudo Barnesium, qui Euripidi reddidit Iphig. in Taur. v. 245, — καὶ κατάργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη· sicut Herc. Fur. v. 497, Σὺ μὲν τὰ νέρθεν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι· & Long. Pastor. IV, p. 129, παρασκευάζε μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γνωρίσματα. Iam verba conferamus Athenionis Comici apud Athen. XIV, p. 661 D. Τὰ τ' ἐνδον εὐπρεπῆ ποιεῖ λαβὼν, & Nicoftrati XV, p. 685 C. — καὶ σὺ μὲν τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐπρεπῆ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῆ; tamen si posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παντοδαποῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: Aeschyl. Sept. contra Theb. v. 90, Βοῶ ὑπὲρ τειχεῶν Ὀλεῦκαστις ὄρνυται λάος εὐπρεπῆς· ita Scholiastes unus explicans, εὐπρεπῆς ἦτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων· (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπῆς. Par dubitandi ratio in Supplic. Euripid. v. 392, Στρατὸς δὲ θάσσει, κἄξιτάζεται παρὼν Καλλίχορον ἅμφι σεμνὸν εὐπρεπῆς ὕδρ. Verum apud Athen. VI, p. 268 F. & Poll. VI, 59, praetulerim equidem in Pherecrate, Καὶ μὲν παρὴν τεμάχη μὲν ἔξωπτημένα, καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐπρεπῆ nusquam enim ad εὐτρεπῆς, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. HEMST.

ead. l. 15. ΞΑΝΘΟΥ) Qui & Scamander. Huius imaginem exhibet Philostratus omnium primam p. 764. SOLAN.

ead. l. 18. ΞΑΝΘΟΥ) Xanthus Lyciae amnis in campis Troianis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde Horatius, *Vidimus flavum Tyberim*. Xanthum δινῆεντα nuncupat Homerus Il. E & Θ, his verbis: Ξάνθου δινῆεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς. Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐνὶ δινῆεντι, Ἐν καθαρῷ. — Huius meminit Eustath. circa finem Il. B, & Strabo lib. XIV. COGN.

ead. l. 19. Ἀπηνθράκωμαι ὅλος) Lego ἀπηνθράκωμαι ὅλος. Vide initium Περ. SOLAN. Quin scribere potuerit Noster ὅλος,

minime dubium est: ita scripsisse, quis pro certo affirmabit? Vulgatam lectionem tuetur observatio I. Iensii ad Hermorimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid auctori placuerit liquido constare non potest; veluti mox ἀπέφραττέ μοι τὸν ροῦν nihilo foret deterius, si μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedit κατὰ σε-
σον, cum quo haec vox aptissime congruit; tum quod sequatur, τις σε κατέκαυσεν; quae cogitationem Luciani eo in vocabulo defigere fere debuisse dicas: hic certe multo probabilius illam coniecturam adhibere licet, quam fecit Cuperus in Timone cap. 2. Neque tamen eo facile descendero, ut a Nostro τραύματα proficisci non potuisse contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorsus abhorrent. HEMST.

Pag. 115. l. 1. τῆς Θέτιδος) Parum commode *Thetis & mare* diverbiae fiunt. Certe Virgilius Thetidi mare tribuit: *Thetis emat omnibus undis.* SOLAN.

ead. l. 8. Μυρίκας) Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρίκας. Ex Homero hausit, qui Iliad. Φ, v. 350: Καίοντο πτελεαὶ τε καὶ ἰτέαι ἥδ' ἐ μύρικαι &c. Τείρορ' ἐγχελυνέες τε καὶ ἰχθύες. GRAEV.

ead. l. 11. Τὸ τῶν ἐκκαυμάτων) Herculis ἐγκαύματα, quae ustulatus ab Oeta monte detulerat in coelum, fanasse se gloriatur Aesculapius Θ. Δ. XIII, § 2. Utram scribendi rationem sequaris, non ita multum refert: quamquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τοῦ ἐγκαίειν notae veluti igne signatae atque iniustae, ut literatis servis solet. Noster in Catapl. c. 24: καὶ τοι τί τοῦτο; ἰχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐκκαυμάτων· οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξήληπται, μᾶλλον δ' ἐκκέκοπται. Τρυσίππειον Etymologus exponit ἐγκαυμα ἵππου γεγραπέντος ἐπὶ τῆς γνάθου, quale Anacreonti, vel qui personam eius mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. Plato in Tim. p. 1045 F. ὥστε οἷον ἐγκαύματά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονά μοι γέγονε. Chalcidius mentem philosophi reddidisse contentus verba non annumeravit: *Forisque etiam quod studiosa senis & assidua relatio meracam quandam, & inobsoletam impressu animo notam: cui lectioni non malae quidem nescio tamen an anteferenda sit, quam suppeditat Cod. Bodl. inabolitam infecerit*, eo usu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & *Lanarum infectores* Plinio, ductus est: certe videtur Plato loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivasse;

κηρογραφίαν & ἐγκαυστικὴν vel κηρόχυτον γραφὴν vocant, de qua Henr. Vales. ad Euseb. de V. C. I, c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθηματικά, quibus aedes ornatissime fuisse excultas Tanagrae Dicaearchus tradit B. E. p. 12, & ἐγκαυσεὶ τῶν θυρῶν in Inscr. apud Sponium, quod Ausonio dicitur *ceris inurere ianuarum limina* Ep. XXVI, v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα pustulas appellitant, seu vesiculas, vi frigoris aut ignis (utrique rei communia sunt *urendi, adurendi, του καίειν & ἀποκαίειν* verba) excitatas. Scholiastes ad ista Luciani Lexiph. καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: εἴκοι τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γεγόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας Aristophanis in Plut. v. 535, ex Apollodoro Schol. interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ πυρός, Etymol. τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γιγόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter interpreti vetusto Nicandri ad Ther. v. 682 χιμέτλα sunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γιγόμενα τῶν ποδῶν ὑπεκκαύματα, quorum vice Suidas ἀποκαύματα scripsit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in Aristoph. Schol. ad Pac. v. 540, sed depravata, & Suida duce vertenda in ὀγκάματα. Ex his constar, utroque Luciani loco nihil ob stare, quo minus, secus atque olim arbitrabamur, prisca scriptura fervetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα *cremia, costilia, arida sarmenta*, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranarum auctoribus illa vox est reddita Polluci VII, 110, X, 110, cum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem ista subiiciantur VI, 91, & apud Hesych. in Εὔσανα. In Theophrasti libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδύομενον εἰς τὸ ἐκκαύμα & saepius ὑπεκκαύματα, *fomites* igni nutriendo ac fuscitando apti: quomodo Xenophonti K. Π. VII, p. 113, v. 29, Babyloniorum fores φοίνικος πεποιημέναι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμέναι. Taceo Physicorum ὑπέκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo Philopon. ad c. I Genes. p. 11, 55, 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud Philonem Iudaeum in primis: τὰ τῆς ἐχθρᾶς ὑπεκκαύματα ζωπυρήσαντας, p. 905 B. HEMST.

ead. l. 13. Θολερὸς &c.) Ed. I. *Θολερῶς*, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans *Θερμός*. In P. ὦ Ξ. καὶ Ξ. non inveniri, testantur Excerpta. SOLAN. Nihil prius in mentem veniat, quam *Θολερῶς & Θερμῶς*, scilicet *διάκεισαι* quia praecessit, ὅπως *διάκειμαι*. Eo factum, ut, cum *Θολερὸς* mutare instituisent in *Θολερῶς*, desierint in *Θερμός*, absterri scripturae constantia: neque ulla lex ora-

tionis impediēbat Lucianum, ne structuram variaret, *Θαλάττῃ* *αἰ*, ὃ *Ξάνθε*, καὶ *Θερμὸς*. Mox ἐπὶ τὸν ἔμδν υἱὸν stare non potest: quas enim manifesto discrevit *Θάλατταν* & *Θέτιν*, cuius incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam Cognati *υἱῶνδν*: nam Mare Aethere & Die genita iure merito cunctarum Nereidum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ *Θέτι* καὶ τῇσι *Νηρηΐσι* *Διότης* Herodot. VII, 191. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἔμδν υἱὸν) Achillem ex Peleo Thetidis Nereidae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro υἱὸν *υἱῶνδν*, id est, nepotem. COGN. Si Mare mater Thetidis ponatur, *υἱῶνδν* cum viro docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsum Lucianum statuamus. In libris nostris certe nihil subdii. SOLAN.

Pag. 116. l. 15. Ἀποσπάσσωσιν) Subintellige τὴν γαῦν postquam multum a terra provellet essent. CLER.

ead. l. 17. Ἐπεὶ ἔμαθες) Sic ex fide Mf. haec omnis clausula scribenda: *τίνας δ' ἔνεκα*, ὃ *ἀδελφῇ*, *εἶπε*, *ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα*. BOURD. Paene malim *εἶπερ*: nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione coniuncta existisse scripturam Bourdel. *εἶπε*, vel potius *εἶπε*, *εἶπε*. HEMST.

Pag. 117. l. 2. Ἐπαρθένευεν) In virginitate educabat: virginem servabat. Veteres Glossae: *Παρθενύω*, *virgino*: quae vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex usu desumpta. CLER.

ead. l. 10. Καθίκετο) Interpres: Quid agebat illa, quando ingrediebatur? si Graeca sana essent, vertenda erant, *quid agebat illa, quando attingebat* sc. cistam. Sed refingendum ex Codice vetusto, ὅποτε καθίκετο, *quando immittebatur in cistam*. GRAEV. Micyllus apud Basileenses & Bourdelotium, *quando abripiebatur*. Quod nimium: & cum haec vox vim denotat illatam, quod saepe fit in Luciano, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. Benedictus, *quando ingrediebatur*. Nec sic loquitur Lucianus, etsi propius sit. Pater adscripsit, *descendebat* vel *demittebatur*. Abundat igitur litera, & lege καθίκετο. GRON. Graevii emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe praestantior, si per Codices liceret; nempe *καθεῖκετο*, ut *ἐρω. c. 16*. SOLAN. Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. Graev. *καθεῖκετο* temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque ver-

bum in hac fabula Schol. Pindari usurpavit ad Π. I, 72: λα-
δραῖος τότε ἐνείρξας αὐτὸν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς καθ-
ῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. Schol. C. German. *intra arcam includens*
praecipitavit in mare. Rem persequitur ipsis propemodum Phe-
recydis verbis Schol. Apollon. Rh. ad IV, 1091, ubi, εἰς λάρ-
νακα αὐτὴν ἐμβιβάζει μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ κλείσας καταπον-
τοῖ. Vid. Hygin. F. LXIII, & Th. Muncker. Graeci arcam
matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Latini,
ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, ean-
dem in Italiam deducere visum fuit, Danaënque regi nescio
cui in matrimonium dare; qui coniuges Ardeam condiderint.
Virgil. Aen. VII, 372, & Servius; quamquam de Ardeae pri-
mis initiis longe diversa tradat Dionys. Halic. A. R. I, p. 57.
Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothemidis
filia, cui virum Apollo fecerat, praeter alios Diodorus
enarravit V, p. 229 C. HEMST.

ead. l. 14. Ἐμειδία) Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν
θάλασσαν, *subridebat conspecto mari*, seu *alludebat ad mare*.
GRAEV. Ὑπεμειδία G. & P. In L. vero ἐπεμειδία. In impres-
sis ἐμειδία. SOLAN.

Pag. 119. l. 6. Προαρπάσαι τὸν ἔρωτα) Sic leg. cum editio-
nes ostendent, διὰ τοῦτο ἔχρην σε προσαρπάσαι. Quid enim?
num te propterea praeripere meum amorem, sive puellam, quam
amabam, *decebat*? GRAEV. Sensus sponte deduxit interpretes
ad προαρπάσαι, quod suo in codice Graevius repperit, an in-
genio fuerit affecutus, non satis liquido declarat: ego mani-
festa ratione nixum reponere non dubitavi. Vide I. Gronov.
ad Θ. Δ. VII, 3. Ceterum ista, *sive puellam, quam amabam*,
mallem omisisset praestantissimus Graevius; nihil enim huc
conferunt. Apud Homerum Tyro Od. Δ, 235, ubi Ulyxi ca-
sus suos exponit, haud sane multum conqueritur de iniuria
sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis
indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo ra-
tionem eripere noluit, cur iustius doleret, & cum Neptuno
expostularet. Vid. Apollod. I, p. 43, ubi, quemadmodum su-
pra φοιτῶσης ὁσημέραι παρά σε, similiter, καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ
τούτου ῥέεθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπὸ δ' ὕρετο. quod ultimum, etsi
sagaciter cogitaverit Tan. Faber, cum eo non tentandum: sic
& p. 27 de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ συνε-
χῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Poëta dixerat, καὶ ῥ' ἐπ' Ἐρι-
ππος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα. vim verbi Homericī explanatius
dilatavit Lucianus, παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίγου-

σα, καὶ λουομένη ἐνίοτε nam vocula postrema, quam prava cunctarum edd. distinctione decepti interpretes ad εὐχστο retulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit Lucianus, Tyro ad ripas externata mente oberasse, immo praeterea fluvium ingressam fuisse; quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud Aeschinem Ep. X. Vid. Aristid. Isthm. p. 47. HEMST.

ead. l. 12. Οὔμενον; ἔφης γὰρ ἀπίων) Delenda interrogatio, & interpretandum: *Nequaquam. dixisti enim abiens.* Vertunt inscite: *Nihilne? dixisti enim abiens.* Mox ὅτι τὰ ἐμὰ τὸ εὐφραίνου τότ' est, *quod tu meam vitam, seu, meo loco tum voluptatem cepisti:* sexcenties τὰ ἐμὰ sic accipitur apud Lucianum. GRAEV.

ead. l. 14. Περιστήσας πορφύρεον τι κῦμα) Homeri paene verba ipsa fervavit Od. Λ, 242: Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάδι, οὐρεῖ ἴσον, Κυρτωθέν· κρύψεν τε θῶν, θητήν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici simpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, *nigrum ex alitudine*, quemadmodum Servius ait ad Virgil. Georg. IV, 373. paulo aliter accepit Philostratus, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem. vide Icon. II, c. 8, I, c. 8, p. 775, & Olearium, cui, ut est acumine plane singulari, alludere visus fuit ad Luciani locum Philostratus: sed ne graviora quidem, quae ibi commisit, tangere nunc est animus. Ἄμα in cunctis edd. annexum τῷ συνῆσθα, quod isto adiumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. HEMST.

ead. l. 15. Πορφύρεον) *Caeruleum*: nam purpureus color saepe cum hyacinthino miscetur; cuius rei plura, eaque certissima argumenta protulit Sam. Bochart. Hieroz. P. II, lib. V, c. 10. CLER.

Pag. 120. l. 4. Νηρηίδες) Thomas Mag. utramque scribendi formam Νηρηῖς & Νηρεῖς usu comprobari monens, pro illa citat Aristidem ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλεῖα πρεσβυτικῷ, quem locum invenies p. 32; pro altera Lucianum dat auctorem, τὸ κῦτος ὑμῶν, ὃ Νηρεῖδες. Κῦτος, ut facile patet, vitiosum est pro κῆτος, quae voces crebro sibi mutuis insidiis invicem nocent. In Νηρηίδες nihil offerunt variationis seu scripti libri, sive editi: tamen Pro Imagin. c. 7, καίτοι Νηρεῖσιν ἐκείνη (Cassiopeia) ἀντεξέταζ' εἶτο. Ex commentario Bacchylidis Lyrici discrimen

affert Eustath. ad Ω, p. 1954, *Νηρείδων & Νηρέως θυγατέρων* has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus sint susceptae: quibus observatis, καὶ ὅρα, inquit, ἐν τοῦτοις τὸ Νηρείδας κοινὸν ὄν ἢ καὶ Ἀττικόν· τὸ γὰρ Νηρείδας ἰωνικώτερον ἐκ τῆς Νηρήος ἰώνων γενικῆς. Corripiunt ergo syllabam istam interdum optimo iure Latini poëtae: *Nereidesque Deae, Nereidumque pater*; — & viridis *Nereidum* comas. HEMST.

Pag. 121. l. 4. Ἐθλὸν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν) Rex ille est Polydestes, rex Seriphi, de quo Ovid. & Apollodorus lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, *postquam profectus est in Libyam, ubi erant*. Dein idem liber addit τινάς· πῶς, ὡς Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ τινὰς ἄλλους συμμάχους ἦγεν. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν) In P. etiam reperiuntur haec verba post Λιβύην. SOLAN.

ibid. Ἐνθα ἦσαν) Facilius omitti potuit a Luciano expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula solemni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' οὐν ἦκεν, ὅπου διετῶντο· quod ipsum videtur postulare ἔνθα ἦσαν· nam cum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου διετῶντο. *Gorgoneas tetigisse domos* — Ovid. Met. IV, 778. Iphianassa vero non inepte sciscitatur, solusne venerit Perseus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auspiciis Persei suscepta: vide Diodor. Sic. III, pag. 131 C. D. HEMST.

ead. l. 6. Ἄλλους) P. etiam agnoscit illud τινὰς. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀθέατος) Sic ἀθέατος pro eo, quod videre nefas, Plutarch. 642 f. Livius XXIX, 19, 1, *intactos thesauros* dicit, *violatos quidem, sed non impune*. Sic Noster supra, & iterum Ἀλεξ. & εὐχ. c. 44. V. Apollod. II, p. 38 B. SOLAN.

ibid. Ἡ δὲ ἂν ἰδῇ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἰδοί;) Interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. GRAEV.

ead. l. 16. Ἡ Ἀθηνᾶ δὲ &c.) Inservit haec particula rependendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in Isocr. Panath. p. 255 C. τοὺς δὲ τοιοῦτους, scilicet τοὺς δὲ φαυλοτέρους, quos

aliquot ante versibus nominaverat : eundem usum habet αὐτῶν. Dial. Mort. XXVI, ἐγὼ δὲ ζῶν ἀσὶ. . . . ἐνεπλάσθην γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum intercisa series ἀνακολουθίαν orationis efficit, sed decoram, & qualem a suis scriptis castigatissimi auctores abesse nolint : peperit huius rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης quod verbum ut nonnusquam reperiatur, significare tamen non potest, nisi vel, paululum modo splendere, vel, inter obstantia plura radiis emicare : neutrum huic loco congruit : litera minus est, ne integrum videatur; legendum enim ἀποστιλβούσης, Nostro satis frequens : in Ἐπισκ. c. 11, ἐκείνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσοῦς, τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει. Ζευξ. c. 10, τοὺς ὀδόντας ἀποστιλβούσας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Medusae reddidisse splendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπίς χαλκῇ, ut testantur Apollodor. II, p. 93, quique eum descripsit Zenob. C. I, 41. Ovid. Metam. IV, 781 : *Se tamen horrendae clypei, quod lacina gerebat, Aere percusso formam adspexisse Medusae*. Speculum quoniam eundem usum praestabat, multi nihil alienum se fautores existimarunt, si clypeo substituerent : ita Pherecydes, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1515, Tzetiz. ad Lycophr. v. 838, & alii : prudenter Lucianus addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου. HEMST.

Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν) Ed. I. pro ἰδεῖν habet εἶς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ἑ. & omnino in P. i. εἰς. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸ κῆτος ἐπῆει) Dignus est Noster, qui secum conferatur περὶ τοῦ Οἴκ. c. 22. HEMST.

ead. l. 15. Τὴν ἄρπην) Explicat in Pseudom. c. 11. Hesych. Ἄρπη, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρέπανον, καὶ ἄνεμον. lego, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρεπάνου, καὶ ὄργανου. De harpe organo Casaubon. ad Perf. BOURD.

ibid. Καθικνεῖται) Προκαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. BOURD.

in Schol. Ἑτοίμην) Defuit in ed. A. haec vox, addita a Solano. HEMST.

Pag. 123. l. 8. Ἐμεγαλύνχει τότε) Videtur pro τότε scribendum πότε. Quia enim puella iniuria nos affecit, si mater olim fuit superba, & pulchriorem se existimavit? GRAEV.

ead. l. 10. ΔΩΡ.) Nomen Tritonis, quod hic omnes edd. habent, necessario in Doris mutavi, cuius haec esse verba patet ex sequentibus. SOLAN.

ibid. Ὅτι οὕτως &c.) Sententia satis est aperta : Cassiopeia, si devorata a monstro marino filiam vidisset, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves poenas superbae temeritatis luisset. Molestè Doris nondum placata fert spretae formae contumeliam, & Perseo paene succenset, qui Andromedam vindictae subduxerit. Itaque non est illa quidem accurata responsio, quae praecedentibus exacte conveniat, sed cogitationi supplendum aliquid relinquit. Nimis scholaestice Cognatus. HEMST.

ibid. Μήτηρ γὰρ οὖσα) Cassiopeia Cephei regis Aethiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρότασις dissimulatur: integrum esset, εἰ εὔρα προσπεπαταλευμένην, ἤλγυσεν ἄν. si vidisset affixam, doluisset. Sed continetur prior pars in dictione οὕτως. & altera accedit πρότασις participio enuntiata, εἰ γὰρ μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγυσεν ἄν. COGN.

Pag. 124. l. 6. Οἱ πέμποντες) Πέμπειν, vel potius, πέμπειν πομπὴν idem est, quod πομπεύειν, ut docuit C. A. Dukerus ad Thucyd. VI, 56. plura dicemus ad Iov. Tragoed. c. 22. Mox εἰργαζόμενην repudiare quidem non ausim; neque tamen omnis mihi vitii suspicio est exemta. Tum porro malim, ἐπέπνευσα δέ τοι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς alioqui scribendum foret, ut sane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ καὶ μέρος τι τῆς Ἰνδ. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ μέρος τι) Ita P. In aliis alibi positum erat τι, nempe τι καὶ μέρος τῆς Ἰ. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶδες) Hic ad oram Florentini exemplaris, quo usus sum, notavit vir quidam eruditus οἶδας pro εἶδες. Iudicet lector, utrum sit concinnius; mihi non displicet repōita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχούμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προὔγε γεγενῆως, pro παροχούμενός τε adscripsit παροχουμένην, ut ad Amphitriten referatur. IENS.

ead. l. 13. Τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα) Europa Agenoris regis Phoenicum filia a Iove sub tauri specie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea postea Iovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. Ovid. in fine 2 libri Metam. eandem fabulam exponit, & Herodotus libro primo statim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. Theocritus in Europa sive Eid. XX suo more hanc fabulam depingit; a quo Ovidius quaedam sumfisse videtur. Herodot. lib. 4 ait nesciri, nec proditum esse a quoquam, unde dicta sit Europa, nisi quod ab Europa Tyria dictam referant. COGN.

in Schol. l. 1. Παρὰ Θουκυδίδην) IV, c. 108, *ξύλων τε ναυπηγισίων πομπῇ* ubi Ios. Wasse notat, Suidam in Πομπῇ interpretari πέμψιν, ἀποστολήν. pro πέμψις in V. prave legitur μέμψις, ut monet Solanus. HEMST.

Pag. 125. l. 7. Ταῦρος εἰκάσας ἑαυτὸν) Si dixerimus fabulam hanc esse Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fuerit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod subiciemus; nempe totam fabellae *τερατολογία* ex ambiguitate narrationis Phoeniciae esse natam. Narratio concepta fuit hisce aut similibus verbis, *Zanni hasschôr gaxal & Chôrapah*, quae possunt verti Graece, ὁ Ζῆν ὁ Ταῦρος ἥρπασεν Εὐρώπην, *Iuppiter Taurus rapuit Europam*. Nimirum Agenoris filia fuit, cui nomen erat *Chôrapah*, alba facie, quam stuprator pudori eius infidatus rapuit, atque in insulam Cretam avexit. Ceterae fabulae circumstantiae sunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquissimae historiae inania ornamenta. *Zanni* pro nomine proprio sumtum est: *Hasschôr* vero pro tauro, cum praeterea *insidiatorem* sonaret. Ceterum hunc dialogum exprefsit Lucianus ex Moschi Eid. II, quod Europa inscribitur, ideoque ferme poëtice in hac descriptione luxuriat. CLER. Plerique non dissentiunt, & sumta tauri figura latuisse Iovem fatentur: *Κρύψε δὲδόν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνεται ταῦρος*, argutia fere sophistica Moschus Eid. II, 79. Alios auctores secutus est Nigidius, teste Germanici Scholiasta, eumque taurum tradidit *Iovem a Neptuno fratre per gratiam abduxisse, qui in figura tauri sensum humanum haberet; quem Iovis Sidonem misit, ut Europam Agenoris filiam ad se portaret*: fontem vides, unde sua derivavit Ampelius c. 2. Luciano color albus in hoc tauro placuit, Ovidio probante: apud Moschum illius est *δέμας ξανδόχρουν*. *Κύκλος δ' ἀργύρεος μέσσω μάρμαρῳ μετώπῳ* neque intercedo, quin quem quisque poeta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris, ipsaque geniali pompa, si contuleris cum scriptore nostro Moschum, concordiam utriusque non sine voluptate deprehendes. Illud autem τὰ κέρατα εὐκαμπῆς tuetur Heinsianam emendationem in Ovidio Metam. II, 855, *Cornua vara quidem; sed quae contendere possis Fausta manu*: quam iisdem illis particulis, quas excludere *cornua vara* censuit Burmannus, certissime confirmari arbitror. Ad Fast. V, 607, Neapolis ad Nafonis locum Luciani verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet. HEMST.

ead. l. 15. Ἀπολιθῶναι) Quamquam omnes editiones ser-

vent, neque huic verbo lex formandi adversetur, usus tamen poscit ἀπολισθαίνει. HEMST.

Pag. 126. l. 7. Ἐρωτες δὲ παραπετώμενοι) Haec talem in modum tamque graphice describuntur a Luciano, ut, quin artificem pictoris alicuius, qui fabulam Europae coloribus expresserat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu edd. παραπετώμενοι quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatus πετώμενος quam πετώμενος, πέτεσθαι quam πετασθαι. HEMST.

ead. l. 10. Αἱ Νηρ.... ἐπὶ τῶν δελφ.) V. Spanh. 229. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν Τριτῶνων γένος) Describit Pausanias in Boeot. SOLAN.

ead. l. 15. Παροχουμένην) P. & L. In aliis παροχούμενος. Sed melius ad Amphitriten refertur. SOLAN.

Pag. 127. l. 4. Ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἐτι ἐφαίνετο) R. Bentleius ad Horat. III Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Iovem, qui ominis, ut videtur, causa Europae vitium attulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τινι, ἣ οὐ φυλλοβολεῖ· μυθολογοῦσι δὲ, ὥς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεὺς. Theophr. H. P. I, c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dictæ, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: Stephan. in Γόρτυν, ubi vide Berkelium. Si quis cupiat, multo plura suppeditabit Ioh. Meursius in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui Nonni Dionys. librum primum eiusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ὅ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit Lucianus, asseverari liquido nequit. HEMST.

ead. l. 9. Γρύπας) Ludit, ut puto, Lucianus, quia, ut verosimile est, in tabulis geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide Plut. B. p. 1. Alibi certe a nullo visos pronuntiat. Εὐχ. c. 44. Vide tamen Camertem ad Solinum 143, l. 50, & Spanh. 270 & sqq. Iohnstonus p. 151 reperiri testatur, & imaginem exhibet. Ctesias agnoscit in Ind. cap. 12. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus, tradit Servius ad Virg. Ecl. VIII, v. 27. De quibus Herod. III, c. 116, IV, c. 143, & Pausan. I, 43, intelligendos censet Spanh. Con-

fule Plin. VIII, 21, & X, 49, XI, 31, & Aelian. de anim. II, 4, IV, 27, Orig. c. Celf. 116 A. Hesych. *καταβρά*. Plaut. Aul. IV, 8, v. 1, V, 448 C. Philostr. p. 229, ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud Strabonem XV, p. 706, & Arrian. Indic. p. 537. Mela III, c. 7. Clem. Alex. Paedag. II, p. 207. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. ἥδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο) Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Mf. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde perita sint, liquet. CLER. *Μέλαντας ἀνθρώπους*) Hoc Scholium in V. ad ἥδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. ed. prave scriptum est, ἥδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conqueritur cl. editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in impr. nostris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ' ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restituimus. SOLAN.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 1. Νεκρικοὶ Διάλογοι) Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venustatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc sibi habent proprium, quod ad mores magis spectant. Quocirca insigniores ut plurimum in historia aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorsus & larvatos homines, praesertim cum Romanorum artes carpit, quibus *Crustis & pomis viduos venentur avaros, Excipiantque senes, quos in vivaria mittant.* Mortuorum Dialogos, nostra aetate, vir clarissimus Fontanellus, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantissimos, qui omnium manibus merito teruntur. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναβιβῶναι αὔριον) Pollux Iovis ex Leda filius, & Castoris frater; qui, cum immortalis esset, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Iove fertur petiisse, ut sibi cum fratre vita functo immortalitatem suam partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori traduntur & reviviscere, de quibus Virgil. VI Aen. COGN.

ead. l. 5. Μένιππος) Clarus ante Lucianum iam suis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II, 18. *Nobilem Canem* vocat Ter. Varro. Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his summi herois partes agere) duo fingi possunt: quod popularis Luciani, (uterque enim e Syria oriundus, quamquam

ille quidem ἀνέκαθεν ἦν Φοίνιξ, i. e. longe tantum petito genere) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, philosophos potissimum, tum dictis tum scriptis defaevisset. vide *Δικ.* c. 33. Quod autem Socrati, viro summo, accidit, ut sine scriptis apud posteros summa ingenii laude, per Xenophontem & Platonem dictis eius memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per Lucianum accidit. Is enim, quae ipse scripserat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & sapit & floret. Menippi fuere duo Cynici: antiquior hic celeberrimus, de quo *Diog. Laërt.* VI, c. 99; iunior, de quo *Philostratus* pag. 164, *Eunapius* in prooem. pag. 11 C. quem perstringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctissimus *Philostrati* interpretes. Sed errat: vide ipsum *Lucianum* *Menippum veterem* disertio a sese ascitum, sub *Dialogi* persona, asserentem *Δικ.* c. 33, & res ipsa clamat *Diogenis* fuisse discipulum. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.) Quae ipse loca maxime coluerat *Diogenes*, in iis sectatorem *Menippum* quaeri iubet: cum *Persarum* enim rege suam fortunam comparans, haud secus atque ille hiemem *Susis*, *Ecbatanis* aestatem ageret, se quoque mutatis ad anni tempestates sedibus nunc *Corinthis*, *Athenis* alias degere dicebat, ut ostendit *Dio Chrysost.* Or. VI. *Cranium* autem ignotius, ideoque additum ἐν *Κορίνθῳ*, quod non ita capiendum, quasi urbis ambitu contineretur; nam subiectus erat, ut *Pausanias* docet, moenibus *cypressorum* lucus; sed ea potestate, qua saepius ἐν propinquitatem situs designat. Recte *Dion* Or. IX, p. 138 D. *Corinthii* *Diogenem* πολλάκις ἐώρων ἐν τῇ πόλει καὶ περὶ τὸ Κράνιον & p. 131 A. *Antisthene* mortuo μετέβη εἰς Κόρινθον, καὶ καὶ διῆγεν οὔτε οἰκίαν μισθωσάμενος, οὔτε παρὰ ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν alia dicemus ad initium libri de modo conscribendae historiae. *Lyceum* vero nobilissimum *Athenas* etiam non nominatas satis indicat: eo in gymnasio non iuventus tantum militaribus ac palaestricis laboribus imuebatur, quod ex *Anacharside* *Luciani* constat, sed philosophi quoque & sophistae docendi disputandique causa confidebant. *Aeschines* *Socrat.* apud *Demetr.* περὶ Ἑρμ. § 111, qui locus nuperos editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῶν δάκων ἐν Λυκείῳ, οὗ οἱ ἀθλοθέται τὸν ἀγῶνα διατιθέασιν. Quamquam eo iam ventitare solitus fuerat *Socrates*, cuius τὰς ἐν *Λυκείῳ* διατριβὰς *Plato* commemorat in primo *Euthyphrone*, *Chrysippus* tamen πρῶτος ἐβάρρησε σχολὴν ἔχειν ὑπαιθρον ἐν *Λυκείῳ*.

teste Diogene L. VII, 185. eam ob rem Isocrati in Panath. p. 236 D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγλαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι & pag. 239 D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥα-ψαδούντας &c. ut mirum minime sit, ad-eundum fuisse Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ri-dendis philosophorum altercationibus vacantem. Nullum au-tem, ne quis se frustretur, Corinthi Lyceum; ne apud Liba-nium quidem Or. VII pro Aristophane Corinthio pag. 219 A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautor. HEMST.

ibid. Κράνειον) Ubi Diogenes ipse fere versabatur, atque e vivis tandem excessit. Diog. Laërt. pag. 158 C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ διάγων ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam nostrum συγγρ. c. 3, & Pausan. Corinth. κυπαρίσσω ἄλσος. Apud utrumque ita scribitur, non Κράνιον, ut in impr. scribitur συγγρ. c. 3 & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam Lycaeam fuerit, quaerant alii. Mihi satis est, Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeam frequentasse. Vide Arrian. in Epict. 337 B. SOLAN.

*in Schol. col. 1. l. 7. *** Πολυδεύκη*) Hic lacuna erat in Mf. sed in qua multa deesse non videntur. CLER. Immo in V. spa-tium est quatuor versuum, & post eos scribitur Πολυδεύκη συνέβη τὸν μὲν κα. ὡς ὑπό. GRON. Satis apparet, prio-rem Castorum fabulae partem interiisse totam. Quae ab illo principio, ἀμφω μὲν ἦσθην &c. sequuntur, quin ad huius dia-logi σὺν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὐρίον referenda sint, extra dubium est. Ceterum oriri poterat suspicio, quae prae-cedunt, in alienum esse locum, quod saepius in his scholiis contigisse memini, translata, & pertinuisse primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a Luciano tractantur, hic itidem expli-cari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου M. Sladus ἀπ' vel ἀπὸ, quod ne-cessarium non est. HEMST.

ibid. l. 12. Ἑλύπησεν) Lacuna in V. ἐλυ. SOLAN. In ed. A. parum dextre lacunam hanc explevit sive Clericus, seu Scholiorum descriptor, per ἐλύπησεν activae potestatis: ἐλυ-πήθη, quod rei & ingenio linguae congruebat, restituere non sum veritus. HEMST.

ibid. l. 14. Μίαν) Lacuna in V. SOLAN. Recte fuit sa-nata. Schol. ad Homeri Od. Λ, 303, exponit ἑτερῆμεροι, μίας παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τῷ κεκληρ.) Oratio crebris hiatibus de-formis: neque tamen admodum est laboriosum haec vulnera

leni manu conducere, atque redintegrare, sic ut in sensu certe desiderari nihil omnino videatur: τῷ τοῦ γένους ἀνομοίῳ κεκληρωμένοι dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τεθνεῶσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τοῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς παρήμεροι vel ἑτερήμεροι &c. postea, ἄλλως τε συμπράττειν vel συνεργεῖν τοῖς πλείουσιν αὐτ κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις: denique, πρὸς Πολυδεύκην λίγος ἐστὶ τοῦ Διογέους, ὡς δῆθεν &c. Porro quod in ed. A. fuit προσηρημένοι, mutavi in προσηρημένοι. HEMST.

Pag. 129. l. 2. Τίς γὰρ ὅπως οἶδ᾽ &c.) Cynicorum secta, quid homine post mortem futurum esset, non valde curabat. Immo qui a Socrate sunt profecti, ipseque Plato, tametsi oratione magnifica statum, qui hanc vitam sit excepturus, amplissime praedicent, eo saepe recidunt, ut totum illud nihil esse praeter coniecturam, & illam suam solemnem μαντείαν ultro fateantur: verumtamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obscuritas prudenti numinis consilio mortalium animis est impressa, ne scilicet, si certam gererent excellentissimae beatitatis persuasionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recusarent, & sponte de statione sua laeti decederent; nam, quod Heraclitum dixisse ferunt, τὴν γε πεισθεῖσαν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους περιμένει τελευτήσαντας, οὐδὲν ἂν κατάσχοι. Ἀδελότητα καὶ ἀπιστίαν τῶν μετὰ τὴν τελευτὴν vocat Themistius apud Stob. p. 606. Euripidis in eam sententiam dicta sunt non pauca; quale est illud: Οὕτως ἔρως βρότοισιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν τοῦ θάπτειν δ' ἀπειρία Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τὸ δ' ἥλιου. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον) Narrat interp. Aristoph. in Plut. Κράνειον ἐν τῇ Κορίνθῳ, Λύκειον γυμνάσιον παρ' Ἀθήναις ἐν προαστείῳ. BOURD.

ead. l. 10. Ἑκάτης δεῖπνον) Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc Hecates coenam dicebant. Suidas & Athenaeus lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & ceteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut Suidas tradit: eo videtur hic alludere. Huius rei etiam meminit Aristoph. in Plut. & eius interpres: item Theocriti Glossemariarius. COGN. V. κατὰ πλ. c. 7, & Plutarch. 1161, 2. SOLAN. Declaravit hunc locum Brodaeus Misc. I, c. 24, 25, expilatus a Cognato. Utrorumque Ἑκάτης δεῖπνον & ὁὼν ἐκ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. c. 7, prioris etiam D. M. XXII; quae viros erudi-

tos non fugerunt Erasmus Chil. in *Hecatae coena*, Turnebum Adv. XXVI, 7, Wouwerium ad Petron. p. 637, Erhardum p. 647, Def. Heraldum ad Martial. VII, Ep. 53, & denique Ez. Spanhemium ad Aristoph. Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti, propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omiffae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere, quidquid erat contagionis, cuius expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permaneret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abiici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vafferimae religionis artes sapienter irridet ac refellit Hippocr. initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definivero) Ἐκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumfisset, ille foediffimus atque averfabilis piaculum commiffisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est Demosthenis insignis Orat. adv. Conon. p. 1114 D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulffis nescio quas aves importune subdiderunt. Aristo (is enim actor Cononem in ius vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. August. secutus; nam Κάκχιος nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταίρους εἶναι μειράκια ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἐπὶ πονυρίαν ἔχειν, τοὺτους τὰ τε Ἐκαταῖα κατεσθῖειν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσιν. Wolfius, qui, ut institutam versionem quomocunque impleret, aviculas lustrales e coetibus dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρνεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, οἷς καθαίρουσι: cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit Harpocrat. in Καθάρσειον, & Pollux VIII, 104, solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi

concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. Etymologus quando interpretatur Ὁξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subiicit, ἀ δὲ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται nec fecus apud Harpocr. in eadem v. Didymus; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, Ὁξυθύμια καλεῖται nam Hesychius etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινες δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκαταῖον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατήϊον, de qua diversa scribendi forma notat Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 800. Iam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatim, in controversiam venire potest. Sub initium cuiusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis Schol. Aristoph. ad Pl. v. 594, quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re Theophrastus quoque in descriptione δεισιδαίμονος annumerat πρὸς τοὺς Ὀρφοτελεστὰς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV, n. 16. cuius loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum Harpocrati in Τριακάς, τοῖς τετελευτηκόσι ἤγετο ἡ τριακάς ἡμέρα, διὰ τὴν Ἑκάτην, pro eo, quod inepte vulgatur διὰ θανάτου. Athenaeus autem diserte VII, p. 325 A. καὶ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δεῖπνον φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivium fuisse deportata, sed adiectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam iuvaret. Alioquin ex Plutarcho Ἑκάτης δεῖπνον de lustraminibus ipsis foras proiectis dici manifestum est T. II, p. 290 D. canis χθονία δεῖπνον Ἑκάτῃ πημ- πόμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίαν ἐπέχει μοῖραν idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit Hesychius, οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρεισθαι Ἑκάτῃ κύνας· similique modo in Ἀγάλμα Ἑκάτης. Quamvis Eustathius ad Od. Γ, p. 1467, scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες ταύτη γὰρ, φασί, δύνονται, idque verum sit, accuratior tamen in Hesychio &

propria loquendi formula ἐκφέρεισθαι, *peractis lustrandi caerimonis efferrī, inque triviis abiici*: Plutarch. Quæst. Rom. p. 280 B. καὶ τῇ ἑκάτῃ σκυλακία μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι: ut enim sacra fuerunt οὐκ ἐκφορὰ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, Aristoph. Schol. ad Plut. v. 1139; sic contra δειπνον illud ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, præter nidorem caperent. Plutarch. Symp. VII, c. 6, p. 708 F. ὥστε πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ ἑκάτῃ καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δειπνα, μὴ γενομένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν καπνοῦ καὶ δορύβου μετέχοντας. Aristophanis est δειπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel, quemadmodum melius habet Suidas, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quæ Pollux servavit VI, 83, X, 81. Sophoclis verba, sive legas, Τὰς ἑκαταίας μαγίδας δόρπων, seu malis, quod nunc alteri praeponendum censeo, Τὰς ἑκαταίας μαγίδος δόρπον, *Hecatæae mensæ coena*. Iunguntur a Luciano ὡς ἐκ καθαρσίων, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra eis τὰς τριόδους ἐκφέρεισθαι, ut clare colligere licet ex Clem. Alex. VII, p. 713 B. ὁρᾶν γοῦν ἔστι τὰ ὡς ἀπὸ τῶν περικαθαρθέντων, εἰ θαλασβεῖν, ζωογονούμενα: οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τοῦ περικαθαρθέντος κακά. Propter eandem rationem haec fercula non averfabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat. HEMST.

ibid. Ὦν ἐκ καθαρσίου) Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Eiusmodi obibant munus, qui dicebantur a collustratione Peristiarchi. Ova lustrationibus apta monstrat Iuvenalis illud VI, 516, — *nisi se centum lustraveris ovis*: sed & in Arte II, 329, Ovidius ova haec lustralia indicat illis versibus, *Et veniat, quæ lustrat anus lectumque locumque, Praeferat & tremula sulphur & ova manu*. Sed nil tam necessarium, quam sulphur. Homer. Od. X, 481: Οἷσε δέειον, γρη῏, κακῶν ἄκος. Plinius XXXV, c. 15: *Habet & in religionibus locum sulphur ad expiandas suffitu domos*. COGN. De ovis lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθος ἦν Ἀθήνησι καθαίρειν ἐκκλησίας, καὶ τὰ δῆατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάσι

χοιρίδιαις, ἅπερ ὠνόμαζον καθάρσια. Suid. Scholiast. Aristoph. Caelius c. 20, l. 3. Hesych. verbo καθάρμα. τοῦτο δ' ἐποιοῦν αἰετούμενοι περιστάρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστήγειν, ἢ ἀπὸ τῆς ἐστίας. Suid. Hesych. ultimam tangit originationem. Ex his Peristiarchis καθάρσια dicta περιστῖα. Scholiast. Aristoph. ad Concion. tangit alibi Lucian. BOURD.

ead. l. 14. Τριβώνιον ἔχων πολυθρονον) Utitur hoc loco Oët. Ferrar. de R. V. P. II, lib. IV. c. 14, & I. Pricaeus ad Apul. Metam. I, p. 4, ubi, *scissili palliastro semiamictus*. Tale τριβώνιον erat Carionis in Aristoph. Plut. v. 715; qui cum se vidisse narraret, quae ab Aesculapio gererentur, *ΑἰQUI, scelus*, inquit heri, *quomodo potuisti, qui te palliolo dixeris involutum?* tum Carion: διὰ τοῦ τριβωνίου. Ὅπας γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλέγας, μὰ τὸν Δία. Schol. Ὅπας δὲ τὰς τρώγλας commode; nam in Aprophthegm. Macarii στιχάριον λινούν τρωγλωτὸν est *sticharium lineum ac lacerum*: qualia quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη δίοπτα καὶ κάτοπτα πανταχῇ in Acharn. v. 434, id est, ut Schol. ait, πολύτρητα. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Τυχόν) Placuit ex C. M. annotatum a Solano. ante fuit editum τυχεῖν. HEMST.

ibid. l. 6. Ἀνῆντο) C. M. ἀνείτο. V. ἀνείτω. SOLAN. Inscitia formationis Grammaticae, qua saepe labuntur, quos minime oportebat, peperit absurdam illam ed. A. lectionem. Merito probavit scripturam C. M. Solanus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπορίαν) Εὐπορίαν V. & μοχ, τί γὰρ ἐὰν... στίσαινο. SOLAN.

ibid. l. 4. Τέθνηκεν ἀπεψία τούτων) C. abb. ἀπεπτήσας ἐτέλευτα. V. ἀπεμπτῆσαι τούτω. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vescebatur vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. πρ. cap. 10. SOLAN. Prius elegit, quod reponeret Solanus. Ego nullam esse rationem censui, cur negligerem V. lectionem minima mutatione adiutam: τούτω, eo quod οὐα cruda voraverat. HEMST.

Pag. 130. l. 1. Ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων) Dico ad Heliodor. lib. 6. BOURD.

ead. l. 2. Ταπολλά) L. Bos de Ell. Gr. p. 142, interprete castigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit *plerumque*, hanc versionem expressit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit*. Verum dixisset, si legeretur in Luciano πολλά ἐπισκώπτει ut πολλά λιδροῖσθαι, καταρᾶσθαι nunc nullam interpretes notam commertuit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὅς ἐπιπολύ, ὅς ἐπιτοπολύ, quibus utitur Schol. Thucydidis ad illud explicandum. Saepe

Noster: περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλά· τὰ πολλά τερατεύμε-
 νος· ληρεῖ τὰ πολλά· γελών τὰ πολλά· νῆμα ἐπιπλεγμένοι γι-
 τὰ πολλά· non aliter capiendum in Prometh. cap. 6, pag. 24,
 vel invito clariss. L. Bos. HEMST.

ead. l. 9. Κέρατα) Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc
 modum conflatos intelligit Chrysippus: εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες,
 τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δ' οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. Quod
 non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes.
 COGN. Διὰ τὸν κερατίνην λόγον, καὶ τὸν κροκοδείλιον. De
 quibus in Vitar. auct. BOURD. Ceratinae & Crocodilinae quaes-
 tiones & ambiguitates: Quintil. L. VORST. Philosophos omnes,
 praesertim Stoicos, hic carpit, quibus sophisticatio illa in ore
 frequens: Quod non amisisti, habes: Cornua non amisisti: ergo
 Cornua habes. Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, con-
 iicio factum, ut postea cornua maritis fieri ab adulteris uxori-
 bus diceretur; quod Artemidori iam aetate in proverbium
 abiisse observavit Ez. Spanhem. Diff. VII, p. 402, quem vide.
 Locus autem Artemidori, quem laudat, exstat in Onirocrit. l.
 II, cap. 18: Ὅτι ἡ γυνή σου πορνύσει, καὶ τὸ λεγόμενον,
 ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ΠΟΙΗΣΕΙ. Haeret etiam hic Menagius in Lex.
 Etyim. v. Corne. Vetus haec Sophisticatio. Diog. Laërt. pag.
 147 A. De phrasi confer Ἑρμ. c. 81, Ἀλ. c. 11, & Ἑκκλ. c. 10,
 B. πρ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 10. Κροκοδείλου) Κροκοδείλος sophisma ex fabula mu-
 lieris Aegyptiae huiusmodi nomen habet, cuius mentionem
 facit Lucianus in Vitarum auctione sub finem. Quintilianus
 lib. I, c. 10, ceratinas & crocodilinas ambiguitates appellat. Fa-
 bulam crocodili tractavimus in nostris Narrationibus lib. I.
 COGN. Respicit hic aliud argumentandi genus, quod a Cro-
 codilo nomen habet. Crocodilus, inquebant, raptum puerum
 redditurum se spondet verum respondentem: statimque rogat, redditu-
 rusne sit puerum, an non. Haec & eiusmodi ἀπορία philosophis
 illa aetate, iuventutis exercendae causa, aut quo illiteratos
 homines illaquearent, proponere solemne erat. V. Ἑρμ. α 81,
 & B. πρ. cap. 22, Diog. Laërt. p. 60, & Aldobr. Not. p. 88.
 Idem Diogenes plura eiusmodi ἀπέρους λόγους nominat 174
 E. 183 F. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐρωτᾶν διδάσκ. τὸν νοῦν) Venerat olim in men-
 tem ἐρωτᾶν, dictio scilicet consentanea τῷ νοῦ, cui parum ac-
 curate iungitur ἐρωτᾶν. Verum minime repudiandum est ἐρω-
 τᾶν, de philosophorum mutuis interrogationum laqueis, qui-
 bus sese invicem irretire conabantur, verbum paene pro:

prium: nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπὸρους, καὶ λόγους ἀκανθώ-
δεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους commemorat D. M. X. & Plato
simili struſtura, Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἄφουκτα, in
Euthyd. p. 193 C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, pri-
mum, captiosas interrogationes pectere, ex quibus concessis con-
clufiunculae deducantur; deinde, argumentari. Diogen. L. VI,
69, 71, de Cane cognomine: τοιοῦτους τινὰς ἥρωτα λόγους.
Sext. Empir. P. H. I, § 20, εἰς δὲ καὶ ἀντικρυς κατὰ τῶν φαι-
νομένων ἐρωτῶμεν λόγους: ad quae Stephanus, ut saepe solet,
tricatur: paulo melius Crescoll. Th. Rhet. II, c. 6. Igitur, cum
retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil est magis appositum, immo
nihil certius, quam Guyeti coniectura, τοὺς νέους: nam reve-
ra iuvenum ingenia tales interrogatiunculas angustas ac fal-
laces docendo corrumpabant. HEMST.

ibid. τὸν νοῦν) Τοὺς νέους scribe. GUYET. Vorstius τοὺς νέους,
Menagius τὸν νέον, malunt. In libris nihil est subsidii. Sed ecce
Basilium Ep. I sic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νῦν τες τὰς μεθ-
ημερινὰς φροντίδας παραλαβούσαι ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις
ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi po-
strema verba sunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν
τὰ ὅμοια διδάξῃς. SOLAN.

ead. l. 14. Οἰμῶζειν) Ita Graecos loqui solitos, ut plorare
iuberent eos, quos a se contumeliose dimitterent, notum est.
Hac etiam voce usus est in Tragopodagra, & in sequenti dia-
logo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. Horat. II,
Sat. V, 69: — *invenietque Nil sibi legatum praeter plorare* —.
Idem in extrema Satyra lib. I, v. 91: — *Demetri, teque, Tigel-
li, Discipulorum inter iubeo plorare cathedras*. Cicero in Ep. ad
Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμῶζέτω· nos modo valeamus. COGN. Τὸ
εἶδος Ἀττικὸν ἀρχαῖον τῆς συνθέσεως. leg. Scholiast. Aristoph.
ad illud Ἰππ. v. 431, κλέβειν σε μακρὰ κλεεύων. Dictio in usu
frequentissimo apud Lucian. BOURD.

Pag. 131. l. 4. Ἐνα ὄβολον) Atqui alii testantur, mortuis
duos obolos viatici loco dari solitos fuisse. Vide Suïd. v. ὄβο-
λου, & v. φεῦ. KUSTER.

ead. l. 7. Μεγίλλῳ) Horat. *Dicat Opuntiae frater Megillae*.
GUYET. Vide Plat. de Leg. III. Noster de eodem καταπλ. c.
22. SOLAN.

ibid. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ) Damoxenum Syracusanum,
sed pugilem, novit Pausan. VIII, p. 682. quamvis fortitudi-
ne virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil
obstet, quo minus vicinae Corinthi potuerit morari, haud

tamen affirmavero eundem esse, quem memorat Lucianus. Tzetzes Chil. II, v. 602: Τοῦ Δαμαξένου παλαιστοῦ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μέννεται λέγων ἀριστον ἐν παλαισταῖς τυγχάνειν, Οὐδ' ἐν ἡττον τοῦ Μίλωνος, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων. Πτανε Δαμαξένου· peius *Damaxenis* interpretes: extra hunc locum alibi nusquam apud Nostrum, si recte memini, occurrit *Damoxenus*. HEMST.

ead. l. 8. Χαροπὰ) Χαρίοντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, περιχαρῆ. Hesych. φοβερὰ simpliciter interpretatur Schol. Aristoph. male. BOURD.

ead. l. 9. Ἡ μέλανα ὄμματα) Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Ἡ ἐρύθημα) Ἐρύθημα, βάμμια κόκκινον ἢ πυρρὸν ἢ μέλαν. ἐρύθημα, ἢ ρίζα ἢ λεγομένη ἐρυθρόδανον. Hesych. verbo Ἐρυθαίνει, a quo Suid. qui adiungit: ἡ ῥοδ' ἀνῆ, ἥς ἡ ρίζα ἐρυθρὰ, ἢ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἀγχουσα λέγεται. Sed *Erythrodanum* ab *Anchusa* distinguunt Plin. Ruell. Fusch. *Erythrodanum* *Rubiam* Latinis, *Gallis Garense*, in usu esse fucandis feminis non alibi legi; *Anchusa* utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Ista specie, non colore, differunt, ut alibi docendum erit. BOURD.

ead. l. 11. Μία ἡμῖν κόνις) Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis. COGN. Ubi sermo sit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet κόνις· apud Nostrum D. M. XVI, Herculis σῶμα ἐν Οἰτῇ κόνις ἦδ' ἡ γαστήρ· & XX, qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum, Homeri τῶν ῥα ἰφιδίων τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα καὶ λῆρος πολὺς. Aristid. T. I, p. 138 B. κεφαλὴ δὲ ἡ πρῶτον χαριστάτη, νῦν ἐν κόνει· eius generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. Erasmus sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate *Chiliadas* suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter *Lucianum* alio fideiussore dato: nec minus in *Stromateo* magnus Scaliger, Πάντα μία κόνις ἐστὶ. At si, quibus incommodis haec verba premanant, consideratius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae *Lucianae* respondeat. Primum φασὶ notum proverbium, communique usu receptum, demonstrat: cuius quis dixerit ullum inveniri vestigium in Πάντα

μία ἡμῖν κόνις; non iuvat illud incerti poëtae Anthol. I, cap. XIII, Ep. 14, Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν, nisi quis simul eundem in censum referenda putet Πάντα γέλως, & Πάντα τὸ μηδέν, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro φασὶ ex C. Long. profertur εἰσι, nihil esse aliud arbitror, quam coniecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire φασί. Deinde quorsum illud ἡμῖν tam inepte interiectum? quod si quis obiiciat familiarem eiusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις· fatis erat, κόνις πάντα· quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coire possint μία κόνις, & κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a Luciano, eiusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκονος, φασί, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendant. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur. Plutarch. Symp. I, p. 616 B. περὶ δὲ τὰς κατακλίσεις παρόψεται τὰς διαφορὰς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγόμενὴν μίαν Μύκονον ἀποφύνας τὸ συμπόσιον· cum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere iubentur. Similiter Clemens posuit in re multum diffita Str. I, p. 355 C. οὐ γὰρ δὴ μία Μύκονος (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἡ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφή. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε καὶ ἐκλέγειν, quod pro vulgato λέγειν reponendum duco. Themistius Or. XXI, p. 250 C. ἀκούετε οὖν τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα (Platonis, cuius verba protulerat) ὧν ἐραστὰς χρεῖων εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ξυγχαροῦντος συγχεῖν μηδὲ ξυμφορεῖν ἅπαντα ὡς περ εἰς Μύκονον μίαν· non poterat clarius exhibere

beri paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit Pierius ad Virgil. Aen. III, 76. De origine multum abest, ut res aequae sit comperta: nam aliud Zenobius tradit C. V, n. 17, ubi quae Schottus notat, ab Erasmo iamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud Stephanus in *Μύκονος*, vel potius, quem descripsit, Strabo X, p. 746 A. eius in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρημένα τῇ φύσει, praeferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφὴν, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae dispari sunt natura, redigere: διηρημένα quoque non mutavero, quamquam Stephanus habeat, probantibus duumviris eruditissimis Casaubono & Holstenio, διηρημένα. Sed Eustathio quid fiet ad Dionys. Perieg. v. 525, qui, cuius vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis eius latum unguem vix discedat, deseruisse Strabonem videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν οὐκ εὖ παθόντων μὲν ψήφου, ἤγουν ἐπὶ τῶν μὲν δίκη καταδικασθέντων λέγεται τὸ Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον, ἤγουν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλαβὴν ἢ καταδίκην. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, cum inveniret in Strabone ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγεῖν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspitione sim alienus. Ad Lucianum ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκονον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque iure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθῆς κόμης, quae, tametsi in vivis pars pulchritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere, extirpatis tum omni carne capillis. Iam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιος vocarentur calvi: notum est illud Lucilii apud Donat. ad Terent. Hec. A. III, Sc. IV, — *Myconi calva omnis iuventus*. Sed hoc subtilius forte, quam verius. HEMST.

ibid. Eisd.) L. solus. Alii φασί. SOLAN.

Pag. 132. l. 3. Λακεδαιμονίοις ἐκκληύσθαι . . .) Hinc argumentum petit Olearius, quo probet, de vetere Menippo non agi, quia iuniori haec tempora convenient; ad Philostr. p. 164. Sed nihil est, cur de aetate senioris mortem proxime secuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. SOLAN.

IN DIALOGOS MORTUORUM. 407

ead. l. 5. Ἐκλειῦσθαι αὐτοὺς) Iam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, iure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, cum voluptatum desiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & vitiis indies crescentibus locum cedere: qua de re docet Plutarch. in V. Ag. & Cleom. p. 796 C. 797 C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quidquid subinde pauci maiorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. Clearchus Solensis, Aristotelis discipulus, apud Athen. XV, pag. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξέτραχλίσθησαν. Haec est causa, cur & huius & inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιάν eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: Clem. Alex. Paed. II, p. 199 C. Ἀγαμαὶ τῶν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν παλαιάν. Quod si ad tempus serius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide Philostr. V. A. T. IV, c. 27. Arguti sensus est Apollonii Tyanensis epistola LXIII ad Ephoros, quia missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habiturum se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda Olearii suspicio ad Philostr. p. 164, n. 5, iuniorē Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea, inquit, sub finem Dialogi illius Diogenes Poluci iniungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris. Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. HEMST.

ead. l. 25. Μετοικήσωμεν) *Alio migremus*: μετοικήσωμεν mendosam lectionem secutus est interp. BOURD. Μετοικήσωμεν Mf. Ox. ed. B2. W. St. & Hemst. melius, quam quod in reliquis est μετοικήσωμεν. SOLAN. Non est fastidienda plane lectio plurimarum edd. μετοικήσωμεν, ac si dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare*: nam & modo rogaverant Plutonem, ἢ ἐκεῖνόν ποίκαταστησον. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod interprete reiecto mendosum pronuntiat Bourdelotius, μετοικήσωμεν haec enim quasi comminatio mu-

tandarum sedium expressius ostendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensusuerint. Necyom. § 19, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. HEMST.

Pag. 133. l. 14. Λυποῦνται γὰρ οὐ μικρὸν στ.) Assimilis est Platonis sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles iuvenilis aetatis fructus memoria repetunt, de Rep. I, p. 572 E. Οἱ οὖν πλείστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποδοῦντες καὶ ἀναμνησκόμενοι, περὶ τὰ φροδίδια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἀλλ' ἅττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲν εὐζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. HEMST.

Pag. 134. l. 6. Οὐδὲ παυσομένου) Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὡς οὐδὲ τὸ παυσομένου μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti Berglero, Graecae proprietatis peritissimo, assentior ad Alciphro. I, Ep. 32, p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallem Lucianus posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam Xenophon non est aspernatus Por. p. 538, v. 7, ubi scribit, melius fore cives μετ' ἀλλήλων στρατευέσθαι, ἢ εἰ συρτάττοιτο αὐτοῖς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι παντοδαποὶ βάρβαροι. Euripid. Alc. v. 675: Πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα... ἀργυρώνητον σέθεν; memorat Philostratus ἀνδράποδα Ποντικά ἢ Λυδία ἢ ἐκ Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. HEMST.

ead. l. 9. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;) Attica loquendi formula, gravem indignationem continens. Sophocl. Oed. in Col. v. 877, Ἀρ' οὐχ ὕβρις τὰ δ'; Aristoph. Ran. v. 21, Εἴτ' οὐχ ὕβρις ταυτ' ἐστὶ καὶ πολλὰ τρυφή; vide eiusdem Comici Plut. v. 887, Nub. v. 1302, Lyfistr. v. 659. Demosth. in Aristog. p. 831 B. ὕβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323 D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus est Dionys. Halic. A. R. IV, p. 237, καὶ ἐδίδκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. Terentius expressit: Quid est, si hoc non contumelia est? Andr. A. I, Sc. V. Nam istaec quidem contumelia est: Heautont. A. III, Sc. III. HEMST.

Pag. 135. l. 11. Ἀμφίλοχος &c.) Trophonii antrum notius est, quam ut de eo dicendum sit. Amphilochoi vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem iuniores Malli existisse, V. Ἀλεξ.-c. 29. Oropi etiam Atticae vates Amphilo-

chus pro Deo colitur, verba sunt Livii XLV, 27, *templumque vetustum est fontibus rivisque circa amoenum*. De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Εἰσέρχοντο ἀπαγριώμενοι) Res ipsa, quod dudum coniectavi, postulat εἰσέρχοντο. Tum V. ἀπογρ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. HEMST.

ibid. l. 8. Ἀνδείς) Ἀμνδεῖς. V. SOLAN. Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Alciphro. III, Ep. 3, 64, τὸν αὐστηρὸν καὶ ἀμειδῆ. HEMST.

ibid. l. 10. Τρόπον) Χρόνον, ut iam olim esse corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. restituit Solanus, & mox ἡ ante παροιμία ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ἰστορ. in principio. HEMST.

Pag. 136. l. 1. ΤΡΟΦ. τί οὖν ἡμεῖς αἵτιοι) Amphilocho in Dialogi capite omittunt O. & ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen eius, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Iure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilocho: ut alienissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroem esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falsè Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vari a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem stupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδεῖν &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disiungetur, ut Dial. XXII, τί οὖν; ἔχρην διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Amphiarao Trophonium & Amphilocho addit Aristid. T. I, p. 82 A. Ἀμφιάρεος μὲν γὰρ καὶ Τροφώνιος ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμοδοῦσίν τε καὶ φαίνονται οὗτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) πανταχοῦ τῆς γῆς διάττουσι, ὥσπερ ἀστέρες περίπολοι ita legendum est διάττουσι pro vulgato διατάττουσι, quia manifeste respicit ad ἀστέρας, qui διάττοντες appellantur; neque hoc Cantero latuisse, versio prodit. Viden vero, quantum Luciano distet Aristides, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, εἰς Τροφώνιου, καὶ εἰς Ἀμφιά-

ρεω, καὶ εἰς Μόψον· ἔνθα φησιν ἀνθρωποειδῶς θεωρεῖσθαι θεοὺς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, οὐ ψευδομένους, ἀλλὰ καὶ ἐναργεῖς. Ongen. in Celf. VII, p. 355. HEMST.

ead. l. 8. Κατέλθοι παρ' ἐμὲ) Vulgatissima sunt μαρτυρούσαι ἐν vel ἐς Τροφωνίου· χρηστήριον ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, Aelian. V. H. III, c. 45, ubi Perizonius rationem illius verbi ἐκπεσεῖν nullus intellexit: καταβαίνειν εἰς Τροφωνίου, ἀπὸ Τροφωνίου προσφάτως ἀναβεβηκώς, Diodor. Sic. XV, pag. 485 D. Δέσπισμα ἐκ Τροφωνίου φέρειν, Euripid. Ion. v. 405, qui σηκοὺς & θαλάμους eadem in fabula sacrum illud antrum appellat v. 300, 393. Rarius invenies καταλθεῖν vel καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον, quod & Herodotus habet VIII, c. 134, & Pausan. IX, p. 791, ὅσοι παρὰ τὸν Τροφώνιον μέλλουσιν ἐρχεσθαι· μοχ: ἐπειδὴν δὲ ἀγῆρ ἐρχεται παρὰ τὸν Τροφώνιον. pag. 792, παρὰ Τροφώνιον εἰς Λεβαδείαν ἐλθούσιν εὐρασθαι παρὰ ἐκείνου τὸ ἱαμα· ibidem, τὸν δὲ ἀναβάτῃ παρὰ τοῦ Τροφωνίου. HEMST.

ead. l. 12. Ἐσταλμένος ταῖς ὁδοῖς) Exsequitur hanc totam historiam Scholiast. Aristophan. ad Nub. Vide Philostr. & Lucian. Necyom. c. 22. BOURD. Pausanias habitum consultorum describit in Boeot. p. 313, antrumque & reliqua. Philostratus etiam de ea re satis multa habet pag. 362. SOLAN. Tam parum a Luciano discedit iisdem propemodum verbis expressus Maximi Tyrii locus Διαλ. XXVI, p. 261, ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφωνίου γε μὴν (καὶ γὰρ τοῦτο μαρτυρῶν ὅστις ἐν Βοιωτία ἦρως Τροφωνίου περὶ Λεβαδείαν πόλιν) ὁ δέσμενος συγγενέσθαι τῷ δαιμονίῳ, ἐνσπενασάμενος ὁδὸν ποδῆρει (Pausanias: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινεῖον, καὶ ταυρίαις τὸν χιτῶνα ἐπιζωσθεῖς) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεμαγμένας μέλιτι Pausan. μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι δεδυσμένας Suid. in Τροφώνιος) ἐν χερσὶν ἔχων, εἰσδύεται ὕπτιος κατὰ στομίῳ στενοῦ· καὶ τὰ μὲν ἰδὼν, τὰ δὲ ἀκούσας ἀνείσθαι αὐτὸς ὑποφήτης αὐτάγγελος. Oraculum autem Trophonii religiosa vaferrimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut Dicaearchus Peripateticus, testibus Athenaeo atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem maioris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno*: idcirco miror equi-

* Athen. XIV, p. 641 F. Δικαίρχος ἐν πρώτῃ τῆς Τροφωνίου καταβάσεως· unde conficiendum videtur, singulare fuisse de descensu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures divisum.

dem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος iambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recenferi — ἱερὸν Τροφωνίου, ὅπου τὸ μαρτεῖον λέγουσι γεγονέναι. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen Dicaearchi cura Plutarchum deterruit, quo minus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum eius index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut erat sane Plutarchus omnis antiquitatis, & praesertim religionum vetustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quamquam ex aliis multa poterant, & parum haecenus comperta in medium afferri, contentos esse nos oportet diligentia Pausaniae eo minus spernenda, quod fallaciarum fallaciarum tot miraculis praesens spectator interfuerit, Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, Philostr. de V. A. T. VIII, c. 19; cuius tamen ibi locus unus ab Olearii temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cuius personam actu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: renituntur antistites, apud alios ita dictitantes, se sacri caerimonias praestigiatori mago arguendas obiecturos non esse; πρὸς δὲ τὸν ἄνδρα πλαττύμενοι ἀποφράδας καὶ οὐ καθαρὰς χρῆσαι hic καθαρὸς ut reponeret, sensum suasisse notat, itaque Latine interpretatur: ipsi autem Apollonio (dicerent) homines nefarios tantum & impuros oraculum consulere: hos sacerdotes non tu iam modo mente captos a Trophonio rediisse statues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit Philostratus: ad Apollonium autem, quo minus virum admitterent, causam interponebant dies nefastos & non puros ad oraculum consulendum. Ceterum istae μάζαι, vel liba subacta melle, quae manibus erat necesse praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες. Hesychius hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (nisi, quod ad Pollucem fui suspicatus X, 81, n. 84, absit vocabulum, quocum oīs convenit) ἀποιμάττουσι καὶ καθαίρουσι καὶ μάζαι, ἃς καταφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες: a quibus Etymologus non dissentit: neque aliae desunt haud scio iisdem, an diversa figura vel confectione praeditis appellationes: Poll. VI, 76, μελιττοῦτα μέντοι Τροφωνίῳ, καὶ ἀρεστῆς καὶ ὑγιεῖα ὁμοίως. Modo βῶν placenta genus cornutum descripserat, offerri solitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, Etymologus

teste, Trophonio non minus fuit consecratum. Ἔστι βουῆς, inquit p. 204, καὶ εἶδος πλακούντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφονίου καταβαίνουσι· rationem vocis, quam pro suo acumine, quippe Grammaticus, subtiliter enucleat, audire non erit molestum: διότι οἱ καταβαίνοντες εἰς τὰ ἄδυτα μυκημάτων αἰσθάνονται· quid? an ad terribiles mugitus compescendos quasi arte magica paratam prodesse voluit talem placentam? longe alium usum μελιττούταις certe Philostratus assignat: μελιττούτας ἐπάγοντες ἐν ταῖν χεροῖν μελίγματα ἐρπετῶν, ἃ τοῖς κατιούσιν ἐγχεῖσθαι· cui suffragantur Suidas, Nonnus ad Gregor. Nazianz. & Scholiastes noster. Plura de Trophonio, si lubet, dabunt Ez. Spanhemius ad Aristoph. Nub. v. 507, ubi & Scholiasten lege, Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 45, Fr. Oudendorp. ad Iul. Obsequ. c. 110. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Ὀφελον) Scribebatur ὠφέλον. HEMST.

Pag. 137. l. 18. Ὀρίσθαι) O. P. L. In I. vero & W. ὀρίσαι, quod in reliquis prave scribitur ὀρίσαι. SOLAN.

Pag. 138. l. 3. Τροπατήρα) I. Schefferus de Mil. Nav. II, c. 2, p. 139, ubi repperit hoc loco τροπατήρα, quod emendari iubet, equidem ignoro: neque rem ipsam satis explanare tradidit. Vid. Poll. I, 87, ad cuius locum Iungermannus Luciani non fuit oblitus. HEMST.

ead. l. 4. Τίθει) Prorsus in re pari verbis iisdem usus est Lucianus Δ. Ἐταιρ. XIV. Proprietatem τοῦ τίθηναι pro λογίζεσθαι, ponere, referre in rationes, Is. Casaubonus observavit ad Theophr. Char. c. 23, p. 163; idque adeo apud bonos scriptores satis est usitatum. Crates in Ephem. τίθει μαγεῖρα μνᾶς δέκ', ἱατρῶν δραχμὴν &c. cuius exstat in Diogen. L. VI, 86, locus lepidissimus. Dionys. Halic. περὶ τῶν Ἀρχ. Ρητ. Ὑπαμ. p. 146 ex Lysia: καὶ δῖσθαι εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἑκάστου ἐνιαυτοῦ. Eriphus Comicus apud Athen. III, p. 84 C. — τούτων γὰρ ὀβολὸν οὐ πολὺ τίθηναι, λογιῶμαι γάρ —. ideo Barnabas Ep. § 13, ἐτίθει εἰς δικαιοσύνην scripsit pro eo, quod Graeci interpretes & Apostolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item, ut saepe Latinis ponere, τίθηναι est, numerare praesentem, repraesentare pecuniam, καταβάλλειν· sic τίθηναι & δειναι μετακίον, Diogen. L. IV, 14, Harpocr. in Μετοίκιον· Eupolis in Poll. IX, 59, δὲς ἑκατὸν δραχμὰς δὲς ἑτέραν μνᾶ. HEMST.

ead. l. 5. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον) Vertunt: & pro acu ad refarciendum velum quinque obolos exsolvi. Καταβάλλειν est frequenter pendere, exsolvere.

Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέστραν, *pendere obolum pro acu*, Graecis insolens est loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέστρας καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque existimavi locum hunc esse mendosum, & Lucianum scripsisse πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, aut πέντε ὀβολῶν *quinque drachmis emi acum*. λαμβάνειν & καταλαμβάνειν Graecis, inprimis Aristophani, saepe est *emere, comparare*, ut apud Latinos *sumere*. Cicer. VII ad Fam. ep. 23: *Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego genus omnino signorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumfisti*. Ibidem: *Est mihi gratissimum, tanti a te aestimatam consuetudinem vitae victusque nostri, primum ut sum domum sumeres*. Horat. *Quae parvo sumi nequeunt obsonia capias*. Si quis tamen contendat, a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου, πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, *acum ad velum sc. ὠησάμην, emi*, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, *quinque obolos ego rependi*. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκέστραν tanquam explicatio adscripta est haec vox σακχαρράφιον. Sic posteriorum temporum scriptores vocant ἀκέστραν ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκέστρα. GRAEV. καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου) Haec Thom. Magister protulit in 'Ακιστής. Benedictus ita vertit, *Et pro acu ad refarciendum velum* (nam Micyllus tantum dederat, & pro refarciendo velo) *quinque obolos exsolvi*; quasi legi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀκέστρας τοῦ ἰστίου πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum iuvandum requiras, quam distinctionem mutatam, quae separet male coniuncta, ut tandem, nequidquam tentata correctione, Graevius animadvertit: ἀκέστραν perinde pendet ab ἐκμισα, vel ὠησάμην, ac μοχ κηρὸν καὶ ἥλους &c. Quare Mercurius ista, πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitator adiecit affirmandi causa, ut Charon omittat de fide sua, quasi lucrum pretia mentiēdo capter, quidquam fecius suspicari. HEMST.

ead. l. 8. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τοῦ σκ. τὰ ἀνεωγύτα) Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, cum illustant Io. Brodaeus Misc. IV, c. 13, I. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII, c. 45, huius etiam loci meminerunt. Μάλθη, de qua Festus in *Maltha*, vocat Hipponax apud Harpocr. in V. Ἐπειτα μάλθη τὴν τρόπον παραχρίσας. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42, 43. Thom. Magister in Ἀεώγειν his Luciani verbis utitur. HEMST.

ead. l. 9. Τὴν ὑπέραν) Omnes fere Grammatici similem in modum, & recte interpretantur. Quos *funes, qui antennas ad malos destinabant*, Caesar vocat de B. G. III, c. 14, Graecus

haud inepte ὑπέρας vertit. *Opiferos funes* Stewechium ad Vegetium aliosque viros eruditos appellare video, inductos Isidori loco Orig. XIX, c. 4: *Opifera funes, quae cornibus antennae dextra sinistraque tenduntur retroverso*. Cautē I. Scheffer. de M. N. p. 145: *Latinis sunt opiferae, si Isidoro credimus*. Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic iuvat egregius Isidori Codex Groninganus, in quo, *Opis fera funis* &c. Lege, *Hypera*, vel pro more eius aetatis, *Hyseta*, funis qui a c. a. d. f. tenditur retroverso. Ὑπέρας, & proverbii inde ducti, meminit etiam Moschopul. περὶ Σχολίων p. 138. HEMST.

ead. l. 11. Ἀξία ταῦτα ὀνήσω) Iungerm. ad Poll. VII, 10, n. 58, ἀξίον hic esse εὖωνον, & praeterea de vitio priscarum edd. monet, in quibus erat ὀνήσω. Lederlinus ibidem castigatae Benedicti versionī substituit, *Recte sane, haec vili pretio emisti*. Illa duplex & contraria potestas in ἀξίος, quae τὸ πολυτελές & τὸ εὖωνον complectitur, ex Stephano vulgaribusque Lexicographis fatis nota. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τροπῶτηρ) Verbis totidem exstant in Gloss. meis Mss. nec discrepat Hesych. in Τρόποι, οἱ κατέχοντες τὰς κόπας δεσμοὶ δερμάτων. HEMST.

ibid. l. 4. Ἦν νῦν) Ista, ἦν νῦν σακκοράφιον (φην) καλοῦσι Solanus interposuit: quod, quoniam in Etymologo quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον & σακκοράφην recentioris aevi annotavit Car. du Fresne in Gl. M. & I. Gr. HEMST.

ibid. l. 8. Ἠπήτρια καὶ ἡπητίς) Ex. G. & C. ἐπ. καὶ ἐπ. In margine tamen aliter, ἡπήτριον καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπητίς καὶ ἀκέστρα καὶ ἀκεστρίς. SOLAN.

ibid. l. 9. Ῥάπτας) C. M. ῥάπτους. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad huiusmodi ἐργασίον*. Lege *ἐργασίαν*. SOLAN. Pro ἀκεστρίς ed. A. reposuit etiam Solanus ἀκεστρίς, coniecturam secutus an membranas, ignoro. Huius Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab Etymologo, in quo totidem paene verbis hinc descriptum legitur pag. 46: Ἀκέστρα, ἢ βελόνῃ μείζον, ἦν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν ἀκέστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκῆσθαι ἥτοι συρράπτειν τὰ διεβρωγμένα τῆς ἰδότης τουτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασίν. ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπήτης, καὶ ἀκέστρα καὶ ἀκεστρίς, οὗς νῦν ῥάπτας καλοῦσιν. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιὴ γυναῖξιν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκυ-

σαι. Eam ad formam hic quoque reponendum est, τοῦτο δὲ καὶ ἡπῆτριον φασιν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασὶ καὶ ἡπῆτριον, ἐπεὶ καὶ ἡπῆτρια καὶ ἡπῆτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστής, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ἠπῆτριον autem, quod & Suidas habet in Ἠπῆτρια, ῥάπτρια, dicitur & ἡπῆτριον ab Eustath. ad Od. K, p. 1647, ubi de verbis ἀκέσασθαι & ἡπῆσασθαι plura norat. Ῥάπτης recentioribus usitatum retulit in suum Gl. M. & I. Gr. Car. du Fresne ex Lex. Ms. Cod. Reg. proferens: ἀκεσταί, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι eundem vide in Ῥαύγειν & Ῥαφθῆς. Th. Mag. in Ἀκέστης post allatum Homeri locum ex Βατραχομουμ. v. 183 addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κρινόν, quod male omisum in ed. Franeq. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud Hesych. in Ἠπῆτρης, & Eustath. ad Od. E, p. 1764, v. 60. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Ὁ ἀνίσταται) L. ᾧ ἀνέϊται. SOLAN. Scripsi ἀνίσταται securus Suid. & Etymol. pag. 778: Ὑπέρα τὸ ἐξηρημένον τοῦ κέρατος τοῦ ἰστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίσταται καὶ τείνεται abiiciendum est, quod additur, τὸ σχοινίον. Eustath. ad Od. E, p. 1534: Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίον ἐρμηνεύσαντες κέρατος τοῦ κατὰ τὸν ἰστόν, ᾧ ἀνίσταται καὶ διατείνεται, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀφέντες τὴν ὑπέραν, τὸν πῶδα διώκουσι &c. Per negligentiam descriptoris proverbium hoc in Scholio desideratur. In ed. A. vitiose τοῦ κέρατος post γέγονε δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ἃ μὴ. HEMST.

Pag. 139. l. 4. Τὰ χάκιστα εὐχόμενος γ.) Apud veteres etiam (εὐχεσθαι) pro imprecari coeptum erat sumi. Suidas: Εὐχομαί σοι τάδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus epist. XLVI, τὰ χάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Haec scribit Goldastus ad Dosith. § 15, n. 120. HEMST.

ead. l. 7. Εἰρήνη γὰρ) Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hosce Dialogos non nisi imperante Commodο scriptos; usque adeo me movet, quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide, quae in argumento aliam in partem a me dicta sunt. SOLAN.

Pag. 140. l. 7. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ) Hic & sequentes non pauci dialogi, de hereditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibusdam emunctae naris hominibus visus est in his nimius fuisse Lucianus. Adeo ut vel acutissimus eius imitator Fontenellus id ei sub specie laudantis virio videatur vertere. Cui hoc unum est, quod reponam: Luciano veniam deberi, quod toties in hunc morem sit investus, qui non turpissimus tan-

tum per se, sed eius aetate usitatissimus. Nihil enim Romae iis temporibus frequentius fuisse probant Poëtarum, Historicorum, omnisque generis scriptorum illius aetatis perpetuae ea de re querelae. Lactantium unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum sui temporis enumerat vitia, haec habet: *Et ut quae levia sunt atque usitata dicamus, qui hereditates capient, testamenta supponant, iustos heredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituunt; qui denique immemores, quid nati sint, cum feminis patientia certent &c.* V, 9. SOLAN.

ead. l. 9. Εὐκράτην) Huius meminit idem Lucianus in Somnio sive Gallo sub finem. Est apud Aristophanem in Equit. Eucrates, qui cum molitor esset, & dives, tamen remp. administrabat. COGN. Fictum prorsus (ut multa in sequentibus, ad Dialogum usque X) videtur nomen. Sed Romae, ea potissimum aetate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates personam gerit, quamvis Lucianus Graecis omnes nominibus insigniat. SOLAN.

ead. l. 10. Πεντακισμύριοι) Numerus infinitus pro finito, hoc est, septem. COGN. Benedictus, *quinquagesies mille*. Quantum rectius Micyllus, *quinquaginta millia*? GRON.

ead. l. 13. Ἐπιμετρήσας) Iulian. Caesar. pag. 326 C. *ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τῆς βασιλείας μοι τὸν χρόνον*. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Ecclesiasticos usurpari solet. HEMST.

Pag. 141. l. 10. Πολλὰ καὶ κείνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει) Vertunt: ille etiam saepe admodum scite ipsos *λαλεῖ* & *spe inani pascit*. Sed *ἐπελπίζειν* qui usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novi neminem. Persuasi itaque mihi legendum esse *ἀπελπίζει*, ad desperationem eos redigit: *ἀπελπίζειν* enim est desperare, & cum casu quarto, ad desperationem redigere. De Iolao, qui reviruit, vide Hyginum Fab. 103. GRAEV.

ead. l. 11. Διαβουκολεῖ) *Latlat, πλανᾷ*. BOURD.

ibid. Ἐπελπίζει) Liceat mihi hic dissentire ab viro clarissimo, notante ad hunc locum, se, qui *ἐπελπίζειν* usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novisse neminem; itaque se sibi persuasisse legendum *ἀπελπίζει*. Noster utique *ἐπελπίζειν* habet in Timone, *Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχρηότες*. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ *ἐπελπίζειν*. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoscit Suidas, & ex auctore, quem non nominat,

probat: Ἐπελπίζων, εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι· τὰ δὲ ὑποσπεύρων αὐτοῖς ἄλγιστα κέρδη. Ceterum non videntur bene quadratura, διαβουκολεῖ καὶ ἀπελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. cum e contrario optime, etiam huic loco, conveniat, scite *laetati & spe alit*, Eucrates nempe adulatorem suos, eosque ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ ἔχει, ut loquitur Noster in de Mercede Cond. c. 7, dum grandaevus exiguum tempus videtur fore superstes. Sic Noster in Tragopodagra v. 29: Ἐλπίδι ματαία μωρὰ βουκολοῦμενοι, *Vana spe sultis laetati*. Euripides quoque in Phoenissis v. 399: Αἰ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος, *Spes vero luctat profugos, ut aiunt*. At, ne quid diffimulem, Thomas Mag. hoc in Luciani loco non ἐπελπίζει, sed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud eum in voce βουκολεῖν, deinde in ipsa voce Ἐλπίζω ubi de hoc verbo ita: ἘΛΠΙΖΩ οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὐ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· Ὅποσοι τότε αὐτοὺς θείασαντες ἐπήλπισαν, ὡς λήφονται Σικελίαν. Haec Thomas, qui ex ultimo tamen Thucydidis loco videtur vel τὸ ἐπελπίζειν idem iudicasse, quod τὸ ἐλπίζειν vel in Luciano revera legisse ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus esse; quod sicut fieri quidem potuit, ita parum ad sensum refert, utrum in Luciani hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere legendum sit, cum & ipsum ἐλπίζω, sive poeticum ἔλπω prospectum facio, iniicio, ad spectum adduco, usurparint veteres. Sic certe Homerus Odyss. B. v. 91: Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπέσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ· quod ἔλπει Hesychius ἐλπίδοποιεῖ, Scholiastes vetus & Eustathius εἰς ἐλπίδας ἀγει exponunt. Pro ἐλπίζω, ut modo dixi, poetae ἔλπω, unde ἀέλπων, desperans, non sperans; quae vox instauranda apud Hesychium: nam ubi legitur Ἀελπεόντες, μὴ ἐλπίζοντες, ne dubita genuinum esse Ἀελπορτες idque, ut innumera alia, sumsit Hesychius ex Homero, apud quem Il. H, v. 310, legitur, Καὶ ῥ' ἦγον ποτὶ ἄστυ, ἀέλποντες σόον εἶναι. Habet quidem, fateor, Suidas ἀελπέων sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit ἀελπτέων, quod ab ἀελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor Etymologici Magni. Nec num ἔλπεω dixerint, certo sciri potest, quod Hesychius affert ἔλπειον. IENS. V. Iens. Lect. Luc. V. Hemsterh. p. 7. Th. Mag. ἔλπ — legisse videtur. Sic Thucyd. VIII, 1: θείασαντες ἐπήλπισαν ὡς λήφονται Σικελίαν. & Od. B, 91; N, 380. SOLAN. Ἐλπίζει Thomas Mag. habet in βουκολεῖν & Ἐλπίζω, utrum vitioso codice deceptus, an ipse

male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis Thomae patrocinarî velit, non inepte putet, eum scripsisse, Ἐπελπίζω οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in Luciani verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia subiectus Thucydidis locus, ubi litêris expressis ἐπήλπισαν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quamquam obstat nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολεῖν nec de menda quidquam subodoratus fuit Nicol. Loënf. Epiphyl. II, c. 23. Hoc utcunque fuerit existimatum, in Luciano certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἐλπειν addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἀγει, oratio tamen prosa illum usum τοῦ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive Ammonius, seu Herennius Philo, & protius accommodate: Ἠλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει. Ἠλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς ἐλπίδας ἔχοντες περὶ τινος. Ἐπήλπισαν δὲ ἑτέροι ἐτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra Graevium asseruit lensius: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a Luciani proposito: neque eum errorem non facile vitasset vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere, spe proposita lassare & frustrari*, iam Stephanus annotaverat Th. T. I, p. 1199, Thucydidis, Luciani & Suidae auctoritate munitum: ad Thucydidis locum, qui sub initium est libri VIII, Scholiastes interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In Grammaticis & Suida saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐλυσχαγῶγησε, ἐπήλπισε &c. Bato apud eundem in Πυθαγόρας Εφεσίως, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι: quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit. Dion Cass. p. 893 C. καὶ τοῦ πολέμου, ᾧ μάλιστα ἐβαρύνοντο, ἀπαλλάξειν ἐπελπίσας. Appian. de B. P. p. 66 D. καὶ ἐπήλπισαν (Φαμαίαν) περὶ πλειόνων. de B. Mithr. p. 216, πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ καὶ τῶν ἐγγύς ἐθνῶν ἐπελπίζοντες: ubi legendum αὐτὸν, ut apud Ioseph. A. I. XIII, c. 12, § 2, XV, c. 7, § 1. alioqui sensus foret, *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam Gelenius quidem interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341 C. καὶ τοὺς ἐνδὸν ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Pf. CXVIII, 49, Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλω σου, ὃν ἐπήλπισας μέ: illud paulo plus abijt IV Reg. XVIII, 30, καὶ μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον. & ne vos *frustretur Ezeekias spes vestras ad Dominum convertendo. Structura*

mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινί, *spect in aliquo collocare & repositam habere*: Heliodor. VII, pag. 356, τὸ μηδὲν ἐαυτῷ συνειδόμενα φαῦλον εὐμενεία τῇ παρὰ τῶν κρείττονων ἐπελπίζειν· plenius Socrates H. E. VIII, c. 16, τοὺς ἐπὶ ἡλικίας ἐπὶ τῷ ἐσταυρωμένῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν· Pausan. IV, p. 342, καὶ ὁ μὲν ἐπὶ ἡλικίας ἐπὶ τῷ ἐσταυρωμένῳ, καθόδον ἐσσεῖσθαι σφισιν ἐς Ναύπακτον· finitimum est Nostri ἐπελπίσαντες in Tim. § 21, & Scholiastae Pindari ad I. Z, 50, ἔσχατα ἐπελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici Cassi. qui solus habet exquisitius, καὶ ἅμα ἐπελπίζων ὥς καὶ μεταβαλεῖται, in Thucyd. VIII, 54. nihil oberrat, quo minus Pausaniae placere potuisset, ὥς καθόδος ἐσσεῖται σφισιν. HEMST.

ead. l. 13. Τὸν κλῆρον ἐν σφίσιν δ. βόσκονται) Si consideratius attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, cum placeret, τὸν κλῆρον ἐλπίσι διηρημένοι βόσκονται· nam & praecedat ἐπελπίσει, & paulo post ἀπὸ μεσσην τῶν ἐλπίδων sequitur. Cicero pro Cluent. § 72: *Hic ille plinius improbiſſimus, quaestui iudiciario paſtus, qui illi pecuniae, quam condiderat, spe iam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum est tali dote, quae ad utrumque verbum διηρημένοι & βόσκονται apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενούς βροτοὺς, notavit Schol. Eurip. ad Phoen. v. 399, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὥς λόγος· eodem spectat illud Sophoclis, Ἐλπίς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν· quae fuerunt Heraclito observata de All. Hom. pag. 453, τὰς ὑπὸ πνέμεους ἐλπίδας, (ita legendum pro συννηνέμεους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν· hinc eleganter Παμβώτης τύχη, ἐλπίς παντοτρόφος, apud Hesychium ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεισθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρῆσταις, ἀγαθαῖς, vel κεναῖς, ἀπατηλαῖς, ψεύδεσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero iam forte inter se divisa pecudum ritu securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes, rationibus suis adscribentes, ea τοῦ τιθέναι potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemptu quodam & contumelia, ut significetur, eos pecoribus similes & abiectissimos esse, docet C. A. Dukerus ad Thucyd. VII, 48. Praeterea paulo inferius ἡκέτωσαν, etsi non ignorem usum eius verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita functi ad infe-*

ros descendunt, si scriberetur ἐλθέσθωσαν, haud equidem aspernarer: ad eam nos coniecturam vocabuli violentioris, quod commode iungatur cum ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, invitat ipse Pluto, qui scilicet iam ante dixerit, κατὰσπασον ἐφ' ἑξῆς ἅπαντας, & μοχ κατὰσπα. Non videbantur aequo animo & sponte sua descensuri, quos tanta somniatae felicitatis spes repente destitueret, sed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit sane Mercurius aliquando per vim asperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noster, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII; & Καταπ. c. 9, ἔλκετε αὐτὸν, & c. 11, σύρετ' αὐτὸν εἰς αὐτοῦ τοῦ ποδός. Quod autem μοχ τὸν ὄνειροποληθέντα πλοῦτον, id plane similiter dixit scriptor aliquis (Aelianum auctorem stilus indicat) apud Suidam in Κορνοῦτος· μὴ δὲ μὴν ὄνειροπολοῦντες τὴν ἐκ κλήρου διαδοχὴν. HEMST.

Pag. 142. l. 1. ἰόλεως) Hic cum ad decrepitam aetatem pervenisset, Herculis precibus iuventuti restitutus est, ut Ovidius fabulatur Metam. IX, 398: — *dubiaque tegens lanugine malas Ora reformatus primos Iolaus in annos.* COGN. V. Ovid. Met. IX, Hesiod. ἀσπ. initio, & Hygin. 103. Scholiastes hic turpiter erravit. SOLAN.

ead. l. 3. Κακοὶ κακῶς) Sic idem passim: Aristoph. in Plut. Aristae. Heliod. BOURD.

ead. l. 7. Πρωθῆβης) Vox Homero familiaris, quam hic mendose pleraeque exhibent edd. Sed recte eadem Συρ. c. 35. V. Il. I, 445. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἰάντος) L. Αἴαντος sed Scholiastes confundit hunc cum Oilco: & μοχ ὑπέργνηρος. SOLAN.

Pag. 143. l. 14. Οἰκέταις τέτραισι ἐπικεκυφῶτα) In quatuor famulos incurvatus. Idem Nigrino. BOURD.

ibid. Κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ &c.) Hae vel praecipuae sunt earum vocum, quarum usu frequenti tam proprio quam figurato insignis est Lucianus & notabilis: vix enim ullum aliū reperias scriptorem, ubi toties recurrant. Multa Stephanus collegit Ind. Thes. in Κόρυζα· alia Gatakerus ad M. Antonin. IX, § 29. neutri tam sedula fuit diligentia, ut Luciani penum exhaustire potuerit. Dicemus opportuniore loco. HEMST.

ead. l. 16. Ἐμψυχὸν τινα τάρων) Terpsion Thucritum senem decrepitum *vivum sepulcrum*, sive *cadaver* appellat, qua proverbiali figura utitur Sophocles in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi Laberii apud Cellium: *similis sepulcris nil nisi no-*

men retineo. COGN. Ex Erasmi Chiliadibus descripta in *Vivum cadaver: Vivum sepulcrum*. Pleraque Gilb. Cognatus, quae quidem paulo sunt doctiora, aliis debet; quibus sollicite demonstrandis operam navare non est animus. Vultures Gorgias ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non solum, sed irrisus etiam a severioribus arbitris: vide Longin. περὶ Ὑψ. p. 18, & Comment. Quamvis sublimiorem figuram, si commode, flexu totius orationis adiuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile tamen dederō castigatius usurpasse Lucianum de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, cum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praesertim Comici, sed & σοφὸν & σορέλλην per convicium appellitare solent. HEMST.

Ps. 144. l. 2. Ἀνὰ ποταμῶν) Ἀνὰ ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea, quae accidunt ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur Aeschyl. Eurip. Aristoph. BOURD. Mutilus videri possit hic locus; sed in eiusmodi proverbialibus locutionibus saepius invenias aliqua sui parte truncata afferri verba. Euripidis, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex Med. 410. Proverbium, de quo fuse Paroemiographi, & ad eos Andreas Schottus, Menag. ad Diog. Laërt. p. 193. p. 139 E. Hesychius observat, Aeschylum eo proverbio usum esse. V. Hemsterh. p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit Scholiastes Euripidis ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον καὶ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄμαξα τὸν βούν πολλὰκις ἐκφέρει) Leg. Erasmus: BOURD. Erasmus prolato Luciani loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus*. Labitur, ut saepius, quam a quoquam haecenus animadvertum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cuius errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascentium rudimenta satis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, eiusque funus ducit*. Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἄμαξα τὸν βούν ἐλαύνει sequi debuerat Grammaticos praeceuntes, qui ἔλκει vel adiiciunt, vel supplendum

esse monent. Mich. Apost. C. IX, n. 66, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν) λέγει τὸ ἔλκει ἐπὶ τῶν ἀντεστραμμένως τι ποιοῦντων Diogenian C. III, n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso similive proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare solent. Non alia Luciani mens, qui sane nihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναστρέφειν δὲ μηδαμῶς, & ἀνὰ γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. Iam si hanc sententiam nostri scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin immo puridum, πολλάκις ἐκφέρει: quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, assumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter attexuit: reléqueris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatus exhibit oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς paroemias, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν. Confer initium Dial. VIII. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπιχαίρετε) Melius ἐπιχαίνετε. BOURD. Bourdelotius recte vidit, legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, alienis inhiatis: & firmant excerpta Mf. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. GRAEV. Ἐπιχαίνετε) Genuina haec lectio reperitur in Mf. Gr. P. L. & ed. I. Usurpat etiam Demosth. p. m. 278 A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε. eodem vocabulo usus est sub finem Dial. praeced. οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχαρόντες. SOLAN. Ἐπιχαίνετε, pro vulgato ἐπιχαίρετε, tam prompta emendatio, ut ne Bourdelotium quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendet Lucian. Dial. superiore, μάτην ἐπιχαρόντες & in Tim. ἐπιχευνότες μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in Iamblichi Protr. Μόνη γὰρ αὕτη ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν οὔτε ἐπιλυπεῖται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πέλας: unde pessimum hominum genus ἐπιχαίρεκακοί sunt dicti. Ceterum est ad heredipetarum materiam ita conveniens Libanii locus T. I, p. 947 A. ut describendi laborem subterfugiendum mihi non putem: Ἦν δὲ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος οὗτος ἐποιεῖτο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἰπὶ παῖς γενόμενος δὲ ἐξ ἀπόρου πλουσιος εἰς τὰ τῶν τελευτώντων εἰσιῶν, ἤχθετο τοῖς ἐτι ζῶσι τουτὰν τῶν πατέρων. Μακαρίζοντες δὲ ποτὲ αὐτὸν ἀνδρὸς ἐτέρου τὰ αὐτὰ προσούντος τῆς τύχης, δὲ ἦν αὐτῷ πλουτοῦς εἰς μέγας ἐκ πολλῶν

ἀθροισθῆναι, μήπω γ', ἔφη, μὴ μακάριόν με καλεῖν πρὶν ἂν καὶ οὗ-
δε ἀπέλθωσιν· εἰπὼν, ὧν εἰς τὰς οὐσίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ. Philo Iud.
de Decal. p. 763: ὁ γὰρ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπικεχηνώς. HEMST.

ibid. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτοὺς) Εἰσποιεῖν Graecis est, ado-
ptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo
facto sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad fa-
miliam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad
eam, unde in alienam potestatem exit: hic fori Attici usus; sae-
pe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit.
Isaeus pro Euphil. apud D. Halic. T. II, p. 176, εἰπερ ξένον ὄν-
τα τοῦτον εἰσεποιούμεν ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. Paus. IV, p. 314,
Μεσσήνιοι γὰρ οὐκ εἰσεποιούσιν Ἀριστομένην Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ
Διί. Heliod. IX, p. 449, τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοὺς εἰσποι-
ούσι. Lucian. Deor. Conc. § 4, Bacchus, inquit Momus non
mediocriter indignans, ὅλην φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, totum
gregem in nostrum Deorum ordinem intulit atque inseruit. Εἰσποιήσα-
σθαι vero non pater tantum dicitur filium asciscens atque ado-
ptans, sed & iudex, talem adoptionem, si forte venerit in con-
troversiam, sententia sua confirmans: utrumque reperire licet
apud Isaeum tam in Actione pro Euph. cuius partem conser-
vavit Dionys. Halic. T. II, p. 175, tum in ceteris orationibus,
quae supersunt, & omnes in hereditatum iudiciis ac iure ver-
santur. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόν-
των εἰσποιεῖν ἑαυτόν. Verum praeterea singularis est signifi-
candi vis in participio φέρον, quam orationis partem Budaeus
ornatus magis causa, quam significationis, poni censet C. L.
G. p. 393, haud multum dissentiente Stephano in App. p. 78.
Ad Aelian. V. H. VIII, 14, agnoscunt παρέλκον illud Atticum
Faber & Kuhnius; hic tamen, ut erat Graeci sermonis cal-
lentissimus, insuper observans saepius significare sua sponte,
data opera, & ubique orationi pro rei subiectae indole emphasin
addere. Perizonius, hac quidem in eruditionis parte Kuhnio
multum inferior, notat abundare tali in constructione hoc partici-
pium, vel potius declarare impetum quendam aut certum consilium
agendi id, quod agitur. Nihil est horum, quod non suis in locis
aptam sedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut
illibato sensu abesse posse videatur. Manetho, quem cetero-
quin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21, Μύθοις
οὐράνιοισι φέρον παρέθηκα γελοῖα. Sopater apud Stob. p. 312.
Homero satis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ
τὸν ἥπιον φέρον ἐπέθηκε τῷ πατρί. Demosth. de Pace p. 61 C.
argentum, si in alteram librae lancem imposueris, οἷχεται

φέρων, καὶ καθείλκυσε τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτό· nisi transposita legi malis, οἷχεται, καὶ καθείλκυσε φέρον· quem usum, sed rarius, inesse quoque memini participiis ἄγων & ἄρας. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuvat: velut in istis, φέροντα ἐνεβαλε Herodot. VIII, c. 87, φέροντα ἐμβάλλειν, ἐνσεῖσαι ἑαυτὸν, ἐκτραχηλίσῃ φέρων, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ὥθησεν ἑαυτὸν φέρων· cuiusmodi ex scriptore nostro multa subministrabit Index. Sed quam diversa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno Aeschine exemplis ostendere lubet: in Timarch. p. 25, v. 4, Ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοὺς (ita de iudicibus loquentem Demosthenem facit) ἀπὸ τῶν περὶ Τίμαρχον αἰτιῶν ἐπέστησα φέρων ἐπὶ τὸν κατήγορον· in Ctesiph. p. 65, v. 25, καὶ εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, ὥστ' ὁσ. cum quo convenit illud Libanii T. I, p. 707 A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκα τὰ πράγματα φέρων· pag. 66, v. 25, Callias Chalcidensis ἀδικήσας Φίλιππον κακείθεν ἀποδράς ὑπέβαλε ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις· quomodo Plutarch. T. II, p. 4 B. plerique parentes in quodcunque inciderint pravum mancipium τοῦτῃ φέροντες ὑπεβάλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74, v. 6, Demosthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἀρδὴν φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις· v. 23, προσέμιξε φέρων τὸν κίνδυνον ἀπαρασκευῇ τῇ πόλει· in quorum sane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultra & addita opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat: sicut in illo Longini p. 198, Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demostheni) αἰὼν καὶ βίος φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· & Clementis Strom. VII, p. 727 D. qui athletarum aliquem ita fuisse precatum refert: Iuppiter, si mihi cuncta sunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. Achill. Tat. I, p. 25, εὐθύς ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τὸν ἵππον parum discedit apud Plutarch. T. I, p. 633 B. cum piratae τοὺς μὲν ἄλλους διέφευγον ἡγεμόνας, Πομπήϊον δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέλει καὶ γυναικῶν ἐνεχέριζον· & Aelian. H. V. VI, c. 1. Hinc iam porro eiusmodi verbis annectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem & commendandi speciem praeferat. Maxim. Tyr. Diss. XXXI, p. 315, καὶ τίνι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέφομεν; Plutarch. T. I, p. 155 D. Οὕτω δὲ φέρον ὁ Περικλῆς τῷ δῆμῳ προσένειμεν ἑαυτόν. Iulian. Or. VII, p. 231 B. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ θεῶν πατερ, ἑμαυτὸν φέρων ἀναθήσω· frequenter autem ad eos persinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus Eunapius; de Porphyrio

p. 14, προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino : pag. 34, Aedesius ἕλος ἐπιδούς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἐτι λειπομένην παιδείαν· p. 49, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χειρὶ τῶν ὁδῶν. Damasc. apud Suid. in Σεβηριανός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδούναι· atque eum in modum est fere capiendum, quod Porphyrius apud Euseb. H. E. VI, c. 19, de Origene scripsit, πρὸς τὸ βάρβαρον ἐξώκειλε τόλμημα, ᾧ δὲ φέρων αὐτὸν τε καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἐξιν ἐκαπήλευσε· quorum, quia summus Valesius aberravit, vertendo sensum explanabimus: *ad barbaram Christianorum & audacem disciplinam velut in scopulum impactius adhæsit, cui agglutinatorum seque turpiter vendidit, suamque in philosophiæ cultu sollertiam. Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando hæc potestas ad vultures hereditas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere, ut Petronius ait loco percommodo c. 140, Philumene, quæ multas sæpe hereditates officio ætatis extorserat, tum anus & floris exstincti, filium filiamque ingerebat orbis senibus: Cicero pro Caecin. § 13, atque etiam se ipse inferebat & intrudebat: ubi nescio quam recte aliis ingerebat, aut inferebat placuit. Saepius ita Noster: πρὸς Ἀπαιδ. c. 19, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρενέγραψας* quæ huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22, (τοῖς πολὺ σοῦ πλουσιωτέροις) οὐδὲ πώποτε φέρων ἑαυτὸν ἐπέδωκα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & apposita Luciani verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causæ, cur alienis inhiætis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis? Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitatoris capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiæ recessus excutiendos. HEMST.*

ead. l. 15. Τῶν ἐρωμένων) Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si Luciani mentem, & institutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inferenda, τῶν οὐκ ἐρωμένων· potior est Codicibus ipsa sententiæ vis perpen-
sa: *Rem quandam & artem, inquit, excogitastis novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole careant: nam quibus liberi sunt, eos nos curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo iam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versutia,*

etiam si liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur. Liquet, credo, quos dixerat ἀνεράστους, οὐκ ἐρωμένους mox appellari: tum ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσι confitere nequit, nisi legeris οὐκ ἐρωμένων. Συνέντες an συνιέντες scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Χωροῦσι) Supple τὰ ὕδατα. SOLAN.

Pag. 145. l. 1. Συνέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν) Scribendum Mf. suadente, συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν, qui intelligunt vestras artes aut astutiam. GRAEV. Συνιέντες G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis. SOLAN.

ibid. l. 4. Δωροφρήσαντες) Sic legit interpres; sic reposuimus, cum male antea δоруφρήσαντες. BOURD. Δоруφ — antiquam & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Existat autem in G. P. L. Fl. Ald. I. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt δωροφρή —. V. Νίγρ. c. 14. SOLAN. Haud ineptum erat, quod interpretibus & Bourdelotio arrisit, δωροφρήσαντες, & probae notae verbum, Aelian. de Anim. VIII, 11, τὸ πρίσωπον τοῦ ἐρωμένου καθαίρειν, καὶ δωροφρεῖν αὐτῷ θηρῶντα πάμπόλλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priscam moveremus, causa fuit nulla; praesertim cum membranae veteres nihil innovarent: δоруφρήσαντες ergo, qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant profecuti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit Plinius VIII, Ep. 18, Domitii Tulli, qui, cum se captandum prae buisset, reliquit filiam heredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est. HEMST.

ead. l. 6. Ἀποσφυγόντες) In cod. Mf. οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας καταγελασθέντες, illi vero derisi frendent dentibus, quod multo magis mihi probatur, quam, quod in editis exstat, ἀποσφυγόντες, dolore ardentibus: est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. GRAEV. Glossema est, quod in Mf. Gr. P. & L. legitur, καταγελασθέντες. Genuina ἀποσμ. quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est, quod legitur in Έτ. Δ. VII, σὺ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύκτισας, sed eodem fere redit. Certe ἀπομύκτω emungere est, (vide ιστ. a. c. 24) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transferatur, qui, cum pecuniam variis artibus ab aliquo expresserunt, in sinu rident, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομυγόντες, nisi forte hic stigma, ut in quibusdam fit, insertum

dicas. Si haec non placet, aliam addam coniecturam: ὑποσμί-
 χομαι, uti ex Suida & Hesychio videre est, metaphorice *urere*
 est. Apud Simonidem σμύχω *de tempore* dicitur, quod omnia
 absumit. Grot. 143. & apud Theocrit. de Amore Flor. 269.
 Vid. Od. Γ, 195. Δ, 672, ἐπισμυγερῶς. Si itaque levi mutatio-
 ne velis ὑποσμυγέτες pro ἀπ — substituere, optime sic etiam
 sensus se habebit, aut saltem satis commode. Si quis nunc,
 quid sentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum
 glossēma mihi videtur, in textum ab iis illatum, qui verbum
 Luciani, quaecunque tandem fuerit, ut sibi incognitum repu-
 diabant. Secundo, *emungendi* mihi sensus, quod & glossēma ad-
 mittit, perplacet: atque adeo, aut ἀποσμυγέτες, ut legitur,
 aut, si per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέτες omnino le-
 gendum putem. SOLAN. Ἀποσμυγέτες) Pluribus in libris ex-
 fiat huius vice καταγελασθέντες, certissimum genuinae vo-
 cis, qualiscunque a Luciano fuerit profecta, interpretamen-
 tum; qua de re dubitationem omnem tollit Scholiastes Vos-
 sianus. Nisi animum alibi praestantissimus Graevius habuif-
 set occupatum, qua erat ingenii perspicacia, pro Iunone ne-
 bulam amplecti refugisset. Quando autem valde durum, &
 quod vix alibi reperiās, hoc verbum pronuntiat, id eo quidem
 magis est considerandum, quia in Luciano certe nusquam,
 si exceperis hunc locum, occurrit. H. Stephanum nulla virii
 tetigit suspicio, ut qui explicationem, eamque non unam,
 tentarit Thef. T. III, pag. 891. Eius sententia, hoc in genere
 momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀπο-
 σμύχω, Deuro, igni absumo. *Metaphorice utitur Lucianus in*
dial. Terps. & Plut. ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέτες,
cum stridore dentium infrendent, & prae dolore ardescunt,
seu exardescunt. Nisi malis extabescentes, macerati & con-
fecti dolore: nam σμύχω significat non solum καίω, verum etiam
μαραίνω. Haec ille: sed antequam explorati quid constitui
possit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & pro-
pria significandi dos. Illam veteres posuerunt non in igne lu-
culento, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo,
qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensim
serpit proxima corripens, fumoque se tantum prodit. Idem
paene verbum & pronuntiandi modo, & significatione Belgae
servamus. Licet Homerus aliquantulum, utpote poëta, le-
gem eam migaverit Il. I, 649, — κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας;
vim tamen nativam recte Scholiastes declarat, ex eoque Eu-
stath. pag. 781: Ἔστι δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς,

ἀναδούναι, ὃ καὶ τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χόλον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον εἰληπται· ἐκείθεν δὲ καὶ τὸ σμυγερὸν, ἥτοι ἐπίτονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit Schol. Sophoci. ad Antig. v. 1021, exponens τὸ ἡρέμα ὑποσμύχειν non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diversa sit utriusque virtus, & per diversas orationis figuratae semitas propagata. Radix vero significandi prima in composito διασμύχειν admodum graphice depingitur a Gregor. Nyss. T. I, p. 826 D. Εἰ πῦρ ἀχύροισι ὑποκρυφθεὶς τέως μὲν ἐνδὸθεν διασμύχει τὴν καύσει τὰ παρακειμένα, φλόξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδεται, ἀλλὰ δριμύς τις καπνὸς βιαίως ἐνδὸθεν συνθλιβόμενος διεξέρχεται· paulo dilutius a Phil. Iud. de V. M. p. 662 B. restant, inquit, eversae Sodomae documenta, καὶ καπνὸς, καὶ ἡ ἐτι ἀναδιδόμενη φλόξ ἀμαυρὰ, καθάπερ διασμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in Artemidoro labem insidere II, c. 10, ubi primum οἱ καίόμενοι καθαρῷ πυρὶ καὶ μὴ συμπύπτοντες fausta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, καὶ καταθαλούμενοι καὶ συμπύπτοντες &c. πᾶσι πονηροί non convenit οἰκοῖς σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ· quapropter fulgor ille puri ignis addita negatione reprimendus est, ac propemodum exstinguendus, οὐ καθαρῷ πυρὶ. Medici traducunt ad febres sive πυρετούς, quorum alii sunt θερμοὶ καὶ διακαεῖς, alii μαλακώτεροί τε καὶ οἶον σμυχόμενοι, apud Galen. lib. I τῶν πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. Heliodorus semel significatione propria II, p. 79, καλάμους, εἴπη τινες ἐτι σμυχόμενοι περιλείψθησαν, ἀφάμενος, translata saepius usurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I, p. 33, ὥς πάλαι γε σμυχόμενος ἐμαυτῷ, καὶ τὸ πρᾶγμα δι' ὑποψίας ἔχων ἀπορίᾳ τῶν ἐλέγχων ἡσύχαζον· ubi nemo diffitebitur, aptius accedere particulam σμυχόμενος ἐν ἐμαυτῷ· iram & aemulationem, sed pectore pressam atque intus reductam notat VIII, p. 374, ὃ δὲ καὶ φύσει μὲν τὴν εὐνούχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεαγένους. Verum dignus est, quem pristino nitore reddamus, locus lib. X, p. 484: καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖρας, ἀγειν μὲν ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊάν ἐνδείκνυμενος, πλείεσι δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος· posteriora ne verterent, interpretes deterruisse credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope pronum est, modo πυρὶ, quod is praebet, pro περὶ adsciscamus: posses τῷ πάθει quasi per ἐπεξηγήσειν appositum servare; sed reiectum liberabit orationem ingrato tractu, & sententiae vim atque acumen argutius ad-

struet: ipse maiore, quam in aris ardebat, sollicitudinis aestu confectus. Denique locutio rarior insolentius est formata VII, p. 342, ἡ δὲ Χαρίκλεια σεσηρός τι καὶ κατασφυγμένον ὑποβλέψασα, Chariclea vero ringens, & torvius, ut testam indignationem facile proderet, in illam intuita. Exstat illud κατασφυγείν de amoris aestu, quo animus contabescit apud Theocrit. Eid. III, 17. de moerore VIII, 90, Ὡς δὲ κατασφυγθῇ, καὶ ἀνετράπητο φρένα λύπα· & in Phalaridis Ep. 144, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης (υχοῖς defunctae) δαίμονα, εἰπερ αἰσδοιτό σε οὕτω κατασφυγόμενον, ἀνιᾶσθαι μὲν εἶκός, αὐτὴν δὲ (vel αὐτὴν τε) τὴν πλεῖστα μὲν εὐφράνασαν τὸν ἄνδρα &c. eum in modum si verba nulli interpretum intellecta levi manu refingantur, & distinguendo legitimus ordinem accipiant, sensum habebunt expeditum. Hesychius quem Lexicographi solent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, secutus exponit Σμύξαι & Κατασμύξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπῆσαι· neque tamen non est commodum illud μαραίνειν, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando solent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus sub cineribusque latens ignis, sed ita simul comparatus, ut carpat, consumat lentoque morfu tabefaciat; quam potestatem figuratae loquendi formae maxime spectandam praebent. Apollon. Rh. III, 446, ubi Medea limis Iasonem aspectat amore capta Κῆρ' ἀχέει σμύχουσα. — adiuvandus est, auctore Suida in Σμυγόμενος, binarum literarum accessione Scholiastes: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη καὶ ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorsus alienum: v. 761, — ἐνδοθὶ δ' αἰεὶ Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα — eximie Virgilius, ut, quem fuit imitatus, superasse videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni*. In compositis, & διασμύχειν, Gregor. Nyss. T. II, p. 196, τοῦ πένθους οἶονεὶ πυρός τινος ἐνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. Suid. Διασμύχων, διαξύων, διακαίων· sed ibi, Hesychio duce, reficiendum est διαζέων & περισμύχειν, Agath. Anth. VII, Ep. 76, Ἦς μὲ περισμύχουσι μεληδύνες· sed maxime solet ὑποσμύχειν frequentari. Gregor. Nyss. T. I, p. 828 C. κατασβετνύειν ἐνδοθεν τὴν ὑποσμύχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησι-καλίαν· Georg. Metrop. Nicom. in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116 B. ὑπὸ τῆς ἀφανῶς ἐνδον ὑποσμυχοῦσης φλογὸς πυρ-πολούμενος. Kusterum laudo, qui Eunapio restituit; eius enim esse, quae Suidas promit in Θαλαδίας, nullus ambigo: ἦν γὰρ βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποσχεθέντος χρυσίου ὑποσμύχων αὐτῶν τὰ ἐντοσῶν· legebatur ὑποσμήχων. Eadem labes Basilii Seleu-

cienſis interpretem Pantinum mirifice decepit de Mirac. Thecl. II, p. 206: ὅπερ (έλαιον) καὶ αἰτήſας οὗτος καὶ ἐπαλειψάμενος· οὐ καὶ τὸ πάθος ὑπέσμηχε· τῆς μὲν ἰάσεως ἔτυχε, τῆς δὲ ἀσεβείας οὐκ ἀπηλλάγη· cuius ille coriam ſibi fieri poſtulans, ſeſeque eo inungens, (quo etiam aegritudinem ſuam una abſterſit) ſanitatē naclius: ex illa verſione cognoſce, quantum errorem ſaepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπέσμυχε, ſtatim exſtat nativus orationis color: Quod oleum cum ille poſtulaſſet, eoque in loco inunxiſſet, ubi malum ipſum urchat. Heſychio ſimul opem feramus: Ὑποσμύχει, (melius ὑποσμύχει) ἑλὶβει, ἀνιῶ, καταπονεῖ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων· ubi quamvis olim exiſtimarim haud inepte περὶ τραυμάτων poſſe legi, ut de vulneribus ſcriptor neſcio quis verbum illud uſurparit, nunc tamen antepono ἐκ μεταφορᾶς τῶν καυμάτων· ſequitur in eodem, Ὑποσμύχουσα, ἐνδὸν ἐρεβίζουσα· Suidas amplius: ἐνδὶ ἐρεβίζουσα, ὑποκαίουσα, ἑλὶβουσα, καταπονοῦσα· totidem vocabulis Etymologus, niſi quod διερεβίζουσα· nimirum veteres Gloſſographi, unde haec fuerunt deſcripta. dederant hic διερεβίζουσα, alter ἐνδὸν ἐρεβίζουσα, quod in Suida leviter corruptum. Quae adduximus exempla, manifeſte monent, eorum in cenſum τὸ σμύχειν cum ſuo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere concluſa recentiores, quorum artis erat rariffima quaeque, etiam repugnante ſevera ſcribendi norma, conſectari, in uſum communem revocarunt: vix enim in omni ſcriptorum turba, quae Chriſti aetatem anteceſſit, totidem huius verbi veſtigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura ſunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque conſideratis arduum non eſt definire Luciani verborum ſenſum aliquem haud plane abſurdum: *Hi autem dentibus inſtudent interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non deſunt argumenta, quae huic leſtioni itatus controverſiam optimo iure moveant. Omitto uſum Aoriſti ſecundi, nuſquam certe alibi, niſi memoria fallat, mihi obſervatum. Primum indoli τοῦ σμύχειν non ita videtur convenire ἀπὸ, ut in unum vocabulum commode coaleſcat: utique ſcripſiſſet poſtius ὑποσμυγέντες creberrimae conſuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in Zoſimo IV, p. 264, ὡς δὲ πλέον ὑποσμύχετο τῇ τῆς κόρης ἐπιθυμίᾳ Theodofius, pro ἐποσμύχετο. Deinde cur non ὑποσμυχόμενοι; aptius ſane multoque magis ad hunc locum appoſitum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae curſum aure do-

Ita callent. Tandem magnum est corruptelæ latentis docu-
 mentum interpretatio καταγελασθέντες, quam qui vocabu-
 lo, quodcunque in Luciano repererat, apposuit, hoc quidem
 vulgatum ἀποσφυγόντες reperisse nequaquam credi potest;
 tanto enim intervallo utraque diffident, ut ad quandam com-
 munitis significatus affinitatem nulla machina conciliari queant.
 Criticen ergo restat ut advocemus, si quid auxilii solvendo
 nodo conferre possit: blanditur enim vero mirifice perpulchra
 L. Kusteri coniectura, qui rescribendum monuit unius literu-
 læ detrimento ἀπομυγόντες: fateor equidem, in eo verbo flo-
 rem esse comicum, ab iisque poetis decerptum, quos studio-
 se Nostrum lectitasse constat. Quamquam nunc rarius inve-
 niatur, tot Scenae antiquae monumentis absumentis, Polluci
 tamen nihil est causae, cur fidem denegemus affirmanti II, 78,
 ἤδη δέ τινες τῶν κομικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν
 εἰπον: accuratius proprietatem signavit, quam Grammatici:
 Hesych. Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν: quod posterius
 sine dubio pertinuit ad illustrandum aliquem Comici locum,
 ubi miris praestigiis delusus senex auro emungebatur. Eu-
 stath. ad Od. E, p. 1761, Ἀπομύζαι τινα τὸ ἐξαπατῆσαι. Ne-
 que aliter intellexerunt προμύσσειν in Hippocrat. Παραγγ. p.
 26, Κρέσσον οὖν σωζομένοισιν ὀνειδίζειν, ἢ ὀλεθρίως ἔχοντας προ-
 μύσσειν, modo ne vitio sit scriptum pro ἀπομύσσειν: quam-
 vis ibi quo minus pro ludibrio habere, ludificari accipias, nihil
 obstat. Congruit Latinorum emungere, quod est per dolum &
 astutis technis defraudare: ut de Comoedia sumtum scias, no-
 tissima sunt Plauti Terentii que loca: idem Horatii sensus de
 A. P. v. 238 — *audax Pythias emuncto lucrata Simone talentum*.
 Lucil. apud Nonium p. 36, *Quovis posse me emungi bolo*. Vete-
 res aemulatus Apollin. Sid. VII, Ep. 2, *Non parvo etiam corol-
 lario facilitatem credulitatemque munificentiae socrualis emungens*.
 IX Ep. 7, *Quidam &c. scribam tuum seu bibliopolam copiosissima
 velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit*: ut Hierony-
 mum, imitatore non segnem, praeteream. At-
 que adeo haud scio, an in Caecilii versu apud Ciceronem de
 Amic. § 99, quandoquidem Pal. primus *atque unxeris suppe-
 ditat*, legendum sit, *Hodie me ante omnes Comicos stultos senes Ver-
 faris atque emunxeris lautissime*. Hinc simul patet, quanti sit fa-
 cienda I. Gebhardi observatio Ant. Lect. II, c. 23, in Terentio
 Nonioque p. 103, *emulsi & emulgere* Pal. Cod. fide reponentis.
 Quamobrem eleganter ἀπομυγόντες, ab eo, qui testamento ne-
 quisissimos vultures excluserat, delusi atque emuncti: quod sane dici

merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus esset hereditatis bolus, quam improba spe iamdudum crevissent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid Scholiasten deduxerit ad suum illud καταγελασθέντες: quam enim explicuimus potestas ab ista non parum dissidet. Igitur ἀπομυγέτες vel alia virtute, illudendi nimirum *subsannandique*, accepit, vel in exemplari suo legisse censendus est ἐπιμυγέτες. Prius licet auctoritate veterum fere destituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae sit contrarium; praesertim si interpreteris *adducto naso*, vel etiam, *excusso per nares spiritu irridere*: ad confirmandum facit simile verbum ἀπομυλλαίνειν, atque ille Clementis ἀπομυκτισμὸς Paed. II, c. 6, *Qui sermones, inquit, impudicos ac turpes non refugiant, severe sunt compescendi: τοὺς χρωμένους αἰσχρολογία ἐπιστομιστέον καὶ ὀφειδρυμνότερα καὶ προσώπου ἀποστρεφῆναι, καὶ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ πολλάκις δὲ καὶ λόγῳ τραχυτέρῳ* ubi *subsannationis* explicatio adeo placuit, ut Porterus etiam ἀπομυκτηρισμὸν reponi potius voluerit: ego non discessem a vulgato, quod a μυκτῆς sive ἀπομυκτῆς prono cursu derivatur. Timoni in Sillis, teste Diogen. L. II, 19, dictus fuit Socrates Μυκτῆρ, ῥητορομυκτῆς, ἀττικὸς εἰρωνευτής: hac enim medicina iste locus indiget. Quin Lucianus, quo minus dubitemus, offert ipsum illud verbum ἀπομυκτίζειν Ἐτ. Δ. VII. Neque tamen dissiteor non aberraturum forte, qui voci inusitatae *sustidicendi* virtutem, *corrugatisque naribus*, ut sordida solemus, *aversandi* tribuerit; quae sane tum Luciani, tum Clementis instituto ad amussim quadrat: ita veteres in Horatii formula loquendi, *naso suspendere adunco*, vel *irrifionem & fastidium iunxerunt*, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: nescio autem, an ex Clemente remedium ferri possit corruptis Suidae verbis, quae merito Kusterus habuit suspecta, Ἀπομυρίζω, ἀποστομίζω, legendo Ἀπομυκτίζω, ἐπιστομίζω. Sed alterum ἐπιμυγέτες ut Scholiastes invenerit, probabilius existimo: valet enim ἐπιμύσσειν, Grammaticis monstrantibus, *irridere*, *subductoque naso & excusso illudere*. Suid. Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκτῆρυσεν, ἤχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν Hesych. in quo quidem utrum ordine continuo, Ἐπέμυξεν, ἐπεμυκτῆρυσαν, ἐπεμύχθισαν, ἐξεφάυλισαν, an separatim sit scribendum, Ἐπέμυξεν, ἐπεμυκτῆρυσαν Ἐπεμύχθισαν, ἐξεφάυλισαν non satis exploratum habeo: ad Homerum certe respexit Il. Δ, 20, Θ, 457, — αἶδ' ἐπέμυξεν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη ubi quem admodum intelligi deberet istud verbum, antiqui dissenserunt: hos, quibus *musfitandi compressisque labiis ingemendi* potestas arri-

fit, securus est Scholiastes parvus: Hefych. Ἐπεμύξατο, ἐπε-
 στέναξεν, ἐπεγόγγυσεν illos, qui *deludere, cum acerbo risu at-*
que indignatione insuper habere reddiderunt, Hefychius: neutris
 suae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπέ-
 μύξαν vel a μύζειν repeti poterat, vel a μύττειν, quae, tamer-
 si ab eadem radice μυεῖν propagata, distare notandi proprie-
 tate iam admonuit accuratissimus Sylburgius ad Clenard. p.
 519. Similem observare licet in solo μυχθίζειν significandi
 discrepantiam: apud Aeschylum utique Pr. V. v. 742, Σὺ δ'
 αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζῃ, quin sit, *ducto per nares spiritu in-*
gemiscere, atque indignationem testari, vix in dubium voces: eo
 spectat Hefychii Μυχθισμός, στεναγμός: nec alio fonte ma-
 nantia μυττάζειν & μυττηκάζειν. Idem tamen irridere, & adun-
 co naso *subannare* designat: Hefych. Μυχθίζουσι, μυκτηρίζου-
 σι, χλευάζουσι: neque aliter Suidas explicuit Meleagrum
 Anth. VII, Ep. 107, Φλέξω ναί τί μάταια γελάῃς, καὶ σιμὰ σε-
 σπρὸς Μυχθίζεις; τὰ χαῖα περ σαρκόνιον γελάσεις. In Theocriti
 Eid. XX pro μυθίζοισα utrum v. 11, an 13, supponi debeat μυ-
 χθίζοισα, parumper haesito; quamvis animum inclinent ad
 posteriorem locum producta Meleagri verba. Clare Origenes
 in Cels. IV, p. 187: ἀλλ' οὐκ εὐγνωμον, ἐκεῖνα μὲν μὴ γελαῖν ὡς
 μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς ἐν μύθῳ φιλοσοφούμενα· ταῦτα δὲ μὲν-
 η τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐναπερείσαντα μυχθίζειν ubi senten-
 tiae nexus qualem vim postulet, haudquaquam obscurum est.
 Verum minime negligendus est impressae maculae similitudi-
 ne notabilis Hefychii locus, Ἐπισμυκτὸν, ἐπιμυκτηρισμὸν.
 Quamcunque in partem versaveris ἐπισμύχειν, nunquam in-
 de extundes potestatem τοῦ ἐπιμυκτηρίζειν: idcirco nihil oc-
 currit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus Hefychius
 dederit ἐπισμυκτὸν, quod scribendum fuerat ἐπιμυγμὸν: nisi
 tamen quis, me non invito, propius ad literas corruptae vo-
 cis, poëticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν, cuiusmodi multa
 praesertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὺς, ἀποδαστὺς in
 Hefychio, ἄρμωστὺς, ἀσπαστὺς, γενετὺς, ἐδητὺς, κτιστὺς &
 λμιστὺς Herodoto, μαστὺς, ὀρχηστὺς. Nunc si Scholiasten se-
 curus probaveris in Luciano ἐπιμυγέτης, sensus orietur a
 priore nonnihil diversus: neque enim ad testatorem amplius,
 a quo fuerint egregie ludificati, sed ad alios istos pertinebit, de
 quibus modo Noster, τοῖς πολλοῖς ἡδίστον γίνεσθαι, quorum
 plenis cachinnis pessimi captatores excipiuntur: *Hi vero den-*
tes prae dolore collidunt, a cunctis ob destitutam hereditatis per insi-
dias appetitae spem irrisi ac ludibrio habiti. Porro, me quidem ar-
 Lucian. Vol. II. E e

bitrum si capias, mutandum erit quoque ὑποπρίουσιν in ἐπιπρίουσι: illud insolens, atque etiam a Stephano neglectum, praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem: hoc & usu crebro & ratione ninitur. Hefych. Ἐπιπρίων, τοὺς ὀδόντας τρίζων· pari modo Tymnes III Anth. c. V, Ep. 31, — ὀδόντα ὄξυν ἐπιβρύχουσα. HEMST.

Pag. 146. l. 3. Ζῶης ἐπιμήκιστον) In plurimis huius formae vel iungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio; neque utrum praeferas, quidquam refert. Quod editur in Thucyd. I, c. 1, ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι, Dionysius habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil edd. mutant; alibi secus: ut in Macrobr. § 1, ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιῶναι. § 2, ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιῶναι. Aristaen. II Ep. 21, Ἄλλ', ὦ Δελφίδιον, ἐμὸν πρόκριτον ἀγαθὸν, ζῶοις ἐπιμήκιστον, εὐζῶοις. Philostr. Her. c. 9, καὶ δικάλους ἐποίησιν, βιῶναι τε ἐπιμήκιστον. Iof. Waffius Add. praefationi clariss. Dukeri ad Thucydidem insertis solum scriptionis morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. HEMST.

ead. l. 5. Ἡ προπέμψεις) Certissimus, ut mihi quidem videtur, est naevus in voce προπέμψεις, pro quo legi posset προπέμψας: at verum Luciani arbitror προπέμψης. Neque alium, quam hunc, verborum horum sensum intelligo: *Euge, o Thucrite, vivas diutissime, dives simul & tales deridens; neque certe prius mori, quam ubi praemiseras omnes adulatorem.* IENS. De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Τιμ. c. 33. Neque est, cur scripturam optimam sollicitemus. SOLAN. Eruditiss. Dukerius ad Thucyd. VII, 63, prolato hoc loco adiungit: *quod fortassis alii usitatus dicerent προπέμψης*: atque id ipsum rescribi voluit Iensius. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus Wopkenius Lect. Tull. III, c. 13. HEMST.

ead. l. 10. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν) Vereor, ut interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capiendum est, quasi dixisset, omnes omnino ante eum huc advenient earundem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducantibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάρτυσιν, ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεισθαι, ὁ ἐωνημένος ὑπὸ κήρυκι, προϊέναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δάσει vel λαμπάσει ἡμμέναις apud Heliodor. IV, p. 192, VII, p. 314, X, p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμὰ βαίνειν Lucian. Δ. Θ. II. χοροὺς ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ στησόμεθα παῖδων καὶ παρθένων Dion Chrys. p. 407 A. venuste Noster in Tim.

p. 114, ἐλεγεία ἄσῃ ὑπὸ ταύτῃ τῇ Δικέλλῃ· quod aliis ignoratum Tanaq. Fabro non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, sed & *sub tibiis* Graecorum imitatione. Auctor Copae, *Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter Propert. II El. XXXI, 35, *Deficiunt magico torti sub carmine rhombi*. Ex his simul mens patebit Apollonii Rhodii III, 3, Μηδεῖας ὑπ' ἔρωτι, Medae amoris auspiciis ac ductu; & v. 971, ὑπὸ πνεύσιν ἔρωτος. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adiungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμύγων, malletm fere apud Dion. Chryf. pag. 286 C. διθύραμβος ὦν ὁ Διόνυσος, καὶ ὑπὸ κεραυνῶ καὶ βροντῇ γενόμενος, pro ὑπὸ κεραυνῶ καὶ βροντῆς. HEMST.

Pag. 147. l. 3. Δεινίου) Vide de Dinia in Toxaride. COGN. ead. l. 10. Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξ.) Videtur verbum excidisse in his, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξῃσθαι, quae sic transfulerunt, id mihi fore pollicens, ut meo bono quamprimum moreretur. Sed Lucianus reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξῃσθαι, me herede instituto brevi moriturum. GRAEV. Acute coniecerat Graevius reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima ed. J. Librariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video causam, cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ratione, discedere voluerit. Necessario autem leg. ὑπισχνούμενον, uti in P. recte scriptum est. SOLAN. Quod a Luciano relictum putat Graevius, totidem literis exhibet Iuntina: neque negari potest, probam esse locutionem. Artemidor. I, c. 81, τουτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ νοσοῦντες ἀπέθανον ἐπὶ κληρονόμοις ταῖς θυγατράσι· ita legendum est. V, c. 35, ἀπέθανεν ἢ ἀδελφῇ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδόντι τὸν ὄνειρον. Fateor, eum in modum si Lucianus scripsit, optime constare sententiam, dummodo refigas ὑπισχνούμενον· illum ipsum semper observabam, promittentem se moriturum esse me scripto relictoque herede: nam ὑπισχνῶσθαι pro sibi polliceri, speque certa rem quandam praecipere, durius videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit, istam laciniam ingenio deberi Antonii Francini, qui Iuntinae editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen desideremus. Berglerus, peritus Graecae proprietatis iudex, aliter huc difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem eius, quam lectione vulgata contentus attulit, audire. Cum ergo ad Alciph. I Ep. 3, ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset, in similibus

exemplis a se productis ἐπὶ non facile reddi æquivalente præpositione Latina, Lucianus, inquit, in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum, qui senis cuiusdam hereditatem ambiebat, dicit, ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξουσά, i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, sive superstitie me: non ut interpretes meo bono, quod Graeca secum non ferunt. Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παῖσιν, ut Pausan. III, p. 259, Πολυξὸς ὑπολειπομένην ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. Damascius apud Suid. in Αἰδεσία· τοῦ Ἑρμείου τελευτήσαντος ἐπὶ παῖσιν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα· sed etiam τελευτῶν ἐπὶ παῖσιν, relictis, superstitiibus filiis obire: Argum. Demosthenis orationum, I in Aphob. & pro Phorm. Lollius III Anth. VI, Ep. 46, Ὀρφανικῶ δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον —. Castigavit Kuhnius ad Aelian. V. H. XIII, 24, lapsus in hac vertenda loquendi formula Iunium; cuius errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in Eunapii Aedes. p. 70, ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παῖσι reddens, diem obiit ternis relictis liberis. Euripides, quamquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδέκτορα πλοῦτον ὧς ἔχοντες γ' ἐκ πατέρων ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις, Ion. v. 480. Leve vitium Achilli Tatio demamus; nam lib. I, pag. 13, pro ἔτι νηπίῳ γὰρ μοι τέθνηκεν reponendum est ἐπὶ. Plutarch. in Demetr. p. 889 D. ἐπὶ νηπίῳ γὰρ αὐτῷ πατάσας τοῦ πατρὸς τελευτήσαντος. Iam nihil ob stare videtur, quin locutum esse brevius existimemus Lucianum ὑπισχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξουσά, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstitie me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi iubet, scripto herede decessurum esse: argute autem τεθνήξουσά, quod & captator sperabat, & ab homine sene non iniuria dicitur. Ceterum vir ampliff. C. van Bynkershoek de Capt. Instit. p. 309 proposuit hoc exemplum captatae hereditatis, & simul mortis, ut ut ea res captatori infelicitate cessarit. HEMST.

cad. l. 12. Ἐπεγίνεται) Placuit aliquando ἐπετείνεται vel ἀπτείνεται, sicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἀποταθείσης, ὡς φασί, τῆς συνουσίας· itaque saepius ἐκτείνειν & παρατείνειν de tempore in longum producto usurpantur; quemadmodum Horatius, Vivet extento Proculius aëvo. Nunc tamen nihil movere satius puto. Thucyd. I, c. 126, Χρόνου δὲ ἐπιγυγινομένου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρεία ἀπῆλθον οἱ πολλοί· ubi quod ex tribus Codd. affertur ἐγγυγινομένου, minime spernendum est, similiter enim Demosth. adv. Pantaen. p. 987 C.

χρόνων ἐγγεγεννημένων, cum iam multum temporis intercessit: & Diodor. Sic. V, p. 236 D. χρόνων ἐγγενομένων διὰ τὴν ὁμωνυμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι: ipse Thucyd. VIII, 9, διατριβῆς ἐγγιγνομένης, ubi vide Dukerum. Long. I, p. 15, Χρόνος ἀλίγος διαγίνεται. Paulo diversum est in Amatorio, quem Demostheni titulus adscribit p. 250 E. ἴσως ἂν ἀκαιρον μῆκος ἡμῖν ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν) Erasmi. Adag. in *Tithoni senectia*, Andr. Schott. ad Zenob. C. VI, n. 18, Prov. Vatic. C. III, n. 89. HEMST.

ead. l. 14. Ἐπειδ' ἂν τάχιστα) Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδ' ἂν τάχιστα ὁ Πτοιοδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: ut *celerrime simul atque Ptoeodorus potum posceret*, (bibit autem abunde) praesentius in calicem iniectum in promptu haberet. Addit Bourdelotius, ζωρότερον celerius hoc loco notare, ut ex Homero interpretatur Plutarchus Symposiac. dec. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδ' ἂν τάχιστα ὁ Πτοιοδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, ut *celerrime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud*, venenum nimirum: haec iungenda, αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet. GRAEV.

Pag. 148. l. 1. Ζωρότερον) Celerius: sic hoc loco haec distinctio sumenda, ut ex Homero II. 9 interpretatur Plutarch. Symposiac. dec. 5. BOURD. Nec cur Benedicto placuerit *praesentius*, nec cur Bourdelotio *celerius*, causa patet ulla, cum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζωρότερον δ' ἐχάρισε μάλιστα. GRON. Consule Plutarch. 1204, & Hom. Schol. & Casaub. ad Theophr. Ch. 144. Aristot. de Poët. c. 26. Merum Nostro haud dubie significat, uti ex Τιμ. cap. 32 etiam patet. SOLAN. Non ausculto Graevio copulanti αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον si iungi voluisset Lucianus, non interposuisset, opinor, πίνει δ' ἐπεικῶς. Locutionem praeter Athen. X, pag. 423, & Casaubonum illustrat Brodaeus ad II Anth. c. 47, Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, largius infundere venenum; quod scilicet Callidemidae iam longa spe lassati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo

hausto Proeodorus interiret: ira cepisse ζωρότερον apud Homerum quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ἔτοιμον ἐγχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγγεάτω Phillem. apud Athen. p. 663 F. ὁ παῖς ἐγγεάτω μοι τῇ μεγάλῃ φιάλῃ Xenoph. Symp. p. 512, v. 26, & τοῦτου τὸ φάρμακον ἐγγεάντος in Plutarchi Alex. p. 707 A. sed nihil est necesse; nam & mox, δύο κύλικας ἐτοιμούς ἔχων. HEMST. Non possum, quin cum lectore communicem, quae de hoc loco ad me scripsit elegantissimus Gesnerus: *Totum hoc in parenthesis videtur esse, πίνει δ' ἐπιεικῶς ζωρότερον, bibit satis meracum. Duos quasi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum significationem; deinde ἐπιεικῶς iterum moderatur. Possis igitur etiam vertere: bibit aliquanto meracius. Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiscendi veneni indicetur, quod facilius alienus sapor sentitur, quo magis dilutum est vinum; difficilius autem, quo est meracius. IDEM in Addendis.*

ead. l. 8. Σφαλεῖς) Tale σφάλμα apud Heliod. lib. 7. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκτάδην ἐκείμην) Sic D. XIV, ἐκτάδην κείμεναι. BOURD. Comparavit Berglerus ad Alciphronis locum III Ep. 22, p. 326: Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον &c. κεῖται σὺ τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Idem usurpat p. 394 & 450: καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἴκοι παρὰ σκευαζομένων. Ἐκταθῆναι, extendere pedes, mori. HEMST.

Pag. 149. l. 4. Ἦκε γὰρ ἂν σοι) Ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν. sic Ml. venisset enim ad te, sc. κληρος, hereditas, communi illa via, licet paulo tardius. sic & apud Latinos hereditas dicitur venire, quae ab heredibus cernitur. Florus II, 20: *Inusitata & incognita quadam felicitate, relictæ regis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & Cicero, aliique. GRAEV. Quid si, reiecta, quam forte male sedula manus affinxit, vacula postrema ordinem continues: ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος nimirum ὁ κληρος nisi malis βραδύτερον. Per similes Aristophanis locus in Plut. v. 1243, Ἦκεν γὰρ ἂν σοι παστὸς εὖ παππευμένος, ad quem de illa potestate verborum ἦκεν & ἔρχεσθαι plura dicemus. Vide praestantiss. Car. And. Dukerum ad Flor. II, 20, p. 470. HEMST.

ead. l. 12. Ὁ νεβρός τὸν λέοντα) Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσήκόντων. Aristoph. alii. BOURD. Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. SOLAN. Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a se

periculi plenissima & vix tentanda, κατέναντι λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν, ut est in Charmide Platonis p. 463 E. hoc ex qua fabula derivetur, obscurum non est: illa tamen, ni fallor, ab Archilocho sumserat Plato. Explicat Luciani locum Erasmi. Chil. in *Hinnulus leonem*. HEMST. Fallor: sumsit ab ipso Critia Plato, ut loco diligentius inspecto manifeste patet. IDEM.

ead. l. 16. Κατασοφισθεῖς) Mf. κατασοφισθεῖς ἀθλίως, *misere deceptus*. Vulgatus: κατασοφισθεῖς ὁ ἀθλιος. GRAEV.

Pag. 150. l. 2. Θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν) Institutionem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas institutiones, quas lex vocat *captatorias*, docet ampliff. Bynkershoekius de Captat. Inst. c. V, p. 319. Lex certe de animi secreto non iudicat: verum Noster hoc quoque genus institutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non incurreret in leges, ad speciem captatoriam retulit, sententiam probissimorum suae aetatis hominum securus. Sic mutuae coniugum institutiones quamvis iure publico non improbabantur, poterant enim veris affectionibus videri provocatae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerumque in suspicionem incidebant insidiatoriae malitiae, gravem bonorum honestorumque hominum vituperationem subie-runt. Ammian. Marcell. XXVIII, 4, p. 581: *Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eandem incudem diu nocturne tundendo, maritum testare compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus instanter*: ibi Valesius hunc Luciani locum protulit, interpretatus θέσθαι τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, *testamentum ei ostendere*: praefero sensum paulo ampliorem, *in publicum proferre, cum pluribus communicare*, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud Horatii II Serm. V, 51, *Qui testamentum tradet tibi cumque legendum*. Quod autem praecessit ἐπεράπτεον ἐπὶ θανάτῳ non est, quod voluerunt interpretes, *imminente morte*, sed *spe mortis*, quam simulac Hermolaus obiisset, resignatis tabulis mutuam ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae sunt, quas Longinus vocat p. 240 ἀλλοτριῶν θῆραι θανάτων καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν nam θήρᾱν & *venari* non minus dicuntur, quam *captare*. Horat. — *viduas venentur avaras*. Hieron. Epit. Nepot. *Alii matronarum opes venentur obsequiis*. HEMST.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν οὖν) Perperam in sequioribus editionibus ὅτι coniungitur, cum ὅ, τι scribendum sit, ut recte dedit Aldus, iamque recte in versione posuit interpres, *Quid*

ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. IENSIUS.
ead. l. 10. τὸ ἄγκιστρον τῷ δέλεατι συγκ.) Hami escaeque
 circumpositae, retium & piscationis frequens, ubi de heredi-
 petis agitur, fit mentio: sed praeterea solent ad quaecunque
 lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, istae loquendi
 formulae traduci. Quaedam noravit Hadr. Iunius in adagio,
Escam hamo circumponere. Philo Iud. de Iud. p. 720 C. ἵνα τὴν
 ἐν ὀλίγοις πίστιν δέλεαρ καθεὶς ἄγκιστρεύσῃται τὴν ἐν μείζονι
 ἀπιστίαν. Zeno Veron. de Avar. Hinc unus pecuniam suam tam-
 quam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas: oppor-
 tune diversa in re Petron. p. 15, 664. Solon in Troch. apud
 Plut. T. I, p. 86 A. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγρεντῆς οὐκ ἀνέστα-
 σεν μέγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτῶν καὶ φρενῶν ἀποσφαλῖς.
 sic enim mihi videtur non inscite B. Martinus emendasse V.
 L. III, 20. Ideo, qui captus & inescatus tenetur, καταπιεῖν τὸ
 δέλεαρ vel τὸ ἀγκιστρον dici consuevit: de Iuliano Symeon
 Metaphr. Vit. Athanas. § 16: Αὐτός τε τὸ δέλεαρ τῆς πλάνης
 καταπιὼν εἰλκετο τῷ ἄγκιστρῳ πειθόμενος. de iis, quos prae-
 miis & honoribus irretitos Iulianus a fide Christi abstraxerat
 Asterius Hom. in Avar. p. 43: πόσοι δὲ τὸ τῶν ἀξιωματῶν δέ-
 λεαρ εἰσδεξάμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆς παραβάσεως
 ἀγκιστρον. Gregor. Nyss. T. II, p. 227 B. Foenerator περι-
 φέρει τὸ βαλλάντιον, καὶ δείκνυσι τοῖς πνιγομένοις τῆς θήρας δέ-
 λεαρ, ἢ ἐκείνῳ (ἐκείνῳ) διὰ τὴν χρεῖαν περιχῆναντες συγκατα-
 πῶσι τοῦ τόκου τὸ ἀγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui
 ad ostentatam undecunque lucelli escam avidus adnatat, ἀγ-
 κιστροφάγος, testibus Hesychio & Etymologo. His assimilia
 sunt in Luciano permulta; sed imprimis vide περὶ τῶν ἐπὶ M.
 Σ. c. III. Verum alia longe est ratio, quam postulat hic lo-
 cus, quando qui hamo praerосо captatorem deceptum cir-
 cumvenit, dicitur καταπίνειν & κατασπᾶν τὸ ἀγκιστρον per-
 quam apposite Horat. II Serm. V, 24: — *captes astutus ubi-
 que Testamenta senum; neu, si vaser unus & alter Insidiatorem prae-
 roso sugerit hamo &c.* Sunt ibi multo plura, quae cum descri-
 ptis ab auctore nostro captatoriiis artibus conferre non poe-
 nitebit. Aristaen. I Epist. 17: συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ
 προσακτέον καὶ αὐτῆς τὸ ἀγκιστρον καταπῆν, πάλιν ἀσπαλιεύ-
 σθω. Erasmus in *Vorare hamum* parum accurate. HEMST.

Pag. 151. l. 13. Οἶνος ἀνθοσμίας) Ἡδὺς, εὐσμος, περίσμος,
 ἀνθηρὸς, εὐώθης. Sic ἀνθοσμίαν saepissime interpretantur Gram-
 matici Graeci: leg. Achill. Tat. lib. 1. BOURD.

ibid. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Ea semel de Sicularum

deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. Plato hanc dietionem usurpavit Πολιτ. Γ. Athenaeus lib. XII copiose de illis. Macrob. Saturn. lib. VII, c. 5, *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana*. Hae pro lautis & opiparis leguntur. Lucianus in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus affluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. COGN. *Siculae dapes*, quarum Plato etiam meminit de Rep. III. SOLAN. Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare Lysis Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικᾶς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. Luciani locum Brodaeus attulit Misc. V, 33, & iisdem fere veterum exemplis usus Cluv. Sic. Ant. I, p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere Theodoretī sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae iunguntur ex Serm. IX περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ τάλαιπωρε καὶ χαμαιζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ καὶ ταῖς ἑφρύσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὄρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζεῦγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπώματα καὶ οἶνους ἀνθοσμίας, καὶ πανδαισίαν Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι τὸν ὑγρὸν καὶ ἀνειμένον καὶ ἀβροδιαίτον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. Themist. p. 238: καὶ τράπεζαν παραθέμενος Σικελικὴν πίνει τε ἄδδην καὶ εὐνοχῆται κόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένων Protr. ad Nicom. p. 301 B. Συρακουσίαν αἰεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικὴν τινα προτιθέντες. Gregor. Nyss. T. II, p. 244 B. οἱ τὴν ἀβροδιαίτον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι τράπεζαν. Liban. Antioch. p. 380 C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Τράπεζας Σικελικαί. Isaac. Pontan. ad Macrob. Theod. Marcil. ad Horat. BOURD.

Pag. 152. l. 3. Ὑπέρρει) Emendatius in membranīs exaratur: ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τάγαθὰ, mihi, o optime, ab aliis bona affluebant: vulgo ὑπέρρει. GRAEV. Omnino legendum ἐπέρρει, suadente Mf. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπέρρει, quae omnes infidet edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ἐπιρρεῖν de abundanti scaturigine, qua, ni moles obiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἐρμ. c. 61, ἐπιρρεῖ γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος & in Gallo c. 12, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξ-

αὐτλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλας ἀνάαν τε καὶ πολὺ ἐπὶ ῥέον. Sic denique translata apud Xenoph. Cyrop. VII de frequentissimo hominum concursu. Adde Philostr. in Herode, ὁ μὲν τῶν αὐτῶ πλοῦτος οὐ παραπολὺ τούτου ἐπερρύν, p. 548, & Homerum ipsum. SOLAN. Sine controversia verum est ἐπερρεῖν ἢ πορρεῖν *sensim ac lente fluere* nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciatur. Praeterea suam ipse manum tuebatur Lucianus Imag. c. 21, ἐπιπλεῖον ἐπὶ ῥεῖν τὰ γαβὰ. Gall. c. 12, τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἀνάαν τε καὶ πολὺ ἐπὶ ῥεῖν. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius. Euripid. Med. v. 1229, Ὀβλου δ' ἐπὶ ῥυέντος Xenoph. Socr. Apol. p. 411, v. 23, ἀγαθῶν ἐπὶ ῥεόντων Liban. Declam. X, p. 367 C. ἄλλοις μὲν αὐτομάτως ἐπὶ ῥεῖ τὰ τοῦ πλοῦτος καλὰ Longus IV, p. 144, ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπερρεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν Aristaeen. II Ep. 12, οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ' ἄν ἐκ ποταμῶν ἐπὶ ῥεῖν. *Influentis dona fortunae dixit Seneca Thyest. v. 536. Hinc ἐπὶ ῥοῇ pro copia & affluentia: σβεννυαὶ τὴν αὐξήν τε καὶ ἐπὶ ῥοῇ* apud Plat. de LL. VI, p. 875, & πλοῦτων ἐπὶ ῥοῖαι Eustathio Antiocheno. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. HEMST.

ead. l. 14. Μακάριος ἦν) Amm. Marcellin. XXVIII, 4, pag. 574: *Ex his quidam &c. adulatoribus offerunt genua suavienda ut manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes.* HEMST.

ead. l. 15. Μῶν καὶ σὺ τίνα ὥσπερ ὁ Φάων) Mallet abesse τίνα, oratione hunc in modum divisa: Μῶν καὶ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. *num & tu, similiter ac Phaon, Venere ex Chio traiecisli?* videretur huic lectioni suffragari, quod a Luciano mox scriptum παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης nunc animadverto, non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te senem navicularium praemio iuventutis fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui exciderit θεὸν vel θεῶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: μῶν καὶ σὺ θεῶν τίνα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπύρρμευσας. De Phaone Erymol. Mf. Φάων ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερβάνων τοῦ γὰρ Φάωνι πολλοὺς ἐρασθῆναι plenius Suidas; nam Hesychius ea in voce misere mutilatus est. Vid. Aelian. V. H. XII, 18, & Comment. Brod. ad Anth. III, c. 25, Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulis inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex Athen. X, p. 445 F. HEMST.

IN DIALOGOS MORTUORUM. 443

ibid. Φάων) Vide Aelian. Var. Hist. XII, 18, & Palaephar. π. άπιστ. c. 49. Iuvenis Lesbios, quem Sappho amavit. Scholiastes ab aliis discrepat, qui tradunt, a Venere iuvenem & formosum redditum, quia nulla mercede transvexerat. SOLAN.

Pag. 153. l. 12. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμέ φ.) Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III, Sc. I, 119: *Ille miserrimum se retur, minimum qui misit mihi: Illi inter se certant donis: ego haec tecum misso, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera: nec plura legisse poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, sicut in Platonis Phaedr. p. 1213 A. φοβούμενοι τοὺς μὲν οὐσίαν κεκτημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλλονται, servanda tamen est sine dubio; de quo notavit accuratissimus Dukerus ad Thucydid. V, 49. HEMST.*

Pag. 154. l. 3. Οἰμῶζειν) Horatius: *Nil sibi relictum praeter plorare.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχαρίζετο) Notum, quid in obscenis sit χαρίζεσθαι, ἀφροδιάζειν. BOURD.

ead. l. 12. Βάρβαρος ἦν καὶ ὀλεβρος) Liban. Apol. p. 591 D: βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλεβρους τινὰς εὐνούχους. Demostheni debent. qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam vilissimo mancipio, dicere fuit ausus p. 90 B. ὑπὲρ Φιλίππου &c. οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντος, οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν· ἀλλ' ὀλεβρου Μακεδόνας, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρᾶσθαι. Idem Aeschinem adversarium vocavit ὀλεβρον γραμματέα pro Cor. p. 494 B. quod Ulpianus interpretatur, ἢ ὀλεβρου ἄξιος, ἢ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὀλεβρον τῷ μεταβάλλειν τὰ γράμματα ἐν τῷ ἀναγινώσκειν· adeo saepe fluctuante in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod priore loco posuit, tenendum est; usurparique solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant inprimis Phryges. Diogen. L. in Aristippo II, 75: Σίμου ποτὲ τοῦ Διονυσίου ταμίου πολυτελεῖς οἶκους αὐτῷ καὶ λιθοστρώτους δεικνύντος, ἦν δὲ Φρυγὴ καὶ ὀλεβρος, ἀναχρημαζόμενος προσέπτυσσε τῇ ὄψει. Herodian. I, 12, § 8: Κλεανδρὸς τις ἦν τὸ μὲν γένος Φρυγὴ τῶν δημοσίων εἰωθότων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque servili promptius fungerentur, admonendos fuisse docet proverbium apud Suidam, Φρυγὴ ἀνὴρ πλαγὴς ἀμείνων καὶ διακονέστωρ· quem Epicharmi versum esse trochaicum mihi persuadeo: eidemque lubens adscripserim, nisi quis de So-

phrone potius cogitet, quod apud Schol. Aristoph. legitur ad Av. v. 1283, Ἡ πλαιγὴς (vel παισθεῖς: nam vulgatum παύσει nullius est pretii) βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα φρυξάνηρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teste Hesychio, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελί. HEMST.

ead. l. 14. Ὑπεξυρμημένος τὸ γένειον) Vide Notam ad Tim. c. 22. SOLAN. Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, cum obsequium domino fuerat praestandum: simillimus in Tim. locus § 22 adstipulatur additis eiusmodi fignis, quae puerum infami ministerio dilectum patefaciam, καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρμημένος ἔτι τῶν γνάθων: neque enim hoc eo spectare putem, quod servi, dum inanumitterentur, capite rasi fuerint, imo & mento raso, ideoque Lucianum hoc tribuere servo, cui libertas testamento data, quod Wouwerius existimat ad Petron. pag. 480. particula ἔτι huic opinioni adversatur. Archilochus exponens, qualem imperatorem optet, Οὐδ' ἐβοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρμημένον placere sibi scripsit apud Dion. Tarl. I, p. 399. Ita Nannarus Babylonius (deteriorem scripturam Nanybrus in versione Valesius amplexus est, cum tamen Nannarum Suidas habeat, ab eoque non diversus sit Ἀνναρος Ctesiae memoratus Athenaei lib. XII, p. 530 D.) in Exc. Nicolai Damasc. pag. 426, 429, ὁ κατεξυρμημένος τε καὶ καθυπεστίβισμένος τὰ ὀφθαλμοῦ. Alibi iam indicavi, perditos aetatis suae mores, praesertim captivitas fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetustius conferre Lucianum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κλέανθος) Lege Μέλανθος, ut ex iis liquet, quae I. Meursius collegit de Reg. Ath. III, c. 10. Tum ἐμοιμάχησε pro καὶ μονομ. praeterea ferri potest ὑπὲρ Ἀθηναίων, quamquam mallet ὑπὲρ Ἀθηναίων. HEMST.

Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ Δ.) Haec ex Ms. G. addere visum est titulo huius dialogi. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.) Mox iteratur ὑμῖν: alterutro certe loco est in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallet. HEMST.

Pag. 156. l. 2. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ) Huius dialogi idemque Catapli Lucianus argumentum concepit ex Platonis Gorg. p. 356, 357, ubi si lecta fuerit Socratis, gravissimi fabulatoris, narratio, horum omnium venustas elegantissima delucidius apparebit. Quod autem sequitur ἐπὶ τῆς ἡίδρος, si Thomam Mag. audias, castigatius scriptum foret ὑέρος: quamvis

Moschopulus affentiat pag. 7, 202, nihil est, quod horum Grammaticulorum auctoritas magnopere nos moveat; utraque scribendi ratio, si non usitatio illa, quae pravo iudicio premitur, perinde saltem usitata: similiter urbs Thraciae Ἡὼν & Ἡϊών. Vocem restitue Libanio Demosth. Apol. p. 452 B. ὥστερ οἱ πολλὰ ἑώρακότες ναυάγια τῶν παραπλεόντων τῶν εἰς τὰς μὲν ἐκβεβρασμένων legeris ἥνας vel ἡίνας, scrupulus omnis erit sublatu: pro more suo mirificus est in his vertendis interpres. HEMST.

ead. l. 6. τὰ ἐπιπλα) τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. BOURD.

ead. l. 13. Ἀπορρίφθων) Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. BOURD. Benedictus, proieci: verte, proiiciantur. GUYET. Pro ἀπορρίφθῆναι Attice, proiiciuntur, non proieci, ut habet interpres, quasi esset ἀπερρίφθην. CLER. Quale monstrum illud ἀπορρίφθων; Bourdelotius tamen sanam lectionem affirmat. Quidni addidit, quare & quomodo? Ingenue fateor, me non intelligere. Video requiri ἀπερρίφθων in duali. Sic paulo post ait Lampichus, ἰδοὺ σοι ὁ πλοῦτος ἀπερρίπται. Ceterum notandum est, Menippum hic dicere, sibi peram & baculum abiecta esse ante, quam ingressus sit cymbam; cum tamen infra iam apud inferos Dial. XX rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII iam dudum soluto navigio, fingatur baculo suo Charonti intentare verbera; atque § 3 pateat, etiam tum habere eum peram. IENS. Ἀπερρίφθων Mf. O. Atticum est pro ἀπερρίφθωσαν. Huius temporis exempla videsis Ἐπισκ. c. 14, & Ἐτ. Δ. XI definente. * In impressis ἀπερρίφθων. SOLAN. Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis Bourdelotii supercilium. Recte vero doctiff. Iensius literis ad me scriptis monuit, non ἀπερρίφθων dicere se debuisse, sed ἀπερρίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερρίφθωσαν accipias, nihil refert: est enim vero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρῆσθων, μαχέσθων ponant pro χρῆσθωσαν, μαχέσθωσαν sic ἀξιούσθων, ἐξηρῆσθων, ἐρρώσθων apud Philostr. p. 605, 620, 807, κεκαλύφθων & plura in Clementis Paedag. p. 171, sed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapytn. & Prianf. p. 120 Marm. Oxon. HEMST.

* Alterum hoc exemplum ex Ἐτ. Δ. XI fin. nihili est, ut insipienti patebit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὰ ἐξ ἐπιτολῆς &c.) Descripta sunt ex Etymologo & Suida, ubi totidem verbis leguntur: idem habent ἔση. Poll. X, 10, hunc in modum emendandus: ἐπιτολαιοινεὶ vel οἶον ἢ κουφὴ κτῆσις, τὰ ἐπιτολῆς ὄντα τῶν κτημάτων. HEMST.

Pag. 157. L. 3. Χαρμόλεως) De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen esse nomen puto. SOLAN.

ibid. Ἐπέραστος) Excidit articulus, ὁ ἐπέραστος. HEMST.

ibid. Οὐ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν) Recte hunc locum sumus interpretati. Quid ibi esset φίλημα, alibi docuimus. BOURQ.

ead. l. 8. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα) Fuit cum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσὶ ἐμπεπορημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδεμένος &c. ut Dial. XIII, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορημένον. Sed assuetudine Luciani mei meliora doctus, intelligo elegantem istiusmodi verborum, quae desiderari opinabar, ellipsin. Ita namque in Deorum concilio c. 9: Ἄλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πύθεν ἡμῖν ἐπισκεκλήθησαν οὐτοι; ἢ ὁ Μίδρης ἐκεῖνος ὁ Μίδος, ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάρην; Certissime hic in ultima parte subauditur διαδεδεμένος, vel simile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14: Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφ' ἑστρίδα ἐμπεπορημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὦ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι &c. & hic post διάδημα intelligitur διαδεδεμένος: nec certe cum Brodaeo in Miscell. IX, c. 10, legendum ὦ τὸ διάδημα. Ita & aliis in casibus simili modo verbum aliquod supprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9, Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23, Ἡ Βαβυλὼν δέ σοι, ἐκεῖνη ἐστίν, ἢ εὐπυργος, ἢ τὸν μέγαν περίβολον. post vocem τεῖχος, & dein post περίβολον aliquid intelligitur, quod cincta valeat. Simili ellipsi in Cataplo c. 13, Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte interpres, Ubi ille est, qui fustem gerit? Pari locutionis ratione apud Nostrum c. 14 in Gallo dicitur Σίμωνι τὰ πιναρά. & Pan in Bis accusato c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἢ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29, ὁ τὴν κιθάραν. IENS. Similem phrasin vide Δικ. c. 19. Adde & Καταπλ. c. 4 & 13, ὁ τὸ ξύλον. & Δικ. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. SOLAN. Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus insignitur, notis, ut sine membranarum omnium consensu loco moveri non deceat. Suidas: Βλοσυρὸς, ἀξιοματικὸς, καταπληκτικὸς, φοβερός, σμενός. Ρο-

tius quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum adoprare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὕτως, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργὸς, ὁ βλοσυρὸς. Sed deinde non est eripienda Luciano ellipseos, qua valde delectatur, venustas: accedant exemplis a doctiss. Iensio collatis ex Tim. § 7, ὁ θεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἐκατόμβας· ex Catapl. § 4, ὁ γενναϊότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum Aelian. Epist. II, τὴν οἶν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc solo Luciani loco illustr. Maffei in Galliae Antiq. Sel. Ep. I. HEMST.

ead. l. 9. Ὁ βλοσυρὸς) Minax. BOURD. In Charontis, Mercurii, & diversorum mortuorum dialogo (nam recte in inscriptione huius dialogi additur in codice vetusto, καὶ νεκρῶν διαφόρων) ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὕτως καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις, vertitur: Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu? Sed Mf. pro ὁ βλοσυρὸς habet ἀλουργὸς, hic vero qui & veste & diademate purpureus est. Quis es tu? GRAEV.

ead. l. 10. Λάμπιχος) Neque hic mihi notus est. SOLAN.

ead. l. 12. Τί οὖν ἔχρῃν) Optime modo iungebantur τί οὖν πάρει; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἔχρῃν &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit: vide Προμ. c. 9, 'Εν Δ. XIII, c. 2, Νεκρ. Δ. III, 1. XXII, τί οὖν; ἔχρῃν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; In 'Επισκοπ. c. 8, fraudi fuit interpretibus prava distinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; οἰκθώμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι ποτε; Haec semel monuisse suffecerit. HEMST.

Pag. 158. l. 13. Δαμασίας) Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252 E. Vide etiam Nostrum Lexiph. c. 11, ubi statua eius memoratur. Alter Damasius Ol. CCI. LLoyd. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μανδύς) L. μανδύη. SOLAN. Etymol. 'Εφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἦν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ πορπὴν καλοῦσι· ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Moeris Attic. 'Εφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἦν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ πυρρὴν καλοῦσι, καὶ στολὴν καὶ ἀστράβην καὶ κολύβιον. Repone κολύβιον· deinde pro πυρρὴν βηρρὸν vel βήρριον, quo ducit Artemidor. II, p. 85. de birro multa Salmas. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi πορπὴν· fibulis adstringebantur ἐφεστρίδες sive lacernae: verum ut unquam μανδύη vel ἐφεστρίς dicta fuerit πορπὴ, id quidem me

plane fugit: quare multo malim βηρρόν erroris propagati gradus spectare licet in Moeridis πυρρην. HEMST.

Pag. 159. l. 10. Κράτων) Sicyonius: vide c. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Τὰ ἐντάφια) Inepte vertitur *epitaphia*, cum sint *vestimenta funebria*. GRAEV. Inepte interpretes, neque *epitaphia*: ἐντάφια, ut notum est, pro *vestibus sepulchralibus*. GRON.

ead. l. 13. Ἀνεκέρυξεν) Post hanc vocem in impressis omnibus legebatur, εὐεργέτην δηλονότι: quod merum scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. SOLAN. Ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην δηλονότι) Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco desiderares: nam ἀνακέρυττειν εὐεργέτην legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, ἀναγράφειν εὐεργέτην in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτην celebrari; quae Firmus imitatus Ep. XVII scripsit, ταῖς ὑμᾶς ἀναδύμεν ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen vocolae vicinae δηλονότι contagione violari εὐεργέτην fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in Luciani contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret ἀνεκέρυξεν, in marginem adscripsisse εὐεργέτην δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuisset veritus, si vel unus certae fidei Codex addidisset, eamque dubitationem sustulisset, an non forte Lucianus scripserit ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην. HEMST.

ead. l. 14. Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς) De quibus dico ad Ca. apl. BOURD.

ead. l. 15. Μέγαν τάφον) Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit Des. Herald. ad Martial. VIII, 75. HEMST.

Pag. 160. l. 5. Στράτων) Sic optime ed. I. non enim iam Crato loquitur, uti volunt vulgatae edd. sed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. Νεκρός: quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. deceptit oscitantem librarium. SOLAN.

ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα) In Ms. pro Κρα. est Νεκρός. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. GRAEV.

ead. l. 9. Βρενθυόμενος) Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescencia & scenae libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi

refcellas infererent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumscripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Luciani virgulam censoriam. Facilius autem in βρενθύσσαι significandi vim exemplorum ope declares, quam abstrusam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a βρενθίω vel βρενθείω, unguenti Lydii genere aestimatissimo, quod Pollux testatur VI, 104; vetustatem & rei & nominis Sappho confirmat ab Athenaeo producta XV, p. 690 E. Recte Hesychius & Etymol. βρένθειον, μῦρον τῶν παχέων, ὡς ἡ βάχχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μῦρον. Βάχχαρις enim, ne quis errorem viri doctissimi secutus labatur, ut docent Schol. Aeschyl. ad Pers. v. 41, Erotianus & Galenus in Gloss. Hipp. λυδίων vel λυδίων τι μῦρον. Cum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem evenisse huic βρενθίω nihil est cur dubitemus: βρένθις certe vel βρένθιξ Cyprii erat ἑριδᾶξ aut ἑριδᾶκίνη, auctore Nicandro apud Athen. II, p. 69 B, & Hesychio: idem βρενθινὰ commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: Etymologus praebet βρενθία, tanquam si diminuta foret vox a βρένθος, quod ipse suppeditat in Γήτειον p. 230, βρένθος, βρένθειον· ἔστι δὲ εἶδος πολυτελοῦς μύρου· eamque ob causam notavit antiqua manus ad Clementis Paed. II, p. 177, βρένθειον ἀπὸ τίνος ἀνθους ἡδέος. Qualis autem fuerit βρένθος, ut Cyprii, sola lactuca, an apud Lydos aliosque diversum herbae florifve genus, mihi quidem definire non est in promptu; multoque minus an Arcadica βρένθη, cuius ex Pausania meminit Stephanus, nomen huic germini acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appellationem huius unguenti aut parandi modum tradant, usum eius iampridem interiisse, tamen si Pherecrates apud Athenaeum βρενθίου velut aetate sua noti fecerit mentionem. Recta est scribendi ratio βρένθινον, βρένθειον & βρένθιον, derivandi normae non minus quam consuetudini respondens: nam quod Luciani Schol. habet ad περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. prope finem βρένθυον, nisi de industria, quo melius ad τὸ βρενθύσσαι congrueret, ita finxerit, vitio laborare censeo; ideoque magis, quia Etymologus, quem & ipsum veteres securum descripsit, βρένθειον praefert. Iam illum esse fontem verbi βρενθύσσαι, Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo sermone Varroni, iustius obiici potest, minime concessero: repugnat tum sincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens significationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat Helladius apud

Phot. p. 870: *Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὃ ἐστὶ μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι καὶ βρενθύνονται μύρῳ χρῆσθαι εἰώθεισαν.* quae quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum Helladii verba plenius exscripsit Erymol. p. 212, in *Βρενθύεται* non alius enim est *Βησαυτινός*, (ita legendum, non *Βισαυτίτος*; alibi paulo rectius *Βησαυτίτος*) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoo vel Befantinoo. Mihi videtur in *βρένθος* primaria fuisse virtus tumoris & ὄγκου, quae quasi materies subiecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec tamen est ratio, cur in Hesychio *τύμβος*, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum H. Stephano in *τύφος*, nec cum Guyeto in *θυμὸν* mutari patiar. *Βρένθος* certe apud Aeth. XIII, p. 611 E. pro *fastu tumido & arrogantia contemptoria* ponitur: *recitabo, inquit, ex oratione Lysiae in Aeschinem Socraticam, etsi longiora διὰ τὸν βρένθον ὑμῶν τὸν πολὺν, ὃ φιλόσοφος* hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quo opiam antiqui scriptoris depromsit. Eustathii quoque locus ad II. Θ, p. 691, procul dubio vel Aelio Dionysio, vel Pausaniae debetur: *τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας παρὰ τῷ Κομικῷ· ἐξ οὗ τὸ βρένθειν, μύρον τι ἐκείνο* (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praestaret *Λυδῶν* vel *Λυδίων*) *περιαδόμενον· ἐξ ὧν ῥήμα τὸ βρενθύνεσθαι ἵγουν κατατρύχειν ἀλαζονικῶς.* Satis placet illud ἐξ ὧν aequè pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθειον· at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit, alienam se observationem excerptisse; saltem in Aristophanis, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit Eustathius, fabulis nusquam occurrit *βρένθος*. Fuerit etiam lectum alicubi ἢ *βρενθός*, nisi me fallit in Hesychio corrigendo coniectura, *Βρενθός, πυθμὴν, τύμβος, καὶ ὄργον, ὃ καὶ βρένθος* me iudice deterius est, quod editur *Βρενός*. Hinc prono alveo defluunt *βρενθύνεσθαι* & *βρενθύνεσθαι*, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non secus atque *πληθὺς* existunt *πληθύειν* & *πληθύνειν*. Iam ut perspicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum congerere: *μεγαλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἐπαίρεσθαι, σεμνύνεσθαι, θυμώ*

σῆναι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσ-
ποιεῖσθαι, ἐναβρύνεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι,
διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι·
in quibus citius curam, quam copiam desideres: nullum ta-
men est tot verborum, cuius vis & ratio non facile deduca-
tur ab illa radice, quam proposui, tumoris & ὄγκου· neque dif-
fiteor, quantumvis satis magno discrimine diffidere videan-
tur, eam esse τοῦ βρενθύεσθαι structuræ diversitatem, ut va-
rios illos potestatis leviter inflexæ colores pro indole senten-
tiæ non asperneretur. Non una vice Aristophanes usurpat:
notissimus de Socrate locus in Nub. v. 361, Ὅτι βρενθύει τ' ἐν
ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸ φθαλμὸν παραβάλλει· Scholiastes cum
scribit, ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν
ὄρας, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere censendum est
ad παραβάλλεσθαι τὸ φθαλμῷ. Diogen. L. II, 28, antequam
eum ipsum Comici verbum ponat, ita præfatur: τοῦτο δ' αὐ-
τοῦ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης
λέγων οὕτως· alludunt itidem Plato Conv. pag. 1206, quem
Athenæus expressit V, p. 216 A. & Antoninus VII, § 66;
quod ab elegantiss. Menagio prætermissum Gatakerus anno-
tare non neglexit. Ut autem dubitare nemo potest, quin ist-
hac descriptione Socratem irridere voluerit Aristophanes, sic
speciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto super-
cilio despicientis, res ipsa loquitur. Paulum aliter scarabæus in
Pac. v. 26: — ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται τε καὶ φαγεῖν οὐκ
ἀξιοῖ· μέγα φρονεῖ, inquit Schol. magnificum se facit, multumque
sibi arrogat: quo pacto Athen. XV, p. 669 B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλ-
πιανὸς βρενθύηται, ὡς μόνος ἀνασπάσας τὰ κοττάβια· Lyfistr.
v. 887, X' ἀδυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore mo-
rofa, quæ maritum fastidio habet, ac superbe tractat. Simili
modo Liban. Decl. VII, pag. 320 B. οἶδα πηλίκᾳ βρενθύεσθαι
συνθῆς αὐτοῖς, quam superbas iras gerere consuetum habeant. Orat.
XV, p. 437 C. καὶ οἱ μὲν ἡσέλγαινον, ὃ δὲ ἐβρενθύετο. Saepius
iracunde indignari, ipso vultus & oris habitu indignationem profite-
ri: περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. cap. 37, ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται
λαβόρτες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Athen. IX,
p. 383 F. μὴ καὶ τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ἐκ Δυσκόλου Μεναν-
δρίου βρενθυόμενος λαρυγγίσῃ τὰδε. Aelian. de Anim. V, 36,
avis asterias, εἴ τις ὄκνον καλέσειεν αὐτὸν, ὃ δὲ βρενθύεται καὶ
ἀγανακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit No-
ster in Tim. c. 54, βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, vultu composito
ac severo meditabundum incedere, qui locus est ad hunc conferen-

dus. Magis est vulgatum, ut ἐπὶ adsciscat. Athen. XIV, p. 625 B. nisi potius ipsius Heraclidæ Pontici, hominis eruditissimi, sint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τῶν σωμάτων εὐεξίαις βρενθύνονται, καὶ θυμοῦ πλήρεις. Themist. Or. XXIII, p. 291 A. ἡκιστὲς δὲ αὐτίνος τῶν ἐμῶν ἐπιτηδεύων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς συνωνύμοις &c. Orat. XXIX, p. 346 B. si libem exiguam elueris, sensus, qui Petavium fugit, egregie constabit: Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύνουμαι ἰσως καὶ αὐδαδίζουμαι καὶ ἐπεστύμισεν ἄν με Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα at ego me forte ob ista pauca superbus effero, mihiq̄ multum trībō: immo tum Socrates mihi, tanquam iactatori importuno, os obtuleret. Rarioris usus est illud Plutarchi pro Nobil. § 8, ἐξετάξμεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προσηλάκισε τινὲς εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύνεις & Zachariae Schol. initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νῦν βρενθυόμενος εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento sunt, quod parce prisca scriptores, βρενθύνεσθαι a recentioribus usu creberrimo fuisse tritum. Cui placuerit inprimis Theodoretum reperio: vide, ne dubites, nam nihil est causae, cur plura describam, Prol. Ἑλλ. Διαπ. p. 463 D. Serm. V, p. 557 D. VI, p. 571 B. X, p. 628 D. I. Αἰρετοκαχομ. c. 2, ut alia praeteream. Apud Agathiam, scriptorem pro ea ætate nitidum ac purum, multo saepius occurrit, quam notatum est a Suida, qui, quod exemplum primo loco posuit, Theophylacto debet Hist. I, c. 3: Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλῶ μᾶλλον κατεβρενθύετο, οἷα προσηλάκίζομενος τῷ ἀναξίῳ τοῦ διαματος. Idem Ep. 69, βρενθύνεται τῷ κάλλει. Finem observationi nostrae Hefychius emendatus faciat: βρενθύνεται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται expeditum est βρενθύνεται nisi quis religiosius ordini literarum adhaerens praeferat, βρινθύνεται, v. βρινθεῖται nam infra sane legitur, βρινθεῖν, θυμοῦσθαι, ἐραθίζειν. In eodem malim, βρενθύνεται, ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, στυμνύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται quamquam de posteriore non contendero. HEMST.

ead. l. 16. Ἀλαζονείαν) W. r. In aliis ἀλαζονίαν. SOLAN.

Pag. 161. l. 1. Ἐννοίας πολυπλόκου) Hinc philosophorum πλοκαί, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auſt. cap. 22, & alibi BOURD.

ead. l. 3. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕβλους, καὶ μικρολογίας πὶ Δία, καὶ χυρσ.) Verterat Mart. Bolerus & curiositatem. Id putaturus Benedictus reddidit, & rerum minimarum disquisitionem. At sane iam satis expressit hoc philosophi vitium per tria proxime antecedentia, quae non sunt ab hoc postremo diversa

Itaque non miror, patrem notasse, videri nunc intelligere *αναπνίαν*, ut sic potius distinguatur *καὶ ὕθλους καὶ μικρολογία* *τῇ Δία*, καὶ *χρυσίον*, & non modo tacite aurum hinc inde ab discipulis corraferit, sed etiam ostendet animo insitam insignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi sequitur *ποία πεντηκόντορος* absurde vertunt quae *quinqueretis*, quasi bellicum quid apud inferos, cum ipse Charon in Contemplantibus testetur, se solum *δικασίαν* ἔλκειν. GRON.

ead. l. 13. Μυαί) Coll. P. & L. In impressis μνῶν. SOLAN.

Pag. 162. l. 1. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν) Pro πέλεκυν ναυπηγικήν est illa loquendi forma propria fere Atticorum. Xenoph. Symp. pag. 521, v. 10, εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. Theophr. Char. Eth. cap. V, Θουριακὰς τῶν στρογγυλῶν ληκύθους, καὶ βακτηρίας τῶν σκολιῶν ἐκ Λακεδαιμόνος. Epicharmus in Scirone, πηλίνων λακίς. Aristoph. in Γῆρα· κοπίς τῶν μαγειρικῶν. Alexis: — Ἀριστογείτονα τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρκον ἡμφιεσμένον τῶν ἀνθρακῶν —. Posteriora submisstrat Pollux X, 87, 104, 121. HEMST.

ead. l. 2. Ἐπικόπη) Sic vocat truncum, super quo aliquid diffecatur: vox in usu rarissimo. BOURD. Valde obscure vertitur sic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iste sumta securi, qua naves fabricant, eam refecabit scansorio navis tabulato suppositam*. Pro ἐπικόπη in Ms. est ἐπικόπτω sed aut legendum est ἐπικόπανω, aut ἐπικόπον pro ἐπικόπανον usus est Lucianus, sicut illo Menander in Messania, ut auctor est Pollux Onomast. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρικὴ, in qua secabant in frustra carnes affandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixisse ἑλῶν, ξάνιον, ἐπίξηνον dictam esse istam mensam coquorum ἑλῶν, quia ex oleis conficiebatur, auctor est Hesych. quamvis alios ἑλῶν scribere doceat, & aliunde petere huius vocis originem: vide in ἑλεοῖσι. Apud Pollucem stultissime vertitur ἑλῶν *olearia cella*: vide & lib. VI, c. 13, ubi eadem repetit Pollux. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Ms. ut hic Lucianus, prae se fert ἐπικόπον, sed non in verbis Menandri, quae statim ex eius Messania affert; nec in lib. VI, c. 13. Utrumque veteres videntur usurpasse, ἐπικόπον, & ἐπικόπανον, sed tamen non vetustissimi: recentiora enim sunt vocabula. Sane non nisi apud novae Comoediae scriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem Menandrum, Pollux tradit locis in laudatis. Sed ἐπικόπον veteres quoque usos discimus ex Eustathio ad Odyss. B, v. 237,

ubi ἐπιζήνων exponit ἐπικόπον. Τὸ δ' ἐπαρθέμενοι κεφαλὰς ἀρτὶ τοῦ προτεινάντες. ἢ ὥς ἐν ἐπιζήνῳ ἦτουν ἐπικόπων ἦτοι ἐπικαρμῖω θέντες ὥστε κοπῆναι· qui locus admodum facit ad huius nostri Luciani explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum Homeri, in quibus male legitur προτεινάντες ὥς ἐπίζεινω, ἢ γουν ἐπικόπων, ὥστε κοπῆναι, pro ἐπιζήνῳ. Sic & male legitur apud Hesych. ἐπιζυλον pro ἐτίζηνον. τὸ παρ' ἐνίοις ἐπικόπον. Ἀναβάθρα est sive *scala*, qua in navem altiore, aut *tabula*, qua in lintrem aut scapham pervenire commodè possumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque Lucianus. Verte Luciani locum: *Menippus iste capta securi, qua naupegæ utuntur, eam refecabit, utens pro mensa, seu trunco, quo secanda imponuntur, tabula, qua scapha conscenditur.* GRAEV. Huius & loci & vocabuli meminit H. Stephan. Thes. T. II, p. 354. Ἐπικόπος, inquit, substantivè, lignum, quod supponitur, cum quid securi secatur, ut *Budæus* interpretatur apud Lucian. in *Dial. Char. & Merc.* λαβὼν πέλεκυν &c. loquitur autem ibi de barba. Potest tamen & pro mensa accipi, supra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut ἐπικόπανον. Antiquam autem eam vocem esse *Eustathius* tradit, eique synonymum ἐπιζήνων, ἀιδιωτικῶς vocari ἐπικόρμιον. *Aristophanis* autem *Scholias* ἐπιζήνων esse dicit (ad *Acharn.* v. 317.) μαγειρικὸν κορυδὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. *Eustathius* exponens *Homericum* illud *Od.* B, 237, παρθέμενοι κεφαλὰς, subiungit, προτεινάντες, ἢ ὥς ἐν ἐπιζήνῳ, ἦτουν ἐπικόπων, ἦτοι ἐπικαρμῖω θέντες, ὥστε κοπῆναι, in trunco, in quo carnes concidi solent. Sed fortasse non minus ἐπικόπον substantivè dicitur, quam ἐπικόπος quemadmodum apud *Poll.* ἐπιζήνων, & apud *Scholias* *Aristophanis* ἐπιζήνος. Praeterea in altero subintelligi posse videtur κορυδὸς, aut τράπεζα, aut tale quid, in altero ξύλον, aut aliquid aliud. Sicut vero tam ἐπιζήνος dicitur, quam ἐπιζήνων, ita tam ἐλεὺς, quam ἐλεὼν, ut *Eustathius* annotat. Postea de ἐπικόπῳ profert, quae *Pollux* scripsit V, 90, X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a *Graevio* sunt explicata: paucis, quid hoc de vocabulo sit tenendum, declarabo. Ἐλεὼν apud *Homerum*, vel ἐλεὺς, hoc enim numero solum occurrit *Il.* I, 215, *Od.* E, 432, τράπεζαν esse μαγειρικὴν sive mensam coquinarem veteres consentiunt: eorundem auctoritate masculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τοῦλεὼν *Aristophanis* in *Equ.* v. 152, 169, & ab utrovis aequè repertum possit poëtae ἐλεῶσι non aliter *Pollux*; nam & IV, 123, ubi rariorem vocis usum exponit, Ἐλεὺς δ' ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ θεσπίδος εἰς τις ἀναβὰς τοῖς χορευταῖς ἀπεκρίνατο, membranis si obtem-

peremus, 'Ελεὼν erit revocandum. Philopono tamen vel Cyrillo ὁ 'Ελεὼς τοῦ ἐλεοῦ, *Eleus fluvius, mensa*. Hinc ἐλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι διακονοῦντας ἐν ταῖς θοῖταις, teste Athen. IV, p. 173 A. quem descripsit Eustath. ad II. I, p. 773, v. 43. Dubitat Harpocration, ἀν' Ἐλεοκόποι Lysiae, quos alii τοὺς τὰ ἔλη κόπτοντας, τοῦ ε παρεμβεβλημένου, interpretabantur, indidem sint derivandi: μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἐλεῶν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλῶν, γεγένηται τοῦτομα· ubi quid sibi velit ἐκτὸς prorsus omissum a Suida, minime perspicio; nisi quis reponi probeat ἔρκος, vel, quod verius existimo, ὅπερ ἐστὶ κόρμος ξύλινος. De ἐλεοῖς plura Iungermann. ad Poll. X, 101, n. 44. Idem censetur ἐπιξήνων saepius in Aristophanis Acharn. v. 317, 354, 364, 365, usurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam esse *cuīnariam*, hanc, ut Suetonius ait in Claud. c. 15, *mensam lanioniam* statuas. Aeschyl. Agam. v. 1286, Βομοῦ πατρώου μ' ἀντ' ἐπιξήνων μένει Θερμῷ κοπίσῃς φοινίφ προσφάγματι· quorum mihi Stanlei versio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ξάνιον adiungit Pollux origine par, sed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον. Menandri verba vel integra possunt servari, ut initium iambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἡγεῖται μ' ὅλως Ἐπικόπανόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis*: nam nihil est futilius ea explicatione, qua sibi blanditur ad Menandri Reliquias Philargyrius ille Cantabrigiensis. Ἐπικόπανον autem ἀν' ἐπικόπον dicas, nullum interest discrimen: plus una vice meminit Eustath. ad illud Od. Γ, 443, — βοῦν ἐπικόπων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων· ἔθεν καὶ ἐπικόπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξήνων, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται· & ad Od. Δ, p. 1692, ἐπάνω ἐμοῦ, ὥς οἷα ἐπὶ τινος ἐπιξήνου, ὅστις ἐπικόρμιον· cuius vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Aristophanis Scholiastae κόρμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat Iuvenalis antiquus Commentator ad XI, 141. Erythmōi. Ἐπίξήνων, ξύλον ἐφ' οὗ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπικόπον παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει· de Aristophane liquet; Demosthenis locum haecenus quaero. Hinc in Hesychio reficiendum arbitror, Ἐπίξήνων, ξύλον ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἐκόπτον, δὲ νῦν τὸ κρεωκόπον, vel ἐπικόπον ξύλον· nihil enim obstat, quo minus hunc in modum suppleatur, ut recte monuit H. Stephanus: sic ἐπικόπον σανίδιον, *tabella, super quam aliquid inciditur*. Paulus Aegin. VI, c. 67. Leonides, ut ὁσχεὺν βαλῶσει mede-

retur, ὕπτιον ἀνακλίνας τὸν ἄνθρωπον σμίλη κατ' ἐπικόπου σενιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ περιττὸν ἐξέτεμνε. Porro, quod Hesychius habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ παραστροφίδι τῷ ὑφαινομένῳ ἱματίῳ, καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπικόπον, Graevio tantum nondum assentior. Idem: Κρήσιον, ἐπικόπον, κρεοδόχον λέβητα: veterum expositionem tradit Homericæ vocis κρεῖον sive κρήσιον duplicem; hi codicem coqui lanionisve accipiebant, alii lebctem, in quo carnes coquantur. Tum etiam, si lectioni receptæ tuto fidimus, μάλλην a Pariis τὸ ἐπικόπανον vocari Hesychius ostendit: illi autem coniecturæ, qua suspicatus fui in eodem restitui posse Ἐπικόπον, ἐπικόρμιον, Πάφιος aut Πάσιον, pro Ἐπικόρον, ἐπικόπον, parum tribuo, quia forte probabilius emendes, Ἐπικόρον, ἐπικάρτον. Scaligero subscribo Glossas corrigenti, Cala, ἐπικοπὶς, ἐπιγλυφίς. Ergo Lucianus ad præcidendam tam grandem philosophi barbam scala navali Menippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque magis, quod securis robustum aliquod lignum, non levem tabulam postularet. HEMST.

ead. l. 7. MEN. Εὐγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ τῶν ἀναπέφναι.) Locus & vitio laborat, & prava distinctione; quam ob rem ignoscendum est eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt. Primum lege ἀνθρωπινώτερος, itaque verte: *Euge vero; numc homini similior evasisti, foetidis sordibus ibi depositis.* Ἀναπέφνας intellexerunt, quasi actionem contineret; perverse: aliud norma Græcæ linguae, atque ipse Lucianus suadent. Θ. Δ. IV, § 1, σὺ δ' ἄλλος ἢ δὴ ἀναπέφνας. Κατάπλ. C. 24, πῶς καθαρή ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφνας; Xenoph. Socr. Apol. pag. 411, V. 3, οὔτε θυῶν τισὶ καίνοις δαίμοσιν, οὔτε ὁμῶς, οὔτε ὁνομάζον ἀνθρώπους θεοὺς ἀναπέφνας. Suidas: Ἀναπέφνας, ἀπεδείχθη, καὶ οὐχὶ ἐναπέφνας. Nihil moror Philopatridis consarcinatorum § 3, ipse rectius § 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nunquam dicitur, ut virtus verbi medii postulat, nisi is, qui, quæ habet ipse, deponit atque a se proiicit: modo, τὸν πύργον ἀποθέσθαι, ἀποθέσθαι, & ἀπὸ τοῦ καὶ τοῦτον. Ἐρωτ. cap. 5, πᾶσαν ἐν ὑποτιμήσει ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποτιμήμενον μανίαν τιμῆσαι μὲν τοὺς αὐτοκράτορας in Pass. Tarach. Prob. & Andron. p. 248. Hinc sponte sequitur, quomodo sit capiendum αὐτοῦ, tanquam si locum, ubi sordes excussæ a-cebant, digito monstraret. Deinde Menippo male tribui, quæ Mercurii personæ convenient, manifesto, dummodo sententiam consideratius perpendas, patebit. Securis loco setam Menippus ad deradendam philosophi barbam risus causa po-

scit: verum, inquit Mercurius, Menippi libidinem iocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio, sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam taeterrimam illam spurcitiam deposuisti*. Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paululum etiam de superciliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ἐρ. Ὁ πέλε-
 κος ἰκανός. Εὐγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέ-
 μενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. Μεν. Βούλει μικρὸν &c. Egregio sane donatum tonfore philosophum! Similiter supra p. 27, τί τοῦ-
 το; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Iovis se-
 curi diviserat, repetitur. HEMST.

ibid. Ἀνθρωπινώτερον ἀγαπ.) Sic apud Athen. ἀνθρωπίνως λα-
 λείν p. 383 B. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτοῦ) Id est, αὐτόθι, εὐθύς. GUYET.

ibid. τὴν κινάβραν) Alarum aut reliquarum partium excita-
 tur odor ad libidinem incensis. Hinc Horatius anum huius-
 modi dicit *hircum in alis habere*. Lyfimachus apud Plautum in
 Mercat. *Iam plenus aetatis, animaue foetida Senex hircosus* —.
 COGN.

ead. l. 10. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἐπῆρκεν) Inanem fastum philo-
 sophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quan-
 do veteres irrident, id quod fieri solet saepissime, supercilia
 potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designa-
 tionem complectantur istae loquendi formulae: οἱ τὰς ὀφρῦς
 αἶροντες, Menander apud Donat. ad Ter. Andr. A. II, Sc. 5.
 οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπασκότες, Euseb. D. E. p. 106 C. οἱ σημενοπρο-
 σωποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπασκότες, Ardemidor. Prooem. I.
 I, p. 3. De ipso Platone Amphis apud Diog. L. III, 28, Ὡς περ
 κοχλίας σεμνῶς ἐπῆρκως τὰς ὀφρῦς. Alciph. I Ep. 34, Ἐξ οὗ φι-
 λοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς
 κρατάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc Luciani locum commoda
 notavit Berglerus, quaedam tamen a Desid. Heraldo praece-
 pta ad Martial. I, Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur
 ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interiectis expo-
 lias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρ-
 κεν, & Nostro familiare, sollicitetur. Si quid mutandum foret,
 exigui mallem αὐτόν· quamvis enim haud negem, recte dici
 ἀνατείνειν αὐτόν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων
 referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita Lucian. in Tim. c. 54, ἐκπε-
 τάσας γοῦν τὸν πῶγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνοντας· & Etymo-

logus esse contraria monet ὑποκαθεῖναι & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud Ammiani de rege Chnodomario XVI, c. 12, *ardua subrigens supercilia*; & p. 143, *elatus in arduum supercilium*. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπῆρκεν) Vide B. πρ. cap. 7, *ὡς διῆρκε τὸ ξύλον*. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπὸ μάλης) Quidquid clam & occulte, non propulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est Demosth. contra Aphob. *Ψευδομαρ. Οὐχ εἷς, οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσασι, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ πολλῶν παρόντων* non *in*us, neque *in* ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus. Ita dicitur alibi ab eodem Luciano ὑπὸ κόλπου, sub sinu. COGN. Erasmus in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem huius phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, iure merito propterea castigatus ab H. Stephano in Anim. cuius operae praeclarae non meminerat H. Valesius, cum ad Amm. Marcellin. XXVI, p. 512, iisdem, quibus Stephanus, exemplis usus, Graecos ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta solere dicere* observat. Nos alias ad Thomam Magistrum plura. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Πάντας μαιίνειν) Τὸ πάντας σιαίνειν Exc. G. τῷ π. σ. V. De voce σιαίνειν vide Schol. ad Tim. p. 78. SOLAN. Haec vel Scholiorum descriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere sensum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Persuadeo mihi, σιαίνειν verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex σικχαίνειν significet *fastidium creare*, quale solet odor ingratius ac taeter; at *fastidire, averfari σιαίνεσθαι*. Cyrilli Gl. Σιαίνομαι, *tedo (taedeo) Σιαντία, fastidia. Σιαντὸς, taeter*. Iisdem fere vocibus utitur ad σικχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur Cangius Gl. M. & I. Gr. in Σιάνειν nam Nicephori & Ioannis Moschi σιανθεῖς non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι, reperi: utrique loco potestas assignata plane convenit: aliena est, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi nequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 78, restitui commodè possit, ἀπὸ τοῦ Δία σιαίνειν, propter illam στυγνότητα nimirum vultusque tristitiam, qua festum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluitne dicere? κινάβρα proprie hircorum foetor: praeterea notat quemvis taetrum odorem, eo quod omnibus fastidium excitet, sive malis, omnes fastidiant: an potius parva mutatione legi praestat? λέγει δυσά-

διὰ αὐτὸν πᾶντας σιάνειν, ait Lucianus gravi foetore philosophum eum omnibus esse fastidio. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari peram suspicaretur? quid dici poterat absurdius? haec tamen Etymologi verba non multum discrepantia recognosce: Κινάβρα, ἔστι κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἀπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πήρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiasta, sed ab Etymologo nostrum Scholiasten saepe describi: de pera certe vix quisquam, quid sit κινάβρα declarans, cogitare posset, nisi ad hunc locum commentaretur. HEMST.

Pag. 163. l. i. Κολακίαν) Ita Ox. Reliqui κολακίαν. SOLAN.

ead. l. 6. Γε) Hoc pro vulgato γὰρ ex MS. Ox. reposuimus.

SOLAN.

ead. l. 9. Παρίσσις) Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & iucundius, longiora. Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25: paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quaesitas venustates parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Πάρισα haec vulgo vocabant: vide Philostr. p. 497. Meminit iterum Noster Δημοσθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Βαρβαρισμούς) Ridicule hoc dictum. Praeterea A. Gellius V, 20, negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed Luciani iam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Πητ. c. 17, B. πρ. c. 10 & 23. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦν, ἰδού) Rhetor ait: Ἦν, ἰδού ἀποτίθεμαι, sed scribendum ἦν' ἰδού, ecce: quod alibi quoque saepiuscule apud nostrum occurrit, sed saepius corruptum. Dicitur pro ἦν' ἰδού. GRAEV. Secutus est eruditiss. Graevius H. Stephanum Th. L. Gr. T. I, p. 1104. Ἦν ἰδού, inquit, apud Lucian. eadem signifi. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco, quam in ceteris, scribendum puto ἦν' ἰδού, posita post ἦν' apostrophī nota: nec enim dubito, quin elisum sit ἰ adverbii ἦν', quod ἐκ τοῦ παραλλήλου τῷ ἰδού, perinde ac si diceretur ἦν' ἰδού. Ego, quamquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. HEMST.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα) Polyaen. IV, c. 6, p. 374: ἄλλοι μὲν ἀνέσπων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνείλκον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic ἀποβάθραν, paulo ante dixerat ἀναβάθραν· idque iam observatum a Paul. Leopardo Em. XIV, c. 10, & C. A. Dukero ad Thucyd. IV,

c. 12, nec Stephanum in Thef. Luciani loca fugerunt. Pausan. X, p. 860, διὰ τῆς ἀποβάθρας κατιόν· Poll. VIII, 120, μήτε ἀποβάθραν, μήτε ἀγκυραν εἰς τὴν γῆν βελλόμενον. Alia dabit vir illustris ad Callim. H. in Del. v. 22. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἱ δὲ δύο σκοπελοὶ) Videtur hic aliquis locus citatus fuisse. CLER. Ex Homeri Od. M, 73, ut indicavit Solanus. Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit ed. A. praeve: cum V. praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερόμενων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec anagnoratio ad βαρβαρισμούς, nemo facile pervidebit. Eruditiss. itaque Dukerus ad Thucyd. IV, 71, fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: Certe melius, inquit, conveniebat illis, quae leguntur in Lucian. Dial. Iunonis & Laioῦ p. 46, huius ed. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν — ὁ δ' Ἀτίλλων· cui libens assentior. Similis orationis figura p. 44, l. 10. Eiusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 42. HEMST.

Pag. 164. l. 8. Τῷ ἡματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας) Petron. c. VIII, p. 33: Tarde, immo iam sero intellexi me in fornicem esse deductum: execratus itaque aniculae insidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem: ibi vide Commentatores. HEMST.

ead. l. 9. Περίεισιν) Futurum, uti supra Ev. Δ. X, αὐτίκα μέτειςαι καὶ τιμωρήσῃς τὴν μητρί. Saepius hoc fieri videas. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ) Sequentibus adiunxi ἀργύριον λέγεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, secus atque interpretes fecerunt. HEMST.

ead. l. 13. Ἐσπύσας) Confule Diogenem Laërt. p. 162 B. qui Menippum ait laqueo sibi necem conscivisse. SOLAN.

Pag. 165. l. 3. Συνέχεται) Illius uxor constringitur a mulieribus, quasi nempe suffocanda. Male hic locus versus est, illius uxorem mulieres circumstrepunt. CLER. Nisi versionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνεχεῖται, unde petendum sit illorum, uxorem mulieres circumstrepunt, exputare non possum. Suspicebam olim, συνάγεται vel ἀπάγεται melius convenire saevienti in uxorem tyranni feminarum turbæ, quomodo Lambinus in Polybio I, pag. 119, pro ὑπὸ τοῦ λμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, sane suffocatos ad Corn. Nepot. Ham. n. 35. Nunc satis contentus sum scriptura vulgari: significat enim comprehensam constrictamque teneri. Porphyry. in Euseb. Chron. pag. 60, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐνόπλων ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μισαιφονίαν συνεχόμενος ἀτώλετο. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat Lu-

IN DIALOGOS MORTUORUM. 461

cianus, eundem exitum a Locrensisbus Dionysii iunioris habuerunt. Strabo VI, pag. 398. Aelian. H. V. IX, 8. HEMST.

ead. l. 4. Βάλλεται ἀεθόνους) Sic passim. BOURD.

ead. l. 5. Διόφαντον) Cicer. in Bruto p. m. 215 C. Diophanis meminit Mitylenaeni, Graeciae illis temporibus disertissimi. Lacedaemonius antiquus scriptor. *Lloyd.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἐξάρχει τοῦ θρ.) Narrat eadem de Λυθῷ. BOURD. Protulit Def. Herald. ad Martial. II, Ep. 11. Μοχ θάπτασί με unde Cuperus expiscatus fuerit de sepultura per ignem esse capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obs. lib. I, p. 48. HEMST.

ead. l. 11. Ὀλίγον) Sic lego, ut Dial. XXIII, pro ὀλίγων, quod in plerisque est. Recte tamen P. & S. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Πάντως) G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. SOLAN.

ibid. Δικασθῆναι δέήσει) Vocem unam addit Ms. πάντως δικασθῆναι δέήσει. πάντως vulgo deest. GRAEV.

ead. l. 11. Μοίριχον) Ficta credo haec nomina. SOLAN.

ead. l. 13. Πλουσιος καὶ αὐτὸς ὦν) Perperam in Aldina, Salmuriensi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post voculam ὦν ponitur signum interrogationis Graecum; eo-que deceptus fuit interpret. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. IENS.

ead. l. 14. Τὸ Ὀμηρικόν) Legendum δὲ ante τὸ. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ μ' ἀνάειρ, ἢ ἐγὼ σε) Sunt Aiakis verba ad Ulyssē colluctantem Il. Ψ, v. 724. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἡ κουφίζω) Sic ed. A. Κουφίσω utrobique & προκομίσω scripserat Solanus. Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρισταίου) L. Ἀριστέου. Sed tamen Ἀρισταίου est etiam in C. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Οἱ μάντις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρον &c.) Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παιῖδες nam ὥστε nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco οἴτε Iuntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, καὶ οἱ μάντις οἴτε ἀπὸ τῶν ἄ. τ. τὸ μ. οἴτε ἄ. τῶν ὁ. οἴτε X. π. ἀλλὰ

καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρῆχε &c. Mecum facit H. Valefius ad ista Marcellini XXVIII, p. 581, *lisdemque subferuntur genialium extorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusus largientes & sepulturas divitum matronarum, hunc in modum scribens: Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moenichus & Aristeas viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituisent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulentii vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendeat, infidiis testamentariis interveniebant: egregius est Plinii locus I Ep. 20. HEMST.*

ead. l. 8. Χαλδαίων παῖδες) Sic Necyom. c. 6. Eunap. Aed. BOURD.

ead. l. 9. Ἀριστεῖ) Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστεάν. BOURD. Miratur Bourdelotius, cur Ἀριστεῖ dicat, cum Ἀριστεάν appellarit; & merito miratur. Mf. ostendit, hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro Ἀριστεῖ scribit Ἀριστεά, ut scribendum est. GRAEV. Ἀριστεά) Ex MS. Gr. & L. editionum mendum sustulimus, quae omnes praeter Stephan. legunt Ἀριστεῖ. Vide tamen, an non Lucianus de Aristeo aliquo Corinthio loquatur: plures enim Aristei Corinthii apud Thucydidem occurrunt, Aristetas nullus. SOLAN. Ἀριστεῖ) Ut Ἀριστεά reponatur, quia Ἀριστεάς ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde diffidet Steph. Berglerus, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cuius in hac causa ratio habeatur. Ad Alciph. I Ep. 1, ubi leguntur οἱ βορείς haec notat: *Pro οἱ βορείαι, quasi a βορεύς per metaplasmum; ut & Aratus ἀνέμοιο βορῆος Διοσ. v. 351. Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog. Ἀριστεῖ formavit, eum nominans, qui non Ἀριστεύς, verum Ἀριστεάς vocabatur, sed hoc non sine allusione ad ἀριστεύς.* Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non praestem, ceteris tamen non invitius accedo: est enim talis nominum, praesertim propriorum, formae mutatio neutiquam insolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάμβριος Homerus plerumque appellat, idem Μελαμβεύς Od. γ. 255, φ. 176. Ἀμοιβεύς & Ἀμοιβέας non differunt, quod posterius in Aeliani V. H. III, 30, contra Schefferum recte defendunt Kuhnii ac Perizonius, & dudum ante utrumque I. Fr. Gronovius

Obf. IV, p. 240. Proconneſius Ariſteas, peregrinantis, cum vellet, animae miraculo nobilis, 'Αριſταίος dicitur a Strab. XIII, p. 881 A. Pauſan. V, p. 392. Iamblich. V. Pyth. § 138. Tatiano p. 136. Clem. Alex. Str. I, p. 333 D. refingi volunt H. Steph. ad Maxim. Tyr. Diff. XXVIII, p. 282, Caſaub. & Scherpezeel. ad Strab. Hoefchel. ad Orig. contra Celf. p. 113, Rutgerf. V. L. VI, 14, Potter. ad Clem. quibus cunctis ſuper-vacuae curae gratiam facimus. Quem Herodotus nominat 'Αριſτέαν τὸν Ἀδεϊμάντου Κορίνθιον, illum ſemper 'Αριſτέα Thu-cydidēs & Plutarch. T. II, p. 871 A. Non ergo licuerit Lucia-no, ſi liberet, formam eius nominis variare? Verum ne quis cauſetur, quod a diverſis ſcriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos verſus, non eſſe obtrudendum, Apollodorum adducam, qui II, p. 97, minore intervallo, cum poſuiſſet Ἀλ-καῖος, mox ſubdit πάλιν ἐξ Ἀλκείως ab Ἀλκείως. Ceterum hae lances dubiae, & quorſum vergant incertae, ſecus atque illae Iovis Homericæ, unde has adumbravit Noſter, quæ Achillis Hectoriſque fata exigebant II. X, 209. Theogn. v. 157, Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλω. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ τὰ τάλαντα) Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat. BOURD.

ead. l. 16. Προμαντευόμενος) Thom. Mag. in Βούλομαι vi-tioſe προμαντευόμενος & οὕτως. HEMST.

Pag. 168. l. 1. Διαπλέοντες) Subint. 'Αριſτέας καὶ Μορι-χος. GUYET.

ibid. 'Ες Κίρραν) Dico alibi. Hanc Phocidis urbem Pauſanias ab Homero ſcribit vocari *Criffam*. Strabo & Ptolem. diverſas faciunt. BOURD. Prope Delphos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἡὺξάμην) Sic malo, quam, ut vulgo, εὐξάμην-quamquam ſæpiſſime ſic reperiri non ignorem. De baculo Antiſthenis Diogen. Laërt. p. 141 A. B. Baculum geſtare in-vi-dioſum fuit Athenis: vide Caſaubon. ad Theophr. Char. c. V. SOLAN.

ead. l. 7. Κετίνου) Ex cuius fronde ſτέφανος 'Ολυμπιακός. Heſych. Suid. Interpres Pindari, Pollux, alii. BOURD.

Pag. 169. l. 8. 'Ες δὲ τὸ χρυſίον πάντες ἐβλέπον) Alii vero nihil curabant iſtiusmodi poſſeſſiones, nullusque coluit nos, heredita-tem noſtri ſibi ſpondens: verum omnes argenti ſtudιο capiebantur. Quod hic Graece, ἐς τὸ χρυſίον βλέπειν, id Belgice dicimus *op het geld ſien*. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὀρεῖν eſt affectare, petere, cupere, adiuncta praeſoſitione ἐς vel πρὸς, ſed & aliquando omiſſa. In De Gymnaſiis c. 10: 'Ἄλλ'

ὃ ἀρίστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ δίδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν, Non
 tenuia nos expetimus dona. In Charidemo c. 25 : Καὶ σχεδὸν εἴ
 τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς
 τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τιθεμένας,
 Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere vult, omnes
 comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia
 ducentes. In de Mercede Cond. c. 24 : Καίρως ἢ πρὸς ἐλευθερίαν
 ἢ δὴ ὁρᾶν. In Hermotimo c. 4 : Ἀλλὰ θαρρεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν
 ἔχειν ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν αὐτοῦ εὐδαι-
 μονίαν, Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad viae me-
 tam pervenire studeat, & ad illam, quae supra est, beatitatem. In De-
 monacte c. 2 : αἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, philosophiae studiofi.
 Sed hoc in loco pro ὁρῶντες I. G. Graevius ὁρμῶντες legi vult;
 sequi etiam paulo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσεν. Aelian. H.
 V. I, 28 : ἐν Ρόδῳ φασὶ τὸν μὲν εἰς τοὺς ἰχθυς ὁρῶντα καὶ θαυ-
 μάζοντα αὐτοὺς. — Sed & sine praepositione βλέπειν & ὁρᾶν
 simpliciter eo sensu sumtum reperitur. Noster in Amoribus
 c. 24, Τίς ἐραστῆς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδόμενων Ἀθηνῶν,
 καὶ Δεκελείας ἐπιτερχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντες;
 Hic quidem βλέπειν non est omnino affectare, cupere; sed ta-
 men spectare, ut illud verbum saepe apud Latinos: verten-
 dum autem, cum vita ad tyrannidem spectaret. Non intellexit id
 interpres, iure propterea castigatus iam ab Iac. Gronovio,
 Graecae phraseos callentissimo. Sed plane pro affectare, petere,
 studere, sumitur ὁρᾶν in Hermotimo c. 22: Οὐ γὰρ οὔτε χρυ-
 σίον ἔτι, οὔτε δόξας ὁρῶσιν, ὥς διαφέρεισθαι περὶ αὐτῶν &c. Ne-
 que enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur,
 ut de iis inter se contendant. Potest & recte eo sensu per videre
 verti, cum etiam videre ita sumatur apud Latinos; ut iam ad
 Livii II, c. 22, docuit optime omnium de illo scriptore meri-
 tus I. Fr. Gronovius; qui & eundem hunc ex Luciani Her-
 motimo locum ibi affert; ut & per intueri, uti hoc verbo uti-
 tur Nepos in Themist. c. 7. — Hunc in modum eleganter po-
 test explicari locus quidam in De Mercede Cond. cap. 29, ubi
 auctor ait, in regum Persarum conviviiis adesse Eunuchum,
 qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos coniciat,
 dum alius Eunuchus iam dudum tensum arcum tenens, τὸν δὲ
 μὴ θέμις ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam
 perrumpat. Ὁ ὁρῶν & μὴ θέμις, vix potest hic esse, qui simpli-
 citer aspiciat (nam cuius, eisdem accumbentis epulis, oculi ita
 coerceri queant, ut plane non coniciantur subinde in eos,
 qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat,

ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitatum id facere. Forſan ita hunc locum cepit quoque Brodaeus IX Miſcell. cap. 13, quia legi vult, *εις ἀ μὴ θέμις ὄρωιτα*. At illud *εις* commodiſſime ſubaudiri, patet ex iis, quae attulimus. Quin iterum ὄρᾱν pro *petere, incumbere in aliquid*, reperio poſitum ab Luciano pro Imaginibus c. 18: Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὄρᾱ (ὁ ἑπαινος) ὅπως ὑπερθυμάσεται, καὶ ζήλωτον ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem eſſe liberam, & arbitrio laudantis permiſſam, neque terminis circumſcriptam. Sed in id inprimis, inquit, ea incumbit, quomodo nimirum admirationem ſuam ſit maxime extenſura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura. IENS.

cad. l. 13. Τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου) Non dubites fere, quin hanc Luciani cogitationem pepererint Euripidae verſus apud Plutarch. περὶ Ἀδολεσχ. p. 502 C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι Σοφους ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. HEMST.

cad. l. 16. Ὅδοσι καὶ ὄνυξι) Ut ſolent utentes armis a natura datis ferae beſtiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in Tullio, *Toto corpore atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis aſſerviunt*, Tuſc. Diſp. II, 23, mutaverim in *unguiculis*. Uterque locus Ciceronis & Luciani non fugit Eraſmum in Chil. HEMST.

Pag. 170. l. 2. ἤξουσι) De ἤξουσι cogitabam, cum animadverſi ſtare ſic poſſe, ut & Dial. XXVI. SOLAN.

cad. l. 9. Ἐμὲ δὲ πρὸς κεκρίσθαι) De ſumma imperatoris laude Lucianus hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud Livium Appianumque a Scipione rogatus, quem maximum omnium imperatorum, qui unquam fuiſſent, crederet, Alexandrum Magnum nominaiſſe traditur; huic proximum Pyrrhūm; ſe tertium, & ſi Scipionem viciſſet, primum ſe exiſtimaturum fuiſſe. Vide Livium XXXV, c. 14, & Appian. in Syr. SOLAN. Ex hiſtoria colloquii, quod Ephēſi habitum a Scipione Africano & Hannibale Livius atque Appianus & Plutarch. T. I, p. 381, referunt, Lucianum huius dialogi ſumiſſe argumentum, obſervarunt Fr. Fabric. ad Oroſii IV, c. 20, & A. Schottus ad Corn. Nepot. Vit. Hannib. n. 1. Eius ſermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur Polybius. Livio ſane quin ſuſpecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem eius cognoverit, facile dubitabit: nam poſtquam de Villio tanquam rem exploratam ſcripſiſſet XXXV, 14, eum Ephēſum proſectum

dedisse operam, ut cum Hannibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius, inquit, secutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi collocutum cum Hannibale. Hoc ille, si Polybium haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fideiussorem parasset, tam sollicitè demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus affert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In Iuliani Caesar. p. 320 & seq. ubi Iulium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: Luciani in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustris Spanhemius. eiusque sententias cum Iuliano comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Hannibalis disceptata fuit in Beatorum insula, ius dicente Rhadamantho, ut Noster, qui ipse iudicio testis oculus interfuit, narrat 'Αλ. 'Ιστ. II, § 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, cum eo delatus fuit Lucianus, insula Beatorum habuit. De προεδρία vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sanctaeque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. HEMST.

Pag. 171. l. 4. Διενεργεῖν τὰ πολέμια) Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικά eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disiungi videantur πολέμιος & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cuius veteres secutus est Lucianus auctores. Thucydid. I, c. 18, εὐ παρσχευάσαντο τὰ πολέμια. ad quem locum, ne quis praecipiti iudicio fallatur, operose cavet H. Stephanus; cuius annotatio si fuisset in promptu Iac. Gronovio, minus, ut puto, confusus Mediceis membranarum non dedisset in Herodoto III, c. 4, τὰ πολεμικά ἀλκιμος pro τὰ πολέμια. istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur Dionys. Halic. A. R. II, p. 96, v. 16, ἐθνῶν μεγάλων τε καὶ τὰ πολέμια ἀλκίμων p. 101, v. 13, ἀνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους v. 23, ἀνὴρ δραστήριος καὶ τὰ πολέμια ἔργα διακατὶς p. 544, v. 7, τὰ πολέμια ἀλκιμος. Thucydid. IV, c. 126, ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his Luciani verbis praestantiss. Dukerus, existimans similiter accipiendam esse Thucydidis phrasin τοὺς πολέμους διέφερεν, ad VI, c. 54. Non moleste feret vir humanissimus, si dissentire

me profiterar, & Scholiastae Cass. omniumque interpretum partibus potius accedam; quas sane, simul atque locus boni scriptoris in controversus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διαφέρειν idem valere conſter, quod bello strenuum atque egregium eſſe, lubens deferam. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω) Julian. Caesar. p. 318 A. καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἡζίου λέγειν ἕκαστον ἐν μέρει περὶ τῶν ἑαυτοῦ. Illud ἐν μέρει vel ἐν τῷ μέρει apud Noſtrum frequens, ad quod, eſſi bene monuerat G. Budaëus C. L. G. p. 772, ſaepe nihilominus interpretes offenderunt, eleganter illustravit Jac. Gronov. ad Arrian. A. A. III, c. 26, p. 142. HEMST.

ead. l. 8. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἔξ.) Non neceſſe erat hoc a Luciano fingi: nam Hannibal, cum in ſuperis eſſet, Graece ſciebat, cum opuscula Graece ſcripſiſſet. Corn. Nepos c. 13 eius vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis diſtriſtus, nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot eius libri ſunt Graeco ſermone conſecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vulſonis in Aſia rebus geſtis.* CLER. Credemusne Luciano innuenti hic, Hannibalem, tam diu extra patriam bellis geſtis, & in exſilio Graece noſciſſe? Haud ſane mihi fit vero ſimile. Corn. Nepos ait, eum *Soſilo literarum Graecarum uſum eſſe doctore.* SOLAN. Hannibalem Graece etiam locutum lepide ait Lucianus τῶν Νεκρικῶν Dial. XII, ut notat A. Schott. ad Corn. Nepot. Hannib. n. 38, loco, quem aſſerebat, parum attente conſiderato. Lucianus autem vix eſt, ut notam non mereatur, qui Hannibalem ad inferos penetrare iuſſit, ut ibi demum Graecae linguae noritiam hauriret: quid enim eſt minus credibile, quam virum ſuae civitatis principem, tot annos exercitus ex diverſiſſimis gentibus conſtati ducem verſutiſſimum Graeco ſermone caruiſſe, aut omnino carere potuiſſe, idque eo tempore, cum uſus eius Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula eſſet familiariffimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum ſe contulit, ab eoque maximarum rerum conſiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando ſcholis intereſſe non fuerit dedignatus, eoque ſe praefente de virtutibus imperatoriis diſputantes riſerit? Sed clara ſunt veterum teſtimonia. Dion. Coic. in Exc. Valeſ. p. 593, καὶ παιδείᾳ πολλῇ μὲν Φοινικῇ κατὰ τὸ πατριον, πολλῇ δὲ καὶ Ἑλληνικῇ ἡſκητο. Zonar. T. II, p. 74, Hannibal τὴν τε διάλεξιν ἀλλοτε ἀλλῇ ποιοῦμενος, ἥδ' οἱ γὰρ πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de Luciano conqueratur, Hannibal, qui ſibi veris adverſus Alexandrum argumentis abundanti in ipſo

dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. HEMST. Ita Io. Matth. Gesnerus ad me: *Non difficile fuerit crimen deprehendere a Luciano, quasi nesciverit, Hannibalem Graece potuisse; modo levi transpositione sic legamus: "Εν μὲν τοῦτο, ὃ Μίνας, ἀτάκην ἀνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλάδα.* Hoc mihi unum hic prodest, quod etiam Graece didici, cum nempe apud superos essem. Ego Luciano patrociniū fuscipi, aequissime fero. IDEM in *Adenais*.

ead. l. 13. Τῷ ἀδελφῷ) Sororis suae viro, qui successerat focero Hamilcari: ei Haldrubali nomen fuit. Vid. Polyb. initio lib. II. CLER. Non fratri, sed sororis viro. Vide Liv. XXI. SOLAN.

ead. l. 16. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.) Deceperat interpretes vitiosa distinctio, & unā litera redundans: neminem fore arbitror, qui lectionem iam olim a me repositam improbet. Usitatum est κατατρέχειν ἅπαντα, χώραν πολλήν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν contra ab indole linguae Graecae abhorret κατατρέχειν τοὺς τὴν χώραν οἰκοῦντας longe aliud est κατατρέχειν, καταδρομὴν ποιεῖσθαι τινας. Ad Lucianum quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Hannibal apud Appian. Syr. p. 91 D. νέος γὰρ ὢν ἔτι Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἀλπεῖα ὄρη μεθ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἐς τε τὴν Ἰταλίαν, ὧν οὐδένος πω θαρρόντος, ἐμβαλὼν τετρακοσίᾳ ἀνέστησα ἄσπλη &c. Si pro τοσαύτας in Luciano numerus eversarum urbium, haud poenitendus utique, legeretur τριακοσίας vel τετρακοσίας, neutiquam aspernarer: πεντακοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορῆσαι Hannibalem, affirmat Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599. HEMST.

ibid. Ἄπαντα) Omnes libri habent, excepto Wecheliano & Hēmsterh. ἅπαντας horum uterque ἅπαντα reposuit, unī & ego conieceram: quam emendationem etiam Vorstio placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς τὰ περὶ τὸν Ἡριδανόν. Sed indigna haec sunt Luciano. SOLAN.

Pag. 172. l. 4. Δακτυλίου αὐτῶν μεδίμοις) Variarum annulorum mensura sententiae. Quorundam sententias profert Liv. lib. 23, *expleffe tres modios super dimidium.* Sed famam veriore putat, quae tradit non fuisse plus modio. Aliiter Flor. aliter Plin. pro quo stant Valer. Eutrop. Orof. Multi, ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut Dio Prus. Tertull. Apol. & hic Lucian. Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit Valer. quique eum secuti. BOURD. Accommo-

datus hic, quam superiore loco urbium, numerus modimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantum Florus II, c. 6, referens *modios duos annulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne Florum non agnoscas, *dignitatem equestrem laxatam mensura*. Cum Plinio plerique *annulorum trimodii* memorant. Parum a Nostro distat Tertulliani dictum Apol. c. XL: *Hannibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur*: dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis appositionio; nisi potius inserto *ac caedes suas* mollienda videatur. Zonaras, ut satis constat, ex Dione Cocceiano refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi proelio absumpta fuerit, Hannibalem insuper habuisse, *περι δὲ τῶν ἱππέων καὶ τῶν ἐκ τῆς βουλῆς ὀρίθμην μὲν μὴ γράφει τοῖς οἰκοῖς Καρχηδονίοις, διὰ δὲ τῶν δακτυλίων ἐνδείξασθαι τοῦτο*. Χοϊνίξι γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε. Dion autem Chryf. Or. LXIV, p. 599 A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: Ἐπάρας δὲ (Hannibal) τὸν χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἐδείξε Ῥωμαίων σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἐκάστην εἶχεν ἀπὸ πολέμιων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένων. Commisit erroris si quis Dionem insimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Hannibalem contulisse factum Magonis, qui nuntius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae iusserat, teste Livio XXIII, 12, &, qui hunc sequi solet, Sil. Ital. XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quidquam tradidit: praesterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, σκύλων esse pro σκύλων scribendum, suspicatus aliquando fui, post πολίταις excidisse κόλπον, cui commode iungatur ἀνέπλεων verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis affabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures Luciani verbis sunt usi, Fr. Fabric. ad Oros. IV, c. 16, Freinsheim. ad Flor. M. Host. de Mens. Rom. & Gr. p. 52, 78. De modio & μεδίμνῳ vide ad Tim. c. 57. Eutropii modios in hac eadem historia Graece dedit μεδίμνους Paeanius: & scriptor aliquis apud Suidam, ut orationem cultus expoliret, τρεῖς μεδίμνους Ἀττικοὺς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων. HEMST.

cad. l. 9. Ἀντεξέσταζόμενος) Noli hic sine Mss. aut impr.

Codicum auctoritate mutare: sed non dubito, quin scriptum fuerit ἀρτιταξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota est: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert; quod haud paulo vehementius est, quam si ducum merita aut artes examini subiicias iudicis rationes pensitantis: sic enim res ipsa & eventus, qualis dux fuerit, docent. Hinc in proxime sequentibus verbis non solum συμπλεκόμενος, quod per se satis superque emendationem confirmarit, sed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique imperatoris ignaviae infumatio. Videndus denique Plutarchi locus in Alex. p. 488. SOLAN. Ἀρτεξισταζόμενος mutari vetat Lucianus verbi huius usu gaudens Δ. N. XXIIX, § 1, περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. maiorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat sane, si libuisset, adhibere ἀρτιταξάμενος, ut περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀρτιτάξασθαι apud Demoth. p. 38 E. sed alterum non minus accommodatum est, dignumque ab elegantibus viris probari: valet enim, *tanquam parem componi, & cum alio congregi*; quare de iudiciis etiam usurpatur. Alciph. III, Ep. 54, ῥωμαίοις συνεξετάζεσθαι νεανίας, *cum robustis iuvenibus contendere & manum conferere*. Similis potestas, quamvis ab Atticis fastidiatur, in συγκρίνεσθαι συγκριθῶμεν ἑαυτοῖς, *armis inter nos experimur*: I Maccab. X, 71. HEMST.

ead. l. 11. Μήδους καὶ Ἀρμενίου) Quamvis Armenii essent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii, qui tam beatam regionem non incolabant, adeoque erant duriores & fortiores. CLER.

ead. l. 15. Τὸν ὀλεθρὸν) Cave veritas *misericum Darium*: ὀλεθρὸς est *exitio dignus*. Hoc autem convicio proscindit Hannibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoris artibus esset ornatus. CLER.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλμίκαστον καὶ κάρη πρὸς τὴν) Videtur Graeculus hic pro Alexandro respondens nomina Africana-
rum aliquot gentium adiecit: sed ex portentosis ab imperito librario adiectis vocibus, quatenus eae fuerint, divinabunt sagaciores. CLER. In V. erat ἀμικα καὶ καρτα πρὸς. Leg. Ἀμικα τοῦ καὶ Βαρκη πατρός. GRON. Ἀλμικα στοῦ καὶ Καρκα πρὸς. C. SOLAN. Ego in V. nisi me fefellerunt oculi, cum illam partem inspicerem, reperi tantum ἀλμίκαστον καὶ καρτα πρὸς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸςprehendisset πατρός, dudum ante coniectura fueram affecu-

tus. Corn. Nepos: *Hamilcar, Hannibalis filius, cognomine Barcas*. Polybius: Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. Zonar. T. II, p. 70: Ἀννίβας παῖς τοῦ Ἀμίλκου τοῦ Βαρχίδου. Vide egregie doctum virum Fr. Oudendorp. ad Frontin. III, cap. 10, § 9. HEMST.

Pag. 173. l. 1. Ἀποστὰς τῶν πατέρων) Subaudi ἐθισμῶν, a patriis institutis desciscens, non, a paterna virtute, ut habet interpretes. Obiectum est potissimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Persicos indueret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. CLER.

ibid. καὶ διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίηθησεν ἑαυτὸν) Locum integrum quonies ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit ἐς vel εἰς, legendumque sit, καὶ ἐς διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίηθησεν ἑαυτὸν. Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunae quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam perditum illum Darium ad Issum & Arbēlas devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, seseque assuescit mori vivendi apud Medos recepto, assumsit Medorum mores; transiit in Medorum mores. Scio inferri posse, accusativos illos διαίταν τὴν Μηδικὴν positos esse per ellipsin τοῦ κατὰ. At vereor, ne hoc plus aequo hic sit durum, & ab mollissima, quam Lucianus tenet dicendi ratione paulo alienius. IENS. Ἐς διαίταν) In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Ienius, requirit. In ed. I loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod iam a clariss. Hemsterhusio factum in sua Dialogorum editione video. SOLAN. Non poenitet interiunctae iam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa Stephano praeunte Thes. T. I, p. 985. Μεταδιαίτῳ, inquit, quoque voce activa apud Lucian. de Alexandro, διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίηθησεν ἑαυτὸν, id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito, quin mendose omissa sit praepositio εἰς ante διαίταν. Eiusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat Plutarch. τῶν πατέρων ἐκδιαιτησιν ἰθὺν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam Lucianus ἀποστὰς τῶν πατέρων utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit Graevius ad Soloc. § 5, subdubitans, an recte legatur πατέρων, cum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse Lucianum obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Solocista ridendi

causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando *πάτρια & πατρώα* promiscue deprehenduntur uturpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. HEMST.

ead. l. 3. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ) In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*; pro quo Benedictus, & *interficientibus opem tulit*. Mira & ridicula. Recte adscripsit pater, *inslar listoris*. Id enim vult, & ipse corripuit duxitque ad mortem. GRON. Haec sic vertuntur vulgo: & amicorum caede convivium contaminavit, & interficientibus opem tulit. Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin συλλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ reddere potuerint, *interficientibus opem ferre*. Συλλαμβάνειν quidem cum dativo significat *opem ferre*, sed non cum accusativo, ut hic: nam τοὺς φίλους non tantum ad ἐμικαίφονει pertinet, sed etiam ad συνελάμβανεν. Est autem συλλαμβάνειν τινὰ, *aliquem capere, comprehendere*. Sed qui illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit *interficientibus*? hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est, quam *ad mortem*. Ergo συλλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ est ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet Diodorus Sic. lib. XVI, p. 513: φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διόνυσος ἔκρινεν ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι τὸν ἄνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic est συλλαμβάνειν ἐκέλευε, *comprehendi iubebat*, vel. *comprehendebat per alios*: ut apud Aelian. V. H. XIV, 49, de Philippo, Ἀφθόνητον ἑμαστίγωσεν, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium suo iussu. Vid. ibi cl. Perizonium. L. BOS Animadv. c. XII, p. 57.

ead. l. 5. Ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης) Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat *πλευσάντων ἐπὶ τῆς Λιβύης*: si teneas *ἐπιπλευσάντων*, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ Λιβύῃ. Longus II, p. 48, ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς: mox iterum, ἐπέπλευσε τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς: sic & ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις apud Diodorum, Arrianum, Aelian. V. H. XII, 61, alioque frequens; ex Thucydide locutionem eandem annotavit H. Stephanus. In Appiano de Bell. Mithr. pag. 213 C. quamvis haud plane repudiandum sit, ἐπέπλει δ' αὐτὸν (Ἀσίαν) καὶ ἀρστήρια πολὺ ἄνδρα φανερώς, malim, αὐτῇ. Diversum est Xenophontis Ἑλλ. II, p. 267, v. 18, καὶ τὴν ἐπὶ Χίον καὶ τὴν Ἐφεσον ἐπέπλεον, neque mutari convenit. Modo ἡρᾶ ἐπίσης τῆς πατρίδος mirifice verterant interpretes, *pariter patriae dominatus*

sum; quod & obscurum est, & longe a Luciani mente discedit, qui significare scilicet volebat, Hannibalem, multo secus atque Alexandrum, in administrandis rebus publicis aequo iure fuisse contentum, patriaeque legibus ac iussis libentem paruisse. Socrat. Ep. I, p. 2, τὰς διατριβὰς ἐν κοινῷ ποιῶμαι ἐπιστῆς ὁμοίως (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τῷ αἰεὶ ὄντι τε καὶ μὴ· quae Leo Allatius & male tentat, & non melius interpretatur. HEMST.

ead. l. 8. Βάρβαρος ὢν) Valer. Max. V, 1, ext. §6, postquam Hannibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat. Idem Carthaginienfibus in Atilio Regulo crudelissime necando barbaram feritatem exprobrat IX, 2, ext. § 1. nam Graecis quidem quidquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re satis arroganter, neque tamen falso, Isocrat. Panath. p. 51 A. Quod autem, verba Luciano ministrante, barbarus audire non refugiat Hannibal, eius appellationis convicio Philippum Alexandri patrem persecutus est Demosthenes, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipsi vix integrum relinquat: οὐ μόνον, inquit p. 90 B. οὐχ' Ἕλληνας ὄντος αὐδὲ προσήκοιτος εὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν' ἀλλ' οὐδὲ Βαρβάρου ἐντευθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis obiiiebant Macedones apud Liv. XXXI, 29, eos alienigenas esse & barbaros, cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum est critique. Alexander vero quam ad unguem calluerit Homeri carmina, perquam accurate docet Dion Chrys. Or. IV, p. 65 C. ὁ δὲ Ἀλεξάνδρος μέγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἡπίστατο μὲν τὸ ἔτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας. Haud mirum, Odyssream inferiore fuisse loco apud regem, qui Martem ac bella spirabat: quapropter Iliadem τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφ' ὅδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων ἔλαβεν μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἦν ἐκ τοῦ νάρθηκος καλυῦσιν' εἶχεν δὲ αἰεὶ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀρησικράτης ἱστορεῖ. Haec Plutarch. in Alex. p. 668 D. & Eustath. in Prooem. p. 1. HEMST.

ead. l. 10. ῥαψῳδῶν) Hanc lectionem in sola Salm. Benedictus expressit, quam, licet auctoritate membranarum delituitur, decora construendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non sum veritus. F. & I. habent ῥαψῳδούν· A 1. H 1. V 2. ῥαψῳδούν. B 2. P. melius ῥῥαψῳδούν· portentum dedit A. ῥῥαψῳδῶν. HEMST.

ead. l. 11. Μόνῃ τῇ φύσει ἀγαθῇ) Verum hoc non est: nam, ut vidimus ex Nepote, literas Graecas didicerat. *Huius bellis multi memoriae prodiderunt*, ait in sequentibus idem scriptor; *sed ex his duo, qui cum eo in castris fuerunt, simulque vixerunt, quamdiu fortuna passa est, Philienius & Sosilus Lacedaemonius. Atque hoc Sosilo Hannibal Graecarum literarum usus est doctore.* CLER.

ead. l. 14. Μακεδόσι) *Diadema* itaque non Perficum ornamentum, sed regium apud Graecos insigne, ut in numismatis videre est. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Persarum est propria. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπὸ στόμ. προφ.) Ἀεὶ & Ὀμήρου adiecta sunt a Solano. Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo, quod erat in A. ed. ἐπὶ τό. HEMST.

Pag. 174. l. 1. Τῇ γνώμῃ) *Ingenio & prudentia.* Frigide interpres, qui *mentis sententia magis, quam fortuna, est usus*: quamvis enim γνώμη hoc saepe significet, id tamen non sonat, cum opponitur fortunae. Subiiciam locum insignem Polybii e lib. I, p. 50, ubi γνώμη, ut hic, pro sapiente consilio in re militari sumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρησῆσαι δοκοῦν, ὡς ἐν σοφὴν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δὲ αὐτῶν τῶν ἔργων ἔλαβε τὴν πίστιν εἰς γὰρ ἀνθρώπος καὶ μίαν γνώμην τὰ μὲν ἀπτήτητα πλήθη καὶ πραγματικὰ καθεῖλε. CLER. De Eumenis Pergameni ingenio prorsus simile iudicium Polybii in Exc. Valef. p. 166, quod quia cum his egregie consentit, adscribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυναστείαις ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχήν, οὐ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῶ χρώμενος, οὐδ' ἐκ περιπετείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἣτι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ. Hannibalis indolem, & admirabilem eius ἀγχινοίαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam describit Diodor. in Exc. Valef. p. 278; illumque talem imperatorem existimat Polybius, in quem propter summam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea Dion. Cass. in iisdem Exc. pag. 593. HEMST.

ead. l. 3. Αὐτοῦ) Ita pro αὐτοῦ, quod in omnibus impr. erat, legendum est. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχρῆν μὲν) *Nihil erat respondendum.* BOURD.

ead. l. 7. Ληστῆς) Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *latrones*, communisque omnium libertatis raptores appellarint. Quam Hannibali dicit contumeliam, didicisse potuit a Demosthene, qui parentem eius Philippum dignum iudicabat, quem pro concio-

ne praedonem Graeciae nuncuparet, Philipp. IV, p. 100 C. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγυς οὕτως ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανομένου ληστῶν τῶν Ἑλλήνων. Quod autem eximie se βασιλεία ferat, eoque insigni ab Hannibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Hannibalem βασιλεία Graeci scriptores agnoscunt: Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599 A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεὺς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut I. Andr. Bosius ostendit ad Corn. Nepot. Hannib. c. VII, § 4. Sic Ἀντωνος τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inscribitur: eoque modo Solinus c. 56, Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem Plinius *ducem* vel *imperatorem*. HEMST.

ead. l. 8. Νέος ὢν) Vigefimum agens annum. Plutarch. pag. 487 F. SOLAN.

ead. l. 10. Καταφοβήσας) Legendum est aut καὶ καταφ. aut κατὰ φοβήσας id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in ed. I. loco alieno insertum est καὶ post χειροτονήεις. SOLAN. Debilitanda non est verbi καταφ. potestas detracta praepositione: malim καταφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus everfarum rationem reddunt Diodor. Sic. XVII, p. 569 D. τὴν πόλιν κατασκάψας πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφίσταμένοις τῶν Ἑλλήνων & mox, populus Atheniensis διὰ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένος τὸ δεινὸν περίφοβος καβειστήκει Plutarch. Alex. p. 670 E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκῆσαντος αὐτοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγύντας πάθει τηλικούτῳ καὶ πτήξαντας ἀτρεμήσειν atque alii. Pronuntiare tamen non veretur Liban. Or. XII ad Theodos. p. 391 D. Ἦν δ' ἂν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βελτίων οὐ κατασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπινοήσας prae-tulerim equidem περινοήσας, quod accommodatius est ad πᾶσαν τὴν γῆν. HEMST.

ead. l. 16. Γρανικῶ) Ad Granicum fluvium. Arrian. Curt. BOURD.

in Schol. Κατέσχειν ἀρχεῖσθαι) F. κατέχειν ἀρχεῖσθαι. In Exe. G. sic legitur, κατέχων ἀρχεῖσθαι: ita & C. nisi quod ἀρχεῖσθαι. SOLAN. Ex V. refecerat Solanus κατέχων ἀρχεῖσθαι. Ego certissimam eius coniecturam praetuli: ἀγαπᾶν exposuit per ἀρχεῖσθαι, ἀρχεῖν per κατέχειν. HEMST.

Pag. 175. l. 7. Διαπηξάμενους) Commodius utique συμπηξάμενους usurpasset satis frequens in hac ipsa re: nam διαπῆξαι compositum rarius, ac Luciani solius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a Stephano, diversae vir-

turis est, atque ad hunc locum parum appositae; vel *pariendo figendoque distinguere*, vel *ita desigere*, ut *stabilitum* *seu* *perduret*. Eunap. Prooem. p. 5: Τὰ ἐκ τῆς ἀκοῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασειόμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπῆξαι καὶ στηρίζαι τῇ γῆρι πρὸς τὸ στάσιμον καὶ μονιμώτερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ σχεδίας δὴ πηξαμένους, ut Herodot. V, 82, τῶς τε πηξαμένοι. Similiter in Philostrati Icon. II, p. 853, v. 19, Penelope ἀναλύει ἃ διύφησεν, placet ἃ δὴ ὕφησεν. HEMST. *ead. l. 16.* Τοῖς ἀνθρώποις) Non barbaris solum; sed & ipsi Atheniensibus. Vid. Plutarch. 1439, 2. SOLAN.

Pag. 176. l. 2. Ἐνφυγῆν) Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599 B. Ἀτίμως ἀπέθανε μάτην πολλὰ φιλοσοκήσας πρὸς τὴν τύχην. Illud ipsum ἀτίμως in fine dialogi adversus Hannibalem a se fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Hannibalem imprimis insignem fecerunt Romani scriptores, avaritia & crudelitate: ut Valerium Maxim. praeteream, vide Liv. XXVI, 38, XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipsi Carthaginientes, quibus popularis sui mores bene notos fuisse credas, huic accusationi subscribant: alterum eius ingenio in saevitiam per se proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit versatus, necessitati sit tribuendum, prudenter disputat Polybius in Exc. Vales. p. 30 & seq. Contra Romanorum Hannibalem incusasse crudelitatem, Diodorus narrat in Exc. Vales. p. 281: Τῶν Ῥωμαίων δ' Ἀννίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ἀμάρτηα καὶ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερφηανείαν &c. mox tamen idem: ἐνθα δὲ δικαίως ἂν τις τοῦ μὲν Φοίνικος ἐμίσησε τὴν ἀμάρτηα. HEMST.

ead. l. 5. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδ' ἐν) *Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit*, ut proxime antecedentia ostendunt: non vero, *nunquam iusti aut claritudinis alicuius memor*, ut absurde habet interpres. Est locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant vicisse κατὰ νόμον, *servata ludorum lege*: sui minus, praemium non referebant. CLER. Sumsit a Demosth. p. 92 C. HEMST.

ead. l. 8. Ἐτέραις συνῶν) Pro ἑτέραις συνῶν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, ἑταίραις συνῶν, *cum amicis consuescens*, hoc est, *meretricibus*. GRAEV. Ἐταίραις συνῶν Flor. Ἐτέραις peccatum est posteriorum edd. Scribit Florus II, 6, § 21, Hannibalem a victoria Caninensi maluisse, *relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrarē*; ubi mox & ipse, & *exercitus ardor elanguit*. Mitto Tarentum, quod tamen haecenus fuisse nemini suspectum miror: de Hannibale Campanae volupta-

tis lenociniis implicato tacet Servius bonum ducem secutus ad Aen. VI, 846, cum narrat, Fabium Maximum, qui Hannibalis impetum ferre non posset, mora eum elusisse, & ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginensium virtus obtorpuit: tacent plures: nam ipsum, ut ad Annaeum notat eruditiss. Dukerus, deliciis his emollitum fuisse, Polybius, Livius aliique historici quidem non produnt: sed tamen probabile est; eamque in rem Luciani nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Hannibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguisse scripserunt. Ne Aurelio Victori testimonium denuntiem, qui solo imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid Valerii Maximi verbis est disertius IX, 1, ext. § 1: *Invisum enim armis Hannibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lascivior ad somnum & delicias evocavit.* Parum utique Venus profecisset, nisi, fractis in mollitiem copiis, eadem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines allocuta; sic ait apud Sil. Italic. XI, 402: *Combibat illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat pislo fultum iacuisse cubili, Nec crimem Assyrio persundere pugnet amomo: & ne pures intra votum spem Veneris improbam stetisse, cavet Silius v. 422: Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instaurat mensas dapibus, repetitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exiit, occulta mentem vitianae sagitta.* At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Hannibalem deducet, eumque nobis monstrabit ἑταίρας συνόντα. Appian. de Bell. Hann. p. 338 C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπεὶ τῆς πείρας (obsidione liberandae Capuae) ἀπέτυχεν, εἰς Λευκανοὺς διαλθὼν ἐχέμαζε, καὶ ἐπὶ τρυφῆς ἢν οὐ συνήθους, ἐρωμένην τε εἶχεν ἄγριος ἀνὴρ. Hoc paulo quidem serius, modo ne Appiani, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque tamen eo minus obiectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθυδυναθεῖν, cuius genuinam vim haud equidem scio, an Budaeus C. L. G. p. 1079, penitus non fuerit assecutus, per luxum & voluptatem contere: debuerat potius, luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere. Plutarch. in Anton. p. 928 A. Ἐκεῖ δὲ μείρακιον σχολὴν ἀγοντος διατριβαῖς καὶ παιδιαῖς χρώμενον ἀναλίσκειν καὶ καθυ-

δουπαθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τῶν
 χρόνον eamque potestatem pluribus verbis confert affixa prae-
 positio κατὰ. Καταπορνύειν, κατακυβεύειν τοῦ πατρὸς τὴν οὐ-
 σίαν, καταπεπαιδραστηκέναι τὸν οἶκον, καθιπποτροφεῖν, κα-
 ταδωροδοκεῖν, καταριστᾶν, καταγυμνάσασθαι, vide Hesych.
 in Κατεγυμνάσατο, καταπαλεῖν, καταφροντίζειν Aristophani
 Nub. v. 855, ad quem legendus est Schol. Nonnihil hinc diffi-
 det Synesii ratio de Prov. I, p. 105 B. μείζω συμφεράν ἐπεποίη-
 το τῆς βασιλείας ἐκπεπτακέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνος ἂν εἰομένη
 δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονος ὑπεθέσσεως, καὶ καθιδυ-
 παθήσειν τὴν ἐξουσίαν quoniam scriptoris sui mentem omni-
 no perperam accepit Petavius, ne alios in errorem trahat, ex-
 planare libet: eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum
 excidisse, quod si potiretur, in maiore rerum argumento se liberius
 existimaret ac palam posse flagitiosam vivendi consuetudinem evul-
 gare, & potentiam luxui impendere ac deliciis: quamquam nervos
 orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari fa-
 cile concedam. Suidas ex scriptore, nescio quo, profert: τὸν
 τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθιδυπαθοῦντα ἱκανῶς notatque, geniti-
 vum etiam annecti: cuius structurae quod ponit exemplum,
 καθιδυπαθὼν τοῦ βίου, exstat sane in Basilii Hom. ad Div. p. 60
 C. ἀλλ' ὃν μὲν ἐξ ἑς χρόνον, καθιδυπαθὼν τοῦ βίου καὶ τῇ τρυφῇ
 διαβρέων ubi miror equidem, ex tot Codicibus, ad quos Ba-
 silium exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem;
 cum tamen vel invitis membranis ac Suida non dubitandum
 videatur, quin refingi praestet τὸν βίον nam alteram illam le-
 ctionem si loco cedere prohibeas, utique foret interpretan-
 da, *per luxum ac voluptates immoderatas insultare vitae*: quod ab
 eloquentissimi patris mente non parum discrepat. Vereor au-
 tem, quod Alexander gloriatur, se μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξατα
 ἐπὶ τὴν ἑω μᾶλλον ὀρμηῆσαι, ut Romanos, illos rerum dominos,
 suffragatores habeat: multa disputat in contrariam partem
 Livius IX; 17, in isto nobili diverticulo, quo quaesivit, *qui-*
nam eventus Romanis rebus, si cum Alexandro foret bellatum, fu-
turus fuerit: ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dia-
 logum collata voluptati erunt. Omnino confer Arrian. initio
 lib. VII. HEMST. De Hannibale Campana luxurie corrupto,
 tanquam de re vulgo nota loquitur Cicero de L. Agr. § 95:
deinde ea luxuries, quae ipsum Hannibalem, armis etiam tum invi-
ctum, voluptate vicit. Marcellus apud Livium XXIII, 45, quo
 summa vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Hannibali*
Cannas fuisse: ibi virtutem bellicam, ibi militarem disciplinam, ibi

praeteriti temporis sumam, ibi spem futuri exstinctam: quae non minus ipsum Poenorum ducem, quam milites, petere videntur. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 16. Ἦν μὴ) Sic omnes libri nostri pro ἤ. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Ἰταλιώτης) Incurrisse videri potest Lucianus in regulam a Grammaticis praescriptam, quae ut Σικελούς & Σικελιώτας, sic etiam Ἰταλούς atque Ἰταλιώτας discernit: hanc enim normam si sequi voluisset, Scipio non Ἰταλιώτης, sed Ἰταλός dicendus erat. Vid. Menag. ad Diogen. L. II, 5. Verum eam legem optimi scriptores migrare saepe solent; proque Siculis Σικελιώτας posuit Diodor. Sic. tum XI, p. 279 D. tum alibi non raro; de quo more copiosius alio loco dicemus. HEMST.

ead. l. 12. Οὗτος) Commodius, mea quidem sententia, legatur οὕτως, sed libri omnes aliter. SOLAN.

Pag. 178. l. 3. Καὶ ἡμεῖς) Καὶ ex MS. Ox. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅμοια) Quorsum pertineat, quoque referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur, an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁποῖα ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ· &c. at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuescere: haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Ὅποῖος autem, ποῖος & οἷος frequenter similem usum habere notum est. Dial. Mort. XXII, ἀγνοεῖς, ὁποῖον ἀνδρὰ διεπρόβημευσας. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aequae animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενεῖς, teste Aeliano de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesijs, vel inter Aegyptios homo nugacissimus, traditum a Sueton. c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat Plutarchus in initio vitae eius: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas ianuae admovere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui volutantem cum uxore draconem fuerat conspiciatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium averfata dicere solebat argute: Οὐ παύσεται με διαβάλλων Ἀλεξάνδρος πρὸς τὴν Ἥραν· quod dictum ut ipsi sit hono-

rificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non aspernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat Apollin. Sidon. Paneg. Anthem. v. 80, 121, ubi vide Savar. Livius quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19, *reclitque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris eius persaepe visam prodigii eius speciem, interven-
tuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam*. Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinae stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque tamen coniectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubiculo lectosque ventitarit: haud difficilius dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binae lectiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτεσθαι pro βλέπεσθαι, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem*, eratque sane draconum eiusmodi furtivus accessus, & emissitris testium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut Livius ait, hominum inventu evolventur, ne sic quidem fatis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλίσθαι, verbum opportunissimum, ex cuius corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus, quod quisque menti scriptoris optime congruere putabar, correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλέπτεσθαι: altera quidem egregie placet παρ' ἐαυτοῦ σε εἶναι. Dial. XVI: δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκιμένη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρώωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός: sic paulo aliter apud Cornut. de Nat. Deor. c. 2, Iuppiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηναιὸν παρὰ τῆς Σεμέλης. HEMST. Ὅμοια praestantissimus Gesnerus accipit *similia*, i. e. *consensientia & convenientia oraculo Hammonis*. Mallem, si retineri debeat ὁμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος: nam paulo post, οὐδὲν ὕγιες αὐτῆς ἢ μητρὸς, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφηταὶ ἔλεγον. Sed pristina coniectura displicere mihi nondum potest. Utum verborum *volutari & κυλίσθαι* eximie declaravit Pricaeus Not. ad Apul. Miles. IX, pag. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in orcum se penetrarunt, ut testantur Diog. L. VI, 63, & Plutarchus. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 12. Ἐξαπατῆσθαι) Mireris profecto editorum diligentiam. Sed ἔξαπατᾶσθαι, vel ἐξηπατῆσθαι scribendum, dice-

rent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατήσθαι suadent praecedentia; veluti & hoc maluit interpretes, reddens, *Ait qui de Olympiade similia ferebantur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse, deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se iuum patrem existimaret.* IENS. Ἐξηπατήσθαι Mf. Ox. recte. Omnes impressi ἐξαπατήσθαι, quod merito cl. Iensio displicuit. SOLAN.

Pag. 179. l. 1. Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται) *Incolae nemoris, ut Curt. IV, c. 7, § 20, quos Hammonios vocant, dispersi iuguribus habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum.* Diodorum paene de verbo ad verbum vertit XVII, p. 589 A. Sic & Herodoto III, c. 26, οἱ ἐπ' Ἀμμωνίου ἀποσταλέντες στρατεύεσθαι, quos Cambyfes cum ipso oraculo funditus deleri iusserat: Excerpt. Diodor. p. 249. Ephorus apud Plutarch. T. I, p. 447 F. refert, Lyfandrum, cum frustra Pythiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἀμμωνος ἀναβῆναι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον δίδοντα. Hi ciues Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret Diodorus τὰς ἐπικαλουμένας Ἀμμωνος πόλεις p. 588 D. illae tamen ab ipso templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, &, non secus ac Delphi, caerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore insignis, qui personam Iovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vocabant; Plutarch. Alex. pag. 680 D. Diodoro ὁ προφητεύων ἀνὴρ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν. Formula, quam responsa daturus adhibebat, a Platone traditur Alcib. II, pag. 458 E. ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀποκριθῆναι τὸν προφήτην, τὸν γὰρ θεὸν οὐκ ἔαν δηλονότι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo, quam ut vulgatur) φάναι, τάδε λέγει Ἀμμων· atque ita Arrian. A. A. VII, p. 305, alii que plures. Poterat ergo Noster forte non deterius scripsisse, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio est apud Herodot. II, 32. δυναστὰς & τυράννους appellat Diodorus. HEMST.

ead. l. 2. Προφῆται) Narrat M. Felix Oët, BOURD.

ead. l. 3. Οὐκ ἄχρηστόν σοι) Alexander apud Curt. VIII, 8, 15: *Obtulit nomine filii mihi (Ammon) recipere ipsis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi Freinshemius ad hunc sensum vergentia Luciani loca collegit. Paulo post εὐθασα ἐπισκῆψαι legas, an ἐπισκῆψας, τι an τινι parum refert: hoc tamen in usu frequenti. Apollodor. II, p. 105, Clymenus ἐπισκῆπτει τελευτῶν Ἐργίῳ τῷ παιδὶ ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. Chry-
Lucian. Vol. II. H h

sipp. apud Athen. IV, p. 159 B. ἐπισκῆψαι τοῖς οἰκείοις θάψαι οὕτως utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi Lurcius ab eruditiss. Freinshemio non est omisus ad Curt. X, 5, 4. HEMST.

ead. l. 11. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην) Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμν. &c. Ὅτι videtur excidisse; idque consideravit interpres: *At quid rides, Diogenes?* Diog. *Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt* &c. IENS.

ead. l. 14. Τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες) Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεοὶ ἐδίκουν τοῖς ἀνθρώποις. SOLAN. Vide Kuhnium ad Aelian. V. H. II, 19, V, 12. Elegans dictum Pythae, cum de Alexandro duodecim Diis adiungendo psephisma Demadisturpissimum in suffragia mitteretur, refert Plutarch. Apophth. pag. 187 E. Orta ab Atheniensibus, in quamcunque partem incubuissent, nimium vehementibus adulario ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρέσβεις αὐτοὶ τε ἐστεφανωμένοι Ἀλεξάνδρῳ προσήλθον, καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὡς θεοὶ δῆθεν εἰς τιμὴν θεοῦ ἀφηγμένοι, teste Arriano A. A. VII, p. 305. V. Diogen. L. VI, 63. HEMST.

Pag. 180. l. 1. Τρίτην) Suspecta mihi haec vox: certe ad trigessimum usque diem insepultum iacuisse Alexandrum legimus apud Aelian. V. H. XII, 64. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖος) Vide Freinshem. ad Curt. X, 10, 20, & doctos Commentat. ad Aelian. V. H. XII, 64. HEMST.

ead. l. 3. Ἐς Αἴγυπτον) Quod & factum est: vide Lucan. IX, 154; X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. Sueton. Octav. c. 18, & Dion Cass. LI, p. 454, citante H. Prideaux Part. II, p. 588; cum olim in aurea conditum fuisset: P. I, p. 451. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀνουβιν) Scribendum Ἀνουβιν, ut recte B. Πρ. c. 16. Correpta est prima; Latrator Anubis. IENS. Ἀνουβιν recte Ox. in reliquis Ἀνουβιν. Vid. B. Πρ. c. 16. SOLAN. Iunguntur Ἰσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2; Σαράπιδι, Ἰσιδι, Ἀνούβιδι in Op. Gruteri p. 84, 3; & apud Sponium. Alexander autem in Aegypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus. Lucan. X, 272, *Summus Alexander regum, quos Memphis adorat*. Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia Theocritus, quippe poeta coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18, aedem autem Ptolemaeo Philadelpho in Iovis aula construxit — παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος

φιλα εἰδὼς Ἑδρίασι Πέρσαισι βαρὺς δαδς αἰολομήτας· pro quo posteriore vocabulo αἰολομήτης posuit H. Stephan. Th. T. II, p. 259 G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Aegyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus iure quidem denegare non potuerunt: insaniam eorum superstites nummi testantur. HEMST.

ead. l. 10. Ἐς τὸν εἶσω τοῦ στομίου) Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hidium descenderit. In verbis ἔς τὸν εἶσω τοῦ στομίου posset quidem intelligi τὸ πόνον at non dubito, quin Lucianus scripserit ἔς τὸ εἶσω τοῦ στομίου, ut Dial. seq. καθάλασσαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸν extrivisse literam r. IENS. Τὸ εἶσω optime ed. l. & St. Ms. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τὸν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀμελής) Quia ianitor erat Orci. Vid. Dial. XX initio & fine. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκείνα) Melius Luciani consuetudini quadrat ἐκείνο. HEMST.

Pag. 181. l. 2. Ταῖρα λευκῇ) Sic Dial. seq. BOURD.

ead. l. 4. Οὐδὲ ταῦτα &c.) Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἰεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης· aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα· ut μοχ, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, οὐ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἰεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ παρὰ τῆς τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini affixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiolem insuper habuisset Lucianus? οὐδὲ, vel οὐχὶ ταῦτά σε τὰ παρὰ τῆς τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. HEMST.

ead. l. 7. Κολάκων ἐπιτριπτότατος) Sic in Tim. Aristotelis φιλοχρηματίαν, δωπεῖαν, κολακείαν ubique perstringit. BOURD.

ead. l. 8. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι) Quamquam structurae norma constet, ut p. 140, ἐκείνον ζῆν ἔασον· p. 158, ἔασόν με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a Luciano profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium ἀπάντων ἐκείνος κολάκων ἐπιτριπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae respondet, me solum sine quae ad Aristotelem

ſpectant ſcire? Cum vitium ſentiret Kuhniiſ, ſuccurrere conatus eſt laboranti loco pro *εἰδέναι* reponendo *διίεναι* ad Diogen. L. VIII, 30, *ſine modo, ut recenſeam aliquid de Ariſtotele*. Sol-
 lerter excogitatum; neque tamen eiufmodi, ut repertae verita-
 tis perſuaſione mentem feriat: aliud latere quiddam credide-
 rim, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum au-
 tem non eſt, Alexandrum hic aſperius invehi in Ariſtotelem,
 cuius magiſtri ſui iam dudum, antequam ad plures abiret, re-
 verentiam omnem depoſuiſſet: literas ad Antipatrum pro-
 fert Plutarch. p. 696 D. ubi ſcripſerit: τὸν δὲ ſοφίſτην (Cal-
 liſthenem ab Ariſtotele commendatum: vid. Diogen. L. V,
 10.) ἐγὼ κολάσω, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀττικῶς
 ἐν γὰρ τοῦτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριſτοτέλην. & p. 706 A.
 ad Caſſandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, ſοφίſματα
 τῶν Ἀριſτοτέλους εἰς ἐκάτερον λόγων. Invidioſe vero Athen.
 XII, p. 537 F. non eſt, quod miremur, ait, aetate noſtra Her-
 culem haberi voluiſſe Commodum, eiufque Dei inſignibus
 ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριſτοτελεῖοſ τοſούτοις αὐτὸν ἀφο-
 μοιοῦντος θεοῖς. HEMST. Si color aliquis vulgatae lectioni poſ-
 ſit induci, nihil equidem ſpecioſius invenio, quam quod fug-
 geſſit Io. Matth. Gefnerus: *Non puto, inquit, hanc vocem eſſe*
ſilentio regi volentis dedecus Ariſtoteliſ: contrarium enim apparet.
Sed hoc vult, ſine me ſcire, id eſt, concede, ut ego melius quam
quiſquam ſciam, & dicam adeo, quiſ fuerit Ariſtoteles; ut noſtri,
das muſs ich am beſten wiſſen. Μόνον non excludit alios a cogni-
tione futura, quam omnibus iam impertit, ſed a praeterita. IDEM in
Addendis.

ead. l. 11. Ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος &c.) Adduxit Thom. Ma-
 giſter in Ἄρτι, & quod ſtatim ſequitur, ὥς μὴ αἰſχύνοιτο καὶ
 αὐτὸς λαμβάνων in Ως, perverſe tamen praemiſſo titulo dialo-
 gi Diogenis & Herculis. HEMST.

Pag. 182. l. 3. Οἷδα δὲ δράσεις) Ἀττικώτερον eſt dicere οἷδα
δὲ δράσον, ut apud Ariſtoph. Eq. 1155, ubi v. Schol. KUSTER.

ead. l. 9. Ὁρῶντας) Ed. l. ὁρῶντας. Sed praestat vulgata,
quam firmat etiam Ox. SOLAN.

ead. l. 27. Οὐκ ἔξαρνος γένοιτο, μὴ οὐκ &c.) Hoc exemplum
 poſuit Henr. Stephan. Anim. in Libr. de D. A. p. 32, ut mo-
 rem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam
 duas trefve particulas negantes cumulantium: plura dabit
 Steph. Bergler. ad Alcipher. p. 215. Olearius ob ignoratum vul-
 gatiffimae ſtructuræ modum merito caſtigatus a L. Bos in
 Ep. ad Hebr. XII, 19. HEMST.

Pag. 183. l. 5. ὡς χρήσιμον) Existimet aliquis vel ὡς super-
vacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel denique scribi non absur-
de posse ὡς χρησιμώτατον. Verum sciendum est, eum saepe
locum tenere particulam ὡς, quem sine orationis detrimento
facile relinquere queat: de Luc. § 24, τοὺς γονέας τοῦ τετε-
λευτηκότος πείθουσι γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀνδρῶς μὰ Δι' οὐδ' αὐ-
τοὺς ἀναγκαζομένους: alibi plura dicuntur. In opinione divi-
nae stirpis excitanda & fovenda plures aſtum Alexandri agno-
ſcunt. Arrian. A. A. VII, p. 311: Ὅτι δὲ εἰς Σεδὼν τὴν γένεσιν
τὴν αὐτοῦ ἀνέφερον, οὐδὲ τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημ-
μέλημα, εἰ μὴ καὶ σόφισμα ἦν τυχόν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σε-
μνοῦ ἑνεκα. HEMST.

ead. l. 13. Γέρρα οἰσύϊνα) *Crates vimineae*: quid gerrae, do-
cet Ioseph. 3 Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰτιά, de
quibus alibi: ἰταίας vocat Hesych. quem vide: lege Lucian.
de Hist. Conscr. cap. XXIII. BOURD. Has ipsas voces ponit
Etymol. atque explicat p. 619, v. 18. Si Luciani verba putes,
quod verisimile videtur, solum eo referendum est illud inter-
pretamentum, σκεπαστήρια ταῦτα πολεμικά, οὐ κυκλοτερῆ δέ,
ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα: cetera minus quadrant. Οἰ-
σύϊνας ἀσπίδας ex Thucydid. IV, 9, annotavit Poll. VII, 176,
X, 176. Luciani locus utriusque scriptoris Commentatores
eruditos non fefellit, uti nec H. Stephan. ad Xenoph. K. Π. p.
24, v. 13. De gerris autem scuto Persico luculenter agit Barn.
Briffon. de Regn. Pers. III, p. 290, 291. HEMST.

ibid. Οἰσύϊνα) Vid. Not. ad Ἀλεκτρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὅπλιτ.) Haec ita distinxerant in-
prioribus edd. quasi praecedentibus adhaerent: separavi, ut
ad verbum χειρώσασθαι esse referenda liquidius constaret. In
his vertendis mirum est aberrare potuisse interpretes: suas res
adversus fortes viros ac bellicosos gestas commemorat Philip-
pus, ut instituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli
hoste reportatas deprimat. Vicissim Alexander paulo post pa-
trem perstringit, se procul abfuisse testatus a pravis artibus,
quibus ille potius, quam vera virtute bellica, Graecos supe-
rarit: eo spectant ista amarulenta, ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς,
οὐδὲ προδοσίαις ἀνούμενος τὰς νίκας &c. nam Philippus reve-
ra inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eo-
rum est, quod inprimis a Demosthene ipsi non fuerit obie-
ctum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. Περσικά) Haec eadem in Etymologo
leguntur. Doctior exstat Scholiastae nostri de γέρροις anno-

ratio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. HEMSTERH.

Pag. 184. l. 1. Τὴν Θετταλὴν ἵππον) Mf. Θετταλικὴν ἵππον. Scio εἶμος σκύθης, & similia: sed Lucianum haec obsoleta non amare, id quoque scio. GRAEV. Θετταλικὴν praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noster Θετταλὴν de equa. ZEUX. c. 6: τὴν δὴλειαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἷαι μάλιστα αἱ Θετταλαὶ εἰσιν ἀδμήτες ἐτι καὶ ἄβατοι. In Amor. cap. 45, Θεσσαλὸν γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. Forſan, cum de equitaru sermo est, aliter solebant efferre: certe Z. tr. cap. 21, ἵππων Θρακικῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Χρυσοφόρον) Dico alibi. BOURD. Χρυσοφόρον, contumode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitiei nota Persas Medosque victores Graeci significabant. Epigr. apud Lycurg. in Leocr. p. 163: Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Χρυσοφόρον Μῆδων ἐστόρεσαν δύναμιν. Simul hinc parer, delendum esse καὶ, quod praecedat χρυσοφόρον. HEMST.

ead. l. 6. Μύριοι) Vide Xenophontis ea de re libros ab omnibus legi dignos. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐ διαστήσας) Idem codex pro οὐ διαστήσας αὐτοὺς, scribit, οὐ διασπάσας αὐτοὺς, eos non divellens, sive diducens: sed in vulgata sententia eadem est. GRAEV. In MS. suo invenit Graevius διασπάσας pro διαστήσας, & ita legit quoque in suo codice Scholiaſtes. Sed recte iudicat vir cl. in vulgata eandem esse sententiam. Quin & in hoc usu διιστάται est frequentissimum pro διασπᾶν, χωρίζειν, διαχωρίζειν quemadmodum passim hoc verbum interpretatur Hefychius. IENS.

ead. l. 11. Προδοσίας) Tangit patris cauponium, de quo Demosth. alii. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διασχίσας) C. διαστιχίσας λέγεται γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστήσας, quod & in textum multarum editionum irrepsit. SOLAN. Viderur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa διαστήσας & διασχίσας. HEMST.

Pag. 185. l. 2. Δορατίω) Venabulum, hastam, sarissam, lanceam, αἰχμὴν vocant; quibus Luciani δοράτιον addidit Io. Freinshem. ad Curt. VIII, 1, 52. HEMST.

ead. l. 3. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμωσεν) Lufcinus: eo quod nomen meum celebraret & meas res gestas cum tuis conferre auderet. Admodum lenta. Benedictus accuratior: eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Sed cur elegantiam Graecam obscurant & malunt circumire, quam mera & nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent Cice-

ronem dixisse, *Isocrates maiore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lysiae comparatur*; Iustinum, *Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles*; nullus tamen fortunae Candauli comparandus. Et sic alii. GRON.

ead. l. 4. Μακεδονικὴν χαλμύδα) Consule Spanhem. de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis iam, ex eodem constat; 'Αλεξ. c. 27, *ἑπλυχίτων ἀνὴρ* pro Partho. SOLAN.

ead. l. 5. Κάδδου) *Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικόν* lege Suid. Hefych. dico ad Heliodor. lib. 7. de taenia dictum antea. BOURD.

ibid. Τίαναν ὀρθήν) Vid. eundem Spanhem. p. 466. SOLAN.

ead. l. 6. Τπ' ἐλευθέρων) Admodum displicet illud ὕπ'. Ego delendum cenleo. SOLAN.

ead. l. 9. Λέουσι) Temere vulgari fabulam, qua Lyfimachum leoni obiectum ab eo scribunt, ait Curt. VIII, 1. Iustinus tamen ei fidem facit XV, 3. SOLAN.

ead. l. 10. Γάμους τοιούτους) Seponere non possum. levem vitii suspicionem in vocabulo secundo: debuisse videtur Lucianus designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, *γάμους αὐτούτους*. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud Arrian. VII, c. 10: *γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γογγύμακα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἡμοῖς*. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a Luciano dissentit Plutarchus Alexandri vel imprimis admirator *περὶ τῆς Ἀλ. Τ. ἢ Ἀ. Οτ. I, p. 329 E. 330 A.* HEMST.

ead. l. 16. Ἐν Ὀξυδράκαις) Communem historicorum opinionem secutus est Noster, quam refutavit Arrian. VI, c. 11, Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens. Utrosque Mallos & Oxydracas in hac historia coniunxit Diodor. Sic. XVII, p. 613 D. & 614 C. *καθῆλατο μετὰ τῶν ὅπλων μόνος εἰς τὴν πόλιν*. Vide Io. Freinshem. ad Curt. IX, 4, 26. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Λύσανδρον) Nota Callisthenis historia: quamquam de eius poena & morte valde dissentiant: vide Freinsh. ad Curt. VIII, 8; sed quem Lyfandrum, caveae leonum itidem inclusum, indicet, non reperio. Suidas in *Καλλιθένης* Nearchum Tragicum illi associavit: an pro eo memoriola vacillans Schol. nobis Lyfandrum suggessit? HEMST.

ilid. l. 2. Ὁξυράκαις) Hoc ed. A. vitium correxit Solanus. HEMST.

Pag. 186. l. 13. Ἐπικερτομούντας) Iam irrita fuerat, atque obiecta Alexandro vivo praeferentique stirpis ementiendae superbia. Arrianus eodem hoc usus verbo VII, c. 8: Μακεδόνες οὐκ οὖν σιγῇ ἔχοντες ἐκατέρησαν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀπαλάττειν τῆς στρατιᾶς (στρατείας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς στρατευοῦσθαι τὸν Ἀμμωνα δὴ τῷ λόγῳ ἐπικερτομούντες. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Δίψιν) Debuerat Διβύσι sed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae sunt non optimae, & nunquam vix bene Graeca; quale quod mox sequitur χλησ- μὲν δ' ἐπὶ σὸν μένος ἦλθε. HEMST.

Pag. 187. l. 3. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές) Mentem Luciani non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae sic sunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri*. Dixit, id multum imminuit gloriam tuam & res gestas, quia vendirabas te Deum esse, seu Dei filium. Id enim, quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia potest, & longe viribus omnium hominum est potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adscribendum, sed potentiae divinae omnibus humanis opibus maiori. Vertunt: *Nam etsi haec a Deo geri videntur, Diis tamen longe inferiora agere visus es*. Vides, quam male. GRAEV. Interpretes merito castigavit Io. Freinshemius ad Curt. IV, 7, 30, ubi, positis Luciani verbis, monet: *Sensum non ceperunt interpretes; est autem hic: quidquid enim egisti, id omne, siquidem ut a Deo gestum aestimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem positum ceniebatur. Et patet ratio: nam ab homine victas esse nationes, expugnatas urbes, eversa imperia si narres, quilibet profecto censebit, eum hominem inter ceteros excelluisse: at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere id mirabitur, cum omnes sciant, nullas esse hominum aduersus Deos vires, ut loquitur Iustin. II, 12, 10*. HEMST.

ead. l. 7. Ἀορνόν) Ἀορνὶν Mf. non ἀορνόν, sed utroque modo scriptum hoc vocabulum inveniri, & in usu esse, docuit Eustathius ad Dionysium Periegeten. GRAEV. Ἀορνὶν etiam P. & L. habent; sed aliter ceteri tum hic, tum Ἐρμ. c. 4, & Πρτ. c. 7. SOLAN. Tzet. ad Lycophr. v. 704. Vid. ad Πρτ. Διδ. § 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt Raderus & Freinshem. ad Curt. VIII, 11, 2, ubi inter Ἀορνόν & Ἀορνὶν Codices non minus, quam editi libri, fluctuant. Herculi autem

Liberoque saepe conferri Alexandrum, docebit idem Freins-
hem. ad Curt. IX, 2, 29. HEMST.

ead. l. 12. Συνῆς) Fl. nullum subscripsit iota, quod omnes
reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum adden-
da fuerat litera per iniuriam vicinae similis extrita συνήση, ut
γνώση, ἀπομαθήση. HEMST.

ead. l. 26. Οἷα πρῶην) Dialog. ex his versibus Odysf.

Μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παράυδα φαίδιμ' Ὀδυσσεύ,

Βουλοίμην κ' ἐπαύρους ἐὼν διττεύμεν ἄλλῃ

Ἄνδρι παρ' ἀκλήρῃ, ᾧ μὴ βίοςτος πολὺς εἰν,

Ἡ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cetera item ex variis locis Homeri. BOURD.

Pag. 188. l. 3. Ἐπαύρους ὦν) Argumentum huius dialogi
ex Homero Lucianus derivavit Od. A, 488, utque erat in prin-
cipem poëtarum paulo iniquior, abstinere non potuit, quin
animadversionis, testae quidem atque ingeniosae, maculam
ipsi adspiceret; secutus hac in parte Platonis, quem tamen
ipsum alibi non mollius tractat, iudicium: is enim initio lib.
III de Rep. hos versus inprimis aliosque similes, tanquam ad
frangendum animi robur idoneos, expungendos esse censuit.
Quod de Pelidae magistris modo Notter, a Platone quoque
sumtum p. 612 C. Ἀχιλλεύς θεῶς ὦν παῖς καὶ Πηλέως σωφρο-
νιστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σφοδρᾷ Χείρῳ
τετραμμένος &c. Firmat autem vulgatam Homeri lectionem
ἐπαύρους, cuius duplicem significatum, ut ex Eustathio & He-
sychio patet, veteres exposuerunt, ἐπίγειον scilicet, vel κη-
πουρὴν ἐπιμίσθιον sive τὸν γῆν ἐργαζόμενον cum aliis scriben-
dum videretur, Βουλοίμην κ' παύρους ἐὼν, id est, φύλαξ, εἰς
φυλακὴν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, testibus Etymol. pag.
353, & Eustath. p. 1695. Eundem Homeri locum, sed alia
ratione, Dion Chrys. adhibuit Or. IV. p. 67 B. Facete Luci-
lius apud Non. p. 519, *Nunc paucis malim ac sapientibus esse pro-*
batum, Ἡ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox Δει-
λὸν non equidem improbo; quia hac tamen accessione indige-
re non videtur ἀγεννῇ τινα Φρύγα, considerandum est, an prae-
stet δοῦλον. HEMST.

ead. l. 16. Ἐκείνη) Respicit ad vocem δόξα, quam in animo
habebat Lucianus, non ad δόξάριον, qua usus erat. CLER.

ibid. Ὅ, τι μάλιστα) Perperam in omnibus libris excusis,
quos vidi, scribitur εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἀνω βέλῳ διήσουσιν,
cum ὅτι scribendum sit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, maxime,
celerrime: licet maximopere celebrarint homines. GRAEV. Sola Fl.

ἑτιμάλιστα, qui mos est scribendi vetustarum edd. exinde cunctae corruptius ὅ, τι μάλιστα. Quamquam dixerat τὸ δύστηνον ἐκείνο δοξάριον, tamen hic, quasi δόξαν scripsisset, subiecit ἐκείνη μὲν ἀνωφελής: qualia multa veteres usurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo studio quaesita: vide Davif. ad Cicer. de N. D. II, p. 199. Duker. ad Thucyd. II, c. 47. HEMST.

Pag. 189. l. 6. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβής) Manium, apud quos *Lydus Dulichio non distat Croesus ab Iro*, ut venuste canit Propert. III, El. 3, ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, salvo tamen προεδρίας cuiusdam iure, ubique Noster commendat; propterea laudatus a Barthio ad similem Claudiani locum in Rufin. II, 474. Senec. de Ir. III, 43, *Venit ecce mors, quae nos pares facit*. Sil. Ital. XIII, 776 — *Croesi mox advolat umbra, Dives apud superos, sed mors aequarat egenis*. Verum propius ad Luciani iocos accedit Plaut. Trin. A. II, Sc. IV, 92. Ingentem huiusmodi sententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum scriptis facile reperiet. HEMST.

ead. l. 12. Ἄλλως τε, ὁρᾷς) Legitur in editis: Ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σέ ἐσμέν οἷδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινοῦ τῷ πράγματι. Sed qui hunc locum intrepexit attentius, animadvertet, scribendum & distinguendum eum sic esse: Ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σέ ἐσμέν ὧδε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινοῦ τῷ πράγματι. Vides alioquin, quanta turba sociorum tuorum simus hic. Non longe post autem huc veniet quoque Ulysses. Omnino solatium offert societas earundem rerum. Nam solamine miseris socios habuisse malorum. In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, sed nunc nobis adstipulari Mf. gaudemus; sic enim in illo legitur: σιωπῇ γὰρ καὶ φέρειν δέδεται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. Fixum nobis est tacere, ferre, & tolerare, nisi velimus ludibrio esse, ut tu, si optaremus talia. Nam δεδοται ἡμῖν, quod in editis est, respuit omnino sensus huius loci. Quis enim illis hoc dedit, & concessit? Immo dicit sibi deliberatum esse, & sibi firmam stare sententiam omnia potius ferre, quam inanibus querelis risum concitare. GRAEV.

ead. l. 17. Δέχαιντο) Qui non velint, non cupiant: quasi dicas, qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich. Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἰ τις αἰρεσιν προβῇ &c. δέχαιντ' ἂν ἅντι πάντες. ... τῆς ἀμείνοτος γινέσθαι μοίρας. Δέχασθαι hac se

gnificatione usurpari, his etiam Luciani verbis prolatis, monet C. A. Duker. ad Thucydid. V, 94. HEMST.

Pag. 190. l. 1. Ἀκλήρους καὶ ἀβίους) Philostr. de V. A. T. II, c. 6, ἀβίοι τε καὶ ἰππόται τῆς ἀγέλης ταύτης verti debuit, *inopes, & elephantis equorum loco vestī: errorem interpretis in ἀβίοι emendavit L. Bos Anim. c. VII, haec quoque Luciani verba cum Homero conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἀβίους τούτους καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας*, vocat Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 37. Contraria ratione ἀβίος erat Antiphonti ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant Harpocr. & Hesych. quod egregie Polluci restituit adiutus a membranarum Iungerm. ad VI, 196. Ibidem S. 197, quamvis omisum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἀκλῆρος. Xenoph. K. A. III, p. 179, v. 40: ἐξὸν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἰκοὶ ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὄρᾶν. In fine dialogi quin pro δέδοται legendum sit δέδοκται, minime dubitandum videtur. HEMST.

ead. l. 4. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χειρὺς ἐστὲ, καθ' ἥσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες) Eximia discordia interpretum, Ottomaro Luscinio vertente, *etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiusmodi per quietem toleratis; Benedicto, quod si confiteamini, eo deteriores estis, quod haec toleratis. Aut vana, aut nimis indecenter accisa omnia. Adscriptis patet: eodem modo affecti, sed dissimulantes, vel, quod cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis*. GRON.

ead. l. 7. Σιωπᾶν γὰρ) Sententia postulat, *σιωπᾶν γοῦν, καὶ φέρειν* particulas istas γοῦν & γὰρ iam supra vidimus inter se permutari. HEMST.

ead. l. 8. Δέδοκται) G. & St. SOLAN.

ead. l. 22. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν;) Hic dialogus, itidem ut superior atque aliquot sequentes, Homero exagitando impenditur; cuius, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi sunt versus Od. Λ, 601. nam quo minus obscurum esset, quem petat; ne poëtae quidem verbis abstinuit. In eo autem Homeri loco, ne Lucianum aut primum aut solum putes, iam olim exstiterunt, qui valde offenderentur: διαβάλλουσι δὲ, inquit Eustathius p. 1702, καὶ τὸν τοιοῦτον τόπον οἱ Ὀμηρομάστιγες: tum motas difficultates pro muneris suscepti ratione diligenter remove conatur: quamquam paulo post p. 1703, v. 18, facietis huius dialogi iocis delectatus scribat, οὐ καταπαίζει εὐρυῶς ὁ Λουκιανός. Ut summi poëtae dignitati consulerent, nodum alii secare maluerunt, & violentius quidem ex-

pulsis versibus istis binis, Εἰδωλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφρον Ἥβην quibus accedere se testatur Scholiastes parvus: ego bene sinceros exitimo, qui & a veteribus agnoscantur, vid. Pausan. II, p. 140; nec magnopere causam Homeri laedant. Fallimur scilicet, qui duabus hominem partibus constare censemus: quatuor sunt, quas accurate discrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo sunt homines, manes, caro, spiritus, umbra:

Quattuor has partes tot loca suscipiunt.

Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;

Orcus habet manes; spiritus astra petit.

Vid. Barth. Adv. LII, 1. neque multum abit Serv. ad Aen. IV, 654; nisi quod tres sufficere putat, animam, quae superne est, & originem suam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram, quae quoddam simulacrum ad nostri corporis effigiem factum inferos petit: porro monet usus hoc ipso Homeri loco, sciendum, simulacra haec esse etiam eorum, qui per apotheosin Diū facti sunt: quam doctrinam repetit ad Aen. VI, 134, V, 722; nam sibi videtur quodammodo dissentire ad Aen. II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἰδωλον apud inferos versatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis Homeri versibus, ut arcanae disciplinae mysterium ibi residere non vulgare arbitrantur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς διὰ τελεστικῆς καθαρᾶμενος καὶ τῶν ἀχράτων καρπῶν μετασχηστὴς λέας ἔτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαταστάσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφρον Ἥβην longe secus atque Achilles, qui πρακτικὴν σχὼν ἀρετὴν ἐπέετο τῆς μετὰ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς τριξέσσιν. Haec & plura Proclus ad Plat. p. 382. omitto Pindari εἰδωλον in Plutarch. Παραμυθ. p. 120 D. Lucianum ad vocavit Gisb. Cuper. in Apoth. Homer. p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. 7. HEMST.

Pag. 191. l. 1. Ὡ καλλίνικε) Sic erat scribendum. Herculis cognomen est ex Hymno Archilochi, qui decantabatur in ludis Olympicis, cuius initium Καλλίνικ' ἀναξ Ἡράκλεις. Sic in Piscat. BOURD.

ead. l. 4. Καὶ ἔχει καλλίσφρον Ἥβην) Ex Homero, hymno Herculis. BOURD. Ἐχσιν, sicuti Latinis habere, vir eximius Io. Schultingius illustrat ex hoc loco ad Senec. Controv. p. 247, addens, ambiguum esse, reflene ceperit interpretes. Hesych. Ἐχεν, ἐγεγαμήκει quod ad Homerum pertinet Od. Λ, 269. Propert. I, El. XIII, 23: Nec sic coelestem flagrans amor Herculis H-

IN DIALOGOS MORTUORUM. 493

ben Sensit ab Octaveis gaudia prima iugis. Ibi vide I. Broukhusium. HEMST.

ead. l. 10. Ἀττανδρον) Sic Catapl. § 10. mox dixit ὑποβολιμαῖον. dico alibi. BOURD. Existimabant nimirum veteres, interdum posse cuiuspiam vitam redimi, si quis eius loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alcestidis, suntque etiam eius rei recentiora exempla, de quibus consulendi If. Casaubon. ad Calig. Suetonii, & Cl. Salmastius ad Adrianum Spartiani. CLER.

Pag. 192. l. 2. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ) Thom. Mag. in Μῆ' εὐρηται δὲ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἄπαξ καὶ ἐπὶ ὀριστικῷ ἐνεστῶτος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ. Miremur hoc ipsarum videri, ac paene inusitatum, cum Moschopulus in Ἀ. Ὅ. Ἑκλ. regulam condiderit, ἰσθὶ δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μετὰ τοῦ ὅρα, ὑποτακτικῶ συντάσσεται. Quod fieri vetat, scriptores probatissimos non refugisse docet Budaeus C. L. G. p. 953. Non adversus autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲν εἰ ὁ Ἑρακλῆς. HEMST.

ead. l. 7. Το μὲν τόξον) Ms. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ πρὸ χειρὸν. Sed nihil mutandum. Allusit ad Odyss. A, v. 606: Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇ φιν ὀιστόν· Nudum arcum habens, & ad nervum sagittas. Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne coeli iniuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. GRAEV.

ib. Γυμνὸν) Id est, extra thecam est; promptum est. GUYET. Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, asservare. Vid. Od. A, 606, quo haud dubie respicit. SOLAN.

ead. l. 10. Παρὰ) O. Fl. I. & W. recte: in reliquis mendose περί. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρεσχελοῦντα) Φιλονεικοῦντα, φλυαροῦντα. BOURD.

Pag. 193. l. 2. Ὑπ' Ἀμφιτρίωνι) O. Codici non auscultandum est ἔπ' praebenti. Homerica loquendi ratio: ὑπ' Ἀδμήτω τέκε, ὑπ' Ἀγχιση Il. B, 714, 820. Ἡ ρ' ὑπὸ Τυνδαρέφ κρατερὸφρονε γαῖνατο παῖδ' Od. A, 298. Imitatur Eunap. Aedef. p. 65, παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ τέχομαι τρεῖς. HEMST.

ead. l. 3. Ὡστε ἐλελήθετε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι) Verunius apud Basileenses & Bourdelotius, ex quo factum est, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini lateretis. Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacri-

ficiis, de Iove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὃ δὲ ἐλ-
λήθει πάσαι τεθνεὺς, ubi Erasmus, & recte, ac ab eo Benedi-
ctus, & illud nos latuit, cum iam olim fuisse defunctum: & de Salva-
tione, ἐλελήθει, ἔφη, ὃ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἔν, πολλὰς
δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, Benedictus, *Nesciebam te unum quidem hoc
corpus, sed plures animas habere.* In Necyomantia: ἐλελήθει Μή-
νιππος ἡμᾶς ἀποθανόν, & ἐλελήθει δὲ ἡμαυτὸν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ
ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. GRON.

ead. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν) Cum hic dixisset, quid
quid in se fuisset Amphitryonis, obiisse; quidquid Iovis, vive-
re, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero repo-
suisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos,
alterum Amphitryonis, alterum Iovis filium, respondit Her-
cules, οὐκ, ὦ μάταιε, ὃ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi
& sententiae requirit, ut legas ἦμην, & vertas, *nequaquam, fa-
tue, solus enim ambo eram.* Ego Hercules solus eram ambo, fi-
lius Iovis & Amphitryonis. Αὐτὸς est saepe μόνος. Aristoph.
αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν, *soli enim sumus:* & superius in dialogo Mer-
curii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, *soli enim nos sumus.* Αὐτὸς
ἦμην ἄμφω est, ut apud Phaedrum, *Aesopus cum solus esset se-
milis.* GRAEV.

Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῃ) Miror, unde prodierit lectio quo-
rundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nec tamen pror-
sus incommoda: nam λύσθαι de corporibus, quae post mor-
tem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens,
nihilque vetat, quo minus cadaver Herculis in cineres reda-
ctum dici potuerit λυθῆναι: utram prae altera eligam, vix sana
dispicio. Quid si coniungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ: nam in
Hermotimo quoque § 7, τὸν Ἡρακλῆα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαύει-
τα δεδὸν γενέσθαι. Eustathius certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse
p. 1703: ὡς τοῦ μὲν σώματος καυθέντος κατὰ τὴν Τραχινίαν
Οἴτην, τῆς δὲ ψυχῆς ἀνω οὔσης, τοῦ δὲ εἰδώλου περὶ τὸν ἄδην,
οὐ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία) Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς
δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις τε-
κρῶν σύνεμι, Ὀμήρου καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγε-
λῶν. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen hu-
ius loci perspicui satis non potest, nisi obversetur memoriae
locus Homeri, ad quem allusit. Is est Odyss. A. v. 600:

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην ἠρακλεΐην
Εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Τέρπεται ἐν Σαλίνῃ, καὶ ἔχει καλλίσφρονον Ἥβην.

Post hunc vidi Herculem

Simulacrum: ipse vero cum immortalibus Diis

Obletatur convivii, & habet pulchris pedibus Heben.

Verum pro ψευδολογίας in Luciano Ms. habet ψυχρολογίας tam frigidae sententiae: optime sane: quae sit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo potest ignorare, nisi qui nec Longinum, nec alios Rhetores vidit. GRAEV.

ead. l. 10. Ψυχρολογίας: Sic praeter Ms. Gr. P. Ox. Coll. & ed. I. SOLAN. Quamquam ψευδολογία non abhorreat, & Isocrates τῶν λόγων τοὺς τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστὺς sub initium Panath. ac Polyb. IV, p. 432, τῆς τῶν πλοῖζομένων ψευδολογίας καὶ τερατείας χάριν dixerint, ψυχρολογία tamen auctoritate membranarum suffultae negare non potui, quin pristinas in sedes remigraret: scilicet genuinam vocem, quod appositum erat interpretandi causa, deiecit. Hesych. Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγος, μηδὲν χρήσιμος (ἀγαθὸν Suid.) λόγων Phot. de Damascio, οὐκ εἰς ἀμύσησιν ψυχρολογίαν &c. idem saepius apud Galenum occurrit. Neque metuentum est, ne pro suo non agnoscat Lucianus: in Somn. p. 16, ἔωλος γὰρ ἢ ψυχρολογία. Ἀλ. Ἰστ. II, c. 20, κατεργίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. HEMST.

ead. l. 26. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστῶς) Respicit omnino locum Homeri Od. Λ, 582. Aristarchus tamen haec ut notha respuebat: vide Schol. Pindar. ad Olymp. Od. I, v. 97. SOLAN. Ad lacum constituit Noster, quem Homerus fecit ἑσταὸν ἐν λίμνῃ, ἢ δὲ προσέπλεζε γενεῖα: eum fere sequuntur omnes, & apud Ciceronem poeta Tragicus, Mento summam aquam attingens, enectus siti Tantalus. Ne autem, sibi rem esse cum Homero solo, non clare demonstrat, imminenti saxi, quo suspenso ad poenasque ceteras addito posteriores Tantalum expavesceant, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc scenam ornasse commentum illud. Vid. Schol. Pindar. ad O. A, 97. Ἐπικύψας illustrat Pric. ad Apul. Mil. I, p. 50. HEMST.

Pag. 195. l. 11. Ἐν Λυδία πρὸς) In Siplylo sepultus; quod eius monumentum θεῶς ἀξίον vidit Pausan. II, p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: Hesych. Σίπυλον, ὄρος Λυδίας καὶ Φρυγίας. Eversa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide Strabon. XII, p. 868 C. Ex Tragodumenis Asclepiadae sunt deprompta, quae scripsit Schol. Homer. ad Od. Λ, 581, Iovem ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τῆς ἐν οὐρανῷ διαίτης, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐκ ὄρου ἐφελου ἐκδεδωμένον τῶν

χειρῶν, καὶ τὴν Σίπυλον, ἔνθα ἐκεκήμετο, ἀνατρέψαι. Plures; quos, si libet, de Tantalii miraculo consulas, suppedabit ad Hygin. F. LXXXII Th. Muncker. HEMST.

Paq. 196. l. 1. Δέδιδας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ α.) Longe quidem ab hac opinandi infania Tantalus abest, si Dionii Chryf. credimus Or. VI, p. 97 A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumfessi velut inter cuspides corpori undiquaque imminentes versantur, ὥστε τὸν ἐν ᾧ τοῦ Τάνταλον, ὃν φασὶ κεφαλῆς ὑπερέλλοντα δειμαίνειν πέτρον, πολὺ ῥάδιον διάγειν· οὐ γὰρ δὴ ἐτι φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀποθάνῃ. Euripidis expressit locum in Or. v. 6. Verum Lucianum tuetur, nihilque eum temere dixisse probat Xenophon ipso fine Oeconom. Ὡς περὶ ὁ Τάνταλος ἐν ᾧ τοῦ λέγεται τὸν αἰὶ χρόνον διατρίβειν φοβούμενος μὴ δις ἀποθάνῃ· unde non obscure colligas, ex veteris cuiusdam ingenio poetæ commentum illud emanasse, quod Tantalos secundae mortis metum affinxit. Fieri vix potest, quin eodem Lucianus, etsi suo satis dives, nihilo minus antiquorum facerías expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium eis mutatum in ἡ, quia venustatem dicti Lucianei minime capiebant: post ἄλλον μετὰ τοῦτον ἥδην si accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατος ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μεταβολῇ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. Aeschin. Dial. III, § 4, ὥς περὶ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανούμενος. Agatharchidae locus ioci similis aculeum habet apud Phot. p. 720, quem eo libentius totum repraesento, quod & Homerum tangat, neque a Luciano non videatur fuisse cognitus: Τῶν δὲ μεταπλαχότων τὸν βίον ἐπὶ σχολῆς πρὸς Ὀδυσσεῖα διεξέρχεται παντοδαπὴν ἀδολοσχίαν, ἐκ τῆς ἀμύρρου σκιάς τὸ τῆς ὥφους γινώσκοντας ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τῆς ἀμ. & sine dubio γινώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut consuevit, interpretes Schottus) καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ (pro biris posterioribus voculis foede corruptis esse reponendum αἵματος liquet ex inferna scena, quam Homerus apparavit Od. Λ, 50, 95, 152, 225, 231.) οὐ κοιτίας, οὐ βρόγχους ἔχοντας· ἑτέρως δὲ φοβεῖσθαι τὸν σίδηρον οὐκέτι δυναμένους τρωθῆναι· τίνας δὲ πέτρον κυλίνει τῶν σωματῶν πάλαι κατακαυμένον· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τεθνηκόσι ἀδικήματος οὐδενος ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἔσχατον τῶν οὐκ ἐτι ὄντων τοὺς τύπους ἐν πορθηδί διαπλεῖν ἔχοντας Χάρανα γαυκληρὸν καὶ κυβερνήτην, ἵνα μὴ καταστρα-

φέντες ἐκφορᾶς ἐπιδέονται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum attinet, egregie sententiis inter se conspirare Agatharchides ac noster Lucianus? sane sic existimo: praesertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, si forte sine vectore perito in Acherontem merfi manes moriantur. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς ἕτερον τῶπον) Illud eis agnoscunt omnes impressi: abest ab Ox. & P. uti & ab ed. I. in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet εἰς: sic enim Noster iterum Dial. XXVI, μεταβολὴν ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐλλεβόρου) Cogn. 50. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν δίδαν) Dixerat initio Dialogi ἀπώλωλα ὑπὸ τοῦ δίδου, ut Aristoph. Equ. v. 531, δίδῃ δ' ἀπολωλώς & τῷ δίδει κολλάζεσθαι: nunc mutato genere δίδαν non magis ergo Noster distinxit, quam Pollux VI, 31, utrumque ponens. Hoc Grammatici vetustius, quippe solum ab Homero usurpatum statuunt; illud recentioris notae: eo factum est, ut in membranarum antiquis saepe commutentur, prout librarius vel doctior suum scriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani sermonis usum redigebat. Sic in Dione Chrys. p. 133 B. pro δίδῃ vel δίδαν alii codices δίδος praeferebant: eadem varietas apud Thucyd. VII, 87; ubi plura notavit erudit. Dukerus his etiam Luciani verbis usus. HEMST.

ead. l. 10. Τὸν ἐλλέβορον) Afferit Thom. Mag. in Ἐλλέβορος, ἐπὶ ἀρσενικοῦ, οὗ τὸ ἐλλέβορον verum est, quod observat: hoc vergentis & prolapsi, illud veteris est Graecismi: sic Theophrastus & Dioscorides, ἐλλέβορος ὁ λευκός, ὁ μέλας. Meminit huius loci Erasmus in *Bibe elleborum*. Θάρρει mox nihil aliud, quam ἀμέλει, eoque modo saepe ponitur apud Platonem, ut alterum in alterius vicem facile possit succedere. HEMST.

ead. l. 12. Θάρρει) Notandus hic huius voculae usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, bono animo iubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsan legendum sit iterum ληρεῖς. Certe iis, quae hic Menippus affert, nulla consolatio inest. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ καταδίκης δίδῳσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντες) Doctiss. amittinus meus Abreschius in Animadv. ad Aeschyl. p. 63, deleta distinctione legit: δίδῳσι τοῦ ὕδατος, & sic τὸ ὕδωρ οὐχ ὑπομένον ait forte δεικτικῶς illam λίμνην aquam, quae initio dialogi φεύγει ὕδωρ. REITZ.

Pag. 197. l. 4. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ) Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem exstat in cunctis edd. ex-

cepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 61, κατὰ τὸν ἑμὸν οὕτως δ' ἀκτυλον. HEMST.

ibid. Ἐκείνο αὐτὸ) Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscat P. cum reliquis impressis. Faceffat ego etiam auctor sim. SOLAN.

ead. l. 7. Τυρῶ) Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Α. 235 sqq. Supra Ἐ. Δ. XIII. SOLAN.

ead. l. 12. Θαυμάζουσι) Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. CLER.

Pag. 198. l. 2. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες) Notae particulae vis atque elegantia praefertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco Kusterus illustravit ad Aristoph. Plut. v. 79. Lucianus, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, festabatur contempto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec sprevit pater epistolae ad Hebr. XII, 9, ut dudum monuit H. Stephan. Diss. de Styl. N. T. & post eum Raphelius ex Arriano, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in &, quod qui Graecae particulae loco posuerunt interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλεις ἀνάστατοι γεγῶνασι, sic verbis iisdem Isocr. in Helen. Laud. pag. 216 A. ἀλλ' οἱ μὲν (Troiani) περιώρων καὶ πόλεις ἀναστάτους γινομένας, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὥστε μὴ προσέσθαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. HEMST.

ead. l. 7. Ἀνεμέσσητον) Ex Homeri Iliad. 3, Οὐ νέμεσις. Aristaeen. alii. BOURD. Nobiles Homeri versus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conspectum tam inusitatae pulchritudinis se velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facite Noster περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. cap. 16. Vide Maxim. Tyr. Δ. XV, p. 150. Eustath. de Hym. Amor. III, p. 93. Aristaeen. I Ep. 1 sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet Callimach. H. in Dian. v. 64. Luciani ἀνεμέσσητον Synes. Ep. 101, p. 240 C. ἀνεμέσσητον δ' ἐκπερυστεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Quintilian. I. O. VIII, cap. 4, p. 716: Non putant indignum Troiani principes Graios Troianosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quatenus igitur illa forma credenda est? HEMST.

in Schol. l. 3. Τοῖς δ' ἀμφὶ) Τοῖς δ' ἀμφὶ γυναικί] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsan decurtata in eius Codice verba Homeri fuerint. SOLAN.

Pag. 199. l. 1. Κῆϊσο καταβαλὼν σεαυτὸν) Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταῤῥίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute ponunt solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut Livius ait, *se prouiciunt*, vel *corpora humi prosterunt*, IX, cap. 6, idque in magno lustu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiant: Xenoph. Eph. II, p. 22, καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἔκλαιον p. 50, αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ῥίψας ἔκλαιε aut si quis durioris cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopoemenes apud Plutarch. p. 357 E. καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ στιβαδίου τοῦ τυχεύοντος, ὥσπερ ἕκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianus Alcidas in Lapith. c. XIV, εἰς τοῦδαφος καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε paulum aliter in Arriani Epiict. II, 20, p. 233, εἰ γὰρ οὕτω ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. Cicero de Orat. I, § 28, & quod ille (Socrates in Phaedro Platonis) durissimis pedibus fecit, ut se abūceret in herbam: sequitur Crassi responsum, Immo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse. Haec si fuissent in promptu Vulteio Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuisset in Aeliani loco V. H. VIII, 14, ubi Diogenes moribundus ἑαυτὸν φέρον μόνον ἔρριψε κατὰ τινος γεφυρίου. Sic οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐρριμμένοι Dioni Chrys. p. 659 D. pro mendicis egenisque hominibus, qui se in triviis prostraverunt stipis-exorandae causa. Recte vero κῆϊσο hoc enim umbris Noster tribuit: supra pag. 189, κῆϊσθε ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι idcirco non prorsus aspernanda est Cod. O. lectio in huius dialogi principio, ἐνθα Τάκινθος κῆϊται &c. Dial. XX, § 2, χαμαὶ ἐρρίπται. HEMST.

ead. l. 10. Ἡμιτελῆ) Ex Iliad. 2. Philostr. Heroic. ex quibus hic Dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. 1, & in Catapl. c. 8, ubi quaedam. BOURD. Multa de ea voce ad Homer. II. B, 701, Eustathius, quae in pauca contraxit, quisquis is est, qui sub nomine Didymi prodit Scholiastes: ἡμιτελεῆς, inquit, ἥτοι ἄτεκνος, ἢ ἀφρημένος τοῦ ἐτέρου τῶν δεσποτῶν, ἢ ἀτελειώτος. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς γήμασι θάλαμον οἰκοδομεῖσθαι. LEED. Allusionem ad Homeri locum II. B, 701, notavit magnus Leopardus Em. IV, c. 9. Quem poeta dixerit δόμον ἡμιτελεῆ, parum ipsis veteribus apertum est, ut parvus Scholiastes & Eustathius docent. Quid Valerius Flaccus voluerit, *imperfeclam domum* vertens VI, 689, coniectare difficile est, etsi Turnebi sententiam Adv. XXI, 17, XXIX, 25, traditam, & Gaulmini ad Eustath. p. 29, non ignorem: aliquanto liquidius Ca-

tullus ad Manl. *domum inceptam frustra*, ubi Scaligerum vide: nam If. Vossius pag. 293, dum Homeri verbis utitur ad stabilendam Mediol. Codicis lectionem, *Posses ab inrupto vivere coniugio*, quid praecipue spectaverit, haud satis assequor: nisi certiores accefferint membranae, nescio equidem, an praefendum sit, quod ante vulgabatur, *Posses ut abrupto vivere coniugio*; quam scripturam versiculi sequentis sensus paene flagitat. Mihi haec illa δόμον ἡμιτελοῦς maxime placuit explicatio, quam Hesychius proponit in v. cui Strabo, vel potius Posidonius suffragatur, monens apud eum lib. VII, p. 454 C. τὴν οἶκον ἡμιτελῆ τὴν Πρωτεσίλαου, ideo dici ab Homero, διότι γῆρας· dissentire Lucianus non videtur, ut qui post ἡμιτελῆ δόμον velut interpretaturus adiungat χήραν τε τὴν νεύγαμον γυναῖκα· nam haec si pro diversis habuisset, scripsisset potius χήραν δὲ τὴν v. illud autem τε omnium est editionum ac vetustorum Codicum. Tzetzes Ch. II, v. 760, historiam Protefilai narrans, cum Lucianum testem citat, hunc dialogum cogitabat. HEMST.

ead. l. 12. Γυναῖκα) Laodamiam, cuius epistola ad maritum apud Ovidium est XIII. LEED.

Pag. 200. l. 4. Δύσπαρι) Homericum est. Apud Euripidem αἰνύπαρι eodem sensu. LEED. In hac Paridis appellatione maritus ab uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, Ovidio verba ministrante Ep. Her. XIII, 43, *Dyspari Priamidae, damno formosae tuorum*: ubi valde miror, doctos homines, & virtutis poeticae non expertes, anteposuisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamidae*; cum altera lectio, nihil habens molestum, & eruditione Nasonis sit digna, & expetatur ab adiunctis, *damno formosae tuorum*. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad II. Γ, 39. Hesychius emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ παρακληθεῖς· lege, Πάρις κληθεῖς. HEMST.

Pag. 201. l. 6. Ἐπικεκλῶσθαι) Ridet Homeri fatalia flamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congeffit Garaker. ad Antonin. IV, § 26. HEMST.

ead. l. 14. ΜΕΝΙΠΠΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ) In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quae si sunt ex Mss. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. GRON.

ead. l. 15. Περιήγησαι μοι) Eustath. in Epist. Commentariis ad Dionysium praemissa p. 110: Εἰληχε δὲ τὴν περιήγησιν

κλήσιν παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καθὼ καὶ τῶν Ῥητόρων τινὲς ὁ μὲν, περιήγησαι μοι τὰ ἐν ᾧδου, φησιν, ὃ ἐστίν, ἔκθου πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενος· ὁ δὲ περιήγησιν ὕβρεως τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non fugerunt eruditum editorem ed. Twaites, quae ob oculos habuit Eustathius, Hermogenis & Luciani loca. Significat autem περιηγεῖσθαι proprie officium, quod peregrinis praestari solet, *per omnes partes circumducendū, quaeque visu digna sint, monstrandī atque enarrandī*. In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον· quorum interpretationis pravae Benedictus Iac. Gronovio poenas dedit. Sub initium Ἐπισκοπ. Charon ad Mercurium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανεέλθοιμι· Schol. λεπτομερῶς εἰπὲ consentiens Eustathio: neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, potestatem huius verbi eleganter explanant: ξαναγύσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι συμπερινοστών, καὶ δείξεις ἕκαστα. Inde περιηγῆται, qui per urbes Graeciae, plerasque priscarum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites applicabant, & ostendendi singula narrantique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequentes, ut videre licet apud Plutarch. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἑμμ. τῶν τὴν Π. p. 395 A. 396 C. 397 D. 400 D. F. 401 E. eosdem, qui saepius ἐξηγῆται vocantur a Pausania, Lucianus intelligit in Philop. c. 4, & ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, *tabulae pictae interpret & enarrator*, περὶ τοῦ μὴ ραδ. πιστ. Διαβ. c. 5. Longo Poemen. I, p. 2, ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνος· qualem catus ille Cebes non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorumque disciplina probe imbutum adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis spectatōribus exponeret. Ab hac origine porro περιηγεῖσθαι est, *accurate singulas rei gestae partes narrando persequi*: quod Aeliano frequens V. H. III, c. 18, de Anim. III, 6, XVI, 23. ideo ἔκφρασιν Theon Prog. p. 118 describit λόγον περιηγηματικόν. Salmasius ad Solin. p. 68 C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter περιηγῆν & περιηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in Herodoti φοίνικος περιηγήσει, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem Platonis locum, qui pictorum illud περιηγῆν egregie illuminat, de LL. VI, p. 867 D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσα γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀνήσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὲ περιγραφή· τοῦτο δὲ δείξει συμπληροῦν τὸ περιηγηθέν. HEMST. cad. l. 18. Οὐτοσί μιν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσα καὶ τὸν πορβ-

μέα τοῦτον) Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpretungendus, οὗτος μὲν, ὅτι Κέρβερος ἐστίν, οἷσ' ἔα. καὶ τὸν πορθμέα &c. Omnia exponere, Menippe, haud facile est. Ταῦτα quae praecipua sunt, accipe. Hunc quidem esse Cerberum, novissu. Et portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegathontem iam tum, ubi ingrediebaris, vidisti. Distinctione hac nostra nihil planius, & ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, sic omnino, & recte, habet Florentina editio. IENS. De distinctione mutanda recte monuit doctiss. Iensius: dubites tamen, an copulari conveniat, οὗτος μὲν ὅτι Κέρβερος ἐστίν, οἷσ' ἔα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ἕς σε διεπέρασεν ut ad ἑώρακας sola pertineant τὴν λίμνην καὶ τὸν Πυριφλογέοντα: nam Charontem sane non vidisse tantum, sed propius etiam novisse debebat Menippus, cum quo familiarissime fuerat confabulatus, in eiusque, Mercurio commendante, gratia positus. HEMST.

Pag. 202. l. 2. Πυλωρεῖς) Passim hoc muneris Aeaco assignat Noster: supra Dialog. XIII, & fine huius. Philostratus etiam p. 311. Apollodorus claves inferorum ei tradit III, p. 94 C. SOLAN. Attigit hunc locum P. Wesseling. Obs. I, c. 3, p. 10, & Aeacum ex Apollodoro III, p. 229, τὰς κλεῖς τοῦ αἰδου φυλάττοντα produxit: idéo sollicitus est in fine dial. μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγῶν & plagas ab eo metuit Charon, si quem redire siverit in vitam D. XXII, § 3. περὶ Περσ. § 4. Αἰακός ἐστι τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος. Alioqui Cerberus Ἄδου πυλωρός Euripidi in Herc. Fur. v. 1277, & immanis ianitor aulae Horatio. Primae dignitatis est Minos: proximum gradum tenent Aeacus & Rhadamanthus apud Plat. in Gorg. p. 397 A. Aeacus autem λέγεται παρὰ Πλούτῳ καὶ Κόρη τιμὰς μετ' ἴστας ἔχων παρεδρεύειν ἑκαίνοισι, teste Isocrate in Evag. p. 192 A. — impenfis urnam quatit Aeacus umbris: Stat. II, 1, v. 219. Plurimum hi tres iunguntur, etiam in illa proverbiali Demosthenis sententia pro Cor. p. 494 B. εἰ γὰρ Αἰακός ἢ Ραδάμανθους ἢ Μίνως ἢ ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed iudicum inferorum numerum auxit, adiecto nominatim Triptolemo, Plato Apol. p. 31 A. ne scilicet verustissimus Atheniensium legislator, haud minus atque illi, apud Orci incolae iuri dicundo non praeesset. HEMST.

ead. l. 10. Ἀμεννὰ ὡς ἀληθῶς κάρνηα) Vere imbecillia capita, non caduca, ut interpretes. Ad Homeri locum respexit in Odyss. K, v. 251: Πολλὰ δ' ἐγουνᾶσθαι νεκύων ἀμεννὰ κάρνηα, Multum vero precare mortuorum imbecillia capita. GRAEV. Illud Homeri solemne perstringit — νεκύων ἀμεννὰ κάρνηα Od. K

& A. De ipsa voce, cuius potestatem ambigam fecit Grammaticorum dissensus, alibi dicam. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Τρυφερός) Τρυφερώ... V. SOLAN. Τρυφερώ-
τατος igitur, quod reposui, supplendum fuit. De Sardanapa-
lo hermaphrodito res est non protrita: eodem spectat, quod
ab Hellanico vel Callisthene sine dubio sumtum tradit Schol.
Aristoph. ad Av. v. 1022: Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφήλος, καὶ τῷ εἶ-
δει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. HEMST.

Pag. 203. l. 6. Προσπύζομαι γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι) Vid.
Καταπλ. c. 12, Ὀν. c. 56, & Συμπ. c. 33, & Not. cl. Hemsterh.
SOLAN. Cunctarum membranarum atque edd. lectio nulli eru-
ditorum suspicionem vitii praeiuit. Ostendam primum macu-
lam in eo verbo manifestam: tum unius literae mutatione
sinceram veteremque scripturam revocare conabor: haecenus
enim nihil fuit oblatum, quod a pristina coniectura diffidere
me cogat. Nego verbum illud Medium προσπύσσειν vel
προσπύζεσθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo con-
iungi: id Budaeo quidem & Stephano fuit persuasum, sed hoc
solo Luciani loco deceptis: genuinam structurae rationem da-
bit Noster Dial. D. VII. § 3, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κροτῶν ἐκλε-
ψε προσπύζαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· nunquam aliter Home-
rus, Euripides ceterique scriptores. Achill. Tat. V, p. 295,
προσπύζαμένός με πολλὰ ἐφίλει. Non dissimilis est causa ver-
bi περιπύζεσθαι. Idem p. 303, καὶ τὸν τε Κλεινίαν περιπύσ-
σονται· nam quod lib. IV, p. 241, legitur, ἐγὼ περιπύζαμενος
αὐτῇ δεσμὸς ἐσομαι, ita capiendum est: amplexus vinculi modo
ipsi adhærebo: attendenti copia exemplorum, quibus hoc con-
firmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat,
si forte repererit περιπύσσόμενον τῷ πεπονήτο, τῷ πεπληγέ-
τι τόπῳ apud Dioscoridem; δεῖ μὲν γὰρ ὡς ἐνὶ μάλιστα περι-
πύσσειν τῷ λαμβανομένῳ τὸ λαμβάνον, Galen. de Us. Part.
Corp. Hum. lib. I; σύκοι ταῖς τῶν βρωμάτων ἀδικίαις περιπύσ-
σόμενον Iulian. Ep. XXIV, p. 391 C. similisque modi plura,
recordetur hacc forma passiva proferri, multumque adeo di-
stare ab usu verbi Medii. Ergo Lucianum ut liberemus inde-
centi orationis structura, reficiendum est emendatione procli-
vi προσπύσομαι, vel, si quis fastidiosior offendatur hoc futu-
ro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσ-
πύσω μὲν γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Gravem habet contu-
meliam, acerbissimique notam contemptus plerorumque po-
pulorum moribus προσπύειν τινι, os alicui conspuere, qua de
re copiose Barth. ad Claudian. Paneg. in IV Conf. Honor. v.

404, & Commentatores ad illa Petronii c. 75, p. 373, *Si quid perperam feci, in faciem meam inspue.* Sophocl. Ant. v. 1246, Πύσας προσώπων· ubi vide Schol. Ex Hyperide ponit Poll. VIII, 76, inter iniuriæ per ignominiam illatæ vocabula, præter τὸ κονδυλίζειν, cui finitimum est πατάξαι τατὰ κόρην, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Iunxit Musonius apud Stob. p. 169, λαδερνήναι, ἢ πληγῆναι, ἐμπτυσθῆναι· ὧν τὸ χαλεπώτατον, ἰσχυρὸν, & iure quidem, ut nobis videtur, optimo, πληγῇ quorum ὕβρεως γραφὴν γράψασθαι sapientem suum, plagarum etiam, si ita res tulerit, tolerantissimum vetat. Galenus in Protr. Diogenis Cynici, quem magistrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, historiam referens, qui ad coenam vocatus hospiti, quod turpiorem alium sordidioremve locum non inveniret, in faciem inspuebat, sic scribit: Ἐστιώμενος παρὰ τι-νι τῶν μὲν αὐτοῦ πάντων ἀκριβῶς προτενομένη, μόνου δ' αὐτοῦ πατάσασιν ἡμεληκότι, χρημψόμενος ὡς πτύσων, εἴτ' ἐν κύκλῳ περισκοπήσας, εἰς οὐδὲν μὲν τῶν περίξ' ἔπτυσσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσσε τῷ δεσπότῃ τῆς οἰκίας· hoc Diogeni Laërt. dicitur εἰς τὴν ὕψιν πτύειν VI, 32, & προσπτύειν τῷ ὄψει II, 75. Asini scriptor sub Luciani nomine latens cap. 56, mulier ista figura membrorum multo contradiore, quam fueram dudum, me conspicata, προσπτύσασά μοι, non tu, inquit, in malam rem hinc a me facesses &c. rariore structura Noster usurpavit in Sympos. c. 33, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόδεμιν. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, quæcumque rem abominari, despectam longe a se aspernari, &c. quod Latini dicunt, conspuare. Aristaenetus, si-ve quicunque Epistolarum illarum sunt auctores, non enim omnium unum esse censeo, II Ep. 20, καὶ βδελύττεσθε ταῖς ἀρτίως περιποθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς· & fastidiosè aversamini summo nuper studio desideratas conspuantes voluptates: quod tractum ab Epicuro: eius enim est apud Stob. p. 157, βρυάζω τῷ κατὰ τὸ σωματίον ἡδεῖ ὕδατι καὶ ἀρτῷ χράμενος, καὶ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς· quæ, si vel nomen abfuisse, non sententia solum, verum ipsis etiam vocabulis philosophum eum designant: nam præter alias voces insolentius formatas huius scholæ sunt βρυάζειν & βρυασμοί, a doctis interpretibus parum intellectæ, ut ex Plutarcho liquet T. II, pag. 1098 B. 1107 A. & προσπτύειν τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσι, quod Epicuri dictum profert Athen. XII, p. 547 A. illudque Metrodori, πολλάκις προσπτύσαμεν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς, Plutarch. T. II, p. 1088 B. Similis usus in περιπτύειν τι, quo Stephani potest in posterum locupletari The-

faurus, apud Aristaen. I, 21, &, qui hoc verbo delectatur imprimis, Simplic. ad Epiſt. p. 52, 66, 103, 135, 144, 229, 278. Iam si animum attendas ad Luciani sales, locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Mollissimo mortaliū Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat: dum capitis eius fragilitati meruit Aeacus, periculofissimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit: in hac enim contumeliosae despectionis nota nulum erat frangendae calvariae periculum; ubi, si Sardanapalum imprudentius & κυνικώτερον fuisset amplexatus, omnem illam forte offeā larvam longo luxu permollitam contrivisset. In Catapl. c. 12, de servulo nequam conqueritur Megapenthes, qui se in funebri lectulo cubantem κατὰ κόρρης ἔπαιε: τέλος δὲ πλατὺ χρεμίσμενος, καὶ καταπτύσας μου . . . ἔχθε. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur, quasi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat, is multum vereor, ne ab instituto Luciani longe aberret: ne nunc dicam, verbi structuram, quam repudiavimus, prius esse veterum exemplis affirmandam. HEMST.

ead. l. 11. Ὡς Εὐφορβῆ) Lege Menag. ad Diogen. L. VIII, 5, 11, Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 26. uterque Luciani loci meminit. HEMST.

ibid. Ἡ Ἀπολλων) Quia Apollinem eum esse crediderant discipuli. Diogen. L. p. 216 D. E. Porphyrius & Iamblichus. Sed Noster ipse adeundus Ἀλ. c. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Χρυσούς ὁ μὴρδς) Passim hoc. BOURD.

Pag. 204. l. 3. Οὐδὲν ἴσον κύαμοι) Diligentiam effugit hic locus eruditissimi Rittershusii ad Porphy. Vit. Pythag. p. 66, 67, ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto studiose collegit: inde discēs in animo fuisse Nostro, ut Clemens ait, τὸ ἐπύλλιον ἐκείνο, in quo τρώγειν & ἔσθαι pro τε φάγειν, vel φαγεῖν alii praeferunt. Eustathii locus a Casaubono ad ista Luciani declaranda productus exstat p. 948, v. 23. Eundem vide ad II. I, p. 757, v. 42, ubi quae scribit sumta sunt ab Athen. II, p. 65 E. Sext. Empir. Π. Υ. III, p. 184, ἔνιοι δὲ δᾶττον ἀντὰς κρητὰς φαγεῖν (Aegyptios sacerdotes; eo enim haec pertinere puto) φαεῖ τῶν πατέρων ἢ κύαμους observat Fabricius, qui a plerisque Empedocli tribuantur, Orpheo versus adscribi a Didymo Geopon. II, 35; quod in pluribus esse factum alias ostendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuisse refert Origenes, quem vocant, Φιλοσ. c. II, p. 42.

portentofum opinionis mirificae documentum prodit: si quis fabam ejusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit, postque dies paucos retexerit, ἴδοι αὐτὸ εἶδος ἔχει τὸ μὲν πρῶτον ὡς αἰσχύνην γυναικὸς, μετὰ δὲ ταῦτα κατασπόμενον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν: quae vel auditu sunt tremenda. Diceretur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege Ia. Windet. de Vita Funct. Statu Sect. V. HEMST. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κυάμῳ disputationem in Miscell. Observ. A. 1735, p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quidquam amplius a nobis desideret. IDEM in Addendis.

ibid. Κυάμοι) Eustathius: Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἰσρὸν ταυτοῦτον.

Ἰσὸν τοι κυάμους τε φάγειν κεφαλὰς τε τοκήων

διὰ τὸ Ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἢ δ' ἀνάβαθμον

Ἐξ αἰδέω ὅταν αὐγὰς εἰσανίσιν.

Empedoclis versus esse ait Rittershus. p. 30 ad Porphyrr. ubi aliter scribuntur. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit. Casaubon. ad Athen. 136, 25. Vide Nostrium B. πρ. c. 6. Laudat etiam Clem. Alex. Στρ. III, p. 187. Vide & Plutarch. 1129, 1, & Porphyrr. n. 43 cum Not. A. Gell. IV, 11. SOLAN.

ead. L. 5. Σόλων ὁ Ἐξηκστίδου) Ceteris de Solonis patre testem addunt Lucianum I. Meursi. in Sol. c. 2, Aeg. Menag. ad Diogen. L. I, 45. Κορρίδης, inquit Suidas, ὁ Σόλων ἐκέλευτο πατρωνμικῶς: alium hac de re apud reliquos scriptores silentium esse queritur Kusterus. Litera mutata difficultatem omnem expediet Κορρίδης: hoc enim sanguine nobilissimo Solon etiam creatus. Plutarch. de patre Execestide: ἦν γὰρ Κορρίδης ἀνέκαθεν. Vide Suid. in Πλάτων. HEMST.

ead. l. 9. Ἐγκρυφίας ἄρτος) Ὁ ἐν στομῷ γεγυμμένος διὰ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. Hesych. de pane ρυταρῷ alii dixerunt. Lucian. Lexiph. sic post αὐτοπυρίτην. BOURD.

ead. l. 10. Ὁ ταῖς φλυκταῖναις &c.) Φλυκταῖναι pustulae sunt & corporis & panis sub cineribus costi ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀττάραγοι, quam vocem ingeniosissime restituit Callimacho Ep. XLIX magnus Bentleius: plura diximus olim ad Poll. VII, 23. Venuste Noster tale verbum posuit, quod Empedocli non minus, quam subcineritio panis conveniret, de quo Gataker. in Posth. c. XXII, p. 675. Saltus Empedoclis Aetnaeus a Luciano saepe priscisque Ecclesiae patribus irrisus quam fidem apud se mereatur, Strabo, vir emunctae naris, ostendit VI, p. 423 B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστά, οὐκ ἀπισθητέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθείσιν.

cuius ego sententiae libenter subscribo. Vide Salvagn. ad Ovid. Ib. v. 599, Menag. ad Diogen. L. VIII, 69. Iis, qui Ulpianum L. 6, § 7 D. de ini. rupt. & irr. test. ad Empedoclem potissimum respexisse censuerunt, calculum adiecit P. Faber Sem. I, c. 10, pag. 50. quorum tamen opinionem minime probandam existimo: hos eruditos homines Luciani loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis *κενοδοξίαν* Noſter exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, Gregor. Nazianz. in Anecd. Muratorii Epigr. 84, 85, & Stelit. I, pag. 31. Longum foret ceteros eiusdem gregis recensere, quibus hunc in campum exspatiari voluptati fuit. HEMST.

ead. l. 13. Χαλκόπου) Διὰ τὴν κρηπίδα χαλκῆν. inferius: GUYET.

in Schol. col. 1. l. 2. Αἵς) Ed. A. οἷς, quod mutandum erat: Tum satis inconcinne dixit *βουλὰς κατεσκευάζον*, *fabrum fortitione senatores creabant.* De *κυνάμοις* lege, quae olim cum praestantiss. Kultero communicavimus ad Iamblich. de V. P. § 260. HEMST.

Pag. 205. l. 2. Ἀνάξιον) Miror, inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum edd. quae hic *αἴξιον* legunt, suboluerit. Ed. I. *ἀνάξιον*, ut edi curavimus. P. etiam & L. & Ienius ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic Lucianus loqui amat: vid. *Συγγρ.* c. 26, & *Ἑτ. Δ.* XIV. De Empedoclis interitu variae sunt sententiae: vide Strab. VI, p. p. 274, Diog. Laërt. p. 230, Kenner. & Cler. Ar. Crit. p. 221, Suid. v. Ἀμυκλαί. Vide *Περ.* c. 1, ubi magis graviter ista tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis discimus, sive vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam eius aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam esse censet Dacerius ad Horat. Art. Poët. 461; quae etiam T. Fabri sententia est, quam in nota ad illum de Peregrini morte locum vide, & si ita videtur, ad examen revoca. SOLAN. Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, vel *αἴξιον*, vel *οὐκ ἀνάξιον ὄντα*. Nonn. *Συναγ.* ἴστ. pag. 127, *κατεκάν δὲ εἰς τέλος (Empedocles) αἴξιος τῆς οἰκείας κενοδοξίας.* HEMST.

ead. l. 12. Τὸν σιμὸν λέγω) Sane ludit pervenuste Menippus; easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, Socratem Aeacus describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aequè mortuis esse communes, iocatur. Simus erat Socrates inter superos & calvus, eamque ob causam Sileno comparatur: Schol. Aristoph. ad Nub. v. 223, *ἐλέγετο*

δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὕψιν Σειληνῶ παρεμφαίνειν σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρός ἦν· nam ibi facerissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat Pindarus cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in Plat. Symp. p. 1202, & p. 1203 A. τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο ὁ Σειληνώδης σφόδρα γε· ibidemque Σάτυρος & Μάρτυρας audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat εἶρων ad unguem factus, defendit ipse Socrates in Xenoph. Symp. p. 519, 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515, v. 28, νῆ Δία, ἢ πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς Σατυρικοῖς (δράμασιν intelligo; longe aliter atque interpretes) αἰσχιστος ἂν εἴη· additque Xenophon, ὁ δὲ Σωκράτης καὶ ἐτύγχανε προσεμφερὲς τοῦτοῖς ὄν. Re tamen vera singulari vultus pulchritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam speciem despiceret, internam solam admiraretur: quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine Platonis dialogo p. 107 C. νῦν δὲ, καὶ μή μοι ἄχθου, οὐκ ἔστι καλός· προσέεικε δὲ σοὶ τὴν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui respuant: vide Athen. V, pag. 219 A. Max. Tyrium Διαλ. XXXVI, p. 375, οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγαστροί. Iulian. Caes. p. 314 D. Synes. Calv. Enc. p. 69 B. Atque adeo non iam suspicor verba Varronis apud Nonium p. 25, ut olim ad Poll. IX, 148, de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini accommodentur: *Nonne enim unum* (quod etsi retineri possit, malo tamen, *Nonne enim vel eum senem*) scribunt esse grandibus superciliis, *silonem, quadratum*? fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γνωθὶ σεαυτὸν, unde haec sunt deprompta, Socratis Varro meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit Svario ad Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, p. 586. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τοῦθ' ὁμοίον) *Viden' calvum illum?* Men. *Omnes calvi sunt; quare & omnium hoc insigne sit.* Aesc. *Simum illum dico.* Men. *Et illud simile: simi enim omnes.* Lucianum scripsisse existimo ὁμοιοι, non ut vulgo, ὁμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo iudicio scripsisset *ἴσον*. At maluit vulgarissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Reviviscentibus c. 13: Πολλὰς ὁμοίας ὄρω τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, *Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum: & sic passim.* IENS.

ead. l. 17. Πολλοὶ τῶν νέων &c.) Legitur in editionibus: πολ.

λοι τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τά γε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ δεῖσταιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί· τὰ δ' ἄλλὰ ἑώρακας οἶμαι. Hunc locum foedatum esse, dudum vidi; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mf. reposueris, cognosces emaculatum. Sic autem in illo scribitur: πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τά γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ δεῖσταιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Μσ. ἀλλ' ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρά σοι Ἀρίστιππος καὶ Πλάτων. Multi iuniorum se philosophari profitemiur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis aspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi. Socr. Valde multos vidi. Men. Sed vide qualem ad te venerit Aristippus, & ipse Plato. De Platonis & Aristippi luxuria vide Theodoret. Σεραπευτ. β. ex ipso Xenophonte; vide & Athen. XIII Deipnosoph. de amore Platonis in Archeanaflam Colophoniensem. Inde & ab Antisthene Σάθων dicitur, quasi diceret Priapum. Athen. lib. XI. Sequitur, paucis verbis interiectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restituas: Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τά γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἰοῦνται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τέλειθες λέγειν, οὐδ' ἐν εἰδότη. Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias. Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. GRAEV.

Pag. 206. l. 2. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί) Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post φιλόσοφοι. Quomodo se res Athenis habent? Men. Multi novitiorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum & incessum, si quis eos conspiciat, summi philosophi sunt quamplurimi: ceterum vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus &c. Liber vero MS. quo usus est vir cl. ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Μσ. ἀλλ' ἑώρακας οἶμαι &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui iam dudum esset mortuus, vidisse νέους illos, iactantes se esse philosophos? IENS.

ead. l. 3. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Μσ. Ἀλλὰ) Ita hunc locum restituimus ex ed. I. confirmaturque ea lectio auctoritate Mf. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλα· in P. vero ἑώρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non

probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripti, legitur tantum *μάλα πολλοί*. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis edd. Vide tamen *Γυμν.* c. 34. SOLAN. Quandoquidem membranarum quarundam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiant, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sinceræ: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, *μάλα πολλοὺς ἑώρακα* tum colorem Lucianum habent, si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes: porro τὰ γε σχήματα αὐτὰ (vel αὐτῶν) καὶ τὰ βυδίσματα sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post τὰ δ' ἄλλα praetermissum esse iampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum versum, in quo eiusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode iungantur illa sequentia, *ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦεν παρὰ σοὶ* (nisi, quod puto, praestiterit *παρὰ σέ*) Ἀριστιππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinati, quae spatio interiecto longius diiungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. HEMST.

ead. l. 5. Μίθου) Diogen. L. p. 51 F. τίς ὁ μεμυρισμένος; de eodem Aristippo. SOLAN.

ead. l. 6. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) Vid. Corn. Nepos in Dione. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐδαίμων, ὃ Σ. ἀνθ. εἰ τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν) Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἀνθρώπος εἰ τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἰοῦνται ἀνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέαι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι ἀληθὲς λέγειν, οὐδ' ἐν εἰδότα. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo iam praeivisse videtur interpres. Vulgo priora ita disponuntur. Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἀνθρώπος εἰ. τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἀνθρώπος εἰ τὰ γε τοιαῦτα: scilicet quantum ad illa vitia attinet, (quibus, ut praecessit, laborabant Aristippus, Plato, alii) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuisse existimant virum &c. In prioribus tamen his Graevius vulgatam fervat distinctionem, ponens recte deinceps comma post ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. IENS.

IN DIALOGOS MORTUORUM. 511

ibid. Τά γε τοιαῦτα) Graevium aberrasse miror : eam adhibuit commodè distinguendo medicinam Iensius, quae cum usu particulae οὖν ordine suo collocandae perpetuo congruit : nam quis ferat Graece sciens eius structurae scabritiem? τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἰοῦνται. Postea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi positum videtur : in corrigendo Luciano Lucianum sequi malui, quam scriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit elisa, facile potest animadverti, obtemperare. Dial. XIX, § 1, & XXIX, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικάσταίς. Necyom. § 4, καὶ ταῦτα εἰδὸτα σαφῶς. § 14, alibique saepe. Alcidas. p. 185, v. 3, ἄνδρα σύμμαχον. . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκμηκόμενα. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα) Misere antea sine καὶ oratio claudicabat, & in sensum absurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum : πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἰοῦνται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ εἶμαι τάληδες λέγειν οὐδὲν εἰδόμενα· quae vides nunc hac levi mutatione, quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα· quod adeo liquere perfecta sententia existimo, ut plura dicere pigeat. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν εἰδόμενα) Unum scio, quod nihil scio. GUYET.

ead. l. 15. Χαρμίδης) Glauconis filius dicitur a Xenoph. Ἀπομν. III, 429 & 434. V. Plat. in Theag. & Apol. & Aelian. V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur Diog. Laërt. pag. 40 D. Dion. Halic. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Μέτεῖ τὴν σαυτοῦ τέχνην) Notabile vitium Cod. O. μεγίστην ἀσχεῖς σαυτοῦ τέχνην, dignumque quod observetur ad simile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum T transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum est ex METEI THN METIΣTHN. Deinde, cum facile deprehendi posset orationem labare, nisi addito verbo fulciretur, adoptare consultum duxerunt quam interpretationem τοῦ μέτεῖ in margine positam inveniebant ἀσχεῖς. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδραστίαν sive puerorum formosorum amorem; quod crimen admirabili viro saepe quidem, sed falsissime fuit obiectum : de Platone res ista maiorem habet controversiam : vide Davis. ad Cicer. T. D. IV, 34. Quod modo Socrates aiebat, καὶ αὐτὸς ἑφασκον &c. eius specimen illustre reperire licet in Aeschin. D. III, c. 6, sed cum solita tamen σίρρσις coniunctum : vide Cicer. Acad. I, c. 5, pag. 18, quaeque ibi notat Davisius. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ ὀλιγοῦσι τῶν καλῶν) Nondum Socratem ausus incesti arguere, modum in iocis aliquem servat. Ars autem, quam hic nominat, ea est, qua Socrates animorum se obstertricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore Diog. Laërt. p. 38 F. & 40 F. apud Athenaeum Aspasia ipseque Athenaeus: quin & ipse Alcibiades apud Plat. Συμπ. Alibi Noster non tam caute de amoribus istis loquitur; ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas nostras, ad Περ. autem T. Fabri. SOLAN.

ead. l. 5. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλλον ἀπεμιμ) Benedictus: *Non per Iovem: Croesum enim & Sardapapalum adeo.* Non secus ac, si voluisset negationem Lucianus, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος &c. & in Vitarum auctione, οὐ μὰ τὸν μέγιστον ὄρκον τὰ τέτταρα. In Mercede cond. οὐ μὰ Δία τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, Στραπευτέα τοιγαροῦν ἤδη δέσποινά γε οὔσα. ἢ Δία εὐνοστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο. Sensus est, *Iane? immo ad Croesum &c.* GRON. Nihil murandum; passim ita adhibent optimi quique scriptores Graeci. Vide initium lib. VI Cyrop. Xenophontis, quod hīce scatet: neque unquam aliter Xenophon, nisi vitiatis forte codicibus. SOLAN.

ead. l. 24. Θεὸν ὄντα) Cerberus Luciano multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius imperitaverit, cohonestetur: neque tamen secus in B. Πρ. c. XVI. Vid. Barth. ad Star. Th. II, 26, IV, 486. Canem hunc dirum intellexit Callimachus in Fragm. Bendl. n. CLXI, Ξεῖνος Ἐχιδναῖον νέρβει ἄγων δάκτεον. Hercules est ille ξεῖνος nec dubito, quin ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromptus sit versus: vide Quint. Calabr. VI, 260. HEMST.

Pag. 208. l. 4. Ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ) Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. edd. FL. & P. Sic Polyæn. Strat. VIII, p. 556. SOLAN. Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam fuisse talem praedicant, quae cuiuscunque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide Cicer. T. D. III, § 31, quaeque notant Garaker. ad Antonin. I, § 8, Kuhn. ad Aelian. V. H. IX, 7. Ἀτρέστῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτῳ, eiusmodi est, ut difficulter, utrum a Luciano fuerit profectum, statuere liceat: illud οὐ πάνυ δεδιέναι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente Platone, qui

Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86 E. καὶ δὲ λαβὼν καὶ μάλα ἤλεως, οὐδὲν ΤΡΕΣΑΣ, οὐδὲ διαφθεῖρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ', ὥσπερ εἰσὼν, ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in Iosepho de B. I. VII, 8, p. 430, pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κινδύνους ἄτρεστον, duo non spernendi Codd. praeferunt ἀτρεπτον simili variatio notatur ab eruditis viris apud Aelian. V. H. V, 6, XIV, 31. In Nostro tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἀτρεπτον πρόσωπον optime respondens verbis Platonis οὐδὲν διαφθεῖρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου iterum in A. I. II, c. 23, Socrates τὸ πρόσωπον ἀτρεπτος: vide Λατ. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἐδόκει ... δοκῶν exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: παντάπασιν ἐδόκει ἀτρεπῶ τῷ προσώπῳ προσίεναι, καὶ οὐ πάντῃ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' εἰπῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐθέλειν. De priorie video mecum sentire magnum I. Fr. Gronovium in Corrig. & Infer. ad Observ. p. 683; pro ἐθέλων vero substituit ἤθελεν ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. HEMST.

cad. l. 7. Διαμέλλοντα) Traiectio vituperanda: quid enim Luciano causae fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον· & alibi passim. SOLAN.

cad. l. 8. Δακὼν τῷ κονίῳ) Δοκῶν forte. GUYET. De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non larratu solum umbras territat, sed & morsu petit: maiore audacia, sed quae facerissima ioci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. 6: Οὐκ εἶδὼτα εἰ σε πλησίον ἦν τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστὰν κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος: quamvis alioqui τὸ χρεὼν καταλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens sit apud Pausaniam atque alios, & γαρaces facti manus memoret Seneca Hippol. v. 567. Illud autem κατασπᾶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς nescio an ab Antiphane Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus eius simillimus existat apud Stobaeum p. 608: Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾶ τοῦ σκέλους· Ἀκούτας δὲ Χάρων, ἐπὶ τόπον θῆον τ' ἄγει &c. Eadem fere, si Luciano credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi,

sinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam Luciani aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diversi huic iniuriae subscribunt, inanes argutiae, Xenophontis fides ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τὸς ψυχῆς τὴν ῥώμην· ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τοῦ ἐτι ζῆν τὸ τεθνήσκειν αὐτῷ κρείσσον εἶναι, ὥσπερ οὐδὲ πρὸς τὰλλα τὰγαθὰ προσάπτει, οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίστατο, ἀλλ' ἡλαρῶς καὶ προσεδίχετο αὐτὸν καὶ ἐπετελέσατο· commemorataque Socratis σοφία & γενναϊότητι, quae auditorum ex animis effluere nunquam possint, finem elegantissimae defensionis simul, & cumulum meritis eius laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφικμένῃσιν ὀφθαλμοῖσιν τιτὶ Σωκράτους συνγένητο, ἐκείνῳ ἐγὼ τὸν αἰδρα ἀξιομακαριστότατον νομίζω. Menander in 'Ory. apud Athen. XII, p. 552: Ὁλιμὸς ὑμῖν τὸν καλὸν τοῦτον δακόν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. "Ὅτως) Credo legendum οὕτως· sic ipse contextus habet. HEMST.

Pag. 209. l. 5. Ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης) Ut dignum erat genere canino: ad Cerberum supra dixerat Menippus, συγγενὴς γὰρ εἰμὶ σοι. Diogeni tamen Cerberus apud Aufon. Epitaph. XXXI non perinde benignus est; nam ad manes abire vetuit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus: Quonam igitur? clari flagrat qua stella Leonis Addeus est iustae nunc canis Erigonae. Quod imitatus est Aufonius, Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14, Anth. III, c. 33, Cerbero blanditur Diogenes, eumque affinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ κῆρ σάλιοις Κέρβερε τὸν με κύνα. HEMST.

ead. l. 6. Διογένης) Quomodo sibi mortem consciverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad B. Πρ. c. 10. Vid. Soradis fragm. apud Grot. Flor. p. 397 & 399. Diog. Laërt. 162 B. ὁ π' ἀθυμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐνβέι φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἂν ἐκρέμασεν. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Ὁβολὸν μὴ ἔχων) Unum obolum ori mortuorum immittit Lucianus, cuius ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt: Lucill. Anth. II, c. 50, Ep. 7, Κεῖτο δὲ γ' οὐδὲν ἔχων ὀβόλου πλέον. — Antiphan. apud Stob. p. 128, & Anth. II, c. 50, Ep. 3, Τεθνήξῃ, πλουτοῦσαι ἀφ' οἷς μεγάλην διαθήκην Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μόνον ἐνεγκάμενος ubi vide Brodaeum. Diogenes etiam, ut erat amantissimus iustitiae, debita Charontem sive fraudare noluit, porrexitque ipsi ταυτιλίας

IN DIALOGOS MORTUORUM. 515

ὄβολον, five τὸν φθιμένους ναυστολέοντα ὄβολον, teste Ἀντίπατρο, vel alio forte quodam poëta Anth. III, c. 33, Ep. 15, 16. doctōris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum portet, egestatem a contemptu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸν ὄβολον τὸν συγκηδεύμενον τοῖς τελευτῶσιν Suidas habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente Kustero, Photius scriptique Codices praebent, Καρκάδοντα quam vocem etsi iuxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex Pherecratis Comici Crapatallis desumptam: Cuperus certe in Num. Ant. Expl. p. 235 labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur: ὄβολον μισθὸν τῷ πορθμῷ idem Suidas in Μελιττοῦτα, quae derivata sunt ex Aristoph. Schol. ad Lysistr. v. 601, 603, neque aliter Diodor. Sic. I, p. 61 C. ubi quidquid est de Orei statu & Charonte Graecarum fabularum, ab Aegyptiis Orpheum transfulisse contendit: τὸ μὲν γὰρ διακομίζον τὰ σῶματα πλοῖον βάριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβαθρον νόμισμα τὸν ὄβολον τῷ πορθμῷ δίδοσθαι καλουμένῳ κατὰ τὴν ἐγγύωριον διάλεκτον Χάρωνι ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβαθρον νόμισμα τὸν ὄβ. Ναῦλον proprie sic dictum Hesych. & Etymol. interpretantur, τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον atque ita Schol. Iuven. ad Sat. III, 267, qui inopem Virgilii turbam Aen. VI, 325, longe secus ac Servius, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest. Strab. VIII, p. 573 A. διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον & Charon apud Aristophan. v. 372, Ἐκβαίω, ἀπόδος τὸν ναῦλον. Rarius est, quod Moeris Atticista protulit, Καττιτίριον τὸν τοῦ νεκροῦ ὄβολον. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης, a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaferunt; id enim ex Hesychio, Etymologo & Suida in Δανάκης, Ἀχερουσία iure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a Callimacho fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecunque investigatum Natalis Comes scripsit, versus esse ex Hecale depromptos, certissimum arbitror; in quibus post limatissimam Casauboni curam ad Strabonem & Theocr. Lect. c. IV, nihil ultra tentare debuerat Salm. de Usur. p. 427. In eo solum a

516. ANNOTATIONES

Casaubono dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce δανάης usus sit poeta, sed ad confirmationem moris existimavit*, cum mihi satis apertum videatur, tribus, quos egregie refinxit, adiungi debere initium quarti versus Δανάην —. Dixerat Iuvenalis — *nec habet, quem porrigat ore tridentem*, nummulo designato: Propertius paulo laxius IV El. 11, 7, *Vola movent superos: ubi portitor aera recepit Obserat herbosos lurida porta rogos*: quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. Passeratius *umbrosos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolvunt iis exstinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Obserat umbrosas lurida porta domos: quemadmodum alibi, Nigrantesque domos animarum intrasse silentium*: sensum nemo melius explanaverit, quam Theognis, Κτανέας τε πύλας παραμειψεται, αἶτε δαμόντων Ψυχὰς εἰργουσί, καί περ ἀναινομένας nec facile quidquam, quod prioribus aptius adiungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios iam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse notat Scholiastes Iuvenalis, hodie retinent Tatari Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Iam quod duum obolorum, qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in Aristoph. Ran. v. 140, 272, ioci gratia numerum duplicari, ut τὸν διαστικὸν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141, idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἀμα διὰ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ στόματος βάλλουσι δύο ὀβόλους &c. scribat, antiquae consuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, si ad lucem ab inferis remeandum foret, iterumque traiciendus Acheron; quemadmodum in Apul. Metam. VI, p. 180, turris illa loquax & consiliaria Psyche iussu Veneris ad *Orci ferale penates* defensionis praecipit *offas polentae mulsae concretas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes*, quarum altera primam transvectionem, redditum altera mercetur. Sed ita sunt quaedam Apuleii verba ad Lucianum accommodata, ut comparationis instituendae causa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, sic ad ripam ulteriorem suili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (suspicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane displiceret; quamvis vulgaram lectionem tueantur, quae notat Th. Mun-

ckerus ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quidquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum exspirare patietur?* Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore. Pauloque post: ac deinde avaro navitae data, quam reservaveras, stipe, transitoque eius fluvio recalcans priora vestigia, ad istum coelestium siderum redibis chorum. Nonnulla notavit Pricaeus, adhibito Luciano; cuius aliquot loca neque Meursii diligentiam fugerunt de Fun. c. V. HEMST.

ead. l. 3. Ἀγξωσ) Concinnius ἀγχειν dici, quam πνιγειν, monet Thom. Mag. ubi L. Bos, hoc etiam loco prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus ostendit, qui debitores segnes obtorto collo corripuiunt, adque solvendum aes alienum acerbè cogunt. Sic & Basil. Hom. in Pl. XIV, p. 109 D. ὁ δανιστὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀγχει· πνιγειν tamen eadem potestate a probatissimis scriptoribus usurpatur. HEMST.

ead. l. 5. Σου πατάξας δ. τὸ κρανίον) Suavius est, & venustiore Atticae structurae formam praefert, quod vulgatur, quam Graevio probata scripti codicis lectio: solent faepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut Noster in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας. Δ. Θ. VII, § 1, τοῦτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος. Lyf. pag. 93, v. 17, 20, πάντα μου εἰς τὴν γνώμην εἰσῆει· & ταῦτά μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῆει. Long. pag. 71, τούτων ὀρνίθων ἐπὶ προφάσει θήρας. Aristæn. I, Ep. 9, διανίστησι πεπτακυίας λαβόμενος τῆς δεξιᾶς· ubi multum fallatur, si quis πεπτακυίας reponat. Plato initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρός· quo in genere, quod innumerum est, tum ornatus orationis spectatur, tum vehementia non nisi a perito iudice sentienda; velut in illo Socratis ad Antisthenem, Ὁρῶ σου διὰ τοῦ τριβωνος τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis superstitiosus apud Diogen. L. VI, 48, μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλὴν σου διαρρήξω. Quod sequitur μάτην ita ceperunt interpretes, quasi nihil differret ἀπροϊκα· neque diffiteor, si sententiam adspicias, optime convenire; sed quoniam renititur usus vocabuli certissimus, a Graevio iure castigatos existimo, eamque Luciano fuisse mentem: ergo tu frustra susceperis iam longinquae navigationis inanem molestiam, siquidem, nisi ratam oboli mercedem expromseris, in vitam tibi erit redeundum: confer D. XXIII, § 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν· nec multum abit Apuleii iocus, *aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum exspirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Episcoporum

contra Paulum Samosatensem epistola apud Euseb. H. E. VII, c. 30, p. 361, usu rariore ponitur: *μάτην καρπούμενος τὴν τῶν ἐν πράγμασιν ὄντων ἐτοιμότητα πρὸς τὸ διδόναι* &c. id est, *nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: frustratus eorum spem, qui auxilium eius ad pericula depellenda pretio emerant.* HEMST.

ead. l. 7. *Μάτην οὖν* &c.) Male vertunt haec verba: *μάτην οὖν ἔση πεπλευκὸς τοσοῦτον πλοῦν*, *nunc ergo tam longo traiectione gratis transvehero*; cum illorum haec sit sententia: *nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta*, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paulo ante melius Mf. *καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον* male in editis *σου πατάξας.* GRAEV.

ibid. "Εση") *Ἔσομαι* forte. GUYET.

ead. l. 13. *Τούτου γε ἔνεκα νεωλήσας τὸ πορφύρεον παράμενε*) Interpretantur omnes, auctore Erasmo, *quin igitur vel huius gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam ostendunt se nihil percepisse. Quid enim id notat? Merito annotavit pater, *nave subdulta naulum vel portorium expecta.* GRON.

Pag. 211. l. 3. *Μόνος... προῖκα*) Etymol. Magn. v. *Δανάκη* docet immunes fuisse omnes Averni vicinos, Strabo autem Hermionaeos lib. VIII. SOLAN.

ead. l. 14. *Θέρμιος*) Profert Thom. Mag. in *Θέρμιος*. Quod Barthius ad Calpurn. Ecl. III, 82, subdubitanter & velut auctoris oblitus scribit, *lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus*, id iam confidentius ac temere pro vero vendirat Keuchen. ad Seren. Samon. v. 736. nequidquam in hac causa Luciano testimonium denuntiatur: longe rectius ex iisdem locis Gonsal. de Salas observavit ad Petron. c. 14, p. 76, *lupinos olim vilissimum fuisse pauperum cibarium*; *Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abesse lupinos contingeret.* Cum autem addit, *Inde Crates apud Aristotelem*, vel errore vel memoria labitur: exstat enim ille locus in excerptis Teletis apud Stob. p. 524: *Οὐκ ἀνδρῶς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶσθα, φησὶ, πῆρὰ δύναμιν ἡλικίην ἔχει, Θέρμιων τε χοῖνιξ, καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν τῷ ὄντι γὰρ μέγα καὶ ἀξιόλογον μετὰ πῆρας καὶ Θέρμιων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀνώπευτον καὶ ἀκολάκευτον.* Duo iambi rotundissimi, quorum alterum habet etiam Diogen. L. VI, 86, quin ex ephemeride Crateris sint decerpti, minime dubito. De *δείπνῳ Ἐλάτης* dictum est p. 397 lqq. HEMST.

Pag. 212. l. 4. *Κούδενός αὐτῷ μέλει*) Verba illa vertunt, *ne quidquam ipsi curae est.* Mavelim ego, *ne minem curas.* Illud οὐδὲ

οὐδὲς non ad πρᾶγμα, sed ad personam referri debere videtur. Sic in Evang. Marci XII, 14, Pharisei & Herodiani dicunt Iesu: Διδάσκαλε, οἶδαμὲν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· Magister, novimus te veracem esse, & non curare quemquam. L. BOS *Animadv. c. XII, p. 55.* Οὐδενός pro mutato genere vel rem, vel personam indicat: posterius mihi non secus atque clariss. L. Bos placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona, cuius dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli dignitatum gradus refraenabant. Cratetem sine dubio sic intellexit Teles, quem superiore nota testem citavimus, quando post μηδενός φροντίζεις subiicit ἀλλ' εἶναι ἀνώπτευτον καὶ ἀκολακτευτον, nullius hominis respectum habere, sed talem se gerere, qui nemini nec verborum lenociniis obrepat, nec assentetur: longe ab ista mente aberravit interpres Stobaei. Hoc sane multo magis in Christo verum Matth. XXII, 16, Marc. XII, 14; sed a calidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis simulatio adhibebatur, quia quaestionem erant insidiosam proposituri de censu Caesari solvendo: quasi dicerent, ubi veritas agitur, scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum, ut ne Caesaris quidem maiestate retineri possit, quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet, sed sententiam insuper alienam reddet. Diogen. L. II, 34, εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Saepius autem accidit, ut commode ponatur: ut apud Dion. Chryf. Or. XXXII, p. 370 D. ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδενός αὐτοῖς μέλει. Est alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει. Alexis apud Athen. X, p. 421 D. — τῷ δ' οὐδὲν μέλει. Plato p. 19 D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν. Euthyd. p. 211 A. τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σερμῶν δὴ καὶ δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει. atque adeo Xenophonem in Symp. p. 516, v. 32, una litera locupletare mihi liceat, οὐκέτι οὐδὲν μέλει οὐδενί, pro οὐδέ. HEMST.

ead. l. 14. ΠΛΟΥΤΩΝ) Dolendum est, adeo caeca ratione procurari editiones, cuius hoc sane quam perspicuum documentum est, non nisi ex editione Benedicti, in multis nugatoria, adoptatum, cum recte Basileensis non hanc appellationem praemisisset, sed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΑΟΣ, quod necessario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. GRON.

ibid. Ἡμέτερε Ζεῦ) Sic Homero Il. I, Ζεὺς καταχθόνιος. Eodem nomine appellat Virgil. IV, 638, *Iuppiter Stygius*. SOLAN.

Poëtarum usu Ζεύς commune quasi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii ac maiestatis habet significationem: Pausan. II, pag. 166, de Neptuno, quod insolentius est, testem laudat Aeschylum: atque ita Doris Simmiae Rhodio κυμοκτύπων Ἡρα ἄλιον μυχῶν, *praefes & domina*, apud Hephaest. pag. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239, Ζεύς ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronuntiat sententiam: Tragici mentem improba Stankeii versio obfuscavit. Barthius autem ad Stat. Th. II, 49, ubi *nigrum, Stygium, Tartareum Iovem* illustrat, istorum Luciani verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae disciplina de duobus hemisphaeriis, quorum superioris imperium sit penes regem Iovem, & reginam Iunonem, inferioris penes Ditem Iovem infernum, & Proserpinam Iunonem infernam, annotavit Lutat. ad Stat. IV, 527; quae de plenis Servii commentariis ad Aen. VI, 138, esse prompta suspicor: si conruleris, quae observavimus ad p. 88 l. 9, facile constet, unde Socrates hauserit πῶλον σφαιροειδῆ, οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἐλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπὲρθεον apud Aeschin. Dial. III, p. 162. Verum Lucianus, cum Protefilaum hic dicentem facit ἡμέτερο Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cuius est Il. I, 457, Ζεύς τε κατὰ χθονίους καὶ ἐπαινή Περσεφόνεια. HEMST.

ead. l. 19. Φυλάκιος) Α Φυλάκη, Φυλάκιος. unde & Φυλακίδης. Vid Stephan. ГУГЕТ. Α Phylace urbe Phthioridis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Thessaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Thessalus* vocatur Protefilaus. LEED. Ms. Ox. Φινάκιος. Sed proba vulgata. V. Il. B, 695, 698. Thessaliae urbs Phylace: hinc inter Thessalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀρχ. Protefilaum recenset Noster c. 52 & 53. SOLAN. Gentile Φυλακίσσιος, quemadmodum Ἰθακίσσιος, fingit Stephanus: vide Burmanni Catal. Argon. in *Iphichus abier.* Α Φυλάκιος, vel potius Φυλακείος, aut Φυλακεὺς nascitur Apollonii Φυλακῆς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiisse in Θήβας τὰς Ἀχαΐδας scribit Dicaearchus: καὶ Θήβας τὰς Ἀχαΐδας πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὅθεν ἦν καὶ Πρωτεσίλαος: verum utraque situ tamen propinquas distinguit Strabo IX, p. 661 C. 664 C. Haec est, cuius Stephanus meminit, Θήβη τρίτη Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος. Protefilaum autem cum poëtae vocant Phylaciden, non ab oppido ductam esse hanc appellationem, sed ab avo, praeter formam patronymicam syllabae primae quantitas ab Homero signata Il. B, 700 & 705, manifesto demonstrat. Quae huc spectant, multa da-

bit N. Heinsius ad Ovid. Ep. Her. XIII, 35, ubi *Phyllleides* cupidius admiratione vocabuli rarioris intrusum puto, quam verius; nam nihil aequae opportunum, quam *Conveniunt matres Phylacides*, ab illa urbe, quam utique Loadamia incolebat Homero notam, apud quem nulla usquam Phyllus compareret, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror, quae a communi varum fonte fuerit derivata. Tzet. Chil. II, c. 52, postquam Protefilai historiam explicuit, *Λουκιανός*, ait, *Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱστορίαν, καὶ τινὲς ἄλλοι μέμνηται καὶ ποιηταὶ καὶ νέοι*, sine dubio dialogum istum indicans: Philostratum vide p. 662, cum Oleario, & saepius in Heroic. Aristid. T. III, pag. 374 C. *καθάπερ τὸν Πρωτεσίλαον φασὶ παραιτησάμενον τοὺς κάτω γεγενησθαι μετὰ τῶν ζώντων*. Propert. I El. XIX, 7, & Broukh. Minuc. Fel. c. 11: *Quis unus ab inferis vel Protefilai sorte remeavit, horarum (trium) saltem permissio commeatu, vel ut exemplo crederemus*. Plane verum est, quod monet Tzetzes, multos decantatissimi casus fecisse mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos accessione nova cumulare. HEMST.

Pag. 213. l. 4. *Αὐτῶν*) Mallem, si codex aliquis addiceret, *αὐτοῦ*, scilicet *ἑρως*. HEMST.

ead. l. 8. *Ἑκτορος*) Homerus Hectorem non nominat, sed Dardanum tantum. Hyginus tamen CIII, & Ovid. Metam. XII, 67, cum Luciano sentiunt. SOLAN.

ead. l. 13. *Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν*) Id est, amor, desiderium uxoris. GUYET. Reddiderunt Micyllus & Benedictus; *sed haec res praevaluit pondere: quamquam obscurius, voluisse tamen eos puto, sed is in uxorem amor meus omni pondere, quomodo loquitur Cicero de Off. III, § 35, gravior erat, quam ut hausta Lethes aqua potuerit exstingui*. Eiusmodi certe sententiam nexus orationis institutae requirit: sed valde vereor, ut Graecae linguae consuetudo potestatem illam in *ὑπέρογκος* ferat. Quare, nisi quid vitii maioris occultetur, potius flexu significationis levi dederō, *meus amor omnem modum excedebat, molisque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui posset*. *ὑπέρογκος* sane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata sunt: ideo *ὑπέρογκον* Hesychius exponit non tantum *μέγας*, *ὑψηλόν*, sed & *ὑπερμέτρον* inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad se convertunt, eandem vocem poni, sic tamen, ut in illa potestate semper aliquid vitiosi atque indecori haereat admixtum. Mox pro *οὐκ οὖν* for-

te non deterius legeretur, *ἐν γούν*. HEMSTERHUSIUS.

Pag. 214. l. 5. *Κακείνην*) Uxori eius nomen erat Laodamia, quam ferunt desiderium mariti non ferentem sibi necem conscivisse. Vid. Hygin. CCXLIII, & CIII, & CIV. Eo itaque hic respicit Lucianus. Nomen habet Ὀρχ. c. 53. SOLAN.

ead. l. 11. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἀλκηστιν) Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protefilaus & Alceſtis, en tibi ſtemma ex Apollodoro, Didymo, Pindari Scholiaſte, Plutarcho, Pauſania & aliis :

Aeolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alceſtis	Iphiclus

Protefilaus. PALM.

ead. l. 15. Προσέσεται) MSS. Ox. P. & L. pro vulgato *προέ-*
έεται. Vid. Xenoph. Cyrop. L. VII, pag. 103, 21. SOLAN.
Ferri non poterat admiſſum in edd. vulgatas *προέεται*,
quippe quod nec cum οὐδὲ διαγῶναι δυναμένη, nec cum φέ-
ξεται σε ſatis accurate conveniret. Moſchopul. Ὅτ. Ἀττ. Ἑλ.
Προσίεμαι, τὸ μέλλον προſήσομαι, ὃ ἀρίſτος προσηκάμην &c.
Ex Appiano Suidas: Ταρκύνιον προſήσεſθαι. Noſt. Phal. I, §
14. HEMST.

Pag. 215. l. 3. *Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ*) Mercurium iube, poſt-
quam ad lucem pervenerit Protefilaus, conſactum virga, mox in ado-
leſcentem formoſum eum convertere. Sed quid ſibi velit praeſoſi-
tio ἐν, in καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθικέſθαι τῇ
ῥάβδῳ ſatis plene dicitur. Homer. Il. E, v. 104: ὦ Ὀδυσσεύ,
μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλή, O Ulyſſes, valde
meum penetraſti animum increpatione gravi. Neque vero ſi in hac
locutione intelligatur praeſoſitio, videtur ἐν, ſed οὖν ſubau-
diendum. An μὲν pro ἐν legendum? IENS. Miratur clar. Ien-
ſius, cur ἐν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim
his ſimilia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd.
tuentur, lectionem duximus: ſic enim iterum Noſter alibi
Συγγρ. c. 12, ἐν ἀκορτίῳ φονεύοντα (cui ſimilis exſtat phraſis
in Epigrammate, teſte Conſtant. Lex. ἐν βέλει πληγῆς) quam-
quam ibi MS. G. & L. ἐν legunt. Euripid. autem El. v. 321, Καὶ
σκήπτρ' ἐν οἷς Ἑλληſιν ἰς τρατηλάτει &c. Ict. v. 593. Has par-
tes virgae Mercurii datas an etiam ſcriptores Graeci ſuperſti-
tes agnoſcant, neſcio: haud temere utique a Luciano dictum
crediderim. SOLAN. Quamvis in Symp. § 16 ſcripſerit Lucia-

nus, τάχα δ' ἂν τις καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum scriptorum usu alienum fecit, cum hic interposuit ἐν τῇ ῥάβδῳ. Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti non tantum quando ablativus instrumenti, sed & alius quicunque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omissumque reperiatur. Aristot. Z. I. IV, p. 111, λαμβάνονται δὲ καὶ λάβρακες. . . . τριόδοντι. . . εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν δοκεῖ τῶν τοιούτων ληφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. Tryphon I Anth. c. 37, Ep. 14, Οὐκ ἄορι πληγεῖς, οὐδ' ἐν βέλαι, ἀλλ' ἐνὶ σὺκφ Χεῖλαια. — Arriano 'A. A. III, c. 30, ἐν κλοιῷ δῆσαι, quod apud Xenophontem & Nostrum περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. 24, simpliciter est κλοιῷ δαθεῖς. Aelian. V. H. XIII, 1, ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὀρεῖᾳ τῇ τροφῇ. ubi prius ἐν Mss. auctoribus est delendum. Philo Βεροῦ. V, ἐν ὑπερώοις διαληλυμμένοις ἐν ἀμόργῳ. Polemo Physiogn. I, p. 170, πειθόμενος ἐν δώροις ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. Antiphon de Herod. Caed. p. 136, v. 18, σὺ δέ με ἐν ἀφανεί λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι. qualia notavit ex Herodoto Raphel. ad 1 Theff. IV, 18. Manetho I, 239, — ἐν κατοχαῖσι θεῶν πεπεδημένοι αἰεῖ. Quint. Calab. VIII, 9, — νῆας τ' ἀμαθύνειν. Ἐν πυρὶ λουγαλέῳ. — Neque erat causa, cur Needhamus Hierocli dederet ad Aur. Carm. pag. 206, τὴν λυγρὰν ἔριν περικόπτων ἐν ἄκουσίῳ φυγῇ. Verum huius generis exempla numero carent: vide Th. Muncker. ad Hygin. F. XX, quem Luciani locus hicc non effugit. Erat autem virga Mercurii potentissimae virtutis, ac paene magicae, qua, si vellet, admota formas alias inducebat: sic *Cadmus suo caduceo tactum vertit in serpentem*, teste Schol. Cruquiano ad Horat. A. P. v. 187. ideo *Σαυμασίαν τὴν δύναμιν* dixit Apollo Δ. Θ. VII. HEMST.

ead. l. 4. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν) Thom. Mag. in Βούλομαι p. 31. HEMST.

ead. l. 6. Μίαν &c.) Satis erat: nam uxor viso marito statim prae gaudio in amplexibus eius moriebatur, ut Servius habet ad Aen. VI, 447. Hyginus aliter narrat historiam F. CIII & CIV. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. Τῆς Περσεφ.) Haec videtur Scholiastes monuisse, quia omissa fuerat eius in exemplari Proserpinae persona. HEMST.

Pag. 216. l. 2. Καὶ καλὸς ἦν) Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mausoli efferebatur, τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος, & τὸ βάρος τοῦ τάφου. eadem in his etiam verbis ut commode distincta cognoscas, una vocula faciet apto loco interposita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia sunt liquida, & ordine

iusto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. . . καὶ ὅτι καλὴς ἦν. . . τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ &c. nam ὑπὸ πύργῳ & ἐπέβην a superioribus pendent, δεῖ βασιλεῦσα, ἡρξά &c. Verum de Mausoli rebus gestis & hoc ipso loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἀγχι Μιλήτου ἐπὶ ἑστὴν quamquam ex Polyaeo constet VI, c. 8, Miletum Ionicarum urbium florentissimam a Mausolo fuisse prodicione tentatam. Mausolei autem septem mirandis terrarum orbis spectaculis adscripti qui mentionem fecerint, ostendent Leo Alatiarius ad Philon. Byzant. Gisb. Cuper. Num. Ant. III. p. 256, qui Luciani quoque verba protulit, itidemque Davis. ad Cicer. T. D. III, c. 31. Eustath. ad Il. Ψ, p. 1298, v. 52, καὶ ὁ μὲν τοῦ Μουσώλου μάλᾳ πολλὸς (πολυτέλης, περίεργος, vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος αἰῶνος περιείργυσται, καὶ θαῦμα καὶ ἦν καὶ ἔστιν. Mox pro ἀνδρῶν nescio an melius scribatur ἀνδριάντων nam cur ἀνδρῶν, ubi statuæ plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem ad sui sepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausolus iactat, de Rufino dixit Claudian. in Rufin. II, 448: *Qui fixæ pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura suos exstruxit culmina manes.* HEMST.

cad. l. 3. Παμμέγεθες) Patebat, teste Plinio, ab Austro & Septemtrione sexagenos ternos pedes. SOLAN.

cad. l. 14. Οὐκ ἔχω) Mirum, in omnibus qua scriptis, qua vulgatis libris hoc proflare, cum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, οὐκ ἔχοις εἰπεῖν quod si formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum gratium meo sit praefarendum: plane ut Dial. XXVIII, οὐκ ἔτ' αὖ εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεύς ἦν &c. HEMST.

cad. l. 17. Ἀποσεσιμώμεθα) Hinc Stephanus annotavit in Thes. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. Paulus Aegin. VI, p. 213: Τὸς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρῶδες ἐν οὐ κατὰ γυνταὶ οὖν, ἀλλὰ θλάττεται καὶ σιμουται καὶ διαστρέφεται. Egregie Sulpicius Luperc. in Catal. Pith. p. 23, Simataeque iacent pando sinuamata naves. HEMST.

Pag. 217. l. 2. Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι) Putaverit aliquis, abesse εἶεν ἱκανοί, vel οἷοι ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abest: amant eam struaturam aliquando in verbo εἰμί paulo aliter Lysias p. 153, v. 27, ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mausoleo Gregor. Nazianz. in Anecd. Murator. Ep. 147, Μουσώλου τέρας

IN DIALOGOS MORTUORUM. 525

ἔστι πελώριος, ἀλλὰ Κάρεσσι Τίμιος· οὐτις ἐκεῖ τυμβολέτις παλάμη. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ ἀδελφεῖς) Sororem Gellius non dicit: sed apud Suidam & Strab. XIV, pag. m. 452 B. soror etiam traditur. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ μὲν σώματος) Interpretes, quasi legissent, aut legi voluissent περὶ τοῦ μὲν σώματος, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in edd. post σώματος posita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν εἰ καὶ ἔχει τινὰ τάφον τοῦ σώματος· Diogenes enim, ut talem philotophum decebat, existimans mentem esse solam τὸν ὄντως ἀνθρώπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid fieret post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc eius sententiam, qui epistolis a se confictis Diogenis nomen praefecit Ep. 25. Vid. Diog. L. VI, 77, 78, 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε· praeterquam enim quod philosophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδωδεῖς eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait Seneca, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus servorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρίων frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrium: similis elegantia notata ad p. 134, l. 6. HEMST.

ibid. Τάφον ἔχει) Habuit sepulcrum prope Corinthum. Vide Pausan. Corinth. p. 45, 37. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνδρὸς βίον βεβιωκὸς) Adscripsit pater, forte βεβιωκότος· sed & prius ferri potest. GRON.

Pag. 218. l. 8. Πότερος εὐμορφώτερός ἐστι) Sic quidem scribitur. Sed, ut iam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφώτερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19, πρὸς τὸ εὐμορφότατον. Adde pro Imaginibus cap. 6 & 20. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem Tatium lib. VI initio, ὡς εὐμορφώτερος, ἔφη, παρὰ πολὺ γέγονας τῇ στολῇ. Similiter male apud eundem ibidem p. 379 legas, ἵνα αὐτὸν ἴδοις στερρότεροις δεσμοῖς δεδεμένον. pro εὐμορφώτερος & στερρότεροις. Apud Aelianum quoque IX Ποικιλ. cap. 4 perperam, Ἀνακρέων ἐπῆνεσε Σμερδίνην θερμώτερον, pro θερμότερον· ut recte apud eundem scriptorem II, c. 12, IX, c. 39, X, c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243 B. Καὶ τοι τίνας ἀντίς κρι-

τὰς ἱκανοτέρους ποιήσαιο καὶ πιστοτέρους. lege ἱκανοτέρους
ut recte p. 260, ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάται τοὺς ἱκανωτάτους
τῶν πολιτῶν. Apud eundem ibid. p. 289 E. pro φιλοσοφοτέ-
ρους scribendum φιλοσοφωτέρους. LENS.

ead. l. 10. Τίνας δὲ καὶ ἐστὶ;) Vide, quam inepte distinguitur
haec περικοπή· τίνας δὲ καὶ ἐστὶ πρότερον οἶμαι; ἤ γὰρ τοῦτο
εἰδέναι· hanc ineptam distinctionem non poterat non inepta
sequi versio. Sed sic interpungendum: τίνας δὲ καὶ ἐστὶ; πρό-
τερον, οἶμαι, ἤ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· Quinam vos essis? Pritius
enim, opinor, decet hoc scire. GRAEV.

ibid. Πρότερον) Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, ἤ γὰρ, non
ut in libris est, πρότερον οἶμαι ἤ γὰρ. SOLAN. Πρότερον, οἶμαι,
ἤ γὰρ) Priorem illam, quae cunctas edd. obfederat, distin-
ctionem, auctore Graevio, iamdudum mutavi. Scriptum fuit
in Fl. τίνας δὲ καὶ ἐστὶ πρότερον οἶμαι ἤ γὰρ.... Ceterae ni-
hil aliud, quam interrogandi notam supposuerunt: γὰρ nimis,
ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi absurdita-
tem peperit. Nihil erat, cur ista particulae sede offenderen-
tur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile per-
ficient. Plato Charm. p. 464 F. Ἐγὼ οὖν ἐκώμοκα γὰρ αὐτῷ.
Aristoph. Plut. v. 425, Ἄλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾶδας — v. 1190,
Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ παρ' ἐστὶν ἐνθάδε. Euphron apud Athen. IX,
p. 377 D. — οὐδεὶς εἰχέ σοι Κωβίδος ὅλως γὰρ ἦ παρ — ita recte
Casaubonus, qui simul annotat, coniunctionem γὰρ transpositam
esse in alienum locum, ut saepe. Sophilus apud eundem XIV, p.
640 D.... κομιάσαι πρὸς τὴν Ταναγρακὴν δ' αὖ γὰρ.... Xenoph.
K. Π. VII, p. 113, v. 36, Ὡς ἐν κώμῃ δοκεῖ γὰρ ἢ πῶς παρ
εἶναι τῇδε τῇ νυκτί· ibi mire H. Stephanus aestuat: quod au-
tem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam
quod locum particulae γὰρ commodiorem assignare conaren-
tur. Huc referre nolim Herodoti verba I, 24, καὶ τοῖσι ἐσελ-
θεῖν γὰρ ἡδονήν, ob suspicionem vitii. Sufficere ferme poterat
domesticum exemplum Δ. N. III, § 3, εἰ μὴ εἰς Λεβιάδειαν γὰρ
παρέλθω. Contra in proximis particulam οὖν opportuniore se-
de collocari libenter sum passus. HEMST.

ead. l. 13. Πότερος οὖν ὁ Ν. καὶ π. ὁ Θ.) Auctore Mf. Ox. sic
restituimus. Οὖν antehac loco suo motum ante ὁ θεορίτης do-
mum legebatur. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Σύμυνης) Σύμης esse reponendum ex
Homero patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo
Diodor. Sic. V, p. 225 C. HEMST.

Pag. 219. l. 3. Ὡς δέ σοι) Τὸ λέγειν hic desiderari videntur,

IN DIALOGOS MORTUORUM. 527

vel post τὸ ἡγή. GUYET. *Iam vero tempus est, ut pronunties, o Menippe, utro alterum formosiores putes*: sic interpretes. Sed in Graecis non est, *ut pronunties*: haec interserunt, ut sententiam eliciant, quae nulla est; nec enim haec solent subaudiri, quae facere tempus praecipit. Rescribendum ex Mss. ὦρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅτινα καὶ εὐμορφώτερον ἡγή. *Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas.* GRAEV. ὦρα σὺ δ' G. P. & L. pro vulgato ὦρα δέ σοι & ita cl. Hemsterhusius edidit. SOLAN. Quod praebent scripti Codices, iam olim repudiandum non putavi. ὦρα δέ σοι iure locum neri poterat, si infinitivus aliquis aptus praesenti sententiae sequeretur, ὦρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 65 & 67 fin. quo posteriore loco male membranae Graevii, ὦρα. Aelian. V. H. I, 21, ὦρα σοι τὰ ἐκ τοῦ νεβου δρᾶν atque ita semper Graeci solent. Simul atque verus liber prodierit, qui talem infinitivum suppeditet, deseram ipse non invitatus lectionem restitutam. HEMST.

ead. l. 5. Χάρπος) Non dubitat clariss. Dukerus ad Thucyd. II, c. 80, *quin perperam edatur Χάρπος pro Χαρόπου* nam pater ei erat Χάρπος, non Χάρο: *res certa est ex Homer. Il. B, 672, Eustathio ad illum locum, & Hygin. F. XC VII.* Hyginus quidem utramque formam usurpavit; nam F. CCLXX, Nireus Charopis filius: quamquam ibi merito Schefferum Charopi praeferre censet Munckerus. Ego nihil, utrum praeferas, interesse puto: solet enim eiusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: sic μάργυρ, μάρτυρος φύλαξ, φύλακος τριβαξ, τριβακος. ἰέραξ, ἰέρακος. ἀναξ, ἀνακος, unde Ἄνακος & Ἄνακοι Castores; quaeque huius generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρυ & Θάρυπος, Χάρο & Χάρπος in Hesychio, quod rarius est, πάνδοξ invenitur pro πανδύκος: simili modo recentioribus brax, calix, delphix, pro braca, caliga, delphica; non aliter atque στέρο & στερων Sophocli, notante Eustath. ad Il. K, p. 786, v. 13. Nirei vero Therstaeque conditionem formae plane dissimilem eo colore depinxit Homerus, ut in utraque partem proverbio locum dederint: vide N. Heinf. ad Ovid. A. A. II, 109, ubi huius quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit visa, in qua ingenium exercerent, ita par dissimillimum componendo, ut palmam sibi cedere postulet Therstes: istiusmodi declamationis meminit Aeneas Soph. Ep. XV. Si tamen verum est, quod Er Pamphylius, fabulator haud absurdus, retulit apud Platon. de Rep. X, p. 765 C. vidisse se, cum animus eius reli-

ἔο corpore peregrinatus miracula vitae alterius inspecaret; τὴν τοῦ γελωτοποιοῦ Θερσίτου ψυχὴν πύθηκον ἐνδύομένην, causa Nirei, vel invito Luciano, multum adiuuabitur: sed nos magnae litis iudices non sedemus. Platonem in oculis habuit Aeneas Gaz. in Theophr. pag. 15, cuius loci sententiam, alioqui fatis expeditam, prava errantis Barthii versio obscuravit. Porro quam mox Menippus statuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἀδού, alii quoque Therstae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud Suidam veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον — εἰν αἰδᾶ γὰρ Μένων Θερσίτας οὐδὲν ἀτιμότερος. Pro μένων olim huius dialogi argumento ductus rescibendum arbitrabar Νιρέως· in eandem fere coniecturam inciderat St. Berglerus Aët. Erud. Lipsf. MDCCXXII, p. 162; sed aliis quibusdam adiectis, quae probari non poterant. Quamquam verosimillimum videbatur, facile repudiavi, simul atque apud Salmasium Ep. de Com. p. 703 reperissem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent depromta: accedebat Codex Suidae Lugduno-Batavus, in quo pro μένων quod exaratum est μίν ὁ, manifestum servat germanaelectionis vestigium. Sed nihil amplius suspicione vel coniectura fuit opus, postquam beneficio viri insignis L. P. D'Orvillii nactus sum ipsum Theaeteti epigramma, quod, quia Kusteri diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεαίτητου εἰς Φιλέαν τὸν αὐτάρεσκον καὶ δοκησίσσορον.

Τὰν γνῶμαν ἐδόκει Φιλέας οὐ δεύτερος ἄλλου

Εἶμεν ὁ δὲ φθονερὸς κλαίτω, ὥς κε Σάτη·

Ἄλλ' ἔμπας δόξας κενὰ χάρις· εἰν αἰδᾶ γὰρ

Μείνω Θερσίτας οὐδὲν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poscit ἄλλω· tum extremo versu adscriptum Μίνω, & Θερσίτης. Ceterum quae poëtae sit mens, & quomodo cum praefcripto titulo conveniat, explanabit praestantissimus D'Orvillius, qui sibi tanto gratiore munere literarum amantes obstringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere desierit. HEMST.

Pag. 220. l. 8. Ἦκουσα, ὃ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσας ἀποθανεῖν) Chiron est Deus mortuus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 2. GRAEV.

ibid. θεὸς ὢν) Vid. Apollod. II, p. 46 & 53 C. SOLAN. Postquam obierat mortem Chiron veneno sagittae Herculeae contactus, pietas eius ac studium virtutis permovit Iovem, ut

astris haud indignum infereret. Hoc Eratosth. Catast. cap. XL, paene versus ab Hygino P. A. II, cap. 38, alique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non potest Luciani θεός ὢν. A Pausania tamen memoratur Χείρων ἀπῆλλαγμένος ἤδη παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἡξιωμένος εἶναι σύνοικος θεοῖς lib. V, pag. 426. quod sane, nisi ad Chironem sideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris infanabilis confectus obeundae mortis solatium impetrare non potuit, nisi dato, qui suam in immortalitatem succederet, vicario: repertus est, qui optato beneficio Chironem demeretur, Prometheus. Apollodor. II, pag. 113: καὶ κεῖ τελευτῆσαι βουλόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπεὶ περ ἀθάνατος ἦν, ἀντιδούς τῷ Διὶ Προμηθεῖ τὸν ἀντ' αὐτοῦ γεννησόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε· ita legendus est hic locus; quamquam propius etiam Pal. Cod. vestigiis insistere licet, si structura non quidem prorsus inusitata, sed paulo tamen rariore ponas, ἀντιδόντος Διὶ Προμηθεῖ. Idem p. 129: Hercules, exsoluto vinculis Prometheo, παρέσχε τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα· ubi nihil est, cur quidquam mutatum velis, nisi interponendum putes ἀθάνατον ὄντα. Ergo Lucianus forte melius ἀθάνατος ὢν scripsisset, quam θεός ὢν, ut mox ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. HEMST.

ead. l. 12. τίς δέ σε ἔρω) Hunc locum profert Thom. Mag. in 'Ανέραστος, verso duarum vocum ordine: τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω; ἔσχειν &c. Et si τίς non videatur plane repudiandum; malvero tamen, τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω; ἔσχειν; HEMST.

ead. l. 16. Ζῶντα ὁρᾷ τὸ φῶς) Familiarem Euripidi sententiam totidem paene verbis expressit: Iphig. in Aul. v. 1218, — ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν — v. 1250, Τὸ φῶς τὸ δ' ἀνθρώποισιν ἡδιστον βλέπειν· quod Stobaeus etiam descripsit c. 118. Alcest. v. 691, Χαίρεις ὁρῶν φῶς; HEMST.

Pag. 221. l. 1. Ἐγὼ δὲ (ζῶν ἀεὶ) Est in hac oratione ἀνακλόου-θον· dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν· hanc seriem interrumpunt, quae post τροφῆς addita leguntur: quamobrem γούν idem, quod saepe, munus habet. ut priorem structuram repeti patefaciat. Opportunum sane Menandri locum attulit Clericus, deinde repositum in eius Comici Fragm. pag. 185, ubi perbene fecit, quod omiserit σαπρώτερ, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam sententiam, sicut emendandam existimo vestigia fere viri summi secutus, apponam: — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρ-
Lucian. Vol. II. L 1

μένων, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὕθεν ἦλθεν, ταχύ, Τὸν ἥλιον τὴν κοινὸν, ἄστρ', ὕδωρ, γέφυ, Πῦρ ταῦτ' ἔτη τις καὶ ἑκατὸν βιώσεται, Ὅφει παρόντα, καὶ ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ἐλίγους. Σεμνότερα τούτων ἄτερ' οὐκ ὀφεί ποτέ. Πατήγυριν νόμισεν τιν' εἶναι τὸν χρόνον, Ὀν φημί, τούτον, κἀπιδημίαν ἀνα' Ὀχλος, ἀγορὰ, κέπται, κυβίαι, διατριβαί. quae sequuntur, curam aditus, ut puto, diligentiores postulant. Ista vero sumsit Menander ab Alexide, cuius simillima quaedam exhibentur ab Athen. XI, p. 463 D. Alexis a Pythagora: insignem philosophorum principis cum principe Phliasiorum Leonte sermonem habitum retulit ex Heraclide Cicero T. D. V, c. 3, ubi πανήγυρις illa meratusque vitae humanae diversis longe studiis celebratus perquam scite depingitur: egregia notat Davisius, nisi quod Synesii παραγγεῖλαι εἰς τὸν κόσμον sollicitare non debuisset. Paulum alia ratione Gnostici vitam πανήγυριν ἀγίαν appellavit Clemens Str. VII, pag. 728 B. Nihil autem publico velut consensu frequentius est, quam ἐπιδημίας vel παρεπιδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare sententiam illam, τὰρ ἐπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἀπάντων δρυλλούμενον appellat Aeschin. Dial. III, c. 3, cum quo compulisse non pigebit Hipparchi locum in Stobaeo pag. 573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera proficitur, animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus Arriani lib. II, p. 216, stulti hominis intemperativum Athenarum arcisque desiderium perstringens: οὐκ ἀρεῖ σοι, ἂν βλέπεις καθ' ἡμέραν; κρεῖττον τι ἔχεις ἢ μείζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, τῶν ἀστρον, τῆς γῆς ὅλης, τῆς θαλάσσης; Haec etiam adspectu videbantur gratissima Praxillae Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcherrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λέπω φάος ἡελίου, Δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σεληνάινς τε πρόσωπον· nihil hactenus, quod inficere dictum offendar; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, Ἡδὲ καὶ ὠραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄχλους, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulfos proverbium a se natum propagavit, ἡλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδωνίδος. Docentur ista plenius in Montefalconii Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609, quam apud Zenob. C. IV, n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit Mich. Apostol. C. IX, n. 81. Simul ex hisce patet, ἄστρα quam vere fuerint in Menandro reposita.

ita. Alias ramen & Epictetus & Marcus Antoninus Chironi libenter concedent, serum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν καὶ ὁμοειδές· vide Imperatorem lib. II τῶν εἰς ἑαυτὸν § 14. VI, § 37, 46, τὰ αὐτὰ ὁρώμενα, καὶ τὸ ὁμοειδὲς προσκορῇ τὴν δέαν ποιεῖ & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egrege Lucret. III, 958. HEMST.

ead. l. 2. Ἀπολαύων τῶν ὁμοίων &c.) Crediderim Luciani animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum Menandri ex Hypobolimaeano, quem habet Stobaeus Tit. CXXII: — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν ἀστέρ', ὕδωρ, γῆν, Πῦρ· ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώσεται Ὅψι παρόντα· καὶ ἐν αὐτοῖς σφοδρ' ὀλίγους, Σαπρώτερα (ita leg. non σεμνότερα, quod est contra rationem oppositionis) τούτων οὐκ ὄψι ποτὰ. Hunc beatissimum aio, quisquis contemplatus, sine morore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter, Solem commune astrum, aquam, aubes, ignem: eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hisce nunquam videbit. CLER.

ibid. Αἱ ὄραι) Καὶ ὄραι. mox, post αἱ αὐταί, τὸ ἦσαν aut quid simile deesse videtur. GUYET.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μετασχεῖν) Ἀν μεταβάλλειν; GUYET. Ad sensum, qui satis expeditus interpretes non fugit, minime respondere hoc verbum: nunquam enim μετέχειν pro vices mutare, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta eius verbi scriptione μετασχεῖν haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μεταστῆναι quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat Guyet-μεταβάλλειν sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit Euripidae dictum in Orest. v. 234, — μεταβολὴ πάντων γλυκύν· quod, quamvis, ut monet Schol. a Comicis irrisum, Aristoteles etiam usurpat 'Hθ. Eὐδ. VIII, p. 186. Fortasse gravius est huius loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adiumento possit sanari. Retinenda non est viri doctissimi Io. Iac. Wettstenii coniectura, ἐν τῷ μετασχεῖν ἄλλων. HEMST.

ead. l. 8. Ἦκεις) Confer cum fine Dial. XI. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.) Ἀν? ἢ γὰρ ἰσοτιμία, πάντων δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν ἔχει &c. vix enim dubito,

quin corruptela quaedam facilem stili Luciani cursum impediverit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, οὐδ' ἐν — σκότῳ, mihi quidem non satis liquet. HEMST.

ead. l. 12. Ἀνεπιδεεῖς) Thomas Magister v. Ἀτέλεστον videtur in suo Codice legisse ἀτελεῖς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. SOLAN. Eius, quam Thomae Magistri liber praetulit, lectionis ἀτελεῖς nullum exstat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Cum autem interpretatur ἀτελής, ὁ ἀμέτοχος, id quidem ut satis est ad huius loci sententiam conveniens, sic magnopere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini, non dissimili structura scribi a Dionys. Hal. A. R. VIII, p. 506, v. 38, Εἰ δὲ διαμαρτὼν τῆς πείρας ἀτελής τοῦ ἔργου ἀναστρέψειν sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτελεῖς, si eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in Glossis alterum alterius explicationi inservit vocabulum. Tum sensus erit, isque minime contemnendus: *sed immunes sumus rerum istarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus sutiendi esuriensque sumus levati.* Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. HEMST.

ead. l. 13. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ) Non est, ne tibi contradicas, ut Benedictus; sed, cum multum circummiveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. CLER. Budaeus C. L. G. p. 431, positis Luciani verbis addit, *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιπτῇ. Modo in Gregorii Nazianz. loco, οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria.* Est autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi vincatur: hoc sane eius est, qui adverso capite pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem versari Menippus demonstrat. Exempli huius virtutis plura reperies in Budaeo p. 533. HEMST.

Pag. 222. l. 4. Ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον β.) Subint. δεήσει μεταβολὴν ζητεῖν. GUYET. Non intelligenda cum Guyeto, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adiungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. HEMST.

ead. l. 6. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασί) Garaker. ad M. Antonin.

IX, § 6, haec Lucianeae protulit adiecta Benedicti versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, ἀγαπᾶν, στέργειν δὲ τὰ παρόντα· εὐ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρέσκεσθαι, ἀρκεσθῆναι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ κατὰ στάσει· sic ut paroemiae communis imaginem faepissime gerat: vide M. Antonin. X, 1. Ad illam normam versionem exegi. HEMST.

ibid. Συνετὸν) Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit Lucianus, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI, mortem consciverit. SOLAN.

ead. l. 21. Ἀπικμεν εὐθὺ τῆς καθόδου) Haec iungenda, non περιπατήσοντες εὐθὺ τῆς καθόδου. Προίεναι εὐθὺ τῆς Φρυγίας, πλεῖν εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, τείνειν εὐθὺ Βαβυλῶνος & plura Noster habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθύς, quod, pronunte Phrynicho p. 24, solius temporis significatione gaudet: quamquam posterius pro altero nonnunquam vitiose positum reperiatur. Ex membranis emendavimus in Poll. IX, 12, εὐθὺ τῶν ἀγρῶν ἀπελθεῖν· sicuti Segm. 47, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, *recta in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus assentiunt praestantiss. Dukerus ad Thucyd. VIII, c. 88. neque aliter est scribendum in Aelian. de Anim. I, c. 2, εὐθὺ τοῦ κύρτου ἄγειν. Hoc de genere Kuhnius ad Aelian. V. H. IX, 18, τὴν ἑτέραν ἦλθον τὴν εὐθὺ τοῦ ἔδου, & in Ind. notavit accuratius Perizonio, qui non solum εὐθύς & εὐθὺ prorsus eadem habuit, sed & εὐθὺ pro *ex adverso*, *e regione*, non distinxit: vide H. Vales. ad Evagr. H. E. III, cap. 28. Plato in primo Lyside: Ἐπορεύομην μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείου· mox: Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου· alibique saepe. Haec cum sint satis nota, atque in aperto posita, iure mireris, Olearium in Philostr. V. A. T. VII, p. 280, v. 25, ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺ Χαιρωνείας ἦκων, verti voluisse, *statim post pugnam Chaeroneam accedens*, cum sine ulla dubitatione vertendum sit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto Chaeroneam pro Chaeronenſi negligentius scriptum. HEMST.

Pag. 223. l. 4. Ὁμῶς ἀντιβρίοντας καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, εὐδὲν δέον) Micyllus: *reclutari tamen & resupinos obniti null*

la necessitate aut commodo suo. Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendantium, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso postremas tres voces absceidit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *resupinos obnitenes, cum id fieri non oporteret, non sic faciendum esset*. Ut de Saltatione: *ἐπαινους ἐπιβοῶντα ἐλέθρη τινι ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ*. Hermotimo: *διεξιών αὐτὰ καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον*. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut Demosthenes Olynthiac. 3, *πλέω ἢ χίλια καὶ πεντακίσια τάλαντα ἀνηλώκαμεν εἰς οὐδὲν δέον*. GRON.

ead. l. 11. Ἰσμενὸς δαυρος) Thebanus Crates; ergo & hic Ismenodorus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρσάκης) Ficta an vera haec sint nescio. SOLAN. Nominum huius dialogi propriorum usus apud Graecos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a Luciano denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim debere; cuius documentum aliquod paulo post afferetur. De Arface moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a lustino matura senectute, ab Ammiano placida morte decessisse narretur, Syncellus tamen, ut ab H. Valesio observatum ad Marcellin. XXIII, c. 6, diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita descripsit Suidas, ut a narratione Luciani non multum abire videatur: *Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δόρατι πληγὴς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευρὰν ἀποθνήσκει* quae quidem undecunque deprompta, Suida saltem iudice, ad primum Arfacem spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὕπαρχος hic Arfaces, non video: praeterea *τῆς ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμβολῆς* quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. HEMST.

in Schol. Ἀνεκαλεῖτο) Exhibui manum doctiss. Solani: apparet tamen explicare Schol. voluisse *ἐαυτὸν ἐπεμέμφετο τῆς τ. HEMST.*

Pag. 224. l. 1. Κιθαίρων) De Cithaerone pauca tetigi ad Δ. Εν. VIII, § 1. Hic autem Eleutherarum urbis situm accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem At-

ticam superandus erat Cithaeron, qua parte demissior flexu-
 que leni interruptus viam planiorem ostendebat. Herodoto
 vocantur αἱ ἐκβολαὶ αἱ Κιθαιρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιέων φέρουσι,
 τὰς Βοιωτοὶ μὲν τρεῖς κεφαλὰς καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς κε-
 φαλὰς IX, c. 27. Apud Thucyd. III, c. 24, Plataeensēs, qui
 de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam,
 quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πε-
 λοποννησίους τὴν πρὸς Κιθαιρῶνα καὶ Δρυὸς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀ-
 θηνῶν φέρουσαν μετὰ λαμπάδων δεικνόντας. Ad ipsum Cithae-
 ron's pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutherae;
 campusque urbi subiectus, Oenoën Atticae pagum, ut ex Har-
 pocratione constat in Οἰνὼν, contingens: qua de re diligenter,
 ut solet, Pausan. I, p. 93. Ideo memorat Arrian. Ἀ. Ἀ. I, pag.
 18, Thebarum τὰς πύλας τὰς φέρουσας ἐπ' Ἐλευθέραις τε καὶ
 τὴν Ἀττικὴν cum his consentiunt, quae scribit Strabo IX,
 p. 631 B. 582 C. Soli Aristophanis Scholiastae ad Acharn. v.
 242, quae ceteris Ἐλευθέραι, dicuntur unius literae discrimine
 Ἐλευθέραι, πόλις Βοιωτίας haud inepte, si quis attendat ad vul-
 gatam nominis originem, quam fluxisse docet Stephanus ἀπὸ
 Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος matrem, si quis scire desideret, Ae-
 thufam Neptuni filiam indicabunt Pausan. IX, c. 20, & Schol.
 Hesiodi ad Theog. v. 54, Μνημοσύνη γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος με-
 δέουσα digna est, quam ex ed. Trincavelli Ven. proferamus
 integriorem, annotatio: Ὁ δὲ Ἐλευθῆρ ὄνομα πόλεως ἐστὶ τῆς
 Βοιωτίας ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῆς τῆς πόλεως οὕτως ὀνομα-
 σμένου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ
 καὶ ὄρος, ὡς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι
 ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τῆς ματίας ἐπαύσατο καὶ ἠλευθερώθη. Inde Bac-
 chus Ἐλευθέριος, Hefychio teste, nisi praeferatur Ἐλευθερεὺς,
 & Eleutheris cultus & Athenis: eo enim sacra Dei primum
 magno Atheniensium malo reiecta, deinde oraculi testimonio
 commendata Pegasus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo
 Comici enarratore enucleatius exposita Pausaniae non parum
 lucis afferunt I, p. 7, 93. Merito autem imprudentissimae te-
 meritatis accusandus Ismenodorus, qui Thebis Eleusinem pe-
 tens periculosum iter nullo fere comitatu suscepit: erant
 enim haec loca, quae Cithaeronem adiacebant, idque iam o-
 lim ab heroum usque aetate, latronibus infesta: nunc eo ma-
 gis, quia sub hoc ipsum tempus Attici Boeotique fines conti-
 nuis bellis fuerant devastati. In Dicaearchi Excerptis praeci-
 puam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tana-
 gram παντὸς καθαρεύουσα τοῦ ἀπὸ τῶν κλώπων (ita legendum,

non κλοπῶν) φόβου· quod scilicet rarum alias illo in τραδί. Paulo post, qua Plataeas itur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχὴ μὲν ἔρημος καὶ λιθώδης, ἀνατείνουσα δὲ πρὸς τὸν Κιθαίρωνα, οὐ λίαν δὲ ἐπι-
σφαλής· si non alio, quam ad latrocinia possit referri, ut videbatur H. Stephano, scriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel αὐτὴ λίαν δὲ ἀσφαλής· nunc sensu diverso intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuisse periculofam. Apud Diogen. L. II, 136, Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος εὐλαβουμένην κλοπείας τε καὶ τὰς καθ' ὅδον ληστείας· hoc iter praeter adversum Cithaeronis latus erat faciendum. HEMST.

ead. l. 2. Ἐλευθεράς) Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Persarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infestior erat. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπήγετο) Μί. ὑπήγετο. BOURD.

ead. l. 4. Φιάλας — καὶ κυμβία) Iunxit Demosthen. in Mid. pag. 628 E. Διὰ τῆς ἀγορᾶς σοῦσι κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ φιάλας ὀνομάζων· iterumque pag. 625 A. Midias ad iter secum portat χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. Athen. XI, p. 482 A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exscripsit, Macrob. Saturn. V, 21. HEMST.

ibid. Κυμβία) Εἶδος περικεφαλαίου, πλοίου, καὶ ποτηρίου· duas ultimas species habet Hesych. BOURD.

ead. l. 5. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδ' ἔν, καὶ νῦν Δί', οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο) Latinus interpres: *Arfaces autem (senior enim iam erat per Iovem pro barbarico illo ritu facie non inhonestus) graviter ferebat. Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, pro barbarico ritu non inhonestus facie est. Aliter interpungendum est, si velis Lucianum emendate & humane locutum esse; sic autem distingue: οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, non illiberally facie, barbaro more ferebat aegre, ut solent barbari: hoc est eis βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, barbarico ritu, sed male coniunxerunt cum facie. Sic eis τὸ ξυμμαχικὸν apud Thucyd. lib. 6 est pro societate inita. Paulo ante κυμβία sunt pocula cymbae forma. Coniungit ea quoque cum phialis Demosth. Orat. in Mid. GRAEV. De Thucydidis illa phrasi εἰς τὸ ξυμμαχικὸν iure merito dissentit eruditiss. Dukerus, quem vide ad VIII, 9. HEMST.*

ead. l. 7. Ἡγανάκτει πεζὸς βαδίζων) Persis enim nobilioribus vel tantillum sine equis in via conspici infamiae dabatur.

V. Xenoph. Cyrop. L. IV, & VIII extremo: quod & apud Medos obtinuisse a vero non abhorret: immo ab iis mutatus erat Cyrus. V. L. I. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Ἀρσάκην κοντὸν) Eleganter describit congressum Parthi equitis & Thracis peltastiae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave scribitur ἀκοντοφόροι apud Dion. Cass. XL, p. 127 C. ut manifeste liquet ex p. 130 E. eorundem meminere in describendo infelici cum Parthis Craffi proelio Plutarch. in Craffi. p. 558, 559, & Appian. de B. Parth. pag. 240, 241, ubi reperies ista Lucianae phrasi proxima, πόδας διαμπαξ προσεληλαμένους πρὸς τοῦδαρος quemadmodum in Philopoem. p. 359 B. διελαύνεται διαμπερές ὁμοῦ τοὺς μηρούς ἑκατέρους ἐν μίσσῳ κύλῳ confer Suidam in Ἐξίσχῃ. Pondera conti Sarmatici Silius habet XV, 687, ubi plura suppeditabit eruditiss. Drakenborch. Talem equitum ornatum pugnandique morem usu docti adsciverunt postea Romani, ut constet ex Arriani Tacticis. HEMST.

ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν) Cogitabam olim οὕτως δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν αὐτὸν τε διαπεῖραι καὶ τὸν ἵππον, sic vero subiecta sarissa ipsum & equum perfodit: sed nunc coniecturae praefero lectionem Mss. αὐτὸς δὲ ὑποθεῖς. GRAEV.

ibid. Σάρισσαν) Sarissam vocat etiam Latine Liv. XXXVII; 42, 2, & Sarissophoros. SOLAN.

Pag. 225. l. 2. Εἰκοσάπηχον — κοντὸν) Longioribus equites usos esse hastis non ignoro, quod & nummi Castoris & Pollicis ostendunt, & locus a Suida v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam mensuram haec excedit. Apud Polyaeum Strat. II, p. 146 C. tamen memorantur sarissae XVI cubitos longae. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ γὰρ Ὀρότης ὁ ἰδιώτης) Angl. Ἡρώδης. BOURD. De Oroete satrapa, qui Polycratem cruci affixit, Noster in Ἐπισκ. cap. 14, de quo Herodorum consule III, 130. — Sed quis hic sit privatus, haud facile expiscabere. Post necem enim Polycratis, cum aliquamdiu Oroetes satis prospera usus esset fortuna sub magis, Dario iam imperante, per proprios satellites occisus est. De alio itaque hic Lucianus. Sed quo pacto ἰδιώτης, qui supra Armenius dictus est, hoc est, Armeniae rex aut satrapa? Corruptum locum censeo; nisi forsitan privatus aliquis Oroetes exstiterit mollitiae insignis, de quo mihi non constat. SOLAN. Fateor structuram esse verborum talem, quae mendae suspicionem facile commoveat. Parvula muta-

tione lenius oratio procedet: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὡς ιδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὸν πόδε οὐδ' ἐστάναι χαίρει, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο· quamquam ne sic quidem illud ιδιώτης satis placet; videtur enim huiusmodi quiddam sententia postulare: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ἰππεύειν εἰσὼς καὶ πάνυ ἀπαλὸς &c. alioquin ιδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arface, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quàm qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ἡρώδης, a Polyaeo VII, 41, & Plutarcho in Anton. p. 930 F. 932 D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, iam Briffonius annotavit de R. P. lib. III ex Xenophonte: eo parasitus Libanii spectavit Decl. VII, pag. 317 C. ὅτε καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλει, τρέχειν ἐπενόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας ὁ πάντα περιττός, καὶ ἐφ' ἵππου στείλαμενοι εὐτρεπῶς οὕτως ἐπείγεσθαι παρὰ τὸν κεκληκότα. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, Iustin. XLI, 3: *Equis omni tempore vestantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefacti pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cuius vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit Hippocrat. περὶ A. T. T. pag. 292, 293: *Τὸ δὲ τῆς ἵππασις, inquit, αὐτοὺς κέδματα λαμβάνει, ἅτε ἀπὸ κρεμαμένων ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς ποσίν' ἔπειτα ἀποχλωλύνται, καὶ ἐλκονται τὰ ἰσχία.* De Hunnis, quos negat Zosimus IV, p. 224, εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας αἰοῦς τε εἶναι ἐδραῖως, plura docent ad Amm. Marcellin. XXXI, c. 2, H. Valesius, & Sirmond. ad Apollin. Sidon. Carm. II, v. 226. Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum diffimiles. HEMST.

Pag. 226. l. 7. Ἑτεροδόμη ἐν αὐτοῖς) Scribi potuisset ἑτεροδόμη ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. pag. 33 l. 3. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς: illa enim particula nonnunquam eiusmodi verbis adstruitur. Lucian. de Gymn. in fine: οὐ πάνυ ἀρσκόμενος ἐν τούτοις. Iulian. Misop. pag. 338 A. εὐφραξινόμενος ἐν τοῖς μέλεσι. Micyllus & Benedictus intellexerunt, inter illos sedens, omnino perperam. HEMST.

IN DIALOGOS MORTUORUM. 539

ead. l. 9. Βλεψίας .. Λάμπις .. Δάμις) Aut obscuri, aut ficti homines. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκ Παιραιῶς) Angl. Πίσης. BOURD.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.) Scortum nobile huius nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat Athen. lib. XIII. Sed puto, non fuisse eandem illam meretricem, quae Lampidi causa mortis fuit, si rationem temporum habuit hoc loco Lucianus; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuisse delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit Lucianus, qui simul ad inferos descendebant: Diogenes autem, ut ait Laërtius ex Demetrio in Homonymis, eodem tempore mortuus est, quo Alexander, hoc est, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa, & invenies, non potuisse Myrtium illam Lampidis minorem fuisse annis 50 regnante Philadelpho. PALM.

ead. l. 14. Ἀθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι) Ὁ ἄθλιος est scribendum, ut paulo post ὁ μάταιος, vel ἄθλιος alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῶ ἀπεσκληκέναι nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo *same miserum in modum emori*. De formula loquendi, ipsoque hoc loco, tractat H. Stephan. Th. G. L. T. III, p. 816. Alciphronis quae ponit verba, suppeditaverat Eustathius ad Il. Ψ, p. 1295, v. 39. nunc Bergleri curae debemus, ut propius inspicendi sit copia: exstant scilicet lib. III, Ep. IV, sed paulum aliter, quam fecerat Eustathius, distincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκληκῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῶ κεντούμενος· sequitur inferius, ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὐτὸς ὑπὲρ λιμοῦ καὶ αὐχμηρόε. Verum Epistola priore, quod magis ad Lucianum accedat, legitur, μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῶ κατασκληκῆναι ut vir Graece callentissimus egregie restituit. Grammatici simpliciter exponunt ἀποθανεῖν. Hesych. Ἀπέσκλη, ἀπέθανεν· Ἀποσκληκῆν (leviter vitiatum in Suida, Ἀποσκληαῖοι) ἀποξηραῖνοι, ἀποθάνοι· ubi reponendum ἀποξηραῖνοιτο, ne Stephanum audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκληκῆναι significationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute Comicus Vesp. v. 160: mihi Delphis oraculum consulenti Deus respondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκληκῆναι τότε. Ratio non dissimilis est in ἀνανθῆναι, ἀφανανθῆναι. Aristoph. Ecclesiaz. v. 146, Δίψει γὰρ, ὡς εἶκεν, ἀφανανθήσομαι· & ἐπαφανανθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. Athen. VII, p. 290 E. τοὺς ἀπρωμένους ἐποιοῦν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφανανθῆναι lib. IX, p. 401 F. ἵν' αὖν μὴ καὶ σὺ ζῇ.

τῶν τὸν σύαγρον ἀφανυνθῆς poterat scripsisse, ἀποσκληνῆς. Τῷ-
 ceo consignatam a Scholiaste variam lectionem in Sophoclis
 Philoct. v. 951, Ἄλλ' ἀνανοῦμαι pro ἄλλ' αὐθιγανοῦμαι. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Κατεξηρᾶσθαι) Virium ed. Α. κατεξηρᾶ-
 σθαι correxerat etiam Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνοισιν) Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοις
 sed omnes interrogari ab eo praestat. Ne dicam incertum, ad
 quem referas, si unum tantum interrogantem facias. SOLAK.

ead. l. 4. Ὀμοῦ) Versionem purgavimus interpretum erro-
 re, quibus ὁμοῦ ἔχειν τέλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere
 coacervata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adiunctum,
 & significans *circiter, admodum*: ut in illo Demosthenis loco in
 Aristog. pag. 836 B. quem annotavit Harpocr. in Ὀμοῦ· Εἰς
 ὁμοῦ διασμῦριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ubi Wolfius a Valesio repre-
 hensus, quod *omnino* reddidisset. Habet autem ideo potestatem
 eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adverbium locale; neque
 minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Το ὁμοῦ, inquit
 Schol. Aristoph. ad Equit. v. 245, λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ
 ἐγγύς· quod autem addit, ὥς καὶ ἐν Εἰρήνῃ, καὶ μὴν ὁμοῦ ἔστιν
 ἥδε, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat,
 in ea fabula legi v. 512, καὶ μὴν ὁμοῦ ἔστιν, ἥδε ἐγγύς· eiecio
 Scholio vel rescribendum est, quod antiquus enarrator prae-
 bet, vel cum Mf. Vatic. ὁμοῦ ἔστιν ἥδε. Vide L. Bos Obs. Crit.
 c. IV, p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo If. Casaubon.
 ad Strab. VI, p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti Lu-
 cianum iam ante nos observavit L. Bos Anim. c. VII, p. 34.
 HEMST.

ead. l. 5. Ὀκτωκαιδεκάτει) Iuveni illi *octodecim annos nato*.
 BOURD.

ead. l. 10. Ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου) Haec tam
 prope sententia verbisque abfunt a Thrafonidae querela in
 Menandri Μισομένῳ, ut, quin Lucianus fuerit imitatus, du-
 bitari ferme non possit. Comici locum debemus Arriano in
 Epict. III, pag. 351: Παιδισκαρίον με καταδεδούλωκ' εὐτελές,
 ὃν οὐδεὶς πώποτε τῶν πολέμιων —. Pro ἀτελές oportere legi
 εὐτελές, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δούλος εἶ, καὶ
 παιδισκαρίου εὐτελοῦς, ut recte viderunt Wolfius & Bergle-
 rus ad Alciph. II. p. 271, non coniectura est, verum certa
 fide constat ex Clem. Alex. Strom. II, p. 463, τὸν γὰρ κομικὸν
 ἄκωνον Θρασωιδὸν ἄλλη σκηνή, Παιδισκαρίον με, φησὶν, εὐτε-
 λές καταδεδούλωκεν. Est etiam παιδισκαρίον εὐτελές in Al-
 ciph. III, Ep. 27, pro quo Noster ἔδ' τυχὸν παιδισκαρίον. Ut

autem ἐπίπλαστα δάκρυα, sic in eodem Menandri Μισομένη, Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατὰπλαστον τοῦτο μου (ἀν σου;) καὶ λαμβάνειν βούλομενον ἢ μέθῃ πότε· quae a Suida confervata v. Ἀπαμφιέσαντες, in Comici Reliquiis Clericum fugerunt. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ μὲν Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγορεῖ φθάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν) Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: prior ipse se accusavit multae dementiae. GRAEV.

ead. l. 15. Παρέσχοντό τε στένοντες) Amabo, quid hic loci est τῷ τε. Nec id profectum est a Luciano, qui scripsit, τερπικλὴν παρέσχον τότε στένοντες, attulerunt mihi voluptatem tunc gementes. GRAEV. Παρέσχον τότε W. ed. uti & Graevius vidit esse legendum, & secutus est deinceps cl. Hemsterh. SOLAN.

Pag. 228. l. 4. Ἀρα τὸ φίλτρον) Quamvis edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἄρα τί φίλτρον. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπεργηρον) Vid. Dial. VI, § 2, ubi omnes edd. recte ὑτέρηρον, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. SOLAN.

ead. l. 15. Βίον ἄπορον ἀπὸ κ. καὶ δ.) Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἁλιῶν βίος: ea de re quaedam obfervans Burmann. ad Ovid. Met. III, 585, hunc etiam Luciano locum attulit. Dicaearch. de Anthedoniis: ἁλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων καὶ ἰχθύων, ἔτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπόγγων τὸν βίον ἔχοντες. HEMST.

Pag. 229. l. 4. Ἡδὺ) Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250 & 1218, & Hp. M. v. 281, & Fragm. Grot. p. 47. SOLAN.

ead. l. 6. Μειρακιεύη πρὸς τὸ χρ.) Budaeus C. L. G. p. 934 interpretatur, Ita mortem horres, ut adolescens. Non credo eiusmodi potestatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos μειρακιεύεσθαι πρὸς τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibi dem aberravit vir magnus in istis Plutarchi, ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξίμανε τοῖς σοφισταῖς διαμειρακνόμενος: quod non est, quasi apud Sophistas glorians, & sese iactans adolescentis licentia; sed, cum Isocrate atque Anaximene Sophistis iuveniliter ac iactabunde contendens concertansque. Illa vis in compositis ex διαῖς verbis saepe viros egregie doctos fefellit. HEMST.

ead. l. 7. Τί οὖν ἂν τις λέγει) Una vocola hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί οὖν ἂν τις ἔτι λέγει. Ceterum quis aures Graecae phrasi assuetas habens, non illico offen-

datur audiens, *Τί οὖν ἂν τις λέγοι*, nec soloecum deprehendat! Non puto ita scripsisse terfissimum scriptorem, qui haud dubie dedit *λέγοι*. Id genius huius linguae postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de iuvenibus dicat, ubi id aetatis homines vitae amantes sunt?* Adiecta particula *ἂν*, praecipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Praesens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties *τί γὰρ ἂν πάθοιμι* in hoc scriptore? Sed & statim Dial. sequentis initio, *Τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις*, Ceterum non iam amplius dicere possis. & sub finem Dial. XXX, *οὐ γὰρ δὴ ἔκείνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν* & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. cap. 4, *Ἦ τίνος γὰρ ἴνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐ-εὐδοντο ἂν;* Aoristum in Necyomantia cap. 17, *εὐ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν*. paulo post, *πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας*. Vide, quae supra notavimus. IENS. *Λέγοι* cl. Iensius & B. 2. In reliquis prave *λέγοι*. SOLAN. Gataker. ad Antonin. IV, § 50, Luciani verba proferens posuit *λέγοι* certe *λέγοι* vel *λέγῃ* scribendum est. HEMST.

Pag. 230. l. 1. (Ὁμοία) Melius Ms. *ἅπανσι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὅμματα κενά*. Vulgo, *ὅμοια τὰ ὅμματα κενά*. GRAEV. *Ὁμοίως* omnino scribendum cum ed. I. & Mss. Gr. P. & L. pro vulgato *ὅμοια* minus concinno; quod & Vorstium acute coniecisse video. SOLAN. (Ὁμοία τὰ ὅμματα κενά) Credi poterat excidisse καὶ propter similitudinem pronuntiandi, καὶ κενά. sed praeferrī non aegre fero *ὁμοίως* a Codd. adiutum. Apoll. Rh. II, 254, Phinei vocat *κενούς γλήνας*, id est, interprete Scholiaſta, *τοὺς κενούς καὶ τυφλοὺς ὀφθαλμοὺς*, ut Oedipi *vacuos orbēs* Stat. Theb. I, 53, & *vacua ora leonum* VII, 276. HEMST.

ead. l. 2. *Μόνον δὲ αἱ*) Ms. *κεναὶ μέναι χῶραι*. BOURD.

ead. l. 3. *Τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς*) Phineus fuit vates oculis captus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 1. Lynceus *ὀξυδερκέστατος*. Eurip. Med. GRAEV.

ead. l. 7. (Ὅποτε ἀνὴρ &c.) Uno ductu in Fl. ed. & Ms. Ox. *ἢ ὁ γυν. ἀμείνων ἦν*, quod non probo. Scrupulus tamen restat, quod haec duo non eodem modo effert; nam post *ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα* quis non putet dicturum ἢ *ἔταν γυνή*, quo ferme modo Al. c. 19. Verum Lucianeus stilus est. Vide Προμ. c. 4: *εἰς ἀκράσιν σοφιστικὴν, οἷος εἰς πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις* &c alia multa, quae taedium afferrent, quaeque lectorem monitum semel non latebunt. SOLAN.

ibid. (Ἡ ὁ γυναικείος;) Malim, ἢ *ὅποτε γυνή* τὸ ὁ γυναικείος

ex sequentibus istic repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναι-
κίος. GUYET.

ead. l. 9. Καὶ δεσπίζουσι) Dixi alibi. BOURD.

ead. l. 14. Μνησείας) Legendi omnino versus, quos tangit,
apud Euripidem ipsum in Med. a v. 230 ad 251, quorum hic
finis: — ὅς τις ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ
τεκεῖν ἅπαξ. SOLAN.

Pag. 231. l. 4. Οὐδὲν γαλεπὸν, ὃ Τειρεσία.) Interpres: nihil
acerbi, Tiresia: immo, non grave est quod quaero, seu, difficile
explicatu. Sic in Βίῳν πράσσει, χαλεπὸν μὲν οὐδὲν, nil grave est.
GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν) Potest ferri. Censeo
tamen Lucianum scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, mam-
mae marcuerunt, mammae factae sunt pannosae, ut Martialis lo-
quitur. GRAEV. Pro ἀπετάθησαν censet cl. Graevius scriben-
dum ἀπετάκησαν, marcuerunt, cui sententiae subscribo. Con-
trarium enim τῷ ἀποτείνειν hic innuitur. Nam si Tiresias ex
femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum
tubera fieri contractiora; cum mammae potius in feminis sint
ἀποταθεῖσαι, dislentae, extensae. Statim D. XXX, ἀποταθεῖς di-
citur is, qui porrectus iacet: 'Ο δὲ τύραννος παρὰ τὸν Τριτὸν
ἀποταθεῖς &c. IENS. Ἀπετάκησαν Graevio obsecuti pro ἀπε-
τάθησαν scripsimus, quod in omnibus impr. & Ox. Cod. est.
SOLAN. Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest.
Graevius quin felici coniectura ipsam Luciani vocem fuerit
affecutus non dubito*: quam ob rem, etsi pro corrupto stent
libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potio-
rem esse rationem habendam censui. Corn. Cels. II, c. 8: Mu-
lieri gravidæ si subito mammae emarcuerunt. HEMST.

Pag. 232. l. 5. Ὅπῳτ' ἀκούσης ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τι-

* Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata
lectione scripsit ad me politissimus Gesnerus: eummet ipsum audi
causam hanc agentem. Certatim viris doctis placuit ἀπετάκησαν, quod
ipse eius restituendi auctor Graevius vertit, emarcuerunt, pannosae factae
sunt. Sed hic nondum viri character erit, verum vetulae aut aegrosae. Quin
retinendam puto scriptionem constantem omnium, qui usquam sunt, libro-
rum ἀπετάθησαν, extensae sunt, non in longitudinem dependentem, sed
crati peioris intentae, ut nihil ibi laxum, nihil pendens relinqueretur. Ita
collis ἀποτίσινεται, sive extenditur, cum solo aequatur: unaquaeque enim
linea curva, sive arcus circumscribens collem illum extenditur, & fit recta;
certe ad rectam magis accedit. Haec ille: quibus si vetusti scriptoris
ad usum eum verbi ἀποτίσινεται firmandum auctoritas accederet, iam
sublata foret omnis dubitandi causa, HEMST. in Add.

νες;) Perspicuum est, hic intercidisse ὥς vel ὅτι requiritur enim, ὅπότ' ἂν ἀκούσης ὥς (vel ὅτι) ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντο τινες; Tunc igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse aves? Similiter vocula, vel ὥς, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII capite 1 de Aspasia; de qua, invitissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, sumente, ita legitur, Ῥαπισθεῖσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐνέδν, καὶ εἶπε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, οὐ παρβενικὰ, ἀλλ' ἐταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο. Verba haud dubie luxata, quaeque vulgatus interpres ad lubitum intorsit. Verum sensum Aeliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, & cedebat imperariis, dolens tamen, se talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὥς οὐ παρβενικὰ, ἀλλ' ἐταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ultimam huius vocis syllabam denuo scribere. Ὡς pro ὅτι passim scriptores, & Aelianus aliquoties; ut lib. VIII, c. 2, ὥς ἦν φιλοχρηματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδεὶς ἀντιφῆσεν & alibi. Lucianus quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24, Ἐλεγε ὥς ξύμπαντες ξένοι εἶν' adde c. 16, 27, 37, 38, 46, 79. Hunc particulae ὥς usum notavit quoque Thomas Magister, ac post eum H. Stephanus. IENS.

ibid. ὄρνεα) Ante ὄρνεα τὸ ὥς forte hic desideratur. GUYET. Mihi, quod Guyeto, placuerat, ὥς similitudine forte praecedentium literarum oppressum: Halc. p. 130, ὥς ἐξ ὀρνίθων γυναικῆς ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀνδῶνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα structurae orationis aliena vix putarem esse Luciani, nisi succederet Menippi responsum, πῶς ποὺ κἀκεῖναις ἐντύχω, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam est constructionis statuenda, cuius ordo legitimus foret, ὅπότ' ἂν ἀκούσης τὴν Ἀ. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. Σ. ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὥς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. HEMST.

ibid. ὅτι) Coll. & P. In reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 6. τὴν Ἀνδῶνα) Ad τὸ πιστεύεις referendum. GUYET.

ead. l. 13. Ἐπὶ) Vid. Ovid. Met. III, 316. SOLAN.

ead. l. 15. τῶν ψευμάτων) Id est, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 1. Βράχα) Totidem verbis apud Erymōl. & Suidam exstant. HEMST.

Pag. 233. l. 1. Μηδ' ἐν ὕγιες λέγειν) Non ita penitus veterum

animos obsederat superstitio, quin varibus mendacii crimen saepe fuerit obiectum, praesertim a poetis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiis castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui se scire, quae prorsus ignorarent, lucri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat Aristot. Ἠθ. Νικ. IV, c. 7. Aristoxeni Selinuntii versus in Hephaest. Ench. p. 25, Τίς ἀλαζονίαν πλείστην παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντιες. Illud imitatus fuit Epicharmus; vide Poll. IX, 82; Epicharmum Ennius apud Cicer. in fine lib. I de Divin. De Luciano non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem, mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν. Dinarch. p. 96, v. 18, Οὐτὰ Δημοσθένες τῶ ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἑτοίμως χρῆται. HEMST.

ead. l. 7. Ἐμέλησας) Ἐμέλισας. GUYET. Pro ἠμέλησας, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe ἠμέλισας. Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas? μελίζειν est membratim concidere. Ajax furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide Sophoclis Aiaceum flagelliferum v. 297 & seq. In Mss. tamen legitur ἠμέλλησας, quod si quis malit, non repugno; subaudiendum autem φονεύειν, nos etiam occisurus eras. Statim cum Agamemnon dicit, Aiaceum noluisse apud inferos alloqui Ulysssem, respicit ad Homerum, quem vide Odyss. Λ. v. 543 & 526; sicut & quae inferius de Theti arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Troianis sententiam ferentibus, & quae respondet Ajax, novi, quae me damnavit, intelligenda sunt ex versu sequente Homeri: Παῖδες δὲ Τρώων δικάσαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. De hac conqueritur etiam apud Sophoclem in laudata fabula. GRAEV. Pro ἠμέλησας, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, coniecit ὁ πάνυ Graevius scribendum ἠμέλισας, hoc sensu: Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas? Ajax enim furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat, se Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Miltos habere testatur vir cl. modo laudatus, sc. ἠμέλλησας, ut subaudiatur φονεύειν ex praecedenti, h. e. interfeciturus eras. Simili plane modo locuti sunt alii. Dio Chrysost. Or. LXIV de Alexandro:

Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφόν, . . . καὶ διδάσκαλον Καλλισθένην, καὶ Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, καὶ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσατο. Iulian. Or. I, p. 33, ὃν τοὺς μὲν ἀνῆρηκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν & pag. 44, καὶ τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲν ἐχαρίσω, τὰς δὲ ᾗδ' ἐμέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod praeceffit; ut Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλην ἀποκτεῖναι ἐμέλλησε & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐμέλλησε. L. Bos Animadv. c. XII, p. 56. Ἐμέλισας P. Ald. I. H. Fr. W. St. edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλλησας, vitiolae. Aiakis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixotus in oves etiam defaevit. SOLAN. Aliquantulum olim, utri lectioni primas darem, non secus ac Graevius, addubitavi: μελιζέειν enim cum sit *membratim discerpere* vel *concidere* apud Dionys. Halic. A. R. VII, p. 461, Apollodor. Bibl. I, p. 156, Schol. Apoll. Rh. IV, 223, Aiaci non absurde tribuatur, qui quamvis in gregem consilio Minervae saeviret, principes tamen Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc sine controversia verum arbitror ἐμέλλησας, cui calculum adiecit eruditiss. Kuhnius ad Diog. L. I, 98, *elegantem esse Graecismum* observans: nam revera saepius ita ponitur μέλλειν, ut praecedentis verbi repetitus infinitivus illi annecti debeat, etiam si persona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque fieri solet, fuerit mutata. Aristoph. Pl. v. 1103, Μὰ Δί', inquit Mercurius, ἀλλ' ἔμελλον, scilicet κόπτειν τὴν εὐρας, quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud Platonem formula, τί δ' οὐ μέλλουσι; nimirum μισεῖν τε καὶ φεύγειν, Πολ. VIII, pag. 726 B. Dinarch. in Demosth. p. 96, v. 26, οὐτ' ἐμὲ ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, οὐτ' ἐμέλλησεν. Liban. de Vit. sua p. 41 A. βαρβάρων δὲ τῶν μὲν ἡττημένων, τῶν δὲ μελλόντων. Ἰσοκρ. Parneg. p. 68 D. τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπιβουλεύει. Hel. Enc. p. 213 B. Τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δ' ἔμελλον, ταῖς δ' ἠπειλοῦν τῶν πόλεων. Panath. p. 254 A. Λακεδαιμόνιοι δὲ οὔτε πάσχοντες κακὸν οὐδ' ἐν, οὔτε μέλλοντες, οὔτε δεδιότες, Aeschyl. Pers. v. 816, Τοὶ γὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα Πάσχουσιν, τὰ δὲ μέλλουσιν —. Thucyd. III, 55, οὐδ' ἐν ἐκπρεπώτερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε, οὔτε ἐμελλήσατε. Demosth. Ep. IV, p. 202 D. Diis est proprium φλαῦρον μηδὲν μηδέποτε ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exempli vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potissimum adduxi, ut liquido pateret, quam perversè Libanium intellexerit verteritque Olearius de Ulc. Iul. Nec. § 12, Οὐδ' ἐνὸς τῶν ἐγγυσιτάτω καὶ ὑφ' ὃν ἐφρουρεῖτο παθόντος οὐδ' ἐν, ἀλλ' οὐδ' ἐμελλή-

θαντος quod προμελήσαντος merito probavit, allatis etiam Luciani nostri verbis, doctiss. Steinheilii, errante, dum bonum ducem deferit, Waechtlero: vide Aët. Erud. Lipf. A. 1721, p. 266. Sic Aristoph. in Pl. v. 551, ἄλλ' οὐχ ὁ ἐμὸς τοῦτο πάπονθεν βίος οὐ μὰ Δι', οὐδέ γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem librariorum manus, docuerit Thucydidis locus I, c. 134, καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὴν Καϊάδαν, οὐ περ τοὺς κακούργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam cenfeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλισαν, sed & Scholiastes, sive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δύο ἑταμον. HEMST.

ead. l. 9. Προσειπεῖν ἡζήσας) Vide Homeri Od. XII. CLER.

ead. l. 13. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις) Benedict. pro armis. Verte, propter arma. GUYET.

ead. l. 15. Ἀναταγώνιστος) In Thucydide IV, 92, pro ἀναγώνιστοι non contemnendae notae libri ἀναταγώνιστοι legunt: Waffio probatum, & Dukero monenti ἀναταγώνιστος esse etiam apud Lucianum, qui Thucydideis crebro utitur, Dial. Mort. & Hermot. Cyrillo frequens, cuius unum alterumque locum notavit Suicerus. HEMST.

Pag. 234. l. 10. Τὸν Ὀδυσσεῖα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος) Ut qui solus sese mihi opposuerit. Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel expresserint. Sane optime pater notavit subintelligi τῶν ὅπλων, & verti debere, solus vindicabat. Sic in Reviviscentibus Philosophia minatur, se contrituram κακοὺς κακῶς, ὡς μὴ ἀντιποιοίητο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. GRON.

ead. l. 14. Ὑπομένει, ἐπεὶ) Sic interpungendo meliuscule sese habebunt haec; sed nondum sic etiam satis sana. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ Τρωσὶ δικ.) Homer. Od. A, 544, Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim iudicii invidiam subire nolens a captivis Troianis petiit, uter plus eis nocuisset, Ajax, an Ulysses: qui cum continuo, Ulysses, respondissent, arma statim ei adiudicata sunt. V. Schol. Homer. l. c. SOLAN.

ead. l. 16. Οἶδα) Lege versum, quem ex Homero in nota praecedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una iudicaret, non docent aut poeta, aut enarrator ille. SOLAN.

ibid. Ἄλλ' οὐδέ μιν) Ergo iam experimentis sapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulysses in Ai. Flag. v. 128, — ὑπέροπον Μινδὲν ποτ' εἰπὴς αὐτὸς εἰς θεοῦς ἔπος, tra-

atum est ab Aiacis impia in Deos superbia, cuius in ea fabula paulo ante v. 112 exemplum ediderat roganti Minervae negans. Observat Scholiaſtes, tradi τὸν Αἴαντα τρίτην ἀσβυκίαν περὶ τοὺς θεοὺς. πρώτη μὴ ἐκβαλεῖν τοῦ δῖου τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένη αὐτῇ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλεῖψαι τὴν γλαυκὰ τὴν ἐγγεγραμμένην τῇ ἔπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἰδῶν πατρὸς· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπεισθῇ τῷ πατρὶ συμβουλευόντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egregie vero Lucianus ingenii morem denotat: postquam enim dicentem fecisset, οὐ θεῖς λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulyſſem se non posse non odisse profitetur, ne si Minerva quidem ipsa vetet: quo dicto simul ostendit, quem armorum Achillis sibi abiudicatorum auctorem statuat. HEMST.

Pag. 235. L. 2. Οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι) Illa minus recte vertuntur ab interpretibus: *casi ipsa Minerva hoc nolit. Tu verte: non si ipsa mihi Minerva hoc imperaret.* Sic eleganter post negationem ponitur οὐδ' εἰ Homer. II. E, 644: Οὐδέ τί σε Τρώεσσι νόημαί εἰλεαρ ἴσισθαι Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερὸς ἴσσι. Sic Lat. non si sequitur negationem; Liv. VII, cap. 10: *Iniussu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non si certam victoriam videam.* Idem lib. XXXVIII, c. 57. L. Bos Anim. c. XII, p. 57.

ead. l. 8. Σώστρατες) Vide in Ἀλιξ. c. 4, ubi iterum inter latrones famosos recensetur. Sosttrati cuiusdam Bocotii vitam scripserat Lucianus, ut in Δικων. ipse testatur, ob vires corporis celebratissimi, ut & nomen Herculis consecutus fuerit. Sed Sosttratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quae omnia in latronem etiam cadere possunt, clarus, sed ab operibus laudatur nomini respondentibus, a latronibus sublatis, viarumque & pontium structura difficillima. Ut ut sit, utriusque fama, ni per Lucianum foret, prorsus ex hominum memoria intercidisset: nam quae de eo Philostratus in Herodis Vita habet p. 552, quis absque hoc intelligat? Recte vidit cl. Hemsterhusius ad Pollucem Praef. p. 29, Herodis Herculem esse Sosttratum illum, de quo ad initium Demonaetis fusius dicendi locus dabitur. Negligentia maiorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. SOLAN.

Pag. 236. L. 12. Ἐκείνη ὑπηρετοῦντες) Syneſ. Ep. LVII, p. 193 A. τὸ γὰρ ἡ δὲ γενέσθαι ὑπηρετῶσαι τῷ χρίσιν, οὐκ ἀσταιας ἀπολογίας ἔστι. Sosttra quoque ad hanc criminis commissi defensionem apud filium Oresten confugit Clytaemnestra in Aeschyli Choeph. v. 910, dicendo: Ἡ μοῖρα τούτων, ὃ τίχον, παραιτία. HEMST.

Pag. 237. L. 4. Ἐπὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτὸ) Lepide Noster videtur his σκαπτικῶς tangere ritum Atheniensium in festo Βουφονοκίας cum nempe is, cuius manu eo in festo caesus esset bos, fugeret; securis autem, qua caedes facta esset, quasi rea in iudicium traheretur atque damneretur. Rem hanc enarratam apud Meursium & Castellatum de festis Graecorum videre licet. IENS.

ead. l. 5. Ξίφος) V. Iens. & Pott. 102 & 166. SOLAN.

ead. l. 6. Δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι) Haec verba in solo P. inveniuntur; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτῳ, quod forsan etiam rectius. SOLAN.

ibid. Τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Tanti non sunt apud me Exc. Cod. Regia. Poli, ut eorum auctoritate sola munitus augere Lucianum sustineam; praesertim si suspicio non levis subit male fidae manus & nimium de suo liberalis. Sane istis, quae suggerir, omisissis fen-

sentia loci satis apte procedit; tametsi non invitus largiar, orationem ambitu paulo latiore potuisse plenius explicari: sed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commodè respondeat. Locationem ipsam paulo aliter usurpavit Maxim. Tyr. Λογ. λθ. Σωκράτη δὲ τὸν μὲν τῷ Ἀπίλλωνι παρασχόντα ἀμαθίας αἰτίαν. HEMST.

ibid. Παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Ut Συγγρ. c. 1, & Τυραννοκτ. c. 11, 13. Argumentum hoc latius exsequitur in Z. Ἐλισχ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιδαφιεύειν) Interpr. Bene est, Minos, quod haec etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Qui praecedentia legit, videbit, Sostratum, qui quaestionem proposuerat, utrum, si quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus sit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidisse exemplum hoc: Cum carnifex iussu iudicis, aut satelles iussu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus esset. Ad quae respondet Minos, reum agendum esse iudicem, aut tyrannum, & addit, siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic tanquam instrumentum explendo animo eius, qui primus causam praeiuvit. Ad ea iam Sostratus, Εὖγε ὦ Μίνως &c. h. e. Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium, sive auctarium addis: i. e. quod exemplo, quo ego usus sum de iudice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda sunt verba, & ea vis est phraeos, ἐπιδαφιεύειν τινι πράγματι, superaddere quippiam rei alicui, auctarium rei addere. Vide Budaeum in Comment. L. Gr. pag. 854, ubi exemplum e Synesio habet: Δίδωκε, καὶ εἰλήφμεν, καὶ ἐπιδαφιεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκρυψίως. Ipse dedit (documentum) nosque cepimus: corollarium etiam addidit his sceleribus, ob quae abdicatus fuerat. L. Bos Obs. Crit. cap. IX, pag. 49. Budaei explicationem istius verbi, Synesii loco nixam, huc contulit vir doctiss. L. Bos, neque iniuria castigavit interpretem, qui, quamvis & ipse Budaeum secutus, eo tamen modo reddiderat, ac si scriptum a Luciano fuisset, ἐπιδαφιεύειν παράδειγμα τι: haec enim locutio valere potest, alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illustrare. Verum quoniam Lexicis, quae perpauca suppeditant, haud sane multa Suicerus adstruxit, agendum rationem & usum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαφίλδς, δαφίλεια, δαφίλειςιν copiam & abundantiam significant, at talem praecipue, quae proluxa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαφίλδς τῶν δωρεῶν δόσις, Eratosthen. apud Schol. Euripid. ad Hecub. v. 574. Spionia dapsilis musto; dapsili proventu satigata vitis, Columellae. Δαφίλεια τῇ ἐνδοσίᾳ, quemadmodum τῇ πνία πλούτης, saepius est contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere scribit Agathem. II, c. 7, tum pluribus bonis, tum πρὸς φουμένων ποικίλῃ δαφίλεια: trita sunt δαφίλεια τρεφῆς, τῶν ἐπιτηδεύων ἀπάντων πολλὰν ἔχειν δαφίλεια Diodor. II, p. 80 D. Δαφίλειςθαι non tantum adfluere, abundare, ut Philoni Byzantio de Pyram. Aegypti, ἀγίλεις ἐλφάντων ἢ λιθῶν δαφίλειςται, pro quo peius editur δαφίλιούσται sed & passive, ut in Comment. ad Aristot. Eth. VI, ἐπιδοῦν μὴ χρόνος αὐτοῖς ἰκανὸς δεδαφίλυνται πρὸς τὸ πείραν εἰληφίνας τῶν καθ' ἕκαστα πράξεων: nam quod scriptor Ἀποκρ. πρὸς τοὺς Ὀρθοῦ. Resp. ad Quaest. 96 agendi vim addidit, τοῦ θεοῦ τοῦ καὶ τοῖς παρὰ γνάμνῃ καλοῖς τὸν ἱκανὸν δαφίλιουμένου, est illud, modo vitio vacet, inusitatus, neque alibi fere, quam in composito ἐπιδαφιεύεινθαι, solet reperiri. Pecora solent, si in uber-

tate pabuli largissima versentur, *ἐνδαφιεύσασθαι*. Heliodor. VIII, p. 398, *χίλον πολλὸν πῶς καὶ χίλον ἄφθονον ἐνδαφιεύσασθαι πᾶσι τοῖς ἀπαντηματίζοντα*: sed apud Suid. in *Φιλίσκας* *Κερκυραίας* alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiscium ex eo dicitur appellatum, *ἐκείνῃ αὐτῇ ἐνδαφιεύοντο*, quoniam illo genere perlibenter Philiscus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce nostrum *ἐνδαφιεύειν* potestatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus est subiecta: *ἴσθι*, Athenaco teste XIV, pag. 650 B. Peloponnesum scripsit Apiae nomen olim habuisse *διὰ τὸ ἐνδαφιεύειν ἐν αὐτῇ τὸ ποτὶν* parique modo apud Hesych. in *Συβαριτικοὶ λόγοι* Aesopus refertur, cum in Italiam venisset, tantum sui studium excitasse, *ὡς καὶ τὰ τῶν λόγων αὐτοῦ ἴδους ἐνδαφιεύσαι καὶ Συβαριτικὴν προσαγορεύθῃσαν*. Multo rarius est, ut forma media hunc in usum veniat, quomodo Cyrillus Hierosol. Catech. VI, p. 51 B. *ἐνδαφιεύσατο ἡ κονηρία τῆς ἐδωλολατρίας* itemque contra valde infrequens, si activa ponatur pro *καυχήσας* *λαγγί*; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide Suid. in *Ἐπιχλύσαι* & *Ἐπιχλύσσα*. Hesych. *Ἐνδαφιεύσαι, μεγάλοφυχον* ubi *μεγαλόφυχον*, perinde atque in *Ἐνδαφιεύμενος & Δαφιλίστατος*, valet *splendidum ac liberale* esse: nam *μεγαλόφυχος* aliquando, ut *μαγνηνίμους* Latinis, nihil aliud quam *μεγαλοπρεπὲς*, Achill. Tat. VI, p. 387, *χρηστός τε καὶ μεγαλόφυχος τοῖς δομῆσι*: & *μεγαλόφυχία*, quam, interprete Thom. Mag. ἢ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἔτοιμες δαφιλίστατος: sicut in Aristide T. III, p. 513 D. Liban. T. I, pag. 242 A. & in Inscript. antiquis, *ἀρετῆς ἕνεκα καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν ἀδελαιπτοῦ μεγαλόφυχίας*. Deinde forma verbi *ἐνδαφιεύσασθαι* media virtute sibi propria gaudet, *luculentum ac copiosum sive liberaliter largiendo, sive quodlibet aliud faciendo se praebere*. Ita Pollux III, 119, vim eius adiecto similibus verborum numero satis declarans. Dionys. Halic. Art. Rhet. pag. 72, v. 27, *ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πολέμοις πεισόντων καὶ ἐνδαφιεύσασθαι τις ἐν τῶν τοις oratione copiosa luxuriatur aliquis, atque ingenio fraena laxat*: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, Sylburgius. Tum porro solemni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiscitur, structurae tamen, ut patebit, ductu vario disparatam, *suis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere*. *Χρήματα ἐνδαφιεύσομαι*, Philostorg. apud Suid. in *Λιόντιος*. *Εἰ σοὶ δεῖ . . . ἢ παῖ, κλήρου μερίζονος, ὁ πατὴρ ἐγὼ σοὶ τὰ δοτατὰ πρὸς ἐνδαφιεύσομαι* Liban. T. I, p. 788 D. Philo lud. p. 775 C. *Εἰ μὲν ὁ οὐζᾶμιτος (οἰκίαν γυνοῦσαι ἀνάθημα) ἀνακομίζεσθαι προήλοιστο, ἐνδαφιεύσασθαι τὸ πῦρ πρὸς, ἡ super adiicias & persolvas quintam partem*. Sed minime praetereundus, quem & Suidas posuit, egregius Herodoti locus V, c. 20, ubi Alexander Amyntae filius ad Persas legatos iam iam dolis eius perituros, Nihil est, inquit, nostrarum rerum, quod vobis invidemus, quo minus omnibus ad vos abundantissime collatis fruamini: *καὶ δὲ καὶ τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τὰς τε ἐαυτῶν μετέρας καὶ τὰς ἀδελφῶν ἐνδαφιεύμεθα ὑμῖν* in quibus est manifesta, per se significandi virtus. Hinc alio transit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praestantur ac conferuntur, aptari solet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, Philo lud. confirmabit p. 712 C. *ἐνδαφιεύόμενος δὲ τὸ ἐπισιχίς πάλιν πλουσίως αὐτῷ καὶ κατὰ χρόνους χρῆται* iidem paene verbis Hebraei legislatoris aequitatem lau-

daverat p. 701 D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus est Aegyptius, qui fratrum fororumque naturae adversa connubia concedens εὐφύρσει εἰς ἀσίλγειαν ἐπιδαφιλεύμενος δυσδιράπτετοι κακὸν σώμασι καὶ ψυχαῖς ἀχρασίαν p. 779 E. & p. 18 D. τὴν ἐκ τῶν ὄντων φορὰν αὐτοῦ τέχνης γυμναστικῆς ἐπιδαφιλεύσασθαι. Simili modo Themistius pag. 223 D. ἐπιδαφιλεύσεται μοι ὁ μουσηγέτης (Theodosius) καὶ ἀμείνους καιρὸν μελωδίας· quod a Petavio versum, *insuper occasionem sit praebiturus*: malim, *sed opportunam mihi melioris concentus copiam est largiturus*. Synes. Ep. LXVII, p. 214 A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξήρουν ἐπιδαφιλεύμενος αὐτῷ πόρρος· ubi veram sententiae vim idem Petavius non perspexit. Euseb. de V. C. III, p. 608, 'Ὁ Σωτὴρ . . . τὴν ἰαντιῶ ἐκτεφάνειαν τῷ Ἀβραάμ ἐπιδαφιλεύσατο· quae vertentem Valefium scripsisse credibile videtur, *praesentiae suae copiam Abrahæ fecit*, non, quod in editis fertur, *praestantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, sed hoc in casu accusativo parem, adiunxit Xenophon K. II. II. p. 29, ἡμῖν δὲ πάντως, ἴφρ, ἐν τοῖσδε τοῖς φίλοις τοῦτο τοῦ ἐλίου ἀξίου γέλωτος ἐπιδαφιλεύσθ· ubi pro *liberaliter & copiose fundes purissimum scriptorem usurpasse* bene notat Budaëus, atque adeo tantumdem esse, ac si diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis*. Pari structura non infrequens Xenophontis imitator Basilus Hom. X, p. 85 E. si contumeliosis dictis incessare, aliorum infaniam exercendae tuae virtutis occasionem duces, ἵσται, ἂν ἐμοὶ πείθῃ, καὶ ἐπιδαφιλεύσθ τῶν ὕβριων· quod quomodo sit capiendum, non melius discere licet, quam ex subiectis exemplis; quorum hoc est primum: ἀφ᾽ ἧς εἰπὼν καὶ ἀδοξον καὶ μηδὲν καμδαμῶθεν, οὐ δὲ γῆν εἰπὼν καὶ σποδὸν σεαυτὸν, sic ut obiectum opprobrium non tantum fatearis, sed maius etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoscas. Singulari modo, cuius tamen intellectus sit facilis, adhibuit Origen. in Cels. IV, p. 229: non prorsus abhorret, ut phoenicis historia sit vera, ἐπιδαφιλευσμήνης πῆς θείας προνοίας καὶ ἐν ταῖς διαφοραῖς τῶν ζώων παραστήσαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποιῶλον τῆς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κατασκευῆς. Diversi generis accusativus adiungitur a Iosepho A. I. XIX, 7, § 5. Agrippa ἐπιδαφιλεύσατο αὐτῶν (theatri, balnearum &c. Beryti) τὴν καθίστησιν μεγαλοπρεπῆς· *profusa liberalitate instruxit ornavitque eorum dedicationem*: nisi forte malis locutionem in hanc partem accipere, *magnifica liberalitate sumtus dedicationis de suo suppeditavit*. Solet aliquando casu dissimulato poni; quemadmodum apud Nostrum ὑπὲρ E. c. XIV: tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promptus, nunc οὐκ εὖδ' ὅπως ἀθροῖαν πεποιήσας τὴν μεταβολὴν ἐπιδαφιλεύμενος· nisi sede mutata, tamen res eodem redeat, paulo post ἀνατίφνης subsequi iubeas καὶ ἐπιδαφιλεύμενος· quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, considerandum veniet. Plutarch. de Mus. pag. 1146 E. Soterichus ὅσα καὶ πρὸς θεωρίαν . . . συντίθει διδάσκων ἡμᾶς ἐπιδαφιλεύσατο. Philo Iud. pag. 711 C. Moses προδιατάξάμενος (non προσδιὰτ.) ἐπιδαφιλεύεται φάσκων· *Interpres, insuper addit*. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praesertim recentioribus, familiaris, iam satis superque constat: verum rarius occurrit, quem Noster usurpat, additus huic verbo casus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditissimo Synesii locum Ep. LXXII. Eum ab ecclesia segregaverat Synesius flagitiis iusignem: mox deinde, vinci se passus aliorum precibus, hac conditione iterum admisit, ut datam melioris fru-

gis fidem re ipsa repraesentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaeque sanctiore aboleret: ἰδοὺς ταῦτα, inquit, καὶ πείρας αὐτίς τις ἴσῃ ὁώσει καὶ ἡμᾶς λήψομαι· δίδωκε καὶ εἰλόφασιν· ἐπὶ ἀφιλοσόστο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως. Haec postrema cum Suidas tacito scriptoris nomine protulisset, neque unde sumta forent compertum esset, fieri non potuit, quin versio Latina fingeretur profus a recto sensu dissidens: ad exponendum autem usus est eadem formula, κατὰ κρίσιν ἐχρήσατο, quam isti verbo supra iunxisse vidimus Philonem; quae potestas licet pluribus in locis commode respondeat, hic tamen verior est Budaei explicatio, *corollarium etiam & auxilium addidit his sceleribus, ob quae eiectus fueras ecclesia*: a qua ratione nec Petavius discedit: eam quidem Synesio fuisse mentem, exinde clare conficitur, quod scelera mox enumeret graviora, quibus cum ante vacasset Andronicus nunc semet illigaverat: atque adeo paene par est illud Firmi de propudiosa muliercula Ep. XLl, οὐδέ μιν ἡλπίστον μοχθηρίας ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσδεῖναι ἀμαρτίας ὅφ' ἀμαρτίας. Obscurior est non ipso sensu, qui satis expeditus, sed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud Euseb. H. E. III, c. 23: Menander Simonis magi successor εἰς ἄκρον τῆς γοντίας οὐκ ἔλαττει τοῦ διδάσκαλου πειλοθὸν μείζον· ἐπὶ ἀφιλοσύνης τερατολογίας· magnus Valesius eum in Latine convertit, ut, vim huic verbo non mediam se tribui velle, sed passivam, ostendat: *pluribus adhuc & absurdioribus signentis exuberant*; tanquam si recte dici putasset ἐπὶ ἀφιλοσύνης πλοῦτος, τιμᾷ, ἐκὼν ἀνδρῶν, honoribus, ac similia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *super magistram se profudit in opiniones portentosiores*: diversa non nihil ratio foret, si legeretur, μείζονος ἐπὶ ἀφιλοσύνης τερατολογίας, παρὶς αὐτοῦ cumulatque impii doctoris absurda portenta. Gregor. Nyssen. T. II, pag. 35 B. ἀφ' οὗδε γὰρ ὁ ἐπαγγελιάμενος, ὑπὲρ τὴν αἰτίαν ἐπὶ ἀφιλοσύνης (multum enim abest, ut ex ἐπὶ ἀφιλοσύνης, quod depravatam eduxit, cum Suicero verbum plane inusitatum constituam ἐπὶ ἀφιλοσύνης) τὴν μεγαλοδωρίαν τῶν χαρισμάτων· qui promissit Deus mentiri nescit, & super quam petas largius exaggerat donorum gratiose tributorum ubertatem. Ex his intelligi satis potest, sive sententiam Luciani, seu phrasin spectos, parum omnino interesse, utrum accipias, Bene vero factum, Minus, quod exemplo producto largius aliquid accumules atque admetaris; an, quod in exemplo proposito uberius illustrando impensius etiam, neque ipse fecerim, verferis. Utrovis modo ingenio Graeci sermonis aequae fuerit satisfactum. HEMST.

ead. l. 13. Ποιῖς κολάζων) Longe aliter Ms. qui sic habet: ποιῶν καὶ κολάζων· μὴν ἡμᾶς ὑπερίτας γινόμενους ὅτι ἡ Κλωθὴ προστάττει, τιμᾷς δὲ τοὺτους. Cur potius hanc Parcam, quam aliam, nominet, ratio est, quia Μοῖραι alio nomine Κλωθοῖ. BOURD.

Pag. 238. l. 5. Δοκέει) Hoc si retineas, ut tempora melius inter se congruant, scribendum erit ἀπολαύσεις· ἢ ἀπελαύσεις placuerit, δοκέει· itidem migrare iusserim in futurum ὁξείας. HEMST.